Kế Hoạch Bánh Bao Của Tổng Tài Bá Đạo

Contents

Kế Hoạch Bánh Bao Của Tổng Tài Bá Đạo **3**
1. Chương 1 . . . 4
2. Chương 2 . . . 7
3. Chương 3 . . . 11
4. Chương 4 . . . 14
5. Chương 5 . . . 18
6. Chương 6 . . . 22
7. Chương 7 . . . 25
8. Chương 8 . . . 29
9. Chương 9 . . . 33
10. Chương 10 . . . 37
11. Chương 11 . . . 41
12. Chương 12 . . . 44
13. Chương 13 . . . 47
14. Chương 14 . . . 52
15. Chương 15 . . . 55
16. Chương 16 . . . 60
17. Chương 17 . . . 63
18. Chương 18 . . . 67
19. Chương 19 . . . 72
20. Chương 20 . . . 75
21. Chương 21 . . . 78
22. Chương 22 . . . 82
23. Chương 23 . . . 86
24. Chương 24 . . . 89
25. Chương 25 . . . 92
26. Chương 26 . . . 96
27. Chương 27 . . . 98
28. Chương 28 . . . 102
29. Chương 29 . . . 105
30. Chương 30 . . . 109
31. Chương 31 . . . 118
32. Chương 32 . . . 123
33. Chương 33 . . . 127
34. Chương 34 . . . 131
35. Chương 35 . . . 137
36. Chương 36 . . . 140
37. Chương 37 . . . 144
38. Chương 38 . . . 149
39. Chương 39 . . . 153
40. Chương 40 . . . 158
41. Chương 41 . . . 163

42. Chương 42 166
43. Chương 43 170
44. Chương 44 175
45. Chương 45 178
46. Chương 46 182
47. Chương 47 186
48. Chương 48 191
49. Chương 49 193
50. Chương 50 197
51. Chương 51 200
52. Chương 52 203
53. Chương 53 206
54. Chương 54 211
55. Chương 55 216
56. Chương 56 220
57. Chương 57 225
58. Chương 58 228
59. Chương 59 232
60. Chương 60 235
61. Chương 61 243
62. Chương 62 248
63. Chương 63 252
64. Chương 64 255
65. Chương 65 259
66. Chương 66 264
67. Chương 67 269
68. Chương 68 281
69. Chương 69 284
70. Chương 70 293
71. Chương 71 300
72. Chương 72 305
73. Chương 73 309
74. Chương 74 312
75. Chương 75 315
76. Chương 76 318
77. Chương 77 323
78. Chương 78 335
79. Chương 79 339
80. Chương 80 342
81. Chương 81 344
82. Chương 82 349
83. Chương 83 352
84. Chương 84 356
85. Chương 85 359
86. Chương 86 364
87. Chương 87 369
88. Chương 88 373
89. Chương 89 378
90. Chương 90 382
91. Chương 91 385
92. Chương 92 389
93. Chương 93 392
94. Chương 94 397
95. Chương 95 406

96. Chương 96 410
97. Chương 97 414
98. Chương 98 417
99. Chương 99 429
100. Chương 100 433
101. Chương 101 437
102. Chương 102 441
103. Chương 103 445
104. Chương 104 449
105. Chương 105 452
106. Chương 106 456
107. Chương 107 460
108. Chương 108 464
109. Chương 109 468
110. Chương 110 472
111. Chương 111 476
112. Chương 112 482
113. Chương 113 487
114. Chương 114 494
115. Chương 115 497
116. Chương 116 501
117. Chương 117 504
118. Chương 118 507
119. Chương 119 510
120. Chương 120 515
121. Chương 121 519
122. Chương 122 522
123. Chương 123 531
124. Chương 124 539
125. Chương 125 546
126. Chương 126 552
127. Chương 127 555
128. Chương 128 557
129. Chương 129 561
130. Chương 130: Hoàn 572

Kế Hoạch Bánh Bao Của Tổng Tài Bá Đạo

Giới thiệu

Truyện Kế Hoạch Bánh Bao Của Tổng Tài Bá Đạo kể về hai nhân vật:Siêu cấp kim cương vương lão

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ke-hoach-banh-bao-cua-tong-tai-ba-dao

1. Chương 1

"Tư Kỳ, Phó A Bảo đối với cậu thật đúng là không còn lời nào để nói, cậu thật sự không cân nhắc chia tay với Lưu Lực? Nếu như y phát hiện cậu bắt cá hai tay thì xong rồi."

Cô gái xinh đẹp soi gương bổ trang *(trang điểm thêm)* cười nhạo nói: "Lấy đầu óc của cậu ta có thể phát hiện mới là lạ đấy, cậu ta cực kỳ dễ bị lừa, tớ tùy tiện nói hai câu dễ nghe cậu liền tin." Cô gái bổ trang soi gương cẩn thận, cảm thấy trang điểm đã hoàn hảo mới thỏa mãn cất hộp phấn vào trong túi, "Huống hồ người tớ yêu là Lưu Lực, nếu không nhìn Phó A Bảo ở khoản tiền bạc, tớ căn bản không tình nguyện phản ứng với cậu ta."

Đây là cuộc đối thoại giữa hai nữ sinh trong phòng rửa tay của một nhà hàng cao cấp, cô gái trang điểm xinh đẹp tên là Hà Tư Kỳ, người kia tên là Triệu Nhã Nam, hai người là bạn học cùng lớp kiêm bạn cùng phòng. Hai người trong miệng là Phó A Bảo và Lưu Lực là bạn học cùng lớp với bọn họ, Hà Tư Kỳ bên ngoài là kết giao với Phó A Bảo, nhưng kỳ thực cô cảm thấy bạn trai của mình chỉ có Lưu Lực, Phó A Bảo chỉ là hòn đá đạp chân *(nghĩa ở đây là Lưu Lực mới là chính thức, còn Phó A Bảo chỉ là phụ).*

Triệu Nhã Nam nhìn có chút không được: "Tớ cảm thấy Phó A Bảo tốt vô cùng a, tuy rằng có lúc cậu ta rất ngu ngốc, nhưng phẩm chất thật không tệ, hào phóng lại nghĩa khí, hơn nữa bộ dạng cũng rất tốt. Ngược lại là Lưu Lực, nam nhân bình thường là gì có ai có thể để cho bạn gái mình ở cùng người khác được, huống hồ hắn và Phó A Bảo còn là anh em tốt a."

"Cậu rốt cuộc là đứng ở phía bên kia a?" Hà Tư Kỳ rất không bình tĩnh, câu nói như thế này cô ta nghe không biết đã bao nhiêu lần, không chỉ Triệu Nhã Nam, hai bạn cùng phòng khác là Chu Xu và Lý Hiểu Đan cũng nói tương tự như vậy, "Về sau chuyện này đừng nói ở bên ngoài, cậu không sợ người khác biết a? Đừng khiến người khác biết cậu làm mấy chuyện mờ ám gì đó, chuyện này chỉ mấy người các cậu biết, nếu như Phó A Bảo thật sự phát hiện ra, chạy không được chính là mấy người các cậu, đến lúc đấy đừng nhắc tớ không nhắc nhở các cậu." Cho Triệu Nhã Nam một cái nhìn kinh bỉ sau đó Hà Tư Kì đi ra phòng rửa tay.

Triệu Nhã Nam sắc mặt có chút trắng bệch, cô thật sự chỉ muốn khuyên nhủ Hà Tư Kỳ, bắt cá hai tay không phải chuyện tốt đẹp gì, cô cùng với hai bạn cùng phòng khác đều cảm thấy Phó A Bảo bị dối lừa thật đáng thương, nhưng các cô lại không dám nói cho cậu biết, Lưu Lực quen biết rất nhiều người trong xã hội thượng lưu, đắc tội hắn đến lúc bị trả thù liền thảm.

Trong chốc lát hai người đều về tới phòng ăn, quá trình Hà Tư Kỳ được Phó A Bảo giới thiệu quen biết một quản lý cao cấp của một công ty giải trí, chiếm được một quảng cáo đồ uống, hôm nay là vì chúc mừng chuyện này nên mới tới nhà hàng cao cấp này, Phó A Bảo mời bạn cùng ký túc xá với mình và bạn cùng ký túc xá với Hà Tư Kỳ ăn cơm, hai ký túc xá tổng cộng có tám người, có điều Phó A Bảo là người thành phố A, thêm vào đó trong nhà có tiền, vì thế cũng không trọ trong trường, chỉ có mỗi cái giường để ngủ để không.

"A Bảo." Hà Tư Kỳ cười híp mắt ngồi bên cạnh Phó A Bảo, giơ tay nhấc chân đều là khí chất, tuy rằng

không phải đại mỹ nữ, thế nhưng rất có phong cách của người trí thức, bình thường đều đeo trang sức trang nhã tinh xảo, cả người nhìn phi thường tươi mát, Phó A Bảo rất thích loại hương vị này của cô.

"Đã về rồi, này ăn đi." Phó A Bảo cũng không quay đầu nhìn Hà Tư Kỳ, cậu đang cầm điện thoại di động chụp ảnh mấy món ăn trên bàn, đã chụp mấy kiểu, bây giờ vẫn còn đang chụp, một bên chụp một bên kiểm tra, cảm thấy góc chụp hoặc ánh sáng không được liền xóa đi, cần phải thật đẹp mới cảm thấy hài lòng.

Rốt cuộc đều chụp xong Phó A Bảo mới thần thanh khí sảng đăng Weibo, không sai, cậu ta là một tên chuyện gì cũng phải đăng Weibo "Vua Weibo"! Mua cái này cái nọ đều đăng Weibo, ăn một bữa cơm cũng muốn đăng Weibo, thương tâm cũng đăng Weibo, vui vẻ càng muốn đăng Weibo, căn bản không quan tâm tới thời gian và trường hợp!

Gia đình cậu đặc biệt có tiền, vì thế cậu là siêu cấp phú nhị đại, nhưng ngoại trừ tiêu tiền như nước thích xe hàng hiệu ra, những cái khác cơ hồ cũng không có gì khác.

Cậu không chỉ là "Vua Weibo", mà còn là "Vua Taobao", trong nhà cậu mỗi ngày đều có chuyển phát nhanh, thích đi chơi bar đêm, nhưng cũng thích cosplay Man Show *(một chương trình cosplay ý, t tra baidu thì nó ra như vậy)*, thích chơi game nhưng trình độ có thể so sánh với cặn bã, ai cũng không thích cùng team với cậu, thích xem phim hoạt hình ngẫu nhiên còn có thể phạm đến bệnh trung nhị *(ngốc nghếch)* với câu "Sai lầm không phải là ta mà là thế giới này!" Lúc xem phim Hàn nước mặt chảy ra so với mẹ cậu còn nguy hiểm hơn! *(=)))) chuẩn thụ aaaa)*

Kết quả học tập ở trường nát bét, chuyện tình cảm cũng vô cùng thê thảm, là nhân sĩ song Q trong truyền thuyết.

Tục xưng não tàn.

Thế nhưng cậu không có tự giác, còn cảm thấy mình là một đóa hoa hướng tới ánh mặt trời tự do, đặc biệt có bức cách! *(ai biết "bức cách" là gì thì chỉ em với)*

Phối hợp với tên của cậu quả thực là tuyệt vời, chính là một đóa kỳ ba trên thế gian *(hiếm có)*. Ba mẹ cậu lúc trước gọi cậu là A Bảo là muốn coi cậu là bảo bối, ai biết trưởng thành liền biến thành kẻ dở hơi. *(cho e ngừng 3 phút edit để cười phát đã =))))*

Cũng may cậu có một làn da đáng để nhìn, trắng trắng mềm mềm bóng loáng không dính nước, ngồi ở đây không nói lời nào quả thực là một mỹ nam, bằng hữu trong công ty giải trí của cậu còn hỏi cậu có muốn tham gia showbiz hay không.

"Mọi người ăn a, làm sao không ăn, chỉ nhìn làm sao có thể no." Phó A Bảo đăng xong Weibo phát hiện thức ăn trên bàn cũng không đụng tới, cậu cho rằng mọi người vì ngại ngùng vì thế liền hô to, "Ăn ăn ăn, đừng khách khí với ta, còn thích ăn gì thì cứ việc gọi thêm, hôm nay chính là vui vẻ, khách khí liền không có ý tứ."

Mọi người: -_- | |

Sát, ngươi một bộ không chụp được liền không cho các ngươi động tới, ai không biết xấu hổ mà động thủ a!

Hà Tư Kỳ giật giật khóe miệng, cô lén lút trừng mắt về phía Triệu Nhã Nam, dùng ánh mắt biểu thị sự phẫn nộ của bản thân: Người như vậy sao có thể nói chuyện yêu đương với ta?! Đàm luận em gái ngươi a! Lão nương phải tốn nhiều nghị lực biết bao nhiêu mới có thể chịu đựng được ở cùng với hắn! Chờ ta phát đạt khẳng định một cước đá văng hắn!

"Mọi người mau nhìn bàn kia, dung mạo người kia thật là giống Trịnh Cảnh Đồng a!" Chu Xu đột nhiên chìa tay về phía tay phải cô nói, "Là y đi?"

"Ta xem xem ta xem xem." Quay lưng Chu Xu chỉ vị trí, Lý Hiểu Đan vội vã quay đầu lại, đưa đầu nhìn một lúc vui vẻ nói, "Chính là y, oa oa, vận khí chúng ta thật tốt!"

Trịnh Cảnh Đồng có thể xem là siêu cấp danh nhân rồi, là một trong mười vị trí đầu của danh sách siêu cấp phú hào do Forbes bình chọn *(Forbes là một tạp chí nổi tiếng với danh sách tỷ phú hằng năm)*, năm nay 30 tuổi, anh tuấn hơn nữa xuất thân danh môn, xuất hiện trên rất nhiều bìa tạp chí cao cấp, nhận vô số phỏng vấn riêng trong và ngoài nước, hơn nữa là người có tác phong sinh hoạt vô cùng tốt, là bạch mã hoàng tử hoàn mỹ nhất trong lòng nữ nhân.

Bao gồm cả Phó A Bảo 8 người đều nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, Phó A Bảo ngồi ở phía bên kia Lục Địch chậc lưỡi nói: "Người phụ nữ ngồi đối diện với y thật là đẹp."

Trương Đại Vĩ bên cạnh cười nói: "Y có tiền mà, bộ dạng lại soái như vậy, dạng nữ nhân nào mà không tìm được."

Phó A Bảo bĩu môi: "Tớ còn tưởng rằng hàng này đời này cũng sẽ không kết giao bạn gái đâu, có nề nếp, không nghĩ tới là giả vờ đứng đắn a."

"Anh biết y?" Hà Tư Kỳ hiếu kỳ hỏi.

"Công ty nhà anh và công ty nhà y có hợp tác, y với lão ca nhà anh có quan hệ vô cùng tốt, anh đã gặp y vài lần, cứng nhắc muốn chết, lời nói trong miệng toàn là đẹp đẽ khách sáo, khỏi phải nói nhiều người chán ghét." Phó A Bảo đối với Trịnh Cảnh Đồng đánh giá cực thấp, cậu không thích loại người giả vờ giả vịt này nhất, ở chung liền cả người nổi da gà.

Đề tài liên quan tới Trịnh Cảnh Đồng liền im bặt, người mời ăn cơm biểu thị chán ghét mãnh liệt tới vậy, bọn họ tiếp tục cũng quá là không nể mặt mũi rồi.

Tám người đều là học sinh, ăn cơm chính là ăn cơm, cũng sẽ không ở trên bàn cơm tán gẫu mấy cái đề tài tốn thời gian, sau một tiếng liền kết thúc bữa tối này, Phó A Bảo thanh toán, mọi người đứng dậy đi ra

khỏi phòng ăn, vừa vặn đi qua bàn Trịnh Cảnh Đồng.

Trình Cảnh Đồng vừa vặn ngẩng đầu, liếc mắt liền thấy một người quen đi tới phía đối diện, bất quá y vừa mới chuẩn bị chào hỏi liền nhìn thấy đối phương trừng mình một chút, vì thế liền ngậm miệng, y không như vậy thật không biết điều.

"Làm sao vậy?" Ngồi đối diện y đại mỹ nữ nhìn biểu tình của Trịnh Cảnh Đồng kỳ quái cũng rất ngạc nhiên, cô tên là Đổng Mạn, cũng là bạn thời đại học kiêm bạn tốt của Trịnh Cảnh Đồng, là một nhà thiết kế châu báu, năm ngoái mới sáng lập nhãn hiệu châu báu của riêng mình ICE, là nhà thiết kế nữ kiểu mẫu trong giới.

"Không có gì, trong đám người vừa đi qua có một người tớ quen." Trình Cảnh Đồng cười cười, "Bất quá cậu ấy hình như không thấy tớ, đang cùng bằng hữu nói chuyện, tớ sẽ không không có ý tứ mà đi quấy rối cậu ấy."

Kỳ thực y căn bản không muốn chào hỏi với Phó A Bảo, cùng với Phó A Bảo chán ghét y, y cũng cực kỳ chướng mắt loại người cà lơ phất phơ như Phó A Bảo.

Ấn tượng trong đầu y về Phó A Bảo chính là phú nhị đại ham chơi não tàn, tiêu tiền như nước, hàng ngày đều không làm chuyện đứng đắn, cũng thật khó bởi vì cậu ta được cha mẹ và ca ca cưng chiều như vậy, nếu như nhà mình có một đứa trẻ như vậy, nhất định sẽ hảo hảo trói buộc hảo hảo quản giáo, không như vậy thì cái nhà này sớm muộn gì cũng bị phá sản!

"Đúng rồi, tháng sau tổ chức họp lớp, trước cũng đã nói qua với cậu, có rảnh rỗi hay không?" Đổng Mạn thay đổi đề tài, "Mọi người khẳng định đều rất muốn gặp cậu."

"Được." Trịnh Cảnh Đồng gật gật đầu, "Đúng lúc là kỳ nghỉ, địa điểm chọn xong rồi sao, không chọn được tớ chọn nhé?"

"Vậy tớ sẽ không khách khí với cường hào như cậu." Đổng Mạn cực kỳ cao hứng, người khác mời Trịnh Cảnh Đồng hơn phân nửa không mời được, chính mình vẫn là rất có mặt mũi, "Địa điểm cậu chọn, đến lúc đó nói cho tớ biết, tới đi thông báo cho những người khác."

"Được."

2. Chương 2

Phó A Bảo cùng Hà Tư Kỳ mấy người ăn cơm tối xong liền từng người trở về, vốn là Hà Tư Kỳ muốn đề nghị tới bar, thế nhưng mới ra tới cửa lớn phòng ăn Phó A Bảo lên đường: "Tư Kỳ, anh sau đây có việc muốn về nhà trước, các em đi chơi đi." Nói qua móc ra một tấm thẻ tín dụng đưa cho Hà Tư Kỳ, "Muốn mua gì liền mua." Đây là một tấm thẻ phụ.

"Ai? Bây giờ mới hơn 7h, anh về nhà thì có chuyện gì a?" Hà Tư Kỳ dẩu môi dáng vẻ có chút không cao hứng.

"8h tối nay hẹn người PK (*)." Nói xong Phó A Bảo làm tư thế nổ súng, mọi người đều hiểu, cậu đây là chạy về nhà chơi game, Hà Tư Kỳ khóe miệng giật giật, mình còn không hấp dẫn bằng game sao, huống hồ anh chơi game trình độ nổi tiếng danh nát *(chơi quá cùi)*, còn hẹn người, ai lại não tàn hẹn chơi cùng anh a.

(PK là viết tắt của Player killing hay Player Killer: chế độ giết người trong game, ai hay chơi mấy game giống như LOL thì đều biết mà)

Ở đây trước mặt nhiều người như vậy bị cự tuyệt, Hà Tư Kỳ cảm thấy có chút mất mặt, cô vốn tưởng rằng Phó A Bảo nhất định sẽ lái xe đưa cô về trường.

"Ngoan, lần sau bồi thường em." Phó A Bảo buông chìa khóa xe nghĩ một chút, "Như vậy đi, ngày mồng một tháng năm anh mời các em đi ôn tuyền *(suối nước nóng)* được không?"

Đề nghị này khiến mắt mọi người sáng lên, bọn họ cũng không chưa từng tới ôn tuyền, bình thường chỗ chơi cũng không ít, nhưng nhưng chính là chưa từng đến ôn tuyền, Hà Tư Kỳ lúc này mới lộ ra nụ cười, cuối cùng cũng coi như tìm về chút mặt mũi.

Phó A Bảo liền một mình lái xe về nhà, còn lại 7 người cũng đều về trường, ngoại trừ hai người Hà Tư Kỳ cùng Lưu Lực, Phó A Bảo không ở đây 2 người cũng không cần giả bộ gì cả, tục quán đương nhiên là không có, hai người một mình thuê xe đi.

Hà Tư Kỳ cùng Lưu Lực phải đi khách sạn mướn phòng, hai người lăn giường xong Lưu Lực rút một điếu thuốc hỏi: "Phó A Bảo có động thủ với em hay không?" Hắn tuy rằng muốn từ chỗ Phó A Bảo có nơi ở thật tốt, nhưng nữ nhân của mình bị nam nhân khác chạm vào nói thế nào cũng đều là chán ghét.

"Phốc, anh còn ăn cái dấm này a." Hà Tư Kỳ buồn cười nói: "Em ngược lại thật ra nghĩ đến không ít cớ từ chối cậu ta, nhưng là cậu ta căn bản không có chạm qua em, mỗi ngày đều mang em tới khắp nơi vớ vẩn, nhờ phúc của cậu ta, em biết không ít người."

…….

Thành phố A nổi tiếng là kẹt xe, Phó A Bảo chạy về nhà chơi game thế nhưng trên đường chặn lại không ít thời gian, khi về đến nhà đã 8h 10 phút, vội chạy vào phòng mình mở máy tính ra, nhưng khiến cậu buồn muốn chết chính là, đồng bọn cậu hẹn đã cùng team với người khác rồi!

Phó A Bảo rất rối rắm, sách, không có đồng bọn làm sao chơi a!

Thật ra game này có thể chơi một mình, cũng không nhất định phải chơi team, thế nhưng Phó A Bảo phát hiện, tự mình chơi đều thua, nhưng chơi cùng team hơn phân nửa đều thắng. *(em ăn hôi =))))*

Ngươi cho rằng cậu ta sẽ nhận ra một cái kết luận là mình chơi game rất kém?

NO!

Hắn nhận được một cái kết luận: Mình là một người giỏi trong team PK! Chủ nghĩa anh hùng cá nhân không thể chấp nhận được!

"Ca -" Phó A Bảo đột nhiên từ phòng mình đi ra lớn tiếng gào, cậu nhớ tới lúc này anh trai của cậu Phó Trạch Văn đang ở trong thư phòng, lần này tìm được người vào team rồi.

"Nhị thiếu gia, đại thiếu gia ở phòng khách." A di đang quét hành lang nhắc nhở.

"Nha nha." Phó A Bảo chạy vội xuống phòng khách.

Trong phòng khách bốn người đang ngồi, Phó Trạch Văn, cha của Phó Trạch Văn Phó Minh cùng mẹ Hứa Dung, còn có một người là bạn gái của Phó Trạch Văn tên Đới Tuyết Dao, bốn người đang một bên uống trà một bên tán gẫu.

Phó Trạch Văn và Đới Tuyết Dao là bạn thời đại học, hai người đã nói chuyện yêu đương được 5 năm, đã nói tới chuyện hôn nhân, phụ huynh hai bên cũng đã gặp mặt, dự định là quốc khánh đính hôn, mùa xuân sang năm sẽ kết hôn, vì thế Đới Tuyết Dao thường tới Phó gia làm khách, đôi khi còn ở lại.

Đới Tuyết Dao khuôn mặt luôn vui vẻ, cũng biết cách ăn nói, nhưng cũng không phải thiên kim danh môn, cha mẹ cô đều là thầy giáo, một người dạy đại học, một người dạy cao trung, gia cảnh bình thường, cô cùng Phó Trạch Văn là tình cảm bạn học phát triển, tất cả mọi người đều nói vận may của cô quá tốt rồi, vậy mà có thể được Phó Trạch Văn xuất thân như vậy coi trọng, lúc trước rất nhiều người cho rằng Phó Trạch Văn chỉ là vui đùa một chút, không nghĩ tới lại phát triển tới mức độ bàn chuyện cưới xin.

Bốn người đang cười cười nói nói, Phó A Bảo đột nhiên chạy vội vào, "Ca!"

Bốn người đều bị sợ hết hồn, đặc biệt là Đới Tuyết Dao, cô mặc kệ đã tiếp xúc bao nhiêu lần cũng không cách nào hiểu nổi Phó A Bảo người này, rõ ràng Phó Trạch Văn ưu tú như vậy, sao em trai anh ấy lại là cái đức hạnh này? *(lý giải liên quan với ~)*

"Làm gì mà hô to gọi nhỏ thế." Phó Trạch Văn đẩy đẩy kính mắt cau mày nói, "Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đi đứng đều phải cẩn thận, đừng có chạy lung tung, em nói xem từ nhỏ tới lớn đều ngã bao nhiêu lần rồi, sao không biết nhớ a!"

"Nha." Phó A Bảo sờ sờ mũi, nhìn dáng dấp cũng không làm sao nghe vào.

Phó Trạch Văn yên lặng thở dài: "Gấp như vậy tìm anh có chuyện gì?"

Phó A Bảo bi ai một tiếng, “Em hôm nay có hẹn team PK, nhưng em về trễ tên khốn kia liền sang team khác, ca anh cùng team với em chứ.”

Phó Trạch Văn đỡ trán, vẫn biết là không có chuyện gì tốt, cũng không phải là hắn không muốn cùng em trai mình chơi game, thật sự là em trai này của hắn trình độ thối quá! Cùng team với cậu không một ai là không tức đến nổ phổi, cũng may Phó A Bảo cam lòng dùng tiền, nếu không phải như vậy thì cũng chẳng ai đồng ý chơi cùng cậu.

Đới Tuyết Dao trong lòng kỳ thực có chút không cao hứng, Phó A Bảo nhìn thấy mình cũng không lên tiếng chào hỏi, hơn nữa cũng không có mắt nhìn, lúc này gọi Phó Trạch Văn đi chơi game thích hợp sao, đây hoàn toàn là không nhìn tới mình đang làm khách?

Đới Tuyết Dao giống như vô ý nói: “Trạch Văn anh công việc bận rộn như vậy còn thích chơi game a, em không biết đấy.”

Nhưng thực ra là cô cố ý nói cho Phó A Bảo nghe, ý tứ ngươi không có việc gì thì đương nhiên có thể thỏa thích chơi game, anh trai ngươi vì công ty mà liều mạng, nào có thời gian chơi với ngươi.

Có điều ở đây đương nhiên không có ai nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, bởi vì quan hệt rất thân mật, người bình thường cũng sẽ không hướng tới mức độ u ám mà nghĩ, người một nhà ở đâu lại có nhiều tính toán nhỏ nhặt như vậy.

Hứa Dung cười nói: “Ta nhớ Trạch Văn trước cũng không có chơi, sau này vì theo Bảo Bảo mới chơi nhiều.”

“Rồi rồi rồi.” Phó Trạch Văn đứng dậy đi ra ngoài phòng khách, “Theo em chơi một trận.”

“Hì hì, ca ca anh là tốt nhất.” Phó A Bảo hí ha hí hửng đi theo phía sau, “Có điều 1 trận làm sao đủ a, ba trận còn tạm được.”

“Hai trận, không thể nhiều hơn!” Thanh âm của Phó Trạch Văn càng ngày càng xa, “Sau đó anh còn phải đưa chị Tuyết Dao của em về nhà đấy.”

“Được rồi, 2 trận liền 2 trận.”

“Em sao lại mặc ít như vậy, là về nhà thay hay là vẫn cứ mặc như vậy từ bên ngoài?”

“Cứ mặc như vậy a.”

“Bây giờ buổi tối rất lạnh, anh xem dự báo thời tiết gần đây sắp mưa, hai ngày nay vẫn là mặc áo dài tay vào.”

“Nha, ca anh đi làm mặc âu phục không nóng sao?”

“Tất cả mọi người đều mặc như thế, không cần em bận tâm vớ vẩn.”

“Nha.”

Đới Tuyết Dao: “…” Mình cứ như vậy bị bỏ rơi hả? *(Ừ -_-)*

3. Chương 3

Sắp tới ngày mồng 1 tháng 5, cũng chính là ngày Trịnh Cảnh Đồng tụ tập với đồng học, y đặt nơi tụ tập là làng du lịch ôn tuyền rất nổi danh ngoại ô thành phố A, hơn nữa đặt đồ ăn hai ngày đêm, ăn ở chơi bời bao hết, đồng thời hoan nghênh mang theo người nhà tham gia.

Làng du lịch xây ở chân núi, phong cảnh tú lệ *(thanh tú đẹp đẽ)*, không khí so với nội thành cũng tốt hơn, người bình thường tới đây nghỉ ngơi tăm ôn tuyền sẽ ở khoảng 2,3 ngày, ngoại trừ ôn tuyền giúp thả lỏng cơ thể, spa và đồ ăn mỹ vị ở ngoài, còn có thể leo núi và thả câu, bên trong làng du lịch còn có xây sân quần vợt, sát vách là một sân golf lớn, là nơi nghỉ dưỡng tuyệt đỉnh.

Có điều nơi này đẳng cấp chi phí tương đối cao, ăn ở chơi bời bao hết, một người cả hai ngày đêm tiêu tốn ít nhất cũng phải 1599 *(~ 5 233 864.4k đồng)*, nếu muốn ăn ở thật tốt, so sánh với loại biệt thự cao cấp, giá cả sẽ tăng thêm mấy lần, cho lên phần lớn các khách hàng đều là người có năng lực tiêu tiền khá cao, ngươi bình thường cho dù muốn tăm suối nước nóng cũng sẽ không chọn nơi đắt như vậy, có số tiền này hầu hết đều đi một chuyến du lịch Nhật Bản.

Đồng học tụ tập rất nhiều người, số lượng phòng ở biệt thự cao cấp không đủ, vì thế Trịnh Cảnh Đồng đặt phòng hạng trung giường lớn, y cũng ở căn phòng như vậy.

9h sáng sau khi hội bạn học tham gia lục lục tục tục trình diện, Đổng Mạn là người đầu tiên đến, cũng là cô phụ trách tiếp đón mọi người, Trịnh Cảnh Đồng thật sự quá bận rộn, ngoại trừ bỏ tiền đặt trước nơi ở, phần lớn những chuyện khác đều là Đổng Mạn làm, tuy rằng Trịnh Cảnh Đồng nói để cho cấp dưới của mình làm, thế nhưng Đổng Mạn vẫn là ôm đồm vào người mình, nói là cùng đồng học tụ tập lại để cho cấp dưới đi thu xếp, mới là lạ a, Trịnh Cảnh Đồng ngẫm lại cũng thấy có đạo lý liền đồng ý.

Đổng Mạn đối với mỗi bạn học cũ đều bắt chuyện đến chu chu đáo đáo, hướng dẫn bọn họ đăng ký, phân phối phòng, còn nói sơ lược quy trình lần họp lớp này, tư thái giống như của một nữ chủ nhân.

10h mọi người cơ bản đến đông đủ, chỉ còn thiếu Trịnh Cảnh Đồng, phần lớn mọi người đều mang theo vợ hoặc bạn gái tới, tất cả mọi người đều sắp 30 tuổi, ở cái tuổi này người vẫn còn chưa có đối tượng phi thường ít ỏi.

“Tiểu Mạn, sao chỉ có một mình cậu a, Trịnh Cảnh Đồng nhà cậu đâu rồi?” Vài người đối với Trịnh Cảnh Đồng chưa từng xuất hiện rất tò mò, họp lớp hôm nay là ông chủ lớn Trịnh Cảnh Đồng này bỏ tiền, bọn họ hôm nay tới chủ yếu cũng là vì gặp mặt đồng học siêu cấp phú hào này, chính chủ không tới sẽ không có ý tứ a.

”Các cậu tò mò cái gì a, cái gì mà nhà tớ *(sướng bỏ mịa ra:3)*, tớ vẫn là độc thân, các cậu đừng ăn nói lung tung làm rớt giá trị bản thân tớ a!” Ngoài miệng Đổng Mạn tuy rằng nói như vậy, thế nhưng vẻ mặt bên trong là mừng rỡ mang theo chút ngượng ngùng.

“Thiết, bọn tớ không tin.” Tất cả mọi người cảm thấy Đổng Mạn nói đùa, “Cậu đều được cậu ấy để làm người đại diện toàn quyền còn không thừa nhận hai người không có quan hệ, có phải là đợi kết hôn mới cho bọn tớ biết a? Quá không có suy nghĩ rồi!”

Trịnh Cảnh Đồng cùng Đổng Mạn ở thời đại học đã được coi là một đôi kim đồng ngọc nữ xứng đôi nhất, Trịnh Cảnh Đồng là hotboy, Đổng Mạn là hoa khôi của trường, hai người cùng lớp hơn nữa đều là thành viên của hội sinh viên, quan hệ rất tốt, sinh viên ái mộ hai người bọn họ nhiều không kể xiết, thế nhưng tất cả mọi người cáo bạch thất bại, tất cả mọi người cho rằng Trịnh Cảnh Đồng đang cùng Đổng Mạn kết giao, tuy rằng hai người đều nói hai bên chỉ là bằng hữu.

“Nói tất cả không phải, các cậu làm sao cũng không tin a.” Đổng Mạn cười nói, “Nếu không sau khi Trịnh Cảnh Đồng tới các cậu hỏi cậu ấy là được rồi.”

“Mới có quỷ tin cậu! Cậu còn như vậy có tin lúc các cậu kết hôn tớ không có lì xì hay không a?” Người nói chuyện là nữ sinh cùng ký túc xá với Đổng Mạn thời đại học, tên là Phùng Vân Vân, đã kết hôn có con, hôm nay cũng dẫn theo chồng đến, cô và Đổng Mạn có quan hệ rất tốt, sau khi tốt nghiệp vẫn liên hệ, “Đúng rồi, Trịnh Cảnh Đồng sao lại vẫn chưa tới, lát nữa đều có thể ăn cơm trưa.”

Đổng Mạn nhìn đồng hồ nói: “Phỏng chừng sắp đến rồi, hai ngày trước cậu ấy đi Mĩ công tác bàn chuyện là ăn, tối hôm qua mới lên máy bay trở về, hiện tại chắc sắp xuống máy bay, vừa vặn sân bay cách đây cũng không xa, chắc là kịp bữa trưa.”

Cô vừa mới dứt lời liền nhìn thấy ánh mắt mọi người hướng về phía cô trở nên ám muội, Phùng Vân Vân tề mi lộng nhãn *(nháy mắt)* nói: “Còn nói không có cùng một chỗ, đối với lịch trình của cậu ấy hiểu rõ như vậy, vợ cũng bất quá như vậy, hai cậu sẽ không bí mật kết hôn mà không nói cho bọn tớ chứ?”

“Các cậu thực sự là đủ rồi a!” Đổng Mạn nhẹ nhàng đập Phùng Vân Vân một hồi.

Khoảng 11h giờ trưa Trịnh Cảnh Đồng rốt cục chạy tới làng du lịch, vừa kịp bữa trưa, chân trước y vừa mới đăng ký xong đi vào, chân sau đã thấy cái người mà y không lọt mắt nhất — Phó A Bảo, hai người vừa lúc tránh được nhau.

Phó A Bảo cùng Hà Tư Kỳ nói mời mọi người đi tắm ôn tuyền, liền thật sự mang mọi người tới tắm ôn tuyền, đúng dịp vô cùng, chọn cũng là làng du lịch này, bọn họ ít người, vốn là đặt trước biệt thự, thế nhưng Phó A Bảo ra tay quá trễ biệt thự đều đã bị đặt trước hết, ngày 1 tháng 5 hết cách rồi, khách hàng đặc biệt nhiều, cậu không thể làm gì khác hơn là ủy ủy khuất khuất chấp nhận phòng phổ thông.

Làng du lịch giá cao như vậy bọn Hà Tư Kỳ vẫn là lần đầu tiên tới, tất cả đều vô cùng hưng phấn, đây sẽ là kỳ nghỉ mồng 1 tháng 5 thoải mái nhất mà bọn họ từng trải qua từ trước tới giờ.

Kỳ nghỉ không ngoài chính là sống phóng túng, ăn món mỹ vị, tắm suối nước nóng, đi spa, chơi bóng,... hai người giúp đỡ khiến mọi người chơi rất vui vẻ.

Phó A Bảo bên này 8 người đều rất quen thuộc, vì thế chơi rất high, Trịnh Cảnh Đồng bên kia mặc dù là bạn học cũ, nhưng đa số đều vài năm nay chưa gặp mặt, hơn nữa thân phận của Trịnh Cảnh Đồng, mọi người tuy rằng hài lòng nhưng không có thoải mái, đến lúc ăn một lúc rồi mới hơi tốt hơn một chút.

Tất cả mọi người lúc chạng vạng mới chậm rãi tới ôn tuyền, sau đó đổi thành áo ngủ dài của làng du lịch tinh thần mới thoải mái tới phòng riêng ăn cơm tối.

Qua một buổi trưa tiếp xúc thân mật, nhóm họp lớp của Trịnh Cảnh Đồng đã tìm về chút tình cảm thời đại học, mọi người thả lỏng không ít, vừa cao hứng vừa uống không ít rượu, đặc biệt là Trịnh Cảnh Đồng, y bị chuốc không ít, bình thường y căn bản sẽ không uống nhiều rượu như vậy, ngay cả xã giao cũng sẽ không, thế nhưng hiếm khi tụ tập với bạn học, y không muốn mất hứng, liền uống tới mức cuối cùng cả người đều có chút chóng mặt.

"Tớ không thể uống nữa, uống nữa ngày mai khẳng định không dậy nổi, choáng váng đầu đến lợi hại." Cuối cùng Trịnh Cảnh Đồng thực sự không chịu nổi trước hết cáo từ trở về phòng ngủ, mọi người thấy y bước đi lảo đảo không giống người giả bộ mới thả y đi.

Trịnh Cảnh Đồng vừa ra khỏi phòng Đổng Mạn lập tức đuổi theo, cô nâng Trịnh Cảnh Đồng lên hỏi: "Có phải là rất không thoải mái? Tớ dìu cậu trở về phòng nhé."

"Không cần, tự tớ có thể được." Trịnh Cảnh Đồng cau mày vung vung tay, y cảm giác mình là một đại nam nhân bị một nữ nhân dìu rất mất mặt, "Cậu vào đi thôi, chính là tớ có chút choáng váng đầu, đi vẫn có thể đi."

Hai người lề mà lề mề một hồi lâu cuối cùng vẫn là Đổng Mạn bại hạ liễu trận *(thất bại, thất trận)*, cô nghĩ mình đỡ Trịnh Cảnh Đồng về phòng, cô nam quả nữ cùng ở trong một phòng, Trịnh Cảnh Đồng lại uống nhiều rồi, lúc ý loạn tình mê phát sinh chút chuyện gì cũng không phải không thể, có thể Trịnh Cảnh Đồng hiển nhiên không nghĩ thế, đối với cô phi thường khách khí, nhất định cho rằng mình có thể tự đi về phòng.

Đổng Mạn cảm thấy mình tiếp tục dây dưa thì có chút không biết xấu hổ, liền không thể làm gì khác hơn là thất vọng từ bỏ.

Trịnh Cảnh Đồng loạng choà loạng choạng đi về phía phòng mình, mới vừa rồi cùng Đổng Mạn xô đẩy một phen, kính mắt của y bị ngón tay mình lần mò bỏ ra, nhìn đồ vật mơ mơ hồ hồ, thêm vào đầu óc không rõ ràng lắm, y sờ soạng hồi lâu mới tìm thấy phòng mình, phòng 303.

Di? Mình lúc đi khóa cửa a, sao cửa phòng lại đẩy một cái liền đẩy ra? Chẳng lẽ là nhân viên làng du lịch lúc tới quét dọn quên? Quên đi mặc kệ, khó chịu muốn chết, quan trọng vẫn là ngủ.

Cũng may trước khi ăn cơm đã tới tắm ôn tuyền, vì thế liền bớt đi phân đoạn tắm rửa trực tiếp lên giường ngủ, lúc vào phòng Trịnh Cảnh Đồng còn nói thầm làng du lịch này rất có tình người, thế mà đã mở điều hòa, nhiệt độ bên trong rất thoải mái, đắt như vậy vẫn là thật đáng giá.

Xốc chăn mỏng lên nằm lên giường, Trịnh Cảnh Đồng mơ mơ màng màng, hoàn toàn không phát hiện trên giường còn có một người khác…

4. Chương 4

Hành trình buổi tối của Phó A Bảo cũng giống như Trịnh Cảnh Đồng, tắm ôn tuyền xong ăn tối, cao hứng liền uống nhiều, Lưu Lực cùng Trương Đại Vĩ hai tên nam sinh liền đem cậu dìu về phòng, bật điều hòa đàng hoàng cho cậu xong tắt đèn.

Phó A Bảo ngủ thẳng cẳng, thỉnh thoảng còn ba tháp miệng *(kiểu chẹp miệng ấy)* hai cái, Trịnh Cảnh Đồng đầu choáng váng mơ màng không chú ý tới cậu, y cũng để không ý tới trên giường còn có thêm một người khác, hai người cứ như vậy không biết gì đồng sàng cộng chẩm *(ngủ chung)*.

Tư thế ngủ của Phó A Bảo tương đối kém, ngủ một hồi liền muốn động đậy thay đổi tư thế, trong chốc lát liền ùng ục ùng ục tiến đến trong lồng ngực Trịnh Cảnh Đồng.

Nhiệt độ cơ thể chạm nhau, nhưng hai người cũng không cảm thấy có vấn đề gì, uống nhiều rồi nên đầu óc cực kỳ hồ đồ, trong tiềm thức đều cho rằng trong phòng chỉ có một mình mình, vì thế bên cạnh có cái gì thì nhất định là đang nằm mơ.

Đây là mộng xuân a! — Đây là ý nghĩ chung của hai người.

Sau khi có ý nghĩ này, nhiệt độ cơ thể của hai người lập tức liền cao thêm mấy độ, mộng xuân cái gì, cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì, thành thật mà nói, còn có chút mong chờ a.

Phó A Bảo tuổi trẻ kích động, phía dưới cậu đã bắt đầu có chút ngẩng đầu, đang thở hổn hển hướng về trên đùi Trịnh Cảnh Đồng cọ xát. Trịnh Cảnh Đồng cũng không biết người bên trong "Mộng xuân" kia là ai, thế nhưng bị cọ xát như vậy làm sao lại không có phản ứng, trạng thái tinh thần lúc này của y rõ ràng không bằng bình thường, trong đầu ngơ ngơ ngác ngác, căn bản không chú ý tới đối phương cũng như vậy!

Nghĩ thầm dù sao cũng là mơ, liền thuận theo cảm nhận trong cơ thể mình đi, đầu óc nóng lên tay liền bắt đầu sờ soạng, ừ, cái mông rất đàn hồi, da dẻ rất trơn bóng, cảm giác quả thực rất tốt.

Phó A Bảo được sờ rất thoải mái, rên rỉ liên tục, Trịnh Cảnh Đồng nghe thấy âm thanh rên rỉ của cậu càng cảm thấy kích thích, bắt đầu cảm thấy vải vóc nửa người dưới của đối phương quá bất tiện rồi.

Liền thuần thục, Trịnh Cảnh Đồng đem quần lót của Phó A Bảo cởi ra, quần lót của mình cũng cởi ra, nửa người trên vốn là để trần, vì thế hai người hiện tại đều là trần trụi, lần này nhiệt độ cơ thể của hai người cao hơn, máy điều hòa có chút không đủ dùng, nóng a!

Thuận theo bắt đầu vuốt ve ma sát lẫn nhau, đầu tiên là chạm vào, từ từ liền bắt đầu chuyển tới miệng, lúc mới bắt đầu cũng không biết nên hôn chỗ nào, ngược lại chính là gặm, dù sao cũng là mơ, dựa theo phương thức khát vọng nhất trong lòng mình mà làm, hai người gặm tới mức kịch liệt miễn bàn, qua một hồi lâu mới tìm được môi của đối phương, sau đó chính là các loại hôn lưỡi kịch liệt.

Thân thể hai người cùng áp sát vào nhau, quả thực chính là dính vào nhau như vậy, ai cũng không nỡ buông đối phương ra.

Cuối cùng Trịnh Cảnh Đồng nhịn không được, y một bên vươn mình đè lên người Phó A Bảo, sau khi trải qua một loạt tiền hí, bẹp bẹp đem Phó A Bảo giải quyết tại chỗ ăn hết.

Phó A Bảo lúc mới bắt đầu có chút khó chịu, thế nhưng trong đầu vẫn còn mơ hồ, nghĩ thầm dù sao cũng là mơ, mình cũng không muốn cưỡng lại, mặt sau từ từ thoải mái hơn, lại bắt đầu rên rỉ, Trịnh Cảnh Đồng nghe được âm thanh rên rỉ của cậu, âm thanh rên rỉ của cậu khiến Trịnh Cảnh Đồng càng hưng phấn.

Ngay sau đó liền "Tuần hoàn ác tính", hai người kích tình đã lâu, đến cuối cùng Phó A Bảo rầm rì không xuất ra Trịnh Cảnh Đồng mới chậm rãi ngừng lại.

Lần này hai người thật sự là ngủ thiếp đi, "Mộng xuân" qua đi, hai người đều tâm mãn ý túc *(thỏa mãn)* ngủ say…

Đây thực sự là một đêm "Tốt đẹp" a~

Lúc này bọn Đổng Mạn đã ăn xong cơm tối, sau một ngày hàn huyên mọi người liền trở về phòng mình nghỉ ngơi, Phùng Vân Vân lại muốn tiếp tục ra ôn tuyền, liền lôi Đổng Mạn cùng đi, nói là muốn nói chuyện phiếm với cô.

Hai người tới một cái ao nhỏ, tựa ở bên cạnh ao nhìn trăng trên trời, Đổng Mạn có chút lo lắng buồn rầu.

“Tiểu Mạn, cậu nói thật với tớ, cậu đến cùng là có cùng một chỗ với Trịnh Cảnh Đồng không a, quan hệ của các cậu tốt như vậy.” Phùng Vân Vân chính là muốn tán gẫu với Đổng Mạn về chuyện này, từ lúc nhìn thấy chuyện buổi sáng, Đổng Mạn và Trịnh Cảnh Đồng thật sự là bạn bè nam nữ như vậy, thế nhưng sau khi Trịnh Cảnh Đồng đi cũng không cùng Đổng Mạn biểu hiện nhiều thân mật, ít nhất là không có bất kỳ tiếp xúc tứ chi nào.

Đổng Mạn lắc đầu một cái, “Đều theo như đã nói với cậu, tớ với cậu ấy thật sự không phải là loại quan hệ kia.” Vừa đưa Trịnh Cảnh Đồng về phòng cũng bị cự tuyệt, lẽ nào đối phương thật sự không thích mình?

“Vậy cậu ấy có bạn gái sao?”

“Điều này ngược lại là không có, ngoại trừ tớ, tớ cũng không phát hiện cậu ấy và các nữ nhân khác có tiếp xúc quá thân mật.” Đổng Mạn ở điểm này đúng là rất tư tin, “Tớ cũng thường tới nhà cậu ấy làm khách, chưa từng nghe nói cậu ấy có bạn gái.”

“Vậy các cậu đây coi như là xảy ra chuyện gì a?” Phùng Vân Vân không hiểu, “Cậu nói một chút cậu năm nay cũng bao nhiêu tuổi rồi? 30 rồi! Cậu là con gái, 30 tuổi không còn trẻ chút nào, bọn cậu chưa tiến triển, con trai tớ cũng đã 3 tuổi, cậu thì sao?”

“Tớ thì có cách gì, cậu ấy căn bản cũng không đề cập về phương diện kia.” Đổng Mạn cũng rất buồn bực.

“Vậy cậu ấy cứ định dây dưa với cậu như vậy?” Phùng Vân Vân cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng rất không trượng phu, “Đây là muốn chờ cậu mở miệng chiếc sao?”

“Tớ cũng không biết.” Bởi vì chuyện vừa nãy Đổng Mạn trở nên rất không tự tin, “Có thể cậu ấy chỉ coi tớ là bạn bè bình thường đi, đối với tớ căn bản không có ý kia.”

“Không thể! Tất cả mọi người đều biết quan hệ của các cậu, cậu vừa không có bạn trai, cậu ấy cũng không có bạn gái, cậu ấy có thể không có chút cảm giác gì sao?” (Suy luận logic vơi =“=) Phùng Vân Vân không quá tin tưởng, ”Nhiều nữ nhân như vậy, cậu ấy đối với cậu tốt nhát, sao có khả năng đối với cậu không có ý gì được.”

Phùng Vân Vân nói câu kế tiếp Đổng Mạn cũng không nghe lọt, chỉ có một câu khiến cô để ở trong lòng thôi.

“Theo như thân phận gia thế của Trịnh Cảnh Đồng, cậu ấy lại là con trai duy nhất, cha mẹ cậu ấy khẳng định chờ ôm cháu trai a, hai cậu lại không tiến triển, cậu ấy nói không biết liền muốn cùng gia đình an bài kết hôn với thiên kim tiểu thư, đến lúc đó cậu chỉ có thể khóc!”

Đổng Mạn cũng không nói gì, cô cũng không biết nên làm gì bây giờ, tuổi của mình cũng không còn ít, có lẽ là nên có chút chủ động, cứ chờ đối phương theo đuổi mình cũng không phải cách.

Phùng Vân Vân thay cô nôn nóng nắm bắt, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Như vậy đi, ngày mai tớ thay cậu thăm dò cậu ấy, thăm dò tin tức từ miệng của cậu ấy, thật bị cậu làm cho vội muốn chết, đầu óc tốt, sao tới loại chuyện này lại vô dụng như vậy! Điều kiện của cậu như vậy, ngoắc ngắc ngón tay nam nhân liền dính sát, cậu bằng lòng a, khổ sở nhiều năm như vậy lại còn dáng vẻ không sợ chết!"

"Cảm ơn cậu, Vân Vân." Đổng Mạn cảm kích nói.

"Cảm ơn cái gì, tớ đây là thực sự nhìn không được!" Phùng Vân Vân nhìn cô một chút.

Hôm nay thời tiết tốt, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa hắt vào, Phó A Bảo ngủ cảm giác đầu không đau, thế nhưng ngoại trừ đầu tất cả các chỗ khác đều đau!

Tại sao?!

Tại sao mở mắt ra, Phó A Bảo xoa mông mình ngồi dậy, mẹ nó đau quá, toàn thân đều đau, tối hôm qua bị quỷ ép giường? Mông sao có thể đau a, hơn nữa nơi đó có cảm giác là lạ.

Sau đó cậu duỗi chân một cái, đột nhiên đá phải một đồ vật âm ấm, cậu sợ hết hồn, sau đó quay đầu lại!

Trên giường vẫn còn một người khác! Vừa định gọi người lại phát hiện, người này nhìn có chút quen mắt.

Thế mà lại là Trịnh Cảnh Đồng kia!

Phó A Bảo sợ tới không nói được gì nữa rồi, xảy ra chuyện gì, Trịnh Cảnh Đồng sao lại xuống hiện trong phòng mình, điều này không khoa học a!

Trịnh Cảnh Đồng vừa bị Phó A Bảo đá một hồi, sau đó liền thong thả tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Phó A Bảo để trần nửa người trên trợn mắt nhìn mình.

Hai người đều cảm thấy kinh hãi, đây rất cuộc là tình huống thế nào a?!

"Tôi —" Trịnh Cảnh Đồng muốn nói gì đó.

"Anh câm miệng!" Phó A Bảo lúc này trong đầu chỉ có một ý nghĩ, lẽ nào hôm qua mình tới sai phòng? Cậu lập tức xoay mình ngồi dậy đi ra nhìn biển số phòng.

Nhưng vừa mới đứng dậy, chỗ đó hạ thân liền có vật gì đó theo đùi chảy xuống, vừa lúc bị Trịnh Cảnh

Đồng nhìn rõ ràng.

Trong lòng hai người khiếp sợ thì khỏi nói, Phó A Bảo cảm giác mình dây thần kinh trong đầu mình đã bị đứt đoạn.

Trong phòng nhất thời trầm mặc hồi lâu, qua một hồi lâu Trịnh Cảnh Đồng nghiêm túc cẩn thận ngồi dậy, sau đó nghiêm túc cẩn thận nói: "Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu."

Từ chương sau sẽ đổi xưng hô giữa hai người: Trịnh Cảnh Đồng xưng với Phó A Bảo là anh - em, Phó A Bảo xưng với Trịnh Cảnh Đồng là anh - tôi vì từ chương sau trở đi anh Đồng sẽ bắt đầu quá trình mặt dày theo đuổi vợ.

5. Chương 5

"Anh sẽ chịu trách nhiệm với em" câu này vừa nói ra khiến Phó A Bảo triệt để Sparta rồi!

(Sparta là tên một xứ theo chủ nghĩa quân phiệt và thành bang này chẳng khác gì một trại lính, với những chiến binh hết sức tinh nhuệ. Chế nào hay xem Running Man thì sẽ thấy mọi người gọi Kim Jong Kook là Sparta ý. Câu này ta hiểu ý của tác giả là em Bảo xù lông lên với anh Đồng rồi.)

"Phụ cái em gái anh a, ai muốn anh phụ trách a!" Cả người cậu đều bùng nổ lên rồi, nếu cậu là một con mèo, nhất định có thể nhìn thấy lông mao dựng thẳng "Tôi thắc mắc tại sao toàn thân đều đau, hóa ra là anh đối với tôi… đối với tôi…"

Phó A Bảo run lẩy bẩy chỉ vào Trịnh Cảnh Đồng, tức giận đến nỗi đều sắp nói không ra lời, qua một hồi lâu mới hung ác nói: "Anh nói, anh không phải là đã sớm mơ ước sắc đẹp của tôi muốn tìm cơ hội đối với tôi mạnh mẽ cướp đoạt lấy?!"

Trên TV đều diễn như vậy, ác bá mạnh mẽ cướp đoạt thân thể thuần khiết của gái nhà lành, sau đó quỷ kế gạo nấu thành cơm được thực hiện rồi!"

"Anh cho rằng Phó A Bảo tôi là ai? Đã xảy ra quan hệ với tôi là có thể thực hiện được sao?! Tôi là loại tiểu bạch thái(*) để cho người khác bắt nạt sao? Phi! Anh nghĩ hay lắm!" Phó A Bảo bắt đầu đứng dậy tìm quần áo, tuy rằng các loại khó chịu trên người, hạ thân còn chảy ra thứ loạn thất bát tao, thế nhưng vẫn muốn che che thân thể, vạn nhất gia hỏa trước mắt nhìn thấy thân thể hoàn mĩ của mình lại bắt đầu nổi lên thú tính quá độ, hiện tại sức chiến đấu của mình thấp, chỉ là sợ không đánh lại người phía đối diện này, để an toàn thì tốt hơn vẫn là mặc quần áo vào.

(Tiểu bạch thái có nghĩa là rau cải thìa, dân mạng TQ dùng từ này để chỉ người không biết gì)

Phó A Bảo tìm quần áo khắp nơi, thế nhưng trong miệng vẫn không ngừng, "Còn có trách nhiệm với tôi, tôi không thấy anh là một người có chút đạo đức nào, anh xứng với tôi sao! Mỗi ngày đều giả vờ chính đáng ra vẻ tinh tướng, bên trong không biết có bao nhiêu xấu xa đây! Trước đây thật là không nhìn ra a, không nghĩ tới anh vậy là loại nhân diện thú tâm *(mặt người dạ thú)* khốn nạn như vậy!" *(em chửi chồng kinh thế =")=)*

Nói đến đây Phó A Bảo còn rất ủy khuất, "Thiệt thòi cho anh trai tôi vẫn còn tưởng anh là bằng hữu đấy, anh xứng đáng với anh trai tôi sao?!"

Sau đó cậu cuối cùng cũng tìm được áo tắm màu trắng ở dưới cuối giường, vội vã đưa tay vơ vét tới trùm lên người, chỉ sợ chậm trễ một giây thôi Trịnh Cảnh Đồng sẽ không khống chế được mà nhào lên.

Tài ăn nói của Trịnh Cảnh Đồng luôn luôn không tệ, nói chuyện làm ăn là một cao thủ, nhưng đối mặt với ngôn ngữ oanh tạc của Phó A Bảo một câu phản bác đều không có, mặc kệ như thế nào, chịu thiệt suy cho cùng vẫn là Phó A Bảo, cậu tức giận cũng đúng, đổi lại là mình khẳng định cũng tức giận, Trịnh Cảnh Đồng luôn cảm thấy mình đuối lý, bây giờ suy nghĩ một chút, hôm qua lúc vào cửa cũng rất kỳ quái, cửa phòng không khóa, điều hòa cũng được bật, nhất định là mình đi nhầm phòng.

Thế là Phó A Bảo nói gì y đều nghe, bất quá trong lòng y cũng nói thầm: Phó A Bảo này bị bức hại chứng ảo tưởng có chút nghiêm trọng a…

Trịnh Cảnh Đồng trầm mặc nhưng trong mắt Phó A Bảo lại chính là ý tứ ngầm thừa nhận, Phó A Bảo càng mạnh mẽ, "Không phản đối đúng không? Tôi biết tôi đoán không sai mà! Anh quả nhiên cho tới giờ đối với tôi trong lòng toàn mang ý xấu!"

Phó A Bảo cảm thấy mắt mình bị mù nặng rồi, trước kia sao lại không phát hiện ra kẻ đối diện đây rắp tâm bất lương, nếu như sớm biết, không đúng, sớm biết cũng không dùng! Chuyện phát sinh ngày hôm nay chính là sớm biết cũng không nhất định là có thể tránh khỏi a té!

Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục trầm mặc, Phó A Bảo hiểu lầm càng sâu hơn, cậu luôn cảm thấy nhìn mắt nhìn Trịnh Cảnh Đồng của mình có vấn đề, chẳng lẽ là tức giận muốn động thủ? Hay là sớm sớm lại muốn thú tính quá độ rồi hả? Không được! Mình chỉ sợ kích thích tên khốn này, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi! *(hahaaaa chưa thấy em thụ nào atsm level max như em Bảo =)))))))*

Thế là Phó A Bảo nhẫn nhịn đau đớn trên người lảo đảo bò dậy tìm quần lót, cậu phải về phòng mình, đợi thêm nữa sẽ không phát sinh chuyện gì chứ.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn dáng vẻ Phó A Bảo nhe răng trợn mắt nhịn đau có chút lo lắng, "Em còn muốn lộn xộn, không phải nói trên người đau chứ, nếu không thì đi tắm trước một cái, sau đó lên giường nằm nghỉ ngơi thật tốt?" Nói xong y nhặt trên mặt đất lên một chiếc áo tắm ở dưới giường, "Anh gọi cho em chút đồ ăn, em muốn ăn chút gì không?"

Quần lót đang mặc đến một nửa Phó A Bảo cực kì sợ hãi, cậu run lập cập chỉ vào Trịnh Cảnh Đồng nói: "Tôi nhắc nhở anh, anh đừng lại đây a, đừng cho là hiện tại tôi không đánh lại mà anh tiến thêm một thước, anh cách xa tôi một chút, bằng không cẩn thận tôi báo cảnh sát!" Mụ đản *(trứng con mẹ nó, đây là một câu chửi giống như câu chửi đcm của VN ấy)*, mặt sau lại chảy ra thứ loạn thất bát tao, Trịnh cầm thú rốt cuộc là đi vào trong làm bao nhiêu a! Quả thực đê tiện vô liêm sỉ hạ lưu!

"Được được được, anh đã quá đi." Trịnh Cảnh Đồng lùi về sau vài bước, "Bất quá anh muốn cùng em giải thích, anh thật sự không phải là cố ý, anh cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, tối hôm qua anh uống quá nhiều."

"A!" Phó A Bảo cười gằn vài tiếng, "Rất nhiều người làm chuyện đáng sỉ nhục xong đều nói như vậy, trốn tránh trách nhiệm đúng không, có phải cảm thấy nói mình uống quá nhiều không nhớ rõ liền vạn sự OK rồi hả? Anh có còn chút mặt mũi nào không?" *(rõ ràng em vừa bảo là không cần chịu trách nhiệm aaa)*

Lúc này quần lót của cậu cũng mặc xong, nghĩ thầm nơi này không thích hợp ở lâu, liền lảo đảo đi về phí cửa, kéo cửa phòng ra một cái liền quay đầy qua chỗ khác nói dọa: "Sau này đừng có tiếp tục để tôi nhìn thấy anh, nhìn thấy một lần đánh một lần!" Nói qua liền khí thế hung hăng đi ra khỏi phòng, cửa đùng một cái bị đóng sầm lại.

"Chờ —" Bước chân của Trịnh Cảnh Đồng tương đối chậm, một chữ vừa nói ra liền bị quăng đi, nhìn cửa phòng bị đóng lại y bắt đầu đỡ trán.

Trong hành lang tiếng bước chân nặng nề càng ngày càng xa, mười mấy giây sau lại tùng tùng tùng trở về, "Rầm rầm rầm!" Cửa phòng bị gõ đến vang động trời.

Trịnh Cảnh Đồng lập tức liền mở cửa ra, sau đó trên bụng bị trúng một quyền.

"Đây là phòng tôi a!!!" Tiếng rống giận dữ của Phó A Bảo vang dội toàn hành lang.

Cuối cùng Trịnh Cảnh Đồng bị Phó A Bảo cho trục xuất ra khỏi phòng của mình, chính xác là đối phương tìm tới phòng của mình, suy đoán của Phó A Bảo liền kiên định hơn trước, mình tại sao lại xui xẻo như vậy a!

Ai… Coi như bị chó cắn một cái đi.

Trịnh Cảnh Đồng trở về phòng mình, phòng của y là 303, hôm qua uống nhiều sau đó kính mắt lại dính liền nhìn phòng 308 của Phó A Bảo thành phòng của mình, thực sự là… Trịnh Cảnh Đồng cực kỳ hối hận, sớm biết đã không uống nhiều rượu như vậy rồi.

Y tắm rửa sạch thay quần áo, sau đó chuẩn bị đi tìm Phó A Bảo lần nữa, y muốn cùng Phó A Bảo hảo ảo bình tĩnh nói một chút.

Nhưng là y thẳng tới giữa trưa cũng không tìm thấy Phó A Bảo, trong lòng vẫn chứa đầy tâm sự, lúc ăn cơm trưa cũng mất tập trung, trên bàn cơm cơ hồ không nói chuyện với ai.

"Tớ nói này Trịnh đại tổng tài, cậu tuổi cũng không ít, bọn tớ đều là người có gia đình rồi, cậu chừng nào thì mới chúng tớ uống rượu cưới a?" Phùng Vân Vân hôm qua cùng Đổng Mạn nói xong muốn thử tìm Trịnh Cảnh Đồng, liền ngay ở trên bàn cơm nổi lên ý tứ thăm dò.

Phùng Vân Vân vừa mở miệng những người khác cũng bắt đầu ồn ào lên, vấn đề hôn nhân của kim cương vương lão ngũ tất cả mọi người đều rất quan tâm ni, đến tột cùng là ai may mắn có thể gả vào hào môn *(nhà quyền thế)*.

Nếu như trước đây bị hỏi như vậy, Trịnh Cảnh Đồng khẳng định nói không vội, hiện tại tâm tư của y đều đặt vào sự nghiệp, việc kết hôn thuận theo tự nhiên, nhưng hôm nay bị hỏi như vậy đột nhiên trong đầu y liền nghĩ tới thân ảnh Phó A Bảo, liền trầm mặc mấy giây sau đó cười nói: "Gần như đã có đối tượng, chỉ là còn chưa bắt đầu kết giao." Y là người cực kỳ nghiêm túc thật lòng, trong nhà mặc dù có tiền, nhưng gia giáo rất nghiêm, chuyện làm loạn quan hệ nam nữ như vậy nhất định là không được, nam nhân làm liền hảo hảo chịu trách nhiệm, đây là quan niệm cho tới nay của y.

Phùng Vân Vân vừa nghe tới thật giống như cùng tình huống của Đổng Mạn khép lại, bạn bè trở thành người yêu, còn chưa bắt đầu kết giao, không phải là Đổng Mạn mà! Thế là cô liền tề mi lộng nhãn *(nháy mắt)* nói: "Thành thật khai báo, có phải là coi trọng Tiểu Mạn của bọn tớ rồi hả? Không phải tớ nói, các cậu sớm nên cùng một chỗ, lề mà lề mề nhiều năm như vậy, cùng một chỗ sớm con không biết lớn thế nào rồi."

Mặt Đổng Mạn bắt đầu có chút đỏ, người xung quanh cũng đều ồn ào, không khí này quả thực giống với nơi cầu hôn.

Trịnh Cảnh Đồng đầu tiên là sững sờ, sau đó dở khóc dở cười nói: "Các cậu nghĩ gì thế, tớ cùng Đổng Mạn chính là bạn tốt, tớ là nam nhân đúng là không sao cả, nhưng Đổng Mạn mà con gái, thanh danh rất quan trọng, nếu như sau này bởi vì tớ mà bị người khác hiểu lầm là có bạn trai rồi, vậy thì tớ thật đúng là tội đáng muôn chết rồi.

Không khí hiện trường nhất thời có chút ngưng trệ, mấy nam nhân bắt đầu vội vã tán gẫu mới giải trừ lúng túng.

Một giây trước còn tán tỉnh phấn hồng xung quanh thỏa mãn, một giây sau toàn thân Đổng Mạn giống như rơi vào hầm băng, nhưng cô nhất định phải giả vờ bình tĩnh không thể để cho mọi người phát hiện ra cô không ổn, sống 30 năm, đây là đả kích lớn nhất từ trước tới nay mà cô gặp!

Đổng Mạn nắm chặt nắm đấm, móng tay dài cơ hồ muốn đâm vào da thịt, cô nhẫn nhịn không để cho mình khóc lên.

Mười năm, cô thích Trịnh Cảnh Đồng đã ròng rã 10 năm, thời gian tươi đẹp nhất của người con gái đều hao tổn, không có tình cảm thâm hậu sao có khả năng kiên trì 10 năm, nhưng bây giờ đối phương nói cho

cô biết 2 người chỉ là bạn bè, Đổng Mạn cảm giác mình chính là trò cười.

Phùng Vân Vân ngồi ở bên cạnh cô có chút hối hận, sớm biết đã không làm chuyện như vậy, không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành bộ dáng này, Trịnh Cảnh Đồng té ra đã có đối tượng khác.

Ôi… Thực sự là thế sự khó liệu…

Một giây đau buồn cho Mạn tỷ nào >"< Tỷ rất tốt nhưng bé Bảo tốt hơn aaaa

6. Chương 6

Trịnh Cảnh Đồng không tìm được Phó A Bảo là có nguyên nhân, bởi vì Phó A Bảo căn bản cũng không có ở làng khu lịch, đã xảy ra loại chuyện đó còn có tâm tư đi nghỉ, vậy cũng thực sự là thần tiên rồi.

Sau khi Trịnh Cảnh Đồng rời khỏi phòng Phó A Bảo vội vã tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo xong ngay lập tức rời làng du lịch, chỉ sợ Trịnh Cảnh Đồng bám dai như đỉa đuổi theo.

Phó A Bảo cẩn thận suy nghĩ một chút, với địa vị thân phận cùng tài sản của Trịnh Cảnh Đồng như vậy, tuấn nam mĩ nữ bên cạnh chắc chắn sẽ không ít, có nhiều tuấn nam mỹ nữ như vậy lại không muốn, lại đến tìm mình, xem ra y đối với mình là vì tình cảm sâu sắc a.

Phó A Bảo cảm thấy khổ não sâu sắc vì mình được hoan nghênh, thật chính là vô cùng phiền não, nếu không thì sau này ra ngoài mang theo hai bảo tiêu?

Tình cảm sâu nặng thì sao, Phó A Bảo tôi là người mà anh nói coi trọng là có thể coi trọng sao? Nhìn thấy cái mặt tinh tướng đau khổ của anh liền ăn không ngon, có cút được bao xa thì cút đi! Anh như vậy còn muốn theo đuổi tôi, còn chịu trách nhiệm với tôi cái gì, phi! Thực sự là được đà lấn tới, trên đời này không biết có bao nhiêu người muốn theo đuổi tôi đây, tôi có thể để ý đến anh?

Đừng tưởng rằng cùng tôi đã xảy ra quan hệ là có thể lại có thể thượng tôi, muốn gạo nấu thành cơm tiện đà tiến dần từng bước? Ha ha, loại thủ đoạn theo đuổi thấp hèn này không thể thực hiện được đối với tôi đâu!

Vội vội vàng vàng lái xe trở về nhà, Phó A Bảo cảm giác toàn thân mình đều phải hư thoát, toàn thân đau hơn nữa sợ Trịnh Cảnh Đồng đuổi theo dẫn đến tinh thần sốt sắng cao độ, cậu cảm giác mình quả thực không thể được rồi.

Hôm nay Phó Trạch Văn ở nhà, đang ở trong phòng khách đọc báo buổi sớm, hắn vừa vặn thấy Phó A Bảo vội vã chạy về, hắn có chút kỳ quái, "A Bảo? Sao lại quay về, em không phải nói muốn ra ngoài chơi 3 ngày 2 đêm sao, bây giờ mới sáng ngày thứ 2, xảy ra chuyện gì?" Hắn cảm giác vẻ mặt em trai thật giống có chút kỳ quái.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì." Phó A Bảo vội vã xua xua tay, chuyện mất mặt như vậy còn chưa muốn cho lão ca *(ông anh già =)))* biết, tuy rằng lão ca nhất định sẽ giúp mình báo thù, nhưng hình tượng thông minh linh hoạt của mình trong lòng lão ca nhất định sẽ mất giá rất nhiều, thật sự là cái được không đủ bù cái mất! "Làng du lịch chơi không vui chút nào, vì thế em liền sớm trở về, không có chuyện gì, thật đấy, một chút chuyện đều không có."

Phó A Bảo chính là loại trời sinh sẽ không nói dối người khác, không có IQ nói dối, lúc nói dối liền lúng túng, không cần người đe dọa liền lòi đuôi, cậu liều mạng xua tay nói không có chuyện gì, vậy thì chắc chắn là có chuyện gì, Phó Trạch Văn nheo mắt lại, "Em không phải là đã gây họa?"

"Em sao có thể gặp rắc rối!" Phó A Bảo cuống lên, rõ ràng không phải lỗi của cậu mà!

Phó Trạch Văn dùng hết sức nắm chặt tờ báo trong tay nhìn Phó A Bảo một chút, rõ ràng chính là không tin lời cậu nói, Phó A Bảo cảm giác mình cực kỳ khổ bức. Cậu sao lại xui xẻo vậy a, bị cái đồ không bằng cầm thú kia khiến cho như vậy, chịu ủy khuất lớn như vậy còn bị anh trai mình hoài nghi, quả thực không thể yêu thương nổi!

"Ca." Phó A Bảo kéo thân thể vừa mỏi vừa đau của mình đến bên cạnh Phó Trạch Văn, "Nhưng thật ra là như vậy, em có chuyện muốn hỏi anh."

Phó Trạch Văn đẩy đẩy mắt kinh gấp báo lại, lộ ra vẻ mặt "anh biết em có chuyện mà", "Nói đi, chuyện gì?"

"Giả thiết, em nói là giả thiết." Phó A Bảo đối với từ giả thiết này lặp đi lặp lại.

"Được được được, giả thiết." Phó Trạch Văn biết lắng nghe, cái gì mà giả thiết a, em trai mình nói như vậy, chuyện này hơn nửa chính là sự thật.

"Giả sử một người bị chó cắn, ca anh nói nên làm gì?" Phó A Bảo có chút thấp thỏm lại có chút chờ mong dùng ánh mắt lớn nhìn Phó Trạch Văn.

"Em bị chó cắn hả?!" Phó Trạch Văn giật mình, hắn vội vã đem Phó A Bảo nhìn từ trên xuống dưới một lần, "Nhanh cho anh xem một chút, cắn chỗ nào hả? Có nghiêm trọng không a?"

"Không phải em, không phải em!" Trái tim Phó A Bảo đập ùm ùm, lão ca nhà mình thật đúng là người có IQ đỉnh của đỉnh, sao có thể đoán một cái là có thể đoán được mình? Còn có thể hảo hảo tán gẫu hay không!

"Vậy thì tốt, làm anh sợ muốn chết." Phó A Bảo thở phào nhẹ nhõm, A Bảo nhà bọn họ từ nhỏ tới lớn không có bị khổ, còn chưa bị chó cắn!

"Ca anh mau nói cho em biết a, nếu như một người bị chó cắn, vậy phải làm thế nào a?" Phó A Bảo tiếp tục hỏi.

Phó Trạch Văn cảm thấy vấn đề này không có ý nghĩa gì, hơn nữa em trai mình cũng không có xảy ra chuyện gì, liền tiếp tục cầm lấy tờ báo, một bên lật xem một bên mất tập trung nói: "Vậy thì đi tiêm vaccin phòng chó dại a."

Phó A Bảo: "..."

Đã qua bữa trưa mà không tìm thấy Phó A Bảo, Trịnh Cảnh Đồng có chút sốt ruột, rốt cuộc là đi đâu thế?

Cân nhắc mãi, Trịnh Cảnh Đồng bấm số Phó Trạch Văn, y và Phó Trạch Văn quan hệ không tệ, công ty hai nhà có nhiều mối làm ăn qua lại, cũng coi là thế giao (mấy đời thân nhau), hai người bọn họ tuổi lại xấp xỉ nhau, cũng có rất nhiều đề tài chung, tình cờ còn có thể hẹn nhau cùng đi uống rượu.

"Trạch Văn." Trịnh Cảnh Đồng đi thẳng vào vấn đề, "Em trai cậu ở nhà sao?"

Phó Trạch Văn cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng hỏi có chút kỳ quái, hắn và Trịnh Cảnh Đồng qua lại với nhau lâu như vậy *(chỗ này tác giả dùng từ chung sống với nhau, nhưng mị thấy nó không hợp với mối quan hệ giữa 2 anh lắm nên đổi lại)*, xưa nay cũng không biết em trai mình cùng hắn có gặp giao tập *(qua lại)*, người khác không biết, nhưng hắn rất rõ ràng, hai người kia vốn là không hòa hợp.

"Ở đây, sao thế, cậu tìm nó có việc?"

"Vậy thì tốt, mình còn tưởng em ấy xảy ra chuyện gì." Trịnh Cảnh Đồng chỉ sợ Phó A Bảo nghĩ không thông, gặp phải loại chuyện đó nghĩ không tông cũng có thể thông cảm được, đều tại mình không tốt.

"Cậu gặp nó? Cậu sẽ không cũng ở làng du lịch ôn tuyền kia chứ?" Phó Trạch Văn hơi hơi suy lý một chút liền biết rồi.

"Ừ, tớ..." Thật ra là Trịnh Cảnh Đồng muốn cùng Phó Trạch Văn thành thật khai báo, y cảm thấy nên hảo hảo chịu trách nhiệm, nhưng vừa nghĩ tới mấy câu nói của Phó A Bảo sáng nay, liền do dự, Phó A Bảo rõ ràng rất ghét mình, mình nếu như gióng trống khua chiêng cùng người nhà Phó A Bảo nói muốn chịu trách nhiệm, có phải là tự dĩ vi thị *(tự cho là đúng)*?

"Cậu chính là cái người bị chó cắn kia?" Phó Trạch Văn đột nhiên thông minh hỏi.

"Ha?" Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy mạc danh kì diệu *(không hiểu ra sao)*.

Phó Trạch Văn thấy dáng vẻ chần chờ của Phó A Bảo, liền liên tưởng đến lời nói sáng nay của Phó A Bảo, "Chẳng lẽ Phó A Bảo nhà tớ làm hại cậu bị chó cắn hả? Tớ nói tiểu tử thối kia làm sao lúc sáng về nhà hoảng hoảng trương trương *(lúng túng)*, nói chuyện thì chi chi ngô ngô *(ấp úng)*, hóa ra là đã gây họa thật! Cậu mau mau đi tiêm vaccin phòng bệnh đi, tớ hảo hảo nói nó một chút, hôm nào để nó đi nói lời xin lỗi với cậu."

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Thế này là thế nào a?

"Tớ không sao, chính là thấy dáng vẻ em ấy thật giống như thân thể không thoải mái, có chút lo lắng." Trong lòng Trịnh Cảnh Đồng nghĩ: Nếu Phó A Bảo không muốn để trong nhà biết chuyện kia, vậy mình tạm thời giữ bí mật đi.

"Nha, không có chuyện gì, nó rất tốt, tính tình nó tưng tửng, nói muốn cùng bạn gái đi tắm suối nước nóng, vốn là 3 ngày 2 đêm, bây giờ mới chỉ có một ngày đã chạy về rồi, cũng không biết trong đầu đang nghĩ gì."

Lời kế tiếp của Phó Trạch Văn Trịnh Cảnh Đồng cơ hồ không nghe rõ, y nhớ tới 3 chữ: bạn gái *(nguyên văn hán việt là nữ bằng hữu)*.

Y vậy mà làm kẻ thứ 3!!!

7. Chương 7

Trịnh Cảnh Đồng là một người khá nghiêm túc và thật lòng, cũng không phải nói vẻ mặt của y nghiêm túc, lúc nên cười vẫn cười, nghiêm túc chỉ là ở phương diện thái độ xử sự, bất kể là trong công việc hay là trong cuộc sống, cơ hồ mỗi một việc y đều có nguyên tắc của mình, cho dù là một chuyện rất nhỏ bé, cũng đều nghiêm túc đối đãi, tuyệt không qua loa.

Điều này cũng là một trong những yếu tốt thành công của y, mặc kệ nghiệp nội nghiệp ngoại *(nghiệp: sự nghiệp)*, thanh danh của y đều vô cùng tốt, rất nhiều người thích hợp tác với y, không sợ đối tượng hợp tác không có tình người, người như vậy đa số rất đáng tin cậy, chỉ sợ đối phương chỉ có thể dùng thủ đoạn bịp bợm đùa bỡn, làm ăn không giống với kết bạn hàng ngày, tín dự *(chữ tín và danh dự)* không phải uống 2 chén rượu đàm luận mấy cái nhân sinh là có thể tạo dựng, làm như vậy không buôn bán lớn được.

Trịnh Cảnh Đồng đem tương lai của mình mỗi bước đều lập kế hoạch rất tốt, lúc nào nên làm chuyện gì trong lòng y đều nắm chắc, căn bản sẽ không lệch mục tiêu, rất ít gặp phải những chuyện y không khống chế được, người tính không bằng trời tính, kế hoạch cho dù tốt đến mấy cũng luôn có phát sinh bất ngờ.

— liền lấy ví dụ bạn nhỏ Phó A Bảo của chúng ta.

Phó A Bảo hẳn là việc ngoài ý muốn lớn nhất trong 30 năm kinh nghiệm nhân sinh của Trịnh Cảnh Đồng, quả thực giống như giữa ban ngày bổ xuống một quả sấm, đem Trịnh Cảnh Đồng bổ xuống đầu váng mắt hoa.

Có điều nếu phát sinh quan hệ đã trở thành sự thật, vậy mình liền hảo hảo chịu trách nhiệm, Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy nam nhân nên như vậy, y không có cách nào coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng hiện tại có người nói cho y biết, Phó A Bảo thật ra là người đã có "Gia đình", đối phương đã có bạn gái, là người đã có đối tượng! Y lập tức trở thành kẻ thứ 3 khiến người ta chán ghét!

Lần này được rồi, lại một quả sấm dội xuống, Trịnh Cảnh Đồng toàn bộ đều ngoại tiêu lý nộn rồi. *(ngoại tiêu lý nộn: kinh ngạc)*

Y vốn còn muốn hỏi Phó Trạch Văn số điện thoại của Phó A Bảo, có thể sau khi nghe nói Phó A Bảo đã có bạn gái liền từ bỏ, mình thực sự quá mức tự dĩ vi thị *(tự cho là đúng)*, còn nói phải chịu trách nhiệm, nhưng đối phương đã hảo hảo có người yêu, căn bản không cần mình đi chịu trách nhiệm, thật sự là quá buồn cười.

Nhưng việc này cứ như vậy mà bỏ qua mặc kệ sao?

Nói tới đạo lý, đây là phương án tốt nhất, y cũng không thể đi phá hoại tình cảm yêu đương nhà người ta, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì là tốt nhất, ngươi tốt ta cũng tốt.

Có thể trong lòng Trịnh Cảnh Đồng vẫn là nhớ mãi không quên, vì thế mấy ngày gần đây làm chuyện gì cũng đều mất tập trung, khiến cho cha mẹ y cho rằng công ty xảy ra vấn đề.

Một hôm lúc ăn cơm tối, cha của Trịnh Cảnh Đồng là Trịnh Trí Viễn thực sự nhịn không được, ông lo lắng hỏi: "Cảnh Đồng a, ta thấy con gần đây rất ngẩn ngơ, có phải công ty xảy ra chuyện gì không?" Trịnh Trí Viễn 3, 4 năm trước đã về hưu hưởng phúc, toàn bộ chuyện của công ty đã giao cho đứa con trai Trịnh Cảnh Đồng phụ trách.

Mẹ Trịnh Cảnh Đồng là Vu Thư cũng quan tâm nói: "Con trai a, có phải là công tác quá mệt mỏi? Có việc gì thì nói với chúng ta, người một nhà thương lượng một chút, có chuyện gì gây khó khăn a!"

Trịnh Cảnh Đồng lắc đầu một cái: "Công ty không có chuyện gì, chính là có chút chuyện riêng, con nhất thời có chút vặn vẹo bất quá xảy ra, cha mẹ đừng lo lắng, không có chuyện gì."

Trịnh Trí Viễn và Vu Thư vừa nghe xong mắt đều trừng lớn, con trai họ còn có thể vì việc riêng mà buồn phiền? Trời ơi, đây thực sự là một tin tức lớn, việc riêng, việc riêng ai! Đây cũng là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn của con trai!

"Đến đến, mau tới nói với mẹ một chút, đến cùng là có chuyện gì, mẹ đề xuất chủ ý cho con." Vu Thư bắt

đầu bát quái, bà đối với việc riêng của con trai cảm thấy vô cùng hứng thú, ngay cả Trịnh Trí Viễn đã đều dựng lỗ tai lên.

Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên là không nói ra, việc này thật sự không thể tùy tiện nói, chuyện là kẻ thứ ba rất vẻ vang sao? Đương nhiên không phải! Vì thế Trịnh Cảnh Đồng không nói gì.

Hỏi cái gì cũng không được khiến Vu Thư rất thất vọng, có điều bà rất nhanh bỏ đi, sau đó tra hỏi tới vấn đề gần đây bà vẫn quan tâm nhất — đại sự cả đời của Trịnh Cảnh Đồng.

Tháng sau chính là sinh nhật 30 tuổi của Trịnh Cảnh Đồng, tuổi thật không còn nhỏ, Trịnh Trí Viễn và Vu Thư đều rất gấp, con trai đã lớn như vậy mà còn chưa có đối tượng kết hôn, một chút bóng dáng tôn tử *(cháu trai)* cũng không thấy, điều này khiến cho một chút lạc thú khi về hưu của bọn họ cũng không có, xấp xỉ tuổi bọn họ, cháu trai đều đã thành một nhà trẻ! *(ý nói có rất nhiều cháu)*

"Cảnh Đồng a, con tuổi cũng không còn ít, gặp được cô gái tốt liền mang về nhà cho mẹ nhìn, nên kết hôn, a?" Vu Thư phi thường muốn ôm cháu trai. *(sắp rồi bà aaaa)*

Trịnh Trí Viễn ở một bên liên tục gật đầu, không sai không sai, chính là như vậy!

"Mẹ, người cũng không thể để con đi trên đường tùy tiện kéo một người về đi, con còn chưa có bạn gái, đi đâu kết hôn a." Vừa nói như vậy Trịnh Cảnh Đồng lại nghĩ đến Phó A Bảo, trong lòng lại bắt đầu ưu sầu, thức ăn cũng cảm thấy không còn mùi vị gì rồi.

Vu Thư cảm thấy ý tưởng này của con trai có chút não tàn, con trai của bà điều kiện ưu tú như vậy, còn phải kéo bừa trên đường? Nam nhân cả nước này đều không cần tìm vợ! Theo đuổi con trai bà có cả biển người, nhiều con gái như vậy, chọn ra một người rất khó sao?

"Yêu cầu của mẹ cũng không cao, người tốt, người trong nhà dễ sống chung là được, ngoại hình cũng không cần quá tốt." Vu Thư đoán con trai ở phương diện này không phải rất hiểu biết, liền nổi lên chủ ý, "Liền ví dụ như Tiểu Mạn vậy, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại còn hiếu thuận."

"Đúng nha, ta làm sao liền đã quên Tiểu Mạn rồi!" Vu Thư đột nhiên vỗ tay một cái, "Tiểu Mạn chính là đối tượng rất tốt mà, cô ấy cũng là không có bạn trai!"

Đổng Mạn cùng Vu Thư quen biết không phải bởi vì cô là bạn của Trịnh Cảnh Đồng, cô là một nhà thiết kế châu báu, lúc sinh nhật 50 tuổi của Vu Thư, Trịnh Cảnh Đồng để Đổng Mạn đặc biệt thiết kế một bộ châu báu, Vu Thư phi thường yêu thích, sau đó dần quen thuộc Đổng Mạn, sau đó biết cô là bạn của con trai kiêm bạn học cũ, liền thường thường mời cô tới nhà làm khách.

Hiện tại cẩn thận ngẫm lại, cô bé này thực sự không tệ a, cùng con trai vẫn là rất xứng, vẫn chưa có bạn trai, nói không chắc chính là cô vẫn đang đợi Cảnh Đồng a! Sách, con trai cũng quá mức trì độn, để con gái nhà người ta chờ lâu như vậy.

Trịnh Cảnh Đồng đỡ trán: “Mẹ, sao người cũng nói như vậy a, con với Đổng Mạn chính là quan hệ bạn bè, không phải như mẹ nghĩ.”

“Còn ai cũng nói như vậy?” Vu Thư quan trâm trọng điểm dĩ nhiên là từ “Cũng”.

”Chính là lần trước họp lớp, các bạn học cũ kia của con cũng nói như vậy, còn có người hỏi bọn con bên nhau nhiều năm như vậy lúc nào thì kết hôn, này đâu có giống a, con là một nam nhân đúng là không sao cả, Đổng Mạn là con gái, thanh danh quan trọng bao nhiêu.

Trịnh Cảnh Đồng lắc đầu một cái, “Sau này đừng tiếp tục nói ra.”

“Sách, đây chính là ta không đúng!” Vu Thư mất hứng, “Nếu tất cả mọi người đều nói như vậy, nhất định là có nguyên nhân, Tiểu Mạn nhất định là vừa ý con, nếu như không thích con, có thể bị nhiều người hiểu lầm nhiều năm như vậy? Cô ấy có bệnh a? Cô ấy có muốn lập gia đình không? Cô ấy là con gái, khẳng định là dè dặt, đang chờ con mở miệng đấy!” Vu Thư đối với con trai mình trì độn thì tuyệt vọng, chuyện này mà cũng không thấy!

“Mẹ người quá đa nghi rồi, sẽ không đâu.” Trịnh Cảnh Đồng bới cơm hai cái, “Huống hồ con đối với cô ấy cũng không có ý đó, mẹ đừng mù quáng gán ghép, con với cô ấy không thích hợp.”

“Làm sao không thích hợp, các con làm bạn nhiều năm như vậy, không có tiếng nói chung có thể làm bằng hữu?” Vu Thư còn sứt đầu mẻ trán, “Con nói chuyện với cô ấy xem, mẹ cảm thấy cô ấy rất tốt.”

“Mẹ con nói rất có đạo lý.” Trịnh Trí Viễn như cũ vẫn là liên tục gật đầu.

Trịnh Cảnh Đồng vẫn cứ lắc đầu từ chối: “Con tạm thời còn chưa chuẩn bị cân nhắc kết hôn, sau này hãy nói đi.” Y đều là vì chuyện của Phó A Bảo mà buồn phiền, nào có tâm tư cân nhắc những chuyện khác.

Vu Thư chẹp chẹp miệng, sau này sau này, muốn sau này tới khi nào a, thiệt là, cũng không nhìn xem một chút cha mẹ con bao nhiêu tuổi rồi!

Tối hôm đó Vu Thư gọi điện thoại cho Đổng Mạn, mời cô ngày mai tới nhà làm khách, “Tiểu Mạn a, ngày mai có rảnh rỗi hay không a, đến nhà a di ăn cơm, a di đã lâu không gặp con, nhớ tới lợi hại đây.”

“Ha ha ha, a di là nhớ tay nghề nấu ăn của con đi?” Đổng Mạn nhận được điện thoại của Vu Thư rất vui vẻ, cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng rất thích mình, tuy rằng họp lớp chịu đả kích, nhưng mình có cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng yêu thích, cũng không phải là một cơ hội nhỏ cũng không có.

Cô không biết đối tượng Trịnh Cảnh Đồng nói kia là ai, nhưng cô cảm giác mình cũng không nhất định thất bại, kết hôn không phải là nói chuyện yêu đương, cái nhìn của cha mẹ cũng rất quan trọng.

8. Chương 8

Từ sau chuyện phát sinh ở làng du lịch Phó A Bảo vẫn rất u buồn, vì thân thể đau mà u buồn, vì mình được hoan nghênh mà u buồn *(=))))))))))*, lại vì mình bị thiệt thòi mà u buồn, còn là vì làm thế nào để vạch trần "Bộ mặt thật" của Trịnh Cảnh Đồng mà u buồn… Nói chung chuyện cậu lo lắng đặc biệt nhiều. *(đm cười rách mồm với em Bảo =)))))))*

Bất quá cậu người này có một đặc điểm, chính là đặc biệt tâm khoan *(rộng rãi, khoan dung)*, hai ngày sau u buồn của cậu từ từ qua đi, ngược lại trên người không đau, ừ, không sao rồi ~ ha ha cần phải ăn uống một chút ~

Đây không chỉ là một ưu điểm, còn là một khuyết điểm.

Bất quá cậu cũng không phải không chút nào yên tâm hơn, liền ví dụ cậu nhớ rõ, chuyện cậu uống rượu là sai lầm, nếu như hôm đó không uống rượu, Trịnh Cảnh Đồng có thể đối với cậu cái gì? Khẳng định không thể! Khẳng định mấy giây đồng hồ liền một quyền vung qua!

Phó A Bảo cảm thấy sau này không được uống rượu nữa, tửu lượng của cậu cũng không tốt như vậy, nếu như lại gặp phải chuyện như vậy thì sao a! Phải biết người mơ ước cậu là rất nhiều, ngay cả Trịnh Cảnh Đồng loại này cũng chảy nước miếng vì cậu, đừng nói là những người khác! *(hahaaaa)*

Thế giới này thực sự là nguy hiểm, thói đời bạc bẽo lòng người đổi thay a ~

Lần trước bởi vì tình huống đặc biệt mà môt thân một mình trốn về nhà, đem 7 người khác đều kéo xuống, vì thế Hà Tư Kỳ rất không hài lòng, oán giận rất lâu, Phó A Bảo có chút chột dạ, mình có tính là xuất quỹ hay không?

Thế là cậu đáp ứng thứ 6 cùng Hà Tư Kỳ đi dạo phố, mua quần áo cho cô, sáng thứ 6 có 2 tiết, hai ngươi chuẩn bị cùng đi ăn trưa, sau đó sẽ đi dạo phố mua đồ.

Phó A Bảo chọn một nhà hàng riêng tư, cha cậu Phó Minh trước đây đã dẫn cậu tới, nhà hàng này không mở cho người ngoài, chỉ tiếp người quen và người được bạn bè giới thiệu, vị trí cũng không phải ở khu náo nhiệt, mà là bên trong một tòa nhà, đi thang máy lên, tầng 25.

Hà Tư Kỳ lần đầu tiên tới nơi như thế này, còn cảm thấy rất mới mẻ, ngày trước Phó A Bảo dẫn cô tới đều là những nhà hàng cao cấp rất dễ tìm. Lúc hai ngươi tìm vài món trên menu, sau đó chọn nước trái cây.

"Không uống rượu sao?" Hà Tư Kỳ có chút kỳ quái, thế mà lại chọn nước trái cây.

"Không uống không uống, gần đây không muốn uống rượu chút nào." Phó A Bảo liên tục xua tay, cậu sợ

thứ này, thật là một thứ xấu! “Nước trái cây rất tốt.”

Hà Tư Kỳ cũng không quá để ý, dù sao Phó A Bảo cũng thường thường động kinh, có khi hôm nay lại giật.

Nhắc tới cũng đúng lúc, Trịnh Cảnh Đồng cũng là khách quen nhà hàng này, y vừa vặn cùng một bằng hữu làm ăn tới đây ăn cơm.

Sau đó y và Phó A Bảo không hẹn mà gặp rồi.

Vừa mới ngồi xuống Trịnh Cảnh Đồng liền phát hiện Phó A Bảo, thực sự thật trùng hợp, y ngồi sát vach bàn Phó A Bảo, sau đó là ngồi đối diện với vị kia, vì thế 2 người chỉ cần ngẩng đầu, là có thể đem đối phương nhìn rõ ràng.

Trái tim Trịnh Cảnh Đồng nhảy lên cực nhanh, từ sau sự kiện phát sinh kia y vẫn nghĩ tới Phó A Bảo, hiện tại vừa vặn gặp, chào hỏi đi, hỏi thăm thân thể em ấy cũng không sao đi.

Có thể vừa mới chuẩn bị mở miệng, y liền phát hiện Hà Tư Kỳ đối diện Phó A Bảo, lời nói đến miệng lại nuốt trở về, chỉ có Phó A Bảothế mà không phát hiện bên cạnh còn có một người.

Quan sát một lúc sau đó trong lòng Trịnh Cảnh Đồng đã có tính toán, cô gái xinh đẹp này hơn nửa chính là bạn gái của Phó A Bảo, mìn nếu như mở miệng nói cái gì a, Phó A Bảo khẳng định không muốn nhìn thấy mình.

“Chúng ta thay đổi vị trí đi.” Trịnh Cảnh Đồng nói khẽ với bạn.

Sau khi đổi chỗ ngồi ra phía sau Phó A Bảo Trịnh Cảnh Đồng mới thở phào nhẹ nhõm, y sợ mình mang đến quấy nhiễu cho hẹn hò của Phó A Bảo. Vị trí của y vô cùng tốt, vừa vặn có thế nhìn thấy Phó A Bảo, nhưng Phó A Bảo đưa lưng về phía y, nhìn trộm cũng không lo lắng bị phát hiện, vì thế rất an toàn.

Bữa cơm này Trịnh Cảnh Đồng ăn đến mất tập trung, món ăn mùi vị rất ngon, nhưng y lại cảm thấy nhạt như nước ốc, ăn hai miếng lại nhìn Phó A Bảo vài lần, khiến cho bạn y cũng kỳ quái, trạng thái của Trịnh Cảnh Đồng hôm nay đi vắng a.

“Cảnh Đồng cậu làm sao vậy, sao lại luôn nhìn về phía kia?” Bạn của Trịnh Cảnh Đồng quay đầu lại nhìn, “Nhìn thấy người quen? Hay là nhìn thấy mỹ nữ?” Có điều chắc không phải mỹ nữ đi, hắn nhìn lướt qua, nơi này cũng không có mỹ nữ hàng đầu nào, bọn họ đã từng gặp mỹ nữ ngoài biển, không đến nỗi khát khao như thế, huống hồ Trịnh Cảnh Đồng nổi tiếng là không gần nữ sắc.

“Không có chuyện gì.” Trịnh Cảnh Đồng có chút chột dạ, ”Gần đây tinh thần không tốt lắm, vì thế có chút ngẩn ngo, dùng bữa đi, cá ở đây rất ngon.

Bạn y trợn mắt lên, trời ạ, đại danh đỉnh đỉnh cuồng công việc cũng sẽ tinh thần ngẩn ngơ?! Hơn nữa lại còn là tự mồm mình thừa nhận! Mặt trời thực sự là mọc ở phía tây a.

Kỳ thực Trịnh Cảnh Đồng hai ngày trước còn ngẩn ngơ đến lợi hại, hai hôm nay đã tốt lắm rồi, nhưng hôm nay gặp lại Phó A Bảo, lại tái phát, lúc làm việc buổi chiều thậm chí còn lần đầu tiên phạm phải mấy lỗi nhỏ, lúc tan ca về nhà cũng hoảng hoảng hốt hốt.

Vừa vào nhà y đã ngửi có mùi thơm, y bắt đầu cau mày, đó là tay nghề của Đổng Mạn, Đổng Mạn nấu súp rất lợi hại, cùng là canh, nhưng canh của cô nấu khác với người khác, uống ngon, Vu Thư đặc biệt yêu thích.

Hôm qua mới nói mình và Đổng Mạn không thích hợp, hôm nay liền gọi người ta đến nhà, Trịnh Cảnh Đồng có chút buồn bực, nếu y đối với Đổng Mạn có hứng thú sao có thể chờ nhiều năm như vậy, quen biết 10 năm, nếu muốn đã cùng một chỗ từ sớm.

"Cảnh Đồng cậu đã về rồi." Nghe thấy động tĩnh Đổng Mạn mặc tạp dề từ phòng bếp đi ra, trong tay còn cầm găng tay cách nhiệt dày, xem ra đang nướng cái gì, bộ dáng này của cô thật giống như là nữ chủ nhân.

Vu Thư từ phía sau đi theo ra ngoài, nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng liền híp mắt nói: "Cảnh Đồng con hôm nay có lộc để ăn, Tiểu Mạn đã làm rất nhiều đồ ngon." Nói xong mang đầy thâm ý nhìn Đổng Mạn một chút, "Cũng không biết ai có thể có cái phúc lớn này đem Tiểu Mạn của chúng ta về nhà, thực sự tu phúc 8 đời rồi."

Đổng Mạn mặt ửng đỏ khiêm tốn nói: "A di người cũng đừng coi trọng con, trên đời này có rất nhiều cô gái tốt đấy, con nào có tốt như vậy."

"Ở trong mắt a di, Tiểu Mạn chính là tốt nhất, bây giờ đi đâu cũng không tìm được cô gái tốt như vậy a." Vu Thư khen ngợi liên tục, "Cảnh Đồng nhà ta sau này cưới vợ chỉ cần bằng một nửa con ta liền hài lòng."

Trịnh Cảnh Đồng càng buồn bực, ý tứ của mẹ y y rất rõ ràng, cũng rất có thể lý giải, nhưng là y phi thường không thích phương thức này, quả thực là đè nặng đầu y, hiện tại trong lòng y đâu đâu cũng nghĩ tới chuyện của Phó A Bảo, nào có tâm tư yêu đương.

"Mẹ, con không thoải mái, con lên lầu đi ngủ trước, cơm tối không ăn." Sau đó y nói xin lỗi với Đổng Mạn liền lên lầu, y có thể tưởng tượng được bầu không khí lúc ăn cơm sẽ ra sao, vì thế căn bản không muốn đối mặt.

Đổng Mạn bị tạt một chậu nước lạnh, lúng túng đứng ở nơi đó không biết nên làm gì.

"Tiểu Mạn con trước hết ngồi xuống, ta đi lên xem một chút." Trong lòng Vu Thư nghĩ bản thân không phải là lòng tốt làm chuyện xấu đi, liền vội vã đi lên lầu quan tâm con trai mình.

“Cảnh Đồng, là mẹ.” Vu Thư gõ gõ cửa phòng Trịnh Cảnh Đồng.

Trong chốc lát Trịnh Cảnh Đồng mở cửa, Vu Thư nhìn sắc mặt y một chút, “Mẹ để Tiểu Mạn đến con không vui phải không?”

“Mẹ, con và Tiểu Mạn chính là bạn bè, mẹ đừng giật dây loạn, sau này làm bạn bè cũng không được.” Trịnh Cảnh Đồng để Vu Thư vào phòng, hai người ngồi ở trên ghế sa lông bắt đầu nói chuyện.

“Không phải a, buổi chiều mẹ cùng Tiểu Mạn trò chuyện qua, cô ấy đối với con rất có hứng thú, mẹ ẩn ý với cô ấy nói chuyện nhắc tới con, cô ấy thật giống như cao hứng, mẹ là nữ nhân, tâm tư của nữ nhân mẹ có thể không hiểu? Cô ấy nếu như không thích con, tuyệt đối không phải thái độ kia.” Vu Thư khuyên nhủ, “Tiểu Mạn rất tốt, các con thử hỏi khắp nơi xem.”

Trịnh Cảnh Đồng thở dài một hơi, “Mẹ, con thật sự đối với cô ấy không có cảm giác, làm sao cùng một chỗ a? Mẹ còn như vậy còn sau này cũng không dám gặp mặt cô ấy nữa.”

Vu Thư rất thất vọng: “Thật không được?”

“Thật không được.” Trịnh Cảnh Đồng hết sức nghiêm túc, “Con là con ruột của mẹ, cô ấy cũng không phải con gái mẹ, mẹ làm gì mà phải vì một người ngoài mà ủy khuất con ruột, mẹ là thân sinh của ai?”

“Tiểu tử thối!” Vu Thư dở khóc dở cười, “Được rồi, mẹ biết rồi, không ủy khuất con được chưa?”

“Cảm ơn mẹ.”

Cuối cùng Trịnh Cảnh Đồng vẫn không xuống lầu ăn tối, mà Đổng Mạn phát hiệm, Vu Thư từ sau khi từ trên lầu đi xuống thái độ có chút biến hóa nhỏ, đối với mình vẫn rất thân thiết, thế nhưng không tiếp tục nói lời cô muốn nghe nhất.

Đổng Mạn rất thất vọng, rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào.

Mười năm, cô thật sự không phát hiện không có nữ nhân nào thân mật với Trịnh Cảnh Đồng hơn mình, hơn nữa hữu nghị thuần khiết giữa nam nhân và nữ nhân, cho nên cô căn bản không tin Trịnh Cảnh Đồng đối với mình một chút ý tứ đều không có.

Thế nhưng hôm nay biểu hiện của Trịnh Cảnh Đồng thật sự phi thường khiến cô thất vọng, hơn nữa cô phát hiện, Trịnh Cảnh Đồng còn nói dối ở họp lớp, cô có thăm dò qua Vu Thư, Trịnh Cảnh Đồng y căn bản không có đối tượng nào, như thế xem ra, lúc đó Trịnh Cảnh Đồng đơn thuần chính là nói dối để rũ sạch mối quan hệ bừa bãi với mình.

Có thể mình nên tìm thời gian hỏi rõ ràng Trịnh Cảnh Đồng, tuổi của cô không cho phép cô đợi thêm nữa.

Thứ hai trên đường tan tầm về nhà Trịnh Cảnh Đồng đúng lúc gặp kẹt xe, sau đó y ở bên cạnh cửa khách sạn nhìn thấy người quen.

Không đúng, cũng không tính là người quen, chỉ là từng gặp mặt một lần, lần trước cùng bạn đi tới nhà hàng gặp được — bạn gái của Phó A Bảo Hà Tư Kỳ.

Trịnh Cảnh Đồng không biết tên Hà Tư Kỳ, thế nhưng y tuyệt đối không quên mặt cô!

Y nhìn thấy Hà Tư Kỳ cùng một người đàn ông đi vào khách sạn, hai người ôm ôm ấp ấp, lại còn ở cửa liền hôn, thế nhưng người đàn ông kia cũng không phải Phó A Bảo!

Trịnh Cảnh Đồng không biết phải hình dung tâm tình lúc này như thế nào, mình xem như là đang bắt thông dâm sao? Nhưng nữ nhân kia cũng không phải bạn gái mình, đây coi như là bắt kẻ thông dâm a.

Ma xui quỷ khiến, Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên làm một việc vô cùng trơ trẽn mà y chưa từng làm —

Chụp trộm.

Y cầm điện thoại lên hướng tới thân ảnh đôi "Cẩu nam nữ" kia chụp, không ngừng chụp ảnh, còn quay lại.

9. Chương 9

"Xuất quỹ" theo căn cứ chính xác là lấy được, nhưng Trịnh Cảnh Đồng vẫn chưa xác định chắc chắn, nữ nhân kia rốt cuộc có phải bạn gái Phó A Bảo hay không, y chỉ là nhìn thấy 2 người cùng nhau ăn cơm, nhưng khi đó cũng không có hành động thân mật nào a, có thể chỉ là bạn bè bình thường?

(Xuất quỹ trong câu này không có ý nghĩa là come out mà chúng ta hay nghĩ đâu ạ, xuất quỹ trong câu này mang ý nghĩa là lăng nhăng. Bởi vì nguyên tác hán việt là "xuất quỹ" mà mị lại không biết dùng từ nào phù hợp hơn để thay thế nên cứ để nguyên phiên âm Hán Việt)

Vì để xác nhận người phụ nữ mình nhìn thấy kia rốt cuộc có phải bạn gái Phó A Bảo hay không, Trịnh Cảnh Đồng chọn một loại phương thức ngu ngốc nhất — theo đuôi!

Kỳ thực y rõ ràng có thể tới chỗ Phó Trạch Văn tìm chứng cứ, thế nhưng không biết làm sao bị rút não liền mờ ám làm nổi lên cuồng công việc.

Liền mấy ngày kế tiếp Trịnh Cảnh Đồng chỉ làm nửa ngày, hiệu suất công tác là một gạch thẳng nhỏ, một ngày làm việc cơ hồ đều dồn vào buổi sáng, sau đó tới cổng trường của Phó A Bảo cắm chốt, bữa trưa cũng là mua lên xe ăn.

Trường đại học của Phó A Bảo có bốn cổng, có điều cửa phía đông đối mặt với trung tâm thành phố, hơn nữa cách nhà Phó A Bảo cũng gần, vì thế Phó A Bảo đều đi ra vào từ cửa này, cậu cơ hồ chưa bao giờ ăn đồ ăn ngoài đường, vì thế vận may của Trịnh Cảnh Đồng rất tốt, ngày đầu tiên liền thuận lợi gặp được "Mục tiêu".

Vận may tốt hơn là, hôm đó đúng lúc Phó A Bảo cùng Hà Tư Kỳ cùng đi ăn cơm trưa, bị Trịnh Cảnh Đồng tóm chính diện, y một đường theo dõi, nhìn hai người vào nhà hàng ăn cơm, lại nhìn hai người đi ra, Hà Tư Kỳ còn thỉnh thoảng kéo ống tay áo Phó A Bảo, theo phán đoán của Trịnh Cảnh Đồng, hai người phải là quan hệ tình nhân.

Có điều Phó A Bảo và Hà Tư Kỳ nhìn qua dáng vẻ rất thuần khiết, mặc dù cũng làm nũng cáu kỉnh, thế nhưng nhiều nhất cũng chỉ là kéo kéo quần áo của Phó A Bảo, hai người cũng không có tiến thêm một bước tứ chi tiếp xúc, cùng với nữ nhân được nhìn thấy ở cửa khách sạn ngày hôm đó quả thực như hai người khác nhau.

Rốt cuộc là tại sao?

Trịnh Cảnh Đồng không nghĩ ra nguyên nhân trong đó, có thể là mình có hiểu nhầm?

Thế là hôm sau y lại bắt đầu theo dõi.

Vận may ngày hôm sau vẫn cứ không tệ, y không ngừng bắt được Phó A Bảo cùng Hà Tư Kỳ, ngay cả "Nam chính" ở cửa khách sạn ngày hôm đó cũng bắt được.

Sau đó y phát hiện, Phó A Bảo cùng với đôi "Cẩu nam nữ" kia chính là bạn học phổ thông, lúc Phó A Bảo không có ở đây hai ngươi liền bắt đầu nị nị oai oai rồi. *(không đứng đắn)*

Trịnh Cảnh Đồng: "..." Giạng chân to gan như vậy y vẫn là lần đầu tiên gặp phải, thật sự là tam quan tận hủy. *(làm mất đi những quan niệm đúng đắn)*

Căn bản đã xác định được chân tướng của sự việc, lẽ ra hành vi cuồng loạn nên chấm dứt ở đây, nhưng Trịnh Cảnh Đồng có chút không ngừng lại được, y theo dõi Phó A Bảo hai ngày, từ trưa đến tối, buổi chiều khi Phó A Bảo đi học y liền đem xe đỗ ở cửa trường học.

Sau đó y phát hiện, Phó A Bảo đúng là một người phi thường thú vị, cùng người trong ấn tượng trước đây của mình hoàn toàn khác nhau.

Y trước đây chỉ biết là Phó A Bảo thích chơi bời, quen biết rất nhiều bạn, hạng người gì cũng có, còn thích

tới các loại quán bar nơi có cuộc sống về đêm phong phú, vì thế y vẫn cho là Phó A Bảo là công tử bột phẩm hạnh không tốt, kết bạn loạn, hút thuốc uống rượu đánh bạc chắc chắn sẽ không ít, nói không chắc còn thích chơi nữ nhân.

Có thể theo dõi y mới phát hiện, ấn tượng trước đây của mình hoàn toàn chính là tưởng tượng ra, dùng từ công tử bột để hình dung về Phó A Bảo cũng không sai, cậu thích ăn uống vui đùa, lại không làm việc đàng hoàng, nhưng tuyệt đối không phải phẩm hạnh không tốt của một đứa trẻ hư.

Tuy rằng hành vi có chút não tàn thoát tuyến, đều làm những chuyện không giải thích được.

Thế nhưng rất đáng yêu.

Trịnh Cảnh Đồng cảm giác mình khả năng cũng có chút não tàn rồi.

***

Phó A Bảo gần đây luôn cảm thấy có người nhìn chằm chằm mình, nhưng mỗi lần quay đầu lại nhìn, lại không thấy ai, cậu có chút khổ não.

Gặp phải một Trịnh Cảnh Đồng đã rất xui xẻo rồi, bây giờ lại muốn tới một tên biến thái theo đuổi sao, ngươi yêu thích ta thì nói cho ta biết a, ngươi đi ra nói với ta a, mỗi ngày lén lén lút lút ở trong bóng tối nhìn trộm ta tính toán làm chuyện gì, ngươi không nói ra ta sao biết ngươi là ai! *(chồng em aaaa)*

Cậu đem phỏng đoán của mình nói với Hà Tư Kỳ, thuận tiện còn khoe khoang mị lực của mình.

Phản ứng của mọi người khá nhất trí: Ngươi quá ảo tưởng sức mạnh rồi! Ai có thể suy nghĩ không thông như vậy a, chính là có, vậy cũng nhất định là một tiểu cừu non lạc đường không biết chân tướng!

Có điều mọi người cũng chỉ là nghĩ trong lòng, đúng là không ai dám nói ngay mặt.

***

Mấy ngày sau, Phó Trạch Văn nhận được điện thoại của Trịnh Cảnh Đồng, nói là mời hắn ra ngoài uống hai chén, thuận tiện có việc nói với hắn.

Tác giả có lời muốn nói:……

Tiểu kịch trường của quân chủ "Tiên nhân cầu": (nắm tay tiên)

Trịnh Cảnh Đồng đem bức ảnh giao cho Bảo Bảo (nghĩ thầm: Bảo Bảo lần này anh không phải tiểu tam, *gào thét* anh có thể an tâm áp đảo em)

Phó A Bảo cầm bức ảnh tìm Hà Tư Kỳ đối chất.

Phó A Bảo: Nói, chuyện gì thế này! Cô giải thích rõ ràng cho tôi, nếu không tôi không để yên cho cô!!

Hà Tư Kỳ:… Bảo Bảo anh nghe em giải thích, đây là hiểu lầm!

Phó A Bảo: Tôi không nghe! Tôi không nghe!

Hà Tư Kỳ: Đừng kích động, Bảo Bảo anh nghe em giải thích a!

Phó A Bảo: Tôi chỗ nào không tốt? Tôi không muốn nghe lời giải thích của cô!

Hà Tư Kỳ: Anh vô tình, anh vô vị, anh cố tình gây sự!

Phó A Bảo: Tôi cho dù vô tình thế nào, vô vị thế nào, cố tình gây sự như thế nào đi nữa, tôi cũng không lăng nhăng!

Trịnh Cảnh Đồng nghĩ thầm: Bảo Bảo chúng ta mới ngủ cùng nhau, em làm sao đã đem anh không nhớ %>_<%

Phó A Bảo: Hừ, tôi muốn mặc kệ cô!

Hà Tư Kỳ: Không muốn a! (tay Nhĩ Khang giữ lại).

Trịnh tổng mang theo Bảo Bảo rời khỏi nữ nhân bạc tình này.

Trịnh tổng: (thâm tình chân thành) Bảo Bảo em yên tâm anh sẽ chịu trách nhiệm với em, sẽ đối với em thật tốt. Sau này anh sẽ cùng em xem Anime chơi game, theo kịp các từ được nói tới trong game, pass skill!

Phó A Bảo:… Anh quả nhiên mơ ước sắc đẹp của tôi!

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trịnh Cảnh Đồng hẹn Phó Trạch Văn tới một quán bar tư nhân, điều kiện chỗ này cũng được, thành phần tri thức chiếm đa số, âm nhạc cũng đều rất nhẹ nhàng, không quá ầm ĩ, rất thích hợp để nói chuyện, tình nhân cũng rất nhiều.

Phó Trạch Văn đúng hẹn mà tới, Trịnh Cảnh Đồng đã sớm đến rồi, đang ngồi trong góc xem điện thoại, ngồi lé vào một bên, ánh đèn lại mờ ám, Phó Trạch Văn tìm một hồi lâu mới thấy.

"Cậu trước đây không phải không thích nhất mấy nơi tối tăm như này sao, hôm nay làm sao vậy, tâm tình không tốt?" Phó Trạch Văn gọi nhân viên phục vụ, "Một ly Tequila, không chanh không muối."

Rượu Tequila đã qua pha chế. Ở giá mỗi chai nồng độ 40% là khoảng 350k

Trịnh Cảnh Đồng nhất thời không biết nên mở miệng với Phó Trạch Văn như thế nào, y phi thường do dự, rốt cuộc có nên thẳng thắn về chuyện phát sinh ngày hôm đó ở làng du lịch hay không, y như vậy thật không tử tế, Phó A Bảo sẽ không vui chứ?

Nhất định sẽ, em ấy thật giống như ghét bỏ mình, ôi… Có điều cũng hết cách rồi, ai bảo mình là một nam nhân cơ.

"Cậu hôm nay có chút kỳ quái a." Phó Trạch Văn hiếm thấy Trịnh Cảnh Đồng sẽ hồn vía lên mây, "Làm sao vậy, thất tình?"

Trịnh Cảnh Đồng ngẩng đầu lên nhìn Phó Trạch Văn một chút, không lên tiếng.

"Phốc, không phải bị tớ nói trúng rồi chứ, cậu thật sự thất tình?" Phó Trạch Văn rất happy, "Nữ nhân nào không có mắt như vậy, còn có thể không mua chăn của cậu, cậu không phải là làm chuyện gì đó đè nén chứ?"

Trịnh Cảnh Đồng đầu gối trúng một mũi tên, mình thật đúng là đè nén chuyện đáng sỉ nhục, quả thực không cách nào cứu vãn.

Có điều quên đi, chuyện này suy nghĩ thêm đi, hiện tại trước hết nói cho Phó Trạch Văn về vấn đề yêu đương của Phó A Bảo.

"Nói với cậu về sự kiện kia, là liên quan tới em trai cậu." Trịnh Cảnh Đồng hắng giọng, trước đây y rất biết cách lựa chọn từ ngữ, thế nhưng đến lúc mở miệng lại không biết nên nói như thế nào, loại chụp trộm mờ ám này mật báo lại thật không phải là quá vẻ vang, chí ít không xứng với hình tượng bình thường của y chút nào.

"A Bảo? Em ấy làm sao vậy?" Phó Trạch Văn luôn cảm thấy không đúng lắm, "Nó sẽ lại không gây họa chứ?" Em trai mình lần trước nói không đáng tin lắm, bất quá cậu cũng không có ý gì xấu, hơn nữa nhìn điệu bộ kia, phỏng chừng cả đời cũng không sửa được cái tính này, nói rồi cũng vô ích.

"Không có không có." Trịnh Cảnh Đồng liên tục xua tay, "A Bảo em ấy rất tốt, chính là bạn gái em ấy…"

"Nha, cậu nói cái bạn gái học cùng lớp nó kia a, hai đứa chúng nó làm sao vậy?" Phó Trạch Văn thúc giục, "Cậu hôm nay thật là bà mụ, đến cùng là có chuyện gì a."

"Tớ phát hiện bạn gái em ấy cùng những nam sinh khác rất thân mật, tớ nghi ngờ hai người bọn họ liên kết lừa gạt A Bảo." Trịnh Cảnh Đồng đem điện thoại của mình cho Phó Trạch Văn xem, "Cậu nhìn một chút đi, hôm đó tớ kẹt xe, đúng lúc gặp hai người kia vào khách sạn."

Nụ cười trên mặt Phó Trạch Văn không còn, hắn cầm điện thoại nhìn lại, mấy phút sau, y trượt một hồi kéo xuống, không sai, nữ chính trong video này chính là bạn gái của A Bảo nhà bọn họ!

Phó Trạch Văn quả thực giận điên lên, em trai hắn rất đơn thuần, rất ngốc, thế nhưng là một đứa trẻ tốt, không phải để người ta đem ra lừa gạt!

Bởi vì Phó A Bảo mới năm hai, tuy rằng học trường đại học không phải danh tiếng, thế nhưng không khí trường học coi như không tệ, người nhà họ Phó cũng rất yên tâm, vì thế lúc trước Phó A Bảo về nói kết giao bạn gái người trong nhà còn thật vui vẻ, tình yêu đại học dù sao cũng khá là thuần khiết, giữ vững tâm thái ủng hộ tự do yêu đương, bọn họ cũng không thể nào quản quá, hơn nữa Phó A Bảo cho xem xem qua ảnh, đối phương chính là nữ hào khí chất rất tốt, nhìn qua giống như là hài tử gia đình tốt.

Vợ chồng Phó Minh cùng Hứa Dung trước kia là bạn học, bạn gái của Phó Trạch Văn Đới Tuyết Dao cũng là từ thời đại học liền bắt đầu đàm luận, vì thế mọi người có thể rất hiểu, nghĩ có thể nhà bọn họ chính là có gen này, tìm vợ đều là trong trường học.

Mắt thấy điện thoại của mình sắp bị bóp nát, Trịnh Cảnh Đồng vội vã đưa tay giật trở về, trong này còn có ảnh chụp trộm Phó A Bảo đấy.

Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục nói: "Theo tớ được biết, nam sinh cùng cô gái này cùng vào khách sạn là bạn học của A Bảo, tớ thấy bọn họ cùng từng trong trường đi ra, hơn nữa nhìn quan hệ rất tốt, hẳn là anh em tốt đi."

Phó Trạch Văn tức giận đến nhất thời không nói ra hơi, một chén rượu chầm chậm trôi xuống, hắn rất cảm kích Trịnh Cảnh Đồng có thể nói cho hắn biết những chuyện này, "Cảm ơn, việc này tớ sẽ xử lý, sau này tớ sẽ dành nhiều thời gian chút để ý tới nó." Tính cách A Bảo quá đơn thuần, rất dễ dàng bị người lừa gạt.

"Vậy thì tốt." Trịnh Cảnh Đồng gật đầu, sau đó y lại bắt đầu do dự, mắt thấy Phó A Bảo cùng nữ nhân giạng chân kia không được, vậy mình có nên ngả bài luôn hay không đây?

"Có điều cậu làm sao lại biết chuyện này a, hình ảnh đúng lúc dừng trước cửa khách sạn là trùng học, còn cửa trường học?" Phó Trạch Văn cảm thấy có chút kỳ quái, hắn cảm thấy việc này cũng quá trùng hợp.

"Ách…" Trịnh Cảnh Đồng bị hỏi bất ngờ, y đúng là không biết nên trả lời thế nào, cũng không thể nói cho Phó Trạch Văn "Tớ theo đuôi em trai cậu" chứ? Khẳng định bị xem là biến thái cần cách ly.

Trịnh Cảnh Đồng cuối cùng trấn định nói: "Loại tiểu tiết này chúng ta cũng không cần so đo." Y quyết định sự việc kia vẫn là tạm thời bảo mật đi, Phó Trạch Văn hiện tại chính là đang nổi nóng, nếu như mình nói mình ăn em trai hắn, vách đá cheo leo sẽ phân phân thành khủng long bạo chúa.

Phó Trạch Văn: "…" Cái này gọi là loại tiểu tiết không cần so đo, người này đang nói cái gì đấy.

……

Thứ 2 tuần sau, Phó A Bảo phát hiện Hà Tư Kỳ không có tới, cậu cũng không nghĩ nhiều, nhưng qua hôm sau cũng không có tới, cậu liền bắt đầu kì quái, gọi điện thoại cũng không có ai nhận.

Sau đó cậu phát hiện cũng không đi học, cũng tương tự gọi điện thoại không được, hỏi bạn học cũng đều nói không biết.

Mãi đến tận ngày thứ 4, cậu nhận được điện thoại của Hà Tư Kỳ, nói là hẹn cậu tới quán cà phê gần cổng phía đông gặp mặt.

Bạn gái mất liên lạc 3 ngày, Phó A Bảo thật sự lo lắng, tuy nói cậu cũng không yêu Hà Tư Kỳ sâu nặng, nhưng người đột nhiên không thấy dù sao vẫn khẩn trương, suýt chút nữa thì báo cảnh sát.

Lúc Phó A Bảo tới quán cà phê phát hiện Hà Tư Kỳ đã sớm tới, có điều cô đội mũ, mùa này đội mũ rất kỳ quái, lại không lạnh không nóng, không cần giữ ấm cũng không cần che nắng, mang mũ làm gì a.

"Em uống nhầm thuốc à, thời tiết này mà đội mũ." Phó A Bảo nghĩ tới cái gì đương nhiên liền nói cái đó, vô cùng không giữ mồm giữ miệng, "Em 3 hôm nay đi đâu, sao không liên lạc được a, hại anh lo lắng gần chết, điện thoại cũng tắt máy, chính là có chuyện gì cũng phải nói một tiếng a, thầy giáo bên kia cũng không xin nghỉ, em —"

Nói đến một nửa Phó A Bảo dừng lại, sau đó cất cao thanh âm nói: "Ôi trời ơi, mặt em bị làm sao vậy, sao lại bị bầm tím thành một cục, bị ai đánh?!" Nếu thế nào thì cũng là bạn gái mình, sao có thể tùy tiện bị người đánh.

"Không không, không ai đánh em!" Hà Tư Kỳ rất kinh hoảng, "Là em không cẩn thận từ trên cầu thang té xuống nên mới như vậy."

Lời nói dối của Hà Tư Kỳ rất vụng về, nhưng Phó A Bảo vẫn không nhìn ra, đối phương nói là ngã cậu sẽ tin, "Như vậy a, không ai đánh là tốt rồi, dọa anh một hồi, em sau này bước đi cẩn thận một chút, mặt con gái rất quan trọng, khuôn mặt đẹp lại té thành như vậy, đổi lại người khác trông mặt mà bắt hình dong khẳng định không cần em, cũng chính là anh —"

"Chúng ta chia tay đi." Hà Tư Kỳ cũng không chờ Phó A Bảo nói xong, đột nhiên nói một câu như vậy.

Phó A Bảo đầu tiên là ngốc lăng, sau đó mới chớp chớp mắt hỏi: "Em nói cái gì?"

"Em cảm thấy chúng ta không hợp, chúng ta chia tay đi." Hà Tư Kỳ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Phó A Bảo, có trời mới biết trong lòng cô lúc này có bao nhiêu sợ hãi, vết thương trên mặt coi như còn nhẹ, những chỗ cô được quần áo và mũ che khuất càng thảm hại hơn, lúc vừa đi chân liền run lên, tóc đều bị cắt sạch, trên da đầu cũng có đầy vết thương, những chỗ kia sau này tóc e rằng rất khó mọc dài. (meto 2 ca ca đánh ghen thâm vãi =.=)

Cô vẫn còn tốt chán, chân Lưu Lực đều bị cắt đứt, hiện tại đang ở trong bệnh viện.

"Tại sao?!" Phó A Bảo mù mịt, tình hình đang tốt, sao lại bị bỏ?

Này không khoa học!

Căn bản không có đạo lý mà!

Ngay cả Trịnh Cảnh Đồng còn thích cậu, dựa vào cái gì mà Hà Tư Kỳ không thích cậu?! (Em logic quá đi >"<>

"Em thích người khác?!" Phó A Bảo chất vấn Hà Tư Kỳ.

"Ừ." Hà Tư Kỳ gật đầu.

Phó A Bảo phát hỏa, trong lòng cậu phi thường không phục, "Ai vậy, điều kiện của ai còn có thể tốt hơn anh a?! Dám cướp người của ta, thực sự là ăn tim gấu gan báo rồi!" Nhìn cậu khí thế như vậy, còn kém nữa là hỏi ra họ tên đối phương tìm tới cửa rồi.

"Em hai hôm nay mới phát hiện, kỳ thực so với nam nhân, em thích nữ nhân hơn." Hà Tư Kỳ mặt không biến sắc nghiêm túc nói.

"…" Phó A Bảo liền ỉu xìu một hồi.

Cậu cảm giác mình có thể có chút nghe nhầm rồi.

11. Chương 11

Phó A Bảo tiêu hóa hồi lâu mới hiểu được những lời Hà Tư Kỳ nói là có ý gì, cậu và người khác không giống nhau, ngươi khác có thể cảm thấy Hà Tư Kỳ đang nói dối, nhưng cậu cực kỳ tin, trong lòng cậu nghĩ, ai có thể tùy tiện viết truyện cười như vậy, come out rất có xu hướng sao?

Hà Tư Kỳ nói cái có nào cũng không được, cô thích nữ nhân thì Phó A Bảo còn có thể có cách gì, cũng không thể chuyển giới đi, cậu còn lâu mới yêu tới trình độ đó.

Vì thế Phó A Bảo vừa mới rồi còn khí thế hùng hổ muốn tìm người đánh nhau ni, hiện tại lập tức liền hạ xuống, bởi vì đánh cũng vô dụng thôi, huống hồ cậu cũng không thể đi đánh nữ nhân đi.

Cớ này của Hà Tư Kỳ là Phó Trạch Văn giúp cô nghĩ, ngược lại mặc kệ cô nói cái gì cũng được, nói chung không thể để cho Phó A Bảo phát hiện chuyện giạng chân của cô, nếu như bị Phó A Bảo biết rồi nhất định sẽ rất thương tâm, cảm giác bị người lừa dối bị người đùa cợt thật sự rất không tốt, lại bị bạn tốt lừa dối, so với cái này, cái cớ chia tay nát khác cũng biến thành nhỏ bé không đáng kể rồi.

Phó Trạch Văn không muốn Phó A Bảo thương tâm, hắn hi vọng chuyện này mãi mãi là bí mật, Phó A Bảo nhà bọn họ sao có thể quen biết loại đùa giỡn loạn thất bát tao kia được, Phó A Bảo nhà bọn họ nên không buồn không lo, nếu như sau này biết chân tướng kia sẽ có bóng ma trong lòng thì làm sao bây giờ?!

"Ách… Cô đừng quá khẩn trương, tôi vừa nãy là không biết." Phó A Bảo ho nhẹ hai tiếng, "Yên tâm đi, tôi khẳng định không đi tìm đối phương gây phiền phức, tôi biết các cô vốn rất gian nan, tôi hiểu." Phó A Bảo gật đầu biểu thị mình phi thường có thể hiểu. *(chỗ này mị xin phép đổi cách xưng hô, bởi vì 2 đứa nó đã chia tay rồi)*

Hà Tư Kỳ cảm thấy rất , không nghĩ tới cái cớ này mà Phó A Bảo thật sự sẽ tin, có điều hai người rốt cục thuận lợi (?) chia tay, cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Mấy ngày kế tiếp Hà Tư Kỳ vẫn không có lên lớp, lâu sau đó mọi người mới biết, cô đã làm thủ tục thôi học, mà nhân vật chính khác trong chuyện này Lưu Lực, thì lại bởi vì "Sinh bệnh" mà tạm thời nghỉ học, sau đó có thể đi học trở lại hay không chỉ có trời mới biết.

***

Sau khi chia tay, rất nhiều ngày sau Phó A Bảo cũng không trở lại bình thường, cậu không khó chịu, cũng không thương tâm, cậu chính là không nghĩ ra, tại sao từ trước đến nay mình không biết Hà Tư Kỳ sẽ thích nữ nhân, bây giờ đến cùng là xảy ra vướng mắc gì đây a?

Thế là một hôm nào đó hai huynh đệ đánh xong game Phó A Bảo mới hỏi tới vấn đề này.

"Ca, anh nói Tư Kỳ cô ấy tại sao lại đột nhiên thích nữ nhân a, e nghĩ không thông a, em đây thì tốt, cô ấy tại sao lại không thích em?" Phó A Bảo nằm trên giường nhìn trần nhà.

Đang đưa cho Phó A Bảo miếng vá dưới Phó Trạch Văn hắc tuyến, chính là hắn có một đứa em trai da mặt đủ dày, gen nhà bọn họ đến cùng là xảy ra vấn đề gì, "Không nghĩ ra cũng đừng nghĩ, người ta nếu thích nữ nhân, em cho dù tốt cũng vô dụng."

"Ai… Trước đây đều ở trên mạng nhìn thấy, nói cẩn thận nam nhân đều đi thích nam nhân, khiến nữ nhân rất khó khăn, nhưng bây giờ ngay cả nữ nhân cũng thích nữ nhân, nam nhân chúng ta cũng rất khó khăn a." *(em có anh Đồng mà =.=)* Phó A Bảo rất đa sầu đa cảm, "Anh nói sau này có phải ngay cả nam nhân đều có thể sinh con rồi không? Thế giới kia khẳng định lộn xộn a." *(bạn Bảo đoán đúng rồi, vỗ tay cho bạn Bảo nào *clap*)*

Phó Trạch Văn thở dài lắc đầu một cái, tính tư duy em trai mình phát tán quả thực vẫn là rất hiếm có, "Anh không biết sau này nam nhân có thể sinh con hay không, nhưng anh biết em khẳng định không thể sinh, được rồi miếng vá chuẩn bị cho em xong, thời gian cũng không còn sớm, đi ngủ sớm một chút."

"Nha." Phó A Bảo tiếp tục nằm trên giường phát ngốc.

Phó Trạch Văn căn bản không đem cuộc nói chuyện đêm nay để tâm đến, cũng không bao lau sau hắn đã bị đánh ba ba ba vào mặt.

***

Thời gian rất nhanh liền đến tháng sáu, cuối tháng này là sinh nhật Trịnh Cảnh Đồng, bởi vì là sinh nhật 30 tuổi, vì thế Trịnh gia tổ chức tiệc sinh nhật rất long trọng, mời rất nhiều người tham gia, Phó gia đương nhiên cũng được mời.

Phó gia toàn gia đều được mời, Phó Trạch Văn thậm chí còn sẽ mang bạn gái Đới Tuyết Dao có mặt, bọn họ tháng 10 sẽ đính hôn, Phó Minh cùng Hứa Dung cảm thấy con dâu tương lại quen biết nhiều một chút cũng không tệ, Đới Tuyết Dao sau này tóm lại là phải theo Phó Trạch Văn tới cái nơi tham dự.

"Em không đi!" Đó là phản ứng đầu tiên của Phó A Bảo sau khi nghe thấy tin tức ấy, cậu mới không cần chúc mừng sinh nhật cái tên sắc ma không biết xấu hổ kia, người như thế còn mời sinh nhật cái gì a, còn có mặt mũi mời nhà bọn họ, thực sự là đê tiện vô liêm sỉ hạ lưu!

"Dù sao thì em cũng không đi, em cùng y không quen biết, đi chúc mừng sinh nhật hắn làm gì a, hơn nữa em không rảnh!" Phó A Bảo phi thường chống đối.

Hứa Dung vẫn biết là, A Bảo nhà bà vẫn không thể nào thích Trịnh Cảnh Đồng, bình thường nói Trịnh Cảnh Đồng người này làm ra vẻ đoan trang, nhưng giao tình hai nhà tốt như vậy, vẫn là bạn làm ăn, nên có xã giao, đối phương bọn họ mời toàn gia, quan hệ tốt như vậy thiếu một người không đi cũng không tốt lắm a.

Huống hồ Hứa Dung rất thích Trịnh Cảnh Đồng, bà thích kiểu hài tử chu chu đáo đáo hào phóng như thế.

Phó A Bảo kỳ quái, "Sinh nhật 29 tuổi của Cảnh Đồng, khi đó em đều kết thúc thi cuối kỳ được nghỉ hè, làm sao lại không được?"

"Ngô…" Phó A Bảo không nói khoác, vì thế cũng không tìm ra cái cớ gì, liền đơn giản nói: "Dù sao thì chính là em không đi, rảnh rỗi em cũng không đi!"

Phó Mình cùng Hứa Dung đều rất khó khăn, bọn họ hi vọng toàn gia đều có thể tham gia, nhưng lai không muốn làm khó con trai bảo bối của mình.

Phó Trạch Văn ngồi vào bên cạnh Phó A Bảo hỏi: "Anh nói em không phải là cùng Cảnh Đồng có quan hệ gì a?" Không phải a, lần trước Trịnh Cảnh Đồng còn giúp Phó A Bảo một việc ni, không đến nỗi có quan hệ đi.

"Không có!" Phó A Bảo theo bản năng liền buột miệng nói ra, ánh mắt cậu mập mờ, vừa nhìn liền biết là đang nói láo.

Phó Trạch Văn: "…" Xem ra thật sự có vấn đề.

"Anh nghe nói hai người các em hình như kỳ nghỉ mồng 1 tháng 5 từng gặp mặt ở làng du lịch, em không phải làm chuyện xấu gì đắc tội y chứ?" Phó Trạch Văn thử dò xét nói.

"Làm sao có khả năng!" Phó A Bảo vẻ mặt bị oan uổng chấn kinh, "Em là loại người như vậy sao?! Cho dù là người làm chuyện xấu, người kia cũng khẳng định không phải em!" *(=)))))))))*

Phó A Bảo che giấu cái gì đó, Phó Trạch Văn liếc mắt một cái liền nhìn ra, hắn híp mắt lại, xem ra em trai mình cùng Trịnh Cảnh Đồng trong lúc đó xác thực xảy ra chuyện gì, không trách ngày đó Trịnh Cảnh Đồng còn cố ý gọi điện thoại tới đây hỏi Phó A Bảo có ở nhà không, có thể rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến cho em trai tín nhiệm của mình lại nói dối đây?

"Em nếu không làm chuyện xấu gì sao lại không tới tham gia tiệc sinh nhật, em sợ y?" Phó Trạch Văn kích tướng nói.

"Ai sợ hắn!" Phép khích tướng đối với Phó A Bảo đặc biệt hữu hiệu, cậu lập tức liền hăng chí! "Y mới sợ em đấy! Em có thể sợ y?! A!" Tên cầm thú này nhìn thấy mình khẳng định tè ra quần, nhìn mình tới vạch trần bộ mặt thật của y đây!

"Em không sợ y vậ tại sao lại không đi a." Phó Trạch Văn bày ra một bộ dáng vẻ rất hoài nghi nói, "Anh cảm thấy hay là em sợ y, em không phải là không dám gặp y?"

Phó A Bảo vỗ bàn một cái, "Đi thì đi ai sợ ai! Ai sợ thấy y, y cũng không phải con cọp còn có thể ăn em sao?!"

Được rồi, tất cả đều vui vẻ, quyết định tham gia của toàn gia cứ như vậy được xác định.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phó A Bảo luôn cảm thấy gần đây không thoải mái, luôn có cảm giác muốn ói, có điều chỉ là có chút, cũng không phải quá nghiêm trọng, không ảnh hưởng tới sinh hoạt hàng ngày, cậu cũng không yên tâm, bởi vì còn có một tuần nữa là thi học kỳ, đang bị Phó Trạch Văn túm lấy ôn tập đây.

Đây là "Hoạt đông" tổ chức hằng năm của Phó gia, một năm 2 lần, gió mặc gió, mưa mặc mưa!

Phó Trạch Văn cũng không hi vọng Phó A Bảo có thể trở thành học sinh xuất sắc, điều này quá làm khó dễ người ta, không có tâm, hắn chỉ có thể yêu cầu Phó A Bảo thi không bị 0 điểm!

Không phải Phó Trạch Văn khoa trương, Phó A Bảo thật sự thi bị 0 điểm, không phải giở tính trẻ con không làm, mà là thật sự sẽ không làm!

Một nhà 4 khẩu, ngoại trừ Phó A Bảo thì 3 người trước đây đều là học sinh xuất sắc trong trường, thành tích đều là đứng thứ nhất, không những thành thích học tập tốt, những phương diện khác năng lực đều rất xuất chúng, cũng là cán bộ học sinh.

Nhưng tới Phó A Bảo gen này có vấn đề.

Lúc năm nhất tiểu học yêu cầu trong nhà đối với Phó A Bảo là 80 điểm.

Lúc năm nhất sơ trung yêu cầu trong nhà đối với Phó A Bảo là đạt yêu cầu.

Lúc năm nhất cao trung yêu cầu trong nhà đối với Phó A Bảo là không đội sổ.

Sau đó đến đại học, yêu cầu trong nhà đối với Phó A Bảo đạt đến trình độ trước nay chưa từng có, được gọi là thấp kém a!

— chỉ cần thi không bị 0 điểm chính là thắng lợi!

Trước khi thi Phó Trạch Văn sẽ đối với em trai mình tiến hành đột kích học bổ túc, không cầu Phó A Bảo hiểu bao nhiêu, chỉ cần hơi hơi hiểu một chút thi không bị 0 điểm là được.

Kỳ thực dựa vào thành tích to lớn của Phó A Bảo căn bản không thể lên level, Phó Trạch Văn nhét tiền vào mới không khiến cậu lưu ban, cũng có loại mặc kệ thi bao nhiêu điểm đều có thể tốt nghiệp trường học, nhưng mà bình thường đều rất loạn, Phó gia đương nhiên đơn giản không cần Phó A Bảo đi học học ở đâu, vì thế liền cúng cho trường học hiện tại của Phó A Bảo không ít tiền, đối với đại học bình thường mà nói, là khoản tiền không nhỏ.

"Ca, anh giảng cái loạn thất bát tao gì đây, em nghe đều không hiểu." Phó A Bảo nhìn đống sách giáo khoa mà hoa cả hai mắt, đây là thứ quái quỷ gì đây a, đây là thứ dành cho người học sao?

Trán Phó Trạch Văn nổi gân xanh lên: "Anh không giảng em khẳng định thi 0 điểm! Đừng trách anh không sớm nói cho em biết, em chỉ cần làm bài một một 0 điểm, tất cả thẻ tín dụng anh đưa cho em đều ngừng hết!"

"Ai?! Làm sao như vậy!" Phó A Bảo bắt đầu kêu gào, cậu xô đẩy Phó Trạch Văn ngồi bên cạnh xuống sàn nhà, "Ca anh làm sao lại tàn nhẫn như vậy, anh ngừng thẻ tín dụng của em nghỉ hè của em làm sao qua nổi a!"

Thế là Phó Trạch Văn thực hiện lời hứa của mình, thật sự đem thẻ tín dụng của Phó A Bảo ngừng lại, khiến cho Phó A Bảo nghỉ hè chỗ nào cũng không thể đi, cũng không thể đi ra ngoài đi lung tung cũng không thể ở nhà đào bảo vật, thậm chí ngay cả thẻ game cũng không thể mua!

Phó A Bảo hướng Phó Minh Hứa Dung từ ăn vạ đến làm nũng, thế nhưng không có tác dụng, Phó Trạch Văn giống như Môn Thần đứng bên cạnh cửa, nói không được là không được!

(Môn Thần là tranh hộ pháp dán trên cánh cửa)

Môn Thần

"Ngày mai chính là tiệc sinh nhật của Cảnh Đồng, anh cũng không quản em và y có cái gì không hợp nhau, nói chung em đến nhà y không thể vung ra cái bản mặt mất hứng, bằng không khai giảng cũng đừng nghĩ dùng thẻ tín dụng!" Phó Trạch Văn biết rõ cá tính của em trai mình, cực kỳ tùy hứng, nhìn nó ghét Trịnh Cảnh Đồng như vậy, không chắc đến hôm đó sẽ làm ra sự tình không ổn nào, mình vẫn nên là dự phòng trước đi.

"Nha." Phó A Bảo chép chép miệng đáp một tiếng, kỳ thực trong lòng cậu đã sớm nói thầm, hừ, nếu không phải nghĩ cho tương lai của mình, mình mới không để cho tên sắc ma kia nhìn thấy sắc mặt tốt ni!

Đê tiện vô sỉ hạ lưu như vậy còn muốn tổ chức sinh nhật? Phi! Nên để đại gia hỏa nhìn thấy bản mặt hèn mọn đích thực của y!

Thấy Phó A Bảo dáng vẻ bất đắc dĩ Phó Trạch Văn lắc đầu, hắn cũng không nghĩ ra em trai mình có thể cùng Trịnh Cảnh Đồng có quan hệ gì, trước đây Phó A Bảo cũng không thích Trịnh Cảnh Đồng, chính là không ưa, phản ứng cũng không lớn lắm, có thể sau khi gặp ngẫu nhiên ở làng du lịch đã không thoải mái, hai người đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Nhưng nhìn Trịnh Cảnh Đồng bên này lại thật giống như không có chuyện gì, y còn giúp đỡ khó khăn của Phó A Bảo ni.

Vậy A Bảo nhà mình một mình dằn vặt lung tung gì đó a? Hỏa khí này đến không hiểu ra sao a.

***

Ngày diễn ra tiệc sinh nhật của Trịnh Cảnh Đồng, người nhà họ Phó ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị xuất phát, cùng đi đương nhiên còn có bạn gái của Phó Trạch Văn Đới Tuyết Dao.

Đới Tuyết Dao hôm nay mặc rất đẹp, quần lụa mỏng màu hồng nhạt quá gối, trang điểm tinh xảo, đồ trang sức là Hứa Dung hôm nay đặc biệt lấy từ trong hòm trang sức của mình ra phối hợp, thật sự đã coi cô là một nửa con dâu rồi.

Đới Tuyết Dao tuy không phải mỹ nữ hàng đầu, thế nhưng khí chất rất thoải mái, cùng Phó Trạch Văn anh tuấn đứng cùng một chỗ rất xứng. Hôm nay cô phi thường vui vẻ, tuy rằng cùng Phó Trạch Văn nói chuyện yêu đương nhiều năm như vậy, nhưng được đưa tới tham dự tiệc rượu lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên, đây xem như là Phó gia đồng ý cô, muốn dẫn cô tới chỗ xã giao nhà bọn họ.

Nghĩ đến lúc tháng 10 mình sẽ cùng Phó Trạch Văn đính hôn Đới Tuyết Dao trong lòng liền một trận hạnh phúc, còn 3 tháng, cô thật sự hi vọng thời gian có thể trôi qua nhanh một chút.

Cô đối với Phó gia phi thường hài lòng, ngoại trừ Phó A Bảo, cô đúng là không lọt mắt Phó A Bảo, làm sao cũng không có có biện pháp thích ở chung, tuy rằng bình thường không biểu hiện ra ngoài, thế nhưng trong lòng thật sự rất phiền Phó A Bảo.

Trong lòng cô, Phó A Bảo chính là nhị thế tổ vô công rồi nghề, cái gì cũng không làm, kiên trì tiêu tiền, cả ngày toàn quấn quít lấy Phó Trạch Văn giúp cậu cái này giúp cậu cái kia, cũng may nhờ Phó Trạch Văn kiên nhẫn được, nếu là cô đã sớm không nhịn được.

Cô thay Phó Trạch Văn khó chịu, rõ ràng chỉ có một mình Phó Trạch Văn vì công việc trong nhà, nhưng Phó Mình cùng Hứa Dung rõ ràng yêu thương Phó A Bảo, muốn cái gì được cái nấy, làm sai chuyện gì cũng chưa bao giờ quở trách, thật ra là nâng ở trong lòng bàn tay còn sợ bị quăng ngã ngậm trong miệng còn sợ tan, mà Phó A Bảo thì lao tâm lao lực giúp đỡ gia đình, không có ai khen hắn không nói còn phải ứng phó với Phó A Bảo rắc rối.

Cũng may Phó A Bảo tuổi cũng không nhỏ, rất nhanh sẽ tốt nghiệp, sau này cũng sẽ thành gia lập nghiệp, đến lúc hai nhà là có thể tách ra. (bắt đầu ghét bánh bèo tỷ này rồi ếiiii U_U)

Chuyện duy nhất khiến Đới Tuyết Dao cao hứng, là Phó Minh và Hứa Dung chuẩn bị để Phó Trạch Văn tiếp quản sự nghiệp gia tộc, nhị thế tổ chính là nhị thế tổ, trong nhà tiếp tục cưng chiều cũng không hữu hiệu, không có bản lĩnh thật sự, lúc thật sự muốn làm việc thì không được.

Người nhà họ Phó đương nhiên không biết Đới Tuyết Dao đang suy nghĩ gì, bọn họ đã đến Trịnh gia, tiệc rượu chính là tiến hành vào buổi tối, lúc này cũng không sớm không muộn, người chỉ hơn nửa.

"Sau này không được giở tính trẻ con biết chưa?" Gần trước khi vào cửa Phó Trạch Văn lại dặn dò Phó A Bảo một lần, còn thay cậu sửa lại cà vạt.

"Nha." Phó A Bảo phồng miệng.

"Không cho phép phồng miệng!" Phó Trạch Văn nhìn dáng vẻ Phó A Bảo như vậy liền giận.

"Nha." Phó A Bảo lại bắt đầu bẹp miệng. (=)))))) đm em đáng yêu thế này bảo sao anh Đồng chả gẫy rạp =))))

"..." Phó Trạch Văn đỡ trán, đây thực sự là em trai khiến hắn hắn thao nát tâm a.

Năm người vừa vào cửa Trịnh Cảnh Đồng liền phát hiện bọn họ, sau đó liền nhanh chóng đi về phía bọn họ, trong mắt mang theo chút kinh hỉ lại có chút thấp thỏm.

Y còn tưởng Phó A Bảo sẽ không tới, dù sao Phó A Bảo luôn nói chán ghét y, có điều mình làm loại chuyện đó, bị chán ghét cũng là chuyện đương nhiên.

13. Chương 13

Phó A Bảo nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng liền bắt đầu cau mày, sau đó cậu phát hiện mình có chút buồn nôn.

Tên sắc ma này quả nhiên rất đáng ghét a, trong lòng mình không ngừng chán ghét y, thân thể liền có phản ứng lớn như vậy, cái này gọi là gì nhỉ, cái này gọi là nhất tâm đồng thể! *(tác giả: ←_← thành ngữ này không phải dùng như vậy) (mị không hiểu thành ngữ TQ lắm nên không hiểu tác giả đang muốn nói đến câu nào)*

Trong chốc lát Trịnh Cảnh Đồng đã tới trước mặt bọn họ, "Thúc thúc a di mọi người tới rồi." Trịnh Cảnh Đồng cười mị mị chào hỏi, "A Bảo em cũng tới rồi." Y thấp thỏm cùng Phó A Bảo chào hỏi, nháy mắt một cái cũng không chớp nhìn chằm chằm Phó A Bảo.

Phó Trạch Văn: "..." Mình cứ như vậy bị lãng quên sao, chẳng lẽ không phải ta và ngươi quen thân hơn sao, ngươi muốn bắt chuyện cũng phải trước tiên cùng ta a, còn cái gì mà A Bảo cũng tới rồi, ngươi chừng nào thì cùng A Bảo quan hệ tốt như vậy? A Bảo nhà ta rất ghét ngươi a!

"Hừ!" Phó A Bảo mặt cong lên nhẹ nhàng hừ một tiếng, nhìn cũng không thèm nhìn Trịnh Cảnh Đồng.

Phó Trạch Văn nhẹ nhàng cấu cậu một cái, nói không được vung mặt, đứa nhỏ này sao lại chưa gì đã trở mặt, thực sự là quá tùy hứng.

Trịnh Cảnh Đồng không để ý chút nào, vẫn cứ một bên cười híp mắt, cuối cùng y mới cùng Phó Trạch Văn chào hỏi. *(poor anh Văn =)))) bạn vì vợ bỏ mình =))))*

"Đây là Tuyết Dao, cậu cũng biết." Phó Trạch Văn cùng Trịnh Cảnh Đồng giới thiệu bạn gái mình.

"Chào cô, Đới tiểu thư." Trịnh Cảnh Đồng gật đầu ra hiệu, y đương nhiên là biết Đới Tuyết Dao, trước đây học cùng một trường mà.

Y và Phó Trạch Văn Đới Tuyết Dao là bạn học, chỉ bất quá y so với Phó Trạch Văn nhiều hơn 2 khóa, lúc y tốt nghiệp gần như là lúc Phó Trạch Văn và Đới Tuyết Dao cùng một chỗ, tuy rằng không phải quá quen, thế nhưng biết có người như vậy.

Khi đó Trịnh Cảnh Đồng đối với tình yêu của Phó Trạch Văn và Đới Tuyết Dao rất bất ngờ, y vẫn cho là Phó Trạch Văn sẽ cùng với hoa khôi của trường lúc đó là Hạ Tình cùng một chỗ, bởi vì y và Phó Trạch Văn quan hệ rất tốt, biết Phó Trạch Văn cho tới giờ luôn thích Hạ Tình, cũng không nghĩ tới Phó Trạch Văn đột nhiên cùng với Đới Tuyết Dao cùng ký túc xá với Hạ Tình cùng một chỗ, Hạ Tình thì ra là ra nước ngoài học.

Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên cảm thấy Hạ Tình thích hợp với Phó Trạch Văn hơn, bất kể là xuất thân tài hoa hay là hình thức, Hạ Tình đều là đứng nhất, danh môn thiên kim chân chính, có điều chuyện tình cảm như vậy thật sự rất khó nói, duyên phận rất quan trọng, y là người đứng xem vì thế cũng không tiện nói

thêm cái gì, hiện tại Phó Trạch Văn cùng Đới Tuyết Dao cùng một chỗ 5, 6 năm, đã sắp đính hôn, chuyện này chỉ có thể chứng mình hai người kia có duyên phận, Trịnh Cảnh Đồng chỉ có thể chúc phúc cho bọn họ.

"Chào anh, Cảnh Đồng học trưởng." Đới Tuyết Dao lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Không nghĩ tới mình một ngày cũng có thể cùng Trịnh Cảnh Đồng nói chuyện như vậy, Trịnh Cảnh Đồng khi đó là thần tượng của trường, tuy rằng người cô thích là Phó Trạch Văn, thế nhưng rất sùng bái Trịnh Cảnh Đồng, toàn bộ học viện thương mại không tìm được ai so với Trịnh Cảnh Đồng có tiền đồ cùng tài hoa xuất chúng hơn người hơn.

Được người không quen gọi là học trưởng, cảm giác này thật là kỳ quái, Trịnh Cảnh Đồng liếc nhìn mỉm cười với Phó Trạch Văn, y không biết có nên nhắc nhở với Phó Trạch Văn hay không, hôm nay Hạ Tình cũng tới.

Nếu như Phó Trạch Văn đối với Hạ Tình đã không có ý gì, vậy mình là làm điều thừa, nếu như còn có ý tứ, đột nhiên nhìn thấy có thể lúng túng hay không? Cảm giác nhắc nhở rằng tương đối tốt.

Trịnh gia cùng Hạ gia quan hệ cũng rất tốt, anh trai Hạ Tình là người lớn hơn Trịnh Cảnh Đồng 2 khóa, hơn nữa công ty hai nhà cũng hợp tác, hôm nay huynh muội Hạ gia đều tham gia, có điều người còn chưa tới, phỏng chừng lập tức tới ngay. *(chỉ mong rằng anh Văn vẫn thích chị kia =.=)*

Đứng ở cửa nói chuyện rất không có ý tứ, Trịnh Cảnh Đồng mang mấy người vào bên trong hội trường, còn sai người mang vài ly rượu đỏ tới, nồng độ không cao, ở đây đều là người trưởng thành, đều có thể uống.

"Em không uống!" Phó A Bảo liên tục xua tay, cậu bây giờ là sợ rượu, nếu như ở các trường hợp khác cậu có thể sẽ nể tình, nhưng đây là Trịnh Cảnh Đồng đưa rượu lên a, có thể uống? Khẳng định không thể uống a! Uống rồi lại bị như vậy thì làm sao bây giờ?! Đừng nói rượu, chính là nước trái cây cũng không được, sắc ma này đưa tới một mực không thể đụng vào!

Đều đã ăn qua thiệt thòi một lần, làm sao có thể ăn nữa, cậu không phải não tàn! *(←_← Thật sự?)*

"Sao vậy A Bảo, rượu này nồng độ không cao." Phó Trạch Văn nếm xong gật đầu, là rượu ngon.

"Em đã kiêng rượu!" Phó A Bảo một bộ dáng vẻ chính nghĩa lăng nhiên, nói không uống sẽ không uống!

Mọi người: "..." Ngươi sao? Thích uống rượu như ngươi? Còn có thể kiêng rượu?

"Kiêng rượu rất tốt." Trịnh Cảnh Đồng liền phụ họa, "Uống nhiều rượu hại thân a, A Bảo là đứa bé ngoan."

Phó A Bảo trừng Trịnh Cảnh Đồng, mới không cần anh khen tôi! Anh cho rằng tôi như vậy là ai làm hại a?!

Phó Trạch Văn không biết Phó A Bảo hôm nay bị trúng gió gì, tại sao nhìn Trịnh Cảnh Đồng không vừa mắt như thế a, ngay cả trên mặt mũi cũng không muốn lấy lòng, lại liền nhẹ nhàng cấu cậu một cái, ra hiệu cậu nghe lời.

Phó A Bảo rất ủy khuất, phồng phồng miệng mới bất đắc dĩ nói: "Hôm nay là sinh nhật anh, vậy thì chúc anh sinh nhật vui vẻ, bất quá hôm nay có nhiều khách như vậy, anh cũng không cần phiền hà tiếp đãi chúng tôi, dù gì anh cùng nhà tôi quen thân như vậy." Nói xong cậu nhìn nhìn đồ ăn trên bàn dài, "Tôi đói, đi lấy ít đồ ăn, anh đi tiếp đãi các khách khác đi."

Thấy em trai mình rốt cục nói câu tiếng người, Phó Trạch Văn rất cao hứng, hắn đối với Trịnh Cảnh Đồng cười nói: "Đúng, Cảnh Đồng cậu đi tiếp khách khác đi, hai nhà chúng ta ai với ai a, bình thường còn nhiều thời gian tụ tập mà."

Đối phương đều nói như vậy Trịnh Cảnh Đồng cũng không tiện liều chết ở lại, không thể làm gì khác hơn là lưu luyến không rời rời đi, đi lên còn nhìn nhìn Phó A Bảo một chút.

Đương nhiên, đáp lại y vẫn là một cái trừng lớn, y cũng không giận, còn cảm thấy Phó A Bảo tính tình thật thà, mặt khác còn cảm thấy Phó A Bảo kỳ thực cũng không phải quá ghét mình, không vậy thì sao sẽ tới tiệc rượu sinh nhật của mình.

Đổi lại là mình, gặp phải loại chuyện đó ở làng du lịch khẳng định trở mặt với đối phương, đừng nói tham ra tiệc sinh nhật, không đánh đối phương tới không thể tự gánh vác cuộc sống căn bản không thể bỏ qua, nhất định phải gặp một lần đánh một lần!

Mà Phó A Bảo vẫn có thể tới gặp mình, kỳ thực cũng không phải rất tức giận chứ?

Trịnh Cảnh Đồng hoàn toàn là quá cả nghĩ rồi, Phó A Bảo đặc điểm chính là tâm khoan, coi như bị chó cắn đi.

Kỳ thực Phó A Bảo còn có chút tiểu hư vinh, người như Trịnh Cảnh Đồng, đã gặp vô vàn mĩ nhân, còn có thể mơ ước cậu, vậy khẳng định là tình căn thâm chủng *(tình cảm sâu nặng)*! Cùng với sắc ma bình thường không giống ni, là là sắc ma cao cấp ni! *(đ" bắt kịp sóng não của em Bảo luôn =))))*

Quên đi, thấy đối phương ái mộ mình như vậy, ta liền đại nhân đại lượng không truy cứu, có điều sắc mặt tốt cũng đừng nghĩ tới!

Nếu như Phó Trạch Văn biết ý nghĩ não tàn này của Phó A Bảo, khẳng định ít nhất phải ngừng 1 năm thẻ tín dụng của cậu!

Cái gì mà gọi là sắc ma cao cấp sẽ không truy cứu a, sao lại não tàn đến nước này a?! Sắc ma chính là sắc ma, cấp bậc nào cũng đều là sắc ma! Còn có thể căn cứ thân phận địa vị cùng tướng mạo mà sắp xếp sao? Đây đúng là quá não tàn a!

Phó Minh Hứa Dung cùng Phó Trạch Văn đều là người làm ăn, vì thế trong chốc lát đã có người tìm đến bọn họ tán gẫu, Đới Tuyết Dao đương nhiên cũng đi theo một bên Phó Trạch Văn.

Phó A Bảo không hề có hứng thú với những thứ đó, cậu cảm giác mình một mình ở đây rất tẻ nhạt, nói với Phó Trạch Văn vài câu liền đi ăn.

Nói là muốn ăn, kỳ thực nói đúng là nói, Phó A Bảo cảm thấy không quá thoải mái, cậu đã không thoải mái chừng mấy ngày, bất quá hôm nay cảm giác đặc biệt mãnh liệt, vừa nãy nhẫn nhịn không biểu hiện ra.

Cũng không biết tại sao, chỉ là có chút muốn ói, đặc biệt lúc nhìn thấy cá.

Bất quá cậu cũng không ăn, cũng không thể cái gì đều không ăn, buổi trưa đã không ăn bao nhiêu, buổi tối không ăn có thể tốt sao. Phó A Bảo tìm một vòng, tìm được tây lan hoa *(là súp lơ đó các chế =))))* thanh đạm, cái này không tệ, có thể ăn.

Nhặt mấy miếng súp lơ bỏ vào đĩa, vừa mới nhét một miếng vào trong miệng Phó A Bảo liền che miệng lại, cậu muốn ói, lần đầu tiên có ham muốn nôn ói mãnh liệt như vậy.

Làm sao bây giờ, nơi này không phải nơi thích hợp để nôn, Phó A Bảo che miệng ngẩng đầu nhìn, sau đó liền hương một đường xông ra ngoài, cậu đã tới Trịnh gia vài lần, biết phòng rửa tay ở đâu.

"Ngô!" Cậu vọt tới quá nhanh, sau đó liền va phải một người,đối phương bị cậu đụng vào trên vách tường, nghe thanh âm hẳn là một nữ nhân, bất quá cậu không để ý, cậu cảm giác mình lập tức liền ói ra, chờ ói xong rồi ra nói xin lỗi đi.

"Tê —" Hạ Tình xoa vai mình, đau quá, vừa nãy có một người như gió liền vọt tới, cô cũng không thấy rõ bị đụng phải, đây là uống nhiều rồi?

"Ẩu —" Cửa phòng rửa tay mở ra, thanh âm Phó A Bảo nôn truyền ra, Hạ Tình đỡ trán, thật là uống nhiều rồi, hôm nay cũng không phải tiệc rượu, mọi người chính là giơ ly rượu tán gẫu mà thôi, thế mà cũng có thể uống nhiều? Người này cũng thật sự là rất không dễ dàng.

Phó A Bảo đỡ chậu rửa mặt bên cạnh thở mạnh, cậu tuy rằng ói ra, nhưng chỉ phun ra một chút, sau đó chính là các loại khó chịu. Giàu vò xong cậu xoi gương, phát hiện sắc mặt vẫn tốt, liền sửa sang quần áo chuẩn bị trở về chỗ tiệc rượu.

Mới ra khỏi phòng rửa tay Phó A Bảo liền nhìn thấy Hạ Tình đang xoa vai.

Đúng rồi, vừa có người bị mình đụng phải, hẳn là người này rồi.

Wow, là đại mĩ nhân a, xinh đẹp tỷ tỷ.

"Vừa đụng phải cô, xin lỗi." Phó A Bảo gãi gãi tóc, cậu nhìn thấy mĩ nhân có chút ngượng ngùng, đừng nói, cậu bên ngoài còn rất hòa đồng.

Có điều luôn cảm thấy mỹ nhân này rất quen, luôn cảm thấy đã gặp ở đâu.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, tôi cũng không ngã." Hạ Tình vung vung tay, "Đúng là cậu, sao cậu lại uống nhiều rượu như vậy a, còn chưa bắt đầu bao đâu ni, nhìn cậu ói kìa." Người này nhìn qua tuổi còn rất nhỏ, trưởng thành a, nhìn qua vẫn còn con nít a, còn có thể uống rượu?

"Không, tôi không uống rượu, không biết tại sao lại muốn ói, khoảng mấy ngày, hôm nay đặc biệt nghiêm trọng." Phó A Bảo cũng không biết được đến cùng là tại sao, cậu kiêng rượu không phải nói đùa, đúng là kiêng, sau khi tới làng du lịch cũng không uống qua.

"Đây là bị bệnh đi, nào có ai luôn ói." Hạ Tình đề nghị Phó A Bảo lúc rảnh rỗi đi bệnh viện kiểm tra một chút.

"Không thể nào? Thân thể tôi vẫn rất tốt a." Phó A Bảo lơ đễnh nói.

"Bà nội tôi là bác sĩ, tôi cũng hiểu một chút, cậu nói một chút cậu chỗ nào không thoải mái." Hạ TÌnh cảm giác mình đến khuyên nhủ Phó A Bảo, lúc người có ốm vặt nên hảo hảo đi chữa, không phải nghiêm trọng như vậy mới chữa liền không kịp.

"Ân…" Phó A Bảo suy nghĩ phản ứng thân thể mình một chút, sau đó liền nói qua loa với Hạ Tình.

Hạ Tình nghe xong cuối cùng nghiêng đầu cau mày nói: "Tôi sao lại nghe như cậu mang thai?"

Phó A Bảo: "…" -_-# Này! Đừng tưởng rằng cô là mỹ nữ thì thôi sẽ không sinh khí a!

"Ha ha ha, ta đùa thôi." Hạ Tình cười gượng hai tiếng, cô cũng biết mình nói rất thái quá, nam nhân phỏng chừng nghe thế cũng phải tức giận, "Xin lỗi xin lỗi, cậu không cần quan tâm."

Phó A Bảo vừa định nói gì đó nhưng đột nhiên lại muốn ói ra, không thể làm gì khác hơn là cộc cộc cộc chạy về phòng rửa tay, "Ẩu —" thanh âm nôn mửa lại truyền vào lỗ tai Hạ Tình.

Hạ Tình: "…" Thật sự rất giống mang thai mà.

14. Chương 14

Hạ Tình thấy dáng vẻ Phó A Bảo thật sự là không thích hợp, vì thế liền đứng ngoài hành lang chờ, không uống rượu nhưng vẫn muốn ói, hơn nữa đã chừng mấy ngày, vừa hỏi bệnh trạng, cũng không giống như bị bệnh đau dạ dày hay viêm gan, xác thực rất giống nôn nghén.

Bất quá đối phương là nam nhân, chắc chắn sẽ không mang thai, Hạ Tình cũng cảm thấy là mình não động quá lớn, đối phương nhất định là sinh khí rồi.

Lần này ói xong sắc mặt Phó A Bảo rõ ràng không tốt như vừa nãy, có chút trắng bệch, hơn nữa đầu cũng có chút choáng, thân thể cũng có chút vô lực, tuy rằng dùng nước súc miệng, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Vừa nãy còn cảm thấy không sao, hiện tại cậu tán đồng với lời của Hạ Tình, mình hơn phân nửa là ngã bệnh, không phải vậy thì đang khỏe mạnh làm sao lại khó chịu như vậy, nhưng là tiệc rượu mới bắt đầu, hi vọng lát nữa sẽ tốt.

"Cậu không sao chứ?" Hạ Tình nhìn dáng vẻ Phó A Bảo có chút lo lắng, "Cậu là người nhà nào, tôi gọi người nhà cậu đến đây đi." Dáng vẻ như vậy rõ ràng không tham gia dự tiệc được nữa rồi.

"Cảm ơn cô." Phó A Bảo tựa ở trên vách tường thở dốc, cậu hiện tại buồn nôn, sợ lát nữa lại muốn ói, vì thế cảm thấy đề nghị của Hạ Tình rất tốt, giống như chân thực nói, "Tôi tên là Phó A Bảo, cha tôi là Phó Minh, anh tôi là Phó Trạch Văn, hai người bọn họ có thể cô sẽ quen, chính là không quen biết cũng không sao, trong hội trường khẳng định có người biết."

Hạ Tình: "…" Nghe được tên Phó Trạch Văn Hạ Tình trong nháy mắt ngây người, "Anh cậu là Phó Trạch Văn?" Vẻ mặt của cô hơi quái dị

"Đúng vậy, cô biết anh ấy?" Phó A Bảo nhịn buồn nôn nói chuyện, trong dạ dày cậu bắt đầu lăn lộn rồi.

Hạ Tình thấy Phó A Bảo thực sự không ổn liền vội vàng xoay người về phía hội trường chạy đi, quên đi, Phó Trạch Văn gì đó nói sau đi, trước hết đi gọi người.

Phó Minh thì Hạ Tình biết, tuy rằng công ty hai nhà không hợp tác, nhưng Phó Minh là đại thương nhân thành công, sinh viên từng học học viện thương mại trong nước căn bản không có ai là không biết ông, hơn nữa tin tức trên tạp trí Phó Minh cũng đã từng xuất hiện nhiều lần, người quan tâm tới giới thương mại đều sẽ biết ông.

Hạ Tình đến hội trường, không tìm thấy Phó Minh, thế nhưng cô thấy Phó Trạch Văn, cũng nhìn thấy người bám dính bên người Phó Trạch Văn là Đới Tuyết Dao.

Không nghĩ tới hai người kia vẫn như cũ cùng một chỗ, xem ra đã tu thành 9 quả, 5, 6 năm, hơn nửa là đã kết hôn, mình khi đó không ở trong nước thật tốt, không cần thấy lễ cưới của hai người.

Hạ Tình kỳ thực cũng không muốn thấy Phó Trạch Văn, thế nhưng bây giờ không tìm thấy Phó Minh, cô không thể làm gì khác hơn là hít sâu một hơi đi về phía Phó Trạch Văn và Đới Tuyết Dao, thấy thì thấy đi, nhiều năm như vậy rồi cái gì cũng đã qua, không có gì phải tính toán, mình vẫn canh cánh trong lòng thì rất không phóng khoáng.

Có điều còn chưa đi tới trước mặt Phó Trạch Văn thì Phó Trạch Văn liền nhìn thấy cô.

Bởi vì Hạ Tình là mỹ nữ hiếm thấy, hôm nay tới có không ít nữ minh tinh, thế nhưng tất cả cũng đôi mắt sáng của Hạ Tình, cô bình thường tùy tùy tiện tiện trang điểm một chút liền diễm quang bắn tứ phía, chớ nói hôm nay là trang điểm lộng lẫy, toàn bộ không có ai nữ tính xinh đẹp hơn cô, mặc kệ ai đứng bên cạnh cô đều có số mệnh là vai phụ.

Cô đương nhiên hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, rất nhiều người nhìn về phía cô, người đàn ông trung niên đang tán gẫu cùng Phó Trạch Văn cũng hướng về phía Hạ Tình ném ánh mắt kinh diễm, Phó Trạch Văn hơi nghiêng đầu, sau đó liền nhìn thấy Hạ Tình.

"…" Phó Trạch Văn trợn mắt lên, hắn không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải Hạ Tình, hắn còn tưởng rằng sau khi xuất ngoại Hạ Tình cũng sẽ không trở về nữa.

Hạ Tình vẫn là Hạ Tình kia, Hạ Tình vĩnh viễn tinh thần dồi dào ánh mắt sáng sủa, vẫn xinh đẹp như vậy, không, hình như còn xinh đẹp hơn, cả người tinh xảo giống như một con búp bê sứ.

Nếu như Phó Trạch Văn là kinh đích *(giật mình)*, thì với Đới Tuyết Dao là kinh hách *(sợ hãi)*, cô nhìn thấy Hạ Tình tim đều sắp nhảy ra ngoài! Hạ Tình sao lại tới?! Cô ấy là đến cướp Phó Trạch Văn đi sao?

Móng tay Đới Tuyết Dao bấm sâu vào lòng bàn tay, điều kiện của Hạ Tình quả thực rất tốt, nếu như cô quả thực có tâm muôn cướp người, mình liền nguy hiểm.

Không, cũng không nhất định, mình và Phó Trạch Văn đã cùng một chỗ 5, 6 năm, Phó Trạch Văn đối với mình khẳng định đã có tình cảm, hơn nữa ngày đính hôn của hai người cũng đã định, căn bản đã dứt khoát. *(bh chỉ muốn Tình tỷ mong chóng cướp anh Văn về tay đi =.=)*

Nghĩ tới đây Đới Tuyết Dao hơi hơi an tâm chút, cô kéo lên một nụ cười, cướp lời Phó Trạch Văn mở miệng trước nói: "A Tình, đã lâu không gặp." Đầu tiên là rút ngắn quan hệ của mình và Hạ Tình, còn tưởng là bạn tốt như vậy, điều này vô hình chung khiến Phó Trạch Văn cùng Hạ Tình trong lúc đó lôi kéo một đường, một là bạn trai tốt, một là bạn gái tốt, sợi dây này có đôi khi phi thường hữu hiệu, đôi khi quá sẽ phi thường khiến người ta không biết xấu hổ.

"Xin lỗi, chờ chút nữa sẽ ôn chuyện cùng cậu." Hạ Tình nói tiếng xin lỗi với Đới Tuyết Dao, sau đó liền chỉ vào cửa ra lo lắng nói với Phó Trạch Văn, "Em trai cậu đang ở trong phòng rửa tay bên kia, nó phi thường không thoải mái, đã ói 2, 3 lần, cậu mau tới xem chút đi!"

"A Bảo?!" Tim Phó Trạch Văn nảy lên một cái, A Bảo vừa nãy còn rất tốt ni, sao đột nhiên lại không thoải

mái, còn ói, sao lại thế?

"Không thể nào, em ấy vừa nãy còn rất tốt ni, mười phút trước tớ còn thấy em ấy." Đới Tuyết Dao không thể nào tin được, cô cau mày nhìn về phía Hạ Tình, không phải là quỷ kế của Hạ Tình muốn lôi kéo Phó Trạch Văn đi, cô ta trước đây không phải là loại người tâm cơ sâu như vậy a, 5, 6 năm không gặp, quả nhiên mọi người sẽ thay đổi sao? *(đm cô nghĩ ai cũng như cô sao =.=)* "Cậu không là nhận lầm người? Cậu biết em trai Trạch Văn?" Nghe thế nào cũng cảm thấy là bịa chuyện, không tới 10 phút ngắn ngủi a, hơn nữa cô xác định Hạ Tình trước đây cùng Phó A Bảo chưa từng gặp nhau, Hạ Tình và Phó Trạch Văn quen biết nhau là ở đại học, khi đó Phó A Bảo vẫn là học sinh trung học ni, cô cùng Hạ Tình một ký túc xá, vì thế căn bản biết tất cả mọi chuyện.

Hạ Tình không thể làm gì khác hơn là nói với Phó Trạch Văn: "Cậu ấy nói tên cậu ấy là Phó A Bảo, sẽ không sai, dung mạo khá giống cậu."

Phó Trạch Văn nghe tới đó liền vội vàng chạy về phía lối ra kia, A Bảo nhà bọn họ sao lại ói, từ nhỏ tới lớn nó cũng chỉ ói sữa, vẫn vô bệnh vô tai *(không bệnh không tai họa)*, vẫn khỏe sao lại liền bị bệnh ni.

Hạ Tình đương nhiên cũng vội vàng đi theo, cô hiểu chút y thuật, cảm thấy mình nói không chắc có thể giúp đỡ thêm chút.

Đới Tuyết Dao nhìn một hồi bực mình, có điều hết cách rồi, Phó Trạch Văn đi rồi, cô chỉ có thể khẽ cắn răng theo sau.

Đang cùng các khách khác tán gẫu Trịnh Cảnh Đồng cũng nhìn thấy cảnh này, y tuy rằng không biết đến cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn Phó Trạch Văn hoang mang như vậy, hẳn không phải chuyện tốt đẹp gì, y liền nói tiếng xin lỗi với khác rồi vội vàng đi theo.

"Ẩu —" Phó Trạch Văn còn chưa vào tới phòng rửa tay liền nghe thấy tiếng ói của Phó A Bảo, xông tới cửa vừa nhìn thấy, quả nhiên là Phó A Bảo nhà bọn họ, đang đỡ bồn rửa tay một bên ói ra, phải gọi là rất đáng thương.

"A Bảo em sao vậy?!" Phó Trạch Văn vội vã đi lên vuốt lưng Phó A Bảo, tin hắn đánh a đánh, tại sao lại như vậy, một lúc ngắn ngủi mà thôi, làm sao lại liền như vậy, "Chỗ nào không thoải mái?"

Phó A Bảo vẫn cứ ói, tuy nhiên làm sao cũng không phun ra được, cậu dùng nước súc miệng, sau đó từ bên cạnh giật giấy ăn lau lau, lau xong mới ngồi dậy mặt mày ủ ê nói: "Em chỗ nào cũng không thoải mái, em khẳng định cùng nơi này bát tự tương khắc, em muốn về nhà, về nhà em khẳng định sẽ tốt ngay."

Phó Trạch Văn: "..." Rất muốn cho tên tiểu tử này một cái tát, cái gì mà gọi là bát tự tương khắc a! "Hảo hảo nói tiếng người!"

"Ẩu —" Trả lời Phó Trạch Văn lại là một tiếng nôn mửa.

"Là anh không tốt, là anh không tốt, không nói em." Phó Trạch Văn đau lòng đến hỏng rồi, "Em đến cùng là không thoải mái chỗ nào, chúng ta tới bệnh viện đi."

"Em chỗ nào cũng không thoải mái, choáng đầu hoa mắt, tứ chi vô lực, buồn nôn, muốn ói." Phó A Bảo hơn nửa người đều dính trên người Phó Trạch Văn.

"Được rồi, chúng ta tới bệnh viện, đang tốt sao lại ói, em không phải là ăn bậy món gì chứ?"

"Không a, em không ăn gì liền ói ra, nước trái cây cũng còn không uống ni."

Phó A Bảo được Phó Trạch Văn dìu ra khỏi phòng rửa tay, sau đó cậu liền nhìn thấy Hạ Tình đứng ở bên ngoài, tiếp theo cậu cáo trạng với Phó Trạch Văn: "Ca, tỷ tỷ xinh đẹp này vừa mới nói với em, em đây là mang thai, đây là nôn nghén!"

Phó A Bảo nói lời này vừa lúc Trịnh Cảnh Đồng chạy tới, liền nghe hết rõ ràng!

15. Chương 15

Mang thai? Nôn nghén?

-_-||

Phó Trạch Văn hắc tuyến không thôi, "Khiếu hài hước của cậu cũng thật là cao giống như trước đây." Hạ Tình quả nhiên vẫn là Hạ Tình kia, Hạ Tình trước đây cũng rất thích đùa giỡ, cả ngày đều cười híp mắt.

Đới Tuyết Dao sắc mặt không tốt nói: "Loại chuyện này làm sao có thể tùy tiện mang ra đùa giỡ."

Hạ Tình cười gượng hai tiếng, cô muốn che mặt, cô chẳng qua là cảm thấy triệu chứng này rất giống nôn nghén nên thuận miệng nói một câu, không nghĩ tới đứa nhỏ này còn cáo trạng ni, "Mau dẫn cậu ấy tới bệnh viện đi, đột nhiên ói lợi hại như vậy, có thể là bệnh cấp tính gì đó."

Bọn họ nói cái gì Trịnh Cảnh Đồng cũng không có để ý, y chỉ nghe được câu nói của Phó A Bảo, Phó A Bảo nói mình mang thai, còn nôn nghén!

"A Bảo em mang thai?!" Trịnh Cảnh Đồng trừng mắt đi tới bên người Phó A Bảo, tay y cũng không biết đặt ở đâu, muốn chạm vào Phó A Bảo, nhưng lại sợ bị Phó A Bảo ghét bỏ hất ra, cả người đều phi thường nôn nóng.

Phó A Bảo vừa nghe thấy giận không có chỗ phát tiết, "Anh mới mang thai! Anh não tàn a, tôi là nam thì mang thai thế nào?! Anh mang thai cho tôi xem xem! Tôi chật vật như vậy, anh không an ủi tôi thì tôi, còn cười nhạo tôi!" Lúc cậu mắng người đúng là trung khí có đủ.

(Trung khí: Đông y chỉ khí trong dạ dày, có tác dụng tiêu hóa thức ăn và dinh dưỡng của cơ thể)

Cậu xem như là nhìn ra rồi, cậu và Trịnh Cảnh Đồng tuyệt bích là bát tự không hợp, hơn nữa cậu nhất định là bị khắc *(xung khắc)* một cái! Không phải vậy thì sao mỗi lần gặp phải Trịnh Cảnh Đồng đều xúi quẩy ni.

(bát tự: giờ, ngày, tháng, năm sinh, mỗi từ này viết theo Thiên can Địa chi gồm có 2 chữ, nhân đôi lên là 8 chữ => bát tự, muốn rõ hơn thỉnh tra gg)

Trước đây Phó A Bảo không tin quỷ thần, lúc này cậu cảm thấy cần phải tin, thực sự là kỳ quái, mình chính xác là cùng với Trịnh Cảnh Đồng xung khắc đi?

"Không phải, anh —" Trịnh Cảnh Đồng càng cuống hơn, bình thường da miệng y rất hoạt bát, nói chuyện làm ăn là cao thủ khó đối phó, thế nhưng không biết tại sao đối mặt với Phó A Bảo liền trở nên kém thông minh, hoàn toàn không biết nên nói như thế nào.

"Được rồi được rồi không tức giận, chúng ta tới bệnh viện." Phó Trạch Văn vỗ vỗ vai Trịnh Cảnh Đồng ra hiệu cho y lượng thứ, em trai mình chính là cái tính nết này, sau đó hắn liền đỡ Phó A Bảo đi ra ngoài, còn gọi điện thoại để tài xế đem xe từ trong sân ra, hôm nay khách tới rất nhiều, xe đều đỗ trong sân.

"Tớ/Anh cũng đi!" Trịnh Cảnh Đồng vội vã đi theo, y rốt cục vẫn là đưa tay ra đỡ Phó A Bảo, một là muốn giúp Phó Trạch Văn chia sẻ một chút, hai cũng là thật sự muốn chạm thử vào Phó A Bảo một tý. *(=))))))))))*

"Ba!" Cánh tay đụng tới Phó A Bảo vẫn chưa tới một giây đồng hồ đã bị đẩy ra.

"Đừng đụng vào tôi!" Phó A Bảo mạnh mẽ trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng, "Cũng đừng có đi theo tôi?!" Cậu còn muốn mắng là sắc ma, có điều sợ ở trước mặt Phó Trạch Văn lộ ra, liền nhẫn nhịn không mắng ra miệng.

Mình đã khó chịu như vậy, còn muốn đối với tên đê tiện vô sỉ hạ lưu như vậy phải nuốt giận vào bụng.

Nhân sinh thực là quá gian nan.

Trịnh Cảnh Đồng bị đập lông mày cũng không nhíu lại một cái, bất quá y lui về phía sau một bước, nếu Phó A Bảo tạm thời không muốn nhìn thấy mình, vậy mình liền đứng phía sau đi. *(cả thế giới bỗng chốc thu bé lại vừa bằng một chàng trai =))))))*

Hạ Tình và Đới Tuyết Dao cũng không đi, Hạ Tình vốn là cùng Phó A Bảo không có quan hệ gì, chính là đúng lúc đụng người lạ, vì thế không thể theo tới bệnh viện.

Đới Tuyết Dao vốn là không muốn đi, cô hôm nay mặc rất xinh đẹp, hơn nữa lần đầu tiên tới nơi thế này, cô không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nếu có thể, cô thậm chí còn không muốn Phó Trạch Văn đi, nhưng mà Phó A Bảo là em trai Phó Trạch Văn, lời này cô không thốt ra được.

Cho nên trong lòng cô có chút oán trách Phó A Bảo, sớm không bệnh muộn không bệnh, sao lại cố ý bị bệnh vào lúc này, cũng không biết là ăn bậy thứ gì, làm hại Phó Trạch Văn phải theo đi.

Có khoảng thời gian này, mình đã sớm được Phó Trạch Văn giới thiệu cho những khách khứa chào hỏi kia, đây là bước đầu của cô trở thành con dâu Phó gia, phi thường quan trọng!

Cũng may Phó Trạch Văn cũng không để cô đi, nói là cô đi giày cao gót, đi đâu cũng rất bất tiện, để cô đi theo Phó Minh cùng Hứa Dung, điều này đúng ý với Phó Trạch Văn, cô tin cha mẹ Phó Trạch Văn sẽ giới thiệu mình với người khác.

"Cảnh Đồng cậu cũng đừng đi, hôm nay là sinh nhật cậu, cậu không ở lại thì ra cái dạng gì." Sắp lên xe Phó Trạch Văn để Trịnh Cảnh Đồng về chỗ tiệc rượu, "Dù sao bệnh viện cũng ở ngay gần đây, xem bệnh là chuyện của bác sĩ, chúng ta đi nhiều người hơn cũng vô ích, một mình tớ là được."

"Tớ có thể đi nhanh một chút, chỗ tiệc rượu người mới tới một nửa, còn chưa chính thức bắt đầu, không quan trọng lắm." Trịnh Cảnh Đồng không nói hai lời liền mở cửa sau xe để Phó Trạch Văn và Phó A Bảo đi vào, mình thì ngồi ghế cạnh ghế tài xế.

Trịnh Cảnh Đồng đi quả thực có thể nhanh hơn một chút, bởi vì bệnh viện chính là Trịnh gia mở, gia đại nghiệp đại của Trịnh gia *(đại nghiệp gia đình)*, chen chân vào rất nhiều lĩnh vực, bệnh viện tư nhân nhà y mặc dù chỉ là sản nghiệp bên trong một khối nhỏ tầm thường, nhưng bệnh viện nhà mình mở ra sẽ tiện lợi rất nhiều, lúc nào cũng có thể đi cửa sau.

Bệnh viện mở ra chính là mắt xích của Trịnh gia, một tòa nhà trong số đó ở ngay gần chỗ ở của Trịnh gia, lái xe không tới 5 phút đồng hồ, rất gần.

Ở trên xe Phó A Bảo một bên trừng Trịnh Cảnh Đồng ở ghế trước, một bên luyên thuyên cùng Phó Trạch Văn kể ra nỗi thống khổ của mình, cậu vốn chóng mặt, ngồi xe lại càng chóng mặt, rất muốn ói.

Trịnh Cảnh Đồng lại trực tiếp gọi điện thoại cho viện trưởng, y qua loa nói triệu chứng của Phó A Bảo, sau đó để viện trưởng sắp xếp bác sĩ tốt nhất xem bệnh cho Phó A Bảo, bây giờ lập tức đến!

"Không sao, chúng ta đến là có thể xem ngay lập tức." Trịnh Cảnh Đồng quay đầu lại an ủi hai người ngồi phía sau.

"Cảm ơn." Phó Trạch Văn rất cảm kích, Trịnh Cảnh Đồng thực sự là bạn chí cốt, vì A Bảo mà ngay cả tiệc sinh nhật của mình đều có thể bỏ đi. *(anh dại trai thì có =.=)*

Phó A Bảo hung ác trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng, không sao không sao, cái gì cũng không sao, anh không ở đây tôi khẳng định không sao, anh ở đây tôi khẳng định xui xẻo!

Mấy phút sau xe liền tới chỗ cần đến, vừa mới vào cửa đã thấy một y tá đang chờ, bây giờ bệnh viện rất bận rộn, thật sự là không lấy được ai ra cửa nghênh đón đại Boss Trịnh Cảnh Đồng này.

Có điều đây là bệnh viện tư nhân, không coi trọng những thứ này, hảo hảo xem bệnh mới là quan trọng nhất.

Y tá vừa nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng liền đi lên nói: "Trịnh tổng, Lưu viện phó đã ở trong phòng chuẩn bị xong." Sau đó cô ở phía trước dẫn đường, ra hiệu 3 người đi theo cô.

Lúc cách văn phòng còn có vài bước Phó A Bảo lại nhịn không được muốn ói, Phó Trạch Văn không thể làm gì khác hơn là dẫn cậu tới phòng rửa tay trước, "Cảnh Đồng, cậu tới chỗ bác sĩ nói tình hình của A Bảo, hỏi một chút xem phải làm kiểm tra gì, bọn tới lập tức liền đi làm." Phó Trạch Văn lo lắng Phó A Bảo có thể phải làm kiểm tra soi dạ dày.

"Được." Vừa ở trên xe Phó A Bảo còn luyên thuyên liên tục, trên căn bản chỗ nào không thoải mái đều gào ra, Trịnh Cảnh Đồng tất cả đều ghi nhớ trong lòng, y liền một mình đi tới văn phòng phó viện trưởng miêu ta bệnh tình Phó A Bảo.

Lưu viện phó Lưu Việt này là một trong 3 phó viện trưởng của bệnh viện tư nhân này, trẻ tuổi nhất, thế nhưng y thuật tốt nhất, là người được đề cử hàng đầu cho chức viện trưởng đời kế tiếp, hơn nữa cũng rất đẹp, là một đại soái ca, là tình nhân trong mộng của mọi cô gái chưa kết hôn trong bệnh viện.

"Như vậy a, ân..." Nghe miêu tả Lưu Việt cảm thấy giống như nôn nghén, hắn liền nói với Trịnh Cảnh Đồng, "Đi kiểm ta máu HCG trước đi." Trịnh Cảnh Đồng chưa nói giới tính, chỉ nói triệu chứng, nghe như là nôn nghén, Lưu Việt liền tiên nhập vi chủ *(vào trước là chủ, nghĩa là ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo)*, cho rằng bệnh nhân là nữ nhân.

Trịnh Cảnh Đồng cũng không hiểu những thứ này, kiểm tra máu HCG gì y cũng không hiểu, nghe như là xét nghiệm máu, liền gật đầu, Lưu Việt là bác sĩ có y thuật xuất chúng nhất bệnh viện nhà mình, nghe hắn khẳng định không sai.

Lưu Việt để y tá đến lấy máu của Phó A Bảo, sau đó đưa đi làm kiểm tra máu HCG, làm xong liền vội vàng đem báo cáo kiểm tra đưa tới, bất quá đối phương vẫn còn đang nói, vậy thì cầm công cụ lấy máu trực tiếp tới cho hắn trực tiếp lấy.

Thế là Phó A Bảo ở ngay trong phòng rửa tay che miệng lại để y ta lấy máu ở tay trái, lúc máu chảy ra cậu còn rơi mất mấy viên kim đậu đậu.

(Kim đậu đậu: quý giá, ở đây chỉ mấy giọt nước mắt quý giá của em Bảo =)))))))

Cậu cảm giác mình sắp chết rồi, chưa tới một tiếng, cậu đều sắp ói ra 6, 7 lần, còn bị kim tiêm đâm tới, còn phải hút máu!

Nhân sinh quả là rất gian nan.

Phó Trạch Văn nhìn đau lòng muốn chết, A Bảo nhà bọn họ hôm nay quả thật đúng là chịu tội lớn rồi.

Lúc y tá rút máu ra còn kỳ quái, phó viện trưởng để làm kiểm tra máu HCG, nhưng đây không phải đàn ông sao, kiểm tra máu HCG là kiểm tra mang thai a! Lẽ nào đây thực ra là một nữ nhân? Cũng có thể, hiện nay rất nhiều người thích mặc quần áo trung tính. *(nửa nam nửa nữ)*

Quên đi mặc kệ, dù sao cũng là để phó viện trưởng kiểm tra, mình nghe lời là được.

Lúc báo cáo kiểm tra đưa tới tay Lưu Việt, Phó A Bảo cũng gần như ói xong, cậu được Phó Trạch Văn dìu tới văn phòng Lưu Việt.

Bọn họ vừa mới vào cửa liền nghe được Lưu Việt đang nói chuyện, "Không có chuyện gì, chính là mang thai, đã 8 tuần rồi." Lưu Việt nhìn kĩ báo cáo bên dưới, "Vào lúc này nôn nghén rất bình thường, có rất nhiều cách có thể giảm bớt, một hai táng sau tự nhiên sẽ tốt."

Trịnh Cảnh Đồng: đây không phải là A Bảo chứ?

Phó A Bảo: -_-|| tuyệt đối đừng nói cho ta biết đây chính là ta, cẩn thận ta đánh chết ngươi cái tên lang băm này!

Phó Trạch Văn: -_-|| chúng ta không phải là đi nhầm phòng chứ? Không thể đi, Cảnh Đồng còn đang ở đây ni.

Lưu Việt nói xong liền ngẩng đầu nhìn về phía ba người khác trong phòng, phát hiện bọn họ đang ngây ngốc nhìn mình, hắn cảm thấy có chút không hiểu ra sao, "Đều nhìn ta xong rồi chứ, phụ nữ có thai ni? Còn chưa ói xong?"

Phó A Bảo & Phó A Bảo & Trịnh Cảnh Đồng:……

Ây yo sorry các nàng vì mấy ngày qua ta đau tay không edit chap mới được. Lượng thứ lượng thứ aaaa

16. Chương 16

Trong phòng yên lặng một hồi, qua một hồi lâu Phó Trạch Văn hỏi Trịnh Cảnh Đồng: "Cảnh Đồng, kiểm tra cho A Bảo còn chưa ra?" Hắn nghĩ lại, ý nghĩ vừa rồi của mình rất não tàn, đây nhất định là báo cáo kiểm tra của bệnh nhân khác, tại sao có thể là A Bảo nhà bọn họ, A Bảo nhà bọn họ là nam!

"Ách..." Ý đồ của Trịnh Cảnh Đồng là dùng một loại phương thức uyển chuyển để nói sự thật với Phó Trạch Văn, có điều tổ chức một hồi lâu cũng không nghĩ ra, việc này căn bản không có cách nào uyển chuyển a! "Đúng là báo cáo của Phó A Bảo, có điều hẳn là cầm nhầm chứ?" Trịnh Cảnh Đồng nhìn về phía Lưu Việt, "Bác sĩ Lưu, y tá có phải là cầm nhầm báo cáo kiểm tra, bạn ta là nam." Nói qua y chỉ chỉ Phó A Bảo.

Mắt Phó A Bảo nhìn chằm chằm Lưu Việt, mình biết tên lang băm này không đáng tin mà! Ngay cả báo cáo kiểm tra cũng có thể cầm nhầm!

"Nam?" Lưu Việt nhìn về phía Phó A Bảo, "Ách... Hẳn là sẽ không cầm nhầm, bình thường trong báo cáo kiểm tra của bệnh nhân đều có ghi tên đi, bản báo cáo kiểm tra này không có tên, là làm riêng bên ngoài." Chen ngang ni, "Có điều 8 tuần có khả năng là phán đoán sai, tôi phán đoán là căn cứ vào kinh nghiệm trị số, có điều sẽ không có khác biệt lớn."

Phó A Bảo phát hỏa, cậu hôm nay đều xui xẻo thành như vậy, phải đến bệnh viện lại còn bị người khác làm trò cười, còn có thể tốt hơn hay không! "Tôi là nam! Nam thì làm sao có thể mang thai! Anh xem cẩn thận một chút có được không?!"

Bệnh viện bọn họ cho tới bây giờ chưa từng có loại nhầm lẫn này, tính chất chuyện ngành bị hoài nghi, có điều Lưu Việt cũng không tức giận, đổi lại là hắn hắn cũng sẽ nóng, là nam nhân lại còn bị nghi mang thai cái gì chứ, khẳng định là cảm thấy bệnh viện có vấn đề, nếu như nóng tính là ngay tại chỗ có thể đánh nhau.

Hắn trên dưới đánh giá Phó A Bảo một phen, nghĩ thầm đối phương đúng là nam? Làn da bóng loáng không dính nước *(so sánh hay vỡi ~)* tuổi nhìn qua không lớn, là đứa nhỏ xinh đẹp, "Nếu không kiểm tra lại một lần?"

"Được rồi được rồi không tức giận." Phó Trạch Văn đỡ Phó A Bảo ngồi xuống, "Em cũng không thoải mái liền ngồi cẩn thận, đừng nói chuyện lớn tiếng, nhìn em thở gấp kìa, chúng ta kiểm tra lại một lần là được rồi."

Phó A Bảo ủy khuất mà nhìn Phó Trạch Văn, lại bắt cậu phải lấy đi kim đậu đậu, sao ai cũng bắt nạt cậu a! Ngô, lại bắt đầu buồn nôn rồi.

Lúc này y tá vừa đến lấy máu cho Phó A Bảo lại đến, vừa vặn Lưu Việt để cô đi sắp xếp phòng siêu âm B. *(siêu âm 2 chiều)*

Cô đến vừa lúc, Lưu Việt hỏi cô: "Tiểu Cầm, báo cáo này có cầm nhầm hay không? Đây không phải báo cáo kiểm tra của vị bệnh nhân này." Hắn chỉ chỉ Phó A Bảo.

"Sao lại thế." Y tá chớp chớp mắt, "Tôi xem bọn họ làm, không phải làm nhanh chóng gì, nhìn bọn họ làm xong tôi liền mang tới, chắc chắn sẽ không sai."

Trong phòng lại là yên lặng một hồi, y tá cảm thấy không hiểu ra sao, đây là thế nào?

Lưu Việt nghĩ a nghĩ, sau đó để y tá đi ra ngoài, "Tiểu Cầm cô đi ra ngoài đi, tôi mang bệnh nhân đi làm siêu B là được."

"Nha." Y tá này cũng không nghĩ nhiều, đây là người đại Boss mang đến ni, Lưu viện phó tự mình hộ tống cũng có thể thông cảm được.

"Khụ khụ." Sau khi cửa phòng đóng lại Lưu Việt hắng giọng, "Mọi người cũng đến nghe, báo cáo kiểm tra không sai, sau đó liền đi làm siêu B xác nhận một hồi."

Phó A Bảo lại muốn mắng người, Phó Trạch Văn vỗ nhẹ lưng cậu để cậu bớt giận, hắn đến bên tai Trịnh Cảnh Đồng nhỏ giọng hỏi: "Bác sĩ này đến cùng là đáng tin hay không a?" Đắc tội bác sĩ không phải chuyện tốt đẹp gì, vì thế hắn nói rất nhỏ giọng.

Trịnh Cảnh Đồng xấu hổ muốn chết, Lưu Việt là chiêu bài của bệnh viện nhà bọn họ, hôm nay đến cùng là xảy ra vấn đề gì, máy móc kiểm tra hỏng rồi?

"Cậu ngồi lại đây, tôi làm kiểm tra bước đầu cho cậu." Lưu Việt mang ống nghe tới ra hiệu cho Phó A Bảo ngồi trước mặt hắn.

Phó A Bảo không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ngồi sang, cố gắng ngăn chặn ham muốn nôn.

Lưu Việt cầm máy đơn giản kiểm tra một phen, sau đó liền hỏi mấy vấn đề về bệnh tình của Phó A Bảo, hỏi cậu có triệu chứng gì, khi nào thì bắt đầu, vân vân.

Phó A Bảo trả lời 1 2 tuần trước thì có triệu chứng nhẹ, Phó Trạch Văn cau mày, "A Bảo em không thoải mái lâu như vậy rồi? Sao không nói cho anh?"

Phó A Bảo sờ sờ mũi, "Khi đó cũng không phải quá rõ ràng, em cũng không để ý."

Hai người huynh hữu đệ cung nói trên trời dưới đất, đột nhiên Lưu Việt chen vào một câu: "Sinh hoạt tình dục lần trước của cậu là lúc nào? Đầu tháng năm từng có sao?" Bỏ qua vấn đề giới tính, hắn sao lại cảm thấy đây là triệu chứng nôn nghén, căn cứ vào suy tính thời gian, thời gian thụ thai hẳn là đầu tháng 5.

"Không có." Nói chuyện là Phó Trạch Văn, sau khi Lưu Việt hỏi hắn dù có muốn trả lời hay không, A Bảo nhà bọn họ là đứa bé ngoan, cực kì đơn thuần, mới sẽ không làm chuyện tùy tiện như vậy.

Có điều bác sĩ này rất hay hỏi kì quái, hắn không biết sinh hoạt tình dục hai tháng trước còn có thể gây nôn mửa 2 tháng sau, đây là cái quan hệ logic gì a.

Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng cùng cúi đầu, hai người đều có điểm tâm hư.

Lưu Việt liếc mắt nhìn Phó Trạch Văn một cái, trong lòng nói ta hỏi cũng không phải ngươi, hắn lại hỏi Phó A Bảo một lần: "Thật không có?"

"Ách…" Phó A Bảo không thể nào nói dối, nói cũng khẳng định là một chút có thể nhìn ra, cậu đứng ngồi không yên, cuối cùng cắn ngón tay nhìn về phía Phó Trạch Văn, "Ca, em…" Cậu thật sự không biết nên nói như thế nào.

Phó Trạch Văn trợn mắt lên: "Em trước đây cùng bạn gái làm?!" Nghĩ như thế nào cũng chỉ có như vậy mới là thích hợp nhất!

Nữ nhân kia đáng chết, lừa gạt tình cảm A Bảo nhà bọn họ, nếu như cô ta mang thai thì làm sao bây giờ! Để nữ nhân này sinh ra hài tử của Phó giang gì xong rồi! Nhất định sẽ tới đây bắt chẹt, nói không chừng còn mơ hão muốn đăng trường nhập thất ni! *(tiến dần từng bước)*

"Không có!" Phó A Bảo lắc đầu liên tục.

Phó Trạch Văn thở ra một hơi, "Không có thì em nói quanh co cái gì a." Đứa nhỏ này thiệt là, ói đến ngu rồi sao?

"Vậy… Cũng không đúng, cũng không phải không có, chính là…" Phó A Bảo phi thường sốt ruột, để cậu thừa nhận bị một người đàn ông thượng thật là quá khó khăn rồi! Cậu không hiểu y học, cho rằng bác sĩ vấn đề này đối với bệnh tình của cậu rất nghiêm trọng, vì thế cảm thấy không thể vớ vẩn.

"Là tớ không tốt." Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên đứng lên, "Hôm đó tớ và A Bảo đều uống nhiều, vì thế…" Y cũng không biết phải đối mặt thế nào với người bạn Phó Trạch Văn này, "Trạch Văn cậu đánh tớ đi, đều là tớ không tốt, đều là lỗi của tớ, tớ nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.

Phó A Bảo trong lòng đều muốn bóp chết Trịnh Cảnh Đồng rồi!

Phó Trạch Văn và Lưu Việt há to mồm nhìn Trịnh Cảnh Đồng, Phó Trạch Văn đã hoàn toàn kịp thời, Lưu Việt thì lại cảm thấy trình độ kinh hách này rất lớn, Trịnh Cảnh Đồng ai! Đây chính là đại Boss Trịnh Cảnh Đồng nhà bọn họ ai! Trời ạ, hắn nghe thấy tin tức kinh khủng như vậy có thể bị diệt khẩu hay không a?!

Trong phòng lại là yên lặng một hồi.

Cuối cùng là Lưu Việt mở miệng trước, hắn trấn định một chút sau đó nói: "Còn làm siêu âm B không?"

Phó Trạch Văn mặt không chút thay đổi nói: "Làm." Hắn cũng không tin còn có thể làm ra thế nào!

Đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Phó Trạch Văn, trong lòng Trịnh Cảnh Đồng đều sơ hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Phó A Bảo cũng nơm nớp lo sợ, anh anh anh *(đây là từ tượng thanh)* tại sao xui xẻo lại là ta?!

***

Rời khỏi phòng siêu âm B, trong chốc lát sau kiểm tra xong rồi.

Lưu Việt hắng giọng nói: "Khoảng 57 ngày, cùng đánh giá lúc trước của ta giống nhau." Lời này của hắn là đúng Phó Trạch Văn nói, hắn xem như là nhìn ra rồi, hôm nay đại boss nhà hắn nằm ở phía nhược thế, là người đáng thương không tự chủ được.

Trong phòng lại là yên lặng một hồi, trước mắt cũng không biết làm thế nào.

Phó Trạch Văn qua một hồi lâu mới lấy lại tinh thần: "Ý của ngươi là?"

Lưu Việt nhìn nhìn Trịnh Cảnh Đồng một chút rồi lại nhìn Phó Trạch Văn, cuối cùng mới nhìn Phó A Bảo một chút, "Ý của ta là, người bạn nhỏ này xác thực mang thai."

17. Chương 17

Mang thai?

Trong phòng yên lặng như tờ, Phó Trạch Văn hít sâu một hơi nỗ lực để cho mình bình tĩnh, cách một hồi lâu mới mở miệng nói với Lưu Việt: "Ngươi lặp lại lần nữa?"

Lưu Việt kỳ thực rất căng thẳng, hắn luôn cảm thấy người trước mắt này trạng thái tinh thần không đúng lắm, "Ách… Ta nói là, người bạn nhỏ này cậu ấy mang thai."

Nói xong hắn sợ Phó Trạch Văn làm khó dễ ngay lập tức gấp rút nói tiếp: "Cậu có muốn nhìn tình huống

của Bảo Bảo *(chỉ em bé trong bụng em Bảo ý)* một chú không, tuy rằng mới còn là một phôi thai nhỏ, thế nhưng rất khỏe mạnh!" Quả thực là vụng về như nhân viên bán hàng.

Phó A Bảo nằm ở trên giường bắt đầu dẹt miệng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, cậu hiện tại khó chịu muốn đòi mạng, buồn nôn muốn ói, choáng váng đầu, điều này đã đủ để lòng cậu đau xót, bây giờ còn nghe được tin tức mình mang thai, cậu cảm thấy cuộc sống không thể yêu thương được, cậu là nam, sao có thể mang thai a!

Cậu không có chức năng này a!

"A Bảo ngoan, cục cưng nằm xuống, ca đi ra ngoài một lúc lập tức trở về." Phó Trạch Văn mỉm cười động viên Phó A Bảo, sau đó cười híp mắt nói với Trịnh Cảnh Đồng, "Cảnh Đồng cậu đi ra ngoài một chút, tớ có lời muốn nói với cậu."

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Tớ có thể cự tuyệt không?

Phó Trạch Văn tiếp tục mỉm cười với cậu, Trịnh Cảnh Đồng mồ hôi lạnh chạy ròng ròng, cuối cùng căng cứng thân thể cùng Phó Trạch Văn đi ra ngoài.

Hai người bọn họ sau khi rời khỏi Phó A Bảo bắt đầu gào khóc, "Bác sĩ, ngươi không phải là mắt không tốt chứ, ta là nam a, ta sao có thể mang thai, tôi không có cái kia… Ách… Cái kia gì ấy?"

Cậu không có văn hóa, gào khóc đến một nửa phát hiện không gọi nổi tên bộ phận quan trọng kia. *(=)))))*

"Tử cung." Lưu Việt hắc tuyến.

"Nha nha, đúng, chính là tử cung, tôi không có tử cung a, sao mang thai được." Phó A Bảo khịt khịt mũi cố gắng để nước mắt của mình thu hồi lại, "Ta cho anh biết a, anh xem bệnh lung tung như vậy, tôi nhất định sẽ lên Weibo vạch trần anh a!"

Lưu Việt càng cảm thấy Phó A Bảo thật thú vị, hơn nữa lại rất xinh đẹp đáng yêu, liền trêu chọc nói: "Được a, cậu đi vạch trần, thuận tiện nói cho mọi người biết cậu mang thai, sau đó cậu liền lên top tin tức, thật tốt, một đêm thành danh." (=)))))))))

Phó A Bảo lại muốn khóc, anh anh anh sao ai cũng bắt nạt cậu a.

Lưu Việt đưa cho Phó A Bảo giấy lau mặt, sau đó nghiêm túc nói: "Tôi thật không có nói mò, cậu thật sự mang thai, cậu như vậy tôi còn là lần đầu tiên gặp phải." Nói qua hắn dùng tay chỉ màn hình giải thích với Phó A Bảo một hồi, nói với cậu đâu là tử cung đâu là phôi thai.

"Tôi cũng không rõ cái này của cậu có phải tử cung không, nhưng từ quá trình cấy phôi thai cùng tình

huống trưởng thành xem, nó xác thực là chức năng của tử cung." Lưu Việt cảm thấy rất thần kỳ, tử cung của nữ nhân mỗi tháng đều sẽ rụng màng bên trong một lần, cũng chính là kinh nguyệt, hắn hỏi Phó A Bảo, Phó A Bảo chưa từng có, thật sự rất kỳ quái, hắn nghĩ mãi mà không ra.

Phó A Bảo rất sợ, "Vậy làm sao bây giờ a, trong bụng tôi thật sự có hài tử a?" Lưu Việt nói cái gì cậu kỳ thực có nghe cũng không hiểu, thế nhưng trong bụng quả thực có hài tử cậu nghe hiểu.

Lưu Việt nghĩ a nghĩ: "Làm kiểm tra sức khỏe cơ thể cho cậu, xem thân thể cậu có thích hợp mang thai hay không, nếu như không thích hợp vậy sẽ phải nhanh chóng làm phẫu thuật lấy ra." Đương nhiên việc nam nhân thực sự thụ thai là lần đầu tiên nghe nói, Phó A Bảo thiếu rất nhiều yếu tố của phụ nữ mang thai, nói không chắc căn bản không thích hợp mang thai, hiện tại hài tử còn nhỏ, sau này lớn hơn liền nguy hiểm.

"Lấy ra?!" Phó A Bảo trợn mắt lên, "Anh muốn mưu sát con của tôi?!" *(=)))))))))))))*

Phó A Bảo tuy rằng không thể tiếp nhận mình mang thai, thế nhưng hiện tại thật sự mang thai, cậu không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận, còn có cách nào khác, nhưng không chấp nhận là một chuyện, lấy hài tử ra lại là một chuyện khác.

Đây chính là con trai của cậu, sao có thể lấy xuống! Đó là một sinh mệnh nhỏ!

"Đừng kích động." Lưu Việt động viên nói, "Bởi vì thân thể cậu quá đặc thù, nói không chắc không thích hợp mang thai, bây giờ còn nhỏ, đến khi hài tử lớn hơn một chút e sợ sẽ đối với thân thể cậu có gánh nặng, nói không chắc căn bản chống đỡ không được tới lúc hài tử lớn lên, vì thế chúng tôi trước hết làm kiểm tra thân thể, nếu như thích hợp, vậy cũng không cần lấy ra."

Phó A Bảo chép chép miệng, cậu vẫn không cam tâm tình nguyện.

"Lạch cạch." Cửa phòng mở ra, Phó Trạch Văn cùng Trịnh Cảnh Đồng trở về.

Hai ngươi nhìn đều hảo hảo, có điều Lưu Việt cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, hắn còn tưởng rằng đại boss nhà bọn họ nhất định sẽ bị đánh ni, không nghĩ tới trên mặt một vết thương cũng không có.

Trên mặt đương nhiên không bị thương, bởi vì Phó Trạch Văn không đánh mặt, đánh trên mặt người khác nhất định phải hỏi nguyên nhân, đánh nơi bị quần áo che khuất thì tốt hơn nhiều *(anh Văn thâm hiểm =)))))*, kể cả Trịnh Cảnh Đồng đuối lý cũng không dám khắp nơi mù BB. *(mù BB là một câu chửi thề của vùng Đông Bắc. Ai muốn hiểu rõ xin mời hỏi Hoàng Cảnh Du =)))))*

Trịnh Cảnh Đồng đặc biệt yên lặng, chỉ tha thiết mà nhìn Phó A Bảo, tuy rằng Phó A Bảo một mực không nhìn y.

Phó A Bảo nhìn thấy Phó Trạch Văn chỉ ủy khuất hơn, cậu khóc lóc kể lể: "Ca, anh cùng bác sĩ nói chuyện

một chút, để hắn không tiêu trừ tiểu bảo bảo của em."

Phó Trạch Văn và Trịnh Cảnh Đồng cùng trợn mắt lên, tiêu trừ hài tử?! Ánh mắt bọn họ hung ác mà bắn về phía Lưu Việt, ánh mặt kia hận không thể ăn sạch hắn!

Lưu Việt lau mồ hôi, hắn rõ ràng không phải nói rõ ràng như vậy, đứa nhỏ này sao lại cáo trạng lung tung ni.

"Là như vậy, các anh nghe tôi giải thích." Lưu Việt cẩn thận phân tích với Phó Trạch Văn, "Tôi kiến nghị để cậu ấy là kiểm ta toàn diện thân thể một lần, xem rốt cục có thích hợp mang thai hay không, cấu tạo thân thể nam nhân và nữ nhân khác biệt rất lớn, có thể mang thai sẽ đối với thân thể cậu ấy tạo thành gánh nặng nghiêm trọng, tất cả đều xem kết quả kiểm tra, nếu như không thích hợp, toi mới có thể kiến nghị lấy ra."

Phó Trạch Văn và Trịnh Cảnh Đồng bỗng nhiên đại ngộ, xác thực, bọn họ suy tính không cẩn thận, A Bảo là nam nhân, mang thai khẳng định rất khó khăn, xác thực nên hảo hảo kiểm tra.

"Vậy thì nghe lời bác sĩ." Phó Trạch Văn đi tới bên người Phó A Bảo sờ sờ tóc cậu, "Thân thể em tương đối quan trọng, không thích hợp mang thai chúng ta sẽ không mang thai."

Nói qua hắn quay đầu nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, "Cậu nói xem?" Tên khốn này vừa nãy nói sẽ chịu trách nhiệm với A Bảo nhà bọn họ, sau này sẽ nuôi A Bảo và đứa nhỏ trong bụng A Bảo, còn muốn cùng A Bảo kết hôn cái gì đó, tuy rắng hắn đều cảm thấy không xuôi tai, nhưng xem như là tiếng người, chưa từng ăn xong rồi bỏ chạy.

Trịnh Cảnh Đồng liền vội vàng gật đầu: "Ân ân, thân thể A Bảo rất quan trọng!" Y cũng muốn đi tới sờ sờ Phó A Bảo, bất quá y biết mình nhất định sẽ bị ghét bỏ, nói không chắc còn có thể chọc giận Phó A Bảo đến nổi trận lôi đình, chọc tức cơ thể sẽ không tốt.

"Ca!" Phó A Bảo phi thường không muốn, cậu đã cho rằng con của mình sẽ bị lấy ra, trong lòng khỏi nói rất khó chịu.

"Ngoan." Phó Trạch Văn rất đau lòng, A Bảo nhà bọn họ thực sự là chịu tội lớn, thực sự là quá đáng thương.

***

Khiến người ta cao hứng chính là, kết quả kiểm tra phi thường lý tưởng, theo tình huống thân thể của Phó A Bảo bây giờ tạm thời mang thai không quá đáng lo, Lưu Việt bày tỏ có thể quan sát một quãng thời gian rồi tính sau.

Phó A Bảo thở phào nhẹ nhõm, quá tốt rồi, bảo bảo của cậu cuối cùng được bảo vệ.

Cậu hài lòng, nhưng hai người kia bắt đầu cấu xé.

"Của nhà cậu cái gì, trong bụng A Bảo chính là hài tử của Phó gia chúng tôi!" Phó Trạch Văn lớn tiếng nói.

Trịnh Cảnh Đồng tranh luận: "Nhưng A Bảo sau này muốn cùng tớ trải qua, tớ muốn cùng em ấy kết hôn, đương nhiên phải đến nhờ tớ ở, tớ sẽ hảo hảo chiếu cố em ấy a."

(Chỗ này em đổi xưng hô một tí)

"Phi! Nhà ta cũng có thể hảo hảo chiếu cố, ta nhắc nhở ngươi a, ngươi đừng có được voi đòi tiên, ngươi chiếm tiện nghi của A Bảo, chịu một trận đánh liền hi vọng có thể huề sao? Nằm mơ!" Phó Trạch Văn lôi kéo tay Phó A Bảo hỏi, "A Bảo, em nói em có muốn tới nhà Trịnh Cảnh Đồng ở không?"

Trịnh Cảnh Đồng đối với Phó A Bảo mà nói chính là giống như kẻ địch tồn tại, cậu sao có thể đồng ý cùng Trịnh Cảnh Đồng một chỗ, cậu liền ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Em ở cùng heo cũng không ở cùng hắn!" *(=))))))))))*

Trái tim pha lê của Trịnh Cảnh Đồng tan nát, nghĩ thầm anh sao có thể so với heo cường *(cường: mạnh mẽ)* được chứ?

Phó Trạch Văn: Anh là heo sao? -_-|| đứa nhỏ này nói chuyện thực sự là…

Có điều Phó Trạch Văn vẫn rất đắc ý: "Có nghe thấy hay không? A Bảo nhà ta căn bản không thích ngươi! Đừng tưởng rằng có hài tử là ngươi có thể muốn làm gì thì làm, ngươi nghĩ A Bảo nhà ta là cái gì!" *(Là vợ anh Đồng =)))*

Cuối cùng đương nhiên là không có thỏa thuận, Phó Trạch Văn để tài xế trở mình và Phó A Bảo về Phó gia, tiệc sinh nhật cũng không tham gia, hắn hiện tại nào còn có tâm tư tham gia tiệc sinh nhật gì đó a.

Trịnh Cảnh Đồng bị một mình ở lại bệnh viện, y không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại để tài xế trong nhà tới đón, trên đường bề nhà y một mực suy nghĩ: Đến cùng làm thế nào mới cố thể để A Bảo đến bên cạnh mình.

18. Chương 18

Người ở hiện trường tiệc rượu bên kia cũng đã đến đông đủ, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng vẫn chưa có xuất hiện, người nhà họ Trịnh đều vội muốn chết, nhân vật chính chưa tới còn làm tiệc sinh nhật cái gì a!

Nghe con gái Hạ gia nói là tiểu nhi tử của Phó gia không thoải mái đi bệnh viện, Cảnh Đồng nhà bọn họ

liền cùng đi theo.

Đi thì đi, ngươi có thể đem người tới an bài bác sĩ xong rồi trở lại a, ngươi lại không thể xem bệnh cho người ta, ngươi chờ làm gì? Quan trọng nhất là gọi điện thoại cũng không có ai nhận, thực sự là vội chết người!

Rốt cục lúc Trịnh Trí Viễn và Vu Thư không kịp đợi muốn tìm người tới bệnh viện xách người về Trịnh Cảnh Đồng gọi điện thoại về, nói là cho xe tới bệnh viện đón y.

Cảm ơn trời đất, rốt cục trở về.

"Cảnh Đồng con sao đi lâu như vậy a, mọi người đang chờ con đấy." Vu Thư nhìn con trai mình, Cảnh Đồng của bà từ nhỏ tới lớn đều thủ thì thủ tín *(đúng giờ, giữ chữ tín)*, chuyện như hôm nay thực sự là lần đầu phát sinh.

"Có việc kéo dài, lần sau chú ý." Trịnh Cảnh Đồng có chút buồn bực mất tập trung, A Bảo không chịu thân cận y, coi như trong bụng có hài tử cũng không chịu, vậy phải làm sao bây giờ a.

"Mẹ, sau đó con có chuyện muốn thương lượng với mẹ." Trịnh Cảnh Đồng suy nghĩ một chút, chuyện như vậy chỉ có cha mẹ mình hỗ trợ mới có thể có hiệu quả tốt, "Chuyện rất quan trọng, hôn nhân đại sự của con!"

Vu Thư vừa nghe tới mắt liền sáng lên, ai u, con trai bà muốn kết hôn a! Chẳng lẽ là ở tiệc sinh nhật này vừa mắt thiên kim tiểu thư nhà ai?

Đây thực sự vô cùng tốt mà!

Thế là Vu Thư cũng không tính toán chuyện vừa nãy, bà cười híp mắt nói: "Đây đúng là chuyện quan trọng, hiện tại là chuyện đại sự hàng đầu của nhà chúng ta a, cái gì cũng phải ưu tiên làm chuyện này trước!"

Đây đúng là hợp ý của Trịnh Cảnh Đồng, y lại cao hứng đi lên, việc này có mẹ mình ra tay, nhất định sẽ thuận lợi rất nhiều.

***

Phó Minh và Hứa Dung lúc trước nghe Đới Tuyết Dao nói A Bảo nhà bọn họ không thoải mái đi bệnh viện, lúc đó lo lắng muốn chết, cái gì cũng không có tâm tư tán gẫu với người khác, gọi điện thoại cho Phó Trạch Văn cũng không ai nhận, liền lo lắng chờ tin tức.

Sau đó rốt cục chờ đến lúc Phó Trạch Văn gọi điện thoại tới, nói là A Bảo không quá đáng lo, bất quá vẫn là không thoải mái, vì thế hai huynh đệ liền về nhà, bây giờ đang ở trên xe về, tiệc rượu không thể tiếp tục

tham gia.

"Vậy mẹ đi nói với A Thư một tiếng đi, miễn cho nhà bọn họ hiểu lầm." Phó gia và Trịnh gia quan hệ rất tốt, vì thế Hứa Dung và Vu Thư là bằng hữu, hai người bình thường đều xưng hô nhũ danh đối phương.

"Không cần, Cảnh Đồng cậu ấy biết." Phó Trạch Văn nói tới đây thì có chút nghiến răng nghiến lợi, "Cậu ấy cũng vừa theo tới bệnh viện, con có chào hỏi với cậu ấy."

"Còn có, mẹ, sau đó trở về con có việc muốn thương lượng với cha mẹ." Phó Trạch Văn nhìn Phó A Bảo đang lẩm bẩm bên cạnh, lại là một trận nghiến răng nghiến lợi.

"Có chuyện gì khiến con nghiêm túc như vậy a." Hứa Dung cảm thấy ngữ khí con trai có chút không đúng.

"Trở lại hẵng nói, trong điện thoại nói không rõ ràng."

"Được rồi, con cẩn thận chăm sóc A Bảo."

"Ân, yên tâm đi."

"Thế nào?" Hứa Dung cúp điện thoại Phó Minh liền bắt đầu lo lắng hỏi dò, "A Bảo có nghiêm trọng không?"

"Nói là không có chuyện gì, có điều không tiếp tục tham gia tiệc rượu, Trạch Văn dẫn nó về nhà." Hứa Dung lấy điện thoại bỏ vào túi, "Bất quá nó nói về nhà có việc muốn thương lượng với chúng ta, nghe ra không phải việc nhỏ."

Đới Tuyết Dao nghe được Phó Trạch Văn về nhà liền bắt đầu cau mày, cô vất vả một lần tham dự tiệc rượu trình độ thế này, Phó Trạch Văn thế mà lại bỏ mình chạy! Lại là Phó A Bảo, cô thật sự là phiền chết cái tên em trai của Phó Trạch Văn, lần nào cũng đều là cậu ta!

Đi bệnh viện lập tức về, không nằm viện, thời gian ngắn như vậy khẳng định cũng không có truyền dịch gì, đó mới nói, kỳ thực căn bản không nghiêm trọng, không nghiêm trọng thì quái đản như vậy là gì? Được rồi, coi như thật sự không thoải mái không thể tham gia tiếp tiệc rượu đi, 20 tuổi cũng không phải tiểu hài tử, hơn nữa trong nhà không phải không có bảo mẫu, cần Phó Trạch Văn phục vụ như vậy sao?!

Sau đó cô lại nghe thấy Phó Trạch Văn có đại sự muốn cùng Phó Minh và Hứa Dung thương lượng, tim nhảy lên, cô nhìn Hạ Tình cách đó không xa, nghĩ thầm không phải là có quan hệ với Hạ Tình chứ? Lúc đại học Phó Trạch Văn thích Hạ Tình, lần này gặp lại, chẳng lẽ là tình cũ cháy lại? Không phải là muốn cùng mình chia tay hủy hôn ước chứ?

Sẽ không sẽ không, Đới Tuyết Dao âm thầm tự nói với bản thân không nên hốt hoảng, Phó Trạch Văn vẫn

là một nam nhân chịu trách nhiệm, sẽ không đột nhiên làm loại chuyện vô căn cứ này.

***

"Em hôm nay sao vậy, sao lại hồn vía lên mây, vừa nãy không phải còn rất tốt." Anh trai của Hạ Tình Hạ Lập Nhân giơ chén rượu cau mày, hắn phát hiện em gái mình có chút không đúng, "Không thoải mái?"

"Không có chuyện gì không có chuyện gì." Hạ Tình vội vã vung vung tay, lần thứ hai nhìn thấy Phó Trạch Văn là bất ngờ, hắn và Đới Tuyết Dao hiện tại sống tốt, mình cũng không có gì đáng lưu luyến rồi.

"Em cũng nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng, y là người rất tốt, là đối tượng rất tốt để kết hôn." Hạ Lập Nhân rất thưởng thức Trịnh Cảnh Đồng, đối với nhân phẩm của Trịnh Cảnh Đồng cũng rất tán thành, nếu như đem em gái gả cho Trịnh Cảnh Đồng, hắn rất yên tâm."

"Ca, em tạm thời chưa muốn kết hôn." Hạ Tình không muốn tán gẫu cái đề tài này, "Huống hồ Trịnh Cảnh Đồng cũng không nhất định sẽ thích em, y đều 30 rồi, khẳng định đã có mẫu bạn gái rồi."

"Anh cũng không ép buộc em bây giờ nhất định phải kết hôn, chỉ là tuổi em không còn nhỏ, không nên để lỡ bản thân, gặp người tốt liền ở chung thử xem." Chuyện tình cảm của Hạ Lập Nhân rất không thuận lợi, hắn và người yêu Thẩm Nin bảy năm của mình yêu nhau xuất hiện khủng hoảng tình cảm, gặp phải Truyền thuyết ngứa bảy năm (*), vì thế hi vọng em gái mình có thể tìm được nơi chốn tốt, không muốn giống như hắn.

Hạ Tình gật đầu: "Ân, em biết rồi."

(Truyền thuyết ngứa bảy năm (The seven year Itch): đây là một câu thành ngữ của Mĩ nói về tình trạng của các ông chồng, thường thì sau bảy năm lập gia đình bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy thèm đi ăn phở (ngoại tình). Đây cũng là tên một bộ phim của Mĩ ra mắt năm 1955.)

***

Phó gia.

Phó Trạch Văn rốt cuộc đem theo Phó A Bảo về nhà, về nhà liền đỡ Phó A Bảo tới phòng nằm, sau đó căn cứ theo "Hướng dẫn mang thai" của Lưu Việt mang một chén nước chanh cho Phó A Bảo uống, nói là giảm nôn nghén.

"Cảm giác thế nào?" Nhìn Phó A Bảo uống chén nước xuống, Phó Trạch Văn muốn hỏi một chút mùi vị thế nào, nếu được, sau này có thể thường xuyên làm.

Phó A Bảo khẽ gật đầu: "Tàm tạm, mùi vị rất tốt." Nói xong còn liếm miệng, cậu hiện tại thích đồ chua,

nước trái cây chua chua đúng khẩu vị của cậu.

Phó Trạch Văn: "…" Ai hỏi em hương vị?

"Anh hỏi là cơ thể em cảm giác thế nào, đây là đối phó với nôn nghén, có hiệu quả hay không?" Phó Trạch Văn lấy cốc của Phó A Bảo.

"Ân…" Phó A Bảo hơi hơi cảm thụ một hồi, "HÌnh như là không khó chịu như vậy nữa rồi."

"Vậy thì tốt." Phó Trạch Văn nghĩ thầm tên lang băm này vẫn có chỗ dùng.

"Em đói rồi." Sau khi uống một chén nước trái cây chua chua Phó A Bảo đột nhiên cảm thấy có khẩu vị, trước buồn nôn muốn ói không muốn ăn, đừng nói đói bụng, cậu lúc đó nhìn thấy đồ ăn đều muốn ói mật rồi!

"Muốn ăn cái gì?"

Phó A Bảo liên tiếp gọi tên đồ ăn, ngoại trừ thứ phụ nữ có thai hiện tại không thể ăn, Phó Trạch Văn đều thỏa mãn cậu, phân phó bảo mẫu trong nhà làm nhanh lên.

Trong thời gian đợi ăn cơm, Phó Trạch Văn cùng Phó A Bảo tiến hành nói chuyện một hồi.

"Được rồi, hiện tại chúng ta cũng không có chuyện làm, vậy thì nói một chút về chuyện của em và Cảnh Đồng đi." Phó Trạch Văn ngồi trên ghế bên giường khoanh tay gắt gao nhìn Phó A Bảo.

"Ách…" Phó A Bảo nói quanh co một hồi lâu, sau đói mới hướng Phó Trạch Văn nở một nụ cười lấy lòng, "Ca, loại chuyện nhỏ này chúng ta không cần so đo đi, liền để nó theo gió mà đi đi, có một bài hát tên gì nhỉ, nha đúng, tên là Let it go, em cảm thấy đây là bài hát rất hay ca!"

Phó Trạch Văn: "…" Đứa nhỏ này đang nói lung tung cái gì đây!

……..

Hai anh em nhà họ Phó đang tiến hành nói chuyện "Huynh hữu đệ cung", mà tiệc rượu Trịnh gia sắp kết thúc đã nổ tung!

"Cái gì?! Mang thai?!"

19. Chương 19

"Con nói ai mang thai? Con lặp lại lần nữa." Vu Thư cảm thấy lỗ tai mình khả năng xảy ra vấn đề.

"A Bảo, Phó A Bảo, con trai bé của Phó gia." Trịnh Cảnh Đồng dưới ánh mắt nóng bỏng lặp lại một lần, "Hài tử là của con."

"Con trai? Đó không phải là nam sao, nam làm sao mang thai? Con tổ chức sinh nhật xong ngốc luôn rồi?" Vu Thư cảm thấy con trai mình đầu óc hỏng luôn rồi, "Nha không đúng, con nói hài tử là của con, con cùng con trai bé của Phó gia làm sao vậy?!" Bà lúc này mới phát hiện lời này có chút đáng ngờ.

"Con với con trai bé của Phó gia làm sao vậy?" Lần này ngay cả Trịnh Trí Viễn cũng chấn kinh rồi, nhà bọn họ cùng Phó gia quan hệ cũng không tệ, con trai mình sẽ không cái kia con trai nhà người ta chứ?! Sau này còn có thể hảo hảo làm bằng hữu hay không?!

"Khụ khụ, nguyên nhân này khá phức tạp, chúng ta sau này lại nói." Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy khó có thể mở miệng, hay là nói chuyện hài tử trước đi, khuyên Phó A Bảo tới nhà bọn họ là chuyện cần làm trước nhất, "Cha, mẹ, con không phải đang đùa giỡn với mọi người, con hiện tại phi thường phi tường nghiêm túc!"

"A Bảo em ấy xác thực mang thai, đã 2 tháng, vừa nãy em ấy nôn đến lợi hại, con cùng Phó Trạch Văn đưa cậu ấy tới bệnh viện kiểm tra, Lưu Việt phụ trách, còn làm siêu âm B, A Bảo rất khỏe mạnh, hài tử cũng rất khỏe mạnh." Trịnh Cảnh Đồng lặp lại một lần, "Là thật, con tuyệt đối không phải đang nói đùa, mọi người cũng biết con không thích đùa giỡn."

Hai vợ chồng Trịnh Trí Viễn nghĩ cũng phải, con trai xác thực không thích đùa giỡn, nó từ nhỏ tới lớn không phải hài tử có tế bào hài hước, vì thế chuyện này hơn nửa là thật.

Hai người có chút mông lung, con trai cùng một nam nhân sinh con, hai nam nhân sinh con? Chuyện như vậy hai người bọn họ thực sự là lần đầu tiên nghe nói.

Vu Thư sau một lát kéo dài, sau đó bà hỏi một vấn đề muốn biết nhất lúc này: "Vậy cậu ấy người đâu? Không phải nói rất khỏe mạnh sao, con sao lại không mang nó về?" Bà cho rằng người còn ở trong bệnh viện.

Trước tiên mặc kệ nam hay nữ, bây giờ trọng điểm là người ta mang thai hài tử của Trịnh gia bọn họ! Đều có con rồi còn có cái gì tốt nói a, đó chính là con dâu Trịnh gia bọn họ a!

"Đúng vậy, con sao không mang vợ con về a?" Trịnh Trí Viễn không hổ làm phu thê nhiều năm như vậy với Vu Thư, hai người não hồi lộ kinh *(chung chí hướng)* nhất trí, "Người ta đều thay con mang thai hài tử, con sao lại không ở lại bệnh viện cùng cậu ấy? Một mình con chạy về làm cái gì, đem người mang về a!"

Hai ngươi đã đem Phó A Bảo về Trịnh gia bọn họ rồi.

Trịnh gia bọn họ có người kế nghiệp a, đây là chuyện rất đáng cao hứng mà! Không quản cậu ấy mang thai là nam hay nữ, con trai coi trọng hơn nửa sẽ không sai, hơn nữa con trai nhỏ của Phó gia bọn họ cũng từng gặp, thật xinh đẹp, rất hoạt bát, xứng với Cảnh Đồng nhà bọn họ mà, tính cách bù đắp nhiều a!

Cảnh Đồng nhà bọn họ sống 30 năm, cũng không hảo hảo yêu đương qua, hiện tại thật vất vả có đối tượng, nói thế nào cũng phải giúp đỡ a!

Huống hồ người ta còn có con a!

Lời của hai người chọc đúng chỗ đau của Trịnh Cảnh Đồng, "A Bảo em ấy không chịu về với con, em ấy về Phó gia rồi." Nói là giống heo bất hòa với con, con sao có thể so với heo mập chứ?

"Tại sao?" Trịnh Trí Viễn và Vu Thư không rõ, Vu Thư hiếu kỳ nói: "Cậu ấy xấu hổ?"

Cũng đúng, bình thường gặp phải chuyện như vậy nhất định là xấu hổ, đã mang thai lại chạy tới nhà đối phương ở quả thật có chút khinh xuất, là bọn họ cân nhắc quá không chu đáo rồi.

"Không phải." Trịnh Cảnh Đồng có chút tâm tắc *(tắc trong tắc nghẽn)*, "Ý tứ của A Bảo và Trạch Văn là, đứa nhỏ này là của Phó gia bọn họ, không có quan hệ gì với con, A Bảo không chịu cùng con một chỗ, em ấy chạm cũng không để con chạm."

"…" Vu Thư và Trịnh Trí Viễn hai mặt nhìn nhau, sau đó nhất trí nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, "Con làm gì với cậu ấy a?"

Làm chuyện áp chế gì a?

Trịnh Cảnh Đồng hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là đem chuyện ngày đó ở làng du lịch đơn giản nói với cha mẹ mình một hồi, việc này rất khó để mở miệng mà, say rượu mất lý trí cái gì, người nghiêm túc đâu làm chuyện như vậy, y cảm giác mình thật quá xấu xa rồi.

Vu Thư há to miệng, sửng sốt thật lâu mới nói, "Làm nửa ngày, con cùng cậu ấy không phải đang yêu đương a!" Bà còn tưởng con trai nhà mình đang cùng con trai bé của Phó gia đang yêu đương, bởi vì là đồng tính, vì thế vẫn chưa nói cho hai vợ chồng bọn họ biết, hiện tai con trai Phó gia mang thai, lúc này mới ngả bài.

Nói nửa ngày hóa ra là ô long *(nhầm lẫn)*! Con trai Phó gia kia căn bản không phải tự mình tình nguyện!

Vu Thư mất hứng, bà chỉ vào Trịnh Cảnh Đồng thở phì phì nói: "Con sao lại vô dụng như thế a! Đã phát sinh quan hệ 2 tháng, hai tháng con còn chưa đuổi kịp người ta, con làm gì?!"

"Mẹ con nói đúng, con đứa nhỏ này thiệt là, con không phải cảm thấy đối tượng là nam sẽ qua loa? A,

trước đây không giữ chặt, bây giờ người ta mang thai con mới nhớ lại, thế này cũng không phải đã muộn sao!" Gương mặt Trịnh Trí Viễn cũng thất vọng, "Con để người ta nghĩ như thế nào, bọn họ khẳng định cảm thấy con là bởi vì hài tử mới chịu A Bảo nhà bọn họ, con còn có thể tốt hơn hay không? Cha con trước đây vẫn dạy con, nam nhân thì phải biết chịu trách nhiệm, không thể tùy tiện, không thể qua loa, không thể trốn tránh trách nhiệm! Phải có nguyên tắc và ý thức trách nhiệm! Con không phải đã quên sạch?!"

Vu Thư đối với Trịnh Trí Viễn bĩu môi: "Này có thể khó nói, Cảnh Đồng chúng ta chăm sóc từ nhỏ tới lớn, trái phải rõ ràng hẳn là sẽ không có si lầm, tôi nhớ A Bảo mới 20 tuổi, còn là một sinh viên đại học xinh đẹp, Cảnh Đồng so với cậu ấy lớn hơn 10 tuổi, nói không chắc cậu ấy ghét bỏ Cảnh Đồng tuổi quá lớn."

Trịnh Trí Viễn gật gù cảm thấy rất có đạo lý, có người xác thực rất quan tâm đến vấn đề tuổi tác này.

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Hai người còn có thể tốt hơn được không?

Vốn đang cho là cha mẹ mình sẽ phản đối mình và một nam nhân cùng một chỗ, thế mà tới cuối cùng bọn họ lại ghét bỏ mình tay chân chậm chạm, không có tài cán gì!

Mình rốt cuộc nên cao hứng hay là nên khổ sở?

"Con không có, kỳ thực con rất thích A Bảo, A Bảo là đứa bé ngoan, nhưng em ấy thật giống như không thích con." Trịnh Cảnh Đồng nói tới đây thì có chút tâm tắc, "Em ấy nhìn thấy con liền trừng mắt."

"Ai nha, con đây không hiểu, con đây là da mặt quá mỏng, có câu nói thật đúng, nam theo đuổi nữ, cách tầng sơn *(núi)*, nữ theo đuổi nam, cách tầng sa *(sợi bông, vải mỏng)*, lời này có ý gì đây, chính là theo đuổi nam so với theo đuổi nữ dễ hơn nhiều, con tuy rằng không phải nữ đi, thế nhưng A Bảo là nam, con chỉ cần da mặt dày, thế nào cũng có hi vọng!" Vu Thư khai thông cho con trai, "Không phải mẹ nói khoác, điều kiện của con tốt như vậy đi đâu tìm được a!"

Trịnh Cảnh Đồng cũng là muốn như vậy, sau này xác thực da mặt cần dày một chút, bất quá bây giờ còn có vấn đề: "Trạch Văn cũng không chịu để A Bảo cùng con một chỗ, Trạch Văn chính là mang em ấy về, nói là hài tử sau này Phó gia bọn họ nuôi." Cậu ấy còn đánh con ni.

Vu Thư hỏi: "Vợ chồng Phó minh nói thế nào?" Người trong nhà phản đối đúng là vấn đề lớn, việc này sao đều là nỗi của con trai mình, Trịnh gia bọn họ đuối lý.

Trịnh Cảnh Đồng lắc đầu một cái: "Không rõ, có điều không cần phải biết." Y nhìn đồng hồ, "Bọn họ hiện đang trên đường về."

Vu Thư lập tức liền đứng dậy đi ra ngoài phòng, lo lắng kêu lên, "Vậy còn chờ gì a, đuổi theo a!"

"Cáp?" Trong lòng Trịnh Cảnh Đồng nói chuyện này sao đuổi theo a, đuổi theo cái gì a, cha mẹ Phó A Bảo sớm muộn phải biết a.

“Sách!” Vu Thư quay đầu chỉ tiếc mài sắt không nên kim nói, “Chúng ta bây giờ liền đi Phó gia, tận dụng mọi thời cơ, lập tức liền đem sự việc hạ xuống!”

“Chuyện gì a?” Trịnh Cảnh Đồng không hiểu mẹ mình muốn làm gì.

“Kết hôn a! Hai đứa đều có con, không kết hôn sao?!”

Ây yo bộ này nhiều tiếng lóng ghê làm mị dịch toát cả mò hồi =.=”

Chúng ta dành một phút mặc niệm cho anh Đồng nào, cuộc đời về sau của anh sẽ được sống trong hắt hủi cho vợ và cha mẹ. A men

20. Chương 20

Kết hôn?

Trịnh Cảnh Đồng không nghĩ tới tư tưởng mẹ mình đã cởi mở như vậy!

Bởi vì Vu Thư vẫn đốc thúc Trịnh Cảnh Đồng kết hôn, còn thay y đem Đổng Mạn gọi tới nhà rồi, vì thế Trịnh Cảnh Đồng trước còn cảm giác chuyện của mình và Phó A Bảo quá nửa sẽ phải chịu cản trở, cũng không nghĩ tới không chỉ không chịu bất kỳ cản trở nào, mẹ y còn dự định làm thần trợ công!

“Không sai không sai, cái này có lý, xác thực phải kết hôn!” Trịnh Trí Viễn phụ họa nói, “Không kết hôn không bảo đảm a, là không hợp pháp, ở chung phi pháp cái gì, nhà chúng ta không cổ hủ, không ảnh hưởng nhiều!”

Trịnh Cảnh Đồng: “…” Hai ngươi thực sự là tuyệt phối.

“Bất quá nước mình đồng tính hình như không thể kết hôn đi?” Trịnh Trí Viễn đột nhiên nghĩ đến cái vấn đề mang tính then chốt này, “Hơn nữa A Bảo mới 20, chưa tới tuổi kết hôn theo pháp định ni!”

Vu Thư vừa nghe tới hình như thực sự là như vậy, thế này thì phải làm sao a! Bà cũng không vội đi, trước tiên cần phải giải quyết vấn đề này!

Trịnh Cảnh Đồng suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Không bằng như vậy đi, con cùng A Bảo ra nước ngoài đăng ký, tuổi kết hôn của pháp luật nước ngoài cùng nước mình không giống nhau!”

”Tuy rằng về nước vẫn chưa hợp pháp, nhưng xem như có căn cứ rồi.?

Vu Thư cùng Trịnh Trí Viễn vừa nghe cảm thấy rất có thể được, liền vỗ bàn một cái, cứ quyết định như vậy!

Một nhà 3 người hoan hoan hỉ hỉ ra ngoài xuất phát hướng Phó gia.

Bản thân bọn họ nghĩ rất tốt, còn mang theo không ít lễ vật, còn rất vui vẻ.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới ý nguyện nhà họ Phó a!

Chuyện kết hôn này cũng không phải là nhiệt tình trọng trách của một gia đình mà được, kết hôn là chuyện của hai nhà, chỉ cần một bên không đồng ý vậy thì không thể thành!

Sau đó bọn họ quả nhiên liền vấp phải trắc trở, lúc bọn họ vừa tới Phó Gia, Phó Minh và Hứa Dung mới từ trong miệng Phó Trạch Văn biết chuyện xảy ra, qua “Uy bức lợi dụ” (cưỡng bức) của Phó Trạch Văn, Phó A Bảo một chút không rơi liền toàn bộ nói ra.

Đương nhiên, Phó A Bảo khẳng định đối với chân tướng sự tìn đều trau chuốt ở một trình độ nhất định, dù sao trong miệng cậu, Trịnh Cảnh Đồng chính là sắc ma, không phải người tốt, vốn đã sớm mơ ước sắc đẹp của cậu rồi!

Phó Trạch Văn đối với việc này không đưa ra bình luận, hắn cũng biết em trai mình vô căn cứ, đây nhất định là lựa chọn nói tốt bản thân, chính là không tốt cũng thêm mắm dặm muối nói thành tốt đẹp.

Phó Minh và Hứa Dung thật lâu cũng không có phục hồi tinh thần, bọn họ nhìn bụng dưới bằng phẳng của tiểu nhi tử của mình ngẩn người, sống hơn nửa đời người, chuyện kinh sợ như thế thực sự là lần đầu tiên nghe nói!

Phó Minh mở miệng ra lại đóng vào, lặp lại nhiều lần vẫn là không nói được gì, ông hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải.

Hứa Dung cũng giống vậy, bà là nữ nhân, đã sinh hai đứa nhỏ, cái nhà này so với bà không ai rõ hơn chuyện sinh con, nhưng bâ giờ đứa con lớn nói cho bà biết, con trai nhỏ của bà mang thai! Hôm nay khẳng định không phải ngày cá tháng tư, cho dù nhà bọn họ cũng không có truyền thống ngày cá tháng tư gì cả.

Hai vợ chồng cảm giác tam quan của mình đều bị sụp đổ! Bọn họ xác định nhất định và khẳng định, bọn họ sinh ra đích thực là con trai! Nhìn từ nhỏ tới lớn, không phải con trai vậy thì nhìn thấy quỷ rồi!

Con trai làm sao có thể mang thai a, coi như cùng nam nhân này nọ, vậy cũng không nên mang thai a! Nam nhân không có lĩnh này!

Nếu như hiện tại nhân hòa nói với hai người bọn họ: Con trai ngươi có thiên phú dị bẩm.

Bọn họ khẳng định là đánh tới tấp vào mặt đối phương, loại dị bẩm này ai thích kệ người ta! Nhà bọn họ không được!

Nhưng mang thai là mang thai, cũng không thể phá đi, đừng nói Phó A Bảo không chịu, những người khác trong nhà cũng không chịu a.

Hứa Dung vốn muốn để Đới Tuyết Dao trong nhà, bởi vì quá muộn, có điều sau đó nghĩ tới Phó Trạch Văn nói có chuyện quan trọng thương lượng, liền đem con dâu tương lai về nhà trước, sau đó mới đi xe trở về.

Hiện tại bà có chút vui mừng, nam nhân mang thai không thể nói kinh thiên địa khiếp quỷ thần đi, thế nhưng người bình thường khẳng định không tiếp nhận được, coi như là con dâu tương lai, cũng không thể nói, vạn nhất truyền đi, A Bảo nhà bọn họ bị người vây xem thuyết tam đạo tứ *(nói nọ nói kia)* thì làm sao bây giờ.

Xã hội bây giờ rất nhiều người đối với tình cảm đồng tính cũng coi như không cảm thấy kinh ngạc, nam nhân có thể sinh con, trừ phi là làm giải phẫu, bằng không thực sự là còn khó hơn lên trời, thật là thiên phú dị bẩm!

Làm sao có thể lựa chọn A Bảo nhà bọn họ ni, A Bảo nhà bọn họ rõ ràng trước đây đều yêu đương với con gái, đây là cái tạo nghiệt gì a!

Ngay lúc 2 người đang xoắn xuýt 3 người Trịnh gia mừng khấp khởi tới rồi, còn dẫn theo bao lớn bao nhỏ lễ vật, thật giống như sửa soạn tới nhà thông gia vậy. *(đúng rồi a:))*

Phó Minh vẫn còn tốt, ông xem ra vẫn còn cởi mở, hài tử có thể thì làm sao, một người mãi không sinh được con, Trịnh Cảnh Đồng tốt xấu gì cũng vẫn là ba ba khác của hài tử ni.

Hứa Dung mặt đen đến không được, a, khi dễ A Bảo nhà bọn họ còn có mặt mũi tới cửa, thực sự là to gan! Bà cũng không quản lúc đó hai người đến với nhau thế nào, dù sao chính là A Bảo nhà bọn họ chịu thiệt, nếu không làm sao Trịnh Cảnh Đồng không có mang thai lại là A Bảo nhà bọn họ ni?

Trước kia mình cũng không nhìn ra a, nhìn hài tử Trịnh gia khéo léo hào phóng, tưởng tốt, ai ngờ đã sớm nhìn chằm chằm A Bảo ngọc tuyết *(trong trắng đẹp đẽ)* đáng yêu nhà bọn họ rồi! Thực sự lẽ nào là như vậy!

Thế là trong phòng khách hiện tại tình cảnh như thế này:

Ba người Trịnh gia cùng ngồi một bên, trên mặt đều cười híp mắt, mặc dù có chút thấp thỏm đi, nhưng vẻ mặt vui mừng vẫn là liếc mắt một cái liền rõ mồn một.

Ba người Phó gia, vợ chồng Phó Minh cùng Phó Trạch Văn ngồi phía bên kia, tất cả đều mặt trầm như nước, phi thường nghiêm túc, cũng nhìn không ra là tức giận hay là cái gì khác.

Các loại lễ vật Trịnh gia mang đến thì đặt ở trên khay trà giữa hai bên, cái gì cũng có, đều là vật rất quý trọng.

Trong lòng Phó Minh nghĩ lão bà em cũng không cần ra vẻ đi, có mệt hay không, có chuyện liền nói chứ, cứ nhìn chằm chằm người ta như vậy cũng không ra được đóa hoa đâu.

Cứ nhìn nhau như vậy một hồi lâu, cuối cùng là Vu Thư mở miệng trước, dùng chuyện trước kia để nói, nhà bọn họ coi như là đến cầu thân *(đề nghị kết thông gia)*, nên chủ động một chút, vì con có thể lấ được vợ mà.

"A Dung a." Vu Thư trước tiên gần gũi gọi nhũ danh Hứa Dung, quan hệ hai nhà rất tốt, hai người bọn họ cũng được coi như khuê mật, "Là như vậy, chuyện A Bảo đứa nhỏ này mang thai ni các người khẳng định đều biết, tôi ở đây cũng không nói nhiều."

Hứa Dung nghe tới mang thai liền bật ra đa lên, Phó Trạch Văn một bên cũng đẩy kính mắt một cái, đến rồi!

Trịnh gia khẳng định cảm thấy việc này Trịnh Cảnh Đồng đuối lý, vì thế mới dẫn y tới cửa xin lỗi.

A, việc này xin lỗi có thể xong sao? Thực là nằm mơ!

"Tôi cảm thấy, nếu A Bảo mang thai, hai đứa nhỏ nhìn qua cũng xứng đôi, chúng ta cũng không cần làm người chia rẽ, tôi cùng Trí Viễn thương lượng, nước Mĩ thật không tệ, thích hợp kết hôn." Vu Thư tự mình nói, "Nếu như không thích Mĩ, những nước khác cũng được, tùy nhà mọi người chọn, chúng tôi đều nghe ý kiến nhà mọi người!"

Bà còn cảm thấy mình rất phóng khoáng.

Hứa Dung & Phó Minh & Phó Trạch Văn: "…" Người này đang nói gì đấy…

21. Chương 21

Người hai nhà rõ ràng nghĩ tới không phải cùng một sự kiện, người nhà họ Trịnh mang theo lễ vật đến là để nói chuyện kết hôn, người nhà họ Phó thì lại tưởng Trịnh gia cảm thấy đuối lý vì thế mang theo lễ vật tới cửa xin lỗi.

Ba người Phó gia đã chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ chuẩn bị một chút để nghe cách Trịnh gia xin lỗi ra làm sao, nhưng ai có thể ngờ xin lỗi không được nghe, lại được nghe chuyện hoàn toàn không giải thích được.

Kết hôn? Ai với ai a? A Bảo nhà bọn họ và Trịnh Cảnh Đồng?

Hai đứa nhỏ rất xứng đôi?

Các ngươi nói cái quái gì vậy mắt nào nhìn thấy hai đứa chúng nó rất xứng đôi a?! Trợn mắt nói mò cũng không như vậy! Còn có thể tốt hay không?!

Vu Thư nói xong phát hiện ba người đối diện chỉ là mặt không thay đổi nhìn mình, cũng không lên tiếng, hơn nữa ánh mắt khá quỷ dị.

Có một loại phương thức biểu đạt gọi là "Không nói gì", không sai, Phó gia hiện tại chính là cái trạng thái này, ngôn ngữ gì cũng không thể biểu đạt ra thần khí 3 người nhà bọn họ, bọn họ cứ như vậy không nói gì mà nhìn 3 người Trịnh gia, nhìn đối phương não tàn thế nào.

Trong phòng khách nhất thời trầm mặc, Vu Thư nhìn chồng mình Trịnh Trí Viễn, lại nhìn con trai mình Trịnh Cảnh Đồng, ba người hai mặt nhìn nhau, không hiểu sao 3 người Phó gia chỉ nhìn bọn họ cũng không lên tiếng, đây là vẫn không đồng ý sao?

Hứa Dung hướng Trịnh Cảnh Đồng nháy mắt một hồi, Trịnh Cảnh Đồng gật đầu biểu thị tiếp nhận được, sau đó y cười híp mắt nói với vợ chồng Phó Minh: "Thúc thúc, a di, con có thể đi gặp A Bảo chứ?"

Đùng!

Hứa Dung đùng đùng đập bàn một cái, khiến những người khác sợ hết hồn.

"Thúc thúc a di là để ngươi gọi sao!" Bà đối với Trịnh Cảnh Đồng trừng mắt, tiểu tử thối này khi dễ A Bảo nhà bọn họ, còn chỉnh ra dáng vẻ cười híp mắt như thế, thật là không có chút hổ thẹn cùng hối hận nào! Quả thực rất kỳ cục!

Gặp A Bảo? Ha ha, A Bảo nhà ta là để ngươi tùy tiện gặp sao? Đừng nói cửa, cửa sổ cũng không có!

Trịnh Cảnh Đồng bị giội một bồn nước lạnh, có chút ủ rũ, không dám lên tiếng, cha mẹ vợ không thích y tới.

"Đúng vậy, không nên kêu thúc thúc a di." Vu Thư đẩy đẩy Trịnh Cảnh Đồng cười nói, "Nên đổi gọi là ba ba ma ma, hay là ba mẹ cũng được, thân thiết!" *(cái chỗ xưng ba mẹ mị chả biết dịch thế nào cho đúng, để nguyên văn cho nó dễ hiểu)*

Năm người còn lại đều vẻ nhìn bà, ngay cả Trịnh Cảnh Đồng cũng không ngoại lệ, mẹ người này não kín cũng có hiếm thấy rồi.

Cuối cùng vẫn là Phó Trạch Văn nhìn không được đã mở miệng, hắn đẩy kính một cái, "A di, người cũng biết, A Bảo nhà chúng ta là nam, đối tượng của nó trước đây đều là con gái, cùng Cảnh Đồng nói chuyện kia kỳ thực chính là bất ngờ, nó không có định cùng nam nhân kết hôn, vì thế chuyện kết hôn hay là chúng ta thôi đi."

Đối với Trịnh Cảnh Đồng hắn là ra đòn mạnh đánh, đối với Trịnh Trí Viễn và Vu Thư liền khách khí hơn nhiều, lỗi của Trịnh Cảnh Đồng cũng không tới trên người cha mẹ đối phương, hơn nữa vợ chồng Trịnh Trí Viễn còn mang theo lễ vật tới cửa nói chuyện kết hôn, điều này nói rõ đối phương đối với chuyện này rất coi trọng, là muốn chịu trách nhiệm, không phải là đối phó với A Bảo nhà bọn họ.

"Chỉ cần sau này để Cảnh Đồng chú ý một chút là được, một số việc làm muốn hay không đều phải do hai bên tình nguyện mới tốt." Đến cuối cùng hắn cũng không quên đem Trịnh Cảnh Đồng bôi đen, tên hỗn đản này khi dễ em trai hắn, đừng nghĩ nhẹ nhàng như vậy liền lừa gạt qua cửa!

Phó Trạch Văn nói những lời này ý khác hoàn toàn với Vu Thư, bà chậc lưỡi nói: "Trạch Văn a, con đây khong hiểu, đối tượng của A Bảo không phải chỉ có thể là con gái, đối tượng của nó chỉ là cùng con gái, không thử cùng nam sao biết sẽ không được?"

"Giống như Lập Nhân của Hạ gia." Vu Thư đưa Hạ Lập Nhân ra làm ví dụ, "Lập Nhân không phải là cùng với tiểu nam bằng hữu kia yêu đương đến mấy năm sao, yêu đương đến vô cùng tốt, năm ngoái tôi còn thấy hai đứa chúng nó cùng ra nước ngoài chơi ni."

Thanh danh Hạ Lập Nhân so với Trịnh Cảnh Đồng còn lớn hơn, không chỉ bởi vì hắn có tiền, hắn còn là nam nhân phi thường đẹp trai, chính là siêu cấp mỹ nam trong truyền thuyết, tìm khắp trong showbiz cũng không tìm ra người tót hơn hắn.

Bất quá hắn nổi danh nhất vẫn là tình yêu cùng với Thẩm Ninh, tình yêu của hai ngươi đã chạy cự ly dài 7 năm, mọi người nói Thẩm Ninh là được hắn bao dưỡng, có điều Hạ Lập Nhân lại nói hắn và Thẩm Ninh là bởi vì yêu nhau nên mới cùng một chỗ.

Trịnh Cảnh Đồng nghe có chút chột dạ, mẹ mình tin tức quá lỗi thời, tình cảm của Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh đã sớm xuất hiện nguy cơ, y bình thường cùng Hạ Lập Nhân quan hệ không tệ, vì thế biết rất rõ ràng, bất quá tính cách y không phải loạn tước thiệt căn *(loạn tước: loạn, thiệt căn: lưỡi, câu này chỉ người hay bà tám)*, vì thế cũng không nói với người khác, có điều cũng không lâu sau tất cả mọi người đều biết, trong nhà Hạ Lập Nhân đang an bài cho hắn kết thân ni.

Người nhà họ Phó nghe xong vẫn không có phản ứng gì, chuyện nhà người khác là chuyện nhà người khác, cùng nhà bọn họ có liên quan gì.

Trịnh Trí Viễn thấy vợ mình nói nhiều như vậy đối phương vẫn không có phản ứng gì, có chút sốt ruột, nghĩ thầm mình cũng phải hát đệm a, ông cảm thấy Hứa Dung khá lợi hại, Phó Trạch Văn cũng khôn khéo,

liền tìm Phó Minh ra tay.

”Phó Minh a, không phải tôi nói, hiện tại ni tuy rằng chú ý tự do yêu đương, thế nhưng có con sẽ không giống, đứa nhỏ là vô tội, để hài tử sáng tạo chính là hoàn cảnh gia đình tốt đẹp, hai phụ huynh thiếu một người cũng không được, đứa nhỏ mồ côi gia đình *(mồ côi cha hoặc mẹ)* sau này nói không chắc sẽ xuất hiện bóng ma trong lòng, đối với đứa nhỏ vô cùng bất lợi!”

Lời nói này đâm rất đúng trọng tâm, thực sự là trẻ con có cha mẹ vẫn tốt hơn.

Tuy nhiên tình huống thế nào a, cha mẹ đều là nam, này không bình thường a!

“Nột, tôi đối với mọi người phân tích phân tích, mọi người nghe một chút xem tôi nói có đạo lý hay không.” Trịnh Trí Viễn hắng giọng.

“Mọi người nói đối tượng của A Bảo vẫn luôn là con gái, ý kia chính là nó sau này muốn cùng nữ nhân kết ôn, đứa bé kia làm sao bây giờ? Đừng nói đối phương sẽ không tình nguyện mang theo đứa nhỏ không phải của mình, chính là mọi người cũng phải lo lắng a, vạn nhất gặp phải người tâm địa ác độc, ngược đãi đứa nhỏ làm sao bây giờ? Nếu như cô ta tiếp tục sinh ra một đứa, sau đó cùng với đứa nhỏ trong bụng A Bả tranh gia sản làm sao bây giờ, đó cũng không phải anh chị em ruột thịt a! Đến lúc đánh nhau sống chết, này còn có thể tốt không?” Trịnh Trí Viễn nói tới đặc biệt khinh khủng.

“Trừ phi nó không kết hôn! Vậy còn không bằng kết hôn với Cảnh Đồng nhà chúng tôi ni, tốt xấu gì nhiều người chăm sóc nó, đứa nhỏ cũng không phải lo lắng, con ruột của Cảnh Đồng, còn có thể không hảo hảo nuôi?”

Trịnh Trí Viễn nói rất mạch lạc, hữu căn hữu cư *(có cơ sở có bằng chứng)*, kỳ thực đều là già mồm át lẽ phải *(cãi chày cãi cối)*, thế nhưng nghe vào chính là đặc biệt có đạo lý.

Ba người Phó gia đều bị chọt trúng trọng tâm, bọn họ đều sợ A Bảo sau này bị ủy khuất, xác thực, trừ phi A Bảo không kết hôn, bằng không vẫn đúng là sẽ rất lo lắng đối tượng kết hôn tương lai của cậu, cưới phải đối tượng tâm nhãn không tốt, vậy cũng là thực sự tai họa gia đình! Cẩn thận cân nhắc một chút, Trịnh Cảnh Đồng cũng thực sự là đối tượng kết hôn thích hợp.

Trịnh Cảnh Đồng với Vu Thư đều phi thường sùng bái nhìn về phía Trịnh Trí Viễn, thực sự là thần trợ công ni!

Phó Minh và Hứa Dung nhất thời não không quay về, Phó Trạch Văn thì tỉnh táo hơn nhiều, hắn trong chốc lát liền nhìn thấu lý do đường hoàng này của Trịnh Trí Viễn.

Đặc biệt a phạm tội cưỡng gian người bị hại, chẳng lẽ người bị hại chỉ có thể gả cho người phạm tội cưỡng gian sao, suy nghĩ hiếm có này cũng thực sự là say rồi.

Phó gia bọn họ một đứa nhỏ vẫn nuôi nổi! Đừng nói một đứa, A Bảo chính là sinh thêm 18 đứa, thậm chí 100 Phó gia bọn họ vẫn nuôi nổi! *(Tác giả: ←_← không sinh được nhiều như vậy, không nên tùy tiện phán đoán)*

Được rồi, dùng tội cưỡng gian này để hình dung Trịnh Cảnh Đồng vẫn có chút hơi quá, Phó Trạch Văn đối với nhân phẩm của Trịnh Cảnh Đồng vẫn có mức độ tán thành nhất định, tuy rằng tên hỗn đản này đối với em trai mình làm loại chuyện đó, nhưng hẳn là nhân tố cồn quấy phá khá lớn, cố ý cường thượng cũng không thể, Trịnh Cảnh Đồng không có không phẩm chất như vậy.

Phó Trạch Văn đang chuẩn bị phản bác vài câu, đột nhiên nghe được âm trên lầu truyền đến âm thanh, những người khác cũng đều nghe được, đều quay đầu về phía bên kia nhìn.

"Ca, em còn muốn uống nước chanh." Phó A Bảo mặc áo ngủ kéo dép lê lầm bầm đi tới cầu thang, cậu muốn ăn chua, phi thường muốn ăn, khẩu vị ăn chua cực kỳ tốt, nằm một hồi lâu trên giường cũng không có ai đáp lại cậu, cậu liền tự mình chạy tới.

Cậu rất tâm khoan, mới vừa rồi còn ở trong bệnh viện rớt kim đậu đậu cảm khái nhân sinh gian nan ni, hiện tại lại thoải mái, tốc độ khôi phục tâm tình cũng không phải nhanh bình thường.

Sau đó cậu cao hứng a cao hứng liền thấy được phòng khách dưới lầu một nhà Trịnh Cảnh Đồng.

Há hốc miệng lăng lăng nhìn Trịnh Cảnh Đồng hồi lâu, sau đó cậu liền che miệng xông về phòng.

"Ẩu —" Cậu không biết làm sao lại đột nhiên muốn ói rồi.

Sáu người phía dưới có chút lờ mờ, chỉ có Vu Thư đột nhiên vui vẻ ra mặt nói: "Mọi người xem đi, tôi liền nói hai đứa nhỏ này rất xứng đôi, đứa nhỏ trong bụng A Bảo vừa nhìn thấy cha nó liền kích động ni! Nhìn phản ứng này rất mãnh liệt!"

Năm người kia đều vẻ .

Ngươi đừng phán đoán như thế, thân.

22. Chương 22

"Ta đi mang cho A Bảo ly nước chanh." Phó Trạch Văn hồi phục tinh thần lại, cùng người nhà họ Trịnh tranh luận trước tiên để một bên đi, thân thể A Bảo rất quan trọng, tuy rằng hắn không mang thai, không biết cảm giác mang thai, thế nhưng hắn từ chỗ Lưu Việt biết không ít kiến thức, nôn nghén đúng là rất khó chịu, nghĩ tới đây hắn hung dữ trừng Trịnh Cảnh Đồng một cái, đây là đầu sỏ!

Trịnh Cảnh Đồng căn bản không có nhìn Phó Trạch Văn, trong lòng y loạn cào cào, thấy A Bảo ói trong lòng y thật khó chịu, "Ta cũng đi xem em ấy!" Y cũng đứng dậy chuẩn bị đuổi theo, những kiến thức mang thai kia Lưu Việt cũng đã nói với y, y cũng có thể làm chút gì đó.

Vu Thư liền vội vàng gật đầu, "Đúng vậy a đúng vậy a, để Cảnh Đồng nhà chúng ta đi, chiếu cố A Bảo nó phải làm mà, tùy tiện ứng phó nó cái gì cũng làm được, cần phải như vậy." Nhân cơ hội còn có thể bồi dưỡng một chút tình cảm gì đó.

Trịnh Trí Viễn cũng vội vàng không ngừng gật đầu.

"Không cần, cháu sợ A Bảo nhìn thấy Cảnh Đồng ói đến càng lợi hại." Phó Trạch Văn mặt buồn rầu, hắn ghé sát vào Trịnh Cảnh Đồng thấp giọng dùng âm thanh chỉ 2 người mới có thể nghe được hung ác nói, "Cậu nếu như chạy tới tớ liền đánh cậu sinh hoạt cũng không thể tự mình gánh vác, không thấy A bảo nhìn thấy cậu đã muốn ói sao, chớ tới gần em ấy!"

Trịnh Cảnh Đồng: "..." Trong lòng y khổ không nói lên lời.

Đúng vậy a, vừa nãy mẹ mình nói lý do xứng đôi cái gì mình cũng cảm thấy hoang đường, người nhà họ Phó thế nào sẽ tin, xem ra Phó gia là thật không cam tâm tình nguyện đem A Bảo gả cho mình, Trịnh Cảnh Đồng còn muốn nói chút gì, cuối cùng vẫn là không nói gì ngồi trở lại ghế sô pha, thực sự là A Bảo nhìn thấy mình cảm thấy buồn nôn mới ói, vậy mình đi tới cũng chỉ có thể qua loa giúp em ấy mà thôi.

Y có chút ủ rũ, nhất thời không biết nên làm gì mới tốt.

Phó Trạch Văn đi đưa cho Phó A Bảo ly nước chanh, còn lại 5 người tiếp tục ngồi ở phòng khách bàn bạc chuyện kết hôn, nha không đúng, thực sự mà nói hẳn là 4 người, Trịnh Cảnh Đồng rõ ràng bởi vì câu nói vừa nãy của Phó Trạch Văn mà bị đả kích lớn, hiện tại đang uể oải ni, căn bản không có tâm tư bàn bạc những việc này.

Vợ chồng Phó Minh vốn đang cân nhắc lo nghĩ của Trịnh Trí Viễn, nhưng sau khi nhìn thấy Phó A Bảo ói liền lập tức thay đổi chủ ý.

Bọn họ nghĩ lầm, kỳ thực quan trọng không phải cái nhìn của người khác, cũng không phải lúc lo lắng cho nhân phẩm vợ tương lai của A Bảo, quan trọng nhất là suy nghĩ của A Bảo lúc này, A Bảo bị ủy khuất, cậu đến cùng có vui vẻ cùng một chỗ với Trịnh Cảnh Đồng không, đây mới là mấu chốt của vấn đề!

A Bảo nếu như tình nguyện cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn, trong lòng bọn họ chính là không tán thành cũng sẽ tận lực ủng hộ, ai bảo A Bảo thích.

Nhưng là vừa nhìn tới phản ứng của A Bảo, nó quá nửa là chán ghét Trịnh Cảnh Đồng, trước đây cũng thường thường nói thầm Trịnh Cảnh Đồng có lỗi kia mà, vậy bọn họ ở đây cân nhắc việc kết hôn của hai nhà cũng quá não tàn, A Bảo không vui thương lượng cái gì cũng đều vô nghĩa!

"A Thư." Hứa Dung đối với Vu Thư nghiêm túc nói, "Hai nhà chúng ta cũng là tình cảm nhiều năm, tớ cũng không quanh co với cậu, việc này tớ và Phó Minh chính là cho cái ý kiến tham khảo, tớ cũng biết cậu cũng là đau lòng cho A Bảo nhà bọn tớ, thế nhưng cuối cùng vẫn là chuyện của hai đứa nhỏ, nếu như bọn chúng có tình cảm, chúng ta thực sự ngăn không được, tớ cũng không phải người cổ hủ như vậy."

"Nếu không có tình cảm, mà miễn cưỡng cùng một chỗ với nhau, người làm mẹ tớ đây cũng không cần làm, tớ liền tự mình tát vào mặt mình! A Bảo là máu thịt trên người tớ rơi xuống, tớ sao lại không đau lòng nó, sao không muốn nósau này tốt, những câu kia của Trí Viễn, tớ đều có suy nghĩ tỉ mỉ, xác thực rất muốn chu đáo, thế nhưng quan trọng nhất vẫn là suy nghĩ của A Bảo, chúng ta làm cha mẹ không thể đối với con nói ta là vì tốt cho con a vì thế con nhất định phải theo lời ta nói mà làm!"

"Con cái sinh là để yêu thương, không phải mình cảm thấy tốt, nó liền nhất định sẽ cảm thấy tốt."

Vu Thư sau khi nghe xong đột nhiên nghĩ tới con trai mình, bà nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, nghĩ thầm mình lần trược tự an bài chuyện của con trai với Đổng Mạn cũng giống như tình huống Hứa Dung nói, mình cảm thấy thật là vì đã nghĩ để con trai làm theo ý mình, lúc đấy thực sự cảm thấy đây là suy nghĩ vì tương lai của con trai, bây giờ nghĩ một chút, con trai căn bản không thích, mình lại miễn cưỡng nó.

Con trai lúc đó khẳng định rất thất vọng.

Lúc trước con trai còn nói: Con là con ruột của mẹ, cô ấy cũng không phải con gái mẹ, mẹ vì một người ngoài mà ủy khuất con ruột mẹ, đến cùng ai mới là ruột thịt của mẹ.

Bà hiện tại rốt cục triệt để minh bạch ý tứ những lời này.

"Ai…" Vu Thư thở dài một hơi, "A Dung cậu nói rất đúng, quan trọng nhất thực sự vẫn là suy nghĩ bản thân của hai đứa." Cũng không phải phạm tội giết người phóng hỏa, những chuyện phạm tội không tốt bọn họ đương nhiên có thể nghĩa chính ngôn từ (danh chính ngôn thuận) ngăn cản, thế nhưng kết hôn, vẫn là suy nghĩ của hai người trong cuộc quan trọng nhất, mình nghe được Trịnh gia có người nối nghiệp liền bắt đầu hưng phấn lên, những thứ khác cũng không nghĩ kỹ càng.

……

"Ca, người nhà họ Trịnh sao lại tới a?" Phó A Bảo ói xong, cậu hiện tại đang tựa ở trên giường uống ly nước chanh Phó Trạch Văn đưa cho cậu, không còn muốn ói, "Bọn họ tới làm chi?" Nói tới đây thanh âm Phó A Bảo còn đặc biệt giảm thấp xuống một chút.

"Có thể làm gì, bọn họ não thàn muốn em và Trịnh Cảnh Đồng kết hôn." Phó Trạch Văn đi điều chỉnh nhiệt độ điều hòa, hình như có chút lạnh.

"Cái gì?!" Phó A Bảo suýt chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, ly nước trái cây trên tay cũng thiếu chút nữa giội lên giường, "Mọi người có đáp ứng không?"

Phó Trạch Văn buồn cười nói: "Là em chúng hôn chúng không phải mọi người kết hôn, mọi người đáp ứng có ích lợi gì, nghĩ gì vậy, trong nhà cũng không phải không nuôi nổi em, sao lại tùy tiện đem em đuổi ra ngoài được."

"Vậy thì tốt rồi tốt rồi." Phó A Bảo vỗ ngực thở ra một hơi, vừa nãy thực sự là bị hù chết, cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn?

Mới không cần ni! Tên sắc ma này thực sự là tính toán hay lắm a, thế mà đã mơ ước mình tới loại trình độ này! *(=)))))* Lúc trước lúc động thủ với mình nhất định là nghĩ gạo nấu thành cơm tiện đà đăng đường nhập thất! Thật là tâm cơ kỹ nữ!

"Ẩu —" đang suy nghĩ miên man ni, sau đó đột nhiên muốn ói, Phó A Bảo vội vã vén chăn đi vào phòng tắm.

"A Bảo?" Phó Trạch Văn vội vã đuổi theo, hắn phi thường lo lắng, "Nước trái cây kia vô dụng?"

"Không phải." Phó A Bảo tay chống bồn rửa mặt thở mạnh, "Hữu dụng có hữu dụng, so với lúc trước ở bệnh viện tốt hơn nhiều, bất quá vẫn là có chút muốn ói."

Phó Trạch Văn đại khái hiểu, nước trái cây kia cũng không phải là thuốc, người bình thường say xe có thể uống thuốc giảm say xe, A Bảo nhà bọn họ lại không thể tùy tiện uống thuốc, chỉ có thể dùng đồ ăn hoặc thứ an toàn khác, thấy hiệu quả khẳng định chậm, đâu có lập tức liền tốt.

Hắn còn tưởng vừa nãy A Bảo là nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng mới buồn nôn ni, không nghĩ tới là mình cả nghĩ quá rồi.

Phó A Bảo rốt cục ói xong, xúc miệng một lần nữa trở về giường nằm, sau đó mới nghiêm túc cẩm thận nói với Phó Trạch Văn:

"Ca, anh đi nói với Trịnh Cảnh Đồng thay em, nói là đừng cho rằng em có con y có thể nhân cơ hội mạnh mẽ cướp đoạt em! Không có cửa đâu! Bảo hắn có lăn được bao xa thì cố lăn! Quả thực là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, mơ hão!"

Phó Trạch Văn: "…" Mạnh mẽ cướp đoạt? Này là cái quỷ gì? Não tàn đọc tiểu thuyết ngôn tình quá nhiều sao?

Đm em Bảo đúng là Thiên hạ đệ nhất não tàn =))))))

23. Chương 23

Bây giờ trong nhà Phó A Bảo là to nhất, cậu nói cái gì thì chính là cái đó, cậu để Phó Trạch Văn đi truyền lời, Phó Trạch Văn liền thực sự giúp cậu đi truyền, hơn nữa truyền lại vô cùng chuyên nghiệp, không có bỏ sót tăng thêm bất kì chữ nào, hoàn toàn nhuyên chất nguyên vị, Phó A Bảo nguyên lai nói cái gì, Phó Trạch Văn giống như thực cùng Trịnh Cảnh Đồng thuật lại một lần.

Phó Trạch Văn luôn cảm giác mình thiện lương, hắn thế mà không có thêm mắm dặm muối!

"Cậu lặp lại lần nữa." Trịnh Cảnh Đồng sau khi nghe xong, trái tim pha lê vỡ thành mấy mảnh đã bị ép thành mảnh vụn, y hoàn toàn không thể tin vào tai mình.

"A Bảo nói cậu đừng có cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, muốn gạo nấu thành cơm tiện đà đăng đường nhập thất là không thể nào, chết tâm với ý nghĩ này đi, lăn được bao xa thì lăn đi, yên tâm đi, nhà chúng ta nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố A Bảo cùng đứa nhỏ trong bụng A Bảo, họ đều là huyết mạch của Phó gia, bọn ta đều sẽ để ở trong lòng, cậu cũng không cần quan tâm, A Bảo đối với cậu không có ý đó, hảo hảo công tác, đừng có cả ngày tưởng thất tưởng bát, không chân thực!

"Cậu cũng đừng để tớ lặp lại, cậu cho rằng tớ là máy ghi âm a?!" Tiếng người nói bốn lần đều nghe không hiểu, lao đầu xuống sông rồi hả!

Phó Trạch Văn kiên nhẫn phi thường tốt, đây cũng đã là lần thứ 4 rồi, hắn đều có chút không đành lòng nói, liền ví dụ lúc này đi, hắn hơi hơi tăng thêm chút lời khuyên của mình ở bên trong, hắn cảm giác mình quả thực là săn sóc!

Phó Trạch Văn cùng Trịnh Cảnh Đồng lần này nói chuyện là tránh cha mẹ hai nhà ra nói, hai người đến trong sân đàm luận chuyện này, Phó Trạch Văn nói là miễn cho Trịnh Cảnh Đồng mất mặt.

Kỳ thực hoàn toàn không phải như vậy.

Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga cái gì, Phó Trạch Văn chính là lại che chở cho em trai mình lại trợn mắt nói mò, cũng cảm thấy trước mặt mọi người nói Trịnh Cảnh Đồng là cóc ghẻ sẽ không ai tin, dứt bỏ cùng chuyện của A Bảo không nói, Trịnh Cảnh Đồng mặc kệ từ đâu một mặt mà nói đều là thiên nga trắng trong thiên nga trắng! Quả thực chính là thiên nga trắng bên trong ngỗng chiến đấu!

Lúc bình thường muốn thả, xứng với em trai nhà mình là thỏa đáng rồi, không nói chuyện giới tính, Phó gia thực sự là giống như tích tài đức mới có thể để A Bảo tìm tới nơi có điều kiện tốt như vậy.

Bất quá bây giờ nói những điều này đều vô dụng, dù sao Phó gia từ trên xuống dưới đều không ai chịu, không phải bình thường con đường giao du sinh con, nghĩ như thế nào mới đúng, chỗ nào có thể trước tiên có con sau đó kết hôn bàn lại yêu đương, đây là cái chuyện thời đại nào rồi hả?

Đây là tàn dư phong kiến!

"Có thể… Nhưng tớ thích sự rất thích A Bảo, tớ nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố em ấy, cậu để tớ gặp em ấy đi, để tới nói với em ấy một chút." Trịnh Cảnh Đồng có chút đáng thương nói.

"Không được!" Ý của Phó Trạch Văn hoàn toàn bất đồng, "A Bảo mang thai hai tháng, chính là thời điểm không ổn định, cậu không được kích thích em ấy, em ấy vừa nhìn thấy cậu liền kích động."

Hết cách rồi, ngày hôm nay Trịnh gia là hứng thú bừng bừng mà đến, sa sút tinh thần tang nhi đi về, ba người ỉu xìu về tới nhà, sau khi thương lượng nên làm như thế nào mới có thể làm cho Phó gia hồi tâm chuyển ý, chủ yếu nhất là muốn cho Phó A Bảo đối với Trịnh Cảnh Đồng có ấn tượng tốt, chỉ cần Phó A Bảo đồng ý vậy thì cái gì đều được, Phó A Bảo nếu như không đồng ý, cái gì cũng đều là toi công.

Vu Thư cuối cùng tổng kết một hồi nguyên nhân thất bại của bọn họ, tổng kết đến chỉ tổng kết ra một điểm:

Tất cả đều là lỗi của Trịnh Cảnh Đồng! *(poor anh Đồng, bị cha mẹ hắt hủi =)))))*

Hai người bọn họ làm cha mẹ cùng Phó gia ba người đều là ngày hôm nay mới biết Phó A Bảo mang thai, mà Phó A Bảo đã mang thai hai tháng.

Ròng rã thời gian hai tháng a! Mà con trai Trịnh Cảnh Đồng của bọn họ làm cái gì?

Cơ hồ cái gì cũng không làm! Tại sao vô dụng như thế a?!

"Lúc đó đã xảy ra loại chuyện đó con nên nói với chúng ta, hai tháng có khả năng bao nhiêu chuyện a, con nếu có thể 2 tháng trước để A Bảo coi trọng con, được rồi, mẹ cũng không cần cầu xin chuyện coi trọng cao khó khăn như vậy, tốt xấu để cậu ấy đối với con hơi hơi có chút hảo cảm a, vậy hôm nay chúng ta sao còn bị hành hạ như thế?" Vu Thư thực sự là chỉ tiếc mài sắt không nên kim, con trai từ sáng đến tốt chỉ biết công tác, kiếm tiền, công tác, kiếm tiền, công tác, kiếm tiền…

Trong đầu cơ hồ chỉ có hai chuyện này, đây là muốn làm gì? Đây là muốn thành tiên đi! Không cần nối dõi tông đường sinh sống đúng không?

Con kiếm nhiều tiền như vậy không có con để kế thừa con kiếm làm gì? Con để ngắm sao? Sau đó mang vào trong quan tài hay là đi quyên góp a, con thay ai kiếm a?!

Trịnh Cảnh Đồng cú như vậy ngồi nghe Vu Thư giáo huấn, trong lòng y cũng hối hận muốn chết, lúc trước mình nói phải chịu trách nhiệm, rõ ràng đã nói rồi, sao lại không hành động ni! *(Tác giả: ←_← y quên mất tiểu tam này tra rồi…)*

"Được rồi được rồi đừng nói nữa, anh thấy Cảnh Đồng cũng biết mình sai rồi." Trịnh Trí Viễn khuyên Vu Thư nói," Chúng ta trước tiên không nên gấp, chuyện này không phải trong thời gian ngắn là có thể làm thỏa đáng, từ từ đi, có câu nói thật tốt, chỉ cần gắng sức, có công mài sắt, có ngày nên kim! Nói không

chắc là người Phó gia thử thách Cảnh Đồng nhà chúng ta ni!"

Vu Thư vừa nghe thật giống có chút đạo lý, kết hôn không phải là việc nhỏ, thực sự phải cân nhắc thật tốt, bà trước khi đi có xem qua Phó A Bảo đã ngủ, trước đây cũng không nhìn kỹ, hiện tại nhìn kỹ một chút, quả nhiên là một hài tử xinh đẹp, gen không tệ, Cảnh Đồng nhà bọn họ gen cũng tốt, sau này hài tử xinh ra khẳng định cũng xinh đẹp!

Trịnh Trí Viễn cũng lén liếc mắt nhìn, ông cũng phi thường hài lòng, đứa nhỏ này nhìn qua vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu. *(←_←)*

Chỉ còn lại một mình Trịnh Cảnh Đồng không nhìn thấy, lúc ấy y đang cùng Phó Trạch Văn ở sân tán gẫu, tán gẫu xong vào nhà cha mẹ y cũng đã vừa xem xong "Con dâu tương lai" trong truyền thuyết xuống lầu.

Y lúc đó mới kêu lên hối hận, sớm biết sẽ không để Phó Trạch Văn làm máy ghi âm nhiều như vậy, quả thực là làm lỡ thời gian, rõ ràng mình cũng đã nghe thấy rất rõ ràng, có thời gian như vậy y cũng có thể lên lầu xem A Bảo, dù sao A Bảo cũng đã nghủ thiếp đi, đương nhiên cũng sẽ không nói nhìn thấy y bị kích thích. *(e Bảo cứ như động vật trong sách đỏ ấy -_-)*

Trịnh gia nghĩ đến làm sao mới có thể để cho Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng kết hon, đang đánh chủ ý với Phó A Bảo, mà mặt khác có một người thì đang đánh chủ ý với Trịnh Cảnh Đồng.

Đó chính là Đổng Mạn.

Đổng Mạn hôm nay cũng xuất hiện ở tiệc sinh nhật của Trịnh Cảnh Đồng, cô tính đến sớm, có điều lúc đến Trịnh Cảnh Đồng cùng cô chào hỏi, sau đó liền vội vàng đi theo các khách nhân khác, có điều Đổng Mạn cũng có thể lý giải, dù sao hôm nay đại nhân vật trình diện rất nhiều, rất nhiều đều là bằng hữu bàn chuyện làm ăn của Trịnh Cảnh Đồng, đương nhiên phải cẩn thận chiêu đãi.

Đổng Mạn nghĩ chờ sau khi tiệc rượu chính thức bắt đầu Trịnh Cảnh Đồng không xuống cô lại đi tìm y tán gẫu, nhưng đột nhiên không tìm được Trịnh Cảnh Đồng, không biết là đã đi đâu.

Ngay lúc cô tìm người xung quanh, đột nhiên nghe thấy Hạ Tình đứng ở bên cạnh cùng anh trai cô Hạ Lập Nhân nói chuyện.

Cô nghe xong liền cảm giác nguy hiểm nhất thời, Hạ gia cô đương nhiên biết, danh khí cùng Trịnh gia không kém, tuy rằng Hạ Lập Nhân nắm quyền nổi tiếng là song tính luyến, thế nhưng bối cảnh gia đình xuất sắc mọi người cũng đều biết, không chỉ như vậy, hai huynh muội bề ngoài cũng là hạng nhất, trong showbiz tìm không ra người so với bọn họ tướng mạo đẹp hơn.

Hạ Tình so với mình điều kiện càng ưu tú, gia thế tuổi tác vẻ ngoài, chính là phương diện thành tựu, cô cũng không bằng Hạ Tình, Hạ TÌnh là người phụ trách chi nhánh tập đoàn Hạ thị ở Mĩ, nữ tổng giám đốc đại danh đỉnh đỉnh! Mà Hạ gia muốn kết thông gia với Trịnh gia, trời ơi!

Hạ TÌnh cùng Hạ Lập Nhân nói chuyện sau đó Đổng Mạn đều nghe không vào, cô liền nghe đến mấy câu nói gây bất lợi cho mình.

Không được, nếu mình không nắm chặt, Cảnh Đồng đã thành của người khác rồi!

Đừng nóng vội đừng nóng vội, mình có ưu thế Hạ Tình không có, Hạ Tình và Trịnh Cảnh Đồng căn bản không quen, cô gần đây mới về nước, thời đại học cũng không cùng lớp, lúc đó căn bản không có giao lưu gì, làm bạn bên cạnh Trịnh Cảnh Đồng mười năm chính là mình a!

Đó là ưu thế mà bất kỳ nữ nhân nào cũng không có! *(nhưng nam nhân có =)))))*

24. Chương 24

Đới Tuyết Dao buổi tối muộn được đưa về nhà, khi đó đã gần 10h, cha mẹ cô cũng đã ngủ, nhận được điện thoại của con gái vợ chồng Đới gia còn kỳ quái, đã trễ thế này còn về a, trước đây muộn như vậy đều ngủ ở Phó gia.

Trước đây đều là Phó Trạch Văn đưa Đới Tuyết Dao về, mỗi lần đều ở Đới gia ngồi một lúc mới đi, nhưng hôm nay là Phó Minh và Hứa Dung tự mình đưa về, bất quá hai bọn họ cũng không có tâm tư gì ngồi lại một chút, chỉ xuống xe ở bên ngoài tiểu khu cùng cha mẹ Đới Tuyết Dao hỏi thăm một chút liền trở về, bởi vì nghĩ tới chuyện của A Bảo, vì thế tương đối gấp.

"Dao Dao, sao đã trễ thế này còn về a, Trạch Văn ni, nó sao không ở lại?" Cha mẹ Đới Tuyết Dao cảm thấy kỳ quái, hôm nay con gái lúc ra cửa đã nói, cô muốn cùng cả Phó gia tới một bữa tiệc sinh nhật long trọng, có mặt tất cả đều là đại nhân vật, ông chủ công ty lớn a, ngôi sao truyền hình a, quan viên chính phủ cái gì a, khá quan trọng!

Sao Phó Trạch Văn lại không ở trong xe a? Thật là kỳ quái.

Phó Mình và Hứa Dung vừa đi Đới Tuyết Dao liền bắt đầu cau mày, trong lòng cô rất buồn phiền, vừa vặn cha mẹ hỏi tới, cô cũng tốt khổ một chút, đây chính là gia đình chân chính của mình, vẫn luôn đứng ở góc độ của cô cân nhắc vấn đề, vì tương lai của cô tính toán.

"Miễn bàn." Đới Tuyết Dao ra thang máy về tới nhà, ở huyền quan cởi giày cao gót, sau đó thay dép lê đi vào phòng khác, sờ đến sô pha liền co quắp ngồi xuống, cơ hồ đứng một buổi tối, cô quả thực muốn mệt chết đi được, hơn nữa Phó Trạch Văn lại không ở bên cạnh cô, cô cảm thấy cả buổi tối này mình giống như đồ ngốc vậy.

Ngoại trừ cha mẹ Phó Trạch Văn, hiện trường tiệc rượu cơ hồ không ai quen biết cô, cô hôm nay là lấy thân phận bạn gái Phó Trạch Văn tham dự, cũng chính là bạn gái, Phó Minh và Hứa Dung sẽ không giới thiệu cô với bao nhiêu người, dù sao vẫn chưa đính hôn ni, phải tháng 10 năm nay, hiện tại giới thiệu rất

khó xử a, chẳng lẽ nói "Đây là bạn gái con trai tôi" sao? Ha ha, Phó Trạch Văn cũng không ở đấy, giới thiệu cái quỷ a! Cái này cần Phó Trạch Văn ở đây mới thích hợp a!

Nếu như đã đính hôn vậy thì không giống như lúc trước, nghĩ tới đây Đới Tuyết Dao liền hi vọng tháng 10 mau tới, cô hận không thể ngay ngày mai sẽ cùng Phó Trạch Văn đính hôn, hôm nay sau khi nhìn thấy Hạ Tình vẫn như trước đây chói lọi đau mù mắt, cái cảm giác này của Đới Tuyết Dao càng thêm mãnh liệt, chỉ có cùng Phó Trạch Văn đính hôn tiện đà kết hôn cô mới có thể an tâm được.

"Làm sao vậy?" Mẹ Đới Tuyết Dao Lý Tú Vân thân thiết ngồi xuống bên cạnh, "Ai lại bắt nạt con gái bảo bối nhà chúng ta hả?"

Cách nói này của bà thật không khoa trương, đừng nói trong cái nhà nhày, toàn bộ Đới gia cùng Lý gia đều phi thường phi thường bảo bối Đới Tuyết Dao, cũng bởi vì Đới Tuyết Dao có một bạn trai siêu cấp phú hào, hơn nữa đã bàn chuyện cưới xin, tháng 10 sẽ đính hôn, trong lúc đó tin tức đã truyền cho thân bằng hảo hữu, liền ngay cả bạn tiểu học và trung học cũng không ngoại lệ, có người trước đây thậm chí cũng không phải cùng một lớp. Hâm mộ ghen tị đương nhiên có, nhưng nhiều hơn là lấy lòng, mưu cầu của cô con gái này của Đới Tu Văn (cũng chính là cha của Đới Tuyết Dao) thượng kim quy, phải gả vào hào môn a, đương nhiên phải nịnh bợ, sau này nói không chừng là có thể hưởng chút ánh sáng đến chút lợi lộc ni.

Liền ví dụ nhà của Đới Tuyết Dao đi, lúc trước nhà bọn họ không phải ở đây, là một tiểu khu già trẻ năm tầng.

Đó là một nhà trọ cũ kỹ, lên lầu cũng không có thang máy, chỉ có một cầu thang xi măng chật chội, buổi tối lúc lên lầu còn phải tự mình soi đèn pin điện thoại chiếu sáng, vô cùng bất tiện.

Sau đó diện tích nhà trọ cũng rất nhỏ, hơn 60 mét vuông, hai phòng một sảnh, căn phòng những năm 70, 80, phi thường cũ kỹ, môi trường xung quanh tiểu khu cũng không tốt lắm, bên cạnh có một chợ rau, quán ăn nhỏ cái gì cũng nhiều vô cùng, phi thường ồn ào, hơn nữa rất bẩn và loạn.

Thẳng đến tận năm thứ 4 của Đới Tuyết Dao, nhà cô ở cái tiểu khu này di dời, tất cả mọi người chờ số tiền phá dỡ cùng phòng mới, cô cùng người nhà được đưa đến nơi hiện tại ở.

Nhắc tới cũng đúng dịp, tiểu khu này vừa vặn Phó gia vừa ý, Phó gia chủ yếu là làm công nghiệp nặng, nhưng là bất động sản làm giàu, mảnh đất này Phó gia muốn dùng để quy hoạch thành offices và tiểu khu cao cấp, lúc đó các gia đình khu cũ đều lấy được không ít tiền phá dỡ, sau đó còn có một phòng mới, có điều nhà phải đợi phải đợi tiểu khu mới xây xong mới có thể dùng được.

Chỉ có nhà Đới Tuyết Dao khác với người khác, nhà cô có được khoản phá dỡ cao hơn người khác gấp 2, 3 lần, sau đó còn có nhà, trực tiếp chính là nhà trọ cao cấp bên trong tiểu khu, nhà trọ hơn 20 tầng, nhà cô ở lầu 8, thang máy thẳng tới, đồ dùng trang trí trong nhà hoàn toàn sẵn có, 4 phòng 2 sảnh 1 bếp 2 vệ, cái gì cũng không cần làm, xách túi vào là có thể ở, thuận tiện vô cùng. Hoàn cảnh bên trong tiểu khu vô cùng tốt, giao thông bốn phía cùng kiến thiết công cộng cũng đều là vô cùng tốt, rất yên tĩnh, cả nhà bọn họ thỏa mãn đến không thể hài lòng hơn!

Nhà là năm năm trước vào ở, năm năm trước giá phòng nơi này là hơn mấy vạn, hiện tại chớ nói chi là, nếu như đem phòng này bán đi, ít nhất cũng phải hơn một ngàn vạn!

Có điều Đới gia coi trọng không phải là chút tiền nhỏ, bán nhà nhà bọn họ Tuyết Dao đâu còn mặt mũi yêu đương với Phó Trạch Văn, chỉ cần Đới Tuyết Dao có thể thuận lợi gả vào Phó gia, một hai ngàn vạn căn bản cũng không tính là gì, một bộ trang sức phỉ thúy ngọc lục bảo của Hứa Dung sẽ không dừng ở cái giá này ni! Phó giao có tiền, trong kẽ tay hơi hơi lộ ra một chút liền đủ cho người bình thường sung sướng mấy đời rồi.

Phòng này ai không đỏ mắt, thân bằng hảo hữu của Đới gia cũng chờ Đới Tuyết Dao có thể gả vào hào môn bọn họ theo thơm lây ni.

"Còn không phải đứa em trai kia của Trạch Văn." Đới Tuyết Dao tức giận đến mức muốn xé sô pha, sau đó ngẫm lại ghế sô pha cũng thật đắt, hỏng rồi người khác lại không thể bồi thường cho cô liền từ bỏ, "Con thực sự là chán ghét nó!"

"Nó sao chọc giận con thế nào, con sẽ không phải vì nó mà cùng Trạch Văn cãi nhau đi?" Lý Tú Vân có chút lo lắng, nhưng người ta là huynh đệ ruột, có người nói cảm tình vẫn tốt, con là chị dâu tương lai chưa vào cửa, cũng không thể ly gián tình cảm huynh đệ nhà người ta, miễn cho chữa lợn lành thành lợn què.

"Mẹ, người xem con là loại người không có chừng mực sao." Đới Tuyết Dao có chút không nói được gì, cô chỉ có thể bám theo Phó Trạch Văn chờ nhiều năm như vậy, không có chút tài ăn nói cùng thủ đoạn đâu có thể thuận lợi như vậy, Phó Trạch Văn cũng không có dễ bị lừa gạt như vậy, tình cảm của mình đối với Phó Trạch Văn xác thực không phải giả, chỉ là không thuần túy thôi.

"Vậy thì tốt, ngàn vạn không thể cùng Trạch Văn cãi nhau." Lý Tú Vân an tâm, bà là giáo viên cao trung, tốt nhất chính là kiên nhẫn, hàng năm đều phải dạy mấy loại như vậy, không có kiên trì đâu có thể kiên trì mấy chục năm, bà vẫn dặn Đới Tuyết Dao phải có kiên trì, cùng Phó gia ở chung là không thể nhanh chóng, việc tình cảm không thể vội vàng được, phải từ từ bồi dưỡng.

Nhà bọn họ cùng Phó gia chênh lệch vốn là lớn, muốn gả vào vậy thì phải để Đới Tuyết Dao có chút dáng vẻ đi ra, tối thiểu phải có chính là tu dưỡng cùng gia giáo tốt, phải ôn nhu biết rõ đạo lý, hiếu thuận yêu chăm sóc người khác, còn muốn ở sự nghiệp có thể giúp đỡ được Phó Trạch Văn một tay, như vậy mới có thể bù đắp được gia thế không đủ.

Cũng may mình và Tu Văn đều là thầy giáo, một giáo sư đại học một thầy giáo cấp ba, nói ra vẫn là thật dễ nghe, tuy rằng lương cũng những thứ kiếm bộn tiền kia không cách nào so sánh được, thế nhưng rất nhiều người tìm đối tượng liền thích tìm giáo viên hoặc xuất thân gia đình giáo viên, cảm thấy đáng tin.

Đây không phải rất thuận lợi sao, từ từ đi, bất tri bất giác, mỗi một bước đều cẩn thận một chút, hiện tại Đới Tuyết Dao giành được tín nhiệm từ trên xuống dưới nhà họ Phó, còn bắt đầu bàn cưới xin, tuy rằng thời gian hơi dài, làm trễ nãi 5, 6 năm thanh xuân của Đới Tuyết Dao, nhưng kết quả thật là được mà.

"Đứa em trai kia của anh ấy bình thường nhìn cậu ta liền phi thường không đáng tin, cả ngày đông tây hỗn

loạn, một đống hồ bằng cẩu hữu, vừa nhìn đã biết không phải tốt đẹp!" Đới Tuyết Dao đối với Phó A Bảo phi thường phiền chán, "Những thứ này con đều nhịn, chờ sau khi cậu ta kết hôn hai nhà bọn con gần như cũng có thể tách ra."

"Nhưng chuyện hôm nay con thật không muốn nhẫn nhịn!" Đới Tuyết Dao nghĩ tới đây liền phát hỏa, "Hôm nay là lần đầu tiên con tham gia tiệc rượu quan trọng như vạy, con ăn mặc xinh đẹp, tỉ mỉ trang điểm, còn đeo châu báu quý giá, chính là hy vọng có thể quen biết nhiều bằng hữu của Phó gia một chút, sớm cho mọi người biết thân phận của con. Vốn việc này là Trạch Văn làm, anh ấy đều nói tốt về con, nói muốn giới thiệu vài bằng hữu để con biết, cũng coi như đem chuyện bọn con không khai ra bên ngoài."

"Thế mà đứa em trai này của Trạch Văn sớm không bệnh muộn không bệnh, một mực liền hôm nay bị bệnh con thấy cậu ta bình thường nhảy nhót vui vẻ như vậy, đột nhiên liền bị bệnh, sao lại đúng dịp như vậy ni! Lúc đó Trạch Văn không nói hai lời liền tự mình đưa cậu ta đến bệnh viện, sau đó cũng không trở lại nữa, cả buổi tối của con cứ đứng ngốc như vậy mấy tiếng, còn phải kéo khóe miệng cười, thế mà căn bản không có ai quen biết con! Mẹ nói sao con không nóng được?!"

"Ai nha, cũng không mấy tháng nữa là đính hôn, tùy nó đi, ai còn có thể không sinh bệnh ni." Đới Tu Văn ngồi xuống ghế sa lông đối diện hai mẹ con uống nước, ông là giáo sư đại học, nhẫn nại so với vợ ông Lý Tú Vân tốt hơn, "Về phần ở yến hội quen biết ai, bây giờ không phải là quan trọng nhất, chỉ cần con và Trạch Văn kết hôn, những người này con đều sẽ biết."

Đới Tuyết Dao suy nghĩ một chút đúng là chuyện như thế, mình là có chút nóng lòng, quen biết người khác cái gì, sau này cùng Phó Trạch Văn kết hôn có rất nhiều cơ hội.

"Vậy là sao, sau này Dao Dao nhà chúng ta làm tổng tài phu nhân, phu nhân thành viên ban giám đốc!" Lý Tú Vân vỗ vỗ cánh tay Đới Tuyết Dao, "Đến lúc đó còn sợ không có ai quen biết con? Khi đó phỏng chừng người trên tin tức, toàn quốc đều đến nhận thức con!" *(cả nhà này atsm level max -_-)*

Lần này Đới Tuyết Dao lại cao hứng lên, gia nghiệp này của Phó gia sau này khẳng định cũng là muốn giao cho Phó Trạch Văn quản lý, Phó A Bảo cũng chỉ có thể làm một phú nhị đại, chờ cậu ta kết hôn liền phân ra được rồi, con trai nhỏ cũng không lấy được bao nhiêu tiền, cũng không thể đem công ty chia hai nửa, ngày nào đó bị Phó A Bảo đánh bại cũng không hiểu được, cô tin tưởng vợ chồng Phó Minh vẫn chưa không có não như vậy.

25. Chương 25

Phó A Bảo ngủ rất ngay thẳng, đặc điểm của cậu chính là tâm khoan, sau khi không còn ói liền thư thư phục phục nằm trên giường đi ngủ, thỉnh thoảng còn muốn lẩm bẩm hai tiếng, đây là đặc điểm ngủ của cậu. Ba người khác của Phó gia thương lượng đến rất muộn mới về phòng mình, nhưng nằm trên giường làm thế nào cũng không ngủ được, cơ hồ một đêm không nhắm mắt, đều vì tương lai của Phó A Bảo mà lo lắng, nam nhân mang thai cái gì, cũng không biết sau này đến cùng sẽ như thế nào.

Hiện tại thân thể không sai, vạn nhất hài tử hơi lớn lại trở nên không thích hợp đối với thân thể tạo thành

gánh nặng đây, còn có, sau này bụng lớn hơn thì không thể tùy tiện đi ra ngoài, người khác thấy được hỏi tới làm sao bây giờ, sao lại không thể truyền chút nào ra bên ngoài, sẽ đem người nói xấu, đúng rồi, trường học bên kia cũng phải đi xử lý chút, phải giải quyết thủ tục tạm nghỉ học của A Bảo, trước tiên nghỉ học một năm.

Nói chung đủ loại chuyện lo lắng nhiều vô cùng, ba người đều khổ não vô cùng.

Thế là ngày hôm sau sau khi thức dậy Phó A Bảo thấy chính là ba con gấu trúc lớn, cậu một bên uống sữa đậu nành, một bên hiếu kỳ nói: "Mọi người đây là thế nào, vành mắt đen thế này, buổi tối không ngủ mà làm gì hả?"

Ba người: "..." Ngoại trừ bận tâm chuyện của con bọn ta còn phải có thể suy nghĩ chuyện gì a?! Tâm khoan đến nước này cũng thực sự là quá lợi hại, trong bụng con có thêm một em bé, con không lo lắng chút nào sao.

Đừng nói nam nhân mang thai, ngay cả nữ nhân mang thai, cũng không thể có thể tâm khoan đến trình độ như thế này!

Lúc này điện thoại di động của Phó A Bảo vang lên, cậu từ trong túi quần lấy điện thoại ra nhìn, là đồng bọn bình thường hay cùng nhau chơi, liền cao hứng phấn chấn chuẩn bị nhận điện thoại.

Còn chưa ấn xuống nút nghe đâu điện thoại trong tay đã không thấy tăm hơi!

Phó A Bảo ngẩng đầu lên, điện thoại bị Phó Trạch Văn đoạt đi, "Ca?" Đây là làm gì đây.

"Em đang mang thai, còn nghịch điện thoại di động cái gì, không cho phép!" Phó Trạch Văn nhìn Phó A Bảo một chút, sau đó ấn nút trả lời, "Uy."

Không hổ là bằng hữu của Phó A Bảo, cũng không phải cái thứ đầu óc đơn thuần gì, là gọi điện thoại đến để Phó A Bảo ra ngoài chơi, nói là vốn là một nơi mới mở hạng mục nhảy bungee trong khu vui chơi, muốn tìm mấy đồng bọn cùng đi thử một chút, chủ đề phát tiết thanh xuân.

Phó Trạch Văn nghe được trên đầu nổi lên gân xanh, phát tiết thanh xuân? Phát tiết cái quỷ ngươi a!

Thanh xuân có cái gì phát tiết, giống như bị ngu vậy, rảnh rỗi thì ở nhà đọc thêm sách! Đừng cho là ta không biết, các ngươi đều là thất học!

"A Bảo không rảnh, nó gần đây thân thể không tốt lắm, phải ở nhà an dưỡng một khoảng thời gian, các ngươi đi thôi, lúc về chụp ảnh gửi qua cho A Bảo xem là được." Phó Trạch Văn không chút nghĩ ngợi liền trả lời cự tuyệt, trong bụng A Bảo có em bé, đâu có thể chơi nguy hiểm như thế.

"A Bảo sinh bệnh?" Đám bạn đầu dây điện thoại bên kia rất khẩn trương, "Bệnh gì, có nghiêm trọng không, nếu không bọn em tới thăm một chút đi."

"Tạm thời không có gì quá đáng lo, có điều bác sĩ nói phải tĩnh dưỡng, chờ nó khỏe rồi đề nó tìm mọi người chơi." Phó Trạch Văn hoàn toàn không muốn để đám người này đến nhà, cũng không phải hắn ghét bạn bè của em trai mình, mà là ắn biết em trai mình không đáng tin, hoàn toàn sẽ không nói dối, hai ba câu hạ xuống là có thể đem chuyện mình mang thai chủ động khai báo rõ ràng.

Vậy có thể tốt sao?!

Sau khi cúp điện thoại Phó Trạch Văn liền đem điện thoại thu hồi, nói là sau này hắn toàn quyền bảo quản, muộn gọi điện thoại? Được, dùng điện thoại cố định trong nhà.

Phó Minh và Hứa Dung liên tục gật đầu, không sai không sai, chính là như vậy, điện thoại di động có thể không dùng cũng không cần đi, dùng điện thoại cố định cũng giống nhau.

Phó A Bảo sửng sốt thật lâu, mãi đến tận lúc Phó Trạch Văn cúp điện thoại đem điện thoại di động của cậu cất vào túi mình mới phản ứng được, cậu đột nhiên liền thông mình, hỏi một vấn đề cậu có chút tuyệt vọng: "… Vậy em sau này còn có thể dùng máy tính không? Còn có thể chơi game không?"

Ba người khác của Phó gia trăm miệng một lời nói: "Không thể!"

Sống hai mươi năm, Phó A Bảo cảm thấy, trong nháy mắt đây là điều bi thảm nhất trong cuộc đời cậu, lúc trước bị Trịnh Cảnh Đồng cóc ghẻ gặm cũng không thương tâm như vậy ni!

Không thể chơi điện thoại di động, không thể chơi máy vi tính, đối với Vua Weibo kiêm Vua Đào Bảo Vật là cậu mà nói, quả thực chính là lấy mạng của cậu! Cuộc sống sau này còn có lạc thú gì a! Những ngày tháng này đúng là không có cách nào trôi qua được!

Nhân sinh thực sự là quá gian nan.

"Này… Không chơi những thứ này, em bình thường có thể làm gì a, khẳng định là nhàm chán chết mất!" Phó A Bảo cảm thấy có chút ủy khuất.

"Lúc mẹ mang thai cũng không có nhiều trò chơi như vậy, vẫn như bình thường thôi." Hứa Dung đã mang thai hai đứa nhỏ, kinh nghiệm phong phú, "Đừng nói mẹ, trước đây vài ngàn năm cũng không có mấy thứ điện thoại di động với máy tính, đối với phụ nữ có thai đều không tốt."

Phó A Bảo nhìn mẹ mình, lại giật giật mũi.

Mắt thấy Phó A Bảo sắp muốn rớt kim đậu đậu (ở đây là nước mắt =)))))), Phó Trạch Văn ngồi xuống

nhẹ giọng an ủi: “Không có chuyện gì, chỉ có mấy tháng, kỳ thực cả ngày chơi những đồ công nghệ này đối với thân thể cũng không tốt, chính là em không mang thai anh cũng muốn kiến nghị em giảm chơi những thứ này. Mặt khác a, em muốn mua gì thì nói với anh, anh mua hộ em, mua cái gì cũng được!”

Phó A Bảo toàn bộ nghe không lọt tai, cậu đang buồn cho tương lai của bản thân, trong lòng cảm thấy đau khổ vô cùng, sau khi ăn xong điểm tâm nhạt như nước ốc liền ỉu xìu bẹp miệng trở về phòng, cậu cần ngủ để yên tĩnh một chút.

“Ai u, này có thể tốt sao, bộ dáng này của bảo bảo có thể không được a.” Hứa Dung phi thường lo lắng, “Thời điểm phụ nữ mang thai tâm tình không tốt, chúng ta phải nghĩ cách.”

Phó Trạch Văn suy nghĩ một chút nói: “Con đi tìm bác sĩ hôm qua kiểm tra cho A Bảo hỏi một chút, con thấy hắn ở phương diện này rất thành thạo, hơn nữa A Bảo tóm lại phải có bác sĩ chăm sóc, người khác con không yên tâm, dù sao hắn cũng biết chuyện mang thai, sau này dựa vào hắn là được.”

Hứa Dung cau mày nói: “Bác sĩ này không phải của bệnh viện Trịnh gia sao, có thể được không?” Bà không muốn cùng Trịnh gia tuyệt giao, thế nhưng chuyện mang thai này là chuyện khác, bác sĩ của Trịnh gia, luôn cảm thấy quái quái.

“Bác sĩ kia xác thực cũng không tệ lắm, trước nghe Cảnh Đồng nói rồi, nói là bác sĩ tốt nhất của bệnh viện nhà bọn họ, là kim tự chiêu bài.” Phó Trạch Văn tim tưởng Trịnh Cảnh Đồng ở phương diện này sẽ không nói dối, “Trịnh gia dù sao cũng hơn cũng thân thiết hơn người ngoài, tối thiểu bọn họ cũng là quan tâm A Bảo, dùng bác sĩ nhà bọn họ khá có bảo đảm, chí ít không cần lo chuyện loạn truyền ra ngoài.”

Phó Minh cùng Hứa Dung nghĩ cũng phải, việc này có thể không để người khác biết sẽ không để cho ai biết.

“Đúng rồi.” Phó Trạch Văn đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Con nghĩ chậm đính hôn lại, tình huống của A Bảo bây giờ có chút đặc thù, có thể không để Tuyết Dao nhìn thấy là tốt nhất.”

Phó Minh cùng Hứa Dung cũng không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng Hứa Dung hỏi: “Đẩy lên lúc nào thì tốt hơn?”

Phó Trạch Văn cau mày suy nghĩ một chút, “Ngày mồng 1 tháng 5 sang năm đi, khi đó A Bảo đã sớm sinh con, thân thể cũng gần như có thể dưỡng tốt rồi.”

“Này…” Hứa Dung muốn nói lại thôi.

Phó Trạch Văn không thèm để ý nói: “Không có chuyện gì, con đi nói với cô ấy, cô ấy có thể hiểu cho.”

Vì ta mải chơi nên quà mừng năm mới tới hơi muộn a

Chúc mọi người năm mới vui vẻ, hạnh phúc

26. Chương 26

Phó Trạch Văn quyết định chậm đính hôn lại phải trải qua đắn đo suy nghĩ, bởi vì một khi đính hôn, quan hệ của Đới gia và Phó gia sẽ khác, lui tới sẽ rất nhiều, sau đó sẽ bắt đầu bận rộn chuyện kết hôn, kết hôn thì phi thường rườm rà, giai đoạn chuẩn bị trước rất tốn thời gian, chuyện người Đới gia đến làm khách cũng trở nên rất thường xuyên, chuyện này đối với Phó A Bảo không phải chuyện tốt, Phó Trạch Văn không hy vọng em trai bảo bối của hắn lúc nhà có khách phải trốn ở trong phòng, hắn cảm thấy A Bảo nhất định sẽ rất bị tổn thương, rõ ràng không phải lỗi của cậu, nhưng phải trở thành người không thể gặp, biện pháp tốt nhất là tận lực không nên để cho người ngoài tới nhà.

Tuy nói Phó Trạch Văn muốn đính hôn với Đới Tuyết Dao, thế nhưng hắn xưa nay không nghĩ tới muốn cùng Đới Tuyết Dao chia sẻ bí mật này, có thể nói, ở nơi sâu thẳm trong trái tim, hắn cũng không phải quá tín nhiệm Đới Tuyết Dao.

Hắn nghĩ tới vô cùng tốt, hắn cảm thấy Đới Tuyết Dao nên hiểu cho hắn, đính hôn chỉ là chậm lại mà thôi, cũng không phải hủy bỏ, hai người đều cùng một chỗ 5, 6 năm, nhiều năm như vậy cũng đã chờ được, cũng không vội 1 2 năm, hắn nói với Đới Tuyết Dao lấy cớ là Phó A Bảo ngã bệnh, thân thể không tốt, bác sĩ nói cần tu dưỡng khoảng 1 năm, trong nhà không có tâm tư làm hỉ sự, vì thế tạm thời chậm lại, chờ thân thể A Bảo khỏe mạnh lại nói.

Nhưng hiển nhiên hắn nghĩ lầm rồi, Đới Tuyết Dao hoàn toàn không thể tiếp nhận chuyện đính hôn chậm lại này, cô vốn cảm thấy tháng 10 đã rất muộn, cô đã chờ ngày đó nhiều năm như vậy, mắt thấy thành công đang ở trước mắt, hiện tại đột nhiên nói cho cô biết còn phải chậm lại đến sang năm, bất luận lý do nào cô đều không thể tiếp thu!

Hơn nữa Đới Tuyết Dao hoài nghi, Phó Trạch Văn căn bản là lấy Phó A Bảo làm cái cớ, vì em trai cái gì, cô thấy Hạ Tình mới là thật, rõ ràng trước kia cũng đã nói xong rồi, thiệp mời gần đây cũng cần phát ra ngoài, nhưng sau khi ở yến hội tình cờ gặp Hạ TÌnh, Phó Trạch Văn liền chậm trễ đính hôn, trước sau mới bất quá một ngày a, muốn nói trong đó không có liên hệ, đánh chết Đới Tuyết Dao cũng không tin!

Hạ Tình thực sự là nằm cũng trúng đạn.

Trong lòng Đới Tuyết Dao hỏa a, hận không thể tại chỗ liền để Phó Trạch Văn nói thanh thanh sở sở, nhưng như vậy cô sẽ không có đường lui, nếu như cô khóc om sòm, Phó Trạch Văn nói không chừng sẽ nhờ đó mà hủy bỏ, chỉ có tiếp tục giả bộ nhược thế mới là lựa chọn chính xác, để Phó Trạch Văn đối với cô sản sinh lòng áy náy.

Giống như năm đó vậy, khi đó mình không phải lựa chọn dựa vào cái này để trói chặt Phó Trạch Văn sao.

Phó Trạch Văn hẹn Đới Tuyết Dao tới một nhà hàng bàn chuyện này, hắn không thể dẫn cô về nhà, sau khi hắn nói chậm lại chuyện đính hôn lúc đó xuất hiện trầm mặc ngắn ngủi.

"Em không đồng ý?" Phó Trạch Văn không quá cao hứng, tuy nói hắn muốn đổi thời gian đính hôn, nhưng lại không phải không đính hôn, chỉ là chậm lại, nhà bọn họ hiện tại có tình huống đặc biệt, tình huống đặc biệt xử lý đặc biệt, trong nhà có bệnh nhân không có tâm tư làm hỉ sự không phải rất bình thường sao.

"Không phải." Đới Tuyết Dao vội vã trả lời, "Em chỉ là cảm thấy có chút bất ngờ."

"Anh rất xin lỗi, thế nhưng anh rất lo lắng về tình hình của A Bảo, căn bản không có tâm tư gì đính hôn, thế nhưng anh bảo đảm, muộn nhất là chậm lại đến mồng 1 tháng 5 sang năm, sẽ không đổi chủ ý nữa." Phó Trạch Văn bảo đảm nói.

Đới Tuyết Dao hoàn toàn không tin, cô đã hoàn toàn nhận định Phó Trạch Văn đang tìm cớ, vì em trai cái gì, hắn trăm phần trăm là vì Hạ TÌnh mới chậm đính hôn lại, nhất định là nhìn thấy Hạ Tình liền hối hận rồi *(t cũng chỉ mong thế lắm -_-)*, nam nhân chính là như vậy, ăn trong bát nhìn trong nồi, nhất định là muốn kéo dài, vạn nhất Hạ Tình không đồng ý, hắn vẫn còn một vỏ xe phòng hờ! *(ý là vẫn còn đường lui)*

Phó Trạch Văn nếu như biết trong lòng Đới Tuyết Dao đang suy nghĩ gì, tuyệt đối muốn dính mặt cô lại, lấy thân phận địa vị của hắn, còn phải tìm vỏ xe phòng hờ? Hắn não tàn a?! Hắn thiếu nữ nhân không ai cần như vậy?!

Coi như theo đuổi không được Hạ Tình, nhưng chỉ cần hắn muốn, đủ loại con gái tốt khẳng định đứng xếp hàng theo đuổi cầu xin hắn, hắn cần tìm vỏ xe phòng hờ cung cấp sao?

Nhưng hiển nhiên Phó Trạch Văn không biết trong lòng Đới Tuyết Dao đang suy nghĩ gì, hắn tiếp tục nói: "Anh sẽ tự mình nói chuyện với chú dì về việc này, cũng may thiệp mời vẫn chưa phát, chậm lại cũng không có ảnh hưởng gì, sau đó lúc đưa em về sẽ nói rõ ràng với bọn họ đi."

Đới Tuyết Dao cuống lên, "Thế nhưng khách sạn không phải đã đặt trước sao?" Tới nhà cô cùng cha mẹ cô nói chuyện, vậy thì sẽ trở thành sự thật lúc trước, khả năng cứu vãn gì cũng không có.

"Lùi lại là được rồi." Phó Trạch Văn hoàn toàn không cảm thấy đây là chuyện ghê gớm gì, cũng chỉ là lãng phí chút tiền mà thôi.

Đới Tuyết Dao suy nghĩ một chút hỏi: "A Bảo đến cùng là bị bệnh gì a, nghiêm trọng như thế cần dưỡng một năm?" Cô ngược lại muốn nghe một chút Phó Trạch Văn có thể nói ra được bệnh gì.

"Không phải bệnh gì nghiêm trọng, chính là cần tĩnh dưỡng, bác sĩ nói dưỡng tầm một năm rưỡi còn chưa tốt." Phó Trạch Văn hàm hồ nói.

Liền ra vẻ bệnh cũng không muốn nói với cô, Đới Tuyết Dao càng thêm hoài nghi, cô muốn nói chút gì,

thế nhưng sau đó ngẫm lại, có nói cô nói kỳ thực thật không thích hợp, có vẻ cô rất nóng ruột, liền ngậm miệng, nếu Phó Trạch Văn muốn tới nhà cô nói với cha mẹ cô, vậy thì viết văn ở đây đi.

"Em biết rồi, sau đó tới nhà em cùng ba mẹ em nói một chút đi, chuyện nay em không có ý kiến gì, chính là sợ ba mẹ em lo lắng, anh tự mình nói với bọn họ một chút cũng được để cho bọn họ yên tâm." Đới Tuyết Dao có chút đáng thương nói, "Anh cũng biết, cha mẹ em vẫn cảm thấy em không xứng với anh, lúc trước nhà anh nói muốn cùng em đính hôn bọn họ căn bản không dám tin, vì thế không nói với bọn họ rõ ràng bọn họ nhất định sẽ suy nghĩ lung tung, tuổi bọn họ đã cao, em cũng không muốn để bọn họ lo lắng."

Phó Trạch Văn gật đầu, cái này hắn cũng có thể lý giải, đính hôn cũng không phải việc nhỏ, chậm lại xác thực nên hảo hảo nói rõ ràng, miễn cho hai nhà có hiểu lầm gì.

Hai người đạt tới nhận thức chung, cơm tối mau ăn cho tới khi xong Đới Tuyết Dao nói muốn tới phòng rửa tay bổ trang, sau đó cô đến phòng rửa tay liền gọi điện thoại về nhà, người nhận điện thoại là mẹ của Đới Tuyết Dao Lý Tú Vân.

"Mẹ, người mau mau an bài giúp con một chút, gọi mấy người họ hàng tới, càng nhiều càng tốt, mời bọn họ tới nhà chơi, sau đó con với Trạch Văn muốn tới." Đây là chủ ý Đới Tuyết Dao đột nhiên nghĩ đến.

Lý Tú Vân cảm thấy không hiểu ra sao, con gái mang bạn trai trở về, gọi thân thích tới làm cái gì, cũng đã là buổi tối, đã qua thời gian cơm tối, "Gọi người tới là cái gì a?"

Đới Tuyết Dao liền đơn giản cùng Lý Tú Vân nói ra chuyện muốn trì hoãn đính hôn.

Lý Tú Vân cả kinh, bà sốt sắng nói: "Cái gì, muốn trì hoãn, tại sao?!" Con gái đợi nhiều năm như vậy thật vất vả nhịn đến đính hôn, ngày tốt của bọn họ cũng sắp đến rồi, làm sao đột nhiên xảy ra biến cố?!

"Mẹ người đừng vội, con có chủ ý, mẹ theo lời con nói mà làm." Sau đó Đới Tuyết Dao liền đem chủ ý của mình nói một lần, cô cũng không tin, ở dưới dạng tình huống này, Phó Trạch Văn còn có thể nói ra loại câu đính hôn cần trì hoãn.

Phó Trạch Văn lúc trước lựa chọn cô cũng là bởi vì áy náy, Đới Tuyết Dao tin, thủ đoạn giống nhau khẳng định còn có thể hữu hiệu.

27. Chương 27

Phó gia.

Phó Minh và Hứa Dung nhìn trong sân tràn đầy các loại vật dụng cạn lời một hồi lâu.

Từ giường chiếu chăn đệm, cho tới bàn chải đánh răng kem đánh răng, quần áo chống phóng xạ cái gì a, sản phẩm tắm bảo vệ chuyên dụng cho phụ nữ có thai cái gì a, sản phẩm trẻ sơ sinh a… Đủ loại gì đó, đừng nói là phụ nữ có thai dùng, chỉ cần là người dùng được, cơ hồ tất cả đều có, chỉ có không nghĩ tới, cái gì có thể nghĩ tới đều xuất hiện!

Hơn nữa mỗi một loại đều chuẩn bị rất nhiều phần, không phải là đếm theo chiếc, mà là đếm theo hòm, thậm chí là có những phần dễ hao tổn đều đếm bằng xe.

Đồng thời vì tăng tính lựa chọn, đồ hàng hiệu kiểu dáng giống nhau chuẩn bị rất nhiều.

Trịnh gia đây là muốn đem siêu thị chuyển tới Phó gia bọn họ sao?

Không, so với siêu thị còn khoa trương hơn, trong siêu thị rất nhiều thứ cũng không cao cấp như vậy, thậm chí còn có một vài dụng cụ chữa bệnh trong bệnh viện ni, nói là thuận tiện dùng kiểm tra cho A Bảo.

Từng xe từng xe đồ vật đi vào, Phó Minh và Hứa Dung đều bị hoa mắt, tuy nói tối hôm qua là buồn bã trở về, thế nhưng hôm nay Trịnh gia mang đồ tới cũng là có ý tốt, cùng là vì cho A Bảo nhà bọn họ, cự tuyệt không lớn như lời nói, huống hồ hai nhà cũng không có ý định tuyệt giao, sau nào vẫn còn muốn lui tới.

Phụ trách giao hàng tới là Trịnh Cảnh Đồng, y vừa tới liền thân thiết gọi chú dì không ngừng, khỏi nói ân cần bao nhiêu, còn tỉ mỉ giới thiệu mình hôm nay mang đồ gì đến, phân biệt có lợi ích gì, còn cầm một tờ danh sách dày đặc đi ra.

"A Bảo thiếu cái gì, muốn cái gì mọi người đều nói với cháu, cháu liền lập tức cho mang tới, cái gì cũng được." Trịnh Cảnh Đồng hôm này là bị cha mẹ hạ mệnh lệnh nghiêm, nhất định phải hảo hảo biểu hiện ở Phó gia, tiện đà đăng đường nhập thất! Lập tức thành công không được cũng từ từ mà đi, trước tiên từ chuyện nhỏ làm lên.

Ví dụ chuyển vật tư gì gì đó. *(tác giả: ←_← quả nhiên là làm việc nhỏ……)*

Tuy rằng những đồ này nhà mình cũng mua được, thế nhưng cái này cùng có mua nổi hay không không liên quan, đây là vấn đề tâm ý, Phó Minh và Hứa Dung vẫn rất vui vẻ, xem ra Trịnh gia hôm qua cũng không phải nói tùy tiện một chút, là thật lòng yêu thương A Bảo nhà bọn họ.

Như thế vẫn chưa đủ, cuối cùng Trịnh Cảnh Đồng đem Lưu Việt cũng mang đến, "Đây là bác sĩ ưu tú nhất bệnh viện nhà cháu, A Bảo lần trước đi bệnh viện chính là hắn kiểm tra cho, hắn sau này coi như là bác sĩ chuyên môn của A Bảo, có hắn ở đây, chú dì có thể yên tâm."

"Chào Phó tiên sinh Phó phu nhân." Lưu Việt bị giao nhiệm vụ này kỳ thực vẫn rất vui vẻ, nam nhân tự nhiên thụ thai cái gì, hắn là lần đầu thấy, là một bác sĩ, đương nhiên đối với cái này rất tò mò, nếu như có thể tiếp xúc gần gũi nghiên cứu, vậy thì càng tốt hơn.

Đương nhiê, chữ nghiên cứu này không thể nói ở đây cho người khác nghe, bằng không hắn nhất định sẽ bị đánh ra khỏi đây.

Phó Minh và Hứa Dung trước đây cũng nghe Phó Trạch Văn nhắc qua người này, nhưng là thấy người thật vẫn cảm thấy là là, Hứa Dung hiếu kỳ nói: "Cháu ở khoa sản?"

Lưu Việt giật giật khóe miệng: "Không phải, có điều xin Phó tiên sinh Phó phu nhân yên tâm, phương diện kỹ thuật chuyên ngành của cháu tuyệt đối có thể tin."

"Vậy cháu bây giờ liền đi xem A Bảo đi, nó buổi tối không có khẩu vị gì, uống một chút nước quả chua cũng không chịu ăn cơm." Hứa Dung đối với điểm ấy rất sốt ruột, không ăn cơm làm sao được.

Lưu Việt nhận mệnh lệnh xong liền lập tức theo Phó Minh vào nhà lên lầu, hắn hôm nay thật ra là mang theo 2 nhiệm vụ tới, thứ nhất đương nhiên là chăm sóc Phó A Bảo, chính hắn đối với việc này cũng rất có hứng thú.

Cái khác chính là làm thuyết khách của Trịnh Cảnh Đồng, cố gắng ở trước mặt Phó A Bảo cấp Trịnh Cảnh Đồng chút cảm giác tồn tại.

Đại Boss nói rồi, hai nhiệm vụ nhất định toàn bộ đều phải hoàn thành, làm không được cũng không cần trở về nữa!

Lưu Việt thực sự là khóc không ra nước mắt, nhân sinh thực sự là quá gian nan.

"Dì, con có thể đi xem A Bảo không? Chỉ cần liếc mắt nhìn chút, thấy em ấy khỏe mạnh cháu mới yên tâm." Trịnh Cảnh Đồng thấy Lưu Việt theo Phó Minh đi vào nhà, trong lòng cũng phi thường muốn đi vào, hôm qua A Bảo nói thành như vậy, cũng không biết bây giờ có tốt hơn chút không.

"Cháu nói xem?" Hứa Dung cũng không nói quá tàn nhẫn, "Hôm qua nó thấy cháu liền nói thành như vậy, cháu tạm thời đừng gặp mặt là tốt nhất."

"… Vậy đi." Trịnh Cảnh Đồng thất vọng đến cực điểm, vẫn là chưa thấy được mặt Phó A Bảo, "Vậy cháu về trước, có chuyện gì dì liền liên hệ với cháu, chuyện gì cũng được, cháu nhất định sẽ thuận theo, hôm nào cháu trở lại gặp A Bảo." Quên đi đi về trước đã, có Lưu Việt ở đây, thế nào cũng có thể thăm dò được không ít tin tức.

Nhìn xe Trịnh Cảnh Đồng rời đi, Hứa Dung trong lời hơi có chút cảm khái, đây là tạo cái nghiệt gì a.

Lúc bà vào nhà đúng lúc Phó Minh từ trên lầu đi xuống, "Cảnh Đồng về rồi a?"

Hứa Dung gật đầu, "Ân, về rồi, nó nói muốn đến xem A Bảo, được em khuyên trở về, bác sĩ Lưu ở trong

phòng A Bảo?"

"Ân." Nói đến đây Phó Minh liền cao hứng lên, "Bác sĩ Lưu này chính là có bản lĩnh a, A Bảo hiện tại có khẩu vị rồi! Bác sĩ Cảnh Đồng mời này không sai!"

Hứa Dung cũng cao hứng trở lại, "Vậy thì tốt, em bảo người sắp xếp cho cậu ấy một phòng, sau này phải hảo hảo chiêu đãi cậu ấy."

……

"Bác sĩ Lưu, tôi hỏi anh, tôi không phải sau này cũng không thể nghịch điện thoại di động và máy tính a?" Phó A Bảo phi thường quan tâm vấn đề này, cậu đang ngồi trên giường ăn cơm tối, vừa ăn vừa cùng Lưu Việt tán gẫu.

"Có thể không dùng là tốt nhất, có điều thỉnh thoảng dùng một chút cũng không sao, quần áo chống phóng xạ xuyên thấu khá tốt." Lưu Việt cũng không biết khuôn mặt thật của Phó A Bảo, hắn chỉ cảm thấy đứa nhỏ này bóng loáng không dính nước khiến người ta thích, hóa ra là con trai bé của Phó Minh a, hắn không quá quan tâm ngành tài chính kinh tế, liền coi như là nhận thức phú hào Phó Minh mấy chục năm, không quen biết Phó Trạch Văn mới vừa cất bước.

"Thật sự?!" Phó A Bảo đầu óc luôn rất đơn thuần, cậu là kiểu nghe những câu mình quan tâm, chỉ tiếp thu những phần mình thích nghe, cậu liền nghe đến ba chữ "Không sao cả."

Bác sĩ đều nói không sao, vậy còn có thể sai? Thỏa đáng thỏa đáng chính là không sai a!

Cậu liền ba ngụm bới xong cơm, bật ngửa một cái từ trên giường đứng lên, sau đó đi như bay mở máy tính, cậu 2 ngày không chơi game rồi đó! Còn phải đi dạo đào bảo vật!

Lưu Việt: "…" Người vừa ở trên giường yếu ớt không ăn được vài hạt cơm là ai vậy?

Chờ lúc Lưu Việt thuyết phục bằng tình cảm lý lẽ để Phó A Bảo đóng máy tính lại nằm lên giường, đã là chuyện của 9 giờ tối rồi.

Ngắn ngủi mấy tiếng, Lưu Việt đã nếm trải cái gì gọi là "Nhân sinh quả thực rất gian nan", "Có lý không nói được", "Đàn gảy tai trâu" vân vân cùng nhiều tư vị và cảm thụ, hắn đều cảm thấy nhân sinh của mình bắt đầu thăng hoa rồi.

Phó A Bảo giống như trẻ con vậy, hắn thật sự là lần đầu gặp được, bạn nói cậu ấy hư đi, chính xác là một đứa trẻ hư, bạn nói cậu ấy tốt đi, có thể cùng cậu ở chung thật sự khiến người ta phát điên, đối với cậu phát hỏa bạn cảm thấy tàn nhẫn, nhưng không phát hỏa mình lại rất nội thương, thực sự là dằn vặt người ta.

Tuy rằng chỉ có mấy tiếng, thế nhưng Lưu Việt đúc rút ra một chuyện: Con mắt của đại Boss nhà hắn thực sự là vô cùng "Độc đao"!

Lưu Việt mệt bở hơi tai về căn phòng Phó gia an bài cho hắn, mà lúc này Phó Trạch Văn cũng vừa hay trở về.

Mặt đen trở về.

28. Chương 28

Đang ở phòng khách xem ti vi chờ Phó Trạch Văn trở về Phó Minh và Hứa Dung nhìn thấy con trai mặt tối sầm trở về có chút kỳ quái, trong lòng nói đây là cùng Tuyết Dao cãi nhau rồi hả? Không thỏa thuận?

Phó Trạch Văn sau khi vào cửa nới lỏng cà vạt, "Cha, mẹ, con đã về." Hắn để người hầu làm chút đồ ăn khuya mang tới, ở Đới gia đợi lâu như vậy, hắn có chút đói bụng, hắn người này khi đói bụng tính khí liền cáu kỉnh, đây là chuyện cả nhà đều biết.

Hứa Dung tắt ti vi hỏi: "Con sau vậy, mặt buồn rầu, Tuyết Dao không đồng ý?"

Phó Trạch Văn ngồi vào một bên trên ghế sa lông trầm mặc một hồi, sau đó mới mở miệng nói: "Con cũng không biết cô ấy có phải cố ý không, hôm nay lúc cùng cô ấy ăn tối cô ấy miệng đã đáp ứng rồi."

"Đáp ứng không được sao, lẽ nào cô ấy ăn xong cơm tối lại hối hận rồi?" Hứa Dung có chút kỳ quái.

"Lúc đầu 2 nhà nói cẩn thận thời gian, hiện tại chúng ta bên này muốn trì hoãn, con cuối cùng phải tới chỗ cha mẹ cô ấy nói một chút." Phó Trạch Văn nghĩ tới đây liền nén một cục tức giận, "Lúc đến thật đũng lúc, nhà cô ấy vừa vặn có thật nhiều thân thích tới.

Phó Trạch Văn liền đem sự tình từ đầu tới đuôi nói một lần.

Hai tiếng trước, Phó Trạch Văn đưa Đới Tuyết Dao về Đới gia, còn mang theo không ít lễ vật, bởi vì phải chậm đính hôn lại, vì thế luôn cảm thấy có chút hổ thẹn.

Hai người đứng ở cửa, Đới Tuyết Dao ấn chuông cửa, sau đó đối với Phó Trạch Văn cười nói: "Không có chuyện gì, cha mẹ em không phải phải người không phân rõ phải trái, cùng bọn họ hảo hảo nói rõ lý do là được."

Tới đây Phó Trạch Văn vẫn có chút cảm động, mình nói là muốn trì hoãn đính hôn, thế nhưng lý do rất hàm hồ, nói là A Bảo bị bệnh, nhưng lại không nói là có bệnh gì, dưới tình huống này Đới Tuyết Dao có

thể hiểu mình như vậy, trong lòng Phó Trạch Văn có chút áy náy.

Nhưng cảm động còn chưa tới 3 phút, cửa vừa mở ra toàn bộ thế giới cũng thay đổi.

Mở cửa là Lý Tú Vân, bà nhìn thấy Phó Trạch Văn liền cười tươi như hoa: "Trạch Văn đến rồi a, nhanh, mau vào ngồi." Sau đó bà lại nhìn thấy bao lớn bao nhỏ trong tay Phó Trạch Văn, "Đến thì đến, sao mỗi lần tới đều mang nhiều đồ như vậy, này hai trên ba ngày, ta cùng bố Dao Dao đâu có dùng tới nhiều như vậy."

Phó Trạch Văn thật sự xấu hổ, đối phương nhiệt tình như vậy,nhưng sau đó mình lại phải bị dội một chậu nước lạnh.

Nhưng tới trước cửa Phó Trạch Văn liền thấy khách đầy phòng, hắn nhất thời cũng không đếm hết được có bao nhiêu người, thế nhưng mười mấy hai mươi tóm lại là có, hắn nghĩ thầm hóa ra hôm nay Đới gia có khách, đây xem ra thực sự là tới không khéo, hôm nay không phải ngày tốt để nói chuyện.

Vốn Phó Trạch Văn muốn ngồi lập tức trở về, nếu hôm nay không tiện nói chuyện, vậy ngày mai cũng giống nhau thôi.

Còn không chờ hắn mở miệng, mọi người trong phòng khách liền lập tức xông tới, mỗi người vẻ mặt tươi cười, hầu như Phó Trạch Văn đều là lần đầu gặp.

"Ai u, đây chính là bạn trai Dao Dao sao? Bộ dạng thực sự là anh tuấn!" Một dì trung niên dáng vẻ mập mạp nhìn Phó Trạch Văn hai mắt phát sáng, giống như nhìn thấy đô la Mĩ, "U, còn mang nhiều lễ vật như vậy, Dao Dao của chúng ta thật đúng là có phúc khí, tìm được bạn trai tốt như vậy."

"Bạn trai cái gì, sửa miệng đi thôi, tháng 10 là kết hôn rồi." Một người đàn ông khác bên cạnh cười nói, "Khi đó a, phúc khí của Dao Dao của chúng ta thật sự đến rồi!"

"Không đúng không đúng, không phải kết hôn, là đính hôn." Lý Tú Vân vội vã cải chính nói: "Kết hôn phải sang năm ni."

"Ai? Không phải kết hôn sao, tôi còn tưởng tháng 10 liền kết hôn." Người đàn ông vừa nói chuyện kia vẻ mặt kinh ngạc, "Còn phải đính hôn a, trực tiếp kết hôn không phải rất tốt sao, đính hôn làm lớn như vậy không phải lãng phí tiền sao."

"Là đính hôn." Thấy người đàn ông kia nói chuyện không ra dáng một người khác bên cạnh lén lút kéo kéo quần áo người đàn ông kia, để hắn câm miệng, "Ngươi không hiểu, đính hôn chứng tỏ đối phương coi trọng Dao Dao của chúng ta, người ta tình nguyện dùng số tiền lớn này."

Kỳ thực không phải là bởi vì lý do này, gia đình bình thường quy củ tương đối nhiều đều sẽ đính hôn trước xong kết hôn, kết hôn là chuyện của hai nhà, trước tiên đính hôn, sau đó bắt đầu đi lại, đến thời gian kết

hôn bình thường có mấy tháng, hai nhà trong khoảng thời gian mấy tháng này chuẩn bị việc kết hôn, tất cả đều ngay ngắn rõ ràng.

"Tôi nhớ là định vào ngày 1 tháng 10 đúng không? Ngày quốc khánh vừa vặn nghỉ hè, tất cả mọi người rảnh rỗi, là ngày thật tốt."

"Ừ, ngày 1 tháng 10, con gái tôi du học ở Canada, tôi đã nói với nó rồi, con bé nói đến lúc đó xin nghỉ trở về."

"Ngày 1 tháng 10 còn phải xin nghỉ a?"

"Người nước ngoài người ta không phải ngày 1 tháng 10 là Quốc khánh."

"Nha nha, đúng, ha ha ha ha, anh xem đầu óc tôi này."

……

"Tú Vân thực sự là có phúc lớn a, có con rể tốt như vậy, nửa đời sau cũng không cần lo lắng, con gái gả cho người như vậy gia đình nào mà còn không yên lòng, đâu giống con gái tôi, tìm tài xế lái xe taxi, thỉnh thoảng còn phải ca trực đêm, về nhà cái gì cũng không làm, còn phải con gái tôi hầu hạ nó, thực sự là mời tổ tông đáng quý vào nhà mà." Cái dì mập mạp kia lại mở miệng, bà sờ sờ Đới Tuyết Dao, "Dao Dao cũng không cần lo lắng, có số làm phu nhân, cả đống người hầu hạ, mình cái gì cũng không cần làm." Nói qua bà còn tỉ tỉ căn dặn Đới Tuyết Dao nói, "Cha mẹ con nuôi con lớn như vậy chịu không ít khổ sở, sau này kết hôn cũng phải hảo hảo hiếu kính bọn họ có biết không?"

"Ai!" Đới Tuyết Dao xấu hổ nhìn về phía Phó Trạch Văn.

Phó Trạch Văn một câu cũng không nói được, dưới tình huống này hắn còn có thể nói cái gì, nói đính hôn phải trì hoãn? Hắn chính là không có mắt mới nói ra những lời như vậy.

Nhưng bây giờ không nói, ngày mai có thể nói sao? Hôm nay nếu như cái gì cũng không nói, cũng chính là ngầm thừa nhận với những người này chuyện đính hôn tháng 10, ngày mai hắn phải làm sao mới có thể sửa miệng?

Lề mà lề mề đến hơn tám giờ, nghe những thân thích kia của Đới gia ong ong ong không ngừng nói chuyện đính hôn kết hôn, thậm chí cũng đã nói tới địa điểm hưởng tuần trăng mật, Phó Trạch Văn cuối cùng lấy cớ trong nhà còn có việc liền cáo từ rời đi.

Đới Tuyết Dao đưa Phó Trạch Văn ra ngoài, cô đầy mặt áy náy nói: "Xin lỗi Trạch Văn, em không biết hôm nay trong nhà có nhiều người tới như vậy a, em… em cũng không biết mở miệng thế nào, anh cũng thấy đấy, cái dáng vẻ kia, em muốn nói, cha mẹ em liền chút mặt mũi cũng không có, cha em còn tốt, mẹ em bà vốn mẫn cảm, trước mặt nhiều người như vậy, em muốn nói sợ bà sẽ nghĩ không thông."

Phó Trạch Văn liếc mắt nhìn cửa mở hé sau đó thấp giọng nói: “Em thật sự không biết trong nhà em hôm nay có người tới?” Hắn nhớ bình thường đưa Đới Tuyết Dao về nhà cô đều sẽ gọi điện thoại trở về, sớm nói cho người trong nhà biết hắn sẽ đến.

Vì thế hắn hoài nghi Đới Tuyết Dao hôm nay là cố ý.

Đới Tuyết Dao sợ hết hồn, có điều trên mặt không biểu hiện ra chút gì, chỉ nghi hoặc nói: “Không có a, làm sao vậy?” Dáng vẻ phi thường vô tội.

Phó Trạch Văn bình tĩnh nhìn cô một hồi lâu mới quay đầu thỏ ra một cái: “Quên đi em vào đi thôi, anh về trước.”

“Chuyện đính hôn này…” Đới Tuyết Dao trên mặt mang theo thấp thỏm nhìn Phó Trạch Văn.

“Nói sau đi.” Phó Trạch Văn có chút buồn bực, “Anh đi về trước.” Nói qua hắn liền thẳng tiến vào thang máy xuống lầu.

Đới Tuyết Dao nhìn cửa thang máy đóng nở ra nụ cười, cô cảm giác cách của mình hơn nửa đã thành công.

t

29. Chương 29

Sau khi nghe Phó Trạch Văn nói xong Phó Minh cùng Hứa Dung nhất thời không biết nên nói gì cho phải, nghĩ thần đây cũng là quá đúng lúc, dưới trường hợp này, người có mắt nhìn chút đều sẽ không nói ra chuyện chậm đính hôn lại, bằng không cũng quá khó xử.

Phải hoài nghi Đới Tuyết Dao là cố ý, Phó Minh và Hứa Dung nhất thời cũng cảm thấy không có khả năng lắm.

Hai người bọn họ vẫn cảm thấy Đới Tuyết Dao thật không tệ, ngoan ngoãn hiểu biết lễ phép, không tùy hứng, hơn nữa cô là bạn gái đầu tiên mà con trai mang về, từ thời đại học đã cùng một chỗ, đã nhiều năm như vậy, bọn họ rất khó tưởng tượng Đới Tuyết Dao sẽ ở phương diện này mà dùng thủ đoạn giở trò, cùng với hành động bình thường của cô không phù hợp a.

“Có thể là trùng hợp hay không?” Hứa Dung cũng không rõ ràng lúc trước Phó Trạch Văn và Đới Tuyết Dao cùng một chỗ thế nào, bà thấy hai người nói chuyện nhiều năm như vậy, vì thế căn bản sẽ không suy nghĩ theo phương diện xấu, nếu như vừa bắt đầu liền ôm ác ý đi suy đoán bạn gái của con trai, vậy cũng sẽ không để cho hai người bàn chuyện cưới xin.

"Đúng vậy a, Trạch Văn con cũng đừng vội phát hỏa, có thể thực sự là đúng lúc." Phó Minh cảm thấy đây không phải chuyện lớn gì, "Ngày mai chúng ta hẹn cha mẹ Tuyết Dao ra nói chuyện, đính hôn này ban đầu hai nhà chúng ta thương lượng tốt lắm, hiện tại muốn đổi ngày người làm cha mẹ chúng ta gặp mặt nói chuyện cũng là phải."

Phó Trạch Văn nghĩ thầm cũng chỉ có như vậy, tuy rằng vừa nãy hắn ở ngay trước mắt nhiều thân thích Đới gia như vậy không nói ra được việc hoãn lại, nhưng cử hành đính hôn đúng hạn khẳng định là không thể nào, hiện tại chẳng có chuyện gì quan trọng bằng chuyện của A Bảo.

Phó Trạch Văn liền lập tức gọi điện cho Đới Tuyết Dao, nói là hẹn cùng cha mẹ cô ngày mai đi ăn cơm, thuận tiện thảo luận chuyện đính hôn.

Đới Tuyết Dao nhận được điện thoại trong lòng hơi hồi hộp một chút, còn tưởng rằng kế hoạch vừa nãy thành công, không nghĩ tới Phó Trạch Văn đây là quyết tâm muốn trì hoãn, ngay cả cha mẹ cũng động viên.

"Em…" Cô là muốn kéo dài một chút.

"Đừng nói em không rảnh hay là ba mẹ em không rảnh! Em nếu như chính là muốn nói vậy thì sau này cũng không cần nói chuyện nữa, chúng ta coi như không có chuyện đính hôn này!" Phó Trạch Văn tâm tình không tốt ngữ khí tự nhiên cũng không khá hơn chút nào, hắn bình thường đối xử với nữ nhân vẫn tương đối dịu dàng, thế nhưng hắn vừa nghĩ tới Đới Tuyết Dao có thể lừa gạt hắn liền nổi nóng, hắn mang theo áy náy cùng Đới Tuyết Dao một chỗ nhiều năm như vậy, là muốn bồi thường cô, lúc trước sai là hắn, thế nhưng như thế nào đi nữa muốn bồi thường cũng không thể chịu đựng đối phương đối với mình thủ đoạn giở trò.

Bị Phó Trạch Văn rống một trận Đới Tuyết Dao giật mình, cô biết Phó Trạch Văn đối với mình tình cảm không sâu nặng, có thể cho tới nay vẫn không có tình cảm, chỉ là áy náy, nhưng bị giọng lớn nhỏ như vậy vẫn là lần đầu, bình thường Phó Trạch Văn đều là ôn văn nhĩ nhã phong cách nhẹ nhàng, cho nên cô nhất thời có chút mông lung.

"Không phải, em không phải ý đó, Trạch Văn anh đừng hiểu lầm, em là nói em hỏi cha mẹ một chút, cho bọn họ chuẩn bị trước, miễn cho bọn họ ngày mai không chịu được." Đới Tuyết Dao nói tới đặc biệt đáng thương.

"Anh chỉ là đem đính hôn hoãn lại, không nói không làm, có cái gì mà không chịu được? Huống hồ anh cũng không phải vô duyên vô cớ, A Bảo bị bệnh, em không phải là cảm thấy cảm nhận của cha mẹ em so với thân thể của A Bảo quan trọng hơn đấy chứ? Nó không phải em trai ruột của em em liền không quan tâm tới sống chết của nó rồi đấy hả?!" Phó Trạch Văn vô cùng thiếu kiên nhẫn, cái bụng hắn hiện tại rất đói, đồ ăn khuya còn chưa có bưng lại đây, thế nên tâm tình liền càng nóng nảy. *(=)))) nói xem em Bảo giống ai =)))))*

Đới Tuyết Dao bị rống tới choáng váng, không thể làm gì khác hơn là vâng dạ đáp ứng nói biết rồi, nói sẽ cùng cha mẹ hảo hảo nói chuyện, sau đó hai người hẹn thời gian địa điểm liền tắt điện thoại.

Phó Trạch Văn cúp điện thoại liền nhìn thấy cha mẹ mình há lớn miệng nhìn mình, liền kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không, chính là giật mình." Hứa Dung suy nghĩ một chút vẫn là hỏi, "Con sẽ không bình thường nói kiểu này với Tuyết Dao chứ?" Đây cũng quá là hung dữ, bình thường tình cảm không phải là không tốt đấy chứ? Vậy sau này kết hôn rất nguy.

Phó Minh cũng có chút giật mình, con trai đối với bạn gái cái ngữ khí này, đây là trạng thái chuẩn bị kết hôn?

"Không, chính là hôm nay tâm tình con không tốt lắm." Phó Trạch Văn phi thường chán ghét chuyện mình cảm thấy không nắm trong lòng bàn tay như vậy, A Bảo mang thai là một, hôm nay ở Đới gia tao ngộ là một, sau đó hắn liền nhớ tới chuyện trước kia…

Quên đi, cũng đã qua nhiều năm như vậy, hối hận cũng vô ích.

***

Ba người Phó gia hẹn ba người Đới gia giữa trưa tới một nhà hàng rất nổi tiếng trong thành phố ăn cơm, khoảng 10 rưỡi liền xuất phát từ nhà, để lại Phó A Bảo ở nhà một mình, có điều trong nhà có nhiều người hầu chăm sóc như vậy, ngoài ra còn có bác sĩ Lưu Việt ở đây, ba người vẫn rất yên tâm.

Trong núi không cọp, hầu tử *(khỉ =))))* xưng đại vương!

— nói chính là trạng thái bây giờ của Phó A Bảo.

Lúc có cha mẹ cùng anh trai cậu cái gì cũng không dám làm, hiện tại tốt rồi, ba người đều đi ra ngoài, cậu sảng khoái.

Lén lút nhẹ nhàng xuống giường, lén lút nhẹ nhàng mở máy tính, cậu muốn chơi game một lúc.

Thời gian khởi động còn chưa tới 5 phút đồng hồ ni, "Thùng tùng!" Cửa phòng bị gõ vang, "A Bảo, là tôi, tôi vào được không?" Là Lưu Việt.

Phó A Bảo vội vàng tắt máy tính chạy vội lên giường, che chăn lên nhỏ giọng nói: "Ừ."

Lưu Việt mở cửa đi vào, trước tiên thấy chính là ngực Phó A Bảo phập phồng kịch liệt, mắt cậu nhắm lại, sau đó nhìn lướt qua máy tính liền biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, chuột bàn phím so với hôm qua lúc hắn đi vị trí không giống nhau.

Có điều Lưu Việt cũng không vạch trần, chừa cho A Bảo chút mặt mũi được rồi, "Cậu đừng có mãi nằm trên giường, đối với thân thể không tốt, hơi hơi đi vòng vòng một chút."

Phó A Bảo mở mắt ra hiếu kỳ nói: "Ai? Phải chuyển động sao, tôi xem trên ti vi đều nói nằm trên giường nghỉ ngơi thật tốt tốt hơn a."

"Xem phim cổ trang đi?" Lưu Việt thật bất đắc dĩ.

"Đúng a, trong phim cổ trang đều diễn như vậy, đây là các lão tổ tông truyền mấy ngàn năm, nhất định là rất có đạo lý!" Phó A Bảo còn cảm thấy mình rất uyên bác.

Lưu Việt không nói gì, hắn thở dài một hơi, sau đó ngồi ở mép giường tỉ mỉ giảng giải cho Phó A Bảo số lượng vận động vừa phải tốt đối với phụ nữ có thai, trên đường đi còn sai người đưa cơm tới, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Tài ăn nói của Lưu Việt vô cùng tốt, lúc đang giảng đạo lý còn có thể xem kẽ vài ví dụ thú vị, Phó A Bảo nghe thấy có tư có vị, giống như nghe cố sự vậy, chờ lúc Lưu Việt nói xong Phó A Bảo còn chưa hết thòm thèm nói: "Bác sĩ Lưu, anh nói với tôi vài chuyện trong bệnh viện các anh đi, anh còn trẻ như vậy đã là Phó Viện trưởng, có phải là có bí quyết gì a?"

Lưu Việt không cảm thấy chuyện này nói có gì tốt, trong bệnh viện làm đơn giản chính là xem bệnh gì đó cho người ta, về phần hắn lên chức, chủ yếu vẫn là bằng y thuật của hắn, hắn ở chính là bệnh viện tư nhân, quy củ không nhiều như vậy, chỉ cần có thực lực, lên chức so với bệnh viện công dễ dàng hơn nhiều.

Tuy rằng cảm thấy có gì hay để nói, nhưng nhìn ánh mắt tha thiết này của Phó A Bảo hắn cũng không đành nói lời cự tuyệt, đang khổ não hắn đột nhiên linh quang lóe lên, sau đó chỉ vào TV nói: "Đúng rồi, gần đây vừa văn có một bộ phim truyền hình liên quan tới bệnh viện, xem bộ phim này liền biết mọi chuyện trong bệnh viện rồi." TV trong phòng Phó A Bảo chính là trí năng, muốn xem cái gì cngx được.

Hai người liền cứ như vậy vùi ở trong phòng một buổi chiều xem phim truyền hình — Bác sĩ nhỏ và y tá lớn !

Lúc xem TV còn phát hiện ra một khúc nhạc dạo ngắn: Lưu Việt phát hiện nam chính thế mà cùng với boss Trịnh Cảnh Đồng khá giống, đặc biệt là mắt và mũi, có điều không có đẹp như Trịnh Cảnh Đồng.

Hắn liền nói, "A Bảo, cậu xem nam chính này có phải khá giống Trịnh tổng không?"

"Trịnh tổng nào?" Phó A Bảo xem say sưa ngon lành nhất thời không phản ứng được đang nói tới ai.

"Chính là cùng cậu cái này…" Lưu Việt nghĩ thầm đứa nhỏ này không phải là lựa chọn mất chí nhớ đi.

Lần này Phó A Bảo kịp phản ứng, cậu nhìn chằm chằm nam chính trong phim một hồi lâu, sau đó khinh bỉ liếc mắt nhìn Lưu Việt, "Mắt anh bị gì a, họ Trịnh sao có thể đẹp bằng nam chính này? Họ Trịnh này một mặt hèn mọn, mắt mũi đều không đứng đắn, anh nói nhảm cũng đừng so sánh như vậy!"

Lưu Việt: "…" Rốt cuộc là ai đang nói nhảm a?

Xem ra mình là gánh nặng đường xa, giúp đỡ ông chủ theo đuổi vợ cái gì, nhìn cái tình hình hiện tại này, độ khó cũng hơi lớn…

Quá trình lừa vợ về nhà của anh Đồng sắp thành công rồi

30. Chương 30

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cái chương này nó dài gấp 5 lần chương bình thường nên mị bh mới up. Cả nhà đọc truyện đêm vui vẻ ^^

Lưu Việt bồi Phó A Bảo xem phim tới giữa trưa, trong lúc còn muốn cùng cậu tán gẫu, những thứ này đều là tiểu case, dường như khó như vậy là do Phó A Bảo đối với Trịnh Cảnh Đồng có "Thiên kiến" (Thành kiến), Lưu Việt là mang theo nhiệm vụ tới, hắn không thể không chú ý tới loại "Thiên kiến" này, bằng không nhiệm vụ của hắn vĩnh viễn không cách nào hoàn thành được.

"A Bảo, cậu sau này cậu một mình sống với con sao, có nghĩ tới kết hôn không?" Lưu Việt làm bộ không để ý nói.

"Tôi sao lại là một mình?" Phó A Bảo kì quái, "Cha mẹ tôi còn có anh trai tôi không phải là người sao?"

"…" Lưu Việt nhất thời hạn hán lời, cách một hồi lâu mới nói, "Tôi là nói nửa kia tương lai của cậu, ba mẹ cậu lớn tuổi, cũng không thể lúc nào cũng chăm sóc cậu, anh trai cậu sau này cũng phải kết hôn, hắn sẽ có con của mình, cậu thì sao? Cậu không kết hôn? Cậu không thể cả đời đều ở cùng bọn họ đi."

Phó A Bảo đúng là vẫn không cân nhắc qua vấn đề này, cân nhắc tương lai cái gì, cậu cơ hồ không có thói quen này, cậu đều là từng ngày trôi qua, việc lập ra kế hoạch dự báo tương lai này cậu chưa từng làm.

Nhìn dáng vẻ vùi đầu trầm tư này của Phó A Bảo trong lòng Lưu Việt nói có cửa, vì vậy tiếp tục nói: "Cậu sau này kết hôn nhất định sẽ trở thành vấn đề, cậu nếu như kết hôn, là dự định tìm mẹ kế hay cha kế cho đứa nhỏ trong bụng cậu?"

Phó A Bảo kinh khủng nhìn Lưu Việt, cậu cảm thấy bất kể là "Mẹ kế" hay "Cha kế" cũng không phải từ ngữ tốt đẹp gì, xem phim truyền hình quá nhiều chính là dễ để lại cái di chứng này, Phó A Bảo di chứng có chút nghiêm trọng, cậu bắt đầu não bổ hình ảnh mẹ kế cha dượng ngược đãi con riêng kia trong những tình tiết trên TV, đều là những hình ảnh phát rồ, cậu mỗi lần nhìn thấy loại tình tiết này liền hận không thể xuyên qua TV tới tát cho đối phương vài chưởng!

Vì thế sau khi nghe Lưu Việt nói xong liền bắt đầu não bổ chuyện con mình gặp phải về sau như vậy, lúc mình không có ở nhà, tiểu bảo bối của mình nếu bị người ta ngược đã thì làm sao bây giờ?

Lực tưởng tượng của cậu thật sự quá mức phong phú, Lưu Việt có nói một câu thôi, cậu đã não bổ tới "thiên mã hành không" (ngựa thần lướt gió tung mây) rồi "Mười hình phạt tàn khốc", mình tự dọa mình, sau đó liền bắt đầu sợ hãi.

Phó A Bảo cuối cùng ngẩng đầu lớn tiếng: "Toi sau này không kết hôn!" Kết hôn quả thực thật là đáng sợ!

"Vậy cậu sau này muốn là sống một mình đi?" Mặt Lưu Việt đau lòng, "Nhưng một mình mang theo con rất khổ, sau này con lớn lên rồi chỉ có một mình cậu là cha, nếu nó hỏi cậu mẹ là ai cậu trả lời thế nào, sau này nó lớn rồi cũng phải kết hôn rời nhà, đến lúc đó lại là một mình cậu, rất cô đơn."

"Này cô đơn cái gì, nhà tôi có tiền như vậy, có nhiều người chăm sóc như vậy, cái gì cũng không cần lo." Phó A Bảo dửng dưng như không, "Mới sẽ không cô đơn đâu."

"Đây là vấn đè mà điều kiện gia đình có thể giải quyết sao?" Lưu Việt phi thường không đồng ý, "Cậu đi hỏi cha cậu hoặc mẹ cậu một chút, để bọn ở trường kỳ ở nhà một mình là cái cảm thụ gì, chính là có nhiều người hầu chăm sóc hơn nữa cũng đều vô dụng."

Phó A Bảo nghe đến đó không rõ: "Nghe lời này của anh, anh là bảo tôi kết hôn đi? Có điều anh vừa nói kết hôn không tốt. Anh lúc thì bảo tôi đừng kết hôn, lúc lại bảo tôi kết hôn, anh rốt cục là muốn như thế nào a?" Anh tùy hứng như vậy, anh còn có thể tốt hơn hay không? Có ai nghĩ kế như anh không, anh như vậy tôi cũng rất khó làm a, Phó A Bảo cảm thấy Lưu Việt làm người quá không chân thực, liên tục đưa ra mấy cái chủ ý đều vô căn cứ như thế, khiến người ta lâm vào tình thế khó xử, suy nghĩ hữu dụng gì cũng không có, lúc trước cấm không nhắc tới đề tài này mà, quả thực vô cớ tăng thêm phiền não cho mình!

"Kết hôn cần phải có kết hợp." Lưu Việt chuyển ngữ khí, "Có điều cùng ai kết và kết như thế nào mới là đáng chú ý."

Phó A Bảo có hứng thú, cậu xoay người nghiêm túc ngồi, ánh mắt mang đầy chờ mong mà nhìn Lưu Việt: "Anh nói nhanh lên một chút xem!" Trong nhà không có người nói qua với cậu loại chuyện như vậy, Lưu Việt nếu như không nói với cậu, cậu cũng không nghĩ ra chuyện như vậy.

"Tôi cảm thấy, cậu cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn là tốt nhất." Lưu Việt nghiêm túc nói.

Mặt Phó A Bảo lập tức liền sụp xuống! "Tôi biết anh không phải người tốt mà, hóa ra là vì họ Trịnh mà tới làm thuyết khách! Tôi suýt chút nữa đã quên, anh căn bản chính là bác sĩ trong bệnh viện Trịnh gia. Anh được lắm! Nhà tôi không cần anh nữa, anh nhanh cút về bệnh viện đi!"

"Ngoài ra anh giúp họ Trịnh nói với tôi, muốn cùng tôi kết hôn? Không có cửa đâu! Cũng không thèm soi gương xem mặt mình là cái dạng gì, tôi đây y trèo cao nổi sao?! Lời này tôi đã bảo anh tôi truyền lại, có điều họ Trịnh thế mà không có não tiếp thu, lại dám phái anh tới quấy rối!" Phó A Bảo tức giận giống như con ếch con, "Nếu y dám ỷ lại có con liền bức hôn với tôi, tôi trước tiên liền giết y sau đó liền tự sát, cùng lắm là cùng chết ai sợ ai!" (cẩu huyết boy =)))))

Lưu Việt: "..." Đây thực sự là bệnh cũng không nhẹ a.

Những thứ khác tôi chưa nói gì, tôi có thể lý giải nguyên nhân phản ứng kịch liệt như thế của cậu, thế nhưng câu "Tôi đây y trèo cao nổi sao" kia tôi tuyệt bích là muốn có ý kiến! Đây cũng quá là không chân thực rồi! Quả thực là trợn mắt nói mò!

Nha không đúng, Lưu Việt đột nhiên nhớ lại, mình không nên dùng ánh xem người bình thường mà nhìn Phó A Bảo, ngẫm lại tính cách của Phó A Bảo, sau đó sẽ quay đầu nhìn lại câu nói kia.

Trong lòng Lưu Việt giật mình, trời ạ, chẳng lẽ Phó A Bảo đây là không phải lời vô ích, trong lòng cậu ta đúng là muốn như vậy?

Gen của Phó gia là như thế nào đây a!

Bất quá bây giờ cũng không phải lúc khinh bỉ Phó A Bảo tự luyến (tự yêu bản thân), Lưu Việt vung vung tay khích lệ nói: "Cậu thực sự là hiểu lầm tôi, cậu xem tôi là loại người không có tiết tháo không có nhân phẩm sao?"

"Tôi thấy như vậy!" Phó A Bảo tiếp tục trừng hắn.

"…" Lưu Việt bị nghẹn một hồi, hắn phát hiện cùng Phó A Bảo này nói chuyện thì không thể xem trọng việc quanh co lòng vòng, Phó A Bảo này không hiểu được mỹ học của quanh co lòng vòng, tính cách làm người của cậu chính là đơn giản thô bạo như vậy!

"Cậu từ từ nghe tôi nói mà, tôi đây đề xuất với cậu như vậy nhưng thật ra là có lý do sâu xa của nó." Lưu Việt cảm giác mình giống như nhân viên bán hàng chất lượng kém.

"Ân hừ." Phó A Bảo híp mắt ôm cánh tay nhìn hắn, "Anh nói một chút xem nào, nếu như nói không được, tôi liền đuổi anh ra ngoài!" Một ác bá sống thoát thoát, cậu rất hưởng thụ cảm giác này, hai ngày nay chịu quá nhiều ủy khuất, cùng với người nhà mình thì thoi, trước khi dùng máy tính còn phải nhìn sắc mặt Lưu Việt, hiện tại rốt cục có thể tìm lại đống hãnh diện trở về, Phó A Bảo cố gắng cứng rắn.

"Cậu xem, cậu bây giờ đang mang thai, đủ loại bất tiện, rất nhiều cũng không thể làm." Lưu Việt tỉ mỉ nói, "Nếu như là con gái, mang hơn nửa chính là hỉ sự."

Mắt Phó A Bảo trợn lên càng lớn, "Anh có ý gì, ý của anh là tôi không mang thai được chứ gì, chẳng lẽ không phải là hỉ sự sao?!"

"Không không không, tôi không phải ý này, ý của tôi là, cậu coi như là hỉ sự cũng chỉ có thể để mấy người thân cận trong nhà biết, lại không thể tùy tiện nói cho người ngoài, gặp thời lúc cẩn thận không để người ngoài phát hiện, vốn là bác sĩ y ta chiếu cố của cậu khẳng định không phải một, mà là một đống, nhưng bây giờ chỉ có một mình tôi là bác sĩ ở đây. Hơn nữa cậu bình thường thích chơi game đi dạo đào bảo vật, còn thích nghịch điện thoại di động đăng Weibo, bây giờ có thể làm không? Cơ hồ không làm được. Mặt khác cậu còn phải tạm nghỉ học một năm, một năm qua đi cậu phải nhỏ hơn bạn học cậu một lớp, bọn họ thành học trưởng học tỷ của cậu, trong lòng cậu có thể thoải mái?"

Phó A Bảo lắc đầu một cái, nhất định là khó chịu!

Cậu cảm thấy Lưu Việt nói đến rất có đạo lý, đem tất cả nỗi khổ của cậu nói ra, nếu như Lưu Việt đăng Weibo, cậu hiện tại khẳng định đã forward thêm bình luận rồi!

Lưu Việt tiếp tục nói: "Này còn chưa hết, cậu trong quá trình mang thai sẽ phát sinh đủ loại không tốt, cậu sẽ nôn nghén, cái này cậu cũng phải trải qua, có tốt hay không chính cậu rõ ràng nhất."

Phó A Bảo vừa nghe mặt liền đau khổ, nôn nghén thật sự quá khó để tiếp thu, lúc khó chịu thật hận không thể tự tử để quên đi.

Sau đó Lưu Việt lại nói mang thai có thể sẽ gây ra một triệu chứng không tốt, từng cái từng cái đều đâm vào nội tâm Phó A Bảo, mặt cậu đau khổ đến càng lợi hại, thực sự là rất đáng sợ, mang thai sao lại đáng sợ như vậy chứ, bình thường trên TV thấy phụ nữ mang thai gì đó làm quảng cáo, so sánh sữa bò cái gì, nhìn rất đẹp, không nghĩ tới là khó tới như vậy a, cậu lại liên tưởng đến bản thân, lòng dạ liền bắt đầu chua xót rồi.

Thấy Phó A Bảo muốn chuẩn bị rớt kim đậu đậu Lưu Việt vội vã ngăn cản nói: "Cậu đừng khóc a, khóc cũng vô dụng, mang thai không đc thường xuyên khóc, đối với thân thể không tốt, phụ nữ có thai rất dễ bị mắc chứng u uất ni."

"Nha." Phó A Bảo hiện tại không sinh khí với Lưu Việt, cậu cảm thấy Lưu Việt đặc biệt thấu hiểu cậu, "Anh tiếp tục."

"Cậu xem, cậu phải chịu nhiều đau khổ như vậy, mà Trịnh Cảnh Đồng ni, y hiện tại đang làm gì?" Lưu Việt đổi đề tài, trực tiếp đổ lên người Trịnh Cảnh Đồng.

"Ăn ngon uống say?" Phó A Bảo thăm dò hỏi.

"Không sai!" Lưu Việt vỗ giường một cái, khiến Phó A Bảo sợ hết hồn.

"Y hiện tại khẳng định đang ở trong nhà ăn ngon uống say, y lại không phải mang thai, đương nhiên sẽ vô cùng thoải mái, làm sao biết được nỗi khổ của cậu!" Lưu Việt nhìn về phía Phó A Bảo ánh mắt tràn đầy đồng tình.

"Trịnh Cảnh Đồng tên hỗn đản này!" Phó A Bảo nghiến răng nghiến lợi, cậu càng nghĩ càng thấy Lưu Việt có lý, cậu chịu nhiều ủy khuất đau khổ như vậy, họ Trịnh có thể ở nhà ăn ngon uống say, quả thực là không có nhân tính! Quả thực mất trí! Quả thực là lẽ trời khó khoan dung!

"Tôi còn chưa nói xong, còn nữa đây." Lưu Việt hắng giọng.

"Còn có?" Phó A Bảo cảm thấy thế này đã quá nhiều, làm sao còn có a, họ Trịnh này chính là thất lễ chưa cho bác sĩ Lưu lĩnh lương a vẫn là bình thường quá bóc lột người ta, bác sĩ Lưu thân là nhân viên nhà y, sách, chân sau của ông chủ thật sự không phải rất quan trọng sao?

Có điều cũng bởi vậy còn có thể thấy được, họ Trịnh bình thường có bao nhiêu giả dối, khẳng định không được lòng người! Ngay cả nhân viên của y cũng không đứng về phía y ni! (Đm anh Việt bán đứng boss =)))))

"Trịnh gia có mấy đứa con?" Lưu Việt đột nhiên hỏi một vấn đề không chút liên quan nào.

"Ân..." Phó A Bảo suy nghĩ một chút, "Chỉ có một đi." Cậu nhớ không lầm thì có duy nhất Trịnh Cảnh Đồng.

"Không sai, chỉ có một mình Trịnh Cảnh Đồng." Lưu Việt gật đầu, "Chỉ có một, tài sản của Trịnh gia sau này đều là của một mình y."

Phó A Bảo gật gật đầu, đúng vậy a, theo lý thì đúng là như vậy, chỉ có một đứa con mà, khẳng định đều là của y, hơn nữa nghe nói hiện tại phần lớn tài sản của Trịnh gia đã đứng tên Trịnh Cảnh Đồng, cậu là trong lúc vô tình nghe được Phó Trạch Văn nói.

"Cậu nếu như không cùng y kết hôn, y sẽ kết hôn với người khác." Lưu Việt đúng lúc xem xét Phó A Bảo một chút, quan sát phản ứng của cậu.

Phó A Bảo nheo mắt lại, cậu đang suy nghĩ những lời này của Lưu Việt mức độ có thể thực hành, hình như xác thực rất có khả năng.

"Y là con trai độc nhất của Trịnh gia, nhất định là phải kết hôn, không như vậy sau đó sẽ không có người thừa kế, bằng không tìm con riêng gì cũng được, thế nhưng như vậy cũng không quá vẻ vang, tôi thấy tác phong làm việc của Trịnh gia không giống như là thích con riêng."

Sau đó Lưu Việt liền nói đến trọng điểm: "Sau đó, Trịnh Cảnh Đồng sẽ đem tất cả tài sản của mình đều để cho đứa con sau khi kết hôn của y! Con trai cậu đối với y mà nói chính là con riêng, là người không thể công nhận!"

Phó A Bảo trợn mắt tròn xoe! Con trai cậu sao lại là người không thể tồn tại?!

"Cậu nói xem, cậu chịu ủy khuất lớn như vậy, chịu nhiều đau khổ như vậy, nhưng Trịnh Cảnh Đồng ni, y sau đó vẫn cao cao hứng hứng kết hôn sinh con, sau đó tài sản đều cho con y, cậu cùng con trai cậu ni?" Lưu Việt thao thao bất tuyệt, "Tôi biết Phó gia các cậu có tiền, nhưng đây là hai chuyện khác nhau! Tiền của Trịnh Cảnh Đồng nên là của con cậu! Cậu có thể trơ mắt nhìn y đem tiền hoan hoan hỉ hỉ cho người khác, sau đó không nhìn đến con trai cậu?"

Phó A Bảo nhất thời cạn lời, cậu đối với tiền tài cũng hẳng có bao nhiêu khái niệm, dù sao bình thường cũng là dùng tiền, tiền tới thế nào, cậu cũng không quản, dù sao trong nhà cậu cho tiền trong thẻ chứ không cho tiền mặt.

Lưu Việt thấy chiêu này hình như không mấy hữu hiệu, vì vậy tiếp tục tăng thêm sức nói: "Nói như vậy đi, không nói tới điều này, mượn đứa con mà nói, con trai cậu sao lại có thể bại bởi con của người khác, gen Phó gia các cậu tốt như vậy ni, sinh con ra nhất định sẽ là tốt nhất!"

Lưu Việt cảm thấy đây là câu mà hắn đã nói trái lương tâm nhất trong ngày hôm nay.

Phó A Bảo phi thường tán thành điểm này, cậu cảm thấy Lưu Việt quả thực rất tinh mắt! Con trai cậu nhất định là vô cùng dễ thương!

“Đứa nhỏ tốt nhất đương nhiên là nhận được thứ tốt nhất, tài sản của Trịnh gia nên là của đứa nhỏ kia, mà không phải của chó mèo mạo nhận nào cả, cậu có thể chịu đựng được con trai cậu bị chèn ép?” Lưu Việt bắt đầu kích động rồi.

Đầu Phó A Bảo đung đưa giống như trống lắc vậy, rõ ràng không thể nào a, con mình tốt như vậy, đương nhiên là không thể bị con người khác chèn ép được.

Trống lắc

“Vậy được rồi, vì thế tôi mới nói cậu nên cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn.” Lưu Việt bày ra dáng vẻ tận tình khuyên nhủ, “Cậu cho rằng tôi là vì ông chủ của tôi mà suy xét sao, tôi tất cả đều là đang vì cậu a, tôi lần đầu tiên nhìn thấy cậu liền cảm thấy cậu là người tốt, tôi đã sớm xem ông chủ của bọn tôi không vừa mắt, sau khi nghe nói y khi dễ cậu trong lòng lại càng không lọt mắt y!”

“Chính là bởi vì tôi xem cậu là người tốt nên tôi mới khuyên cậu như vậy”, Lưu Việt giống như lão vu bà (bà già xấu xí hay Việt Nam mình gọi là phù thủy =)))))), “Cậu không thể để cho Trịnh Cảnh Đồng đắc ý, y khi dễ cậu, phải đánh đổi cái gì không trả giá, sau này còn có thể tiếp tục kết hôn sinh con, cuộc sống gia đình khẳng định vô cùng như ý!”

Phó A Bảo nghe được tức giận, họ Trịnh này quả nhiên âm hiểm giả dối! Dám bỏ cậu lấy vợ sinh con! (==)

“Cậu cùng y kết hôn, đến nhà y ở đi, mỗi ngày hành hạ y, sai khiến y, dạy dỗ y, bảo y đi đông y không dám đi tây, bảo y ngã xuống sông y không dám nhảy lầu!” (đm để em cười 30 phút đã rồi edit tiếp =)))))))))) Lưu Việt hung ác nói, “Liều mạng lấy tiền của y, xong cậu còn phải để y đem tất cả tài sản đều để lại cho con cậu, đó là ứng đắc của con cậu!”

“Tuy nói trong nhà cậu cũng có tiền, thế nhưng dùng tiền nhà mình cậu đau lòng không? Đó là tiền mà ba mẹ còn có anh trai cậu nhọc nhằn khổ sở kiếm được, đâu có dùng tiền của Trịnh Cảnh Đồng kiếm được xài đến thoải mái! Cậu nói có đúng hay không?”

“Nói chung chính là không thể để cho y như ý!”

“Cậu nói cậu bây giờ là một người ngoài thì có thể làm gì? Cái gì cũng không làm được! Thế nhưng sau khi cậu cùng y kết hôn đến ở nhà y, vậy thì cái gì cũng có thể làm rồi! Trên thế giới này còn có buôn bán gì có lợi hơn đây?”

Phó A Bảo suy nghĩ một chút, hình như thật là không có, cậu đã hoàn toàn bị Lưu Việt thuyết phục, cậu cảm thấy Lưu Việt phân tích quả thực có đạo lý!

Cậu chưa từng nghe qua có đạo lý như vậy!

Đúng vậy a, mình chịu nhiều đau khổ như vậy, con mình không thể chịu khổ a, nó phải được thứ tốt nhất, Trịnh Cảnh Đồng muốn đem tài sản cho chó mèo không biết ai sinh ra? Không có cửa? Phải là con của Phó A Bảo ta mới được!

Phó A Bảo vỗ giường một cái, lúc này khiến Lưu Việt sợ hết hồn.

“Vừa rồi là tôi không tốt, trách oan anh, còn bảo anh cút, tôi thực sự là chó cắn Lã Động Tân (không phân biệt tốt xấu) không nhìn thấy lòng tốt a.” Phó A Bảo hiến thấy làm người trí thức, cậu đối với những lời lớn hô nhỏ gọi vừa nãy đối với Lưu Việt tràn đầy hổ thẹn, cảm giác mình thật sự là quá lỗ mãng.

Lưu Việt: “…” Cậu không có văn hóa cũng rất tốt, có văn hóa liền đem mình ví dụ thành loài động vật kia, chó cắn Lã Động Tân cái gì, cậu đây là còn thiếu nhiều thông minh a?

“Không có chuyện gì, đều tại tôi lúc đó không nói rõ ràng, cậu hiểu lầm cũng là không thể tránh được.” Lưu Việt một bộ dáng vẻ thận trọng, đối với chuyện vừa rồi không có chút oán giận nào.

Lời này của hắn là để cho Phó A Bảo thêm cảm thấy Lưu Việt là người tốt, quả thật khắp nơi vì cậu mà suy nghĩ, thật là một lôi phong sống a! Thực sự là phi thường đáng được khích lệ!

Thấy Phó A Bảo đưa tới ánh mắt tha thiết, Lưu Việt lén lút tự mình lau một vệt mồ hôi, cũng còn may đứa nhỏ này dễ dụ, nếu như thông minh, phỏng chừng khẳng định hắn sẽ bị đánh tới tấp đuổi ra ngoài.

"Tôi đã quyết định!" Phó A Bảo một tay nắm lại để trước ngực làm vẻ nỗ lực, đầu khẽ nâng nhìn trần nhà cách đó không xa, cũng không biết cậu đang nhìn cái gì, trong ánh mắt tràn đầy ý chí chiến đấu, "Tôi muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn! Tôi muốn để hắn làm trâu làm ngựa cho tôi! Tôi muốn vì con tôi mà tranh gia sản!"

"Ba ba ba!" Tiếng vỗ tay vang lên, Lưu Việt gật đầu tán dương, "Vậy thì đúng rồi, cậu nên nghĩ như vậy, không nên để cho họ Trịnh như ý!" Để phụ họa cho Phó A Bảo, hắn hiện tại cũng đổi giọng gọi họ Trịnh rồi.

Tuy rằng vỗ tay chỉ có một mình Lưu Việt, thế nhưng đối với Phó A Bảo đang cao hứng mà nói đã phi thường thỏa mãn, ý chí chiến đấu của cậu đã sục sôi dâng trào, đã nhìn về tương lai tươi đẹp của mình, đồng thời cậu còn thấy được kết cục bi thảm của Trịnh Cảnh Đồng bị mình chèn ép, trong lòng không nhịn được cao hứng trở lại, sau đó liền cười ha ha ha đến không ngậm miệng lại được.

Nhìn ra Lưu Việt hắc tuyến không ngừng, hắn thông qua vẻ mặt của Phó A Bảo liền biết hàng này đang não bổ cái gì, thật là một hài tử có tiền đồ đáng lo a…

***

Phó A Bảo cùng Lưu Việt tiến hành nói chuyện một hồi vui vẻ, mà một bên khác mấy người đang bàn hoãn đính hôn lại không thể vui vẻ.

Việc này Phó gia cảm thấy là nhà mình đuối lý, thế nhưng cũng không nghĩ tới bàn việc này còn có thể nói tới ba, bốn tiếng buổi chiều, đều đã mấy tiếng rồi.

Buổi trưa vừa qua 11 giờ 3 người Phó gia vừa ra cửa đã đặt phòng ăn, thời gian ước chừng là 11 rưỡi trưa, sau đó lúc 11h 20 phút ba người Đới gia cũng tới, ba người nhìn dáng vẻ tinh thần cũng không quá tốt, dự là tối qua ngủ không ngon, điều này khiến ba người Phó gia có chút chột dạ.

"Thật ngại đã tới trễ." Lý Tú Vân nói xin lỗi, "Trên đường có chút kẹt xe."

Hứa Dung vội vàng nói: "Đâu có, hiện tại thời gian còn sớm ni, là nhà bọn tôi đến quá sớm, cũng là sợ trên đường kẹt xe."

"Chú dì mời ngồi." Phó Trạch Văn phép tắc đứng lên thay ba người Đới gia kéo ghế, cũng coi như là chiếu cố tới trưởng bối và bạn gái, hành động được xem trong mắt hai vợ chồng Đới gia, bọn họ thở phào nhẹ nhõm, xem ra sự tình khả năng không hề bi đát như tưởng tượng, lúc bắt đầu con gái muốn nói chuyện đính hôn, tuy rằng con gái nói là chậm lại, thế nhưng bọn họ luôn cảm thấy hôm nay rất không ổn, có thể là do gia thế hai nhà cách biệt khá lớn, bọn họ đều rất không có cảm giác an toàn.

Hôm nay Đới Tuyết Dao mặc trang phục rất nhẹ nhàng thoải mái, hơn nữa lại không trang điểm, cô nghĩ hôm nay có thể đánh bài tình cảm, sợ là phải rớt vài giọt nước mắt, có lẽ không trang điểm cho tốt, như vậy khóc lên không hù chết người ta.

Phó Minh cùng Đới Tu Văn bắt tay nhau, sau đó 6 người cùng ngồi xuống.

"Trước tiên gọi món ăn đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Bầu không khí nhất thời có chút lúng túng, tất cả mọi người không biết nên làm sao mở miệng, Phó gia là xấu hổ không tiện mở miệng, Đới gia là không nguyện ý mở miệng, thế là Hứa Dung liền thu xếp ăn cơm trước, trên bàn cơm nói chuyện tốt hơn.

Lúc mọi người gọi món, trước khi món ăn lên chính là tán gẫu chút việc nhà, cha mẹ hai bên chính là hàn huyên kiểu hỏi thân thể đối phương như thế nào a, mãi đến tận sau khi món ăn lần lượt mang lên mới bắt đầu vào đề tài chính.

"Ách… Chuyện đính hôn Tuyết Dao hẳn đã nói với các vị rồi chứ?" Hứa Dung rốt cục đề cập tới đề tài này với Đới Tu Văn và Lý Tú Vân.

Dù sao thì cái gì đến sẽ đến, tâm ba người Đới gia đều nguội lạnh, Lý Tú Vân thấp thỏm hỏi: "Có phải là Dao Dao nhà tôi có chỗ nào không tốt? Con bé bình thường đều rất thiếu tâm nhãn, làm việc cũng không nhanh nhẹn, mọi người nhìn chỗ nào không tốt liền trực tiếp nói với con bé, tôi làm giáo viên biết rõ, trẻ con không nói thì không được."

Phó Minh và Hứa Dung cũng cảm thấy không có cái gì, đối với bọn họ mà nói, con có lớn hơn nữa cũng là con trai bọn họ, Phó Trạch Văn liền cảm thấy thần kì , trẻ con cái gì, đều đã 27 28 tuổi, có đứa trẻ nào lớn như vậy sao, A Bảo nhà bọn họ mới thật sự là đứa nhỏ.

Hơn nữa hắn đối với lời giải thích của Lý Tú Vân cảm thấy rất kỳ quái, tại sao đối phương lại kéo theo vấn đề cá nhân của Đới Tuyết Dao tới, lẽ nào Đới Tuyết Dao không nói với người trong nhà chuyện chính hôn là bởi vì A Bảo nhà bọn họ? Tại sao?

"Sao vậy được, Tuyết Dao chúng tôi cũng đã nhìn nhiều năm như vậy, rất khéo léo." Thành thật mà nói, liền từ hành vi cử chỉ bình thường mà xem, Hứa Dung xác thực chọn không ra tật xấu lớn nào của Đới Tuyết Dao, ngoại trừ ít trải đời, các chuyện khác thật sự cũng tốt.

"Là nhà chúng tôi xảy ra chút chuyện nên mới muốn hoãn đính hôn." Hứa Dung kỳ quái nói, "Lẽ nào Tuyết Dao không nói với các vị? A Bảo nhà chúng tôi nó bị bệnh, vì thế trong nhà gần đây không có tâm tư làm hỉ sự, đính hôn liền chậm lại một chút, chờ nó khỏe rồi lại làm."

"Nói rồi." Người tiếp lời là Đới Tu Văn, "Tú Vân bà ấy bình thường đều vậy, dễ dàng nghĩ quá nhiều, tôi ở nhà nói bà ấy cũng không được, mọi người lượng thứ một chút."

Ba người Phó gia đương nhiên nghe được hàm nghĩa trong lời nói, đây là Lý Tú Vân cảm thấy nhà bọn họ lấy A Bảo làm cớ, nhưng thật ra là muốn hối hôn, cho nên mới phải hỏi ra những lời "Có phải Dao Dao nhà tôi có chỗ nào không tốt" như vậy.

Phó Minh vẫn còn tốt, Hứa Dung có chút không cao hứng, trong lòng nói Phó gia chúng tôi là loại người không phân rõ phải trái giày vò chèn ép người khác sao, Tuyết Dao đứa nhỏ này tuổi cũng không nhỏ, Phó gia chúng ta là có ý xấu mới có thế cố tình kéo bà ta a, người bình thường liền không làm ra chuyện không làm ra chuyện không đáng tin như vậy.

"Mẹ người nói cái gì đây, hôm qua đều đã nói rõ ràng với mẹ, vừa nãy ở trên xe cũng đã nói nhiều lần với mẹ, mẹ sao lại như vậy a." Đới Tuyết Dao một mặt dáng vẻ muốn khóc, "Nói tất cả là thân thể A Bảo không tốt, Trạch Văn đâu còn tâm tư đính hôn a!"

Một chiêu này của cô thực sự là cao minh, thuận lợi giành được hảo cảm của Phó Minh và Hứa Dung: Tuyết Dao quả nhiên là cô nương thông tình đạt lý a, tối hôm qua nhất định là con trai hiểu lầm cô ấy!

Phó Trạch Văn sờ sờ mũi, nghĩ thầm mình hôm qua có thể thật là đã hiểu lầm cô.

Lý Tú Vân bị Đới Tuyết Dao trách cứ như vậy, nước mắt liền rơi xuống, bầu không khí hiện trường nhất thời liền trở nên lúng túng, dáng vẻ Đới Tuyết Dao cũng giống như là gấp đến độ sắp khóc đến nơi rồi.

Khiến cho 3 người Phó gia không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là trước tiên không nhắc tới chuyện này, ăn cơm trước, chờ Lý Tú Vân tâm tình ổn định lại nói chuyện tiếp, nhìn thì rất khôn khéo mới có thể là giáo viên, sao lại giống thủy tinh như vậy.

Đại khái qua khoảng nửa tiếng đi, Lý Tú Vân rốt cục bình tĩnh lại, bà dùng khăn giấy lau khóe mắt một chút, sau đó nhẹ giọng nói: "Là tôi không tốt, kỳ thực Dao Dao đã nói với tôi nhiều lần, tôi đây chính là dễ suy nghĩ nhiều, còn tưởng rằng mọi người ghét bỏ Dao Dao nhà tôi rồi." Người xấu bà làm, người tốt để Đới Tuyết Dao làm.

"Chắc chắn sẽ không." Hứa Dung nghiêm túc nói, "Nhà chúng tôi là bàn chuyện làm ăn, làm ăn coi trọng nhất là thành tín (thành thật tín nhiệm), không nói dối, chắc chắn sẽ không cố ý là lỡ Tuyết Dao, chỉ là hiện tại nhà chúng tôi có tình huống đặc thù, trong lòng Trạch Văn luôn nghĩ tới A Bảo nhà chúng tôi, thật sự là không có tâm tư đính hôn, vì thế muốn dời ngày tới mồng 1 tháng 5 sang năm, kỳ thực cũng không mấy tháng, đến lúc đó chúng tôi làm lễ đính hôn càng long trọng, nhất định là hoành tráng!"

Lời này của Hứa Dung đã rất có thành ý, thế nhưng ba người Đới gia hôm qua đã sớm thương lượng qua, Phó Trạch Văn là rùa vàng trong rùa vàng, thật vất vả câu được, cũng không thể cho phép xảy ra chút biến cố sai lầm nào, thời gian kéo dài càng lâu càng dễ xảy ra chuyện, vẫn là sớm một chút đem danh phận xác định đúng lúc.

Chủ yếu nhất Đới Tuyết Dao vẫn là lo lắng Hạ Tình, nếu như lần trước ở tiệc rượu không nhìn thấy Hạ Tình, Đới Tuyết Dao cũng sẽ không thấp thỏm cùng kinh hoảng như vậy, nhưng là Hạ Tình bây giờ trở về nước, trước đó Hạ Tình và Phó Trạch Văn giống như người dưng nước lã, chỉ cần 2 người đụng tới chuyện cũ hiềm khích lúc trước, Hạ Tình nếu như não trừu nói thật, vậy thì toàn bộ kết thúc!

Chỉ có đem danh phận của mình và Phó Trạch Văn xác định thực sự, lấy lòng tự tôn của Hạ Tình mà nói khẳng định sẽ không bao giờ phản ứng lại Phó Trạch Văn, nội tình sự kiện kia vĩnh viễn là bí mật.

"Dao Dao nhà tôi những chuyện khác không tốt, thế nhưng chăm sóc người khác là thành thạo nhất, con bé ở nhà thích làm việc, là tri kỷ nhất rồi." Lý Tú Vân bắt đầu khen ngợi Đới Tuyết Dao chịu khó săn sóc, "Con bé là chị dâu tương lai của A Bảo, A Bảo nhỏ tuổi nhiều hơn con bé như vậy, thế nên con bé sẽ chăm sóc thật tốt."

"Chúng tôi làm cha mẹ tuổi lớn hơn, chuyện chăm sóc con cái cũng không quan tâm, Trạch Văn bình thường bận rộn công việc, cũng không có thời gian, giao cho người hầu các vị khẳng định cũng không yên tâm, không bằng liền để Dao Dao nhà chúng tôi tới chăm sóc A Bảo, nó chăm sóc người khác là tốt nhất."

Lý Tú Vân cũng không đề cập tới chuyện đính hôn, liền nói Đới Tuyết Dao đồng ấy lấy thân phận chị dâu chăm sóc Phó A Bảo, ý tứ cũng chính là để Đới Tuyết Dao và Phó Trạch Văn sớm một chút cùng một chỗ, có nhiều người chăm sóc Phó A Bảo.

"Đúng, những thứ khác không dám nói, Dao Dao nhà tôi ở phương diện này vẫn là tương đối tốt, cũng không phải tôi khoe khang, con bé từ nhỏ đến lớn đều đặc biệt thích chăm sóc người khác." Đới Tu Văn tiếp tục nói, "Còn có đính hôn hay không, nếu tôi nói, cũng không cần tới khách sạn làm lớn làm gì, chú ý cái này làm cái gì, tùy ý chọn một ngày mời bằng hữu thân thích tới ăn một bữa cơm coi như xong việc, Dao Dao nhà chúng tôi trước đó cũng nói với chúng tôi rồi, nói làm ở khách sạn quá phô trương lãng phí, đính hôn cũng không phải kết hôn, thông báo với mọi người một tiếng là được, không cần làm quá long trọng."

Ý tứ lời này của ông, nhà chúng tôi đồng ý đơn giản, thông báo với bằng hữu thân thích mời tới ăn một bữa cơm là được, không làm lỡ chuyện, sẽ không ảnh hưởng tới việc chăm sóc Phó A Bảo, sau đó Đới Tuyết Dao còn có thể giúp đỡ cùng chăm sóc Phó A Bảo, đây là chuyện rất tốt a!

Nhưng bọn họ căn bản không biết Phó A Bảo đến cùng sinh bệnh gì, người nhà họ Phó đánh chết cũng sẽ không nói, bọn họ làm sao có khả năng nói cho Đới gia con trai nhà bọn họ mang thai, chính là thật sự đã kết hôn cũng không được, huống chi bây giờ còn chưa phải thông gia ni.

"Chú dì, con thật sự là không có tâm tư đính hôn lúc này, em trai con hiện tại nằm trong nhà không thể ra ngoài, trong lòng con vô cùng khó chịu, con ngay cả chuyện công ty cũng không có tâm tư làm, chớ nói chi là đính hôn, cong đều đã nói xong với Tuyết Dao rồi, chậm lại tới mồng 1 tháng 5 sang năm, đến lúc đó nhất định hảo hảo làm! Con..." Phó Trạch Văn cố gắng thuyết phục Đới Tu Văn và Lý Tú Vân.

Còn chưa nói hết câu Lý Tú Vân liền khóc lên, dáng vẻ khỏi nói đáng thương biết bao nhiêu.

Người nhà họ Phó đại , đây là làm sao vậy, đẩy lùi mấy tháng liền thật sự khó tiếp thu như vậy sao, có chuyện gì thì hảo hảo nói ra, đừng có hơi một tí là khóc a, có điều may cũng chỉ là khóc, nếu như gặp phải người thích la khóc om sòm mắng chửi, đó mới gọi là bi đát, chỉ là khóc tôi vẫn tính là ôn nhu rồi.

Thế nhưng vừa khóc, người nhà họ Phó luôn cảm giác nhà mình giống như là thổ phỉ ác bá vậy, chỉ biết bắt nạt người, đem đối phương chèn ép, thật đáng thương.

Lý Tú Vân một một hồi khóc lóc nức nở nói: "Tôi biết nhà các vị cũng là có nguyên nhân, trong nhà có bệnh nhân cũng không có cách nào." Sau đó lại bắt đầu khóc lên, một lát sau tiếp tục nói, "Nhưng là các vị không biết, Dao Dao nhà chúng tôi có biết bao khổ cực."

"Lúc trước con bé và Phó Trạch Văn cùng một chỗ có rất nhiều người cười nhạo con bé, nói con bé mơ mộng hão huyền bay lên làm phượng hoàng, quay đầu lại nhất định là công dã tràng, còn nói Dao Dao nhà chúng tôi ham phú quý, thấy tiền sáng mắt." Lý Tú Vân từ trong bi quan nói, "Có thể các vị cũng biết, Dao Dao nhà chúng tôi chưa bao giờ hỏi Trạch Văn đòi mua cái gì, con bé cũng không pahir lại con gái tham tiền, nhiều năm như vậy, vẫn là như vậy, điểm ấy Trạch Văn rõ ràng nhất."

Phó Trạch Văn lúng túng gật đầu, điểm ấy cũng đúng, Đới Tuyết Dao xưa nay không đòi hỏi hắn muốn quà đắt tiền gì cả, ngày lễ đặc biệt mình tặng quà cũng hầu như đều bị chê đắt.

"Đúng vậy, chúng tôi biết Tuyết Dao không phải loại con gái kia." Hứa Dung thấy dáng vẻ Lý Tú Vân giống như là sắp không xong rồi, không thể làm gì khác hơn là phụ họa bà gật đầu.

"Sau này quãng thời gian trước hai nhà chúng ta bàn chuyện muốn đính hôn, rất nhiều người cũng chế giễu như vậy, căn bản không tin, nói nhà chúng tôi bịa chuyện ni!" Lý Tú Vân nói tới chỗ này tiếng khóc liền lớn hơn nhiều, "Không phải tôi không hiểu, chỉ là nếu như đính hôn chậm lại, Dao Dao nhà chúng tôi liền không có cách nào làm người, khẳng định bị nói tới chết! Ban đầu tôi cũng đã đều nói với mọi người, nếu như đính hôn mông 1 tháng 10 hủy bỏ, mọi người khẳng định đều sẽ cười nhạo Dao Dao nhà chúng tôi, tôi và cha Dao Dao tuổi đã cao, bị nói một chút cũng không sao, Dao Dao còn trẻ, nói tới danh tiếng đều không tốt a!"

"Em gái người đừng khóc, mắt đều sưng lên rồi này." Hứa Dung vốn là có chút chột dạ, vì thế nghe tới lời giải thích thì càng chột dạ, bà có thể tưởng tượng Đới Tuyết Dao sẽ bị nói thành thế nào, bởi vì khi bà còn trẻ cùng Phó Minh một chỗ cũng bị rất nhiều người chỉ chỉ chỏ chỏ, khi đó tập tục xã hội còn chưa có cởi mở như bây giờ, vì thế mọi người nói nghe càng hà khắc, bà thậm chí nhiều lần muốn: Không bằng đơn giản chia tay với Phó Minh đi, cùng một chỗ còn bị ủy khuất nhiều như vậy, không bằng chia tay!

Cũng may sau đó bà cùng Phó Minh tiếp tục kiên trì, thực sự là nói đến đều là nước mắt.

Thế nhưng hổ thẹn thì hổ thẹn, ở vấn đề của A Bảo Hứa Dung tuyệt đối không thỏa hiệp, con dâu tương lai ủy khuất bà hiểu, bà rõ ràng, thế nhưng rõ ràng cũng không thể ảnh hưởng tới được địa vị của con trai trong mắt bà, A Bảo là quan trọng nhất!

Hai người khác Phó gia cũng là muốn như vậy, bọn họ chột dạ, thế nhưng chột dạ thế nào vẫn là A Bảo quan trọng nhất.

Chuyện đính hôn này nói tới ba, bốn tiếng vẫn còn giằng co, Đới gia đánh bài tình cảm, Phó gia cũng không dao động chút nào, nhưng lại cứng đờ không nói ra được, cuối cùng song phương đều mệt tới không xong.

Ánh mắt Phó Trạch Văn ra hiệu Đới Tuyết Dao ra ngoài nói chuyện, "Hôm nay chỉ tới đây thôi, anh ở đây cùng em bàn bạc, đính hôn nhất định là chậm lại việc này con có lỗi với em, sau này dù sao vẫn sẽ bồi thường em, em trở lại hảo hảo khuyên nhủ mẹ em, bà ấy khóc thành như vậy hôm nay cũng không tiện tiếp tục nói chuyện." Bàn tiếp chỉ sợ mọi người phải nói chuyện trong bệnh viện.

"Em biết, hoãn đính hôn em đương nhiên đồng ý, nhà anh có nguyên nhân đặc thù, em đều hiểu." Đới Tuyết Dao một bộ dáng vẻ thông tình đạt lý, "Chính là chỗ mẹ em…"

"Khách sạn anh đã hủy." Phó Trạch Văn cuối cùng nói một câu như vậy.

Đới Tuyết Dao: "…" Đây là quyết tâm muốn trì hoãn đi, ngay cả đường lui cũng chặt đứt.

Sau khi người hai nhà rốt cục tan cuộc, tuy rằng kéo dài lâu như vậy, thế nhưng nên nói rõ ràng cơ bản đều nói rõ ràng, ngay cả khách sạn cũng hủy, trên căn bản hoãn lại đã thành định cục, còn lại chính là là sao khuyên Lý Tú Vân, có điều chuyện này đối với Phó Trạch Văn không phải đại sự gì, trở lại ngủ một giấc tỉnh táo lại còn kém không nhiều lắm, hắn không phải thật sự muốn kết hôn với Đới Tuyết Dao, sau này những người kia tự nhiên sẽ biết, cũng không phải nói hai câu liền bị nhỡ.

***

Lúc hơn 4 giờ ba người Phó gia rốt cục mệt bở hơi tai về tới nhà, bữa cơm hôm nay ăn thật sự là quá mệt, so với bàn chuyện làm ăn còn mệt hơn a!

Mới vừa vào phòng khách ba người liền nhìn thấy Phó A Bảo ngồi ở trên ghế sa lông trong phòng khác xem tạp chí, mang nụ cười trên mặt, nhìn qua dáng vẻ tâm tình thật không tệ.

Đây là đang chờ bọn họ trở về.?

Trong lòng ba người có chút ngọt ngào, A Bảo chính là ngoan ngoãn đáng yêu, nhìn thấy tâm tình họ liền tốt rồi!

“A Bảo, chúng ta về rồi.” Phó Trạch Văn mang theo một hộp bánh ga tô phóng tới trước mặt Phó A Bảo, đây là món ăn Phó A Bảo phi thường thích.

“Ca, anh đã về rồi.” Phó A Bảo vô cùng cao hứng ngẩng đầu lên, “Cha, mẹ.” Cậu chào từng người một.

“Ai!” Ba người đều cười híp mắt với cậu,

“Con có một chuyện rất quan trọng muốn tuyên bố với mọi người!” Phó A Bảo đột nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lên.

Ba người thấy dáng vẻ Phó A Bảo đắc ý cao hứng như vậy cảm thấy buồn cười, “Chuyện gì a?” Phó Trạch Văn hỏi, hắn không nghĩ ra em trai này của mình có thể tuyên bố chuyện quan trọng gì, bọn họ mới ra ngoài có mấy tiếng mà thôi.

Phó A Bảo hai tay chống nạnh lớn tiếng tuyên bố: “Con quyết định! Con muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn!”

Phó Trạch Văn & Phó Minh & Hứa Dung: -_-|| đứa nhỏ này đang nói gì đây, chúng ta thế nào lại sinh ra cảm giác nghe nhầm rồi đây…

31. Chương 31

Ba người Phó gia không hiểu đi ra ngoài mới trong vòng vài tiếng ngắn ngủi đến cùng là xảy ra chuyện gì, thế mà lại khiến A Bảo nhà bọn họ đột nhiêu thay đổi chủ ý. Nói muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn đã rất khiến người ta kinh sợ, lại còn là cười nói, bọn họ một chút liền có thể nhìn ra, tâm tình A Bảo vô cùng tốt! Khẳng định không phải giả bộ, A Bảo nhà bọn họ không diễn xuất được, cậu nói dối nhất định không có bản lĩnh!

“… A Bảo?” Phó Trạch Văn cảm giác trạng thái của em trai mình không đúng lắm, nó không phải là ghét Trịnh Cảnh Đồng nhất sao, sao lại đột nhiên nói muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn.

Đây là uống lộn thuốc?

Hứa Dung kéo tay Phó A Bảo tới ghế sô pha ngồi, Phó Minh và Phó Trạch Văn ngồi đối diện, bọn họ hoàn toàn không hiểu đến cùng là xảy ra chuyện gì, phải hảo hảo hỏi.

"A Bảo con làm sao, sao lại đột nhiên nói muốn kết hôn, con không phải không thích Cảnh Đồng sao?" Hứa Dung kỳ quái nói.

Tay phải Phó A Bảo nắm lại để ở trước ngực, ngẩng đầu lên hướng trần nhà nhìn, một bộ dáng vẻ đã tính trước mọi việc: "Con đã quyết định, con muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn, sau đó đem tất cả tài sản của y đoạt lại cho bảo bảo trong bụng con!"

Để y ăn ngon mặc đẹp! Để y bỏ mình cưới vợ sinh con! Để y đắc ý!

Hừ! Đừng có mà tưởng tượng!

Cái gì? Ba người còn lại của Phó gia hắc tuyến mà nhìn Phó A Bảo, đứa nhỏ này đang nói gì đấy?

"A Bảo, nhà chúng ta không thiếu tiền, một đứa nhỏ nuôi thế nào cũng nuôi nổi." Hứa Dung trong lòng nói nhà chúng ta không phá sản a, con mơ ước gia sản của người khác làm gì.

"Mẹ." Phó A Bảo nghe xong phi thường cảm động, y nắm chặt đôi tay của lão mẹ mình thâm tình nói, "Nhưng xài tiền của nhà mình con đau lòng."

Đau lòng cái quỷ ngươi a! Ba người đều có chút buốt răng, con trước đây lúc dùng tiền cho tới bây giờ chưa từng nói lời này.

"Nhưng xài tiền của Trịnh Cảnh Đồng không giống." Phó A Bảo vui rạo rực nói, "Y khi dễ con, con làm sao cũng phải tìm lại bãi về, con muốn cùng y kết hôn, đến ở nhà y, xài tiền của y, hành hạ y! Sai khiến y! Dạy dỗ y!"

Ba người đều một mặt ngốc trệ nhìn Phó A Bảo.

Phó A Bảo tiếp tục vui rạo rực nói: "Xong con còn muốn đem tất cả tài sản của y đều đoạt tới cho bảo bảo trong bụng con! Không phải vậy y và người khác kết hôn liền tiện nghi cho người khác, bảo bảo trong bụng con ăn nhiều thiệt thòi a!"

Ba người nhìn Phó A Bảo thật lâu không thể nói, cuối cùng dưới ánh mắt tha thiết của Phó A Bảo Phó Trạch Văn mở miệng nói: "Cái này ai dạy em?" Hắn dám dùng nhân cách của bản thân mà đảm bảo, chủ ý tuyệt bích này không phải em trai hắn nghĩ ra được!

"Em… Em…" Phó A Bảo trong lòng nói lão ca mình sao thông minh như vậy, liếc mắt là đã nhìn ra ý kiến này không phải mình nghĩ ra được, thế nhưng thỉnh thoảng mình cũng muốn biểu hiện một chút mà, Phó A Bảo liền cà lăm lập tức ưỡn ngực kiêu ngạo nói, "Là em tự mình nghĩ ra!"

Sau đó vẻ mặt cầu xin khích lệ.

Ba người: "…" Xem ra thật là có người ra chủ ý cho nó.

Phó Trạch Văn đỡ trán: "Có phải Lưu Việt ra chủ ý cho em?" Hắn không nghĩ ra còn có khả năng nào khác, Lưu Việt là người của Trịnh gia, hắn kích động A Bảo độ khả thi lớn vô cùng, xem ra Trịnh Cảnh Đồng lúc tặng người tới đều là làm chuẩn bị a.

"Ách…" Phó A Bảo mắc nghẹn, trong lòng nói lão ca anh cũng quá thông minh, thế này mà cũng có thể đoán được.

"Anh không đồng ý, em không thích Cảnh Đồng thì cùng y kết hôn làm gì, y khi dễ em như vậy, em còn muốn cùng y kết hôn, em đang ở đây muốn làm cái gì a? Lưu Việt là người của Trịnh gia, hắn nhất định là lừa gạt em, em đừng bị hắn lừa gạt đi." Phó Trạch Văn đẩy kính mắt một cái, hắn là phái kiên quyết phản đối, em trai đáng yêu của hắn không thể rơi vào trong tay Trịnh Cảnh Đồng kia!

"Ca!" Phó A Bảo không nghĩ tới người đầu tiên phản đối lại là lão ca bình thường vẫn theo mình chơi game, phồng miệng khỏi nói nhiều thương tâm thế nào, "Chính là em không thích y mới cùng y kết hôn ni!" Em là đi hành hạ hắn thuận tiện tranh gia sản!

"A Bảo a." Hứa Dung lôi kéo tay Phó A Bảo vẻ mặt ưu sầu, con trai động cơ kết hôn này không đúng a! "Kết hôn là đại sự cả đời, con là muốn cùng Cảnh Đồng sống hết đời, con nếu như không thích y, đây không phải là làm ủy khuất bản thân sao, khẳng định là sống không vui."

Phó A Bảo kỳ quái: "Con sao lại ủy khuất chính mình, con là đi hành hạ Trịnh Cảnh Đồng, con còn muốn đoạt gia sản ni, thế nào cũng đều là con có ưu thế a! Con sao lại ủy khuất, con khẳng định phải khiến Trịnh Cảnh Đồng ủy khuất a! Nếu y cùng người khác kết hôn đem tài sản cho con của người khác con mới ủy khuất ni! Yên tâm đi, con khẳng định vui vẻ, nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng sống không yên, con liền vui vẻ!"

Ba người đỡ trán, đàn gảy tai trâu gần như chính là cái cảm giác này, tâm hảo mệt.

Có điều tuy rằng nói với Phó A Bảo không thông, thế nhưng 3 người vẫn là kiên quyết phản đối đề nghị này, kết hôn sao có thể là trò đùa, kết hôn xuất phát từ loại lý do này, sao có thể hạnh phúc, là viết tiểu thuyết hay là quay phim truyền hình a?

"Con liền muốn cùng y kết hôn mà!" Phó A Bảo nhăn mặt, vẻ mặt ủy khuất, chỉ lát nữa thôi là kim đậu đậu sẽ phải ra đi, dáng dấp kia khỏi nói là biết bao đáng thương rồi.

Phó Trạch Văn tàn nhẫn quyết tâm nói, "Khóc cũng vô dụng, không được là không được!" Ngày xưa Phó A Bảo chỉ cần lộ ra cái vẻ mặt này, hắn đều sẽ thỏa hiệp, hôm nay dùng chiêu này cũng mặc kệ, không được là không được, chuyện như vậy cũng không thể thỏa hiệp.

"Nghe anh con đi, nó là vì muốn tốt cho con." Phó Minh có chút đau đầu, ông thật sự không biết nên khuyên thế nào, mạch não của con trai nhỏ rõ ràng không giống những người khác, nói đạo lý căn bản không thông a.

"Hừ! Con trước tiên đã gọi điện cho Trịnh gia, bọn họ lập tức sẽ liền tới!" Phó A Bảo thở hô hô nghiêng đầu đi, trong lòng nói mình thật thông minh, trước tiên đem người gọi tới rồi nói.

"Em lấy số điện thoại nhà họ ở đâu?" Phó Trạch Văn mới vừa hỏi liền tự mình nghĩ ra đáp án, hắn đỡ trán, là Lưu Việt, nhất định là Lưu Việt cho số điện thoại, nhân viên Trịnh Cảnh Đồng phái tới xúi giục này thật đúng là quá giảo hoạt! Khó lòng phòng bị!

"Hắc hắc." Phó A Bảo cười gượng 2 tiếng.

Nhắc tới tào tháo tào tháo liền tới, Phó A Bảo vừa mới gọi điện thoại nói chuyện, người nhà họ Trịnh đã tới, Trịnh Trí Viễn, Vu Thư, Trịnh Cảnh Đồng, một cũng không thiếu, hơn nữa đều là vẻ mặt vui sướng, chính bọn họ cũng không nghĩ tới, ông trời thế mà đột nhiên đập vỡ đĩa bánh xuống, tư vị này thì khỏi nói.

"Trịnh Cảnh Đồng ngươi thật đúng là dự tính hay lắm a, đưa Lưu Việt tới chăm sóc A Bảo là giả, làm thuyết khách là thật, hiện tại A Bảo bị thuyết phục, ngươi không phải là rất đắc ý a?" Phó Trạch Văn ghé vào bên tai Trịnh Cảnh Đồng thấp giọng hung ác nói, "Ta nhắc nhở ngươi, giở những trò gian này là vô dụng, nhà ta sẽ không đồng ý 2 người kết hôn!"

Trịnh Cảnh Đồng không tức giận chút nào, y cười híp mắt nắm tay Phó Trạch Văn: "Trạch Văn cậu nói cái gì ni, cậu không phải luôn thay A Bảo làm chủ, A Bảo là người trưởng thành rồi, em ấy có chủ ý của mình, cậu phải tin tưởng ánh mắt của em ấy, em ấy chọn cùng tớ kết hôn, vậy khẳng định sẽ không sai, tớ sẽ đối tốt với A Bảo, cậu yên tâm đi."

Phó Trạch Văn muốn tát cho Trịnh Cảnh Đồng một cái, thực sự là tiểu nhân đắc chí!

Trong chốc lát, trong phòng khách có thế cuộc mới, bốn người Phó gia ngồi một bên, ba người Phó gia ngồi bên kia, bầu không khí khá quái dị, một bên là băng, một bên là hỏa, thực sự là băng hỏa lưỡng trọng thiên a.

"Hai nhà đều quen thuộc như vậy, sau này sẽ kết thông gia, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề." Vu Thư cười híp mắt nói, "Chúng ta bàn quy trình kết hôn đi, đi đâu kết, mời tiệc khách mời thế nào, rất nhiều việc khác, kết hôn không phải là việc nhỏ, chuyện phải bận tâm còn nhiều hơn, phải hảo hảo tính toán."

Nói qua bà đẩy ra một cặp văn kiện tới trước mặt người nhà họ Phó, "May là tôi đã sớm chuẩn bị, đây đều là tôi dự định, đều tỉ mỉ viết ni, mọi người nhìn kỹ một chút, xem có chỗ nào không được, mọi người yên

tâm, nhà chúng tôi đều nghe nhà các vị, không hài lòng tôi liền đổi, đổi đến khi nào nhà các vị hài lòng mới thôi, tuyệt đối làm thật thỏa đáng!"

Ngoại trừ A Bảo ba người còn lại Phó gia thật sự là nghe không nổi nữa, Phó Trạch Văn đẩy kính mắt một cái mở miệng nói: "Dì, dì đừng phí tâm, A Bảo nhà chúng cháu và Cảnh Đồng không phù hợp, chuyện kết hôn hay là thôi đi."

Vu Thư trợn mắt lên: "Sao có thể tính toán cả rồi, nhưng vừa nãy A Bảo ở trong điện thoại là chính mồm nói muốn cùng Cảnh Đồng nhà chúng ta kết hôn, dì đều nghe rõ ràng!" Bà nhìn về phía Phó A Bảo, trong lòng nói đứa nhỏ này nhìn qua là thành thật, nhất định sẽ không lừa bà.

Phó A Bảo gật đầu giống như gà con mổ thóc, "Đúng đúng, muốn kết hôn!"

Cậu vừa mở miệng ba người Trịnh gia liền đắc ý không chịu được, "Tôi nói mà, đứa nhỏ này và Cảnh Đổng nhà tôi cực kỳ xứng đôi." Vu Thư dáng vẻ tươi cười, một bên Trịnh Cảnh Đồng là mừng rỡ không kịp, Phó Trạch Văn đều sắp không nhìn nổi rồi.

"Hai đứa chúng nó thực sự là không phù hợp, cũng không có cơ sở tình cảm gì, A Bảo nó chính là đầu nhất thời choáng váng, không thể coi là thật." Ba người Phó gia vẫn là kiên quyết phản đối, nhưng bọn họ cũng không biết nên nói lý do gì được, cũng không thể sáng ngời nói cho người nhà họ Trịnh, nói A Bảo nhà bọn mơ ước gia sản Trịnh gia, còn muốn đi hành hạ Trịnh Cảnh Đồng, hai nhà sau này còn có thể tốt sao?

"Đây chính là các vị không đúng. " Vu Thư gương mặt đau lòng, "Các vị cố gắng chia rẽ người khác làm gì, hai đứa nó đều có con, song phương đều đồng ý kết hôn, nhà chúng tôi đều thích đứa nhỏ A Bảo này như vậy, này chưa được sao? Các vị chia rẽ bọn nó làm gì? Lần trước A Dung cậu cũng đã nói với tớ rồi, nói muốn tôn trọng ý nghĩ của con, không phải cha mẹ cảm thấy tốt cho con liền bảo con làm thế đó, xem nhẹ ý nguyện của con là không đúng!"

Hứa Dung: "..." Đây thực sự là đem tảng đá tự ném chân mình.

Phó A Bảo nhìn bên này nhà mình một chút, có bốn người, sau đó lại nhìn Trịnh gia phía đối diện một chút, cậu liền đứng dậy đi tới phía ghế sô pha Trịnh gia bên kia ngồi xuống, ngồi bên cạnh Trịnh Cảnh Đồng, sau đó đàng hoàng trịnh trọng mà nhìn ba mẹ và anh trai mình. *(=))))))))))* *méo nhịn được cười luôn =))))*

Ánh mắt phi thường nghiêm túc, quả thực là mắt sáng như đuốc!

Cậu cảm thấy nhiều người khả năng phần thắng sẽ càng lớn hơn, trong truyền thuyết đều là người đông thế mạnh mà.

Ba người Phó gia thực sự là đông cứng lời: ==| con rốt cuộc là con cái nhà ai a?! *(=))))))))))))*

32. Chương 32

A Bảo tới đây vừa ra phản chiến thật là khiến cho người nhà họ Phó không biết nên nói cái gì cho phải, nhân vật chính cũng không phối hợp, bọn họ rốt cuộc là đang chiến đấu với cái gì a!

Trịnh Cảnh Đồng vào giờ phút này tâm tình kích động, đây là lần đầu tiên sau sự kiện phát sinh kia Phó A bảo mới thân cận y ni, thế mà lại chủ động ngồi xuống bên cạnh y, "A Bảo, anh…"

"A Bảo, mau trở lại!" Trịnh Cảnh Đồng vừa mới nói được nửa câu đã bị Phó Trạch Văn cắt đứt, Phó Trạch Văn ngồi đối diện cau mày, hắn thấy A Bảo ngồi bên người Trịnh Cảnh Đồng sẽ không thoải mái.

"Hừ!" Phó A Bảo nguẩy đầu, vẫn cứ không phối hợp.

Trán Phó Trạch Văn gân xanh hằn lên, xú tiểu tử này thực sự là phản trời rồi! Kết hôn đâu có thể tùy tiện như vậy, không nghĩ tới hảo hảo sinh sống, lại muốn tới nhà đối phương để hành hạ người ta, còn có thể tốt hay không chứ?!

Trịnh Cảnh Đồng một bên nhìn thấy bộ dáng Phó Trạch Văn như vậy liền thay A Bảo ủy khuất: "Trạch Văn, đây là cậu không đúng, A Bảo hiện tại là đang mang thai, cậu sao có thể dùng âm thanh lớn như vậy với em ấy được chứ, vạn nhất em ấy bị giật mình thì làm sao bây giờ! Cậu bình thường không phải cũng vẫn nói chuyện với em ấy như thế đấy chứ?" Y thương xót A Bảo a, sống ở Phó gia vậy mà cuộc sống như thế sao? Vẫn là mau mau mang về nhà hảo hảo bảo bối mới được.

Phó A bảo vội vàng gật đầu như gà con mổ thóc, không sai không sai, lão ca thực sự là quá dữ tợn! Anh cứ luôn thế này người ngoài nhìn thấy khẳng định cho là em ở nhà không có địa vị a! Có điều họ Trịnh cũng không phải thứ gì tốt a, lão ca của tôi mà anh có thể nói sao! Thực sự là phản trời rồi! Cậu mạnh mẽ trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng.

Trịnh Cảnh Đồng: "…" T_T Anh lại làm sai chỗ nào, A Bảo em không phải tán đồng anh vừa nói sao?

Phó Trạch Văn muốn đi tới đánh no đòn Trịnh Cảnh Đồng ngay lập tức, trong lòng nói cậu ở đây giả bộ làm người tốt cái gì, người bắt nạt A Bảo chính là cậu đấy!

"Đúng vậy a Trạch Văn, A Bảo cũng chính là muốn kết hôn, lại không phải đi làm chuyện gì không tốt, cháu chính là không đồng ý cũng phải hảo hảo nói a, giọng lớn nhỏ như vậy cũng không đúng, phương thức giáo dục nhà các vị như thế không thể được." Vu Thư một bộ tư thái tôi mới là mẹ ruột của A Bảo, muốn bắt nạt con trai tôi? Không có cửa đâu, trước tiên qua đây mà bắt giam tôi!

"Dì Vu." Phó A bảo vừa nghe có người nói giúp cậu, trong lòng quả thực cảm động, cách Trịnh Cảnh Đồng và Vu Thư lưỡng lưỡng tương khán *(em cũng chả hiểu câu này lắm nên viết nguyên văn Hán Việt ai biết thì giúp em =.=)*, nghĩ thầm Trịnh Cảnh Đồng người này không ra sao cả, cha mẹ y đúng là vô cùng vô

cùng tốt, đáng tiếc, sinh ra đứa con trai như vậy, có điều lão nhân hai người yên tâm, cháu khẳng định thay 2 người cố gắng dạy dỗ con trai, nhất định không thể để y đi ra ngoài làm xằng bậy! Nhất định tạo phúc nhân loại!

"Ai!" Vu Thư vừa nghe A Bảo ấm áp gọi bà là dì Vu, trong lòng sung sướng không chịu được, nghĩ thầm đây thực sự là đứa trẻ tốt, liền đẩy con trai nhà mình ra, sau đó liền nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Phó A bảo.

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Con không phải con ruột của mẹ a?

"Còn gọi dì cái gì a, gọi mẹ." Vu Thư vui rạo rực kéo tay Phó A bảo, nhìn gần đứa nhỏ này thực sự là xinh đẹp, thực phấn nộn, phối hợp với khuôn mặt lão bì già nua của Cảnh Đồng nhà bà đúng là có chút bị chịu thiệt, thực sự là ủy khuất đứa nhỏ này rồi. *(chưa thấy mẹ nào KHEN con trai mình như dì =)))))*

Mẹ chồng nhà khác đều là lo lắng cho con trai có vợ quên mẹ, Vu Thư là có con dâu không muốn con trai, trước còn cảm giác con trai mình luôn xứng với công chúa, lúc này lại cảm thấy không ra tay được.

"Mẹ." Phó A bảo lập tức liền kêu lên.

Ba người Phó gia: "…" Còn có thể tốt không?!

Ba người đều không nhìn nổi, "A Bảo nhanh không được hồ nháo." Hứa Dung đối với Phó A bảo vẫy tay, "Mau trở lại, kết hôn không phải đơn giản như vậy, cũng không phải shopping, mua không thích vứt đi thì được, con kết hôn không thích lại ly hôn? Ly hôn không phải chuyện vẻ vang gì. Con đừng có nghĩ thế nào liền thế đó, xong hôm nào đó hơn nửa lại hối hận."

"Mới sẽ không!" Phó A bảo dẩu miệng lên, "Con liền muốn kết hôn mà!"

Ba người Phó gia trong lòng nói: Kết kết kết! Kết cái gì mà kết, con có bản lĩnh ngược lại liền nói cho Trịnh gia biết tại sao con muốn kết hôn!

Nói tóm lại ba người Phó gia chính là không chịu, ba người Trịnh gia và Phó A bảo thì lại biểu thị nghĩa vô phản cố *(làm việc nghĩa không được chùn bước)* nhất định phải kết hôn!

Tình cảnh nhất thời có chút giằng co.

Cuối cùng Trịnh Cảnh Đồng nói một câu khiến 3 người Phó gia cũng không biết nên tiếp lời thế nào: "A Bảo cũng đã là người trưởng thành, em ấy có quyền quyết định cùng ai kết hôn, dựa theo quy định của pháp luật, mọi người không có quyền ngăn cản."

"Mọi người nên tôn trọng ý nguyện của A Bảo, em ấy đã không phải là tiểu hài tử."

Phó Trạch Văn còn muốn phản bác gì đó, nhưng là lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng liền nghe thấy một tiếng:

"Ẩu —" Phó A bảo bịt miệng, cậu lại muốn ói ra, vừa rồi còn rất tốt, đột nhiên trong dạ dày liền bắt đầu lăn lộn rồi.

Lần này tất cả mọi người đều hoảng rồi, "A Bảo?" Vu Thư vỗ nhẹ lưng Phó A bảo: "Có nghiêm trọng không? Có phải rất khó chịu hay không?"

Mấy người kia cũng đều xông tới, tất cả đều lo lắng tới đòi mạng.

"Đến, uống chút nước ép trái cây." Phó Trạch Văn vội vã đi vào nhà bếp sai người lấy chén nước táo thêm chanh, đây là đồ uống yêu thích nhất của A Bảo hai ngày nay.

Hai hớp nước trái cây vừa trôi xuống, Phó A Bảo cảm giác hơi hơi tốt chút, có điều sắc mặt không khôi phục giống như cũ, mọi người nhìn đều đau lòng.

"Tôi cứ nói đi, không nên nói lớn nói nhỏ với A Bảo, nó nhất định là sợ rồi, mọi người sau này cũng không thể như vậy." Vu Thư một bên vỗ nhẹ lưng Phó A Bảo một bên trong ánh mắt chứa oán giận nhìn ba người kia của Phó gia, sau đó thở dài một hơi quay đầu đau xót nói, "Đáng thương, mang thai lại còn phải chịu loại ủy khuất này, mau cùng mẹ đi về nhà đi, a?"

Lời này của Vu Thư thực sự là vô số máng *(ý ở đây là nặng lời),* thế nhưng ba người Phó gia cũng phải nhẫn nhịn, nhìn dáng vẻ hiện tại của A Bảo, bọn họ xác thực không thích hợp nói thêm gì nữa, bọn họ lo lắng A Bảo lại ói.

Sau đó Phó A Bảo từ từ nói với mọi người: "Con muốn một mình nói với Trịnh Cảnh Đồng một chút." Cái dáng vẻ nghiêm túc này khiến 3 người Phó gia hắc tuyến không thôi, tâm nói con bình thường không phải cái họa phong này, mới ói ra một chút còn có chức năng này?

Yêu cầu của cậu như thế đương nhiên mọi người sẽ thỏa mãn cậu, thế là những người khác liền yên lặng lùi ra phòng khách, đi tới gian phòng nhỏ bên cạnh, sau đó ngầm hiểu ý đẩy vách tường nhìn lén và nghe trộm.

Trong phòng khác chỉ còn hai người Trịnh Cảnh Đồng và Phó A bảo, tuy rằng Trịnh Cảnh Đồng hiểu thật ra người khác đang nhìn lén, thế nhưng tâm tình vẫn rất kích động, "A Bảo…" Y đưa tay ra định sờ sờ ngồi bên cạnh Phó A Bảo.

"Anh đừng táy máy tay chân a!" Phó A Bảo lập tức trừng mắt.

"… Nha." Trịnh Cảnh Đồng rụt tay về, tâm nói em không phải muốn cùng anh kết hôn sao, sao chạm cũng hông để anh chạm a?

“Anh lấy điện thoại di động của anh ra.” Phó A Bảo đưa tay về phía Trịnh Cảnh Đồng.

Điện thoại di động thứ này Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên sẽ không nỡ không đưa cho Phó A Bảo nhìn, thế nhưng Phó A Bảo đang mang thai a, không phải là trong nhà không cho phép em ấy dùng, liền muốn dùng của y chứ? “A Bảo, mang thai dùng di động không được, có thể không cần dùng không, em muốn làm gì em nói với anh, anh thay em làm.”

“Anh đến cùng có đưa hay không a!” Phó A Bảo quắc mắt.

“Đưa, đưa!” Trịnh Cảnh Đồng bị cái quắc mắt này liền chịu thua, vội vã đem điện thoại di động lấy ra.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu ghi âm.” Phó A Bảo cầm điện thoại di động của Trịnh Cảnh Đồng lật tới mục ghi âm.

“Ghi âm? Ghi âm cái gì?” Trịnh Cảnh Đồng rất nghi hoặc.

“Anh cho rằng tùy tùy tiện tiện là có thể cùng tôi kết hôn sao? Anh phải xin thề đảm bảo với tôi! Đều ghi âm lại toàn bộ!” Phó A Bảo đem điện thoại di động đưa đến miệng Trịnh Cảnh Đồng, “Được rồi, anh nói đi.”

“Nói cái gì?” Trịnh Cảnh Đồng nhất thời có chút mông lung, y không ngờ tới Phó A Bảo sẽ làm thế này.

“Anh làm sao cái này cũng không biết a! Ngay cả cái này cũng không biết còn muốn kết hôn với tôi?” Mặt Phó A Bảo thất vọng, cậu cảm giác mình thực sự là chịu thiệt nhiều hơn, nếu không phải vì đứa con trong bụng mình, mới sẽ không chịu nhục như vậy ni!” Được rồi được rồi, tôi nói cái gì anh nói theo đấy, thật là đần chết mất thôi!”

“… Nha.” Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy nếu như làm chút chuyện nhỏ này có thể lừa A Bảo kết hôn với y, vậy thì thật là quá đáng giá!

Liền hai người ở ngay trong phòng khách thu âm dài đến nửa giờ: “Lời thề kết hôn.”

Đương nhiên, là Trịnh Cảnh Đồng đơn phương.

Từ chương sau sẽ đổi cách xưng hô của em Bảo với anh Đồng thành em - anh vì dù thì đôi trẻ cũng đã về một nhà

33. Chương 33

"Em nói cái gì anh đáp ứng là được, nếu như bất kỳ yêu cầu em đưa ra anh không đáp ứng, hôn nhân này em không sẽ không đâu!" Phó A Bảo một mặt hung tướng nhìn Trịnh Cảnh Đồng, "Hiểu chưa?"

"Ân!" Trịnh Cảnh Đồng nào có không đáp ứng, "Em nói, anh đều nghe lời em."

"Thứ nhất, em muốn mua bất cứ thứ gì anh cũng phải mua cho em!" Phó A Bảo là cuống mua sắm, điểm ấy đối với cậu mà nói rất quan trọng, "Có điều anh yên tâm, em chắc chắn sẽ không để anh mua thứ gì đó không nổi." Cũng không phải cậu đau lòng tiền của Trịnh Cảnh Đồng, cậu cẩn thận suy nghĩ một chút, tiền của Trịnh Cảnh Đồng sau này cũng là phải cho đứa nhỏ trong bụng cậu, sao cũng phải để lại chút a! *(Đúng là người cha có tâm nhất thế giới =.=)*

Trịnh Cảnh Đồng gật đầu, y cảm thấy điểm ấy lại cực kỳ hợp lý, kiến tiền cho lão bà *(vợ)* xài là phải, đừng nói Phó A Bảo chủ động nói ra, coi như cậu không chủ động đề cập mình cũng nên chủ động giao!

Thế là Trịnh Cảnh Đồng liền ghi âm lại lời thề đầu tiên của mình vào điện thoại di động của mình, Phó A Bảo lập tức liền gửi tới điện thoại di động của mình.

"Thứ hai, em hiện tại không thể chơi game, không thể đăng weibo, không thể đi dạo đào bảo vật, những thứ này hiện tại em không thể làm nhưng rất muốn chuyện này anh đều thay em đảm nhiệm!"

"Đúng rồi, còn phải mỗi ngày nói với em về dữ liệu Anime, em phải ghi lại sau đó xem, còn có, Man Show anh cũng phải thay em đi chen!"

Phó A Bảo chuẩn bị đem hứng thú yêu thích bình thường của mình đều tạm thời giao lại cho Trịnh Cảnh Đồng.

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Yêu cầu này có chút… Những việc này không thích hợp với y a, đổi thành tiền được không?

"Làm sao, anh không đồng ý?!" Phó A Bảo thấy Trịnh Cảnh Đồng không có lập tức đáp ứng liền không cao hứng, "Có chút chuyện như thế anh cũng không thể đáp ứng em, em sao hi vọng anh sau này đối tốt với em, đối với bảo bảo trong bụng em tốt?! Hôn nhân này em không kết!"

Trịnh Cảnh Đồng vội vàng nói: "Đừng đừng, anh đương nhiên sẽ đáp ứng, anh nhất định phải đáp ứng a! Anh vừa rồi chính là nhất thời không phản ứng lại, anh bình thường ít tiếp xúc, hiểu được không nhiều bằng em, cần thời gian tiêu hóa ni."

Hiểu được không nhiều bằng em.

Lời này Phó A Bảo thích nghe, cậu thích người khác khích lệ cậu, Phó A Bảo vui rạo rực đưa điện thoại

tới: “Được rồi, đại nhân em đây không chấp tiểu nhân, anh tiếp tục ghi âm đi.”

Trịnh Cảnh Đồng nhất thời không nhớ công việc bề bộn như vậy, Phó A Bảo không thể làm gì khác hơn là chập rãi dạy y ghi âm.

“Thứ ba, không có sự đồng ý của em anh tuyệt đối không được chạm vào em!” Phó A Bảo nói tới chỗ này tăng cao âm lượng, “Điểm ấy anh phải nhớ kỹ trong lòng, bằng không em xử đẹp anh!” Không phải như vậy đến lúc đánh anh tới mức không thể tự gánh vác nổi sinh hoạt! *(Ầy, em ác với chồng quá =.=)*

Điểm ấy khiến Trịnh Cảnh Đồng có chút khổ bức *(đau khổ bức bách)*, sao kết hôn vẫn không thể chạm vào lão bà a, đây là cái ngày gì a! Nếu như sau này Phó A Bảo mãi mãi cũng không đồng ý, vậy làm sao bây giờ? Sờ sờ tay nhỏ gì đó tóm lại là có thể chứ?

“Anh không phải là đang nghĩ, nếu như em mãi mãi cũng không đáp ứng thì làm sao bây giờ?” Phó A Bảo hiếm thấy thông minh một lần.

Trịnh Cảnh Đồng rất là kinh ngạc, tâm nói sao em biết?! Cũng không phải y coi khinh thông minh của Phó A Bảo, Phó A Bảo chính là thẳng thắn, y đâu muốn sự tình lại xoắn xuýt như thế.

“Anh đây là cái ánh mắt gì!” Phó A Bảo không vui, “Bị em đoán kỳ quái như vậy sao!” Em cũng rất thông minh a!

“Không có, không có, em tiếp tục.” Trịnh Cảnh Đồng liền vội vàng lắc đầu.

“Em thấy dáng vẻ bất đắc dĩ này của anh, có phải là không muốn kết hôn a?” Phó A Bảo ôm tay liếc mắt nhìn Trịnh Cảnh Đồng, “Không được sự đồng ý của em không cho phép anh chạm vào yêu cầu này rất kỳ quái sao? Chẳng lẽ anh còn muốn tùy tùy tiện tiện là có thể chạm vào em, anh nghĩ em là cái gì? Không xem ý nguyện của em, anh muốn cường bạo em còn làm như thế nào?!” Phó A Bảo một bộ vẻ mặt nhìn sắc lang.

Cậu đây cũng không phải làm ra vẻ, mà là trong lòng thật sự nói thầm, Trịnh Cảnh Đồng cái tên này đến lúc sẽ không thật sự không nhìn ý nguyện cảu mình mà dùng sức mạnh với mình chứ? Nhìn dáng vẻ sắc mị mị, cũng thật là có thể!

Nếu không thì không cần kết hôn đi? Vạn nhất tên cầm thú này thật sự làm ra cái hành vi dùng sức mạnh gì đó, giống như là lần du lịch kia vậy, mình làm sao bây giờ? Trong bụng còn có bảo bảo, đánh nhau nhất định là đánh không lại!

“Không có không có, đương nhiên sẽ không!” Trịnh Cảnh Đồng giật mình, y làm sao có thể làm ra cái chuyện không có nhân tính kia, cường bạo cái gì, đây chính là chuyện kẻ cặn bã mới có thế, “Đến, điện thoại di động đưa anh, anh ghi âm.” Trịnh Cảnh Đồng phi thường chủ động.

“Này còn tạm được.”

Tiếp tục lại có 4, 5, 6, 7, 8…. Chờ chút thật nhiều điều “Nguyên tắc tiêu chuẩn hành vi của chồng”, Trịnh Cảnh Đồng từng cái ghi âm, Phó A Bảo từng cái từng cái gửi đến di động của mình, ghi âm xong Phó A Bảo hài lòng nói: “Được rồi, ghi âm e ta đều sẽ hảo hảo giữ, xong em còn sẽ chỉnh lý một phần tư liệu trên văn bản, anh chờ ký tên là được.” Chiêu này là cậu ở trên TV thấy.

Trịnh Cảnh Đồng thở phào nhẹ nhõm, rốt cục làm xong, sau đó y liền hỏi tới chuyện mình quan tâm nhất: “Này A Bảo, chúng ta lúc nào kết hôn a?”

“Chọn ngày không bằng xung đột, liền ngày hôm nay đi.” Phó A Bảo nói gió chính là kiểu nói mưa, nghĩ tới liền muốn làm, một khắc đều không thích để lỡ, cậu đã không thể chờ đợi được nữa muốn tới ở Trịnh gia áp bức Trịnh Cảnh Đồng rồi.

Đây là chuyện cậu cảm thấy hứng thú nhất cũng cần làm nhất.

“Thật sự?!” Có một đĩa bánh ném đến trên đầu Trịnh Cảnh Đồng, y cao hứng bối rối, “Được, được, hôm nay là ngày lành tháng tốt, em yên tâm, nhà anh cái gì cũng đều chuẩn bị tốt, đang chờ em tới ni.”

Phó A Bảo mạnh mẽ trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng, tâm nói anh quả nhiên mơ ước sắc đẹp của em, dĩ nhiên đã sớm ở nhà chuẩn bị xong chờ em sa lưới ni!

Bất quá em đây đại nhân không tiếp tiểu nhân, Phó A Bảo nghĩ tới những ghi âm kia liền một trận hài lòng, có những thứ đó ở đây cũng không cần quá lo lắng, mình quả nhiên là người có hiểu biết chính xác a!

Nghe tới đó ba người Phó gia thực sự là không thể nhịn được nữa, phần đầu còn tốt, đúng là có lợi cho Phó A Bảo, ba người Phó gia liền nhắm một mắt mở một mắt, thế mà cuối cùng tính toán ngày kết hôn xảy ra chuyện gì?!

Ngày hôm nay cái gì, ngày hôm nay cái quỷ a! Cái gì gọi là kết hôn?

Kết hôn là phải lĩnh chứng! Em hôm nay cùng Trịnh Cảnh Đồng về nhà có thể lĩnh chứng sao? Được rồi, ở Trung Quốc hai người không thể lĩnh, vậy thì ra nước ngoài! Coi như cầm về còn chưa phải hợp pháp, nhưng dù gì cũng coi là có bằng chứng, không bằng chứng thì muốn như thế nào?

Không bằng chứng được gọi là ở chung phi pháp!

“Hôm nay không được!” Phó Trạch Văn là người đầu tiên đi ra phản đối, hắn thật sự là không thể tiếp thu, thực sự là quá qua loa, quyết định này của A Bảo không có não sao? “Không giấy chứng nhận tính gì là kết hôn! Được gọi là ở chung phi pháp!” Hắn hiện tại cũng không nói phản đối kết hôn, hắn cảm thấy trước tiên phải sửa lại quan niệm hôn nhân của Phó A Bảo, ở cùng một chỗ làm sao cũng không thể coi là kết hôn!

“Đúng nha, chúng ta còn chưa có giấy chứng nhận.” Phó A Bảo vỗ đầu một cái, cậu thiếu chút nữa đã quên rồi.

Trán Phó Trạch Văn gân xanh lại đang hằn lên, chuyện như vậy đều có thể quên, em còn có thể tốt hay không?!

“Thế nào lại là phi pháp ở chung ni, chắc chắn sẽ không.” Vu Thư vội vã cười híp mắt chạy tới, “Trạch Văn cháu yên tâm, khẳng định không thể là ở chung phi pháp ở chung, dì cho chuẩn bị một căn phòng riêng bố trí tỉ mỉ cho A Bảo, không được đồng ý của A Bảo khẳng định không cho Cảnh Đồng vượt qua Lôi Trì một bước, nó dám manh động dì liền đánh gãy chân nó!”

(Vượt qua Lôi Trì: câu thành ngữ này ở bộ “Tra công muốn tái hôn với tôi” ai từng đọc biết mị cũng đã giải thích rồi, ở đây đại khái là không dám vượt qua ranh giới)

Trịnh Cảnh Đồng: “…” Mẹ khẳng định không phải là mẹ ruột của con.

“Còn lĩnh chứng, lúc nào cũng có thể đi a, A Bảo có hộ chiếu không? Đi Mĩ, chỉ cần là nước cho phép đồng tính kết hôn, nước nào cũng được, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát!” Vu Thư đã không không thể chờ đợi.

“A Bảo.” Phó Trạch Văn lôi Phó A Bảo tới một bên nói chuyện, “Nghe ca, em không thích Cảnh Đồng cũng không cần cùng y kết hôn, các em cần phải sống hết đời, em đến cùng có hiểu hay không?”

A Bảo suy nghĩ một chút hỏi: “Vậy anh thích chị Tuyết Dao sao?” Cậu cũng coi như là không ít lần yêu đương, mặc dù không có cùng nữ nhân nào bàn chuyện kết hôn, thế nhưng luôn cảm giác anh trai mình đối với Đới Tuyết Dao rất xa lánh, ngược lại cậu xưa nay chưa từng thấy hai người có hành vi đặc biệt thân mật nào, đừng nói là ở chung phi pháp, kéo tay một chút cũng chưa có được chứ!

Phó Trạch Văn: “…” Cậu thật sự bị hỏi.

Qua một hồi lâu hắn mới nói: “Anh và chị Tuyết Dao của em tình huống khác nhau, em cũng đừng hỏi.” Hắn chỉ có thể nói như vậy, chuyện đã qua hắn nhớ tới liền hối hận vạn phần.

“Nha.” Nhắc tới cái đề tài này anh trai mình hình như tâm tình không tốt lắm, vậy mình sẽ không hỏi đi.

“A Bảo, em nghe lời, kết hôn không thể nghĩ đương nhiên như vậy, tiền của Trịnh gia chúng ta không thèm khát gì, em muốn mua cái gì anh liền mua cho em, bé ngoan ở nhà được không?” Phó Trạch Văn quả thực lo lắng chết rồi, em trai mình cảm giác vĩnh viễn là tiểu hài tử, nói lý với cậu cũng không rõ ràng lắm, cậu đến cùng có biết ý vị kết hôn là thế nào hay không a!

“Ca.” Phó A Bảo đung đưa ống tay áo Trịnh Cảnh Đồng, “Anh nên đáp ứng em mà.”

"Không thể như vậy, em tới nhà bọn họ ở mấy ngày, bọn họ cũng nói, sẽ chuẩn bị phòng riêng cho em, em là nếu ở không được, em sẽ trở lại, lần này cứ thế được chưa?"

Phó Minh và Hứa Dung cũng tiến tới, cùng khuyên Phó A Bảo, Phó A Bảo lúc này là quyết tâm, nói chung ngày hôm nay nhất định phải tới ở nhà Trịnh Cảnh Đồng mới thôi.

Cuối cùng không có biện pháp, sợ Phó A Bảo tiếp tục náo loạn đối với thân thể không tốt, Hứa Dung không thể làm gì khác hơn là lôi kéo tay Vu Thư nói: "A Thư a, chúng ta trước tien không nói chuyện kết hôn với không két hôn gì cả, tôi để A Bảo tới nhà ông bà một thời gian ngắn, coi như hai nhà đi đi lại lại, đứa nhỏ này nó có chút điên, nghĩ tới cái gì liền làm cái đó, bây giờ nói tới hảo hảo, muốn cùng Cảnh Đồng kết hôn, sau đó đổi ý khẳng định lại là nó, đây không phải là đùa bỡn tình cảm người khác sao?"

"Vì thế chuyện kết hôn ni chúng ta trước tiên để lại, nó trước tiên tới ở nhà ông bà, nếu như cùng Cảnh Đồng ở chung tốt, không cần ông bà tác hợp là có thể trở thành chuyện tốt đúng không?"

Vu Thư nguyện ý chẳng ra sao cả, nhưng ngẫm lại cũng có chút đạo lý, "Vậy được, bà yên tâm, nhà chúng tôi khẳng định chăm sóc thật tốt A Bảo, không yên lòng, ông bà có thể cùng chuyển tới giám sát!"

Lúc này điện thoại di động của Trịnh Cảnh Đồng đặt ở trên bàn đột nhiên vang lên, mọi người quay đầu nhìn lại, trên màn hình hiển thị tên: Đổng Mạn.

Vợ chồng Trịnh gia trong khoảng thời gian ngắn hơi sốt sắng, tuy nói Đổng Mạn cùng nhà bọn họ kỳ thực cũng không có quan hệ gì, thế nhưng Đổng Mạn thích con trai bọn họ a!

Phó Trạch Văn nhìn tên kia nheo mắt lại, đúng nha, hắn thiếu chút nữa đã quên có người như vậy, Đổng Mạn, đây chính là bạn học cũ trước đây của Trịnh Cảnh Đồng, lúc trước chính là học tỷ của mình, là một trong những nhân vật nổi tiếng trong trường.

Lúc trước trong trường rất nhiều người đều biết Đổng Mạn thích Trịnh Cảnh Đồng, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng chính mình hình như không biết, tốt nghiệp nhiều năm như vậy, thêm vào mấy năm trong trường học, gộp lại đây đều đến 10 năm đi, vẫn còn liên hệ a, xem ra cảm tình không phải bình thường chút nào.

Tâm tình Phó Trạch Văn phi thường không tốt.

34. Chương 34

Ba mẹ Trịnh Cảnh Đồng đều rất căng thẳng, lúc trước bọn họ còn muốn tác hợp con trai mình với Đổng Mạn ni, hiện tại vừa nghĩ tới liền chột dạ, bọn họ suy nghĩ một chút, lúc tác hợp trong bụng A Bảo đã có em bé, thực sự là quá nghiệp chướng, vẫn may con trai kiên quyết phản đối, nếu không thực sự là một tai họa.

Con trai, làm rất tốt!

Đúng là Trịnh Cảnh Đồng một chút cũng không căng thẳng, y phi thường ung dung cầm điện thoại di động lên nói với mọi người: "Xin lỗi, con nhận điện thoại." Trong lòng y không có quỷ, đối với Đổng Mạn không có ý tư, tự nhận không cùng Đổng Mạn từng có cái gì ám muội, cũng chưa từng trêu ghẹo người ta cái gì dẫn tới hiểu lầm, đương nhiên sẽ không chột dạ.

Phó Trạch Văn híp mắt nhìn y, nếu như Trịnh Cảnh Đồng cùng với những nữ nhân khác có bất kỳ không minh bạch này, hắn hôm nay tuyệt bích muốn đánh y tới mức không thể tự gánh vác cuộc sống!

"Uy." Trịnh Cảnh Đồng ấn xuống nút nhận cuộc gọi.

"Cảnh Đồng." Thanh âm ôn nhu của Đổng Mạn từ điện thoại truyền tới, trong phòng khách rất yên tĩnh, cẩn thận nghe, tất cả mọi người có thể nghe được.

Phó A Bảo có chút hiếu kỳ, sao tất cả mọi người nhìn Trịnh Cảnh Đồng gọi điện thoại a? Gọi điện thoại có cái gì ly kỳ.

"Cậu tối nay rảnh không, tớ mời cậu ăn cơm, hôm sinh nhật cậu tới đều không hảo hảo chúc mừng cậu, thật xin lỗi." Đổng Mạn vào thẳng vấn đề, sau tiệc sinh nhật cô một mực nghĩ tới quan hệ của mình và Trịnh Cảnh Đồng, nếu ở chỗ Trịnh Cảnh Đồng không chủ động, vậy cũng chỉ có cô chủ động đi.

"Không cần, quà tới đã nhận, rất tốt, tớ rất thích." Trịnh Cảnh Đồng cười nói, "Hôm đó quá nhiều người, tới mới phải nói xin lỗi ni, không hảo hảo tiếp đãi cậu."

Kỳ thực y căn bản không nhớ rõ Đổng Mạn đưa món quà gì, đừng nói Đổng Mạn, những người khác y cũng không nhớ rõ được, một mựcnghĩ tới chuyện của Phó A Bảo, nào có tâm tư nhớ món quà gì.

"Chính là tớ muốn mời cậu ăn bữa cơm, cậu vẫn cùng tớ khách khí cái gì a, ở tại Hiên Hoa, tớ đã đặt trước chỗ ngồi, buổi tối 7 giờ."

"Xin lỗi." Trịnh Cảnh Đồng không nghĩ tới Đổng Mạn ngay cả vị trí đều đã đặt rồi, "Tớ không rảnh, thật không thể đi, lần sau đi, gần đây cũng không rảnh, lần sau tớ mời cậu, đến lúc đó tớ mang theo lão bà của tớ cùng đi."

Phó A Bảo những chỗ khác nghe không rõ, nhưng hai chữ lão bà nghe rất rõ ràng, cậu biết lão bà trong miệng Trịnh Cảnh Đồng khẳng định nói mình, cái quái gì vậy, em sao lại trở thành lão bà của anh, coi như em và anh kết hôn, em cũng là nam có được không!

"… Lão bà?" Đổng Mạn có chút mông lung, "Lão bà cái gì?" Cô sao lại nghe không hiểu Trịnh Cảnh Đồng nói cái gì?

"Nha, còn chưa kịp nói cho mọi người, hai ngày nay tớ chuẩn bị kết hôn, chính là đang chuẩn bị." Trịnh Cảnh Đồng không nhịn được muốn nói cho tất cả mọi người cái tin tức tốt này.

"Kết hôn?!" Âm lượng Đổng Mạn đột nhiên rất cao, cô như rơi vào hầm băng, cô nhớ rất rõ, hai ngày trước lúc tiệc sinh nhật Trịnh Cảnh Đồng còn chưa có đối tượng kết hôn, bằng không tiệc sinh nhật không thể không giới thiệu, thời gian ngắn ngủi hai ngày mà thôi, lúc này chuẩn bị phải kết hôn, khi đó khẳng định đã đang bàn chuyện cưới xin.

Không đúng, còn có một khả năng, đó chính là thông gia! Ở tiệc sinh nhật nghe được những lời nói này cô vẫn chưa quên, Hạ Lập Nhân muốn để em gái hắn và Trịnh Cảnh Đồng thông gia.

"Là Hạ Tình sao? Cậu muốn cùng Hạ Tình kết hôn?!" Đổng Mạn cảm thấy toàn bộ thế giới đều nhảy nhót, cô quả nhiên vẫn là quá muộn, Trịnh Cảnh Đồng cũng gọi đối phương là lão bà, hai nhà khẳng định đã bàn xong xuôi đi, hai người nói không chắc đã có quan hệ thân mật rồi.

Ngẫm lại cũng đúng, Hạ Tình là nữ nhân như vậy, nam nhân thấy được đều sẽ thích, quá đẹp, gia thế cũng là tốt nhất, mình căn bản không phải đối thủ của cô ta.

"Cáp?" Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy không hiểu ra sao, Hạ Tình y là quen biết, bất quá y và Hạ Tình nói cũng không nói vài câu, cùng anh trai Hạ Lập Nhân của cô đúng là rất quen biết, Đổng Mạn sao lại đem y và Hạ Tình liên hệ với nhau? Chuyện này đúng là não bổ a. "Không phải, tớ và Hạ Tình không quen a."

Không phải Hạ Tình khiến Đổng Mạn yên tâm không ít, sức cạnh tranh của Hạ Tình quá mạnh, cô rất khó hơn được, những người khác thì thoải mái hơn rất nhiều.

Có điều người kia rốt cuộc là ai?

"Không phải Hạ Tình thì là ai?!" Đổng Mạn chính mình cũng không phát hiện, cô vốn không có bất kỳ tư cách nào chất vấn Trịnh Cảnh Đồng vấn đề này, "Trước kia cậu rõ ràng đã nói không có đối tượng, sao đột nhiên liền nói muốn kết hôn, cậu không phải là gạt tớ chứu?"

Trịnh Cảnh Đồng mất hứng, "Chuyện như vậy sao có thể lừa người khác, kết hôn là đại sự, tớ sao có thể đem chuyện quan trọng như vậy đùa giỡ!" Tuy rằng y và Đổng Mạn là bạn bè, thế nhưng cũng không thích ở đây loại vấn đề này bị hoài nghi, đem hôn nhân làm trò đùa sao, y là loại người không cẩn thận kia sao?

Thanh âm cất cao của Đổng Mạn những người khác đương nhiên cũng nghe được, ánh mắt ba người Phó gia vi diệu mà nhìn Trịnh Cảnh Đồng, nói thầm trong lòng nữ nhân này xảy ra chuyện gì a?

Cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng thì lại bắt đầu cau mày, bọn họ vốn là muốn tác hợp con trai và Đổng Mạn, là bởi vì Đổng Mạn tốt, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiểu lễ phép, người lại nhiệt tình, nhưng vừa nãy là cái thái độ gì, cô ta và con trai của bọn họ cũng chỉ là bạn bè bình thường, đâu có tư cách mà dùng loại ngữ khí này chất vấn chuyện kết hôn của Cảnh Đồng.

Cảnh Đồng nhà chúng tôi cùng ai kết hôn còn phải trưng cầu ý kiến của người ngoài như cô sao? Lại còn hoài nghi Cảnh Đồng nhà chúng tôi nói dối, chuyện như vậy có thể nói dối sao?!

Không nghĩ tới là không biết chừng mực, may là lúc trước không thành.

"Không đúng không đúng, tớ không phải ý này." Đầu bên kia điện thoại Đổng Mạn nghe được Trịnh Cảnh Đồng mất hứng mới phục hồi tinh thần lại, cô biết mình là quá mức lỗ mãng, quýnh lên thì có chút nói không biết lựa lời, "Tớ là sợ hết hồn vì thế có chút kích động, cậu không nên hiểu lầm."

"Không có chuyện gì, vừa rồi tớ quá kích động." Sắc mặt Trịnh Cảnh Đồng hơi hơi tốt chút.

"Đối tượng kết hôn của cậu rốt cuộc là ai vậy?" Ngữ khí của Đổng Mạn lúc này thay đổi khá nhu hòa, "Vẫn chưa có nghe cậu đề cập tới, đây cũng là quá đột nhiên, là người trong nhà cậu giới thiệu cho cậu? Khi nào kết hôn?" Hi vọng ngày đính hôn không đến quá sớm, như vậy mình liền thật sự một tia hi vọng cũng không có.

"Ngay gần đây đi, xem ý tứ của A Bảo, em ấy nói lúc nào thì là lúc đó." Trịnh Cảnh Đồng liếc mắt nhìn Phó A Bảo, trong lòng lại bắt đầu cao hứng lên.

Phó A Bảo trừng mắt với y.

"A Bảo? Bạn gái cậu?" Trong lòng Đổng Mạn nói là con gái nhà ai, sao lại lấy cái tên như thế, thật khó nghe, có lẽ là nhũ danh?

"A Bảo là nam." Trịnh Cảnh Đồng nghiêm túc nói, "Em ấy là bạn trai tớ, qua một thời gian ngắn chính là lão bà của tớ."

Đổng Mạn: "…" Mình là nghe thấy ảo giác đi, bạn trai?

Đổng Mạn cười gượng hai tiếng: "Cảnh Đồng, cậu không nên đùa giỡn với tớ, cậu không rảnh liền nói không rảnh là được rồi, làm gì mà phải nói dối kiểu này." Đừng nói cô không tin Trịnh Cảnh Đồng sẽ cùng một người đàn ông sinh sống, chính là thật sự coi trọng một người đàn ông, vậy cũng không thể kết hôn a, cha mẹ y khẳng định không thể đồng ý, Trịnh Cảnh Đồng là con trai độc nhất, y và một người đàn ông kết hôn vậy sao này người thừa kế làm sao bây giờ?

Trịnh Cảnh Đồng lúc này thật sự là tức giận, "Tất cả những lời tớ nói sẽ không bao giờ nói giỡn chuyện hỉ, chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy, cậu chẳng lẽ không biết tớ là người xử sự thế nào sao?"

Phó A Bảo lén lút kéo ống tay áo Phó Trạch Văn nhỏ giọng hỏi: "Ca, họ Trịnh đang cãi nhau với ai ni? Mặt đều đen rồi."

Phó Trạch Văn nhạy cảm, mục đích em trai mình kết hôn không thuần khiết, luôn cảm thấy không phải chuyện tốt đẹp gì, vừa vặn hiện tại cơ hội tới, không bằng nhân cơ hội phá hoại một lần, "Đó là bạn y, hơn nữa còn là bạn học cũ, là nữ, bộ dáng rất xinh đẹp, cùng Cảnh Đồng quan hệ vô cùng tốt."

"Lúc lên đại học khi đó hai người bọn họ lớn hơn anh hai lớp, trong trường đều đồn bọn họ là một đôi ni, cũng không biết là thực sự có gì không, anh cảm thấy rất khó hiểu, đều đã 10 năm, hai người còn cưu cưu triền triền *(dây dưa không dứt)*, phỏng chừng hơn nửa là không thuần khiết." Hắn thêm mắm dặm muối nói năng bậy bạ.

Phó A Bảo chớp chớp mắt, cậu cũng không phải ghen, cậu không thích Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên sẽ không ăn dấm, chỉ ngốc nghếch nói: "Người anh nói, em không muốn cùng họ Trịnh kết hôn, vậy hắn có thể kết hôn cùng bạn học cũ này rồi hay không?"

Trong lòng Phó Trạch Văn vui vẻ, không nghĩ tới lời của mình còn rất hữu hiệu, liền nghiêm túc nói: "Anh xem quá nửa là, tuổi bọn họ đều trưởng thành, cũng đều không có những đối tượng khác, nếu không có em a, anh phỏng chừng Cảnh Đồng liền chuẩn bị cùng cô ta kết hôn, tất cả mọi người đều nói như vậy."

"Ân…" Phó A Bảo cúi đầu trầm tư một lúc.

Ngay lúc Phó Trạch Văn nghĩ Phó A Bảo sẽ tức giận sau đó sẽ từ bỏ ý nghĩ kết hôn, Phó A Bảo đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Quả nhiên vẫn là nên sớm kết hôn một chút đi." Gương mặt nghiêm túc, kiểu ta đây là trải đắn đo suy nghĩ mới nhận được kết luận.

Phó Trạch Văn quả thực muốn phun ra một búng máu, hắn hoàn toàn không hiểu em trai mình là nghĩ thế nào, nghe được những câu nói kia của mình, chẳng phải nên tức giận sao, rốt cuộc thế nào lại thu được kết luận kết hôn sớm?

Phó A Bảo đương nhiên có ý nghĩ của cậu, cậu sở dĩ đáp ứng kết hôn với Trịnh Cảnh Đồng, cũng là bởi vì nghe Lưu Việt, phòng ngừa Trịnh Cảnh Đồng sau này kết hôn với nữ nhân khác sinh con, sau này gia sản của Trịnh gia chảy ruộng người ngoài, cậu đau lòng.

Mà bây giờ nữ nhân bên trong tưởng tượng này đã xuất hiện, vậy thì cần phải khẩn trương, mình nếu như không nhanh chút, để người khác nhanh chân tới trước thì làm sao bây giờ, cậu không thèm khát gì Trịnh Cảnh Đồng cả, thế nhưng không thể bị con người khác chèn ép con mình a!

"Bọn họ vừa nói muốn tới đâu ăn cơm?" Phó A Bảo lại thấp giọng hỏi Phó Trạch Văn.

Phó Trạch Văn đã không còn cáu kỉnh, hắn hữu khí vô lực nói: "Hiên Hoa, chính là Hiên Hoa mà nhà chúng ta cũng thường tới." Hiên Hoa là nhà hàng nổi tiếng cao cấp của A thị, điều kiện rất tốt, món ăn cũng rất mỹ vị, bốn người Phó gia đều rất thích đi.

Phó A Bảo vừa nghe liền cao hứng, cậu lạch bạch chạy tới kéo ống tay áo Trịnh Cảnh Đồng: "Đáp ứng cô ấy đi, đi ăn cơm tối, em cũng muốn đi Hiên Hoa."

Phó Trạch Văn: "…"

Phó A Bảo là có suy tính của mình, cậu một là muốn gặp gỡ nữ nhân có thể trở thành đối thủ cạnh tranh của mình, hai là thật sự có chút thèm hương vị của Hiên Hoa, cậu đã lâu không tới rồi.

"Ai? A Bảo em muốn tới Hiên Hoa?" Trịnh Cảnh Đồng có chút lo lắng, A Bảo đang mang thai, có phải không được ra ngoài chạy loạn không? "Bụng của em.."

"Không có chuyện gì, bác sĩ Lưu nói rồi, người mang thai là phải vận động số lượng vừa phải, em hôm nay đã muốn tới Hiên Hoa ăn cơm! Đi thôi đi thôi!" Phó A Bảo phi thường không thể chờ đợi được nữa, cậu đúng là muốn nhìn một chút, đối phương là mỹ nhân ra sao.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn những người khác một chút, trưng cầu ý kiến của những người khác, y thấy đối với Đổng Mạn không có hứng thú gì, thế nhưng A Bảo nói muốn đi, y không thể cự tuyệt, có điều nhà hàng bên ngoài không biết có thích hợp hay không.

Những người khác cũng không có ý kiến gì, A Bảo muốn đi đâu ăn cơm liền tới đó ăn cơm, lại không phải quán bán hàng khong sạch sẽ gì, bọn họ có gì mà không yên lòng, chỉ cần chú ý những thức ăn phụ nữ mang thai kiêng là được rồi.

Chỉ ngoại trừ Phó Trạch Văn, mặt hắn vẫn đen.

"A Bảo nói cũng muốn ăn ở Hiên Hoa, vậy thì chọn ngày không bằng gặp ngày đi, tớ mang em ấy tới, hôm nay tớ mời khách." Trịnh Cảnh Đồng tâm tình rất tốt tiếp tục cùng Đổng Mạn nói chuyện điện thoại.

Đổng Mạn: "…" Cô cũng vừa nghe thấy thanh âm của một nam nhân, chẳng lẽ Trịnh Cảnh Đồng thật sự muốn kết hôn với đàn ông? Trời ơi, đây thật là bất khả tư nghị *(không thể tưởng tượng nổi)* mà!

Đổng Mạn hoàn toàn không thể tin được, cô nói thế nào cũng không tin được bản thân, mới ngắn ngủi hai ngày mà thôi, đến cùng là xảy ra chuyện gì a?

Quả nhiên vẫn là tai nghe là giả, mắt thấy là thật, không nhìn tận mắt thế nào cũng không thể tin tưởng, nếu đối phương muốn tới, vậy thì vừa vặn gặp một lần, để cô xem cái đối thủ cạnh tranh này của mình rất cuộc là người nào.

Liền chuyện tới Hiên Hoa ăn cơm cứ như vậy quyết định, Phó A Bảo dưới lời dặn đi dặn lại của mọi người theo Trịnh Cảnh Đồng lên xe.

35. Chương 35

"Cảnh Đồng a, con phải chăm sóc thật tốt A Bảo, ngàn vạn không thể để cho nó bị đụng đầu, đừng để nó uống lạnh, còn có rất nhiều món ăn ăn kiêng." Vu Thư đối với con trai mình dặn đi dặn lại, nói xong còn cầm một quyển sách nhỏ đi ra, "A, ăn kiêng gì đó đều ở phía trên."

Trịnh Cảnh Đồng làm như bảo bối đem quyển sách nhỏ cất đi, sau đó trên xe xem thật kĩ, đây là lần đầu tiên y cùng A Bảo cùng nhau ăn cơm ni.

Vu Thư nói xong Phó Trạch Văn liền tiến tới cửa sổ xe hạ thấp giọng hung ác nói: "Không cần tớ nói cậu cũng biết phải làm sao chứ? Đi ăn cơm thì đi ăn cơm, nếu để người khác sinh khí với A Bảo nhà tớ, chuyện kết hôn ngay cả bàn bạc cũng không cần bàn!"

"Cậu yên tâm, tớ khẳng định không thể." Trịnh Cảnh Đồng nhìn Phó A Bảo bên cạnh lắc lư chân ngâm nga bài hát trong lòng ngọt xì xì.

Cuối cùng Phó Trạch Văn lại dặn dò tài xế đi chậm một chút mới bất đắc dĩ thả người đi.

Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo đều ngồi ở chỗ phía sau xe, một lắc lư chân ngâm nga bài hát, một thì tâm tình tháp thỏm không nhúc nhích, hai người cách nhau rất xa, đây là yêu cầu cường liệt của Phó A Bảo, vì thế bầu không khí trong xe kỳ quái.

Phó A Bảo ngâm nga bài hát một chút đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Em thật nhiều ngày không có đăng weibo, anh để em đăng Weibo đi." Cậu báo tài khoản Weibo của mình, cậu sau này không thể tùy tiện lên mạng, chỉ có thể để Trịnh Cảnh Đồng thao tác thay thế.

"Ách…" Trịnh Cảnh Đồng cầm điện thoại di động không biết nên nói cái gì cho phải, "Anh không có Weibo."

"Không có?" Phó A Bảo chớp chớp mắt, "Là trong điện thoại di động không có cài Weibo hay là không dùng Weibo a?"

"Không dùng." Trịnh Cảnh Đồng có chút ngượng ngùng, "Anh bình thường không quá quan tâm tới phương diện thứ này."

"Ngay cả Weibo cũng không có, anh sao lại quê mùa như vậy a!" Phó A Bảo một mặt ghét bỏ mà nhìn Trịnh Cảnh Đồng, "Anh cái này cũng không, còn có thể hi vọng anh cái gì?"

"Anh hiện tại liền cài!" Trịnh Cảnh Đồng vội vã cài đặt Weibo xuống, tâm nói mình cũng xác thực quá quê mùa, phải tích cực thu hẹp sự khác nhau của mình và A Bảo, không phải vậy em ấy liền ghét bỏ mình lớn tuổi.

Phó A Bảo thỏa mãn gật đầu, vẫn tính toán có chút giúp đỡ.

Rốt cục cài đặt xong Weibo, Trịnh Cảnh Đồng bấm tài khoản và mật mã Phó A Bảo cung cấp đăng nhập, y vẫn là lần đầu dùng Weibo, liền sơ qua nghiên cứu một hồi, Phó A Bảo thật sự đăng thật nhiều Weibo, y có xem cũng xem không hiểu, cũng chỉ có phần liên quan tới đồ ăn còn có thể xem, gần như hiểu rõ lại hỏi: "Đăng cái gì?"

"Ân…" Phó A Bảo ôm tay suy nghĩ một phen, "Viết thế này, tôi đã trải qua áp chế khó khăn nhất trong cuộc đời."

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Đừng nói cho mình là cái áp chế khó khăn chính là mình…

"Sách, anh nhìn em cái gì, viết a!" Phó A Bảo lại bắt đầu ghét bỏ Trịnh Cảnh Đồng tay chân chậm chạp, "Chờ một chút, em muốn đổi một chút."

Trịnh Cảnh Đồng thở ra một hơi, y cũng cảm thấy cần đổi một chút, cái gì mà áp chế khó khăn, y mới không phải áp chế khó khăn ni.

Bất quá y mấy giây sau liền hối hận rồi, bởi vì còn không bằng không thay đổi ni!

"Đổi thành như vậy." Phó A Bảo hắng giọng, "Tôi đang trải nghiệm áp chế khó khăn nhất trong cuộc đời, thế nhưng tôi quyết định chịu khổ, tôi tin, trải qua chuyện này, tôi sẽ trở nên càng thêm thành thục thận trọng."

"Được rồi, cứ như vậy đi." Phó A Bảo nói xong còn âm thầm gật đầu, cậu cảm giác lời này của mình nói tới vẫn thật là không tệ.

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Y có thể trăm phần trăm xác định, câu nói áp chế khó khăn và chịu nhục của Phó A Bảo đều là liên quan tới y, đây thật sự là thái độ muốn kết hôn?

Có điều miễn cho sau đó Phó A Bảo không vui, Trịnh Cảnh Đồng vẫn là nói với mình, quên đi, gù sao cũng không chỉ mặt gọi tên, đăng liền đăng, "Được rồi, đăng xong."

Phó A Bảo phi thường hài lòng, nghĩ nghĩ, mang thai cũng không tất cả là chuyện xấu, chí ít nhiều chuyện không cần tự mình dính dáng, có người làm giúp ni, "Sau này ăn cơm anh cũng phải chụp ảnh cho em, anh cũng thấy đấy, weibo của em trong đó có rất nhiều đều là đồ ăn, sau khi mang món ăn ra anh cũng phải chụp cho em xong đăng Weibo."

"Được, em yên tâm, khẳng định đầy đủ!" Chỉ là đăng ảnh đồ ăn mà thôi, so với vừa nãy, cái Weibo kia, quả thực là tiểu case!

Tiếp theo hai người không biết nói cái gì, có lẽ là liên quan tới mang thai, Phó A Bảo rất dễ dàng liền ngủ, cậu lên xe không bao lâu liền buồn ngủ, hiện tại hơn 5 giờ, là cao điểm tan tầm, nhất định phải kẹt xe, chắc 1 tiếng nữa cũng không tới được Hiên Hoa, Trịnh Cảnh Đồng liền chỉnh ghế tựa xe, để Phó A Bảo

nằm xuống, cũng đắp chăn mỏng lên cho cậu, “Em ngủ một lúc, đến anh gọi em.”

“Nha.” Phó A Bảo buồn ngủ liền ngoan ngoãn hơn nhiều, cậu nằm xuống liền chẹp miệng điều chỉnh tư thế ngủ liền nhắm hai mắt lại.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn trong lòng một trận ấp áp, y thích cái cảm giác này, rất ấm áp, gương mặt Phó A Bảo lúc ngủ rất ngoan ngoãn đáng yêu, Trịnh Cảnh Đồng trong lòng mềm mại lúc người này tỉnh giống như là con nhím nhỏ mang đầy gai, lúc ngủ giống như là con thỏ nhỏ.

Phó A Bảo ngủ, Trịnh Cảnh Đồng ngồi ở bên cạnh nhìn cuốn sách nhỏ vừa nãy mẹ mình đưa cho, cố gắng nhớ kỹ từng chữ bên trong, món gì không thể ăn, món gì có thể ăn nhưng không thể phối hợp với món khác, món gì có thể ăn nhưng không thể ăn nhiều… vân vân vân vân.

Lúc mới đầu thì rất tốt, không quá 10 phút Trịnh Cảnh Đồng liền hắc tuyến rồi.

Tư thế ngủ của Phó A Bảo thật sự là quá kém, tay chân lúc nãy còn đặt rất tốt bây giờ đã trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo, cả người đều nghiêng ngả, miệng thì mở ra, khi thì lại ngậm lại, đôi khi còn chẹp miệng rì rầm hai tiếng, thảm cũng bị đạp rớt xuống, giống như heo nhỏ.

Trịnh Cảnh Đồng không thể làm gì khác hơn là nhặt thảm lên lần nữa đắp lên cho Phó A Bảo, thật là gia hỏa khiến người ta bận tâm, ngủ một mình khẳng định bị cảm đi, xem ra sau này tốt hơn vẫn là nên cùng phòng với em ấy, miễn cho lại đá loạn lung tung, vừa vặn chăm sóc em ấy.

Phó A Bảo vô ý thức túm chặt thảm, miệng cong lên, sau đó ngốc nghếch cười vài tiếng, giống như là mơ tới chuyện gì đó hài lòng.

Trịnh Cảnh Đồng cũng hơi nhếch miệng, xem ra dáng vẻ tâm tình của Phó A Bảo thật không tệ, kết hôn với mình cũng nhất định là xuất phát từ tự nguyện đi, trong miệng em ấy còn nói lời ghét bỏ mình, kỳ thực vẫn là rất thích chứ? (tác giả: ←_← não bổ là một bệnh)

Lúc 6h40 xe cuối cùng cũng tới chỗ cần tới, Trịnh Cảnh Đồng khom người xuống dùng khăn ướt xoa xoa mặt cho Phó A Bảo, nhẹ nhàng gọi cậu, “A Bảo, chúng ta tới rồi.”

Trên mặt bị ướt nhoẹt xoa xoa một lần Phó A Bảo liền thanh tỉnh, nhắm mắt một tiếng cảm giác tinh thần tốt hơn rất nhiều, cậu xoa xoa mắt ngồi xuống, “Đến a?” Cậu lại xoa xoa cái bụng, rất đói bụng rồi.

“Ân, xuống xe đi.” Trịnh Cảnh Đồng bước xuống xe trước, sau đó lại bung ô, hiện tại bên ngoài rất nóng, y sợ A Bảo bị nắng chiếu, tuy rằng nơi dừng xe cách phòng ăn cũng không tới vài bước đường, thế nhưng y vẫn đau lòng ni.

Chỗ ngồi của Đổng Mạn vừa vặn là gần cửa sổ, cô ngẩng đầu vừa vặn liền thấy cảnh Trịnh Cảnh Đồng bung dù cho người khác, cô dụi dụi mắt, cảm giác mình có thể là xuất hiện ảo giác, Trịnh Cảnh Đồng sẽ

bung ô cho người khác?

Đừng có nói đùa! Y bây giờ là người đứng đầu Trịnh thị, ai dám để y bung dù?!

Trừ phi là trưởng bối trong nhà, nhưng Đổng Mạn thấy rất rõ ràng, đó chính là đứa nhỏ! Là dáng vẻ học sinh cấp 3!

36. Chương 36

Trịnh Cảnh Đồng thân mật bung dùng cho Phó A Bảo, Phó A Bảo nhìn xung quanh một chút, lại nhìn trời một chút, "Này mặt trời đều sắp xuống núi, còn bung dù cái gì a."

"Không bung dù anh đau lòng." Trịnh Cảnh Đồng không đỏ mặt mà nói lời buồn nôn, "Còn cách mặt trời xuống núi một lát nữa ni, đi thôi, bên ngoài nóng, toát mồ hôi khó chịu."

Bên ngoài xác thực nóng, Phó A Bảo mới ra khỏi xe liền cảm nhận được dính mồ hôi trên da, mùa hè ra ngoài sẽ có cảm giác này, đặc biệt mới từ trong xe mở máy điều hòa đi xuống, cảm giác đặc biệt khó chịu, cậu liền đi nhanh hơn về phía nhà hàng, mùa hè cậu không có điều hòa cả người sẽ mệt mỏi.

Phó A Bảo cùng Trịnh Cảnh Đồng vừa xuất hiện nhân viên phục vụ nhà hàng liền nhận ra bọn họ, vội vàng tới chào hỏi, Phó gia và Trịnh gia là khách quen của Hiên Hoa, hơn nữa là người siêu cấp có tiền, nhân viên phục vụ lén lút cũng thường thường sẽ thảo luận về đối tượng, thậm chí một vài nhân viên nữ trẻ tuổi còn có thể ảo tưởng gì đó.

"Chúng tôi hẹn người." Trịnh Cảnh Đồng vừa mới nói xong cũng nhìn thấy Đổng Mạn, "A Bảo, ở bên kia, chúng ta qua đó đi."

Phó A Bảo theo cằm Trịnh Cảnh Đồng chỉ hướng nhìn sang, sau đó liền nhìn thấy Đổng Mạn mặc váy ngắn màu đỏ xinh đẹp, Đổng Mạn trang điểm tinh xảo, váy ngắn cũng vừa hay lộ ra vai của cô trắng nõn hoàn mĩ, cả người nhìn qua vừa xinh đẹp lại gợi cảm, mặc kệ nhìn thế nào cũng đều là một đại mĩ nữ phi thường xinh đẹp.

Có điều đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Phó A Bảo gặp cô a, cậu tại chỗ liền trợn mắt lên nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng: "Đây không phải bạn gái anh sao?!"

Lúc trước khi cậu và bạn gái Tư Kỳ còn có vài bạn học khác cùng liên hoan vừa vặn đụng phải Trịnh Cảnh Đồng cùng Đổng Mạn ăn cơm, trên bàn cơm vài bạn học đùa giỡn nói đại mỹ nữ này nhất định là bạn gái của Trịnh Cảnh Đồng, sau đó Phó A Bảo coi là thật.

Bất quá cậu bình thường chỉ nhớ chuyện mình cảm thấy hứng thú, Trịnh Cảnh Đồng có bạn gái hay không

lúc đó cậu một chút hứng thú đều không có, nghe qua xem qua liền đã quên, nếu không hôm nay lần thứ hai nhìn thấy Đổng Mạn, phỏng chừng cậu cả đời đều không muốn đứng lên.

Mèo kêu meo meo, Trịnh Cảnh Đồng dám dẫn cậu tới gặp bạn gái y! Thực sự là phản trời rồi! Còn muốn cùng mình kết hôn? Không có cửa!

Trịnh Cảnh Đồng bị dọa sợ nhảy lên một cái, "Không phải a, anh chưa từng có bạn gái gì cả, cô ấy chính là bạn bè bình thường của anh, ai nói hươu nói vượn với em?" Chuyện như vậy sao có thể nói bậy ni! Kẻ bịa đặt quả thực táng tận thiên lương, đây là không muốn nhìn thấy mình tốt a!

"Bọn họ đều nói như vậy!" Phó A Bảo dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Trịnh Cảnh Đồng, "Luôn cảm thấy lời của anh không quá đáng tin, em tí nữa hỏi trực tiếp cô ấy được rồi." Nói xong liền trực tiếp đi về phía bàn Đổng Mạn.

Từ lúc Trịnh Cảnh Đồng cùng Phó A Bảo xuống xe Đổng Mạn liền nhìn thấy bọn họ, sao đó ánh mắt đương nhiên là liên tục nhìn chằm chằm vào hai người này, cô vừa nhìn không rõ, sau khi Phó A Bảo vào cửa cô nheo mắt là, đúng là nam, là tiểu mĩ nam, tuổi không lớn lắm, vừa nhìn cũng không phải là nữ, hơn như nhìn lại thật khá quen, thế nhưng cô nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu.

Cô có thể trăm phần trăm xác định, phạm vi bạn bè của Trịnh Cảnh Đồng không có người như vậy, cô và Trịnh Cảnh Đồng đã quen nhau 10 năm, bạn bè của Trịnh Cảnh Đồng đại khái cô đều quen biết, nam hài còn trẻ như vậy nghĩ như thế nào cũng không thể là bạn bè của Trịnh Cảnh Đồng, vừa nhìn là biết nhất định là học sinh!

Vì thế nghĩ như thế nào chuyện kết hôn đều rất khó hiểu, quả thực chính là hoang đường, sao có thể, Trịnh gia không cần người thừa kế sao, hay là một ôm một đứa con riêng xuất hiện a, xem tính cách của Trịnh Trí Viễn và Vu Thư, sao cũng sẽ không tiếp nhận. *(lầm to rồi gái =))))*

Nghĩ tới đây Đổng Mạn an tâm không ít, có thể trong đó có duyên cớ gì đặc biệt đi, sau này hảo hảo hỏi một chút.

Phó A Bảo ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới vị trí bàn Đổng Mạn, Trịnh Cảnh Đồng giúp cậu kéo ghế tựa, cẩn thận từng li từng tí một để cậu ngồi xuống, sau đó ngồi vào bên cạnh Phó A Bảo chào hỏi cùng Đổng Mạn: "Thật ngại quá, trên đường kẹt xe."

Đổng Mạn khi nào nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng từng ân cần như thế a, bình thường chính là để nữ sĩ kéo ghế, cũng bất quá là chuyện hình thức, tỉ mỉ che chở như hôm nay chờ người ngồi xuống thực sự là lần đầu nhìn thấy, tiểu nam sinh này rốt cuộc là ai vậy?

Thực sự là càng nhìn càng quen mắt.

"Không có chuyện gì, chúng ta vốn là hẹn 7 giờ mà, tớ đến sớm." Đổng Mạn không thèm để ý nói, "Huống hồ hai chúng ta ai với ai chứ, cậu còn khách sáo với tớ chuyện này." Chỉ nghe lời này của cô liền biết cô và

Trịnh Cảnh Đồng thân quen cỡ nào rồi.

Phó A Bảo nheo mắt lại, ha ha, hai người kia thực sự là không được a, ở ngay trước mặt cậu liếc mắt đưa tình, quả nhiên hôn nhân này không thể dừng lại!

Ân… Hình như cũng không phải, không kết chẳng phải là nước phù sa chảy ruộng người ngoài sao, không được không được, hôn nhân này là phải kết.

Phó A Bảo trong thời gian ngắn ngủi suy nghĩ tới rất nhiều, ban đầu là có muốn chuyện kết hôn hay không, sau đó ngẫm lại, hôn nhân này hay là phải kết, không phải vậy sẽ thua lỗ lớn, thế là liền bắt đầu muốn sau khi kết hôn hành hạ Trịnh Cảnh Đồng thế nào, mọi thủ đoạn đều hiện lên trong đầu cậu một lần mới khiến tâm tình cậu hơi hơi thoải mái một chút.

Trịnh Cảnh Đồng nghe được lời này có chút lúng túng, y bình thường cũng không cảm thấy lời này có vấn đề gì, hiện tại Phó A Bảo ở đây, y liền cảm thấy đều là vấn đề, "Anh giới thiệu mọi người một chút."

"A Bảo?" Trịnh Cảnh Đồng nhẹ giọng nói với Phó A Bảo, "Đây là Đổng Mạn, bạn học thời đại học của anh, cũng là bạn của anh, là nhà thiết kế châu báu."

Sau đó y hướng Đổng Mạn giới thiệu: "Đây là Phó A Bảo, người yêu của tớ, gần đây 2 bọn tớ đang chuẩn bị kết hôn, đã dự tính rồi, đến lúc đó phát thiệp mời cho cậu." Nói tới chỗ này y liền cao hứng một trận, hào quang trong đôi mắt che đậy cũng không che đậy được.

Y trước đây xác thực không biết Đổng Mạn thích mình, thế nhưng từ khi cha mẹ mình mời người tới nhà một chuyến liền biết rồi, vì thế hôm nay vừa mới thấy mặt đã đem mối quan hệ của mình và Phó A Bảo nói cho rõ, miễn cho Đổng Mạn nói cái gì kích thích A Bảo, vậy thì mình gặp vận đen lớn rồi.

Xem ra sau này phải duy trì khoảng cách với Đổng Mạn, không chỉ là đối với mình, đối với Đổng Mạn cũng tốt, y cũng không thể luôn làm lỡ đối phương đi, đối với cô quá mức hữu hảo có thể sẽ có cảm giác có lỗi với cô.

"Chào cậu." Đổng Mạn và Phó A Bảo chào hỏi lẫn nhau.

Phó A Bảo vừa nghe xong giới thiệu của Trịnh Cảnh Đồng tâm tình hơi hơi tốt một chút, xem dáng vẻ của họ Trịnh không giống như là đang nói dối, lẽ nào thật sự chỉ là bạn bè bình thường?

Đổng Mạn bình tĩnh nhìn Phó A Bảo vài lần, đứa nhỏ này tướng mạo quả thực không tệ, nhìn qua là phái thiên chân *(ngây thơ, hồn nhiên)*, da dẻ tốt đến mức có thể ngắt ra nước, nếu như nữ hài tử cô khẳng định liền tin, cơ hồ không có nam nhân nào không thích con gái 18 tuổi, đừng nói Trịnh Cảnh Đồng 30 tuổi, chính là 60 tuổi, thích con gái 18 tuổi cũng rất bình thường, 18 tuổi thanh xuân mỹ lệ có mấy người có thể từ chối?

Nhưng đây là con trai a! Chính là Trịnh Cảnh Đồng có ham mê ở phương diện kia, cũng không cần phải kết hôn chứ? Hạ Lập Nhân của tập đoàn Hạ thị thì có bạn trai đồng tính, có người nói đã yêu đương 7 năm, cũng không có kết hôn, cô không tin Trịnh Cảnh Đồng con trai độc nhất Trịnh gia này sẽ cùng một người đàn ông kết hôn, quả thực quá buồn cười!

"A Bảo, tôi thấy tuổi cậu không lớn lắm, là còn đang đi học sao?: Đổng Mạn làm bộ vô ý hỏi, "Là trường nào?"

"Ở đại học XX." Trịnh Cảnh Đồng thay Phó A Bảo đáp.

Phó A Bảo rất không vừa ý, lòng nói em không thể nói sao, em cũng không phải người câm, anh làm gì mà không cho em nói chuyện, cậu mạnh mẽ trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng một cái.

"Em nói, em nói, là anh không tốt." Trịnh Cảnh Đồng lập tức thừa nhận sai lầm, "Anh đây không phải sợ em mệt mỏi sao."

Phó A Bảo cũng trợn mắt nhìn y một cái, nói hai câu sẽ mệt mỏi, anh nghĩ em là cái gì a, em mang thai, cũng không phải bị bệnh giai đoạn cuối nằm trên giường không dậy nổi! Anh là giun đũa trong bụng em sao, em nghĩ cái gì anh đều có thể thay em nói?

Trong lúc hai ngươi giao lưu Đổng Mạn đều nhìn ở trong mắt, Trịnh Cảnh Đồng đối với Phó A Bảo sủng ái còn Phó A Bảo đối với Trịnh Cảnh Đồng nhìn chằm chằm cũng khiến cô giật mình không thôi, trừ cha mẹ y ra, cô xưa nay chưa từng thấy Trịnh Cảnh Đồng dùng loại thái độ này đối xử với người khác, tiểu nam sinh này rất cuộc là thần thánh phương nào a?

Đổng Mạn gật đầu, "Nha, đại học XX a, tớ nghe nói qua, nơi đó hoàn cảnh cũng không tệ lắm."

Trường của Phó A Bảo không phải đại học gì danh tiếng, có điều cũng là Phó gia vì cậu tỉ mỉ lựa chọn, hoàn cảnh xác thực rất tốt, đại học trong vùng A thị, rất nhiều người ở A thị đều nghe nói qua.

Có điều cái này ở trong mắt Đổng Mạn sẽ không đủ nhìn, cô và Trịnh Cảnh Đồng đều học trường tốt nhất A thị thậm chí toàn quốc, đặc biệt bọn họ đều là hệ thượng viện, là đứng đầu toàn quốc, bọn họ đều là mũi nhọn trong mũi nhọn, trường này của Phó A Bảo thật sự rất không đủ nhìn.

Mặc kệ thấy thế nào, ngoại trừ tướng mạo, đứa nhỏ này cũng không có chỗ khác biệt nào, đến cùng tại sao trong thời gian ngắn có thể cướp được kim cương vương lão ngũ Trịnh Cảnh Đồng này a?

"Cảnh Đồng, chuyện kết hôn của cậu cha mẹ cậu biết chưa?" Đổng Mạn cũng không muốn quanh co lòng vòng, liền trực tiếp hỏi chuyện cô muốn biết nhất, cô cảm thấy cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng chắc chắn sẽ không đồng ý.

Không phải là nam hài này lừa Trịnh Cảnh Đồng chứ?

Xác thực rất có khả năng, Trịnh Cảnh Đồng gia thế như vậy, không biết có bao nhiêu người mơ ước ni, tiểu nam sinh này khẳng định cũng là một thành viên trong đó, chỉ là không biết dùng biện pháp gì, thế mà lừa được Trịnh Cảnh Đồng xoay quanh, lại còn đồng ý kết hôn!

Loại thiếu nam thiếu nữ ham phú quý như thế này cô không biết đã gặp bao nhiêu, kỹ xảo lừa người thật sự là không được, ngay ở trước mặt cô người ngoài này có thể trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng, có thể thấy được trong âm thầm sẽ có nhiều điên cuồng ngang ngược, nhất định chính là ham muốn tiền của Trịnh Cảnh Đồng đi! Cô nhất định phải cùng cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng hảo hảo nói một chút!

Từ một góc độ suy nghĩ nào đó, Đổng Mạn cũng coi như đoán trúng ý đồ của Phó A Bảo, cậu chính là hướng tới tài sản của Trịnh Cảnh Đồng đi a, hơn nữa tâm của cậu đặc biệt lớn! Không chỉ muốn cướp đoạt chút lợi, mà còn muốn ngầm chiến tất cả tài sản của Trịnh Cảnh Đồng a! Lý tưởng phi thường rộng lớn! Quả thực phi thường đáng kính nể! *(tác giả: ←_← chỗ này có hiệu ứng tiếng vỗ tay)*

"Đương nhiên biết, cha mẹ tớ đặc biệt thích A Bảo, bọn họ còn chê tớ tay chân chậm chạp ni, đến bây giờ mới bàn chuyện kết hôn, lúc trước đều đem tớ ra mắng thảm." Tuy rằng bị mắng, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy mắng quá đúng rồi, đều do y quá chậm chạp, sớm không làm, thực sự là nên mắng!

"Bọn họ biết?!" Đổng Mạn trợn to mắt một bộ dáng vẻ không dám tin, sao có thể có chuyện đó!

Trịnh Cảnh Đồng nhìn thấy thái độ này của Đổng Mạn vẻ mặt sẽ không vui vẻ, y vừa nhìn liền biết trong lòng Đổng Mạn đang suy nghĩ cái gì!

37. Chương 37

Trịnh Cảnh Đồng cũng biết kết hôn cùng một người đàn ông không phải ai cũng có thể tiếp thu, thế nhưng y chính là không thích loại thái độ này, loại ngữ khí cùng vẻ mặt hoàn toàn không tin, y và A Bảo liền thực sự không thích hợp như vậy sao?

Có điều Trịnh Cảnh Đồng cũng không có phát biểu ý ni Phó A Bảo trước hết mở miệng, cậu không chỉ không tức giận, còn một mặt mặt giả bộ nhung nhớ mà nhìn Đổng Mạn: "Đổng tiểu thư cũng cảm thấy như vậy sao? Cha mẹ bình thường khẳng định không thể đồng ý, cha mẹ tôi không đồng ý, nhưng cha mẹ anh ấy không những đòi tôi và anh ấy kết hôn, tôi nói không đồng ý bọn họ còn không cao hứng, sau đó tôi bị bức đến không có cách nào, mới miễn cưỡng đồng ý, cô biết cái gì gọi là chịu nhục không? Tôi chính là như vậy."

Nói qua Phó A Bảo nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Anh mau đưa điện thoại ra cho cô ấy xem xem, vừa rồi em để anh đăng cái weibo kia, cho cô ấy xem chút."

Trịnh Cảnh Đồng đang rút điện thoại di động ra miệng Phó A Bảo lại đổi ý, cậu mục trừng khẩu ngốc *(trợn mắt ngoác mồm)* tiếp tục nói với Đổng Mạn: "Không phải như vậy, cô trực tiếp follow Weibo tôi đi, cô có Weibo chứ? Đừng có giống như Trịnh Cảnh Đồng này y như thổ lão mạo *(giống từ hai lúa đấy)*, ngay

cả weibo cũng không có, tôi đều chê anh ấy mất mặt."

"Weibo của tôi là A Bảo siêu nhân, chị search xem."

Đổng Mạn cũng không biết cái gì, vẫn là lấy điện thoại di động ra search, cô cũng có một cái Weibo.

"Search được chưa? Nhớ follow tôi a." Phó A Bảo căn dặn xong lại nói với Trịnh Cảnh Đồng, "Anh nhớ về follow lại."

Tôi đang trải nghiệm cáp chế lớn nhất trong đời, thế nhưng tôi quyết định chịu nhục, tôi tin, trải qua chuyện này, tôi sẽ trở nên càng thêm thành thục thận trọng.

Đổng Mạn vừa nhấn vào liền thấy được cái Weibo này, fan của Phó A Bảo còn rất nhiều, Weibo đăng lên chưa tới 2 tiếng đã có hơn 100 bình luận rồi.

Có điều Đổng Mạn căn bản không hiểu được, thứ lỗi cho cô năng lực phân tích có hạn, cô thực sự là xem không hiểu, lẽ nào ý tứ tiểu nam sinh này nói là, cậu và Trịnh Cảnh Đồng kết hôn vẫn là chuyện ủy khuất, là bị ép buộc mới không thể đáp ứng?

Đây là chưa uống thuốc đi?

Tiểu nam sinh này lừa Trịnh Cảnh Đồng kết hôn thì Đổng Mạn mới tin, nhìn thái độ này của Trịnh Cảnh Đồng liền biết rồi, y lúc nào thì đối xử với người khác ân cần như vậy, có thể thấy được thủ đoạn của người này có bao nhiêu tuyệt vời, có điều cũng không trách Trịnh Cảnh Đồng, theo cô biết, Trịnh Cảnh Đồng xưa nay chưa từng yêu đương qua, nhất thời bị che đậy cũng có thể thông cảm được.

Nhưng là ngay cả cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng cũng vừa ý tiểu nam sinh này, thậm chí đã tới trình độ bức cậu kết hôn, đây là chỉ cần muốn thì sẽ bất chấp mà tin tưởng a! Nói dối cũng phải có dáng vẻ một chút được chứ!

Có thể rõ ràng thủ đoạn câu nhân này tốt như vậy, Đổng Mạn không hiểu Phó A Bảo tại sao phải nói dối vụng về như vậy, là xem thường cô sao? Cố ý? Bởi vì mình xem ra có uy hiếp đối với cậu ta?

Phó A Bảo thực sự là oan uổng, nếu cậu có cái đầu óc này thì cha mẹ và lão ca của cậu đã cao hứng muốn chết rồi, lúc này khẳng định bé ngoan sẽ ở nhà dưỡng thai, đâu có chuyện gì với Trịnh Cảnh Đồng a, cậu không phải là bởi vì ngốc nghếch vì thế mới bị Lưu Việt lừa bịp sao.

Đổng Mạn não bổ một phen cảm giác mình là bị coi thường, vì thế tâm tình rất không tốt, cô không tin cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng sẽ đồng ý việc kết hôn này, thế nhưng vào lúc này cường ngạnh vạch trần cũng không phải chủ ý tốt gì cả, nhìn sắc mặt Trịnh Cảnh Đồng liền biết rồi, y nhất định sẽ tức giận, xem ra y đã bị tiểu nam sinh này me tới xoay quanh, Đổng Mạn cũng không biết Trịnh Cảnh Đồng còn có hứng thú ham muốn này, vậy mà thích nam nhân? Trước kia hoàn toàn không nhìn ra a.

Thấy Đổng Mạn nhìn Weibo đã lâu không có phản ứng, Phó A Bảo tiến đến bên người Trịnh Cảnh Đồng nhìn điện thoại di động: "Follow chưa?"

Trịnh Cảnh Đồng nhỏ giọng trả lời: "Cô ấy chưa follow."

Đổng Mạn cũng nghe được, mặt cô có chút hơi hồng, sau đó liền ấn follow, follow cũng được, sau này có thể bất cứ lúc nào cũng có thể quan sát người này rồi, nhìn weibo cậu đăng hình như rất chịu khó, lẽ ra có thể từ phía trên tìm ra manh mối, hiện tại ăn cơm không tiện xem, trở về hảo hảo lục lọi.

Đổng Mạn một bên để ý tới Trịnh Cảnh Đồng bên này nhận được nhắc nhở, hắn liền trở về follow, tiếp tục nhìn Phó A Bảo một chút: "Trở về."

Phó A Bảo thỏa mãn gật đầu, cậu đối với thái độ vừa nãy của Đổng Mạn dừng lại cái này của cậu *(cái weibo ấy) (←_←)* rất tán đồng, cảm thấy Đổng Mạn phi thường hiểu cậu, nói không chắc là người tốt, "Tôi bởi vì lúc trước nghe nói cô là bạn gái của Trịnh Cảnh Đồng, còn có chút chán ghét cô, có thể tưởng tượng không nổi cô lại là đại tỷ tỷ hiểu ý như vậy, thực sự là trách oan cô, cô trở về khẳng định ảo hảo nói người kia một chút!"

"…" Trịnh Cảnh Đồng muốn đỡ trán, y tuy rằng không phải giun đũa trong bụng Đổng Mạn, thế nhưng Đổng Mạn đang nghĩ gì y đại khái có thể đoán được, dù sao tuyệt bích không phải trong miệng Phó A Bảo nói như vậy, cùng cậu não bổ không có một chút quan hệ nào!

Đổng Mạn lại có phản ứng khác, cô suýt chút nữa đem màn hình điện thoại ở trong tay bóp nát!

Người này là xảy ra chuyện gì, đây coi như là ra oai phủ đầu sao? Lời này cũng thật là không biết nên trả lời thế nào mới được, nếu như cười tiếp thu khẳng định không phục, nhưng phản bác lại không tốt, đối phương là khuôn mặt tươi cười tương nghênh, mình nếu như thái độ ác liệt chẳng phải là không có đẳng cấp? Chủ yếu nhất là, căn bản không muốn tiếp nhận chuyện bạn gái này của Trịnh Cảnh Đồng, nếu như thừa nhận, thật sự là rất khó tìm lại cơ hội.

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói anh oan uổng a, anh căn bản chưa từng có bạn gái gì cả, y đang chuẩn bị hảo hảo biện giải cho bản thân, liền nghe thấy Đổng Mạn cười híp mắt nói với Phó A Bảo: "Tôi là tỷ tỷ chính là bạn gái của Trịnh Cảnh Đồng ni, cậu có tức giận hay không?"

Trịnh Cảnh Đồng thật sự tức rồi, chuyện như vậy sao có thể đùa giỡn, y giận tới muốn vỗ bàn!

"Rầm!" Bàn bị vỗ rầm rầm một cái.

Tâm Trịnh Cảnh Đồng nói tôi còn chưa đập ni, nghiêng đầu nhìn một cái, là Phó A Bảo đập, hơn nữa Phó A Bảo đang khí thế hùng hổ nhìn mình.

Ai?

“Sao anh nói anh chưa từng kết giao qua bạn gái! Ngay 10 phút trước thôi! Còn chưa kết hôn anh đã gạt em, anh là không phải cố ý không muốn nói thật?!” Phó A Bảo còn kém túm cổ áo Trịnh Cảnh Đồng lên đánh người, “Em vẫn biết anh không phải người tốt đẹp gì, không nghĩ tới thế mà lại xấu xa tới trình độ này, lừa dối tình cảm đều là vương bát đản!”

Đổng Mạn đã xem tới choáng váng, đây là tình huống thế nào? Phương thức hai người này cùng một chỗ không đúng a, tiểu nam sinh này sao lại có loại thái độ này đối với Trịnh Cảnh Đồng.

“A Bảo A Bảo, xin em bớt giận, anh thật sự không có lừa em, anh thật sự chưa từng kết giao bạn gái, cô ấy đều nói là nếu như, không phải thật sự, anh cùng cô ấy chính là bạn bè, tuyệt đối không có quan hệ nam nữ xấu xa gì cả!” Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy đau khổ muốn chết, đã biết thực sự là tai bay vạ gió, nếu như A Bảo bởi vậy mà không cùng mình kết hôn, vậy thì thật sự là khóc cũng không có chỗ mà khóc.

“Thật sự?” Phó A Bảo vẫn cứ luôn hoài nghi.

“Thật sự.” Trịnh Cảnh Đồng chỉ chỉ Đổng Mạn, “Không tin em hỏi cô ấy.”

Đổng Mạn cảm thấy phản ứng của Phó A Bảo rất thú vị, nếu như nói đùa như vậy có thể phá hoại quan hệ hai người, đúng là rất thoải mái, dù sao mình chỉ là đùa giỡn, tiểu nam sinh này tưởng thật cũng không thể chỉ trách cô đi?

Thế là cô tiếp tục cười híp mắt, cũng không giải thích gì, tùy tiện Phó A Bảo đoán mò hiểu lầm thế nào.

Phó A Bảo lại bắt đầu trợn mắt nhìn Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng mặt đen lại nói: “Đổng Mạn, chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy, không phải hôm nay tớ không nể mặt cậu, thật sự là chuyện này không thể nói đùa, nhiều bạn bè như vậy, cậu là người đầu tiên biết tớ muốn kết hôn, thái độ của tớ đối với cuộc hôn nhân này là thực sự vô cùng thật lòng và nghiêm túc, vì thế tớ muốn nhận được lời chúc phúc của bạn bè mình, mà không phải là ngạo mạn và nói đùa, nếu như A Bảo bởi vậy mà bị tổn thương, vậy tớ sẽ hoài nghi ánh mắt kết bạn của mình, tớ sẽ không bạn bè của tớ mang tới bất an cho bạn đời của tớ.”

Lời này của Trịnh Cảnh Đồng vừa hạ xuống, mặt Đổng Mạn có chút trắng, cô nhất thời không biết phản ứng như thế nào, Trịnh Cảnh Đồng là lần đầu tiên nói nặng với cô như vậy, coi như không phải người yêu, vậy cũng có tình nghĩa bạn bè 10 năm, cô cảm thấy rất ủy khuất, lẽ nào tình nghĩa 10 năm ngay cả nói đùa chút cũng không được? Trịnh Cảnh Đồng thật sự là bạn bè của cô sao, là bị tình yêu khiến cho đầu óc choáng váng trong mắt chỉ có tiểu nam sinh này rồi hả?

Có điều cô cũng biết mình bây giờ khẳng định thay đổi không được ý nghĩ của Trịnh Cảnh Đồng, chỉ có sau khi trở về cùng cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng thương lượng, nam hồ ly tinh này thủ đoạn thực sự quá khủng khiếp.

“Xin lỗi, đã nói đùa, A Bảo cậu đừng để bụng.” Đổng Mạn hơi nhếch lên khóe miệng rồi lại mềm xuống.

Phó A Bảo sao lại không nhìn sắc mặt người khác được, cậu nhìn Trịnh Cảnh Đồng và Đổng Mạn ầm ĩ một

trận, sau đó Đổng Mạn nói xin lỗi, vậy thì coi như bỏ qua đi? Hóa ra là nói đùa a, cậu suýt chút nữa coi là thật.

Cũng không thể trách mình mà, ai bảo họ Trịnh bình thường nhân phẩm thật không đáng tin, vì thế mình mới có thể dễ dàng hiểu lầm như vậy chứ.

Đổng Mạn sửa sang lại tâm tình, sau đó đổi đề tài khác: "Các cậu quen biết thế nào?" Cô đối với việc này vô cùng hiếu kỳ.

"Ân..." Phó A Bảo ngẩng đầu cẩn thận suy nghĩ, "Tôi cũng không rõ lắm, lúc tôi học tiểu học?" Khi đó cùng người trong nhà tham gia tiệc rượu, đi qua nhà Trịnh Cảnh Đồng, nên gặp đúng không nhỉ?

"Ân..." Trịnh Cảnh Đồng cũng không quá xác định, "Không kém bao nhiêu đâu, cụ thể anh cũng không nhớ rõ lắm, em lúc đó hình như tới nhà anh ăn cơm đúng không? Anh nhớ hẳn là hôm anh sinh nhật 20 tuổi, đúng không?" Khi đó Phó A Bảo thật sự là một đứa nhỏ, 10 tuổi, mình 20 tuổi nào sẽ chú ý tới.

Đổng Mạn nghe có chút hồ đồ, cô cau mày hỏi: "Hai nhà các cậu quen biết?" Sinh nhật Trịnh Cảnh Đồng 20 tuổi, đó là chuyện 10 năm trước, tiểu nam sinh này thế này đã tới ăn cơm, vậy khẳng định là lấy thân phận khách khứa đi, đó chính là nói, người hai nhà này là quen biết đi.

Đổng Mạn nhìn về phía Phó A Bảo, tiểu nam sinh này không phải học sinh nghèo hám tiền của Trịnh Cảnh Đồng sao?

"Đúng vậy, đương nhiên quen biết, nha, vừa nãy quên nói với cậu, nhà chúng tớ cùng nhà A Bảo là thế giao *(quan hệ nhiều đời)*, có chuyện làm ăn lui tới." Trịnh Cảnh Đồng giải thích nghi hoặc nói.

"Cáp?" Con ngươi của Đổng Mạn đều sắp lòi ra.

Trịnh Cảnh Đồng hỏi: "Trạch Văn cậu biết chứ?"

"Trạch Văn?" Đổng Mạn nhớ lại, sau đó gật đầu, Phó Trạch Văn, cô đương nhiên biết, là học đệ lúc trước của mình, cũng là một trong những nhân vật nổi tiếng trong trường, con trai của phú hào Phó Minh, hiện tại ở giới kinh doanh ăn sung mặc sướng, rất nhiều người đều nói Phó Minh muốn về hưu, Phó thị ngay lập tức do Phó Trạch Văn tiếp nhận. Hơn nữa chủ yếu nhất là, Phó Trạch Văn là bạn bè của Trịnh Cảnh Đồng, cô sao có thể không quen biết.

"Trạch Văn là anh trai của A Bảo."

"..." Miệng Đổng Mạn hết mở lại đóng, khiến Phó A Bảo căng thẳng muốn chết, tâm nói vị Đổng tiểu thư này không phải đột ngột phát bệnh nặng gì chứ?

"… Cậu nói, cậu ấy là con trai của Phó tiên sinh?" Đổng Mạn rốt cục gian nan hỏi vấn đề này.

"Đúng vậy a." Trịnh Cảnh Đồng gật đầu.

Phó A Bảo rất vui vẻ: "Nguyên lai mọi người cũng quen biết cha em a, hi hi." Nổi tiếng như cha quả thật không tệ mà.

Đổng Mạn cảm thấy cả người không tốt rồi.

38. Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đổng Mạn không biết nên làm sao để điều chỉnh tâm tình của mình lúc này, cô vừa nãy còn cho là Phó A Bảo là loại người xấu xa thủ đoạn lừa bịp Trịnh Cảnh Đồng, còn muốn tới chỗ cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng cáo trạng, không nghĩ tới chân tướng nhanh như vậy liền tát vào mặt cô, đem cô đều đánh tới hồ.

Con trai của Phó Minh?

Vậy trong nhà không phải có rất nhiều tiền sao, căn bản sẽ không thiếu tiền đi tiếp cận người giàu có lừa người ta, không trách nhìn quen mắt, hóa ra là người trong tiệc sinh nhật hôm đó nhìn qua, chỉ là không tán gẫu, mà sự chú ý của mình hôm đó đều đặt trên người Trịnh Cảnh Đồng, nào có tâm tư đi quản khách mời nào không quen biết.

Vừa nãy Phó A Bảo nói cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng hi vọng hai người bọn họ kết hôn, chẳng lẽ là thông gia? Nhưng Phó A Bảo là nam a, hôn nhân liên kết a?! Trong nhà không có con gái liền dùng con trai làm quan hệ thông gia, là não bị úng nước đi!

Vấn đề này là Phó A Bảo nói, cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng đề cập, mà không phải cha mẹ cậu, vậy thì lại càng kỳ quái, Trịnh gia không muốn hài tử sao? Phó gia có 2 đứa con trai, chuyện Phó Trạch Văn có bạn gái là chuyện rất nhiều người biết, nhưng Trịnh gia chỉ có một mình Trịnh Cảnh Đồng a!

Nét mặt Đổng Mạn bây giờ một dạng quái gở, Phó A Bảo dùng tay chống miệng nhỏ giọng hỏi Trịnh Cảnh Đồng: "Vị bằng hữu này của anh bộ dáng đẹp thì đúng là rất đẹp, bất quá có phải là có ẩn tật (bệnh không tiện nói ra) gì a, một lúc mặt đỏ, một lúc mặt trắng, một lúc miệng lại không khống chế được khép mở, đây là cái tật xấu gì, có bị truyền nhiễm không?"

Trịnh Cảnh Đồng hắc tuyến: "Yên tâm đi, không phải cái tật xấu gì lớn, sẽ không truyền nhiễm." Đến cùng tình huống của Đổng Mạn là như thế nào y nhìn rõ rõ ràng ràng, nhưng là giải thích với A Bảo khẳng định dăm ba câu không nói được, hơn nữa y cảm thấy A Bảo cũng không cần phải hiểu những thứ này, cậu chỉ cần sống thật vui vẻ là được.

"Như vậy a." Phó A Bảo yên tâm lại, sau đó cậu xoa xoa cái bụng, "Em đói rồi, chúng ta nói nhiều như vậy vẫn còn chưa gọi món ăn, không phải nên vừa ăn vừa nói chuyện sao."

"Đúng đúng, gọi món ăn gọi món ăn." Trịnh Cảnh Đồng vội vàng ngoắc ngoắc tay với người phục vụ đứng một bên.

Đổng Mạn đến lúc này mới phục hồi tinh thần lại, có điều trạng thái tinh thần của cô hiển nhiên không tốt lắm, bị đả kích quá lớn, nếu như là nam sinh bình thường, cô có thể có vô số biện pháp phá hoại, nhưng

đây là con trai của Phó Minh, vậy hai bọn họ kết hôn chính là được cha mẹ song phương tán thành, hơn nửa chính là thông gia, mình đâu còn chỗ nhúng tay vào chỗ trống.

"Em muốn ăn đậu hũ chiên giòn (*), nhà hàng này làm ăn ngon nhất, em trước đây mỗi lần tới đều sẽ gọi." Phó A Bảo chỉ vào ảnh đậu hũ chiên giòn.

Trịnh Cảnh Đồng vừa định nói được, thế nhưng đột nhiên nghĩ đến cuốn sách nhỏ nói những món ăn nên kiêng: "Không được không được, em bây giờ tốt nhất không được ăn cay, đối với thân thể không tốt."

"Ai?" Phó A Bảo không vui, "Nhưng em muốn ăn mà."

Trịnh Cảnh Đồng nhìn nhìn cái bụng của Phó A Bảo lại nhẹ giọng nói: "Em bây giờ khong phải một mình, đồ ăn không thể tùy tiện ăn, trước khi đi anh trai em đã từng dặn dò em đó, em đã quên?"

Phó A Bảo thở hổn hển trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng: "Còn không phải lỗi của anh! Nếu không phải anh, bụng của em làm sao sẽ —"

Nói được nửa câu miệng của Phó A Bảo đã bị Trịnh Cảnh Đồng bưng kín, Trịnh Cảnh Đồng mồ lôi lạnh đều tuôn ra, y và Phó A Bảo kết hôn có thể nói cho tất cả mọi người, sau này hai người phải sống cùng nhau nhiều năm như vậy, kết hôn luôn cảm thấy càng thêm danh chính ngôn thuận, huống hồ thế giới này người đồng tính kết hôn cũng không phải ít, mọi người nhiều lắm thì bàn tán vài câu.

Có điều nam nhân sinh con sẽ không giống nhau, việc này cũng không thể tùy tiện để người ngoài biết, chí ít Trịnh Cảnh Đồng không có ý định để Đổng Mạn biết.

Đổng Mạn quăng tới ánh mắt nghi hoặc, cái bụng? Cái bụng làm sao vậy?

Phó A Bảo trợn mắt thật lớn, con mèo kêu meo meo, họ Trịnh này quả nhiên là phản trời rồi, dám đối với cậu thực thi bạo lực!

Trịnh Cảnh Đồng cũng đối với hành vi lỗ mãng của mình cảm thấy rất ân hận, y buông Phó A Bảo ra sau đó nói vào tai: "A Bảo, chuyện hài tử không thể nói cho người ngoài."

Không ai từng nói chuyện như vậy với Phó A Bảo, cậu kỳ quái nói: "Tại sao? Bác sĩ Lưu chẳng phải đã biết sao?"

"Trở về nói với em, cha mẹ em và anh trai em khẳng định cũng không đồng ý để người ngoài biết, em nghe lời, a?" Trong thời gian ngắn Trịnh Cảnh Đồng cũng không có cách nào giải thích, y nghĩ thầm lẽ nào Phó A Bảo sẽ không lo lắng ánh mắt và bàn tán của người xung quanh sao?

Trịnh Cảnh Đồng hoàn toàn muốn giấu đi, Phó A Bảo không phải không để ý cái này, cậu vẫn rất để ý đánh của của người khác đối với cậu, cậu là siêu cấp cuồng tự luyến (tự yêu bản thân), thế nhưng cậu thần kinh thô có thể so với cột điện, rất khó phát hiện ra ác ý của người khác, bình thường đều dựa vào não bổ, trong đầu đều là thiên mã hành không, có chút thiện ý bị cậu não bổ thành ác ý, so sánh Trịnh Cảnh Đồng như vậy, có chút ác ý lại bị não bổ thành thiện ý, so sánh Đổng Mạn như vậy.

Phó A Bảo sợ nhất là Phó Trạch Văn, nghe tới đó mới bất đắc dĩ trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng: "Em biết rồi, đừng nói mà đừng nói mà, có điều anh đừng có lại động tay động chân với em, cẩn thận em đánh anh."

"Nha." Trịnh Cảnh Đồng trong miệng đáp ứng, ánh mắt lại lén lút nhìn tay tay phải của mình, vừa nãy mình dùng tay phải che miệng Phó A Bảo, xúc cảm mềm mại cùng nhiệt độ kia phảng phất còn dừng lại ở trên da lòng bàn tay, khiến trong lòng y ngứa ngáy một chút.

Không biết cảm giác hôn lên là cái dạng gì, khẳng định là rất tuyệt vời đi? Trịnh Cảnh Đồng hồi tưởng lại một đẹp ở làng du lịch, bởi vì uống say, cụ thể y cũng không phải nhớ tới rất rõ ràng, miễn là đem bộ phận sau khi tỉnh lại thu dọn, chỉ cần nhớ lại tình huống xúc cảm hoàn mỹ ấy, trong ký ức dường như phi thường vẻ vẻ.

Đổng Mạn thấy hai người ở phía đối diện không biết là đang liếc mắt đưa tình hay là cãi nhau thật, nói cái gì cô cũng nghe không rõ, cô vừa rồi nghe thấy Phó A Bảo nói cái bụng, đây là bụng không thoải mái không thể ăn cay?

Có điều cô đối với cái này không có hứng thú gì, sau khi biết xuất thân của Phó A Bảo ý chí chiến đấu của cô liền giảm đi nhiều, phần thắng của cô quá nhỏ, Phó A Bảo ngoại trừ là nam nhâm còn những cái khác dường như cũng không có vấn đề gì, có thể Trịnh gia không để ý cậu là nam.

Đổng Mạn cảm thấy buồn muốn chết rồi, hôm nay cô tỉ mỉ trang điểm vốn là chuẩn bị thổ lộ với Trịnh Cảnh Đồng, hơn nữa cô biết Trịnh Cảnh Đồng tửu lượng không tốt, còn muốn quá chén y một chút, có thể không nghĩ tới không hề làm gì cả, cô căn bản không có tâm tình ăn cơm.

"Gọi sườn xào chua ngọt (*) này đi, cái này vẫn có thể ăn đi?" Hiện tại miệng Phó A Bảo có chút nhạt, luôn muốn ăn chút mùi vị nặng một chút, hai ngày trước vẫn nói, không có khẩu vị gì cả, ăn được cũng ít, hơn nữa trong nhà chuẩn bị cũng rất thanh đạm.

Trịnh Cảnh Đồng gật đầu: "Cái này được, có điều không thể ăn nhiều, ăn cá thì sao? Tôm ni?" Có người nói cá tôm đối với phụ nữ có thai tốt.

Phó A Bảo gật đầu, cậu đều thích, hơn nữa cá tôm của Hiên Hoa làm đều ăn thật ngon.

Trịnh Cảnh Đồng chỉ vài món, tất cả đều là Phó A Bảo thích ăn, Đổng Mạn cũng không tiện không gọi món, liền gọi hai món ăn chay, cô vì duy trì vóc người, bình thường ăn rất ít thịt.

Sau đó là đồ uống, Phó A Bảo không thể uống rượu, Trịnh Cảnh Đồng nói với Đổng Mạn: "Tớ và A Bảo đều không uống rượu, cậu thì sao?"

Đổng Mạn không thể làm gì khác hơn là cũng không uống, hai nam nhân một nữ nhân, cô một mình là nữ nhân uống rượu rất kỳ quái a.

Liền cuối cùng gọi nước trái cây.

Chờ món ăn vào bàn từng món một, Phó A Bảo cảm thấy tẻ nhạt liền tìm Đổng Mạn buôn dưa giết thời gian, biết Đổng Mạn không phải bạn gái Trịnh Cảnh Đồng cậu cũng sẽ không ghét bỏ, còn tràn đầy hứng khởi hỏi cô và Trịnh Cảnh Đồng tại sao quen biết.

"Nha ~ bạn thời đại học a." Tay Phó A Bảo chống tại trên bàn đỡ cằm, "Lúc Trịnh Cảnh Đồng đại học là cái dạng gì, có phải rất áp bức?"

Phó A Bảo vẻ mặt chờ mong, nói mau rất áp chế, nói mau rất áp chế

~Trịnh Cảnh Đồng: ==|| vẻ mặt này của em cũng quá rõ ràng đi.

Đổng Mạn giật giật khóe miệng: "Không có, thành tích của Cảnh Đồng vẫn luôn là hạng nhất, bạn học và thầy giáo đều rất thích cậu ấy, cậu không biết sao?" Hai người đều sắp kết hôn, làm sao ngay cả điều này cũng không biết, hơn nữa nhìn Trịnh Cảnh Đồng bình thường thái độ làm việc nghiêm túc chăm chỉ cùng năng lực làm việc xuất chúng thế này, liền biết y hồi đại học khẳng định là vô cùng ưu tú, y đâu phải con đường đầu cơ trục lợi, đều là từng bước một vững vàng đạt được.

Phó A Bảo gương mặt thất vọng, còn tưởng rằng nghe được bát quái thú vị gì, không nghĩ tới lại vô vị đến vậy, nguyên lai lúc Trịnh Cảnh Đồng đại học là một con mọt sách giả vờ chính đáng, không trách quê mùa như vậy, ngay cả Weibo cũng không có, ai… Kết hôn với y thực sự là ủy khuất bản thân mình rồi.

Phó A Bảo nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng, trong lòng lặng yên nói: Bảo Bảo, cha đây vì con mà chịu thiệt thòi lớn, con sau này cần phải hảo hảo hiếu thuận cha a!

Sau khi hàn huyên một lúc món ăn đều lần lượt mang lên, Phó A Bảo nhìn thấy cá liền thèm nhỏ dãi, cậu đang chuẩn bị hạ đũa lại bị Trịnh Cảnh Đồng cản lại, "A Bảo em ăn sườn trước đã, cái có xương, chờ anh nhặt sạch rồi em ăn."

"Tự em có thể để ý." Chút chuyện nhỏ này cậu vẫn có thể làm.

"Anh không yên lòng." Trịnh Cảnh Đồng phi thường kiên trì.

Phó A Bảo tâm nói anh cam tâm tình nguyện làm đi, để em không cho anh động chạm tới anh còn không cao hứng, thiệt là, mệnh không được hưởng phúc chính là nói loại giống như Trịnh Cảnh Đồng này đi?

Trịnh Cảnh Đồng để nhân viên phục vụ cầm hai cái đĩa nhỏ lại đây, sau đó Đổng Mạn mới thấy cái gì mới được gọi là chân chính ân cần, vừa nãy bung dù tính là gì a, đây mới chính là thật sự ni!

Trịnh Cảnh Đồng tỉ mỉ bới xương cá lột vỏ tôm cho Phó A Bảo, một chút xương cá cũng không có, Trịnh Cảnh Đồng còn tỉ mỉ chấm một chút nước sốt chua ngọt, sau đó mới đẩy tới trước mặt Phó A Bảo. Sau đó y mới bắt đầu lột vỏ tôm, thịt tôm được lột ra vô cùng đẹp, 7, 8 thịt tôm hồng nhạt được đặt chỉnh tề trong đĩa nhỏ, sau đó đẩy tới trước mặt Phó A Bảo, đúng lúc Phó A Bảo cũng ăn cá gần đủ rồi.

Đổng Mạn: "…" Cô cảm thấy bữa cơm này cô căn bản không cần ăn, chỉ nhìn cũng no rồi.

Đậu hũ chiên giòn:

Sườn xào chua ngọt:

39. Chương 39

"Ăn chút súp lơ đi, súp lơ tốt đối với thân thể em." Trịnh Cảnh Đồng tỉ mỉ gắp mấy miếng súp lơ đặt vào cái đĩa trước mặt Phó A Bảo, sách nhỏ này có viết, súp lơ đối với phụ nữ có thai rất tốt, ăn số lượng vừa phải vô cùng tốt.

"Tại sao lại là chay, em muốn ăn xương sườn." Phó A Bảo khá thích ăn thịt, thức ăn chay nếu như không ai theo dõi cậu, cậu bình thường sẽ không bao giờ động đũa, ở nhà bình thường đều là Phó Trạch Văn theo dõi cậu, bình thường ở bên ngoài sẽ không có biện pháp.

"Súp lơ mùi vị rất tốt a, ăn chút đi, ngoan." Trịnh Cảnh Đồng dỗ cậu.

Đổng Mạn: "..." Thực sự là một chút cũng không ăn được, không cách nào nhìn thẳng! Cậu đây là dỗ đứa nhỏ ba tuổi đi? Tuy rằng đứa nhỏ này nhìn qua giống như học sinh, thế nhưng đã lên đại học rồi có được hay không, ngay cả học sinh cũng không nên dỗ dành như thế! Cậu ta cũng không phải không có tay, ăn

cái gì sẽ không tự mình gắp sao, cậu là muốn kết hôn với cậu ta hay là muốn nuôi con trai a?

Phó A Bảo đúng là rất thích ý, cậu tuy rằng không quá thích Trịnh Cảnh Đồng lúc nào cũng bắt cậu ăn rau dưa, nhưng cái gì cũng không cần tự mình làm, chỉ cần vùi đầu ăn cũng rất thoải mái, cái tôm gì đó đều quản tất, trực tiếp liền ăn.

Đổng Mạn không đoán được, Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo trong lúc đó bầu không khí vẫn rất tốt, chí ít Trịnh Cảnh Đồng rất hưởng thụ cái cảm giác này, y cảm tháy trong lúc đó cự ly với Phó A Bảo được kéo gần lại không ít, so với trước kia, bây giờ có thể cùng ngồi trên một bàn lớn ăn cơm thật ngon đã là đột phá rất lớn.

Phó A Bảo vốn cũng vẫn rất tốt, bất quá cậu đang ăn đột nhiên ngừng lại.

"Làm sao vậy?" Trịnh Cảnh Đồng có chút kỳ quái.

Phó A Bảo để đũa xuống, quay đầu nhìn Trịnh Cảnh Đồng, sau đó hít sâu một hơi hỏi: "Anh còn nhớ anh lúc ở trên xe nói với em cái gì hay không?"

"Cái gì?" Trịnh Cảnh Đồng sửng sốt một chút, tâm nói em lúc ở trên xe không phải ngủ thẳng cẳng sao, anh có thể nói với em cái gì.

"Anh được lắm, anh quả nhiên không nhớ rõ, lời em từng nói anh quả nhiên một chút cũng không để ở trong lòng!" Phó A Bảo tức giận tới mức mặt đều sắp phồng lên rồi, người này thực sự là có ý định muốn hảo hảo mà sống không a, bây giờ mới là ngày đầu tiên ni!

"A Bảo A Bảo, em trước tiên đừng nóng giận, em nhắc anh một chút, anh thật sự không nhớ rõ mà." Trịnh Cảnh Đồng có chút gấp gáp.

Vốn là Đổng Mạn ủ rũ cúi đầu nghe được 2 người cãi vã liền ngẩng đầu lên, sao ăn lại cãi nhau, hai người đây có đúng là muốn kết hôn sao?

Vốn cô còn có chút cười trên sự đau khổ của người khác, hi vọng hai người cãi nhau rồi chia tay, vậy thì thật sự là thích nghe ngóng, có thể một giây sau lúc nghe được nguyên nhân cãi nhau mới thực sự là tam quan tận hủy, đây là cái lý do cãi nhau chó má gì! Cũng quá hiếm có rồi!

"Ha ha, em lúc ở trên xe nói với anh, sau này lúc ăn cơm đều phải đặt thức ăn lên bàn chụp ảnh đăng Weibo, anh lúc đó đáp ứng thế nào?" Phó A Bảo mở mắt thật to.

Đầu Trịnh Cảnh Đồng đổ mồ hôi lạnh, đúng rồi, y nhớ được rồi, đúng là có chuyện như vậy, lúc trước đáp ứng Phó A Bảo trước khi ăn cơm chụp ảnh món ăn, nhưng do y bình thường không có thói quen này, vì thế trong khoảng thời gian ngắn liền quên.

"Anh lúc đó nói, em yên tâm đi, khẳng định thỏa đáng!" Phó A Bảo vỗ nhẹ nhẹ dưới bàn, "Em thực sự là tin anh trích ta!" Đây là lời thoại ở trong phim truyền hình mà cậu học được. *(←_←)*

"Chút chuyện nhỏ này cũng không thể hi vọng, vậy em sau này còn có thể hi vọng anh cái gì?" Phó A Bảo cũng cực kỳ ảo não, bình thường cậu đều sẽ không quên chuyện này, chỉ là hai ngày nay gia đình một mực không cho chạm vào điện thoại di động, vì thế liền đã quên việc này, vừa nãy ăn cơm được một nửa đột nhiên liền lại nhớ tới rồi.

Đổng Mạn: "…" ==|| Đây là chưa uống thuốc sao?

"Ân…" Trịnh Cảnh Đồng gõ ngón tay nghĩ đối sách, "Nếu không chúng ta lại gọi một phần tới chụp?"

Ánh mắt Phó A Bảo một mặt xem bệnh thần kinh nhìn Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng tâm nói lẽ nào A Bảo ghét bỏ mình lãng phí phá sản?

Y đây chính là cả nghĩ quá rồi, thực ra Phó A Bảo nổi danh là phá sản, đâu có thể có loại cần kiệm mỹ đức này.

"Anh có hiểu chụp mỹ thực tinh túy hay không a? Em muốn chụp chính là cảm giác mỹ vị trước khi ăn, anh lại một lần nữa mang một phần tới, cách chụp nhiệm vụ, cho dù đồ ăn tốt cũng đều trở nên khó ăn!" Phó A Bảo phi thường ghét bỏ, "Đây là bệnh hình thức, là làm bộ có được hay không!"

Đổng Mạn: "…" ==|| Quả nhiên là chưa uống thuốc, vấn đề này nghiêm trọng như thế sao? Trịnh Cảnh Đồng đã quên cậu sẽ không tự mình chụp sao? Cậu không có điện thoại di động a?

Ở trong thế giới của Phó A Bảo việc này chính là nghiêm trọng như vậy, người bình thường xem không có chút ý nghĩa nào, thế nhưng đi ngược lại mỹ học của cậu.

Trịnh Cảnh Đồng cả người đều là mũi tên, trái tim pha lê cũng bị vỡ nát vài mảnh, bất quá y rất nhanh sẽ tỉnh lại mà đưa ra đối sách, y cầm cầm điện thoại di động lên nói: "Như vậy đi, anh có chủ kiến hay, nói không chắc có thể cứu vãn một chút."

"Ân?" Phó A Bảo mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn Trịnh Cảnh Đồng, muốn nhìn một chút y có thể chỉnh ra cái trò gian gì.

Trịnh Cảnh Đồng đặt lên bàn ăn một nửa món ăn đều nhất nhất chụp hình, sau đó chọn vài tấm đăng weibo, cuối cùng phối hợp với cái caption:

Hôm nay tới Hiên Hoa ăn cơm, vốn là muốn ăn bữa cơm chụp cho mọi người xem mỹ thực, thế nhưng không biết là do quá đói bụng hay là món ăn nhìn qua thực sự quá mĩ vị, vừa lên liền không nhịn được động đũa, hiện tại ăn lửng dạ mới có tâm tư chụp ảnh cho mọi người, hình món ăn cũng không đẹp, hi hi ~ PS: tôi đây không phải quay quảng cáo nha ~

Cuối cùng còn chèn thêm một cái icon vẻ mặt đáng yêu. *(=))))))))))*

Trịnh Cảnh Đồng gõ xong chữ không trực tiếp đăng, mà trước tiên đưa cho Phó A Bảo xem qua một chút: "Em cảm thấy như thế nào, có được không?"

Y là kinh doanh, thủ pháp quảng cáo cơ bản nhất vẫn là hiểu một chút, tuy rằng làm không được như người chuyên ngành quảng cáo, thế nhưng quảng cáo này làm rất đơn giản, nhìn weibo người ta nhất định sẽ cảm thấy món ăn này thật ngon, có thể khiến vua Weibo từ bỏ việc chụp ảnh trực tiếp bắt đầu ăn, nhất định là món ăn mỹ vị cực kỳ mê người!

Tuy rằng chủ ý ban đầu của Trịnh Cảnh Đồng cũng không phải là làm quảng cáo, thế nhưng y cảm thấy Phó A Bảo trước đây chụp ảnh mỹ thực hơn nửa cũng gần như là trong lòng, hi vọng mọi người tán thành, khiến mọi người cảm thấy ăn ngon.

Phó A Bảo đầu tiên là không phản đối, chờ lúc xem xong trong đôi mắt có kinh hỉ, cậu ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Cảnh Đồng: "Không nghĩ tới anh còn có bản lĩnh như thế này ni, em đã thực sự là coi thường anh rồi!" Họ Trịnh này cũng không phải chẳng có tác dụng gì mà.

"Chỗ này đổi một chút, em bình thường không nói như vậy, ân ân, cứ đổi như vậy, được, gần giống rồi, đăng đi." Tinh thần Phó A Bảo lần này toàn bộ tiêu tan, lại an an tâm tâm bắt đầu ăn cơm.

Trịnh Cảnh Đồng cũng thở phào nhẹ nhõm, rốt cục lừa gạt qua cửa.

Đổng Mạn: "…" ==|| Hai người các cậu sẽ không cảm thấy các cậu thảo luận ấn đều rất não tàn sao, thế giới này làm sao vậy, lẽ nào người trên bàn cơm này cần uống thuốc là tớ?

Lại qua nửa tiếng, Phó A Bảo đã sớm ăn no, Trịnh Cảnh Đồng sau khi chiếu cố xong Phó A Bảo, cũng gần như ăn no.

Đổng Mạn là no sớm nất, có điều không phải ăn no, mà là xem, một chút khẩu vị cũng không có, hiện tại đầu óc cô có chút hỗn loạn.

Trịnh Cảnh Đồng lúc này lại cầm điện thoại di động lên xem Weibo, weibo vừa đăng kia đã có thật nhiều comment, phía dưới đều gào thét một mảnh, đều nói A Bảo quá ngược người ta, tất cả mọi người đều thèm thèm thèm.

"A Bảo em xem, cái weibo vừa nãy kia hiệu quả không sai." Trịnh Cảnh Đồng vui rạo rực cho Phó A Bảo xem comment.

Phó A Bảo vừa nhìn quả nhiên là, tâm tình cậu tốt đẹp, cái nhìn đối với Trịnh Cảnh Đồng có chút thay đổi, không nghĩ tới họ Trịnh cùng mình nhận thức trước đây không giống nhau lắm, đầu óc vẫn là thật không tệ, chí ít biểu hiện hôm nay đáng khích lệ!

Trịnh Cảnh Đồng cảm giác số mình hôm nay cực kỳ may mắn, đầu tiên là Phó A Bảo đáp ứng kết hôn với mình, tuy rằng đối với mình cực kì lạnh nhạt, thế nhưng chuyện weibo lại để mình quét hảo cảm, đây cũng là nhờ họa được phúc chứ?

"Anh có khả năng như vậy, vậy sao này chuyện weibo em cũng có thể yên tâm toàn quyền giao cho anh xử lý." Phó A Bảo một bộ thái độ bàn giao gánh nặng cách mạng, trong giọng nói tràn đầy tín nhiệm.

Đổng Mạn: "…" ==|| Cậu là ngôi sao truyền hình sao? Weibo còn phả có người chuyên môn quản lý cho cậu, ngươ này vẫn là Trịnh Cảnh Đồng, cậu là đại bài như thế a? Người ta chuyện làm ăn trị giá mấy triệu cũng không nhất định nguyện ý đàm luận, weibo nho nhỏ này của cậu tính là gì a, tôi vừa tùy tiện nhìn vài lần, chính là chút sinh hoạt cá nhân loạn thất bát tao, chút hữu dụng gì cũng không có, có giá trị để Cảnh Đồng thay cậu quản lý sao?

Nhưng mà Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy giống như trúng số vậy, theo hiểu rõ của y đối với A Bảo *(tác giả: ←_← kỳ thực cũng không phải hiểu rất rõ, cũng là theo đuôi hơn hai tháng mà thôi, nói cũng chưa từng nói vài câu)*, A Bảo nhất định là trong lòng đã chậm rãi tiếp nhận y, đã đem y để ở trong lòng! Nói không chắc đã bắt đầu thích! Có thể đã yêu rất sâu sắc, không phải vậy sao sẽ đáp ứng kết hôn ni, bình thường biểu hiện hung ác như vậy, có thể chỉ là khẩu thị tâm phi đi! *(tác giả: ←_← thấy được chưa, đây chính là kết cục chưa uống thuốc a).*

"Em yên tâm, khẳng định ổn thỏa!" Trịnh Cảnh Đồng bảo đảm.

"Anh vừa nãy trên xe cũng nói như vậy." Phó A Bảo đối với câu nói này không phải rất tin tưởng.

"Lúc này khẳng định anh không quên!" Trịnh Cảnh Đồng hết lần này đến lần khác đảm bảo.

Đổng Mạn: "…" ==|| Ha ha, hai người các cậu cũng thật là xứng ni, người muốn kết hôn thông minh có lẽ sẽ giảm xuống? Vậy mình còn muốn kết hôn hay không?

Luôn cảm thấy tiếp tục chờ ở trong không khí nơi này chắc thông minh của mình cũng sẽ giảm xuống theo, thế nhưng phương diện kinh nghiệm mình khẳng định không nên đối diện với tiểu nam sinh phong phú kia, cho nên tuyệt đối đánh không lại!

Một buổi tối này, ngắn ngủi vài tiếng, tâm tình Đổng Mạn biến hóa rất nhiều.

Từ lúc mới bắt đầu như vậy *^_^*

Sau đó biến thành như vậy (#)

Tiếp theo là như vậy

Tiếp theo là như thế này _

Cuối cùng là như vậy ==

……

Ánh mắt cũng đã chết rồi.

Vẫn là về nhà sớm một chút tắm một cái ngủ đi.

#1: Hôm nay mị đi học về muộn nên edit được mỗi chương này thôi aaa. Bộ Ân Tứ xin khất tới mai. Xin cáo lỗi U_U

#2: Bộ này có một hệ liệt là "Kế hoạch chia tay của tổng tài bá đạo". Bộ đấy nói về couple Hạ Lập Nhân - Thẩm Ninh, trong bộ đấy vẫn có couple có tâm phá game nhất quả đất là Trịnh Cảnh Đồng - Phó A Bảo, couple của em gái Hạ Lập Nhân là Hạ Tình - Phó Trạch Văn. Bộ "Kế hoạch chia tay của tổng tài bá đạo" khá ngược, có lẽ couple trong bộ này là con ghẻ của thím Oa Qua Oa. Nói là ngược nhưng chỉ so với các truyện khác của bả thôi chứ thực ra cũng ngược bình thường. Bộ này trên web truyendammy đang edit, các nàng có thể vào đọc (link: http://truyendammy.com/2016/06/19/ke-hoach-chia-tay-cua-tong-tai-ba-dao/). Nếu khi mị edit xong bộ này mà bộ đấy chưa hoàn thì mị sẽ edit tiếp =))))

*#3: chúc các nàng ngủ ngon:******

40. Chương 40

"Đổng tỷ tỷ, tôi phát hiện cô hôm nay ăn cũng không ăn nhiều lắm, cô không phải là giảm béo a?" Phó A Bảo phát hiện rất nhiều nữ sinh như vậy, bạn trái Hà Tư Kỳ trước đây của cậu cũng như vậy, thường thường ăn rất ít, bảo là muốn giảm béo, ăn nhiều sợ mập, nữ sinh thực sự là rất khổ cực.

Đổng Mạn giật giật khóe miệng: "Không, chính là khẩu vị của tôi có chút không tốt." Nhìn đã không muốn ăn, còn ăn cái gì mà ăn.

Phó A Bảo che miệng nói nhỏ giọng với Trịnh Cảnh Đồng: "Cô ấy không thấy ngon miệng còn mời anh ăn cơm, mình không ăn đặc biệt mời người ăn, tiền nhiều không có chỗ đốt?"

Khóe miệng Trịnh Cảnh Đồng cũng giật giật, nghĩ cũng biết không thể nào, nhưng anh lại không thể nói cho em biết đáp án chính xác.

Đổng Mạn nhìn đồng hồ, đã gần 9h, cô cảm thấy có đợi tiếp nữa thì cũng không có tác dụng gì nữa, hỏi hai bọn họ không ra cái tình huống gì, có phải kết hôn thật không vậy, phỏng chừng chẳng mấy chốc sẽ có tin tức xác thực, đến lúc nhất định sẽ có thiệp mời kết hôn, đây chính là con trai bé của Phó gia, Trịnh gia chắc chắn sẽ không tùy tùy tiện tiện mà ứng phó.

Hơn nữa có cũng có chút nản lòng thoái chí, mặc kệ chân tướng làm sao, Trịnh Cảnh Đồng không thích cô điểm này cô không thể nghi ngờ, cô cũng không biết 10 năm nay mình đang làm gì nữa.

Cô trước đây có nghe người nói, có nữ nhân cũng bởi vì điều kiện tốt, cho nên mới càng dễ dàng lãng phí thời thanh xuân, cô trước đây căn bản không tán đồng, điều kiện tốt dù sao vẫn sẽ tìm được nam nhân tốt, hiện tại xem như là có chút cảm xúc rồi. Chính là bởi vì điều kiện bản thân không tệ, đối với chính mình tràn ngập tự tin, cho nên mới phải luôn luôn ôm ảo tưởng, trong mắt chỉ có mục tiêu của chính mình, đối với những người khác căn bản xem thường.

Qua nhiều năm như vậy, người theo đuổi cô chính là không có một con phố, cũng có vài cái bàn, nhưng cô nhìn một chút cũng không thuận mắt, trong lòng lúc nào cũng chỉ có Trịnh Cảnh Đồng, bản thân cảm giác hài lòng, cảm giác mình và Trịnh Cảnh Đồng là tuyệt đối xứng đôi, nhưng mà không hạ xuống được tư thái chủ động.

Liền ròng rã hoài phí thời gian 10 năm, nữ nhân 30 tuổi dù mỹ lệ đến đâu cũng tuyệt đối không còn ít tuổi.

Đổng Mạn nhìn Phó A Bảo, đứa nhỏ này rất thanh xuân rất hoạt bát, đương nhiên, cũng có chút não tàn ==, tuy rằng cô thấy không có ưu điểm gì đặc biệt, thế nhưng dường như Trịnh Cảnh Đồng lại yêu thích như vậy.

Trịnh Cảnh Đồng cũng cảm thấy hình như nên kết thúc bữa tối, y gọi nhân viên phục vụ tới thanh toán, sau đó liền mang theo Phó A Bảo cáo biệt với Đổng Mạn.

Nhìn bóng lưng của hai người trong lòng Đổng Mạn đủ loại cảm giác, khổ sở có, không cam lòng có, đố kị có… Có điều tất cả đều không có ích lợi gì.

Ai… Nếu như nhận được thiệp cưới, mình thật sự liền chết tâm.

***

Phó A Bảo ngồi trên sờ sờ cái bụng của mình, no nê, ăn no một lần lại cảm giác muốn ngủ, cậu liền dựa vào ghế đánh một giấc, Trịnh Cảnh Đồng liền nhẹ nhàng đắp thảm lên cho cậu.

Chợp mắt một lúc Phó A Bảo mơ mơ màng màng mở mắt ra, quá no rồi, ngủ không thoải mái lắm, cậu nhìn đèn neon và xe cộ ngoài cửa sổ phát ngốc, vừa mới bắt đầu nhìn còn tốt, đột nhiên cậu trợn mắt lên ngồi thẳng!

"Trịnh Cảnh Đồng, đây không phải đường về nhà em!" Phó A Bảo sống ở A thị 20 năm, nhà cậu ở khu nào cậu biết, nhà Trịnh Cảnh Đồng ở khu nào cậu đương nhiên cũng biết, hai ngày trước mới đi qua mà, "Đây là tới nhà anh đúng không!"

Lúc ngồi là xe Trịnh gia, tài xế này là theo thói quen lái về Trịnh gia sao? Không phải như vậy, ngươi là xuất phát từ Phó gia chúng tôi đấy, lái trở về a!

"Đúng vậy a." Trịnh Cảnh Đồng gật đầu, "Em không phải nói hôm nay liền chuẩn bị kết hôn với anh sao, nếu như không đến Hiên Hoa ăn cơm, anh khẳng định đều đã thay em chuyển nhà, có điều không quan trọng lắm, chúng ta tuy rằng xuất hiện, thế nhưng chuyện dọn nhà những người khác khẳng định đã giúp chúng ta làm tốt, mẹ của anh vừa có gửi WeChat cho anh." Vì không quấy rầy Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo ăn cơm, Vu Thư còn đặc biệt lựa chọn loại thông báo an tĩnh này.

"…" Phó A Bảo há to mồm.

Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy dáng vẻ Phó A Bảo như vậy có chút đáng yêu, "Em yên tâm, phòng của em đã sớm chuẩn bị tốt cho em rồi."

"Nhưng… Nhưng…" Phó A Bảo mặc dù ở nhà nói tới rất kiên quyết, thế nhưng đột nhiên liền dọn nhà cũng không thể tiếp thu a, "Nhưng em còn chưa hảo hảo cáo biệt với người trong nhà a! Em sẽ nhớ mẹ em, nhớ cha em, còn có anh trai em, đúng rồi, còn có bác sĩ Lưu, bác sĩ Lưu là người tốt." *(huhuuu đây là tâm trạng của dâu về nhà chồng sao =.=")*

"Bác sĩ Lưu sẽ theo cha mẹ anh cùng trở về, dù sao cha mẹ em còn có Trạch Văn, mọi người vẫn là người nhà mà, bất cứ lúc nào muốn gặp đều có thể gặp." Trịnh Cảnh Đồng nói rất có đạo lý, khiến người khác tín phục.

Phó A Bảo cuối cùng nói: "… Nhưng em nhớ nhà." Đột nhiên rời nhà mình đang ở tới ở trong nhà người khác, thật là không có cảm giác an toàn, ở nhà nghĩ đến tốt vô cùng, còn nói phải tới Trịnh gia ở hành hạ Trịnh Cảnh Đồng cái gì, nhưng bây giờ thực sự ở trên đường lại có chút thấp thỏm, dù sao cũng là hoàn cảnh xa lạ ni.

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Em ăn cơm tối còn có thể nhớ nhà a? Không biết còn tưởng rằng em rời nhà đã bao lâu ni.

"Anh gọi điện thoại cho cha mẹ anh." Trịnh Cảnh Đồng phản ứng nhanh nhẹn, vừa mới còn cha em mẹ em ni, hiện tại biến thành cha mẹ anh, Trịnh gia và Phó gia cùng bàn chuyện làm ăn, vì thế y có số điện thoại của Phó Minh.

Kết quả quả nhiên cùng Trịnh Cảnh Đồng nói như vậy, trước khi rời nhà Hứa Dung còn nói với Vu Thư, để A Bảo tới Trịnh gia ở một thời gian ngắn, nếu như cùng Trịnh Cảnh Đồng cùng một chỗ không tốt liền về nhà, coi như đi làm khác, hiện tại tất cả những thứ gì đó của Phó A Bảo đều đã thu thập xong tới Trịnh gia, Trịnh gia điều vài chiếc xe tải tới đây, nói là có vài thứ có thể chuẩn bị thêm, có thứ là A Bảo dùng quen rồi, chuyển theo người mới được.

Phó A Bảo trợn mắt ngoác mồm, tâm nói vừa nãy mọi người không phải còn phản đối tới hăng say sao, làm sao mà con đi ra ngoài ăn một bữa cơm mọi người liền đem tất cả gia hỏa của con đều đóng gói đưa đi, con không phải ruột thịt của mọi người hả? Còn có thể tốt hơn hay không?

"Lần này an tâm chứ?" Trịnh Cảnh Đồng cao hứng nói, "Tất cả mọi thứ cũng không lạc, ổn thỏa ổn thỏa."

Phó A Bảo muốn tát vào mặt y một cái.

Nhưng đồ đạc đều đã mang đi cậu cũng không tiện lại mang về, chẳng lẽ đem đồ đạc chuyển về đi? Như vậy chẳng phải tự vả vào miệng sao, lúc trước còn thề thốt thành khẩn muốn kết hôn, hiện tại lại có chút khiếp đảm, nhất định sẽ bị xem thường!

Quên đi, chết thì chết đi! Liền chuyển tới Trịnh gia ở là được rồi, xem Trịnh Cảnh Đồng làm gì cậu như thế nào!

"Em nhắc nhở anh a, vừa nãy ở nhà em chúng ta đã làm "Ước pháp tam chương" (ba quy ước), anh cần phải hết lòng tuân thủ cam kết!" Phó A Bảo sờ sờ bụng của mình, nếu không phải trong bụng có một đứa nhỏ không dám làm tùy tiện xằng bậy, cậu mới không sợ Trịnh Cảnh Đồng ni.

Trịnh Cảnh Đồng gật đầu liên tục đảm bảo.

Không bao lâu xe đã tới Trịnh gia, Hiên Hoa cách Trịnh gia tương đối gần, hơn nữa lúc này cũng ít kẹt xe, vì thế rất nhanh đã tới nhà, địa thế của Trịnh gia tương đối cao, là ở giữa sườn núi,, không khí rất trong lành, dưới núi là bệnh viện của Trịnh gia, tất cả đều là cây khoai tây.

Trịnh Cảnh Đồng và Trịnh Trí Viễn cũng không sinh khí, trái lại còn rất vui vẻ, có thể đem Phó A Bảo lưu lại chính là đại hỉ sự rồi.

"Mẹ cảm thấy lễ cưới nên làm sớm một chút, có điều trước lễ cưới còn phải cấp lĩnh chứng, A Bảo mẹ nghe mẹ con nói con không có hộ chiếu Mĩ, hai ngày nay chúng ta làm cho con được chứ? Hay là không tới Mĩ, các nước khác cũng được, con nếu không thì thương lượng với Cảnh Đồng?" Vu Thư cho rằng đây là trọng điểm trong trọng điểm, A Bảo hiện tại xem như là tới làm khác, bà không có cảm giác an toàn a, trước tiên phải đem danh phận hạ xuống quy định sẵn!

Điểm ấy đúng là cùng Phó A Bảo không hẹn mà trúng ý, cậu cũng cảm thấy trước tiên nên lĩnh chứng, không có ở tại Trịnh gia cũng không phải quan trọng nhất, ở tại Trịnh gia là vì hành hạ Trịnh Cảnh Đồng, thế nhưng lĩnh chứng là vì đứa nhỏ trong bụng mình, đương nhiên, đây cũng không phải tự cậu nghĩ ra được, nếu là cậu có thể phân tích được mất rõ ràng như vậy, cậu cũng không phải là Phó A Bảo, đây là phân tích của Lưu Việt.

"Ân… Vậy thì Mĩ đi, rất tốt." A Bảo tôn trọng tự do, tuy rằng cậu cũng không hiểu rõ chân chính Mĩ thế nào, thế nhưng không phải trên Internet nói như vậy sao, quốc gia tự do cái gì đó.

"Cứ quyết định như vậy, ngày mai sẽ đi làm cho con." Vu Thư quay đầu nhìn Trịnh Cảnh Đồng, "Cảnh Đồng con có nghe hay không, ngày mai dành thời gian, việc này một chút cũng không thể bị lỡ, hôm nay con cũng để người ta đi chuẩn bị tư liệu gì đi!"

"Ai!" Trịnh Cảnh Đồng gật đầu liên tục, bây giờ trong nhà lớn nhất chính là A Bảo, sau đó là mẹ y, y và cha y chính là con sen của địa chủ, có điều con sen này làm tới rất vui vẻ là được rồi. *(=)))))))*

"Ai u, đều đã trễ thế này, A Bảo chịu khổ rồi, đi tắm rửa rồi ngủ đi, phòng đều đã chuẩn bị tốt cho con rồi." Vu Thư hướng Trịnh Cảnh Đồng nháy mắt, bảo y tiến lên.

Trịnh Cảnh Đồng trong thâm tâm đối với mẹ mình 10 ngàn like, y tiến lên đỡ lấy Phó A Bảo: "A Bảo, anh dẫn em tới phòng đi, đều đã bố trí xong cho em, đi tắm trước, sau đó thư thư phục phục ngủ một giấc, hôm nay ngồi xe lâu như vậy, rất mệt đúng không?"

"Ân." Phó A Bảo xoa xoa mắt, cậu xác thực rất mệt, vì thế cả người đều có chút mơ hồ, cậu nghe Lưu Việt nói có người mang thai luôn ngủ, đã biết hai tháng xác thực thời gian ngủ biến thành dài, bây giờ càng thêm rõ ràng, mới hơn 9h đã rất buồn ngủ, rõ ràng lúc trước còn ngủ trên xe hơn 1 tiếng.

"Vậy chúng ta lên lầu đi." Trịnh Cảnh Đồng đỡ Phó A Bảo lên lầu, sau đó để Phó A Bảo vào phòng đã chuẩn bị.

Kỳ thực đây vốn là phòng của Trịnh Cảnh Đồng, ánh sáng và phong cảnh đều rất tốt, phòng khách trong nhà cũng không tốt như vậy, thế là Trịnh Cảnh Đồng liền đem phòng mình ra, mình tới phòng khách ngủ.

Có điều A Bảo nếu như nguyện ý cùng cùng y đồng sàng cộng chẩm, vậy thì vô cùng tốt, không cần chuyển phòng ngủ.

Vào phòng ngủ Trịnh Cảnh Đồng nhẹ giọng nói: "Có phải là rất mệt? Còn có khí lực tắm rửa không?"

"Ngô… Phó A Bảo cong cong miệng, "Em có thể không tắm không, chờ em ngủ một chút liền dậy tắm." Cậu không muốn tắm, buồn ngủ quá.

"Như vậy sao được! Không tắm liền ngủ đối với thân thể không tốt, bây giờ mùa hè, em vừa nãy khẳng định còn ra mồ hôi, ngủ lỗ chân lông bị ngăn cản đối với thân thể không tốt!" Trịnh Cảnh Đồng vô cùng nghĩa chính ngôn từ, "Có điều không liên quan, em không muốn tắm cũng không sao, không cần em động thủ."

"Anh tắm cho em!" Trịnh Cảnh Đồng vô cùng đàng hoàng trịnh trọng, cùng người bình thường ở công ty không cùng một dạng! "Em cái gì cũng không cần lo, anh khẳng định chiếu cố em thật thỏa mãn thỏa mãn!"

"Lần trước cũng bảo đảm tốt, đến nhà bọn anh khẳng định một chút khổ cũng sẽ không để em ăn, anh khẳng định nói được làm được, tắm rửa chút chuyện nhỏ này tính là gì a!"

41. Chương 41

Phó A Bảo căn bản không biết Trịnh Cảnh Đồng muốn làm gì, lúc cậu thanh tỉnh cũng không thể nào minh bạch, huống chi là thời điểm bị buồn ngủ mơ hồ, cậu chẳng qua là cảm thấy mĩnh cũng lớn như vậy, còn muốn người khác tắm cái gì mà tắm a, cũng không phải đứa nhỏ 3 tuổi.

"Không cần, tắm em một mình vẫn có thể làm được." Phó A Bảo xoa xoa mắt, xoa nhẹ một lát quay đầu đối với Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục nói, "Nếu không em vẫn là tắm muộn đi, em thật sự rất buồn ngủ." Cũng không phải đại sự gì.

"Em đi ngủ của em, không cần phải để ý đến anh." Phó A Bảo nhìn thấy giường liền cảm thấy thân thiết, cậu không nhận giường, chỗ nào cũng có thể ngủ.

"Như vậy sao được, em đến nhà anh, sao có thể để em sống tùy tiện qua loa như vậy, ngày đầu tiên đến cứ qua loa em như vậy, anh đều không biết nên khai báo với mẹ như thế nào." Trịnh Cảnh Đồng nhìn về phía tủ quần áo, y tuy rằng cũng mới trở về, thế nhưng y biết, quần áo y treo trong tủ quần áo khẳng định đều đổi thành của A Bảo, "Quần áo của em đều treo trong tủ quần áo, tự em đi lấy áo ngủ hay là để anh đi lấy cho em?"

Phó A Bảo cong miệng lên cau mày: "Liền thật sự không thể để em đi ngủ trước sau đó tắm sao, em buồn ngủ muốn chết rồi." Cậu nói xong liền di chuyển về phía giường, rầm một cái nằm nhoài trên giường hình chữ đại ( ), gò má chà xát khăn trải giường.

Phòng của Phó A Bảo ở Phó gia cũng giống như vậy, đều không có chiếu, trong phòng mở máy điều hòa, sợ dùng chiếu sẽ lạnh, cậu hiện tại cũng không thể lạnh, không thể tùy tiện uống thuốc.

Trịnh Cảnh Đồng đi tới bên giường ngồi xổm xuống vỗ nhẹ vai Phó A Bảo: "A Bảo mau đứng lên, tắm xong ngủ tiếp có được hay không?" Ngồi xổm như thế, y vừa vặn ngồi đối diện mặt bên phải của Phó A Bảo, khoảng cách rất gần, Phó A Bảo nhắm mắt lại, nhìn qua đặc biệt ngoan ngoãn, khiến trái tim Trịnh Cảnh Đồng nhảy lên ầm ầm.

"Nhưng mà em không muốn, anh trước hết để em ngủ một chút đi." Thanh âm Phó A Bảo càng nói càng nhỏ, đừng nói tắm rửa, giường thoải mái vẫy gọi cậu, quần áo trên người cậu cậu còn chả buồn cởi, bình thường cậu khẳng định đã sớm đuổi Trịnh Cảnh Đồng ra khỏi phòng, thế nhưng hiện tại mơ hồ, liền đã quên đại thù trước đây rồi.

"Em không phải là hiện tại không muốn cử động?" Trịnh Cảnh Đồng nhẹ giọng hỏi.

"Ân…" Phó A Bảo nhắm mắt lại mơ mơ màng màng trả lời.

"Vậy anh tắm thay quần áo cho em có được không?" Thanh âm của Trịnh Cảnh Đồng càng ngày càng nhẹ.

“Ân…” Phó A Bảo mơ mơ màng màng tiếp tục trả lời.

“Chúng ta nói xong rồi nha.”

“Ân…”

Thế là Trịnh Cảnh Đồng hoan hoan hỉ hỉ đi tới phòng tắm xả nước nóng, vừa xả nước nóng y vừa quay lại chọn áo ngủ và quần lót cho Phó A Bảo, chọn xong quần áo lại đi chọn mùi sữa tắm thích hợp rồi bày từng cái lên bên cạnh bồn tắm, nhìn chuẩn bị của mình Trịnh Cảnh Đồng thỏa mãn gật đầu sau đó liền đi vào phòng tìm chính chủ.

Phó A Bảo còn duy trì tư thế nằm úp sấp vừa nãy, vị trí mặt cũng hơi động không nhúc nhích, kỳ thực cái tư thế ngủ này lâu cũng không làm sao thoải mái được, hơn nữa còn mặc quần áo ni, bụng cũng bị ép.

Trịnh Cảnh Đồng liền đi tới khẽ đẩy để Phó A Bảo trở mình, để cậu nằm ở trên giường, sau đó liền đem cậu ôm kiểu công chúa.

Tuy rằng Trịnh Cảnh Đồng xưa nay chưa từng làm chuyện như vậy đối với người khác, thế nhưng xúc cảm cơ bản y cũng vẫn biết, biết phải ôm thế nào thì tốt hơn, đầu tiên phải để đầu Phó A Bảo tựa trong khuỷu tay mình, sau đó ôm thân thể hơi nghiêng sang bên này, không thể ra bên ngoài, hai tay Phó A Bảo lại đặt trước người y, không thể ngã xuống, như vậy mới có thể có cảm giác an toàn.

Phó A Bảo không nặng cũng không nhẹ, chính là cân nặng mà nam sinh 20 tuổi bình thường nên có, chừng 100 cân *(50kg)*, trong lòng có chút ngứa, A Bảo như vậy thực sự là ngoan ngoãn đáng yêu, liền không nhịn được cúi đầu hôn cái trán trơn bóng của Phó A Bảo một cái, người trong ngực có thể cảm thấy là bị một con ruồi hay con muỗi quấn lấy, vô thức ở bên mặt phất phất tay, sau đó chép miệng thu tay về, dọa Trịnh Cảnh Đồng nhảy lên một cái, còn tưởng rằng bị phát hiện rồi.

Trịnh Cảnh Đồng vững vàng ôm lấy Phó A Bảo về phía phòng tắm, đi tới một nửa mới phát hiện quần áo của Phó A Bảo còn chưa có cởi, liền quay lại đem người đặt trên ghế salông, bắt đầu động thủ cởi quần áo.

Kỳ thực tay Trịnh Cảnh Đồng có chút run rẩy, y từng ảo tưởng qua cởi quần áo cho Phó A Bảo, có điều không phải ở tình huống như vậy, hiện tại thật sự đã xảy ra, lại cảm thấy, kỳ thực tình huống như thế cũng thật không tệ, y cũng không biết đã làm ra loại tâm thái ra sao, nhìn Phó A Bảo nằm dựa trong sô pha không hề phòng bị y liền cảm thấy có một loại kích động.

Đối với người không hề phòng bị có một loại dục vọng kia, mình không phải quá cầm thú rồi chứ? Nhưng là kích động đáy lòng thật sự khó khắc chế, Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên hối hận với quyết định vừa nãy, bây giờ nhìn Phó A Bảo mặc quần áo đã rất xung động rồi, cởi quần áo để tắm rửa còn tốt như thế nào nữa, khẳng định không thể được rồi!

Chuyện quan trọng nhất, Phó A Bảo còn đang mang thai, y cũng chỉ có thể nhìn mà thôi, chân chính muốn làm chút gì cũng chỉ là bạch tưởng.

Trước tiên cởi từ áo, trên người Phó A Bảo mặc áo T-shirt, cởi cái này vẫn tính là dễ, cổ áo rất lớn, quần áo lại rộng rãi, kéo lên rất dễ, sau đó từ trên cánh tay cởi ra là được rồi.

Toàn bộ quá trình Phó A Bảo cũng không có phản kháng, cậu còn uốn éo thân thể tìm góc thoải mái trên ghế sô pha dựa vào ngủ, giống như con heo nhỏ, bị người bán cũng không biết. *(bị người thịt cũng không hay =)))))*

Mặc quần áo liền đã cảm thấy rất ngon miệng, chớ nói chi là cởi quần áo, Trịnh Cảnh Đồng biết Phó A Bảo trắng, bởi vì da mặt và da tay cũng rất trắng, nhưng cởi quần áo thấy một đám lớn trắng toát như vậy y có chút kịp thời, thực sự là rất trắng, không cần sờ cũng biết có bao nhiêu bóng loáng tỉ mỉ, mềm mại tới mức quả thực có thể bấm ra được nước, Phó A Bảo thật là có một làn da khiến mỗi nữ sinh đều thèm muốn.

Da dẻ mịn màng là một điểm, nhất thời khiến Trịnh Cảnh Đồng tâm động trước cái ngực trắng mịn này, hai là rốn nhỏ, không sai, rốn, Trịnh Cảnh Đồng đối với rốn của Phó A Bảo rất thích, y cảm giác mình khả năng có chút yêu thích đặc biệt, rất muốn đưa tay sờ một chút cái rốn đáng yêu này.

Trịnh Cảnh Đồng theo bản năng che mũi, y đều cảm giác mũi mình xung động chảy máu mũi, hết cách rồi, y luôn cảm thấy Phó A Bảo trong vô thức mê hoặc chính mình, nhưng đối phương rõ ràng không hề làm gì cả.

Có điều nhiệm vụ vừa mới bắt đầu mà thôi, bước kế tiếp càng, nửa người trên thoát, nhưng còn có nửa người dưới ni!

Tay Trịnh Cảnh Đồng run đến càng lợi hại, tim nhanh chóng nhảy lên, chính y đều có thể nghe được tiếng tim mình đập, cuối cùng rốt cục Phó A Bảo khắp toàn thân từ trên xuống dưới liền còn lại một cái quần lót trắng cùng cái tất trắng thôi.

Sau đó Trịnh Cảnh Đồng lại phát hiện mình còn có đam mê đặc thù khác so với được quần lót trắng bao lấy bộ phận, hình như chân dài đi tất trắng đối với y càng có lực xung kích, mũi Trịnh Cảnh Đồng ngứa một chút, y thật sự cảm giác máu mũi mình nhanh chảy ra, theo bản năng dùng tay sờ một hồi.

Vẫn còn tốt, còn chưa có chảy, vạn hạnh, không phải vậy đúng là không còn cách nào hảo hảo làm người rồi.

Trịnh Cảnh Đồng cố nén kích động nén động thủ sờ một cái cấp tốc giải trừ Phó A Bảo còn dư lại vũ trang đặc biệt khác bất quá y nhắm nửa con mắt, căn bản không dám nhìn kỹ, chỉ sợ vừa nhìn chính mình liền nguy rồi.

Lần này Phó A Bảo toàn bộ đều trần truồng, cậu hình như cũng cảm thấy là lạ, mình đang trong sô pha lẩm bẩm cau mày ni, Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục hơi híp mắt lại, y ngồi xổm xuống đem người một lần nữa ôm vào trong lồng ngực, mãi tới tận lúc sau khi đem Phó A Bảo cả người đều nude mới mở mắt đi tới phòng tắm.

Vừa nãy cũng chỉ là tiểu tiền hí, nhiện vụ gian khổ chân chính hiện tại mới bắt đầu ni, Trịnh Cảnh Đồng không biết nên cao hứng hay là nên buồn, đối mặt với tình huống của Phó A Bảo như bây giờ, y thật sự không làm được hành vi thực chất gì, nhưng tắm nhất định sẽ phát sinh tứ chi tiếp xúc, đây không phải hành hạ bản thân sao, quả thực là tự tìm phiền não a!

Nhưng đều đã đến lúc này, từ bỏ lại không nỡ.

Ân… May mắn được nhìn thấy sờ hai cái no nê gì đấy dù sao vẫn có thể chứ? Cũng coi như là kiếm bộn rồi, dù sao cũng hơn trước đây cái gì cũng không làm được tốt.

Ai… Rất nhớ cái tư vị được trải nghiệm ở làng du lịch, đoạn ký ức này cũng không làm sao rõ ràng, nhưng cảm thụ vui thích cùng thỏa mãn khi đó Trịnh Cảnh Đồng vẫn có chút ấn tượng.

Ngô… Không xong rồi, không thể tiếp tục nghĩ, lại nghĩ nữa thân thể mình không thể được rồi.

42. Chương 42

Phòng tắm của Trịnh Cảnh Đồng là loại bồn tắm rất lớn, là loại bục dài, có bậc thang hình tam giác đi lên, sau đó ở giữa là một cái bể mát xa hình tròn lớn.

Loại bồn tắm này một mình tắm rửa rất thoải mái, thế nhưng nếu cùng người khác tắm cũng không phải quá dễ dàng, bởi vì không giống với bồn tắm cao hơn bình thường, nó là lõm xuống, ngồi xổm ở bên cạnh sẽ rất mệt, nếu như phải tắm cho người khác, cách tốt nhất chính là người được tắm và người tắm cùng ngồi xuống, thế là Trịnh Cảnh Đồng liền ôm Phó A Bảo đứng bên bồn tắm trầm tư.

Y cùng xuống ni? Hay là cùng xuống ni? Hay là cùng xuống ni? *(anh suy tư cái kiểu mịa gì thế =.=)*

Quả nhiên vẫn là cùng đi xuống, thuận tiện cũng tắm sạch cho mình, xem dáng dấp A Bảo như vậy, thực sự là quá không khiến người ta yên tâm, mình tối nay tới canh giữ phòng hảo hảo chăm sóc em ấy, miễn cho em ấy lại đá chăn. *(←_←)*

Trịnh Cảnh Đồng khom lưng đem Phó A Bảo nhẹ nhàng đặt vào trong bồn tắm, cũng để đầu Phó A Bảo dựa vào chỗ lõm bên bồn tắm, y lén lút cách nước ngắm thân thể trắng toát của Phó A Bảo một hồi, Phó A Bảo cảm thấy nước ấm thật thoải mái, miệng lại chẹp chẹp vài lần, cậu đến chỗ nào cũng có thể ngủ say, trong lòng không phiền chuyện, trải qua chính là thoải mái.

Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy mũi lại không ổn rồi, thế là liền vội vàng xoay người, y đi tới cửa phòng tắm cởi quần áo, sau đó bỏ vào rổ quần áo, chỉ có một điều là lúc cuối cùng còn quần lót y liền bắt đầu do dự, đến cùng có nên cởi không? Sau khi cởi xuống, nước sẽ rất lúng túng đi? Vạn nhất không khống chế được làm sao bây giờ, tính thực chất chuyện mình chắc chắn sẽ không làm, nhưng nếu như Phó A Bảo trên đường tỉnh lại ni, đến lúc đó có quần lót mình còn có thể giải thích được rõ ràng, không có quần lót không

thể làm gì khác hơn là đi tìm cái chết.

Ân… Có điều trên người mình hơi bẩn, hay là trước tiên tắm qua đi.

Thế là Trịnh Cảnh Đồng liền cởi quần lót ra.

Sau khi nhanh chóng tắm sạch gội đầu cả người Trịnh Cảnh Đồng sạch sành sanh, thế là y liền yên tâm thoải mái đi xuống bồn, hết cách rồi, căn phòng này không để y đổi quần lót mới a, y cũng không thể đem quần lót quần lót lúc trước đổi lại mặc lại một lần nữa đi, đây trẳng phải là tắm trắng ư, hơn nữa cũng quá không vệ sinh! *(tác giả: ←_← thực sự là một sắc lang cơ trí)*

Trịnh Cảnh Đồng xuống nước một cái liền chạm phải làn da trơn bóng của Phó A Bảo, bởi vì là ở dưới nước, lại càng trơn, hơn nữa nhìn có loại cảm giác óng ánh sáng long lanh, chuyện này đối với Trịnh Cảnh Đồng mà nói là một loại khảo nghiệm phi thường nghiêm trọng! Y phải vô cùng khắc chế mới có thể khiến tay mình đi lấy sữa tắm mà không phải đi sờ Phó A Bảo.

Ở trong nước ngâm lâu không tốt, mình vừa nãy tắm rửa đã trì hoãn lâu, Trịnh Cảnh Đồng bắt đầu híp nửa con mắt tắm rửa cho Phó A Bảo, tắm mặt trên tắm phía dưới, lại gội sạch đầu, Phó A Bảo thật là một con heo nhỏ, một chút cũng không tỉnh, thỉnh thoảng còn rầm rì vài tiếng, kích thích màng tai của Trịnh Cảnh Đồng.

Tắm rửa đồng thời Trịnh Cảnh Đồng cũng xác định ham mê của mình, y thực sự đối với rốn và chân rất có cái gì đó, lúc tắm rửa hai nơi này thời gian tắm dài nhất, y cảm giác mình quả thực không thể được rồi, trước đây căn bản không phát hiện mình có phương diện ham muốn như vậy, lẽ nào chỉ đối với một mình Phó A Bảo như vậy?

Có điều rốn của A Bảo thực sự rất đáng yêu, chân cũng trắng trắng nộn nộn lại còn dài dài, chân đẹp, cẳng chân đẹp, đùi càng đẹp mắt, cho tới bộ phận bắp đùi, y tạm thời vẫn chưa có dũng khí xem.

Bất quá bây giờ không thể không nhìn, chỗ đó còn chưa có tắm, tóm lại là phải tắm, coi như không nhìn, sờ cũng phải sờ lên vài cái, không như vậy làm sao tắm.

Trịnh Cảnh Đồng hít sâu một hơi nhìn về phía bộ phận tư mật của Phó A Bảo bị nước che lấp, sau đó liền bắt đầu nuốt nước miếng rồi.

Y xưa nay chưa từng nghĩ tới mình sẽ đối với thân thể một người đàn ông cảm thấy hứng thú, bất quá y có thể khẳng định, y chỉ đối với thân thể nam nhân của một mình Phó A Bảo mới có cảm thấy hứng thú, mỗi nơi trên người Phó A Bảo đều có sức hấp dẫn trí mạng đối với y.

Sau khi Trịnh Cảnh Đồng híp mắt rửa sạch cái mông cho Phó A Bảo, y tắm xong chỉ có một cảm giác, cảm giác quả thực quá tuyệt vời! Cái mông nhỏ của Phó A Bảo thịt tràn ngập co dãn lại trơn mềm, hướng về hai trái đào nhỏ, ngón tay cảm giác đều bị hút đi vào.

Trịnh Cảnh Đồng cứng rồi, hơn nữa phản ứng rất mãnh liệt.

Tắm xong cái mông tay Trịnh Cảnh Đồng rốt cục sờ về phía vị trí trọng điểm của Phó A Bảo, nơi đó của Phó A Bảo kỳ thực cũng không nhỏ, thế nhưng màu sắc so với của Trịnh Cảnh Đồng cách biệt đặc biệt lớn.

Rõ ràng cùng một dạng người, Trịnh Cảnh Đồng hiện tại cứng rồi, tím đỏ thô to, hướng nhếch lên trên, từ trong nước lộ ra phần đầu, có loại cảm giác thủ thế chờ đợi, nhìn qua đặc biệt đáng sợ.

Của Phó A Bảo khá là xinh đẹp, đoan đoan chính chính, nhìn tới Trịnh Cảnh Đồng nước miếng tí tách.

Tay Trịnh Cảnh Đồng nhẹ nhàng bao phủ tới, đầu tiên là dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm một cái, sau đó tự mình dọa bản thân nhảy dựng một cái, thấy Phó A Bảo không có phản ứng, y lại cẩn thận sờ lên, lúc này cả bàn tay đều bao phủ lấy phân thân xinh đẹp của Phó A Bảo.

Lòng bàn tay da mịn màng khiến dục vọng nửa người dưới của y ưỡn đến mức cao hơn, cực đại biểu đạt.

Trong tay Trịnh Cảnh Đồng có sữa tắm, y ở ngay trên phân thân của Phó A Bảo vuốt ve lên xuống, trong lòng nghĩ mau chóng xong việc mau chóng xong việc, quả thực quá giày vò, nhưng cũng không biết là Phó A Bảo người này khá mẫn cảm hay là Phó A Bảo vừa vặn hợp khẩu vị của Trịnh Cảnh Đồng.

Phân thân của Phó A Bảo bắt đầu ngẩng đầu, cũng cứng rồi!

Lần này Trịnh Cảnh Đồng trợn tròn mắt, ngô, này có thể tốt như thế nào?

Đều là nam nhân, Trịnh Cảnh Đồng hiểu thân thể của nam nhân, thời điểm có dục vọng không biểu đạt là rất khó chịu, mình nhịn xuống thực sự quá khó khăn, để A Bảo một mình nhịn xuống y đau lòng, vẫn là giúp em ấy làm một chút đi.

Thế là Trịnh đại sắc lang liền lấy tay giúp A Bảo, nếu như trước đây có người nói với y có một ngày y dùng tay làm cho nam nhân, y tuyệt đối đánh đối phương tới mức không thể tự gánh vác cuộc sống được, hiện tại y quả thực hưởng cảm giác hi sinh này.

Phó A Bảo ngủ vốn quen rầm rì, hiện tại càng rầm rì đến lợi hại, trong giấc mộng của cậu cảm thấy nửa người dưới thật thoải mái, dục vọng bị bao ở trong nước nóng, còn có người ma sát trên dưới cho mình, cậu vô ý thức hơi ngẩng đầu lên, hi vọng người trong mộng kia tốc độ nhanh hơn một chút, hạ thân còn vô ý thức hơi hơi đỉnh lên phía trên.

Trịnh Cảnh Đồng nuốt một ngụm nước bọt, y nhìn phân thân tím đỏ từ dưới nước lộ đầu của mình, quỷ thần xui khiến đụng vào trên người phía trước, đem phân thân của mình cùng phân màu hồng phấn của Phó A Bảo cùng đỡ tới, bàn tay lớn bao lấy hai phân thân ma xát.

Xúc cảm trơn nhẵn khiến huyết mạch của Trịnh Cảnh Đồng phẫn trương, y hận không thể đem Phó A Bảo một cái ăn vào trong bụng, bất quá y biết động tác kịch liệt không thể làm, chỉ có thể não bổ một chút, có điều một chút tiểu tình thú cũng không có vấn đề gì đi?

Trịnh Cảnh Đồng cẩn thận từng li từng tí một kéo tay trái của Phó A Bảo, ngón tay tinh tế thon dài sờ lên phân thân tím đỏ của mình, lúc ngón tay tìm thấy đỉnh phân thân, lỗ nhỏ ở đỉnh khắc chế không được tràn ra chất nhầy trong suốt, dính vào đầu ngón tay xinh đẹp này, tiếp theo lại dính vào lòng bàn tay mềm mại này, Trịnh Cảnh Đồng đều cảm giác mình sắp bắn rồi.

Có thể là đã lâu không biểu đạt, Phó A Bảo rất nhanh đã bắn ra, Trịnh Cảnh Đồng tinh dịch trôi trên mặt nước, phân thân càng sưng đến lợi hại, cầm lấy tay Phó A Bảo tiếp tục xoa xoa đỉnh phân thân của mình, sau đó một tay khác ngay lập tức ma sát cho mình, qua một hồi lâu dục vọng mới bắn ra, y vẫn chưa hết thòm thèm, thế nhưng làm tiếp nữa sợ là phải đem da đều nhăn nhúm lại. *(ý ở đây là ngâm nước quá lâu da sẽ bị nhăn lại)*

Hơn nữa như vậy Phó A Bảo ngủ sẽ không được thoải mái, cuối cùng Trịnh Cảnh Đồng đem phân thân mình đỉnh nhẹ nhàng vào rốn Phó A Bảo chống đỡ bắn đi ra, y bắn ra than nhẹ thỏa mãn, sảng khoái.

Mà toàn bộ quá trình này Phó A Bảo cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Tắm xong khiến Trịnh Cảnh Đồng tinh thần gấp trăm lần, mặc dù không làm được bước cuối cùng, bất quá y cũng nếm được ngon ngọt, mặc dù Phó A Bảo không biết chuyện chấm mút, thế nhưng dù sao sắp kết hôn, kỳ thực cũng không phải quá nghiêm trọng đi?

Trịnh Cảnh Đồng an ủi bản thân như vậy.

Bất quá vẫn là tấm lòng tốt hư nhược, nếu như A Bảo biết nhất định sẽ đánh người, Trịnh Cảnh Đồng xả hết nước, sau đó lại lần nữa xả vào nước ấm sạch sẽ, đem Phó A Bảo toàn bộ tắm sạch sành sanh mới ôm người đi ra, lại phủ khăn tắm lên đem người ôm vào ghế sa lông bắt đầu sấy tóc.

Tất cả đều làm xong, mặt Phó A Bảo có chút đỏ bừng, tắm xong da dẻ trở nên càng phấn nộn, Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục nuốt nước miếng, vừa nãy không có làm tận hứng, nhưng y cũng chỉ có thể nuốt từng ngụm nước bọt, sau đó về phòng tắm tự mình giải quyết, ai…

Ngày tốt lúc nào mới tới a, lén lén lút lút như vậy không phải là kế hoạch lâu dài, hơn nữa hôm nay là vận khí tốt, vừa vặn gặp lúc A Bảo buồn ngủ, sau này lại muốn gặp chuyện tốt như thế liền khó khăn.

Từ từ suy nghĩ biện pháp đi, Trịnh Cảnh Đồng ôm Phó A Bảo đổi quần lót và áo ngủ lên giường, tư thế dọn xong, trải chăn mỏng nhẹ nhàng lên trên, ok, tất cả đều rất hoàn mỹ, không để lại bất kỳ chứng cớ nào!

Sau đó Trịnh Cảnh Đồng liền đổi áo ngủ ra ngoài phòng.

Sau 5 phút lại trở về, cầm quần áo của y trở về, giữa đường gọi điện thoại cho trợ lý của mình, bảo đối phương chuẩn bị chuyện visa.

Nói xong rồi hảo hảo bảo bẹ A Bảo, y nhất định phải nói được làm được a.

Có điều trước lúc này, y lại đi tới phòng tắm một chuyến, qua hồi lâu mới ra ngoài, thực sự là rất không dễ dàng.

Lúc 11h, hai người rốt cục cùng nằm trên giường lớn, cùng đắp một cái chăn, tuy rằng một trong những nhân vật chính là Phó A Bảo là bị "Ép buộc", nhưng ít ra Trịnh Cảnh Đồng rất thỏa mãn, nhìn gò má Phó A Bảo đang ngủ say, trong lòng y mềm mại ngứa một chút, cực kỳ thỏa mãn.

Bất quá y quên một điểm, Phó A Bảo chính là không thông minh, cũng biết chuyện như vậy tắm rửa thay quần áo như vậy mình ngủ thiếp đi nhất định là không làm được.

Sau khi tỉnh lại gà bay chó chạy có thể tưởng tượng được.

Có điều chỉ buổi tối đó, tạm thời bầu không khí vẫn là rất tươi đẹp.

Mặc dù chỉ là Trịnh Cảnh Đồng đơn phương nghĩ cho là như thế.

43. Chương 43

Sáng hôm sau lúc hơn 6h Phó A Bảo đã tỉnh rồi, cậu muốn xuỵt xuỵt, cậu ngủ tới mơ hồ, còn tưởng là nhà mình vậy, phòng ở Phó gia của cậu chính là giường dựa vào tường, xốc chăn mỏng lên liền hướng bên trái chen chân vào, nhưng vừa duỗi người một cái đã chọc bản thân đau đớn, đột nhiên đụng vào vật trở ngại.

"Ngô..." Phó A Bảo xoa xoa mắt nhìn kỹ, giữa mùa hè này bây giờ đã rất sáng, cậu liền phát hiện bên trái mình nhiều hơn một người!

Nhiều hơn một Trịnh Cảnh Đồng!

Từng dẫm vào vết đổ, Phó A Bảo theo bản năng đi mò mông của mình, a, hình như không đau, Emma, vạn hạnh! Quả nhiên không uống rượu là chính xác!

Sau đó Phó A Bảo liền phát hiện trên người mình thế mà lại mặc áo ngủ, nếu như cậu nhớ không lầm, hôm qua cậu sau khi vào phòng không tắm a, trực tiếp nằm sấp trên giường, quần áo ai thay cho?

Phó A Bảo lại sờ sờ da và tóc mình, không sai, xúc cảm này nhất định là tắm xong rồi! Ai tắm cho?

Phó A Bảo nhìn chằm chằm Trịnh Cảnh Đồng đang ngủ say, bị một kích thích này triệt để thanh tỉnh, đầu nổi lên gân xanh! Lần đầu tiên là y, lần thứ hai lại là y! Cái tên này không ăn đậu hủ của mình sẽ chết sao?! Không làm sắc lang sẽ chết sao?! Cứ như vậy mơ ước sắc đẹp của mình sao!

Có điều trước tiên phải giả quyết xong vấn đề sinh lý của chính mình, Phó A Bảo từ bên phải giường đi vào nhà tắm cậu hôm qua không ý thức, hiện tại mới bắt đầu đánh giá, phòng tắm rất lớn rất xa hoa, Phó A Bảo oán thầm, họ Trịnh này còn thật biết hưởng thụ, không nghĩ tới so với phòng tắm ở Phó gia của cậu còn lớn hơn một chút ni.

Ân, sau này sẽ là của Phó A Bảo ta rồi!

Giải quyết xong vấn đề sinh lý, tham quan xong buồng tắm, Phó A Bảo khí thế hùng hổ về tới bên giường, cậu không lên giường, liền đứng chuyện trừng mắt Trịnh Cảnh Đồng, vừa định đẩy Trịnh Cảnh Đồng thức dậy cậu phát hiện một chuyện khiến cậu càng thêm nổi cơn tam bành!

Cậu phát hiện bộ vị được che kín chăn của Trịnh Cảnh Đồng phình ra, ta thao, sắc ma này đang mộng xuân! Cả người Phó A Bảo đã không thể tốt rồi, cậu vừa nghĩ tới Trịnh Cảnh Đồng quá nửa là bắt cậu làm đối tượng mộng xuân trong đầu liền nổ tung!

"Anh ngủ cái gì mà ngủ!" Phó A Bảo một phát xốc chăn mỏng lên, nhìn kỹ, chỗ đó của Trịnh Cảnh Đồng quả nhiên phồng đến lợi hại, áo ngủ mở rộng, nửa người dưới toàn bộ lộ hết, khí thế phi thường hùng vĩ, nếu không phải vẫn mặc quần lót, không chắc giương cao bao nhiêu ni!

Phó A Bảo càng thêm giận không có chỗ phát tiết, cậu nhìn thấy vạn ác chi nguyên này liền bốc hỏa, "Ba!" Rầm rầm một cái tát đánh vào trên đùi Trịnh Cảnh Đồng! Chỗ này bị đánh sẽ rất đau, Phó A Bảo lúc chơi game thua sẽ theo bản năng cho mình một cái, có đau hay không cậu rõ ràng nhất.

Trịnh Cảnh Đồng mộng đẹp lần này bị phá, xoạt một cái mở mắt ra, sau đó liền nhìn thấy Phó A Bảo ngược sáng cầm một đống chăn mắt chằm chằm nhìn mình, y không cần dụi mắt cũng biết Phó A Bảo vào giờ phút này nội tâm nhất định là vô cùng tức giận, trên mặt toàn bộ biểu hiện ra.

"A Bảo..." Trịnh Cảnh Đồng mới vừa tỉnh, cũng không rõ ràng đến cùng xảy ra chuyện gì, đầu óc hắn còn chìm đắm ở trong mộng đẹp lúc nãy chưa tỉnh lại ni, thấy Phó A Bảo đứng bên cạnh liền theo bản năng ngồi dậy.

Nhưng vừa mới ngồi được một nửa Phó A Bảo đột nhiên liền đấm xuống bụng hắn một cái!

"Ngô —" Trịnh Cảnh Đồng nằm lại trở về.

"Khụ khụ." Trịnh Cảnh Đồng bịn đánh tới bối rối, Phó A Bảo là nam nhân trưởng thành tinh lực dồi dào,

tuy rằng sau khi mang thai đánh có chút giảm đi, nhưng khí lực vẫn vậy, “A Bảo, em nghe anh nói —”

“Nói cái đầu anh a!” Phó A Bảo tiến lên một cái túm chặt áo tắm của Trịnh Cảnh Đồng hung tợn nói, “Nói anh cởi quần áo cho em thế nào, hay là nói anh tắm cho em thế nào, nếu không nói đúng anh mặc quần áo cho em thế nào, ba cái này anh hỏa hảo nói với em? A?”

“Không phải, A Bảo, em nghe anh nói.” Trịnh Cảnh Đồng không phải là không có sức phản kháng, thế nhưng y thật không dám dùng sức, sợ không cẩn thận đập đầu đụng tới Phó A Bảo, vậy cũng không tốt, y đau lòng, “Hôm qua anh thấy em mệt thành như vậy, trực tiếp ngủ không thoải mái, tắm đổi quần áo thơm tho mới ngủ.”

Nói xong Trịnh Cảnh Đồng còn chỉ chỉ bụng Phó A Bảo: “Con chúng ta khẳng định cũng cho là như vậy.”

“Sao có thể, anh nghĩ em ngốc a!” Phó A Bảo lại đánh Trịnh Cảnh Đồng hai quyền, “Bác sĩ Lưu đều nói với em, hiện tại trong bụng em còn là một phôi thai nhỏ, có thể nghĩ là một cái sợi len a!”

Trịnh Cảnh Đồng lại giải thích: “Nhưng hôm qua là chính em đáp ứng, em đồng ý anh tắm cho em.”

Phó A Bảo sững sờ: “Sao có thể!”

“Chính là em nói, việc này anh khẳng định không thể lừa em!” Trịnh Cảnh Đồng cũng cảm thấy mình tìm được lý do tốt, hôm qua chuyện y tắm cho Phó A Bảo đúng là bản thân Phó A Bảo từng đồng ý, “Anh lúc đó nói giúp em tắm có được hay không, em nói ân, sau đó anh mới giúp em tắm.”

“Thật sự?” Phó A Bảo một chút ấn tượng cũng không có, bất quá cậu cầm lấy áo ngủ của Trịnh Cảnh Đồng khí lực nhỏ hơn rất nhiều.

“Thật sự thật sự.” Trịnh Cảnh Đồng thuẩn thế từ trong “Ma trảo” của Phó A Bảo đào thoát ra, “Nếu như em không đồng ý, anh sao dám tắm cho em.”

Phó A Bảo híp mắt nhìn Trịnh Cảnh Đồng, trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

“Thật sự!” Trịnh Cảnh Đồng nói xong từ đầu giường cầm lấy điện thoại di động, “Hôm qua anh không phải còn ghi âm lại sao, từng cái từng cái, anh đều nhớ tới rất rõ ràng.”

Phó A Bảo nghe thật giống có chút đạo lý, bất quá cậu lập tức lại xoay chuyển trở về: “Vậy lúc anh tắm có phải là sờ em?!”

“Ách…” Trịnh Cảnh Đồng theo bản năng muốn phủ nhận, thế nhưng y cũng biết loại lời nói dối này rất kém chất lượng, để người ta tắm rửa không chạm tới thân thể độ khả thi quá nhỏ, độ khó cũng quá lớn, lời nói dối này sẽ hỏng, trái lại còn có thể khiến vấn đề thành tín của mình tạo thành tổn hại.

So đo dưới được mất sau, Trịnh Cảnh Đồng giữ vững trầm mặc.

"Anh được lắm, anh quả nhiên sờ em!" Phó A Bảo lên cơn giận dữ, bốp bốp lại đánh một trận, "Còn có, anh sao lại ngủ trong phòng em thế, không phải nói phòng này là chuẩn bị riêng cho em sao? Anh không phải gạt em không nỡ đưa cái phòng lớn này cho em chứ!"

"Không đúng không đúng, A Bảo em chính là có thể không biết, tư thế ngủ của em có chút cái kia…" Trịnh Cảnh Đồng rất uyển chuyển, "Anh đây không phải không yên tâm sao, lúc ngủ còn có thể đắp chăn lại giúp em, miễn cho em lạnh, em yên tâm, anh tuy rằng ngủ bên cạnh em, nhưng thật sự một chút cũng không chạm vào em!" Đây là lời nói thật, trong phòng tắm sờ soạng thoải mái, thế là trên giường liền yên ổn rồi.

"Tư thế ngủ của em là sao hả? Tư thế ngủ của em rất tốt!" Bản thân Phó A Bảo không có tự giác gì, "Huống hồ coi như tư thế ngủ của em không tốt, cũng không khiến anh đắp chăn cho em, lúc vừa nãy em rời giường đá anh một cước cũng không tỉnh, còn có thể hi vọng anh cái gì?"

Trịnh Cảnh Đồng không còn lời nào để nói, y khi đó đang ở trong mộng đẹp, đâu có thể nói tỉnh là tỉnh.

Thế là lại một trận bốp bốp…

Sáng sớm 6 giờ rưỡi, Phó A Bảo ngồi ở trên giường xem TV, tùy tiện bật phim hoạt hình yêu thích xem, giết thời gian, cậu hiện tại ngủ không được.

Mà Trịnh Cảnh Đồng đang ngồi trên sàn nhà, trước người là cái bàn nhỏ, mặt trên bày tờ giấy, y vừa đem ghi âm trong điện thoại chuyển vào máy tính, vừa dùng máy đánh chữ gõ lại, in ra đặt trên bàn đối chiếu, sau đó cầm bút ở trên bàn múa bút thành văn.

Phó A Bảo nói với y, phải sao chép 10 lần, sau đó một chữ cũng không được sai.

Trịnh Cảnh Đồng vừa nãy mới bị Phó A Bảo đánh quá nhiều, có điều phần lớn đều là quần áo trên người che, trên mặt có hai chỗ nhỏ bị máu ứ đọng, y cũng không chút nào để ý, đánh là thân mắng là yêu mà.

Khoảng 7 rưỡi, Trịnh Cảnh Đồng rốt cuộc làm xong, y nghiêm túc cẩn thận thuộc lòng cho Phó A Bảo một lần, Phó A Bảo híp mắt đối chiếu với tờ giấy nghe, ân, xác thực một chữ cũng không sai, xem ra đầu quả dưa của họ Trịnh vẫn thật là không tệ, học thuộc lòng tốt hơn mình.

"Còn sao không?" Trịnh Cảnh Đồng hôm quá chiếm được tiện nghi lớn, y kỳ thực chột dạ muốn chết, nếu như chút chuyện này có thể khiến Phó A Bảo nguôi giận, nhiều hơn thế này cũng không sao cả.

"Sau này anh sao chép lại!" Phó A Bảo nhìn thời gian, cậu biết bình thường anh trai mình đã thức dậy chuẩn bị đi làm, cậu tính toán Trịnh Cảnh Đồng cũng gần như vậy, công việc vẫn là để y công tác, đây là đang công tác vì đứa nhỏ trong bụng mình a! Cũng không thể làm lỡ!

"Em đói, em muốn xuống lầu ăn điểm tâm, thuận tiện em muốn cáo trạng với cha mẹ anh! Anh chờ xem!" Phó A Bảo mạnh mẽ trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng liền tới phòng tắm thay quần áo, trong chốc lát liền quẹt quẹt đi dép lê xuống lầu.

Vu Thư và Trịnh Trí Viễn lớn tuổi, vì thế thức dậy rất sớm, lúc này đã bắt đầu ăn điểm tâm, thấy Phó A Bảo thở phì phò tiến vào phòng ăn liền kỳ quái, "Đây là thế nào?"

Phó A Bảo đang tổ chức tìm từ ngữ, cậu còn chưa nghĩ kỹ phải nói thế nào.

Lúc này Trịnh Cảnh Đồng vừa vặn cũng tới, mắt Vu Thư và Trịnh Trí Viễn đầu tiên là nhìn thấy được máu ứ đọng trên mặt con trai, một khối ở khóe miệng, một khối ở trán, trên mặt còn có vết đỏ nhè nhẹ, đây là lòng bàn tay?

Hai người nhất thời có chút ngớ ra, qua một hồi lâu Vu Thư đau lòng kéo tay Phó A Bảo ở bên cạnh lên xem, lật xem thật nhiều lần, quan sát tỉ mỉ những chỗ khác trên người: "A Bảo, tay con có đau không? Cảnh Đồng nó có đánh trả hay không?" (Mẹ chồng hảo tốt =)))))

"Mẹ, con sao có thể đánh trả a." Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy oan uổng muốn chết, chuyện gì đều có thể, động thủ với vợ y khẳng định làm không được!

"Con câm miệng!" Trịnh Trí Viễn mạnh mẽ trừng con trai một cái, "Con xem đem A Bảo chọc tức, con sao có thể chăm sóc người khác? Sao có thể bắt nạt nó, con không phải bắt nạt nó đi?!"

"Đúng vậy, con đây cũng quá là tệ rồi!" Vu Thư đau lòng kéo tay Phó A Bảo, "A Bảo một mình tân tân khổ khổ tới nhà mình, không phải đến chịu khổ, đứa nhỏ này đã rất khổ rồi, con còn bắt nạt nó, thân thể nó hiện tại có thể tùy tiện sinh khí sao, bực bội làm sao bây giờ?! Con bồi thường nổi sao? Nhìn con như vậy mẹ liền biết không bồi thường nổi rồi! Nhìn thấy con liền phiền!"

Trịnh Trí Viễn thất vọng lắc đầu một cái.

Phó A Bảo cảm thấy cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng quả thực là người tốt, cậu chưa nói gì ni hai người đã nghiêm trọng phê bình Trịnh Cảnh Đồng rồi, quả thực ra sức phi thường! Nhất định phải khen ngợi!

Trịnh Cảnh Đồng ngay cả bàn ăn cũng không chen vào, Phó A Bảo đúng là không nói gì, Vu Thư và Trịnh Trí Viễn nhất trí cho rằng y quỷ đáng ghét này tạm thời không thích hợp cùng 3 người bọn họ trên một bàn cơm.

Thế là y đã bị đuổi ra khỏi nhà đi làm, điểm tâm vẫn là người hầu chạy theo xách lên xe cho y.

Tổng công ty Trịnh thị.

"Ôi trời ơi, mọi người xem trên mặt Trịnh tổng kìa, trên mặt y có thương tích! Y bị ai đánh vậy!"

"Đoán mò cái gì thế, ai dám đánh Trịnh tổng của chúng ta, ăn gan hùm mật báo rồi —" thanh âm im bặt đi, đúng là ăn gan hùm mật báo rồi!

"Còn chưa hết một chỗ bị thương!"

……

Lúc ăn cơm trưa, chuyện Trịnh Cảnh Đồng bị đánh toàn bộ công ty từ trên xuống dưới cơ hồ đều biết hết rồi.

44. Chương 44

Nhân viên trong phòng ăn nào đó của tổng công ty Trịnh thị:

"Mọi người nghe nói chưa, Trịnh tổng của chúng ta bị người đánh!"

"Nghe nói nghe nói, nói là bị đánh đến mức rất lợi hại, hôm nay lúc tới làm vết thương chằng chịt!"

"Nói hươu nói vượn cái gì a, vết thương chằng chịt còn có thể tới làm? Sớm tới bệnh viện, y cũng không phải chúng ta, còn lo lắng trừ tiên lương?"

"Đúng vậy! Sát vách văn phòng chúng ta có người tận mắt nhìn thấy, nói là trên mặt có hai chỗ máu ứ đọng, trán một cái khóe miệng một cái, một bên mặt còn có chút hồng, đoán chưng là bị bàn tay người khác tát, cái khác cũng không nhìn kỹ, tôi đoán những chỗ khác cũng có vết thương, có điều ra tay cũng không phải quá nặng." *(thím này ăn gì mà đoán chuẩn thế =)))))*

"Ai u má ơi, ai dám đánh Trịnh tổng của chúng ta a!"

"Chính là a, ai u, tôi không tận mắt nhìn thấy, nhưng chỉ nghe thấy mọi người nói liềncảm thấy quá khủng khiếp, ai dám đánh y a?"

"Tôi đoán chừng là cha mẹ của Trịnh tổng, không nghĩ tới người khác."

"Chẳng lẽ không phải là bạn gái chứ?"

"Bạn gái đánh ngươi như thế sao? Bạn gái bình thường đều đã cho ngươi hai cái tát! Hơn nữa Trịnh tổng

của chúng ta có bạn gái sao?"

"Không có đi, hai ngày trước sinh nhật Trịnh tổng, quản lí chi nhánh của chúng tôi tham gia, hắn bát quái với chúng tôi, Trịnh tổng không có bạn gái, nếu có, hôm đó nhất định đã xuất hiện."

……

Liên quan tới chuyện Trịnh Cảnh Đồng bị đánh toàn bộ công ty đều thảo luận đến khí thế ngất trời, buổi sáng lúc làm việc mọi người vẫn tương đối kín đáo, lúc ăn cơm trưa cơ hồ người người cùng thảo luận, loại bát quái về đại Boss này quả thực tức chết người đi được.

Trịnh Cảnh Đồng đối với chuyện lần này không biết gì cả, hắn chính là được công nhận công tác cuồng trong công tác cuồng, nghiêm túc chăm chỉ, đầy tâm đầy mắt đều là công tác, căn bản sẽ không quan tâm tới bát quái loạn thất bát tao trong công ty, hắn thậm chí ngay cả chuyện thư ký của mình kết hôn cũng không biết, đến lúc đối phương xin nghỉ kết hôn mới biết.

Có điều Trịnh Cảnh Đồng hôm nay đến công ty chuyện đầu tiên quan tâm không phải công tác, mà là việc giao cho thư ký làm visa, y vừa đến công ty cởi com lê đi tìm trợ lý Vu Cần hỏi chuyện này.

"Được rồi, tôi sau đó đem tài liệu đi nộp là được." Vu Cần cảm thấy có chút kỳ quái, hôm qua hắn đã muốn hỏi, thế nhưng bởi vì Trịnh Cảnh Đồng trong điện thoại nói rất vội cho nên hắn sẽ không không biết xấu hổ, "Trịnh toognr, tôi nhớ visa tới Mĩ của anh còn lâu mới quá hạn ni, quãng thời gian trước không phải mới đi công tác sao, không cần vội vàng làm như thế."

Trịnh Cảnh Đồng vừa vặn từ trong bao lấy ra tài liệu của Phó A Bảo, y ngẩng đầu kỳ quái nói: "Tài liệu của tôi còn chưa có đưa cho cậu ni, không phải tôi muốn là, a." Y đem tài liệu của Phó A Bảo cho Vu Cần, "Là vợ tôi."

"Ha?" Vu Cần nhất thời không phản ứng lại, vợ? Trịnh tổng kết hôn a, hắn phụ trách quản lý công tác cùng việc vặt trong sinh hoạt của Trịnh Cảnh Đồng, việc đi công tác cũng đều là hắn phụ trách, đặt khách sạn đặt vé máy bay, an bài xe gì đó, vì thế hắn biết rõ Trịnh Cảnh Đồng đến cùng kết hôn hay không, làm giấy chứng nhận là biết kết hôn hay chưa.

Chẳng lẽ hai hôm nay đi lĩnh chứng? Có lẽ Trịnh tổng khá model, thích gọi bạn gái là vợ?

"Cậu làm nhanh một chút, tôi muốn mau chóng làm xong." Trịnh Cảnh Đồng sau khi đưa tư liệu xong liền vùi đầu vào công tác, Vu Cần liền cầm tư liệu ra khỏi phòng làm việc của y.

Sau 5 phút, Vu Cần lại quay trở về: "Trịnh tổng, anh đưa nhầm rồi, đây là con trai." Thực sự quá hiếm thấy, không nghĩ tới đỉnh đỉnh nổi danh công tác cuồng còn có thể phạm phải loại sai lầm này, xem ra vết thương trên mặt rất có văn chương, đoán chừng là bị đánh tới mông lung, Vu Cần mờ mịt xoa xoa nghĩ sau này tìm một cơ hội hỏi chút đi.

Trịnh Cảnh Đồng ngẩng đầu: "Đúng vậy a, vợ tôi chính là nam, chúng tôi chuẩn bị tới Mĩ kết hôn."

Vu Cần trợn mắt há to mồm đứng ở cửa, cả người đều choáng váng.

Trịnh Cảnh Đồng mất hứng, y thả tài liệu xuống cau mày nói: "Cậu sao còn không đi chuẩn bị?" A Bảo là vợ tôi rất kỳ quá sao, thật là!

"Tôi đây liền đi!" Vu Cần hồi phục lại tinh thần, vội vã sửa sang lại khuôn mặt đi ra ngoài, 3 giây đồng hồ sau lại quay trở về, hắn thấp thỏm nói, "Trịnh tổng, chuyện này phải bảo mật sao?" Kết hôn với nam nhân cái gì, hắn rất bát quái muốn nói cho người khác biết, thế nhưng hơn nửa là Trịnh tổng không chịu, có điều thực sự hiếu kỳ hay là hỏi một chút đi.

"Không cần!" Trịnh Cảnh Đồng lại càng không cao hưng, tâm nói tôi cùng A Bảo kết hôn cũng không phải scandal gì xấu mặt, là chuyện vui được chứ, tại sao phải bảo mật? "Đến lúc chúng tôi tổ chức lễ cưới long trọng, sẽ phát thiệp mời cho các cậu."

"Oh." Vu Cần cứng mặt đóng cửa phòng làm việc đi ra ngoài, cả người hắn đều có chút kịp thời.

Vừa đóng cửa Vu Cần liền cầm tư liệu của Phó A Bảo bắt đầu thở mạnh, hắn từ trên xuống dưới từ trái sang phải xem xét nhiều lần, trời ạ trời ạ, Trịnh trổng của bọn họ cùng một người đàn ông kết hôn!

Vu Cần thậm chí còn cấu đùi mình đến mấy lần, hắn cảm giác ảo giác của mình có chút nghiêm trọng.

Sau khi đau xong hắn liền thanh tỉnh, Trịnh Cảnh Đồng là một đại danh từ nghiêm túc thật lòng, làm việc xưa nay đều là cẩn thận tỉ mỉ, trong công ty cũng chưa từng thấy y trêu đùa gì, với bạn làm ăn tuy rằng đều là khuôn mặt tươi cười tương nghênh, nhưng chưa bao giờ nói khoác, tuyệt đối nghiêm túc, vì thế lần này cùng nam nhân kết hôn hẳn khong phải đùa giỡn, đừng nói Trịnh Cảnh Đồng là người thật lòng như vậy, chính là người bình thường, trên căn bản cũng sẽ không đùa kiểu này.

Vu Cần không biết làm sao mới có thể biểu đạt được chấn động nội tâm này của mình, hắn bị kích thích không phải nhẹ, cả người cũng không tốt lắm.

Hai nữ thư ký từ bên cạnh đi qua nhìn thấy Vu Cần liền theo thói quen chào hỏi, bình thường Trịnh Cảnh Đồng đi đâu Vu Cần liền đi đấy, vì thế người trong công ty đều sẽ nể mặt Vu Cần vài phần, nhóm thư ký đối với Trịnh Cảnh Đồng có huyễn tưởng thì càng thêm ân cần, thậm chí còn sẽ lén lút hối lộ Vu Cần, từ chỗ hắn hỏi thăm sở thích của Trịnh Cảnh Đồng.

"Tiểu Vu, anh làm sao vậy, không thoải mái?" Hai vị mỹ nữ đối với dáng vẻ thở mạnh này của Vu Cần sợ hết hồn.

"Không, chính là Trịnh tổng sắp kết hôn, tôi bị kích thích có chút lớn, nhất thời có chút hoãn không kịp." Vu Cần sửa sang lại tâm tình cầm tư liệu về phòng làm việc của mình, hắn muốn sớm một chút làm xong

rồi đệ trình.

Hai vị mỹ nữ đầu tiên là sững sờ, sau đó một người trong đó đột nhiên gọi Vu Cần lại: "Anh nói cái gì? Trịnh tổng sắp kết hôn?"

"Đúng." Vu Cần nghiêm mặt gật đầu, "Hơn nữa cùng nam, nói hai ngày nữa sẽ phát thiệp mời cho chúng ta."

Hai người kia nhìn Vu Cần một lúc, sau đó đối diện phun bật cười, sau đó vung vung tay rời đi, vừa đi còn một bên tán gẫu: "Tên tiểu Vu chết tiệt, sáng sớm tìm chúng ta chọc ghẹo."

Một người trong đó quay đầu cười nói: "Cô có thể tuyệt đối đừng với quản lý Đoàn kể chuyện cười này, cẩn thận cô ấy mắng cô." Đoạn Phỉ là giám đốc bộ phận quan hệ xã hội của Trịnh thị, hơn nữa cùng Trịnh Cảnh Đồng là bạn học, so với nhỏ hơn Trịnh Cảnh Đồng ba khóa, cũng là học muội của Phó Trạch Văn, năng lực làm việc cực cường, tài ăn nói và vẻ ngoài cũng tốt, hơn nữa gia thế rất tốt, chính là vì Trịnh Cảnh Đồng mới tiến vào Trịnh thị, cơ hồ toàn bộ công ty đều biết cô thích Trịnh Cảnh Đồng, cũng chỉ có một mình Trịnh Cảnh Đồng không biết.

Vu Cần chẹp chẹp, ai tìm các cô đùa bỡn a, tôi đâu có loại lá gan này, cũng không phải sống không nhẫn nại không muốn công tác, không tin tôi thì dẹp đi, rất nhanh các cô sẽ biết thôi.

Chuyện này ở trong công ty một chút sóng gió cũng không có, mọi người một mực thảo luận chuyện Trịnh Cảnh Đồng bị đánh, Đoạn Phỉ lúc trước bận rộn, có điều buổi trưa cũng nghe nói.

"Bị đánh? Ai dám đánh y?" Đoạn Phỉ vừa vặn buổi chiều cầm một phần tài liệu tới cho Trịnh Cảnh Đồng ký tên, lúc ăn cơm liền nghe nói chuyện Trịnh Cảnh Đồng bị đánh, cô hoàn toàn không tin, "Có người đồn nhảm hay không a?"

Những người cùng ngành khác cũng không dám nói thêm gì, Đoạn Phỉ là thủ trưởng của bọn họ, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ trôi qua, có phải hay không đến buổi chiều Đoạn Phỉ liền biết, bọn họ không cần nhiều lời.

Thế là buổi chiều lúc Đoạn Phỉ tiến vào văn phòng của Trịnh Cảnh Đồng đã bị sợ hết hồn, đúng là bị đánh!

45. Chương 45

Đoạn Phỉ nhìn mặt Trịnh Cảnh Đồng sửng sốt hồi lâu, lúc Trịnh Cảnh Đồng ký xong đem văn kiện trả lại cho cô cô mới phục hồi lại tinh thần.

"… Trịnh tổng, mặt của anh làm sao vậy?" Vừa nãy các đồng nghiệp nói chuyện này cô còn chưa tin, hiện

tại tận mắt nhìn, không thể không tin, cô không thể nào tưởng tượng được đến tột cùng là ai lại dám đánh Trịnh Cảnh Đồng, là cha mẹ? Nhưng Trịnh Cảnh Đồng là con trai độc nhất của Trịnh gia, hơn nữa đều đã 30 tuổi, cũng không phải trẻ con, cha mẹ đâu còn có thể đánh như vậy a.

"Không sao, không đau." Trịnh Cảnh Đồng rất không sao cả, hơn nữa đúng là y trước đây không tốt, bị đánh cũng là đáng đời, huống hồ đánh là thân mắng là yêu, có nói với những người ngoài này nói rồi phỏng chừng bọn họ cũng không hiểu đây là tiểu tình thú của y và A Bảo trong lúc đó, Trịnh Cảnh Đồng còn rất đắc ý. *(một thê nô chia sẻ =)))))*

Ý nghĩ này nếu như bị Phó A Bảo biết, phỏng chừng lại bị đánh một trận, lúc trước lúc cậu đánh Trịnh Cảnh Đồng không phải là vì để cho y cảm thụ thương yêu, không nghĩ tới hàng này còn hưởng thụ lên, quả thực chưa có uống thuốc.

Đoạn Phỉ thấy dáng vẻ Trịnh Cảnh Đồng như vậy hẳn là không muốn nói, cũng sẽ không hỏi nữa, có điều hôm qua Trịnh Cảnh Đồng lúc tới công ty còn rất tốt, xem ra không phải chuyện tối hôm qua chính là sáng sớm hôm nay, thế là trong lòng cô liền có tính toán, sau đó sai người đi mua thuốc mang tới đi.

Nửa tiếng sau Đoạn Phỉ lại tới một chuyến nữa, lúc này là tới đi, Trịnh Cảnh Đồng tuy rằng cảm thấy Đoạn Phỉ chuyện bé xé ra to như vậy nhưng cũng không không ngại ngùng nói cự tuyệt, y là ông chủ của công ty này, cấp dưới muốn làm y vui lòng là chuyện bình thường, huống hồ chính là chút thuốc, không đáng giá bao nhiêu tiền, cũng là một phầm tâm ý của người ta, liền tiếp nhận đi.

Đoạn Phỉ lấy túi chườm đá từ trong túi nilon ra, đặt trên bàn không nặng không nhẹ đập một cái, túi chườm đá trong chốc lát liền bắt đầu hạ nhiệt, máu tụ trong 24h bình thường đều chườm lạnh, sau đó uống chút thuốc lưu thông máu tụ, ngày mai liền bắt đầu chườm nóng, cô đặc biệt tìm hiểu.

"Trịnh tổng, tôi chườm đắp cho anh một chút đi, vết thương trên trán cùng khóe miệng anh không hảo hảo xử lý, phỏng chừng phải rất lâu mới có thể biến mất." Đoạn Phỉ một bộ tư thái phi thường lão luyện, cô muốn cho Trịnh Cảnh Đồng thấy được một mặt nữ nhân của cô, mà không phải chỉ là một cấp dưới ưu tú trên công việc.

"Không cần." Trịnh Cảnh Đồng nhìn thấy Đoạn Phỉ hướng phía y tới gần liền vội vàng từ chối, tâm nói tôi hiện tại cũng là người đã có vợ, sao có thể tùy tiện tới gần một người phụ nữ trưởng thành như vậy, trước đây không có tự cảm thấy gì, hiện tại có A Bảo lập tức có ý thức cảm giác, Đoạn Phỉ đây là làm gì a, đây không phải chuyện một giám đốc bộ phận quan hệ xã hội nên làm. "Cô đem đồ giữ lại đi, sau đó Vu Cần trở về tôi để cậu ta làm, cô đi làm việc đi."

Đoạn Phỉ bị giội một bồn nước lạnh, cô vốn tưởng rằng, đã tự mình chủ động mang thuốc tới như vậy, thân cận lúc nào cũng có thể đi, nam nhân bình thường sẽ không từ chối loại ý tốt này a, coi như không có ý gì cũng không tiện từ chối, không nghĩ tới Trịnh Cảnh Đồng không chút nghĩ ngợi đã nói "Không cần", cô đá thiết bản.

Đoạn Phỉ có chút lúng túng, có điều cũng không kiên trì, cá tính của cô không phải loại cố tình gây sự kia, có thể làm người đứng đầu bộ phận quan hệ xã hội, đối nhân xử thế đương nhiên phải có, thế là liền giương cao khóe miệng cười nói: "Vậy thì tốt, vậy tôi về làm việc trước, trợ lý phương diện này so với tôi

tinh thông hơn, đúng là hắn làm thích hợp hơn."

Trịnh Cảnh Đồng gật gật đầu cũng không nói thêm cái gì, y vốn không phải phái thân thiết với dân, phương diện công tác của cấp dưới xuất chúng cũng chính là khen thưởng loại tăng lương thăng chức, lời y nói không có gì tốt để nghe.

Có câu nói rất đúng, ông chủ cùng ngươi bàn nhân sinh bàn lý tưởng hơn nửa không phải ông chủ tốt gì cả, ông chủ cùng ngươi bàn về tiền bạc hơn nửa mới đáng tin! Trịnh Cảnh Đồng chính là loại đáng tin kia, nói một là một, nói hai là hai, tuyệt đối không có không, sẽ không cho người ta miếng bánh lớn.

Đoạn Phỉ cũng quen rồi, cô ở Trịnh thị làm nhiều năm như vậy, bò tới vị trí hiện tại này, đối với cá tính của Trịnh Cảnh Đồng vẫn có chút hiểu rõ, y giống như bây giờ là đang đuổi người, hơn nữa bây giờ là thời gian làm việc, cô không muốn làm lỡ quá lâu, cuối cùng nói câu hảo hảo chườm rồi rời đi.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn túi chườm đá sững sờ, đương nhiên, y khẳng định không phải đang nghĩ tới túi chườm đá được Đoạn Phỉ mang tới, mà là đang ảo tưởng Phó A Bảo cầm túi chườm đá chườm cho y, cảm giác kia khẳng định không tệ đi?

Có điều 3 giây đồng hồ sau Trịnh Cảnh Đồng liền lắc đầu một cái thanh tỉnh, A Bảo mới không thể làm chuyện như vậy, tối thiểu hiện tại khẳng định không thể, mình thực sự là nghĩ quá nhiều, ai, vẫn là làm việc cho tốt đi, suy nghĩ nhiều vô ích, nằm mơ buổi tối là đủ rồi, ban ngày vẫn là tỉnh táo tốt một chút.

Sau khi rời khỏi đây Đoạn Phỉ trở về phòng làm việc dưới lầu của mình, trên đường lúc đi qua ban thư ký tầng cao nhất lạnh lùng liếc mắt một cái, cô biết trong này có mấy nữ nhân có ý với Trịnh Cảnh Đồng, có điều cô cảm thấy những người này cũng không phải đối thủ của mình, cô căn bản không để trong mắt.

Trước đây cô từng lo lắng Đổng Mạn, Đổng Mạn là học tỷ của cô, cùng Trịnh Cảnh Đồng từ thời đại học quan hệ cực kỳ tốt, cô từ chỗ Vu Cần hỏi thăm được Trịnh Cảnh Đồng và Đổng Mạn nhiều năm như vậy vẫn luôn là bạn bè, trong lòng rất lo lắng, có điều hai hôm trước sau khi tham gia tiệc sinh nhật cũng không lo lắng cái này nữa, Trịnh Cảnh Đồng đối với Đổng Mạn bất quá như vậy thôi, chính là bạn bè bình thường, cùng những người khác cũng không khác nhau nhiều lắm.

Người của ban thư kí cũng nhìn thấy Đoạn Phỉ, các nam thư kí đương nhiên không có phản ứng gì, bọn họ tuy rằng thưởng thức mỹ nữ như Đoạn Phỉ vậy, có điều cũng chỉ là thưởng thức, Đoạn Phỉ kiêu căng tự mãn, toàn bộ công ty ngoại trừ Trịnh Cảnh Đồng cô ai cũng không lọt mắt, nghĩ tới bọn họ cũng chả thèm nghĩ.

Các nữ thư ký thì khá căm thù Đoạn Phỉ, cũng không phải nói con gái sẽ thích Trịnh Cảnh Đồng, trong ban thư ký này còn có phụ nữ đã kết hôn ni, các cô không ưa chính là thái độ của Đoạn Phỉ, Đoạn Phỉ đối với thư ký chuyên môn tầng cao nhất bọn họ của Trịnh Cảnh Đồng vô cùng không lọt mắt.

A, đung, cô là công ty cao tầng, không lọt mắt mấy thư ký nho nhỏ như chúng tôi, lương so với chúng tôi nhiều hơn rất nhiều, địa vị so với chúng tôi cũng cao hơn, nhưng lúc cô lấy lòng Vu Cần không phải là bộ dáng này, chúng tôi cũng đều nghe nói, cô vì từ trong miệng Vu Cần hỏi thăm sở thích của Trịnh tổng, đã

đưa không ít đồ đâu, khi đó sao không thấy cô thanh cao a!

Đoạn Phỉ đương nhiên không biết những người này nghĩ thế nào về cô, không ai dám nói với cô, cô cảm thấy những người này có thể là đố kị với cô đi.

Ân, sau này gọi điện thoại cho Vu Cần đi, hỏi thăm chuyện bị thương của Trịnh Cảnh Đồng.

***

Đang ở trong nhà nghe Lưu Việt "Giảng bài" Phó A Bảo còn không biết có người mơ ước tài sản của đứa nhỏ trong bụng cậu, đầu cậu gật gật *(gật gật đầu lúc buồn ngủ đấy)*, hoàn toàn không có chăm chú nghe giảng.

Lưu Việt không nói gì, cậu lúc nãy xem truyền hình không phải bộ dáng này, sao vừa nghe tôi nói những việc mang thai cần chú ý liền cái đức tính chết tiệt này chứ, cậu cho rằng một mình cậu là nam nhân mang thai là chuyện rất bình thường sao, tôi quả thực nhọc lòng muốn chết rồi đấy, chỉ một mình tôi là bác sĩ, tôi phải làm bao nhiêu kiểm tra và phân tích mới có thể cho cậu kiến nghị thích hợp a, cậu còn không nghe a! Cậu muốn thành tiên sao?

Vu Thư vẫn nghe, cho dù Lưu Việt đều viết trên giấy, từ từ xem là được rồi, cũng không nóng lòng nhất thời, A Bảo đều khổ cực như vậy, còn phải bận tâm chuyện như vậy đáng thương biết bao a, hảo hỏa dưỡng nhiều chơi nhiều một chút là được, những thú khác để cho bọn họ đây, đặc biệt để Cảnh Đồng thao tâm là được.

"Được rồi, không nói nữa, cậu mau tỉnh lại đi." Người trong cuộc không nghe giảng cũng không nói nữa, Lưu Việt không thể làm gì khác hơn là tạm thời từ bỏ, ngày mai lại tiếp tục đi.

Phó A Bảo vừa nghe lập tức liền tỉnh rồi: "Đến giờ ăn cơm sao?" Cậu ngồi trên ghế sa lông dụi dụi mắt, trong nháy mình tinh thần tìm về.

Lưu Việt: "…" Hắn đối với Phó A Bảo là chân tâm vô nại *(thật tâm không biết làm sao)*, tính tình này của Phó A Bảo hắn thật sự là lần đầu gặp phải, hoàn toàn không thể câu thông bình thường được.

Vu Thư cười ha ha nói: "Đói bụng? Mẹ bảo bọn họ mang chút đồ ăn lại đây cho con." Bữa trưa đã sớm ăn rồi, Phó A Bảo đây là nghủ trưa xong tới nghe giảng, hiện tại lại có chút đói bụng.

Phó A Bảo cũng vui vẻ ha ha, ở chung chưa bao lâu cậu cùng cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng dính hơn, ba người cùng một chỗ cực kỳ tốt, một phái hòa thuận vui vẻ, Lưu Việt nhìn mà có chút đồng tình với Trịnh Cảnh Đồng.

Chuyện Trịnh Cảnh Đồng bị Phó A Bảo đánh lại còn bị cha mẹ ghét bỏ nhưng là hắn nghe nói, ai… Đến cùng đâu mới đúng là thân sinh a?

Phó A Bảo ở Trịnh gia trải qua thật dễ chịu, sáng sớm ăn điểm tâm cùng cha mẹ đã gọi điện thoại cho anh trai sau đó để Lưu Việt tiến hành kiểm tra theo lệ, ăn ăn uống uống xem TV, mới mang thai không bao lâu, không thể làm vận động kịch liệt gì, chính là hơi hơi hoạt động một chút đi vài bước, sau đó ăn cơm trưa ngủ trưa, buổi chiều nghe giảng, sau đó uống trà chiều, sau đó cùng Lưu Việt chơi mô hình, tự tay chế tác người máy, nghe nói là làm nam nhân lãng mạn gì đó, Lưu Việt cũng chơi một chút, sau đó chờ tới buổi tối.

Trịnh Cảnh Đồng về tới nhà đập vào mắt chính là Phó A Bảo đang ở phòng khách cùng Lưu Việt hí hoáy mô hình còn chưa hoàn thành, hai người khỏi nói thân mật nhiều thế nào, châu đầu ghé tai rất là tập trung vào, mặt Trịnh Cảnh Đồng đều đen.

Y đương nhiên không phải mặt đen với Phó A Bảo, y là hướng về Lưu Việt đi, Lưu Việt đang cùng Phó A Bảo nói chuyện, cũng không chú ý tới tầm mắt giết người của Trịnh Cảnh Đồng, hắn trước đây chưa từng tiếp xúc qua mô hình thủ công này, hiện tại cùng Phó A Bảo chơi, phát hiện còn thật thú vị.

Phó A Bảo đã là cao thủ trong cao thủ, sau một hồi là thầy của Lưu Việt, hiến thấy được người "Sùng bái" như vậy, cậu kiêu ngạo đắc ý vô cùng! Tràn đầy đều là động lực.

"Cảnh Đồng về a, vừa vặn có thể ăn cơm." Vu Thư vừa vặn từ trong bếp đi ra, bà tự mình làm một chuyên gia nấu ăn cho Phó A Bảo, muốn cho y nếm thử thay nghề của mẹ ~

Phó A Bảo và Lưu Việt lúc này mới nhìn đến Trịnh Cảnh Đồng, Lưu Việt là một người thông minh, vừa nhìn liền nhìn ra vấn đề rồi, lập tức liền từ trên ghế sa lông đứng lên chạy xa, Emma, ánh mắt giết người này của đại boss thực sự là muốn dọa chết người! Này hộ thực hộ. *(câu cuối này mị không hiểu lắm =.=)*

Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng nhìn nhau 3 giây, sau đó quay đầu đi, "Hừ." Trịnh Cảnh Đồng không phải người tốt, mỗi ngày muố năn đậu hủ của cậu.

Vu Thư vừa nhìn cũng hừ Trịnh Cảnh Đồng một hồi, sau đó kéo Phó A Bảo vào nhà bếp ăn cơm, để lại Trịnh Cảnh Đồng tiêu điều ở lại phòng khách.

Lưu Việt: "…" Trịnh đại boss anh tuyệt bích là sung thoại phí tống! *(Sung thoại phí tống: nhiều lời mà không thể nói)*

46. Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc ăn cơm tối, trên bàn cơm có 5 người, Lưu Việt cũng tới bàn cơm, hắn để cho tiện chăm sóc Phó A Bảo, sau này đại khái sẽ đều ở Trịnh gia 1 năm, mỗi ngày đều đến kiểm tra cho Phó A Bảo, cũng hướng dẫn thích hợp cho thời gian mang thai, ăn uống vận động vân vân, một điểm cũng không qua loa được, nữ nhân mang thai khả năng không cần sốt sắng như vậy, đây chính là nam nhân, hiện tại chăm sóc tốt, ăn được ngủ được, ai biết về sau sẽ trở nên như thế nào, tất cả mọi người rất lo lắng.

“Visa thế nào rồi?” Vu Thư phi thường quan tâm cái này.

“Khoảng 2 hôm nữa là có thể được, tư liệu về A Bảo đều đủ cả, giao cho Vu Cần không thành vấn đề.” Trịnh Cảnh Đồng cũng rất quan tâm chuyện này, sự nóng ruột của y so với Vu Thư không có chút nào ít hơn, y hận không thể hiện tại liền đem danh phận của hai người định ra, A Bảo nhìn y làm sao cũng không vừa mắt, trong lòng y vẫn rất tổn thương.

Y hiện tại kỳ thực rất thấp thỏm, vết thương trên người cùng trên mặt nhắc nhở y, y không thể tùy tiện tới gần A Bảo, vậy buổi tối hôm nay làm sao bây giờ? Còn có thể cùng A Bảo một phòng không?

Lúc ăn cơm Trịnh Cảnh Đồng thỉnh thoảng còn nhìn hai mắt Phó A Bảo, dáng vẻ đặc biệt đáng thương, đặc biệt trên mặt còn có vết thương, thì càng khỏi phải nói. Y còn muốn đưa cho Phó A Bảo đĩa rau, thế nhưng y không ngồi cạnh Phó A Bảo, rất không thuận tiện.

Phó A Bảo đâu có thể nhìn thấy cái này a, cậu sơ ý bất cẩn quen rồi, có ăn có uống đã rất thỏa mãn, trước khi ăn cơm trừng Trịnh Cảnh Đồng một cái sau đó liền không nhìn đến y nữa, vừa ăn vừa tán gẫu với Lưu Việt.

“Tôi đã nói với anh, mô hình này làm tốt rồi tiếp tục tô màu, thế kia rất ngốc! Cùng với không tô màu thật sự rất không giống nhau!” Phó A Bảo rất đắc ý.

“Thuốc màu có độc không?” Lưu Việt lo lắng là vấn đề an toàn của Phó A Bảo, sợ thời điểm cậu mang thai hấp thu cái gì đó không tốt.

“Ngô, tôi thực sự không nghĩ tới.” Phó A Bảo chớp chớp mắt, cậu không hiểu cái này.

Lưu Việt suy nghĩ một chút nói: “Không sao, đến lúc đó tôi tìm hiểu trên internet xem, cậu không được tôi cho phép tô, cũng giống như nhau.”

“Được rồi người anh em!” Phó A Bảo rất vui a.

Sau đó Lưu Việt liền phát hiện, đại boss của hắn lại hướng hắn phóng ra tầm mắt giết người, emma, ăn cơm liền lơ là, suýt nữa đều đã quên chuyện vừa nãy, “Khụ khụ.” Lưu Việt hắng giọng cùng Phó A Bảo hơi hơi bảo trì một chút cự ly, lòng ghen tỵ của đại boss thực sự là mạnh, mình sao dám đào góc tường a, thiệt là.

Hơn nữa lùi 10 ngàn bước mà nói, tính tình này của Phó A Bảo mình cũng không chịu đựng nổi, làm bạn bè còn tốt, làm phu thê sống hết đời đây là muốn bức tử mình sao?!

Lưu Việt khinh bỉ Trịnh Cảnh Đồng đồng thời cũng rất thương hại y, Trịnh Cảnh Đồng nghĩ không ra vừa ý Phó A Bảo, có thể Phó A Bảo căn phải không để ý y, y đều nên không biết nên nói cái gì cho phải, có điều một người muốn đánh một người muốn bị đánh, cũng coi như là tuyệt phối rồi.

Lưu Việt còn mờ ám nghĩ nghĩ, Trịnh Cảnh Đồng cũng coi như là làm một chuyện tốt, tiếp nhận Phó A Bảo đại ma vương này, tránh cho cậu khỏi đi gieo họa cho người khác.

***

Lúc này Vu Cần đang thay Trịnh Cảnh Đồng xong xuôi việc tư về công ty, mới vừa về văn phòng liền nhận được điện thoại của Đoạn Phỉ, nói là buổi tối mời hắn ăn cơm.

Nếu như đổi là trước đây, Vu Cần khẳng định liền đi, cùng cao tầng công ty ăn cơm ai không đồng ý, hơn nữa còn là đối phương đến lấy lòng mình, Vu Cần vẫn rất hưởng thụ cái cảm giác này, lúc trước hắn kỳ thực cũng coi trọng Đoạn Phỉ, Đổng Mạn hắn cũng xem trọng, nghĩ tóm lại sẽ có một bà chủ tương lai, tạo mối quan hệ chắc là sẽ không sai, vì thế hai bên quan hệ đều rất tốt, đặc biệt Đoạn Phỉ, dù sao cùng một công ty mà, hắn nhận không ít lễ vật của Đoạn Phỉ đâu.

Có điều không nên nói hắn sẽ không nói, đạo đức nghề nghiệp cơ bản vẫn phải có.

Nhưng hôm nay hắn không dám cùng Đoạn Phỉ đi ra ngoài ăn cơm, Trịnh Cảnh Đồng đều đã kết hôn, hắn đều biết chân tướng, còn cùng Đoạn Phỉ ôm ảo tưởng đi ăn cơm, đây không phải là lừa dối người sao, đến thời điểm trên bàn cơm chỉ sợ sẽ bị giội chén nước lạnh.

"Ách… Không được, tôi ngày hôm nay không quá thoải mái, ăn không vô, muốn sớm một chút về nhà nghỉ ngơi." Vu Cần lau mồ hôi một chút, quan hệ của hắn và Đoạn Phỉ chân tâm không tệ, hắn không quá nhẫn tâm nói cho cô biết chân tướng, nhưng chuyện này sớm muộn gì cũng công bố, Trịnh tổng nói, còn muốn phát thiệp mời cho mọi người ni, hắn thật sự là không nghĩ ra, sao đột nhiên Trịnh tổng lại muốn kết hôn với một nam nhân!

Vừa mới bắt đầu hắn không nhận thức Phó A Bảo, nghĩ thầm hắn là trợ lý của Trịnh Cảnh Đồng thế mà không quen biết! Từ đâu xuất hiện? Thực sự là thấy quỷ rồi! Sau đó lúc xem xong tư liệu làm visa phát hiện người quen biết: Phó Minh.

Vậy mà là con trai của Phó Minh!

Lẽ nào hai nhà là thông gia?

Hắn đối với thế giới yêu cầu nam nhân này cùng nam nhân thông gia không hiểu nổi, bây giờ người có tiền đã bắt đầu model như vậy sao?

Vu Cần muốn lùi lại một chút, nhưng Đoạn Phỉ đâu chịu, cô chính là hướng về phía tình báo Vu Cần mà đi, không phải vậy cô tiêu tốn nhiều tâm tư như vậy cùng Vu Cần tạo mối quan hệ làm cái gì, Vu Cần đối với công tác của cô không có bất kỳ sự giúp đỡ gì, gặp nhau duy nhất chính là vì Trịnh Cảnh Đồng, cô nói muốn mời hắn ăn cơm chính là muốn thăm dò tin tức.

"Vu Cần, anh biết tôi tìm anh làm gì, cũng không cần nói câu khách sáo với tôi đi." Đoạn Phỉ rất kỳ quái, "Bên cạnh anh có người hay là làm sao? Bạn gái?" Bên cạnh có người có thể lý giải, có nói cũng không tiện nói, hơn nữa cô là nữ nhân, Vu Cần cũng không hi vọng bạn gái mình biết hắn và nữ nhân khác ăn cơm.

"Ai…" Vu Cần biết tránh không khỏi, việc này khẳng định không che giấu nổi, nếu không liền nói đi, quan trọng nhất là thông báo, biết đâu còn có thể buôn bán tốt, "Bà cô của tôi ơi, tôi không phải không muốn nói với cô, thật sự không biết nên nói với cô như thế nào."

"Sao vậy?" Đoạn Phỉ lúc này vừa vặn đến bãi đậu xe của công ty, cô mở cửa xe ra ngồi vào buồng lái, "Chính là tôi muốn hỏi chuyện Trịnh tổng bị thương, anh cho rằng tôi muốn hỏi gì? Đã xảy ra chuyện gì anh muốn gạt tôi như vậy a, không phải là cùng Đổng Mạn có quan hệ chứ?"

"Không, cùng cô ấy không hề có chút quan hệ nào!" Cái này Vu Cần nói tới đặc biệt lớn.

Đoạn Phỉ thở phào nhẹ nhõm, nếu cùng Đổng Mạn không quan hệ vậy là được rồi, cô cảm giác đối thủ cạnh tranh duy nhất lúc này của mình chính là Đổng Mạn, nếu cùng Đổng Mạn không quan hệ, này phỏng chừng cũng không có việc lớn gì.

"Tôi có lòng tốt muốn mời ngài ăn cơm, anh không đến thì thôi, có điều có chuyện gì vẫn là nên nói cho tôi biết." Đoạn Phỉ cười nói, "Bạn gái anh không phải thích Trương Học Hữu sao, một khách hàng của tôi vừa văn có vé VIP buổi biểu diễn tuần sau của anh ấy, nhét cho tôi vài vé, ngày mai tôi mang tới cho anh."

"Đừng đừng đừng, ai…" Vu Cần thở dài một hơi, "Tôi liền nói thật với cô đi, dù sao chuyện này mọi người sớm muộn đều phải biết, tôi nói cho cô sớm một chút để cô có chuẩn bị."

"Ân, anh nói, chuyện gì nghiêm túc như thế a."

"Trịnh tổng sắp kết hôn rồi."

"…" Đầu bên kia điện thoại Đoạn Phỉ trầm mặc một hồi, cô đầu tiên là bị cái tin tức chấn động này làm cho bối rối, sau đó ở trong đầu loại bỏ một hồi đối tượng có thể cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn, nghĩ thầm tại sao việc này cô một chút tình báo cũng không nhận được, cuối cùng mới bắt đầu phán đoán tính chân thực của sự tình, "Việc này ai nói cho anh biết? Trịnh tổng căn bản không có đối tượng kết hôn, anh là phụ tá của y anh khẳng định rất rõ ràng mới đúng. Ngày đó sinh nhật y tôi cũng xuất hiện tại tiệc sinh nhật, y có bạn gái hay không tôi sao có thể không biết."

"Lúc tôi vừa mới nghe tôi cũng không tin, nhưng việc này đúng là thiên chân vạn xác." Bản thân Vu Cần cũng chưa có chậm chạm tới vậy ni, "Trịnh tổng muốn cùng Phó gia, chính là con trai nhỏ kia của Phó Minh, hẳn là thông gia, xem tình huống của hai nhà quá nửa là hai hôm nay mới bắt đầu đàm luận."

Thông gia Đoạn Phỉ nghe rõ, nhưng con trai nhỏ của Phó Minh là cái quỷ gì?!

Lấy gia thế của Trịnh Cảnh Đồng xác thực rất có thể là thông gia, thế nhưng Đoạn Phỉ cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng sẽ không hi sinh tới mức này, năng lực của y rõ như ban ngày, căn bản không cần thông gia đế hỗ trợ.

Thối lui 10 ngàn bước nói, coi như Trịnh Cảnh Đồng thật sự cần thông gia, cũng không thể tìm nam a, bị điên rồi a?!

"Nói bậy cũng phải có mẫu, tìm tôi đùa bỡn rất có ý tứ sao?" Đoạn Phỉ có chút tức giận, coi như Vu Cần không muốn nói cho cô biết nguyên nhân chuyện Trịnh Cảnh Đồng bị thương, cũng không nên nói loại chuyện cười tẻ nhạt như thế này để tiêu khiển với cô chứ.

"Bà cô của tôi ơi, tôi sao có thể tiêu khiển cô a, cô xem thôi là loại người như vậy?" Vu Cần ủy khuất vô cùng, "Trịnh Cảnh Đồng chính mồm nói với tôi, vợ của y là nam, còn nói qua một thời gian ngắn nữa sẽ phát thiệp cưới, chính là tôi hôm nay không nói với cô, cô hôm nào đó cũng sẽ biết, đúng là nam!"

"Cái này không thể nào!" Phản ứng của Đoạn Phỉ cùng Đổng Mạn quả thực giống nhau như đúc, lúc trước Trịnh Cảnh Đồng chính mồm nói với Đổng Mạn Đổng Mạn cũng không tin ni, huống chi Đoạn Phỉ bên này chỉ là với người ngoài như Vu Cần này, nếu như là nữ các cô hơn nửa sẽ tin, có xấu cũng có khả năng, chỉ cần có gia thế tốt.

Nhưng đây là nam, nào có nam nhân cùng nam nhân thông gia, huống hồ Trịnh Cảnh Đồng là con trai độc nhất của Trịnh gia, không muốn người thừa kế sao!

Hơn nữa hai người đàn ông làm sao kết?

"Tôi giải thích với cô không rõ, dù sao việc này hơn nửa chính là sự thật, Trịnh tổng chính mồm nói với tôi, cô cũng không phải không biết y, y người này không thích đùa giỡn." Vu Cần cảm thấy để cho Đoạn Phỉ tỉnh táo một chút tốt hơn, "Hơn nữa Trịnh tổng nói, việc này không cần bảo mật, con trai nhỏ của Phó Minh đang làm visa, visa làm xong hai người sẽ tới Mĩ kết hôn, ai, tôi cúp trước, cô nghĩ thoáng chút."

Sau đó đầu dây điện thoại bên kia không có thanh âm, Vu Cần ngắt điện thoại, lưu lại một mình Đoạn Phỉ ngồi trong xe phát ngốc, cô tạm thời còn chưa tiêu hóa được lượng thông tin lớn như vậy, cô hảo hảo nghĩ nghĩ.

Đoạn Phỉ muốn cái gì Trịnh Cảnh Đồng không biết, y cũng không có hứng thú để biết, y đang lo lắng a lo lắng.

Phó A Bảo căn bản không muốn cùng một phòng với y, đối với y ngay cả nhìn một chút cũng không thèm nhìn! Đây căn bản bất lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm vợ chồng! Vợ chồng kết hôn đã có con đâu có không ngủ cùng nhau!

Trương Học Hữu: Một trong tứ đại thiên vương của Hồng Kong cùng với Lưu Đức Hoa, Lê Minh, Quách Phú Thành. Xem thêm trên GG

47. Chương 47

Lúc 8h tối, nhìn thời gian chênh lệch không nhiều lắm Phó A Bảo liền chuẩn bị đi ngủ, Trịnh Cảnh Đồng vẫn đi theo sau cậu.

"Anh đi theo em làm gì?" Phó A Bảo mất hứng, "Anh không có phòng sao, không cho phép theo em!" Cậu nhìn vết thương trên mặt Trịnh Cảnh Đồng một chút, hình như sáng nay ra tay quá nặng, đến bây giờ vẫn còn tím, lúc đó đang nổi nóng, cái gì cũng không để ý, bây giờ suy nghĩ một chút quả thật có chút quá nặng rồi.

Có điều lại nghĩ một chút, Trịnh Cảnh Đồng xác thực nên đánh, dám lét lút chiếm tiện nghi của cậu!

Hừ! Sắc lang này không đáng để thông cảm! Phó A Bảo cảm giác mình quá yếu lòng *(với cả yếu lòng =.=)*, như vậy không làm được đại sự! Cậu còn có kế hoạch lớn tranh cướp gia sản ni! Hôm nào đăng ký sức mạnh để khí lực dồi dào!

"Không phải đâu A Bảo, anh không phải vì cái gì khác, chính là anh lo lắng em buổi tối cảm lạnh, em ngủ say thích đạp chăn, hiện tại bị cảm không thể uống bậy thuốc, rất khó chịu a, có anh ở đây bên cạnh em không sao cả, anh sẽ hảo hảo đắp chăn cho em." Trịnh Cảnh Đồng một mặt người hiền lành hết sức vô hại, đặc biệt nghiêm túc chăm chú!

"Anh nói hươu nói vượn! Tư thế ngủ của em cực kỳ tốt!" Phó A Bảo dùng sức vỗ tay vịn cầu thang một cái biểu bị phẫn nộ, sau đó nhìn Lưu Việt vẫn đang ngồi ở phòng khác một chút nói với Trịnh Cảnh Đồng, "Coi như lo lắng em cảm lạnh, em cũng không cần anh, bác sĩ Lưu so với anh còn chuyên nghiệp hơn! Để hắn ngủ với em được rồi!" *(mịa em @@)*

Lần này 3 người đang ngồi trong phòng khách đều phun ra rồi.

Ba người đều nhìn về phía Phó A Bảo, đứa nhỏ này đang nói cái gì đấy, con rốt cục là kết hôn với ai a, coi như nam nhân với nam nhân ngủ cùng nhau không có gì ghê gớm, nhưng tình huống của con bây giờ không giống nhau, đây là thiếu hụt ngốc nghếch rồi.

Trịnh Cảnh Đồng lại bắt đầu hướng về phía Lưu Việt bắn tầm mắt giết người, y hiện tại đã muốn đánh Lưu Việt một trận.

Đầu Lưu Việt đổ mồ hôi lạnh, hắn thực sự là nằm cũng trúng đạn, "Khụ khụ." Lưu Việt hắng giọng một cái, sau đó mông vui vẻ chạy tới, hắn lôi kéo Phó A Bảo tới một bên nói chuyện, hắn muốn cùng Phó A Bảo hảo hảo nói chuyện.

Phó A Bảo gắt gao theo dõi hắn, Lưu Việt làm tư thế xua xua tay động viên, ra hiệu việc này hắn sẽ quyết định.

"Làm gì a?" Phó A Bảo không hiểu có lời gì mà phải nói lặng lẽ, "Anh ban ngày cũng chiếu cố tôi, buổi tối cũng thuận tiện chứ, anh có thể so với Trịnh Cảnh Đồng quỷ đáng ghét này chuyên nghiệp hơn nhiều, hơn nữa còn sẽ không ăn đậu hủ của tôi." Phó A Bảo đối với việc này canh cánh trong lòng.

"Cái này tôi liền muốn nói với cậu." Lưu Việt lại bắt đầu lắc lư, "Cậu không phải cho rằng kết hôn cùng họ Trịnh tất cả tài sản sẽ thuộc về con của cậu sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Phó A Bảo không rõ, này còn có cái gì phải chú ý sao?

"Y thích cậu mới đem tài sản để lại cho con cậu a."

"Nhưng là y đã rất thích tôi rồi a." Quả thực là tình căn thâm chủng có được hay không, không phải vậy làm sao còn xài nhiều tâm tư như vậy, nhất định là đã mơ ước tôi từ lâu rồi, đương nhiên, cái này cũng là do bản thân tôi quá mức ưu tú.

"Bây giờ là thích, nhưng cậu vẫn như vậy y nói không chắc sẽ không còn thích nữa." Lưu Việt tận tình

khuyên nhủ, "Cậu cùng y quan hệ không tốt, cả ngày hoành mi thụ nhãn *(liếc mắt trừng mắt)*, y chính là có ngày nóng thì cũng có ngày lạnh xuống, đến thời điểm y coi như kết hôn với cậu, còn có thể tìm tiểu tam, có thể còn có tiểu tứ, đến lúc đó không biết sẽ thêm ra mấy đứa trẻ đến đây đâu."

"Sao có thể!" Phó A Bảo trợn mắt lên.

"Sao không thể, tình cảm cha mẹ cậu tốt, tình cảm của cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng cũng tốt, nhưng cậu nhìn vài người có tiền khác đi, đa phần đều đi tìm tiểu tam tiểu tứ, con riêng biết chưa?" Lưu Việt chẹp miệng, "Có thể cậu không biết, pháp luật quy định rồi, nước chúng ta con riêng và con trong giá thú tư cách kế thừa tài sản giống nhau, nếu y thực sự làm ra vài đứa con riêng, chẹp chẹp chẹp, trong bụng cậu…" Lưu Việt dùng ánh mắt đáng thương nhìn bụng Phó A Bảo.

"…" Phó A Bảo há to mồm nhìn Lưu Việt, chuyện như vậy cậu vẫn là lần đầu tiên nghe nói được chưa! Quả thực táng tận thiên lương được chứ! Quả thực không thể được rồi!

Lưu Việt thừa nhiệt đả thiết (hay Việt Nam mình có câu thừa nước đục thả câu) nói: "Cậu a, hiện tại phải làm chính là ở bề ngoài tạo mối quan hệ cùng Trịnh Cảnh Đồng, cho y chút ngon ngọt vô quan đại nhã, sau lưng ức hiếp y, để y đối với cậu nói gì nghe nấy!" Kỳ thực Lưu Việt không cảm thấy Phó A Bảo có thể tính toán tốt như vậy, cậu chính là dao động, chế tạo cho Trịnh đại boss cơ hội ni.

"Còn có, cậu bình thường phải chú ý mấy con mèo con chó kia bên cạnh y, cậu nhìn đánh giá bên ngoài đối với y một chút, là cực kỳ cao! Có tiền lại có bề ngoài, coi như đã kết hôn cũng nhất định sẽ không hề muốn dính sát mặt! Fan của y có bao nhiêu cậu biết không? Phụ nữ chưa kết hôn trong công ty y đều coi y là bạch mã hoàng tử cậu biết không? Y tùy tùy tiện tiện vung tay lên thì có rất nhiều người muốn danh phận ôm tới cậu có biết không?"

Tâm Phó A Bảo nói tôi không biết a.

Thế nhưng hiện tại tôi biết rồi! Xung quanh tôi quả thực là nguy cơ tứ phía a! May là có bác sĩ Lưu này nhiệt tình nhắc nhở tôi!

"Bác sĩ Lưu, anh quả nhiên là người đỉnh đỉnh tốt!" Phó A Bảo cảm động đến rớt nước mắt, quả thực đều muốn cùng Lưu Việt kết bái làm huynh đệ rồi!

Lưu Việt chột dạ vô cùng, lừa gạt người đơn thuần như Phó A Bảo tâm hắn thật sự hổ thẹn tăng cao, bất quá hai người bọn họ đều đã đến một bước này, hắn làm như vậy kỳ thực cũng không có gì đi, coi như xúc tiến tình cảm vợ chồng vậy.

"Vậy anh nói tôi không phải nên để y vào phòng của tôi?" Phó A Bảo cầu xin Lưu Việt ra chiêu, "Tôi vừa từ chối y như vậy có phải là không tốt lắm?" Cậu khiêm tốn thỉnh giáo.

"Đúng vậy a, phi thường không được, đặc biệt là tôi, cậu sao có thể nói muốn cùng một phòng ni, Trịnh Cảnh Đồng nếu như hiểu lầm tôi thích cậu, liền nhẫn tâm đi tìm người khác làm sao bây giờ?" Lưu Việt

thừa cơ nói chuyện của mình.

Phó A Bảo nhíu mày đánh giá Lưu Việt một phen: "Anh đây là tự luyến cũng phải có biên giới, không tốt như vậy đâu." Thiệt là, vừa còn khen người này, chưa tới vài giây đã vô căn cứ rồi.

Lưu Việt giận dữ.

Lưu Việt có chút tâm tắc, có điều vẫn đề khó khăn của Trịnh Cảnh Đồng tạm thời được giải quyết, Phó A Bảo đồng ý để Trịnh Cảnh Đồng vào phòng cậu, sau khi hai người đi Vu Thư và Trịnh Trí Viễn đem Lưu Việt khen ngợi lại khen ngợi, "Vẫn là bác sĩ Lưu cạu có bản lĩnh, thiệt thòi cậu nhiều a!"

Phó A Bảo có thể đồng ý cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn chính là Lưu Việt xuất lực, tuy rằng bọn họ cũng không biết Lưu Việt nói với Phó A Bảo cái gì, lần này Phó A Bảo có thể đồng ý Trịnh Cảnh Đồng tiến vào phòng ngủ của cậu, vẫn là Lưu Việt xuất lực, tuy rằng bọn họ cũng chưa biết Lưu Việt nói với Phó A Bảo cái gì.

Có điều nói cái gì không quan trọng, kết quả mới là quan trọng nhất mà.

Quả nhiên là công nhân tốt của Trung Quốc!

***

Hôm nay Phó A Bảo thanh tỉnh, cậu trước tiên vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, bất quá là khóa cửa, sau khi tắm rửa sạch sẽ xong đổi áo ngủ ở trên giường chờ Trịnh Cảnh Đồng, vừa nãy Lưu Việt nói cậu đã giác ngộ, cậu có rất nhiều chuện muốn hỏi Trịnh Cảnh Đồng.

Trịnh Cảnh Đồng cấp tốc tắm xong ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Phó A Bảo ngồi ở trên giường bé ngoan chờ y có chút vui vẻ nhỏ, cũng không biết Lưu Việt nói với Phó A Bảo cái gì, thực sự là hữu hiệu, phải thêm tiền thưởng cho Lưu Việt, nhất định phải trích!

"Ai!" Trịnh Cảnh Đồng trong lòng hồi hộp.

"Khụ khụ!" Phó A Bảo đang chọn lọc từ ngữ, cậu không phải loại người quanh co lòng vòng, bình thường trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái đó.

"Anh nói thật cho em biết, anh có nghĩ tới sẽ tìm tiểu tam tiểu tứ hay không?" Phó A Bảo mở đầu đã nói một câu như vậy.

Trịnh Cảnh Đồng có chút mông lung: "… Sao thế được! Anh chỉ muốn kết hôn với em a!" Sao có thể có tiểu tam tiểu tứ cái gì hả, y cũng không phải loại người không đứng đắn kia!

Phó A Bảo vẫn cau mày, cậu nhưng là nghe Lưu Việt nói, hiện tại quyền thừa kế của con trong giá thú và con riêng là giống nhau, bình đẳng, kết hôn cũng không có gì bảo đảm! Quả thực không thể được rồi!

"Vậy anh nói cho em biết, trong công ty anh có phải là có rất nhiều người thích anh?" Phó A Bảo cau mày.

Trịnh Cảnh Đồng theo bản năng muốn nói không có, nhưng lời nói đi đến miệng lại dừng lại, y có thể bảo đảm mình không thích ai khác, thế nhưng thật sự không có cách nào bảo đảm người khác sẽ không thích y, cũng không phải y tự luyến, mà thật sự với cái điều kiện này của y, coi như bộ dáng không tốt, có tiền chính là một dụ dỗ lớn, nhìn mấy lão già có tiền đầu bóng bụng béo kia liền biết rồi, ăn chơi chè chén mỹ nữ vờn quanh, không phải là bởi vì có tiền sao.

"Ách… Anh không rõ lắm, thế nhưng anh bảo đảm, anh chắc chắn sẽ không thích bọn họ, anh chỉ thích một mình em!" Này có vẻ như vẫn là lần đầu tiên Trịnh Cảnh Đồng thổ lộ với Phó A Bảo.

"Chuyện anh thích em còn cần anh nói cho em biết sao, em có mắt nhìn cũng ra được đấy!" Phó A Bảo cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, "Em là đang hỏi anh có người thích anh hay không, xem ra quả nhiên có rất nhiều! Anh có phải là mỗi ngày ở trong công ty đều rất thoải mái, bên người có phỉ là có rất nhiều mỹ nữ?"

"Không có, thật sự không có, khẳng định không có chuyện như vậy!" Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy oan uổng muốn chết rồi, "Anh bình thường ở công ty chính là công tác, không tin em tới công ty hỏi một chút, anh khẳng định không thể làm loại chuyện không có liêm sỉ kia được."

Phó A Bảo nheo mắt lại: "Anh không phải cảm thấy anh nói như vậy em sẽ tin đấy chứ, đừng cho là em không biết, anh đây là lùi một bước để tiến hai bước! Hào phóng nói hoan nghênh em đi điều tra, người bình thường khẳng định liền tin tưởng anh, anh cho rằng em có thể dễ lừa gạt như vậy sao?" Trên TV đều là diễn như vậy, rất nhiều người xấu đều thích làm trò này, đều không gạt được con mắt của cậu đâu! *(đùa chứ đọc đoạn đầu tưởng em Bảo thông minh đột xuất nói ra được mấy câu này cơ =.=)*

"Em liền đi điều tra cho anh xem!" Phó A Bảo giận dỗi, "Em muốn tới công ty anh làm! Ngày mai sẽ đi!"

"…" Trịnh Cảnh Đồng choáng váng một hồi lâu mới tiêu hóa được cái tin tức tốt này, y vẫn cảm thấy mình đi làm sẽ làm lỡ việc bồi dưỡng tình cảm với Phó A Bảo, chỉ có buổi tối tan tầm cả hai mới có thể ở chung, quả thực quá đau khổ, hiện tại tốt rồi, để Phó A Bảo ở trong phòng làm việc của mình anh bài một cái chức vụ nhàn hạ, chuyện này quả thực là đáng ca tụng!

Hơn nữa hiện tại bụng Phó A Bảo còn chưa lớn, làm một hai tháng, cũng không làm gì, chỉ đến công ty chơi, cũng không quan trọng.

Lưu Việt quả nhiên là công nhân tốt của Trung Quốc a! Trịnh Cảnh Đồng cảm khái.

Mị nói này, anh Việt đúng là cái số dẫm phải cứt chó =)))))) lúc nào cũng nói xấu boss với vợ boss mà toàn được cảm khái rồi thì được tăng lương =.= kể nói xấu sếp mà được tăng lương như vậy mị cũng muốn làm lắm U_U

48. Chương 48

Phó A Bảo tự nhận giải quyết một đống nỗi lòng, thế là buổi tối hôm đó hai người bình anh vô sự đồng sàng cộng chẩm, Phó A Bảo đúng là muốn ước pháp tam chương cùng Trịnh Cảnh Đồng giữ một khoảng cách, thế nhưng sau đó nghĩ tới lời Lưu Việt cậu lại do dự, quên đi, cũng chỉ là một giấc ngủ mà thôi, Trịnh Cảnh Đồng cũng không dám thật sự đối với cậu như thế nào, y hôm nay cũng không uống rượu.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng Trịnh Cảnh Đồng đã cùng Vu Thư và Trịnh Viễn công bố tin tức tốt Phó A Bảo muốn cùng y đi làm, y hưng phấn, y cho là thế, tuy rằng trong miệng A Bảo chưa nói, thế nhưng trong lòng khẳng định đã có chút thích y, không phải vậy sao sẽ khẩn trương ở bên cạnh y hỏi có hoa hoa cỏ cỏ nào không ni, còn tự mình tới công ty giám sát y, nếu như đây không phải là yêu, vậy cái gì mới gọi là yêu?!

Thích người đối với mình có loại cảm giác nguy hiểm này, đây tuyệt bích là đã có tình cảm!

Cùng y đi làm? Cái quỷ gì?

Phó A Bảo nhìn Trịnh Cảnh Đồng một mặt khinh bỉ, bất quá cậu cũng không nói gì, cậu muốn tới công ty Trịnh Cảnh Đồng làm là sự thực, hơn nữa hôm qua Lưu Việt nói, muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng hảo hảo ở chung, không thể động một chút là sinh khí đánh người, như vậy không được, lén lút đến, âm thầm đến, không thể quang minh chính đại áp bức Trịnh Cảnh Đồng, lén ra tay!

Thế nhưng cậu không biết cái gì gọi là lén lút đến, âm thầm đến, lén lút hạ thủ làm sao?

Quên đi, sau này tóm lại sẽ biết, hiện tại trước hết đến công ty kiểm tra kiểm tra tình hình quân địch tương đối quan trọng.

Vu Thư cùng Trịnh Trí Viễn có chút lo lắng, A Bảo mang thai chạy khắp nơi không sao chứ? Ở nhà bọn họ có thể hảo hảo chăm sóc, ở trong nhà sừng nhọn cái gì cũng đều bao lại, sàn nhà cũng làm xử lý trống trơn, tất cả đều tỉ mỉ dọn dẹp qua, so với công ty nơi có nhiều nhân viên lãnh băng như vậy hoàn toàn khác nhau a.

"Yên tâm đi, con đều sẽ an bài hảo hảo, A Bảo chính là đi chơi, con an bài cho em ấy trợ lý chăm sóc em ấy, lại cùng một văn phòng với con, hay là Lưu Việt cũng có thể theo đi." Trịnh Cảnh Đồng hết lần này đến lần khác bảo đảm, "Chắc chắn sẽ không để A Bảo có chuyện!"

Hai vợ chồng Trịnh Trí Viễn thương lượng một chút, lại hỏi ý nguyện cá nhân của Phó A Bảo, nếu như cậu thật sự muốn đi, bọn họ cũng không tiện ngăn cản, vui vẻ của A Bảo rất quan trọng, sau đó bọn họ lại hỏi

ý kiến của Lưu Việt, nếu như Lưu Việt nhân sĩ chuyên nghiệp này đều nói không thành vấn đề, vậy thì không thành vấn đề.

"Không sao, cũng không phải vận động kịch liệt gì, thỉnh thoảng ra ngoài một chút đi vòng vòng đối với thân thể cũng tốt, hơn nữa Phó A Bảo cũng không phải đi làm vất vả, cậu ấy chính là đi trải nghiệm bầu không khí công ty, đúng không?" Lưu Việt nháy mắt với Phó A Bảo, "Không cần đúng hạn đi làm, mang thai xác thực khổ cực, vì thế muốn đi lúc nào thì đi, lúc nào muốn về thì về, chính là đi trải nghiệm cuộc sống, cậu ấy là một sinh viên đại học, cũng muốn tới học hỏi, quen thuộc hoàn cảnh của công ty, sau này muốn cùng Trịnh tổng dốc sức làm, cái này cũng vì một tương lai tốt của Trịnh thị."

Lưu Việt rất khâm phục bản thân có thể nói ra mấy lời càn rỡ như vậy!

Phó A Bảo gật đầu liên tục, chính là chỗ này sao có chuyện! Quả thực phi thường cao đại thượng!

Được rồi, người trong cuộc không có ý kiến, nhân sĩ chuyên nghiệp cũng rất cổ vũ, sự tình cứ như vậy định ra, Trịnh Cảnh Đồng gọi điện thoại cho Vu Cần, để hắn trang hoàng lại văn phòng của y, đầu nhọn dễ va chạm gì đó đều mang đi, không kịp mang đi cũng sai người dùng túi phủ lên, đá hoa cương trên sàn nhà của công ty không thể nhìn thấy một vệt nước, nếu như xảy ra vấn đề, nhân viên liên quan toàn bộ khai trừ!

Vu Cần làm việc khá chuyện nghiệp, hắn hiếu kỳ hỏi: "Trịnh tổng, anh đây là muốn mang người nào tới công ty a, tôi có phải chuẩn bị đồ chơi gì không?" Vật nhọn bọc lại, sau đó còn phải chú ý sàn nhà chống trơn, này hơn nửa chính là muốn chiêu đãi tiểu hài tử rồi, nhưng để Trịnh Cảnh Đồng mang trẻ con đi làm, sẽ là ai a, mang đến công ty làm gì a?

Trịnh Cảnh Đồng hắc tuyến, đồ chơi cái gì, A Bảo cũng không phải trẻ con: "Không cần, là vợ tôi muốn tới, tôi sợ em ấy đụng tới dập đầu phải, cậu hảo hảo chuẩn bị, một chút sai lầm cũng không thể a!"

Phó A Bảo ở bên cạnh nghe không quá hứng thú, cái gì gọi là vợ anh, lần trước nói vợ anh cái gì, lần này còn nói, em là nam có được không!

Vu Cần: "…" Ông trời của con ơi, vợ của Trịnh tổng, đó không phải là con trai nhỏ kia của Phó Minh sao, đã đến Trịnh thị rồi sao, Trịnh tổng sắp công khai come out rồi sao?!

Nội tâm Vu Cần ngổn ngang Trịnh Cảnh Đồng không biết, y đầy lòng đầy mắt đều là Phó A Bảo, sau khi nói chuyện điện thoại giao phó xong y liền bắt đầu giúp đỡ thu dọn đồ đạc, mấy thứ Phó A Bảo cần mang tới công ty.

Đồ đạc không ít ni, đều là dưới giám sát của Lưu Việt chuẩn bị, có đồ ăn hữu dụng, vài va li, đồ ăn chiếm đa số, đặc biệt là hoa quả, còn có máy ép hoa quả.

Bữa trưa cũng đã sắp xếp xong xuôi, ở một nhà hàng nổi danh, để đầu bếp chuyên môn làm, buổi trưa đưa đến công ty, đều an bài đến thỏa thỏa.

Lúc sắp ra cửa cũng đã 9 rưỡi, giờ làm việc đã sớm bắt đầu rồi, có điều cũng không ai để ý tới cái này, Vu Thư kéo tay Phó A Bảo thân mật nói: "A Bảo a, con nếu như nhớ nhà liền lập tức bảo Cảnh Đồng đưa con trở về, ở công ty có chuyện gì muốn là liền để người khác tới, con dặn dò bọn họ là được, có thể không tự mình động thủ sẽ không động thủ, tuyệt đối không nên mệt đến bản thân, Cảnh Đồng chỗ nào chăm sóc con không tốt trở về con nói với mẹ, mẹ khẳng định hảo hảo giáo huấn nó!"

"Ai!" Phó A Bảo thân mật hôn nhẹ Vu Thư, "Ba mẹ yên tâm đi, con khẳng định hảo hảo giám sát Cảnh Đồng, để anh ấy làm việc cho tốt chớ có biếng nhác, con cũng sẽ hảo hảo chiếu cố bản thân, khẳng định không thể để mọi người lo lắng."

Lưu Việt nghe tới , cậu đừng có tự luyến được không, còn giám sát công tác của Trịnh Cảnh Đồng, nội dung công tác của y cậu xem hiểu sao?

"Vậy mẹ an tâm." Vu Thư vui mừng gật gù, "A Bảo chính là ngoan ngoãn."

Bà nói xong lại quay đầu trừng mắt ngang mắt dọc với Trịnh Cảnh Đồng nói: "Con hảo hảo chú ý cho mẹ, nếu như A Bảo có một chút chuyện con cũng đừng tiến vào cửa nhà này!"

Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên là liên tục đáp ứng, Vu Thư và Trịnh Trí Viễn lúc này mới cho đi.

Lúc hai người tới công ty đã 10h, lúc này sắp xếp công việc trong công ty đã làm gần xong rồi, trên mặt đất nhất định là không nhìn thấy một vệt nước, đặc biệt là tầng công tác cao nhất của Trịnh Cảnh Đồng, đặc biệt đúng lúc, không chỉ văn phòng của Trịnh Cảnh Đồng, bên ngoài khu vực làm việc của những người khác cũng đều được bao bọc tỉ mỉ, là Vu Cần mời nhân sĩ chuyên nghiệp tới, không chỉ đúng chỗ, mà còn có mỹ quan.

Trong công ty rối loạn một hồi lâu, tất cả mọi người không biết tại sao đột nhiên làm chuyện như vậy, có vài người quan hệ tốt với Vu Cần nghe nói vợ của Trịnh tổng muốn tới, Trịnh tổng sắp kết hôn sao? Không nghe nói a, bạn gái đi?

Bất kể là ai, cũng không cần cưng chiều như vậy đi, điều động binh lực như vậy.

Vu Cần tâm nói lúc này nói cái gì a, sau này người đến mới hù chết các người ni!

49. Chương 49

Phó A Bảo tới công ty, Lưu Việt cũng theo đến, hắn còn chưa từng tới tổng công ty Trịnh thị, không biết hoàn cảnh bên trong như thế nào, vì thế muốn đến xem, chuyện như phải bận tâm nhiều như vậy dù sao cũng không phải chuyện xấu.

Cùng đi theo còn có 2 bảo mẫu, chuyên môn chăm sóc Phó A Bảo, trong công ty Trịnh Cảnh Đồng liền để Vu Cần chăm sóc Phó A Bảo.

Đến gần công ty Phó A Bảo quay cửa kính xe xuống nhìn cao ốc tổng công ty Trịnh thị, cao ốc cao mấy chục tầng lóe sáng, hơn nữa tràn đầy cảm giác kim loại, phi thường đẹp đẽ có khí thế, Phó A Bảo nói thầm trong lòng, này nhìn qua so với tổng công ty Phó gia bọn họ cao hơn không ít ni, trên TV từng thấy, không nghĩ tới thực tế nhìn xem ra càng có khí thế, bác sĩ Lưu nói không sai, Trịnh Cảnh Đồng quả nhiên rất có tiền!

Hừ, có điều sau này đều là của đứa nhỏ trong bụng ta!

Trịnh Cảnh Đồng làm việc ở tầng cao nhất, y vốn là muốn mang Phó A Bảo tới thang máy chuyên dụng ở bãi đậu xe, như vậy tương đối nhẹ nhàng thuận tiện, có điều dưới kháng nghị mãnh liệt của Phó A Bảo bọn họ liền đi cửa lớn.

Bởi vì Phó A Bảo biểu thị muốn đột kích kiểm tra một hồi, nhìn trong công ty có hoa hoa cỏ cỏ gì quấn quít lấy Trịnh Cảnh Đồng hay không, chỉ nhìn tầng cao nhất đâu được, phải hảo hảo thị sát một phen.

Lưu Việt , tổ tông này dựng lông là vì nghiêm túc như thế a, chính là mình tùy tiện nói một hút, để dáng vẻ cậu đối với đại boss có tâm một chút, nhiệt tình một chút, tâm cậu đây cũng quá dài rồi, còn có thể tốt hay không.

Phó A Bảo được Trịnh Cảnh Đồng, Lưu Việt, hai bảo mẫu cùng 2 bảo tiêu bảo vệ tiến vào tầng đại sảnh tầng một công ty, một đám người trong công ty, hiện tại đã là giờ làm việc, vì thế trong đại sảnh chỉ có công nhân viên tương quan, cũng không có nhiều người, tiểu thư tiếp tân thấy có người lập tức mỉm cười tiếp đón, nhưng vừa cẩn thận nhìn, emma, đây không phải đại boss Trịnh Cảnh Đồng sao!

"Trịnh tổng!" Nhân viên đều đứng lên chào hỏi.

"Ân." Trịnh Cảnh Đồng nghiêm túc gật đầu một cái, "Mọi người tiếp tục công việc, mọi người là hình tượng của công ty, phải có tinh thần." Y hôm nay ở trước mặt nhân viên rất tinh tướng, chính là làm cho Phó A Bảo nhìn, muốn cho Phó A Bảo thấy một mặt lợi hại của y.

Chiêu này còn rất thành công, Phó A Bảo hướng về Trịnh Cảnh Đồng quăng tới ánh mắt nhìn với cặp mắt khác xưa, không nghĩ tới người này ở công ty còn rất có khí thế.

Phó A Bảo ngay cả công ty nhà mình còn chưa tới mấy lần, đi tới cũng là tìm người, căn bản không hảo hảo đi dạo qua, cho nên đối với chuyện công ty nhà mình một chữ cũng không biết, hôm nay cậu là mang theo mục đích tới, sau đó phỏng chừng phải ở chỗ này một thời gian dài, vì thế cậu cảm thấy nen hảo hảo hiểu rõ cái công ty này, cũng phải hảo hảo hiểu rõ người bên trong công ty này đối với Trịnh Cảnh Đồng có lòng ao ước như thế nào.

Thế là Phó A Bảo nhìn lướt qua nhân viên trong đại sảnh sau đó nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Em muốn

một phần danh sách nhân viên của từng bộ ngành, anh để người quen của công ty mang em đi dạo khắp nơi một hồi."

Nhân viên trong đại sảnh có chút mông lung, tâm nói người này là ai vậy, cũng quá lớn mật, dám nói với Trịnh tổng của bọn họ như vậy, còn vừa mở miệng đã muốn danh sách toàn bộ nhân viên của công ty, chuyện như vậy có thể tùy tùy tiện tiện cho một người ngoài biết sao, còn muốn cho người mang cậu ta đi tham quan công ty.

Nhưng đã thế thì thôi, quan trọng cái ngữ khí của cậu ta là cái kiểu gì a, vênh mặt hất hàm sai khiến, cậu cho rằng cậu là ai a! Con cái nhà ai, thực sự là không coi ai ra gì!

Trịnh tổng nhanh chóng cho hắn biết tay đi!

Sau đó Trịnh Cảnh Đồng liền lập tức cho chút biết tay.

Y vẻ mặt ôn hòa nói với Phó A Bảo: "Anh đưa em đi tham quan là được rồi, không cần người khác, người khác anh không yên lòng, em nói muốn đi đâu tham quan, chúng ta liền đi chỗ đó tham quan."

Cầm mọi người rớt xuống một chỗ.

Trịnh tổng, Trịnh tổng anh làm sao vậy, anh uống nhầm thuốc gì hả, anh bị cái quỷ gì bám vào người, anh sao không đánh vào mặt cậu ta, còn cười híp mắt xung phong nhận việc muốn làm hướng dẫn viên du lịch, Trịnh tổng anh mau tỉnh lại a, anh điên rồi sao!

Nhưng càng khiến mọi người phát điên với chuyện đã xảy ra.

Phó A Bảo căn bản không mua món nợ của Trịnh Cảnh Đồng, cậu một mặt ghét bỏ: "Mới không cần anh, anh dẫn em đi tham quan làm gì, anh sẽ không quên em đến tột cùng tới công ty làm gì đi, anh hướng sang một bên nháy mắt, em còn có thể nhìn ra cái quỷ a! Anh không phải cố ý đấy chứ? Trong lòng có quỷ?" Cậu nheo mắt lại.

Tất cả mọi người có chút kích động thổ huyết.

Cậu thật xấu xa, dám nói chuyện với Trịnh tổng như thế, cậu thực là quá xấu xa rồi! *(chỗ này bản gốc nó là "thói xấu" chứ không phải "xấu xa", nhưng khi dịch thì nó rất lủng củng nên ta sửa lại)*

Trịnh tổng lần này anh nhất định đánh mặt cậu ta đi, không nể mặt anh như thế, bộ dáng xinh đẹp cũng không được! Thực sự không được ở trên chúng ta, chúng ta phải thay mặt Trịnh tổng đánh ngươi cho hả giận.

Nhưng Trịnh tổng không chỉ không tức giận, còn thỏa hiệp nói: "Được được được, anh đều nghe lời em, em

nói cái gì chính là cái đó, sau này anh để Vu Cần đưa em đi tham quan công ty, hắn là phụ tá của anh, giao thiệp với rất nhiều bộ ngành trong công ty, rất quen thuộc."

"Không cho phép anh đi theo!"

"Anh khẳng định không đi theo, em yên tâm."

"Vậy được, anh sai người đem tư liệu chuẩn bị tốt cho em, ảnh gì đó a, thời gian vào công ty gì đó a, đã lập gia đình chưa a, em đều muốn." Công ty sau này nhất định là của đứa nhỏ trong bụng mình, ba ba ta đây liền trước tiên thay con tra xét một chút.

"Được, có điều trong thời gian ngắn khẳng định làm không cẩn thận, em trước tiên tới phòng làm việc của anh nghỉ ngơi một chút, ngồi xe lâu như vậy khẳng định rất mệt mỏi, đứng như vậy cũng mệt mỏi, nhanh lên lầu." Trịnh Cảnh Đồng quả thực che chở Phó A Bảo giống như che chở công chúa, còn kém dìu cậu tiến vào thang máy, kỳ thực y cũng muốn dìu đấy, đáng tiếc Phó A Bảo không chịu.

Một đám người tiến vào thang máy, cửa thang máy vừa mới khép lại phòng khách liền nổ tung, tất cả mọi người có chút không thể được, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào a, trong công ty này người dám sai khiến đại boss Trịnh Cảnh Đồng này ngoại trừ lão chủ tịch công ty cùng lão phu nhân chủ tịch công ty, căn bản không có người thứ 3 đâu.

Có thể hai người kia là cha mẹ của Trịnh đại boss a, thanh niên này là cái quỷ gì, chúng ta quen biết cũng không nhận ra!

Sai khiến còn chưa tính, đáng sợ chính là Trịnh đại boss còn rất trả nợ! Dáng vẻ y còn rất cao hứng! *(trả nợ trong tình huống này có nghĩa là còn hùa theo nịnh nọt, trong truyện này nhiều từ lóng ghê aaa!! =.=)*

Đây tuyệt bích là chưa uống thuốc đi!

Tất cả mọi người cùng tìm hiểu tin tức, hỏi Phó A Bảo là ai, đại boss sao lại không giới thiệu một chút ni!

"Đây là thân thích của Trịnh tổng? Tiểu Trần cậu có cùng giám đốc tham gia tiệc sinh nhật của Trịnh tổng đi, gặp người này chưa?"

"Tê… Thực sự không có ấn tượng gì, ân, không có ấn tượng."

"Đây rốt cuộc là ai vậy, nhìn qua tuổi không lớn lắm, lai lịch gì a?"

"Đúng rồi, tôi đã đã quên nói với các người rồi, hôm nay tôi nghe bộ ngành trên lầu nói Trịnh tổng hôm nay muốn dẫn vợ tới công ty, tôi lúc đó tưởng nói đùa, Trịnh tổng của chúng ta chưa có bạn gái a, kết hôn thì càng không thể nào, hai hôm trước mới tổ chức tiệc sinh nhật, nếu như Trịnh tổng có đối tượng mọi người

nhất định sẽ biết."

"Ai vậy, nói hươu nói vượn."

"Trước đây tôi cũng tưởng nói hươu nói vượn, nhưng bây giờ có chút tin, các ngươi nói người vừa nãy kia có phải em trai hay em trai của đối tượng kết hôn của Trịnh tổng không, giúp chị gái em gái đến điều tra?"

"Ai u, thật là có chút khả năng, Trịnh tổng của chúng ta thật sư muốn kết hôn?"

"Ai biết, có điều sẽ rất nhanh có tin tức thôi, chúng ta chờ chút liền biết rồi, sau đó tiểu đồng bọn trên tầng cao nhất của tôi sẽ thăm dò tin tức."

……

Những nhân viên này trong đại sảnh đang buôn dưa sôi nổi, mà mấy người Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo cũng vừa vặn tới tầng cao nhất, Vu Cần vừa vặn chỉ huy mọi người dừng việc chờ ở cửa thang máy.

50. Chương 50

Cửa thang máy vừa mở ra hoàn cảnh sạch sẽ sáng sủa liền khiến Phó A Bảo sáng mắt lên, Trịnh Cảnh Đồng công tác ở tầng cao nhất so với phòng khách lầu một xa hoa còn xinh đẹp hơn, tất cả vách tường đều là cửa sổ sát đất, tất cả khu làm việc đều là ngăn bằng kính, phi thường sáng sủa, hơn nữa liếc qua thấy ngay, tất cả mọi người chăm chỉ làm việc, bận rộn bận rộn nhưng lại có ngăn có nắp.

Vu Cần một chút liền nhận ra Phó A Bảo, hắn giúp đi làm visa, cơ mà lúc đó nhận lấy kích thích như vậy, Phó A Bảo chính là hóa thành tro hắn cũng nhận ra! *(tác giả: ←_← thật sự là kỹ năng lợi hại)*

"Chào tổng tài phu nhân! Chào Trịnh tổng!" Vu Cần ngay lập tức nịnh hót, mấy người xung quanh suýt chút nữa phun ra ngoài.

Vu Cần đem xếp hạng Phó A Bảo đứng trước Trịnh Cảnh Đồng, người khác rất quỷ linh tinh, xem các loại biểu hiện trước đây của Trịnh Cảnh Đồng liền biết y coi trọng Phó A Bảo cỡ nào, vì thế lấy lòng Phó A Bảo tổng tài phu nhân này khẳng định không sai, Trịnh đại boss khẳng định cũng sẽ rất vui vẻ.

Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên rất vui vẻ, không sai không sai, chính là tổng tài phu nhân không sai! Vu Cần quả nhiên chính là trợ lý tốt của mình a! Nhất định phải tăng tiền lương thêm tiền thưởng!"

Y vui vẻ, nhưng Phó A Bảo người trong cuộc này cũng không hài lòng a, tổng tài phu nhân cái quỷ gì! Tôi rõ ràng là nam nhân có được hay không! Thế là cậu mở to hai mắt trừng về phía Vu Cần.

Vu Cần lấm tấm mồ hôi, lẽ nào nịnh nọt không đập đúng?

Lưu Việt lúc này vội vã đến gần Phó A Bảo nói: "A Bảo, cậu mau để cho Trịnh tổng an bài cho cậu cái chức vị, không phải vậy tất cả mọi người sẽ gọi cậu là tổng tài phu nhân ni, không phải vậy chỉ có thể gọi cậu là Phó tiên sinh, nhiều không tốt a, gọi cậu như vậy chẳng phải là cùng công ty này không có liên quan rồi."

Phó A Bảo vừa nghe cảm thấy phi thường có đạo lý, liền lập tức quay đầu về phía Trịnh Cảnh Đồng nói: "Anh để em tới cong ty làm, chức vị cũng không an bài cho em một cái, anh không phải là nói tùy tiện một chút đi, kỳ thực căn bản không muốn em tới."

Lưu Việt càng ra nhiều mồ hôi, tâm nói không phải chính cậu chủ động muốn tới sao, sao đột nhiên lập trường liền thay đổi.

"Đây là phó tổng tài mới tới, Phó A Bảo Phó tiên sinh, sau này lời của cậu ấy nói các cậu phải coi như lời của tôi mà chấp hành, hiểu chưa?" Trịnh Cảnh Đồng lập tức liền an bài chức vị cho Phó A Bảo, vẫn là phó tổng tài phi thường thói xấu ~

Vu Cần cùng mấy nhân viên xung quanh nghe xong liền gật đầu liên tục, được được!

Phó A Bảo tuy rằng cảm thấy phó so với Trịnh Cảnh Đồng kém một chút, thế nhưng cậu cũng biết mình không phải chân tâm làm việc, cũng sẽ không tính toán nhiều như vậy, chỉ cần có chức lớn là được, hơn nữa cậu họ Phó, phó tổng tài, tổng giám đốc Phó, kỳ thực cũng là tổng giám đốc mà, hi hi. *(đm Phó tổng tài =)))))))*

Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục giới thiệu cho Phó A Bảo: "A Bảo, đây chính là chỗ làm việc của chúng ta, đó là văn phòng của anh, chúng ta đi nghỉ ngơi trước, sau đó ăn trưa, tiếp theo ngủ trưa, trong phòng làm việc của anh có một phòng ngủ nhỏ, vừa vặn có thể ngủ một lúc, như vậy mới có tinh thần đi dạo, công ty cũng rất lớn, tham quan cũng phải phí không ít tinh lực."

Phó A Bảo cảm thấy rất có đạo lý, hiện tại đều đã 10h, lát nữa là có thể ăn cơm, trước tiên đi dạo ở tâng cao nhất là được rồi.

"Được thôi." Phó A Bảo gật đầu đi theo Trịnh Cảnh Đồng vào phòng làm việc của y, mấy người Vu Cần và Lưu Việt đương nhiên cũng đi vào theo.

Văn phòng của Trịnh Cảnh Đồng tương đối lớn, phi thường rộng rãi, gọn gàng sáng sủa, chủ đạo là màu trắng, nhìn qua phi thường sạch sẽ, điểm ấy rất hợp với tâm ý của Phó A Bảo, không ai không thích chỗ sạch sẽ ngăn nắp.

"Phòng làm việc của anh thật không tệ, vậy văn phòng của em?" Phó A Bảo tâm nói mình cũng là phó tổng tài, dù sao cũng nên có một văn phòng chuyên môn lớn đi, sẽ an bài ở chỗ nào?

Trịnh Cảnh Đồng đầu tiên là sững sờ, tách ra 2 văn phòng? Vậy cũng quá ngược đi! Y suy nghĩ một chút nói: "A Bảo em và anh cùng một văn phòng liền tốt vô cùng, như vậy em có thể giám sát anh a, anh làm gì em đều biết, chẳng phải so với em một mình một phòng thì càng tốt hơn sao?"

"… Hình như có chút đạo lý." Phó A Bảo sờ sờ cằm, "Vậy được đi."

Phó A Bảo ở trong phòng làm việc của Trịnh Cảnh Đồng đi dạo một vòng, nhìn cái này nhìn cái kia, ngay cả phòng ngủ nhỏ thông với phòng làm việc thông nhau cũng xem một hồi, là một gian phòng nhỏ ấm áp vô cùng tốt, ngủ trưa rất tốt, lúc tăng ca muộn cũng có thể ngủ. *(em mà cũng đòi tăng ca saoo???)*

Phó A Bảo rất hài lòng, cậu đã đem nơi này cho rằng là lãnh địa của bản thân cậu, cuối cùng cậu ngồi trên ghế làm việc của Trịnh Cảnh Đồng quay một vòng, tâm tình vô cùng tốt, tới làm thật là một lựa chọn không tồi ni.

Văn phòng chỗ này rất tốt, Phó A Bảo nhìn cách ăn cơm còn chút thời gian, liền nghĩ đi tham quan những ngành khác của tầng cao nhất, có chút hiểu rõ công nhân viên cấp dưới bình thường cùng Trịnh Cảnh Đồng tiếp xúc nhiều nhất, tìm xem bên trong có hồ ly tinh bụng dạ khó lường nào hay không!

Bất quá cậu nói không cho Trịnh Cảnh Đồng ở cùng, vì thế không thể làm gì khác hơn là nhường cho Vu Cần ra tay.

"Anh tên là Vu Cần?" Phó A Bảo đối với tên của Vu Cần rất tò mò, "Anh và mẹ của Cảnh Đồng cùng họ ni, là thân thích?"

"Không phải, chính là đúng dịp." Vu Cần tâm nói tôi đúng là muốn làm thân thích của nhà Trịnh tổng, nhưng vận khí này của tôi không may a, "Phó tổng, tôi đưa cậu đi tham quan khu làm việc phía ngoài, công nhân quen biết dưới này, bọn họ sau này cũng là muốn hiệp trợ cậu công tác." Vu Cần không biết Phó A Bảo tới làm kẻ dở hơi, còn tưởng rằng cậu thật sự là muốn công tác ni.

Ra khỏi văn phòng tơi nơi mê hoặc nhất, chính là khu vực làm việc của thư ký của Trịnh Cảnh Đồng, thư ký cùng thư ký trợ lý, tổng cộng có gần 20 người, tuổi nhìn qua cũng không phải rất lớn, đại thể đều là dáng vẻ khoảng 30 tuổi, tuổi trẻ tương đối nhiều, trung niên cơ hồ không có, lượng công việc của thư ký chuyên môn của Trịnh Cảnh Đồng đều là rất lớn, phải xử lý mỗi vần văn kiện trọng yếu công ty đưa tới, cần tinh lực dồi dào mới có thể đảm nhiệm được, lớn tuổi một chút đều dựa theo năng lực thuyên chuyển công tác, bình thường đều là thăng chức làm cao tầng, rất nhiều đều là đi công ty chi nhánh đảm nhiệm chức vụ quan trọng, ở tầng kim này của Trịnh Cảnh Đồng, đi đâu cũng đều rất thuận tiện. *(kim: vàng)*

Lúc Vu Cần giới thiệu Phó A Bảo cho những người này tất cả mọi người đều có chút không hiểu ra sao, làm sao công ty đột nhiên lại thêm ra 1 phó tổng, có thể được mời tới Tổng công ty Trịnh thị làm phó tổng, nhất định là năng lực vô cùng xuất chúng, chắc ở chỗ xí nghiệp của cậu ta từng đảm nhiệm chức vụ trọng yếu, có kinh nghiệm quản lý phong phú, quá nửa là đào tới được, nhưng người trẻ tuổi này nhìn qua cũng quá nhỏ, thành niên chưa?

Có điều chuyện như vậy cũng không phải bọn họ có thể xem mồm, phía trên sắp xếp người thế nào đâu đến

phiên bọn họ quản, thế là mỗi người đều cung kính hướng về phía Phó A Bảo đến bắt chuyện, Phó A Bảo một bên mỉm cười đánh giá, đem mấy người nhìn qua có thể uy hiếp ghi vào trong lòng, xong xuôi ra khỏi khu làm việc Phó A Bảo liền hỏi Vu Cần: "Anh thành thật nói cho tôi biết, Trịnh Cảnh Đồng có cùng nữ thư ký xinh đẹp nào ở đây có một chân hay không? Có vài người cậu cũng cảm thấy xinh đẹp ni, không biết tên sắc lang Trịnh Cảnh Đồng này có thể khống chế được hay không.

51. Chương 51

Vu Cần nhất thời nghe không hiểu ý tứ gì, cũng không đúng, là hắn căn bản không nghĩ tới Phó A Bảo dĩ nhiên sẽ hỏi cái vấn đề như thế, đây là cái vấn đề quỷ gì?!

Thấy Vu Cần ngẩn ra trong lòng Phó A Bảo liền hơi hồi hộp, lẽ nào thật sự bị cậu đoán trúng? Lẽ nào Trịnh Cảnh Đồng thật sự cùng mỹ nữ nào đó ở đây có một chân? Kỳ thực có vài nam nhân bộ dáng cũng không tệ, có thể cùng nam nhân cũng có một hai chân như vậy?

Phó A Bảo não bổ một hồi như vậy, cảm thấy quả thực không thể được rồi! Cậu lập tức đã muốn lên cơn!

Vu Cần lúc này kịp thời phản ứng, cho dù tổng tài phu nhân tại sao hỏi cái vấn đề này, nhưng vào lúc này mình nên đứng bên phía tổng tài đại nhân thay y tẩy trắng!

Nha không đúng, tổng tài đại nhân vốn là thuần khiết!

Y đối với cao tầng trong công ty đều có chút xa rời, nam nhân có tiền trong cao tầng căn bản không tìm được người giữ mình trong sạch giống như Trịnh Cảnh Đồng, quả thực phi thường đáng được bỏ vào viện bảo tàng!

"Không thể nào, phó tổng cậu sao lại hỏi cái vấn đề này ni, tổng tài phu nhân đây là một người quy củ cỡ nào a, cậu nghĩ như vậy thật đúng là quá oan uổng y!" Vu Cần phi thường nghiêm túc chân thật đảm bảo Trịnh Cảnh Đồng không có chút dị tâm nào, trong lòng hắn nói thầm, không nghĩ tới Trịnh tổng lại tìm được bình dấm chua như thế, bệnh đa nghi trắng trợn như vậy, sau này Trịnh tổng phòng chừng thanh tĩnh không được nữa, có điều Trịnh tổng giống như còn rất hưởng thụ, hắn cũng sẽ không lèo lái lòng này, rất thừa thãi.

"Thật sự?" Phó A Bảo quăng tới ánh mắt hoài nghi.

"Thật sự!" Vu Cần sức mạnh phi thường đủ, Trịnh Cảnh Đồng xác thực phi thường an phận, xưa nay chưa từng cùng cấp dưới xinh đẹp nào đầu mày cuối mắt qua.

Phó A Bảo hơi yên tâm, thế nhưng Lưu Việt nói, dựa theo thân phận của Trịnh Cảnh Đồng, coi như y không có ý nghĩ gì, cũng có rất nhiều người tiền phó hậu kế nhào lên, thế là cậu lại hỏi: "Bên trong công ty có người có ý nghĩ đối với Trịnh Cảnh Đồng hay không, kiểu truy cầu y đấy?"

(tiền phó hậu kế: người trước hi sinh, người sau tiếp bước)

Có! Tại sao không có! Quả thực là một đống lớn đấy chứ! Vu Cần lòng nói tôi còn muốn chứ đừng nói con gái phỏng chừng cũng động lòng, đáng tiếc tôi là thẳng nam, ai…

"Ách… Cái này phỏng chừng nhất định là có, phó tổng cậu cũng biết, Trịnh tổng là người phi thường ưu tú, khẳng định có rất nhiều người ái mộ y." Không ai thích loại lời nói trái lương tâm vừa nghe liền biết là nói dối, quá vô căn cứ, nói rồi trái lại để Phó A Bảo trở nên không tín nhiệm y, Vu Cần vẫn là rất biết có chừng có mực, "Thế nhưng tôi bảo đảm, trong lòng Trịnh tổng cũng chỉ có một mình phó tổng cậu, trong công ty những người khác đối với y đều là cây khoai tây! Nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn!"

Phó A Bảo gật đầu, dù sao tôi đây tốt như vậy, Trịnh Cảnh Đồng đối với tôi quyết một lòng tình căn thâm chủng cũng là chuyện đương nhiên, có điều chỉ sợ có kỹ nữ có tâm cơ sử dụng thủ đoạn thượng vị a, đây thực sự là rất khó nói.

Thế là Phó A Bảo tiếp tục hỏi: "Vậy anh nói cho tôi một chút, đến cùng có người nào?"

Vu Cần tâm nói theo như cậu nói còn thế nào nữa, trong công ty khẳng định gà bay chó chạy, nói không chừng cậu nhẫn tâm còn muốn sa thải người nào đó, vậy tôi chẳng phải vương bát đản hại người mất chén cơm sao!

"Tôi đây không được rõ lắm, cái này trong lòng người khác nghĩ cái gì tôi cũng không biết, đúng không?" Vu Cần hàm hồ cho qua chuyện, "Chỉ cần tình cảm của cậu và Trịnh tổng tốt, cái này người khác nhất định là chen chân không vào được!"

Phó A Bảo có hơi thất vọng, dĩ nhiên là không hỏi ra, ngay cả trợ lý của Trịnh Cảnh Đồng cũng không biết, xem ra những người kia còn ẩn giấu tới rất sâu.

"Đúng rồi, tôi nghe Trịnh Cảnh Đồng nói visa của tôi là anh giúp đỡ làm, lúc nào có thể xong?" Phó A Bảo theo Vu Cần đi thăm dò các bộ ngành khác, sau khi liên tiếp nhìn thấy một đám đại mĩ nhân cậu cảm giác nguy hiểm càng mạnh, cậu cảm giác mình cần gấp một tấm giấy hôn thú làm đảm bảo!

"Phó tổng yên tâm, thỏa thỏa, rất nhanh sẽ có, tôi chờ uống rượu cưới của cậu cùng Trịnh tổng."

"Ai u, không nghĩ tới Trịnh Cảnh Đồng còn đem việc này nói cho anh biết a." Phó A Bảo có chút đắc ý, xem ra Trịnh Cảnh Đồng thật sự rất thích cậu ni.

"Đúng vậy, Trịnh tổng so với người khác đều gấp gáp hơn, đã sớm một chút muốn kết hôn, còn nói muốn làm hôn lễ long trọng, tôi có thể thấy, Trịnh tổng đặc biệt cao hứng." Vu Cần liều mạng vì tình cảm của Trịnh Cảnh Đồng mà nói tốt, hắn cảm giác mình sau này phải cùng Trịnh Cảnh Đồng yêu cầu tranh công.

Phó A Bảo tâm tình rất tốt, hài lòng về phòng làm việc, gần tới thời gian bữa trưa, cậu có chút đói bụng,

hơn nữa có chút muốn uống chua.

Phó A Bảo trở về văn phòng, lúc nghỉ trưa các công nhân khác cũng trở nên sôi nổi, Vu Cần vốn là đối tượng mà mọi người muốn kết giao, ngày hôm nay thì càng thêm, thời gian vừa đến thì có rất nhiều người đem hắn vây quanh, ở chỗ hắn tìm hiểu chuyện của phó tổng mới.

"Vu trợ lý, đến cùng là tình huống thế nào, phó tổng mới này nhảy dù chỗ nào tới, bao nhiêu tuổi a, nhìn qua sao còn trẻ như vậy."

"Nhìn qua thật đẹp trai, có bạn gái chưa? Kết hôn chưa?"

"Tôi thấy Trịnh tổng đối với cậu ta mặt tươi cười, người này lai lịch gì?"

……

Mọi người mồm năm miệng mười, đối với Phó A Bảo quả thực hiếu kỳ muốn chết rồi.

Vu Cần vung vung tay: "Hôm qua tôi đã nói với mấy người các ngươi rồi, Trịnh tổng muốn dẫn vợ tới làm, chính là phó tổng, cậu ấy là phó tổng tài của công ty nhưng thật ra là tổng tài phu nhân! Trịnh tổng đối với cậu ấy rất để tâm, cái gì cũng đều nghe cậu ấy!"

Tất cả mọi người đều giống như ngu ngốc mà nhìn Vu Cần, nói đây là cái quỷ gì, đó là một nam nhân có được hay không!

"Không tin tôi đúng không? A, tôi có bệnh sao a, nói đùa với các ngươi kiểu như vậy, Trịnh tổng mà biết liền đánh chết tôi!" Vu Cần cảm giác mình quả thực ủy khuất, "Tôi lần đầu biết tin này, Trịnh tổng cũng không có ý định giấu diếm, tôi hiện tại nói với các ngươi cũng là nhắc nhở các ngươi một chút, đừng mạo phạm phó tổng, ở trước mặt cậu ta biểu hiện tốt, đừng chọc cậu ta không vui, đây là gần như đã là tổng tài phu nhân đã được xác định, qua thời gian ngắn nữa trong chúng ta khẳng định có người sẽ nhận được thiệp cưới!"

Vãi, cằm của tất cả mọi người đều rơi xuống một chỗ, không phải đang đùa đấy chứ?

"Ách…" Có một lá gan lớn hơn một chút hỏi một câu, "Phó tổng là nữ?" Tuy nói xinh đẹp đúng là xinh đẹp, nhưng đó là hình dáng mỹ nam a, vừa nhìn cũng không phải nữ!

"Nam! Tổng tài phu nhân của chúng ta chính là nam, hơn nữa lai lịch không nhỏ, các ngươi đoán xem cậu ấy là con cái nhà ai." Vu Cần bán cái nút thắt, lúc trước thời điểm hắn nghe nói sợ hết hồn, lúc này phải cố gắng dọa những người khác!

"Lai lịch gì?" Mọi người phi thường hiếu kỳ.

Vu Cần nhìn một vòng mọi người hỏi: "Biết Phó thị chứ? Chủ tịch của Phó thị chính là Phó Minh kia, làm công nghiệp nặng."

Mọi người gật đầu, khẳng định biết a, Phó thị vẫn hợp tác với Trịnh thị bọn họ ni.

"Phó tổng chính là con trai nhỏ của Phó Minh!"

Ta thao a! Lần này toàn bộ nổ tung rồi!

Phó thị vì muốn cùng Trịnh thị thông gia, thế mà đem con trai gả tới ni! Càng hiếm có chính là, Trịnh gia còn đáp ứng rồi!

Tất cả mọi người đối với phương thức thông gia mới mẻ độc đáo như thế quỳ! *(chỗ này đúng tác giả viết thế nha, ta không chém chỗ nào luôn, phang thẳng QT)*

"Hiện tại các ngươi biết rồi chứ? Tuyệt đối không nên đắc tội với cậu ấy, bằng không chịu không nổi!" Vu Cần căn dặn mãi, "Đặc biệt mấy người a, sau này Trịnh tổng có vợ rồi, liền chết tâm đi, không phải vậy đến lúc… chà chà."

"Phốc, lời này anh nên nói với Đoạn quản lý." Có một nữ thư ký xem kịch vui che miệng cười, "Có điều anh nói cũng không tin được, thông gia sao có thể liên hợp như thế, hai người đàn ông kết hôn, con cái làm sao bây giờ, Trịnh tổng lại là con độc nhất."

"Tôi đây cũng không biết, tôi cũng không dám hỏi Trịnh tổng a, phỏng chừng hai nhà khẳng định có suy tính, chúng ta cũng không cần quan tâm vớ vẩn. Chỗ Đoạn quản lý tôi cũng đã sớm nhắc nhở qua, cô ấy là người thông minh, khẳng định biết thân biết phận."

Hắn hiển nhiên đánh giá cao Đoạn Phỉ, Đoạn Phỉ hoàn toàn không thể tiếp thu, cô cũng không muốn tiếp thu!

52. Chương 52

Nhà hàng cao cấp đặt cơm trưa rất nhanh mang tới, đều là căn cứ theo thực đơn Trịnh gia cung cấp tỷ mỉ chuẩn bị, không chỉ có mỹ vị tốt, còn có mỹ quan, Trịnh Cảnh Đồng bồi Phó A Bảo ăn một bữa cơm mỹ mỹ, ăn uống no đủ, Phó A Bảo đương nhiên liền muốn ngủ trưa, gian phòng nhỏ sát vách đều chuẩn bị ổn thỏa, Trịnh Cảnh Đồng cũng muốn bồi cùng ngủ, đương nhiên không có thực hiện được, y phi thường thất vọng.

Hơn 1h chiều Phó A Bảo rốt cục tỉnh rồi, cậu phát hiện văn phòng của Trịnh Cảnh Đồng đã hoàn toàn thay đổi, thêm rất nhiều trang trí, còn thêm một cái bàn làm việc, cậu biết đây khẳng định là chuẩn bị vì cậu.

Mà tư liệu công nhân cậu yêu cầu cũng đều toàn bộ chuẩn bị kỹ càng đặt trên bàn làm việc của cậu, chỉ chờ cậu lật xem thôi.

Phó A Bảo phi thường hài lòng, hiệu suất công việc của Trịnh thị không tệ, không trách công ty phát triển được tốt như vậy ni.

Mang theo tư liệu về công nhân ở chỗ Vu Cần dẫn dắt đi, Phó A Bảo bắt đầu điều tra lữ trình của toàn bộ công ty, bất quá cậu cũng không não tàn đến mức đem toàn bộ công ty đều đi dạo một lần, đi dạo đều là tới các bộ ngành cùng Trịnh Cảnh Đồng bình thường có tiếp xúc, ngoài ra còn có các bộ ngành có tương đối nhiều tuấn nam mỹ nữ.

Ví dụ bộ phận quan hệ xã hội.

Bộ phận quan hệ xã hội là một bộ ngành người mới xuất hiện lớp lớp, người của bộ ngành này hoặc là tài ăn nói tuyệt vời, hoặc là thủ đoạn tuyệt vời, hoặc là tướng mạo, ngoại trừ loại làm việc vặt cùng trợ lý và thư ký, những người khác đều chí ít nắm giữ một trong 3 điều vừa nói trên.

Bởi vì ở tổng công ty Trịnh thị, bộ ngành này người càng ưu tú, tài ăn nói thủ đoạn tướng mạo 3 cái này có một đám lớn, mà giám đốc bộ phận quan hệ xã hội Đoạn Phỉ này là một nhân sĩ đại biểu trong số đó, cô mặc kệ phương diện nào cũng đều phi thường xuất chúng, nói là một đóa hoa sáng nhất trong công ty cũng không quá đáng.

Đoạn Phỉ biết chuyện Phó A Bảo buổi chiều đến, cô hôm nay vốn phải tiếp đãi một khách hàng rất quan trọng, vì thế buổi chiều 3, 4h vừa mới về, liền nghe nói công ty có phó tổng tài mới nhậm chức.

Cô ban đầu cũng không coi là chuyện to tát gì, Trịnh thị lớn như vậy, phó tổng tài vốn là có mấy cái, thêm một cái cũng không nhiều, thiếu một cái cũng không ít, cũng chính là đến chia sẻ công tác với Trịnh Cảnh Đồng, cùng cô không quan hệ nhiều lắm, chính là có thêm một thủ trưởng, cô là bộ phận quan hệ xã hội, phương diện ranh giới quan hệ với người khác rất am hiểu, quyết định của thủ trưởng cô cảm thấy vẫn rất bình thường, bằng không thì không thể còn trẻ như vậy liền leo đến vị trí hiện tại.

Cho nên cô hoàn toàn không quan tâm, nhìn cấp dưới trong văn phòng sột sột soạt soạt thảo luận cô cũng không để ý, tâm tư của cô đều đặt ở tin tức hôm qua nghe được từ Vu Cần, lúc đó trong đầu rất loạn cũng không nghĩ ra đầu mối gì, chỉ hi vọng Vu Cần chỉ là đùa giỡn.

Kỳ thực cấp dưới của cô đều biết thân phận thực của phó tổng mới, toàn bộ công ty đều lưu truyền tới mức sôi sùng sục, nói là phó tổng tài mới nhưng thật ra là tổng tài phu nhân, lại còn là nam, phi thường mới mẻ, từ lúc ăn cơm trưa đã bắt đầu tán gẫu, hiện tại toàn bộ công ty đều biết rồi.

Nhưng bộ phận quan hệ xã hội này tương đối đặc biệt, tổng giám đốc vừa vặn thích đại boss Trịnh Cảnh Đồng này, vì thế thảo luận trọng điểm của nhân viên bộ ngành này đặt trên người Đoạn Phỉ, có điều bị trở ngại bởi thân phân của Đoạn Phỉ cùng với cân nhắc tới tính cách của cô, tất cả mọi người đều không dám biểu lộ ra, vì thế Đoạn Phỉ đương nhiên một chút không nhìn ra trong phòng làm việc có cái gì dị thường, căn bản không biết người mà mọi người đang bàn luận là cô.

Chỉnh lý xong thành quả công tác hôm nay cùng hợp đồng nắm được, gọi điện thoại cho bộ phận thư ký tầng cao nhất, sau khi được Trịnh Cảnh Đồng cho phéo Đoạn Phỉ vào thang máy đi lên tầng cao nhất của công ty, văn kiện trong tay cô cần Trịnh Cảnh Đồng ký tên, thuận tiện cô cũng phải bước đầu báo cáo lại thành quả công tác ngày hôm nay.

Có điều mục đích chủ yếu nhất của cô vẫn là cùng Vu Cần gặp mặt hảo hảo hỏi một chút, trong điện thoại chân tâm nói không rõ ràng.

Nhưng vừa lên đến tầng cao nhất cô liền phát hiện ánh mắt mọi người nhìn cô là lạ, so với bình thường hoàn toàn khác nhau, rất nhiều người liếc mắt nhìn cô vội vàng quay đầu giả bộ bận rộn làm việc, thái độ rất không thích hợp, cô không có thuật đọc tâm, phân tích không ra những người kia rốt cuộc là ánh mắt gì, giống như là đồng tình? Hay là cười nhạo? Hay là cái gì khác?

Còn có người đang nhìn cô xì xào bàn tán.

Đoạn Phỉ cảm thấy không hiểu ra sao, tâm nói mình hôm nay mặc quần áo không đúng chỗ nào sao? Hẳn là không a, trước khi lên lầu ở phòng làm việc của mình đã sửa xong rồi, xác định không thành vấn đề mới lên a, cô mỗi lần tới gặp Trịnh Cảnh Đồng đều sẽ hảo hảo thu thập bản thân, chỉ sợ lưu lại cho Trịnh Cảnh Đồng cái ấn tượng gì xấu.

Có điều ánh mắt của mọi người khiến cô kỳ quái, thế là trước khi cô vào văn phòng của Trịnh Cảnh Đồng liền đi vào phòng rửa tay một chuyến, cẩn thận kiểm tra lại kiểm tra, nhìn xung quanh không thành vấn đề, Đoạn Phỉ càng kỳ quái, mình đi ra ngoài mới nửa ngày mà thôi, trong công ty đến cùng là xảy ra chuyện gì a, hay là phó tổng mới lẽ nào cùng mình có quan hệ gì sao, công ty muốn làm điều động nhân sự?

Vậy cũng không thể nhanh như vậy đi, cô một điểm phong thanh cũng không thu được, hơn nữa coi như thật sự có điều động, Đoạn Phỉ cảm thấy theo năng lực của mình cũng sẽ không bị xuống chức hoặc là bị khai trừ, năng lực của cô có con mắt cùng nhìn thấy.

Nhưng vì cái gì mà ánh mắt của mọi người nhìn cô kỳ quái như thế a? Rõ ràng dáng vẻ không phải là chuyện tốt gì, chẳng lẽ muốn đem cô chuyển đi?

Mà vào lúc này trong phòng làm việc của Trịnh Cảnh Đồng Phó A Bảo cũng vừa hay thảo luận tới chuyện của bộ phận quan hệ xã hội, cậu vừa đi dạo một vòng các bộ ngành to to nhỏ nhỏ của công ty, đem công nhân quan trọng của công ty quen mặt, đặc biệt xinh đẹp, không chỉ là mỹ nữ, soái ca cậu cũng không buông ta.

Trong đó khiến Phó A Bảo ấn tượng sâu sắc nhất chính là bộ phận quan hệ xã hội, bộ ngành này thực sự là tuấn nam mỹ nữ khắp nơi, cơ hồ khí chất của mỗi người đều xuất chúng, khiến cậu lo lắng không thôi.

Đặc biệt là giám đốc bộ phận quan hệ xã hội ra ngoài không có ở đây kia, thật là một đại mỹ nhân, tuy rằng không sánh được với tỷ tỷ xinh đẹp kia nhìn thấy ở tiệc sinh nhật của Trịnh Cảnh Đồng *(là Hạ Tình tỷ á)*, thế nhưng cũng phi thường xuất chúng, nhìn ảnh liền biết có bao nhiêu xinh đẹp, hỏi Vu Cần, nói là người thật so với anh còn xinh đẹp hơn.

Phó A Bảo ngồi ở trên ghế làm việc của mình nhỏ giọng hỏi Vu Cần bên cạnh: "Giám đốc bộ phận quan hệ xã hội, vậy khẳng định là cao tầng công ty đi, có phải là thường xuyên cùng Trịnh Cảnh Đồng gặp mặt?"

Thanh âm cậu hỏi rất nhỏ, Trịnh Cảnh Đồng ngồi ở nơi xa không nghe thấy, Vu Cần đã hoàn toàn đã biến thành trợ lý của Phó A Bảo, "khứu giác" của hắn nhạy bén, hiện tại đã một lòng hướng về Phó A Bảo, liền cũng dùng thanh âm của Trịnh Cảnh Đồng không nghe thấy nhỏ giọng nói: "Đúng vậy a, thường xuyên đến, rất được Trịnh tổng coi trọng."

"Như vậy a..." Phó A Bảo cầm tư liệu của Đoạn Phỉ nhìn xung quanh, đại mỹ nhân như vậy thường xuyên tới tìm Trịnh Cảnh Đồng, đây là cọ sát ra chút tia lửa gì đó rất bình thường a, "Cô ta đối với Trịnh Cảnh Đồng hứng thú sao?"

Vu Cần tâm nói chính là có tôi cũng không thể nói a, Trịnh tổng cũng đã có cậu, Đoạn Phỉ nhất định sẽ tự động lùi đi, cậu còn là con trai của Phó Minh, ai dám tranh với cậu!

Phó A Bảo đang hỏi ni, cửa phòng làm việc đột nhiên bị gõ, Trịnh Cảnh Đồng nói là Đoạn Phỉ, trước đó thư kí cũng đã gọi điện tới.

"Vào đi." Trịnh Cảnh Đồng cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục xử lý công việc trong tay, y muốn làm xong sớm một chút theo A Bảo về nhà.

Đoạn Phỉ đẩy cửa đi vào, sau đó vừa vặn đối mặt với Phó A Bảo.

Đoạn Phỉ không quen biết Phó A Bảo, cô hôm qua lên mạng điều tra tư liệu về Phó A Bảo, thế nhưng không tra được cái gì hữu dụng, trong con trai của Phó Minh, tư liệu trên internet chỉ có Phó Trạch Văn, không có ảnh của Phó A Bảo, chỉ có giới thiệu sơ lược, nói là năm Phó Minh và Hứa Dung có một con trai nhỏ, tên là Phó A Bảo, cái khác đều không có.

Nhưng Phó A Bảo nhận ra Đoạn Phỉ a, cậu vừa lúc cùng Vu Cần âm thầm nói về Đoạn Phỉ ni.

Nhắc tới tào tháo, tào tháo đến liền.

53. Chương 53

Đoạn Phỉ kỳ quái trong phòng làm việc của Trịnh Cảnh Đồng sao lại thêm ra một người, hơn nữa trang trí trong phòng làm việc cùng với ngày hôm qua không giống lúc trước, những nơi khác trong công ty cũng có chút thay đổi, thế nhưng không thay đổi lớn bằng văn phòng của Trịnh Cảnh Đồng, nơi này thế mà có thêm một cái bàn làm việc.

"Trịnh tổng." Có người ngoài ở đây, Đoạn Phỉ biểu hiện khá quy củ, đúng quy đúng củ đem văn kiện trong

tay đưa tới trên bàn làm việc của Trịnh Cảnh Đồng để ký tên, cô không chú ý nhiều lắm, căn bản không liên tưởng đến tình báo hôm qua Vu Cần tiết lộ với cô.

Phó A Bảo nhìn Đoạn Phỉ, sau đó lại nhìn tư liệu trong tay, lại nhìn Đoạn Phỉ, lại nhìn tư liệu trong lay, cuối cùng chỉ vào tư liệu nhỏ giọng nói với Vu Cần: "Chính là người này đi, Đoạn Phỉ."

"Ân, giám đốc bộ phận quan hệ xã hội của công ty chúng ta, có năng lực xuất chúng." Vu Cần máy móc giới thiệu, hắn cũng không muốn gây sự, hơn nữa quan hệ của hắn và Đoạn Phỉ không tệ, không hy vọng nhìn Đoạn Phỉ xui xẻo.

"Cô kia cùng Trịnh Cảnh Đồng có gì hay không? Cô ta có thích Trịnh Cảnh Đồng hay không?" Trịnh Cảnh Đồng chỉ thích một mình Phó A Bảo cậu bây giờ là rất rõ ràng, có người nói cũng không có cùng người khác cấu kết làm bậy, thế nhưng đảm bảo không có ai tới gần thì không thể.

Vu Cần cười gượng hai tiếng: "... Tôi đây làm sao biết a, tôi cảm thấy hơn nửa là không thể nào, phó tổng cậu đều sắp kết hôn với Trịnh Cảnh Đồng, không cần thao tâm tới những thứ này."

"Không có là tốt nhất." Phó A Bảo cảm thấy bộ dáng Đoạn Phỉ xinh đẹp như vậy có chút nguy cơ.

Trịnh Cảnh Đồng xem xong văn kiện Đoạn Phỉ đưa lên, phát hiện không có vấn đề liền ký tên, lúc xong văn kiện y cười nói với Đoạn Phỉ: "Làm rất tốt, trường hợp của Nghệ Cảnh cũng phải tiếp tục đi theo, danh tiếng của bọn họ rất tốt, thế nhưng biểu giá quá cao, cô nói cho bọn họ biết, công ty chúng ta có dự định hợp tác dài hạn."

"Được Trịnh tổng, anh yên tâm đi." Nhận lấy cho phép của Trịnh Cảnh Đồng, tâm tình của Đoạn Phỉ tốt hơn rất nhiều, cô nhìn Vu Cần một cái, dùng ánh mắt ra hiệu hắn đi ra, cô có chuyện tìm hắn.

Vu Cần tê cả da đầu, tâm nói tìm tôi làm gì a, tôi cũng không muốn dính líu tới chuyện của cô, bất quá hắn cũng không tiện giả chết, sau khi Đoạn Phỉ ra khỏi phòng một lát, hắn cũng kiếm cớ đi ra ngoài, hai người ở phòng giải khát tán gẫu chuyện cả ngày hôm nay.

"Ai u, bà cô của tôi ơi." Vu Cần đi tới cửa phòng giải khát, xung quanh không có nhân tài quay đầu cùng Đoạn Phỉ tiếp tục, "Cô đây không phải đã gặp được sao, trong phòng làm việc của Trịnh tổng vừa nãy chính là tổng tài phu nhân a!"

"Ha?"

"Con trai nhỏ của Phó Minh, tên là Phó A Bảo, cô đã nghe nói chứ, hôm nay công ty có một vị phó tổng tài nhảy dù, chính là cậu ta!" Vu Cần nhìn ánh mắt Đoạn Phỉ mang theo điểm đồng tình, "Có điều Trịnh tổng không an bài cho cậu ấy văn phòng riêng, hai người sau này làm việc cùng một khối."

Đoạn Phỉ nhìn chằm chằm Vu Cần vài giây, cô trong khoảng thời gian ngắn có chút không thể tiêu hóa.

"Cô nhìn tôi cái gì, cô cho rằng tôi đang đùa giỡn với cô sao, cô đi hỏi những người khác trong công ty một chút, hiện tại phỏng chừng toàn bộ công ty đều biết chuyện này, tôi trước đó cùng cậu ấy đi kiểm tra từng bộ ngành lúc cô không ở đây, những người kia trong bộ ngành của cô có thể đã nhất thanh nhị sở."

Vu Cần nhìn giao tình trước đây đối với Đoạn Phỉ có tâm đề nghị: "Trịnh tổng chỗ đó cô hay là thôi đi, tôi quan sát một ngày, Trịnh tổng đối với con trai nhỏ này của Phó Minh thật sự để ý, cái gì cũng đều nghe cậu ấy, hơn nữa hai người qua một thời gian ngắn nữa sẽ tới Mĩ kết hôn, cô cũng biết tình huống của Phó gia, tranh giành khẳng định không tranh nổi."

Gia thế của Đoạn tốt vô cùng, cũng coi như là dòng dõi thư hương, có điều khẳng định cùng Phó gia Trịnh gia không cách nào so sánh được.

"Lẽ nào cha mẹ Trịnh tổng cũng đồng ý sao?!" Đoạn Phỉ hoàn toàn không thể tiếp thu, xuất thân của cô tốt, điều kiện mọi mặt đều tốt vô cùng, nếu như không phải là vì Trịnh Cảnh Đồng, cô hoàn toàn có thể tự mình mở sự nghiệp khác, mà không phải đến Trịnh thị này thay người làm công, cô tiếp tục là quản lý cao cấp đến đâu cũng chỉ có tiền lương cùng tiền thưởng thôi a.

"Đồng ý, làm sao không đồng ý, buổi trưa hôm nay lúc ăn cơm tôi thấy hai người bọn họ gọi điện thoại với chủ tịch và phu nhân chủ tịch ni, ngữ khí cực kì thân mật, vừa nhìn quan hệ cũng rất tốt." Vu Cần nhớ lại cú điện thoại ban trưa da gà liền rơi đầy đất.

Hắn không hiểu tại sao gọi điện thoại lại muốn dùng chế độ rảnh tay, thời điểm Phó A Bảo nói chuyện điện thoại có chút xa, hai người Trịnh Cảnh Đồng cùng phu nhân chủ tịch hàn huyên thật lâu, nghe nội dung cuộc trò chuyện, cảm giác Phó A Bảo mới là con ruột của phu nhân chủ tịch, các loại quan tâm các loại che chở, mà Trịnh Cảnh Đồng quả thực chính là nhặt được từ đống rác, bị cha mẹ y ghét bỏ các kiểu.

Miệng Đoạn Phỉ hết mở lại đóng, cô đối với cái thế giới này không hiểu, Trịnh Cảnh Đồng là con trai độc nhất của Trịnh gia, cùng một nam nhân kết hôn cha mẹ y lại có thể đồng ý? Hơn nữa còn rất cao hứng?

Anh xác định đây không phải đùa giỡn tôi đấy chứ?!

"Thật sự, tôi khuyên cô vẫn là quên đi, Đoàn quản lý với cái điều kiện này của cô sao không tìm được nam nhân thật tốt chứ, quên đi thôi." Vu Cần thở dài, "Tôi không hiểu hai nhà bọn họ tại sao đột nhiên muốn thông gia, có điều xem tình huống quá nửa là đã thành định cục, cô nhìn thông suốt một chút."

Vu Cần nhìn đồng hồ, đi ra đã một hồi lâu, hắn là lấy cớ tới phòng rửa tay, hiện tại nên về rồi, Phó A Bảo đối với rất nhiều thứ trong công ty cũng không hiểu rõ, đều là hắn giải thích, không thể rời bỏ người.

"Tôi đi về trước, cô nghĩ thông suốt một chút, a?" Vu Cần rót một ly cà phê bưng rời đi, lưu lại một mình Đoạn Phỉ trong phòng giải khát choáng váng, cô hoàn toàn không thể tiếp thu sự thực này.

***

Tay nghề Vu Cần pha cà phê vô cùng tốt, hạt cà phê trong phòng giải khát cũng rất tốt, hắn rót một chén chuẩn bị đi tâng bốc nịnh nọt Phó A Bảo.

Có thể vỗ mông ngựa ở trên đùi ngựa, Trịnh Cảnh Đồng nhìn Vu Cần bưng ly cà phê cho Phó A Bảo, mà Phó A Bảo còn đần độn nói tiếng cảm ơn, sau đó cả người Trịnh Cảnh Đồng đều sắp bùng nổ.

"A Bảo không thể uống cà phê!" Bệnh tim của Trịnh Cảnh Đồng đều sắp bị dọa đi ra, phụ nữ có thai bình thường sẽ không kiến nghị uống cà phê, huống chi tình huống của Phó A Bảo đặc biệt như vậy, nếu như uống xong liền xấu thì làm sao bây giờ!

Trịnh Cảnh Đồng hai ba bước từ vị trí của mình đi tới, bưng ly cà phê của Phó A Bảo lên uống một hơi cạn sạch, nhìn Vu Cần trợn mắt ngoác mồm, tình huống này thế nào?

Tiếp theo Trịnh Cảnh Đồng lại mang ra một đống đồ mang từ nhà đến đưa cho Vu Cần: "Đi pha ly sữa bột cho A Bảo."

"…" Vu Cần cầm lọ thủy tinh trong suốt, nhìn bột màu trắng bên trong nghẹn lời không nói gì.

Trịnh đại boss, vợ anh 20 tuổi, không phải 2 tuổi, cậu ấy không cần uống sữa bột, anh nuôi con sao?

Kỳ thực đây là sữa bột của phụ nữa có thai, là hàng hiệu Lưu Việt căn cứ theo tình huống đặc biệt của Phó A Bảo chọn, bên trong bình này chính là làm giả bên ngoài, cũng không thể để người ta nhìn thấy sữa bột dành cho phụ nữ có thai đóng nguyên gói, một đại nam nhân uống sữa bột của phụ nữ có thai, không bị người ta nói bệnh thần kinh mới là lạ.

Kỳ thực hiện tại cũng không tốt hơn bao nhiêu, Vu Cần hiện tại cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng rất có bệnh.

Bây giờ người có tiền thật là biết chơi, Vu Cần trong lòng nói thầm đi giúp pha sữa bột, trước khi đi Trịnh Cảnh Đồng đem nhiệt độ các loại những việc cần chú ý dặn dò một phen, đây cũng là tam quan đổi mới đối với Vu Cần, một đại nam nhân không chỉ uống sữa bột, còn nghiên cứu cách uống đến như vậy…

***

Lúc Vu Cần trở lại phòng giải khát Đoạn Phỉ đã biến mất, cô về phòng làm việc dưới lầu của mình rồi.

Đoạn Phỉ tới thời điểm không hiểu tại sao ánh mắt nhìn cô của mọi người là lạ, lúc trở về liền hoàn toàn minh bạch, chuyện cô thích Trịnh Cảnh Đồng cơ hồ toàn bộ công ty đều biết, đặc biệt những nữ nhân viên đồng dạng kia đối với Trịnh Cảnh Đồng có tình ý thế nhưng điều kiện cũng không tốt như cô, quăng tới ánh mắt thì khỏi nói, cười trên sự đau khổ của người khác đều là khinh thường.

Đoạn Phỉ sau khi trở về văn phòng liền đem cửa khóa trái, cô bây giờ một chút tâm tình công tác cũng

không có, cô đến Trịnh thị chính là vì Trịnh Cảnh Đồng, thế nhưng hiện tại Trịnh Cảnh Đồng sắp kết hôn, cô dâu cũng không phải cô, cô hoàn toàn không thể tiếp thu.

Nếu như điều kiện khắp mọi mặt đều so với cô tốt hơn, cô cũng tiếp thu, là Đổng Mạn cũng được, điều kiện của Đổng Mạn thực sự rất tốt, ngoại trừ tuổi tác, cái khác đều phi thường xuất sắc.

Nhưng Phó A Bảo là nam a! Cậu ta không sinh con được!

Cô hoàn toàn không nghĩ ra tại sao cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng sẽ đồng ý chuyện này, này căn bản không hợp lý.

…. Không đúng!

Đoạn Phỉ ngồi ở trên ghé căn ngón tay đột nhiên ngẩng đầu lên.

Thông gia!

Hai nhà là thông gia!

Phó A Bảo rõ ràng là một nam nhân, thế nhưng cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng nhìn qua yêu thích cậu ta như vậy, vậy chỉ có một khả năng!

Trịnh thị gặp nguy cơ, cần Phó thị trợ giúp!

Cô nhớ lại tư liệu của Phó A Bảo, từ năm sinh tính ra, hiện tại Phó A Bảo nhiều nhất cũng là 20 tuổi, giỏi lắm thì là một sinh viên đang học đại học, có thể làm gì? Có thể có cái gì mới có thể?

Không có thứ gì, bằng không làm sao sẽ không có văn phòng riêng của mình, nhất định là hai nhà đã thỏa thuận, để cậu lại đây chuyên môn giám sát Trịnh Cảnh Đồng, muốn nhúng tay vào chuyện của Trịnh thị, thông gia phỏng chừng chỉ là ở bề ngoài, trong âm thầm Trịnh thị khẳng định còn bỏ ra rất nhiều.

Trịnh Cảnh Đồng thì lại hoàn toàn là vật hi sinh trong quan hệ thông gia! *(tác giả: ←_← cô nương thật não động)*

Đoạn Phỉ trong nháy mắt không còn uể oải, cô hiện tại cảm giác mình có trách nhiệm trên người, cô muốn cứu vớt Trịnh Cảnh Đồng ra khỏi dầu sôi lửa bỏng!

Cô bình thường không phải ngốc, nhưng gặp phải vấn đề yêu đương thông minh liền triệt để không còn, không biết rốt cuộc là não bổ thế nào, ngược lại cô hiện tại cho rằng người bị hại Trịnh Cảnh Đồng hiện tại thật đáng thương, ngay cả cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng đã thỏa hiệp, vì công ty ủy khúc cầu toàn.

Có điều Đoạn Phỉ ở Trịnh thị theo đuổi thật nhiều năm, cô thật sự không phát hiện Trịnh thị có vấn đề gì, xưa nay cũng chưa từng nghe nói loại phong thanh này, danh tiếng của Trịnh thị rất tốt, hơn nữa còn đang trong thời kì lên cao.

Cô không nghĩ ra nguyên nhân.

Thế là cô suy nghĩ một chút, quyết định trực tiếp tìm Trịnh Cảnh Đồng hỏi rõ ràng, nếu như có thể, cô thậm chí đều muốn trực tiếp gặp cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng nói chuyện một chút! Ở tình huống tất cả mọi người không biết, nếu như cô có thể đưa ra cứu giúp, cùng Trịnh Cảnh Đồng chung hoạn nạn, giải trừ nguy cơ của Trịnh thị, này…

Khó khăn trên thế giới này không có không giải quyết được, tình hình kinh doanh của công ty rõ ràng rất tốt, giá cổ phiếu cũng rất ổn định, rốt cuộc là nguyên nhân gì để Trịnh gia hướng Phó gia thỏa hiệp, thật sự cần phải điều tra một chút.

Thế là Đoạn Phỉ rất nhanh phấn chấn lên, cô lại liên lạc với Vu Cần, nói tối hôm nay muốn hẹn hắn ăn cơm.

Vu Cần đầu đều đã muốn bùng nổ, bà cô này nói thế nào lại không nghe đây!

54. Chương 54

Lúc Phó A Bảo ở trong văn phòng của Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục nghiên cứu tư liệu nhân viên đột nhiên nhận được điện thoại của Phó Trạch Văn, Phó Trạch Văn là gọi tới điện thoại của Trịnh Cảnh Đồng.

"Uy." Trịnh Cảnh Đồng nhìn thấy tên Phó Trạch Văn hiện trên màn hình lông mày liền nhảy một cái.

"Uy cái gì mà uy, để A Bảo nghe điện thoại." Phó Trạch Văn nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng liền chán ghét, căn bản không muốn cùng y nhiều lời, "Nha không đúng, cậu vẫn là đem số điện thoại cố định của văn phòng cậu cho tớ biết đi."

Một phút sau điện thoại cố định trong văn phòng Trịnh Cảnh Đồng vang lên, Trịnh Cảnh Đồng trong tâm nói thầm, ngày mai sai người đến lắp một cái điện thoại cố định trên bàn làm việc cho Phó A Bảo đi, trong phòng ngủ cũng lắp một cái, thuận tiện liên lạc.

Phó A Bảo vô cùng phấn khởi nhận điện thoại: "Ca."

"A Bảo, anh thấy weibo của em nói hôm nay tới Trịnh thị làm, em hảo hảo làm ở ban gì a?" Phó Trạch Văn quả thực lo lắng chết rồi, đều đã mang thai thượng còn đi làm cái gì a, dập đầu đụng tới mệt làm sao bây giờ?

Weibo của Phó A Bảo hiện tại đều là Trịnh Cảnh Đồng quản lý, Phó A Bảo để ý đăng cái gì y liền đăng cái đó, hiện tại thao tác đã phi thường thuần thục, rất được tâm của Phó A Bảo.

Sau khi Phó A Bảo đến công ty liền bảo Trịnh Cảnh Đồng đăng một cái weibo, nói cậu bắt đầu từ hôm nay đi làm, trước tiên thời gian ban đầu trải nghiệm sinh hoạt xã hội, cảm giác ca tụng, còn đặc tả bàn làm việc cùng văn phòng.

Phó Trạch Văn biết Phó A Bảo là Vua Weibo, hắn cũng có weibo, lúc trước chú sách chính là chuyên môn dùng để theo dõi Phó A Bảo, với tính tình của Phó A Bảo, hành trình một ngày trên căn bản toàn bộ đều sẽ đăng trực tiếp ở trên weibo, muốn biết một ngày cậu làm gì, nhìn weibo liền biết rồi, biết được rõ rõ ràng ràng, tất cả đều thỏa thỏa.

Sau đó hôm nay lúc Phó Trạch Văn làm việc xong lướt weibo liền nhìn thấy Phó A Bảo nói bắt đầu đi làm, tim hắn quả thực đều nhảy ra ngoài, hóa ra Trịnh gia đem Phó A Bảo tiếp nhận là để cậu làm trâu làm ngựa sao! Lại còn để cậu đi làm!

Quả thực là có thể thục không thể nhẫn! Phó Trạch Văn lập tức liền gọi điện thoại lại đây, hắn muốn hỏi rõ ràng!

"Không phải rồi, ca, em không sao." Phó A Bảo liếc mắt nhìn Trịnh Cảnh Đồng, sau đó ôm điện thoại đi tới gian phòng nhỏ cách vách lặng lẽ nói chuyện với Phó Trạch Văn.

Qua 5 phút đồng hồ Phó Trạch Văn rõ ràng rốt cuộc là chuyện thế nào, hắn quả thực , đây rốt cuộc là ai ra cái chủ ý nát này!

"Hiện tại đã biết rõ đi! Anh cho rằng em là vì bản thân em hay là chơi vui sao? Mới không phải! Em là vì tương lai của đứa nhỏ trong bụng em mà suy nghĩ mới đến công ty, em phải theo dõi Trịnh Cảnh Đồng!" Phó A Bảo cảm giác mình quản thực khổ cực, chuyện phải bận tâm thực sự nhiều lắm, "Cũng may visa rất nhanh sẽ có thể làm xong, 2 ngày nữa em cùng họ Trịnh tới Mĩ đăng ký, sau đó trở về tổ chức lễ cưới long trọng, phỏng chừng người mơ ước y ít đi rồi."

"Ha?" Phó Trạch Văn nhất thời không phản ứng lại, lâu lâu hắn mới nói, "Không phải nói trước tiên tới Trịnh gia một thời gian ngắn sao, vạn nhất em và Trịnh Cảnh Đồng không hợp thì sao, kết hôn rồi đổi ý không dễ như vậy đâu, em không phải là bị Trịnh Cảnh Đồng lừa gạt chứ?"

"Mới không phải, y có thể lừa gạt em cái gì a, tiền của nhà chúng ta khẳng định không thể cho y, em đang mưu đồ tiền của y ni, làm sao đều là em kiếm a! Ca anh sao lại bị hồ đồ rồi a, em trước tiên đem danh phận định ra mới thỏa đáng a." Phó A Bảo cảm giác mình cực kỳ thông minh! Bác sĩ Lưu nghĩ kế cho mình cũng đáng ca tụng!

Phó Trạch Văn: "..." Em kiếm lời, em kiếm lời cái len sợi a kiếm lời! Đồ của Trịnh Cảnh Đồng y cũng không phải tiền của nhà chúng ta! Thế mà tiểu bạch ngu si em lại còn tưởng là mình giở trò thông minh chiếm tiện nghi! Kỳ thực đã bị hãm hại đến xoay quanh rồi!

Có điều nói những thứ này với Phó A Bảo không thông, Phó Trạch Văn có chút vô lực, hắn khuyên nhủ: "A Bảo em lại cẩn thận ngẫm lại, coi như em thật sự vì tương lại của đứa nhỏ trong bụng mà cân nhắc, vậy khẳng định còn có biện pháp khác, cũng không thể hi sinh cả đời của em đi, cùng một chỗ với một người không thích nhiều năm như vậy rất thống khổ a."

Phó A Bảo hoàn toàn không nghe, cậu đã đối với Lưu Việt tin tưởng không nghi ngờ, còn ngược lại khuyến khích Phó Trạch Văn, một đống ngụy biện, khiến cho đầu Phó Trạch Văn đều đã to lên rồi.

Cuối cùng Phó Trạch Văn buông tha cho, hắn chọn những đề tài khác tán gẫu, hỏi Phó A Bảo hai ngày nay sống có tốt không, Trịnh gia có hạ nhục cậu hay không, chăm sóc có nhiệt tình hay không, buổi tối ngủ thế nào, Trịnh Cảnh Đồng có táy máy tay chân hay không, hoàn cảnh của tổng công ty Trịnh thị thế nào, đồng nghiệp có ở chung được hay không, có khổ cực hay không… vân vân mây mây.

Phó Trạch Văn chính là mười vạn câu hỏi vì sao, hắn cái gì cũng hỏi, cái gì cũng muốn biết, cùng Phó A Bảo hai người tâm sự hơn nửa tiếng, nói tất cả đều là chuyện của Phó A Bảo, cuối cùng mới nói tới chuyện của hắn.

"Đúng rồi, anh và chị Tuyết Dao của em đã trì hoãn đính hôn, đẩy lên tháng năm sang năm, cô ấy hai ngày nay nếu như đến tìm em thì em đừng để ý đến cô ấy." Phó gia đến cuối cùng đều không có nói cho Đới gia biết Phó A Bảo đến cùng là bệnh gì, Phó Trạch Văn lo lắng Đới Tuyết Dao sẽ tự chủ động đến quấy rối Phó A Bảo, vì thế nhắc nhở một chút.

"Không để ý tới chị ấy? Chị ấy sẽ không tức giận sao?" Phó A Bảo nghĩ đến trước đây yêu đương với Hà Tư Kỳ, nếu như mình không phản ứng với Hà Tư Kỳ, Hà Tư Kỳ nhất định sẽ tức giận tỏ ra nhỏ mọn, có điều tính khí của Đới Tuyết Dao so với Hà Tư Kỳ tốt lắm rồi.

"Qua một thời gian ngắn là tốt rồi, chuyện em mang thai ngàn vạn không thể để cho cô ấy biết, em cũng đừng liều lĩnh nói với những người khác, giấu diếm biết không?"

"Nha."

"Được rồi, anh xem thời gian cũng không còn sớm, em để Cảnh Đồng mang em tan tầm sớm chút, trễ nữa liền sẽ kẹt xe, trên đường phiền phức."

"Nha, ca anh cũng tan tầm sớm một chút, đừng quá cực khổ."

Hai người huynh đệ hữu cung kết thúc cuộc trò chuyện.

Phó Trạch Văn cả nghĩ quá rồi, Đới Tuyết Dao còn chưa có não tàn tới mức độ này, đều nói Phó A Bảo bị bệnh, cô còn đi tìm phiền phức ở chỗ Phó A Bảo chẳng phải là thực sự muốn trở mặt, hiện tại đính hôn đã chậm trễ, ngay cả khách sạn cũng hủy, Đới Tuyết Dao không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh, có điều gần đây quan sát Phó Trạch Văn xác thực khẩn thương rất nhiều, cô thật sự là lo lắng Phó Trạch Văn và Hạ Tình có cái gì không đúng.

Phó Trạch Văn cũng không để ý, đều sắp kết hôn, bạn gái nhìn kỹ một chút không quá phận, hắn cũng không đúng, mọi người có thể đều thối lui một bước vậy thì không thể tốt hơn rồi.

Mà lúc này Đới Tuyết Dao đang tới tòa soạn làm, cô làm phóng viên của một tòa soạn rất nổi tiếng ở A thị, phụ trách khối tài chính, chuyên ngành này rất hợp với cô, cô có con đường này Phó Trạch Văn này, vì thế ở tòa soạn sống cũng rất tốt, hơn nữa cô không cần khổ cực xuất ngoại thường xuyên, công tác rất dễ dàng, làm một vài đầu bút công tác là được rồi, lương cũng không thấp, là phần công tác khiến người ta vô cùng ước ao.

Lúc hơn 3h chiều đồng nghiệp của tòa soạn cô đột nhiên thu được một tin tức ngầm, là liên quan tới phú hào Trịnh Cảnh Đồng, vốn là tin tức về Trịnh Cảnh Đồng phần lớn đều là từ khối tài chính của cô phụ trách, dù sao Trịnh Cảnh Đồng là thương nhân chứ không phải nghệ nhân, vì thế ít trang hơn khối giải trí, thế nhưng hôm nay tin tức nay đặt bên cạnh trang khối giải trí.

Bởi vì đây là tin tức ngầm liên quan tới vấn đề tình cảm của Trịnh Cảnh Đồng, có người nói nội dung phi thường khủng khiếp, tòa soạn các cô thu được hẳn là tư liệu trực tiếp, tòa soạn chuẩn bị tối hôm nay tung tin lên Internet, sau đó báo sớm ngày mai bắt đầu từ từ đi đào bới, tuyệt bích là hấp dẫn nhãn cầu!

Đới Tuyết Dao vốn là đối với khối giải trí không cảm thấy hứng thú, cô vẫn không quá để ý khối kia, tuy rằng đó là khối náo nhiệt nhất được coi trọng nhất tòa soạn báo, nhưng cô chính là không lọt mắt, từ sáng đến tối đưa tin đời tư của các minh tinh, có lúc còn muốn giúp đỡ minh tinh lẫn lộn, các minh tinh như thế nào cô không xen vào, thế nhưng phóng viên khối kia cảm thấy rất low, làm việc phi thường không có điểm dừng, đều là làm thế nào để hấp dẫn nhãn cầu, còn tự mình biên soạn một tiểu cố sự của một ngôi sao truyền hình, cái gì mà chuyện thân tình ái tình huynh đệ tỷ muội gì đó, phần lớn thời gian phi thường phá hoại tam quan, còn co thể được cho rằng dốc lòng tâm linh canh gà đăng truyện trên internet, các fan đặc biệt yêu thích.

Có điều cô hôm nay đúng là rất có hứng thú, bởi vì liên quan tới Trịnh Cảnh Đồng, cô hai hôm trước vừa tham gia tiệc sinh nhật của Trịnh Cảnh Đồng, rất nhiều báo đều viết, vì thế hôm nay sau khi người bên khối giải trí kia nhận được tin tức lại hướng cô hỏi thăm tin tức ni.

Không chỉ như vậy, Trịnh Cảnh Đồng cũng là bạn của Phó Trạch Văn, Trịnh gia cùng Phó gia vẫn là nhóm hợp tác, cô sau này nếu kết hôn với Phó Trạch Văn, nhất định sẽ cùng Trịnh gia gặp nhau.

Cho nên đo nghe thấy là tính chất bát quái liên quan tới Phó Trạch Văn, tâm nói Trịnh Cảnh Đồng lẽ nào thành đôi với Đổng Mạn? Hai người đại học nhìn qua thì có manh mối.

Mà khi cô nghe được chân tường thì cả người liền không tốt, Trịnh Cảnh Đồng thế mà đang cùng một nam nhân yêu đương! Hơn nữa có người còn nói còn chuẩn bị kết hôn!

Trời ơi!

Sao có thể có chuyện đó!

Cô lắc đầu liên tục nói không thể, cảm thấy tổ sát vách nhất định là nhật được tình báo sai, cô đã từng tới Trịnh gia, cái dáng vẻ kia, Trịnh Cảnh Đồng là con trai độc nhất a, cùng đàn ông kết hôn, cha mẹ y điên rồi sao?

"Không thể, các ngươi nhất định là nghe lầm rồi, thu được tin tức ở chỗ nào a, quá vô căn cứ rồi!" Đới Tuyết Dao lòng tốt đề nghị,"Việc này các ngươi vẫn phải hảo hảo điều tra, đừng đưa tin vớ vẩn, Trịnh Cảnh Đồng không phải tiểu minh tinh tùy tùy tiện tiện, nếu y truy cứu tới cũng không tốt đâu."

Đới Tuyết Dao khó nghe chưa nói, Trịnh Cảnh Đồng cũng không phải ngôi sao truyền hình, lĩnh vực tiến quân cũng không cần tin tức lẫn lộn, các ngươi đưa tin vớ vẩn y sẽ không cảm kích các ngươi cho y tăng thêm ánh sáng chiếu dẫn, vạn nhất chọc giận y thì hậu quả có thể khó nói.

"Sách, việc này tôi có thể tùy tiện nói bậy với cô sao?" Nữ phóng viên trẻ sát vách đến tìm tin tức một mực chắc chắn chính là thật sự, "Là nhân viên của Trịnh thị cung cấp tin tức, đặc biệt đáng tin, cô đây thật sự không có manh mối gì có thể theo?"

"Thật sự không có, tôi 2 hôm trước mới gặp y được chưa, thật sự không phát hiện y và nam nhân nào có cái gì không đúng, các ngươi vẫn là hảo hảo điều tra đi, chớ chọc tai họa." Đới Tuyết Dao lắc đầu một cái cảm thấy quá hoang đường.

Có điều người khối giải trí vẫn không nghe cô, vẫn là đem tin tức như thường lệ tung ra, tin tức bọn họ thu được nội dung có hạn, cũng không cần biến nam chính khác trong sự kiện là ai, buổi tối trước tiên đem tin tức tung ra, ngay mai làm cái phân tích phán đoán đưa tin, sau đó mấy ngày sẽ sưu tầm chứng cứ tiếp theo đưa tin, tòa soạn đã phái không ít phóng viên đi theo, có người đã tới tổng công ty Trịnh thị cắm chốt, có người còn tới xung quanh Trịnh gia cắm chốt, một phen náo nhiệt.

Đới Tuyết Dao không có biện pháp, nói rồi không nghe, hi vọng đám người này đừng đem phiền toái đến cho tòa soạn đi.

Tối hôm đó cô hẹn Phó Trạch Văn cùng nhau ăn tối, gần đây quan hệ hai người cũng có chút cứng ngắc, hơn nữa Đới Tuyết Dao rất không có cảm giác an toàn, thế là cô muốn dùng phương thức tăng cường gặp mặt hòa hoãn một hồi.

Sau đó cô liền nhắc tới tin tức hôm nay của tòa soạn liên quan tới Trịnh Cảnh Đồng, nói là tối sẽ tung ra tin tức. "Đám người kia đúng là điên, nghĩ thế nào cũng không thể, buổi tối tin tức liền tung ra, hi vọng đừng có chuyện đi."

Đang đưa miếng bít tết vào trong miệng Phó Trạch Văn cứ như vậy ngây ngẩn cả người.

Cái gì?!

55. Chương 55

Bệnh tim của Phó Trạch Văn đều sắp bị dọa bùng nổ, hắn buông cái nĩa xuống sốt sắng nói: "Em chụ thể nói với anh một chút, đến cùng xảy ra chuyện gì?" Tim hắn đập cực nhanh, việc này khả đại khả tiểu, Trịnh Cảnh Đồng come out, dù sao Trịnh Cảnh Đồng lại không họ Phó, không cần hắn bận tâm, nhưng A Bảo sẽ không giống!

Đăng kí kết hôn có thể thiếu, chỉ khi nào công bố ra ngoài sẽ không thu trở lại được, đến lúc toàn bộ thế giới đều sẽ biết A Bảo nhà bọn họ cùng một nam nhân cùng một chỗ! Nếu như sau này 2 người không xa rời nhau hảo hảo thì cũng không sao, nhưng nếu đổi ý thì sao chứ?!

Bị mọi người biết sau này muốn đổi ý sẽ muộn! Hiện tại A Bảo chỉ là tới Trịnh gia ở một vài tháng được chứ, cho tới chuẩn bị đi Mĩ kết hôn cái gì, đây không phải còn chưa đi sao, vẫn có thể cản lại a!

"Chỉ có em mới vừa nói với anh những lời kia a, tòa soạn bọn em có người thu được tin tức ngầm, nói là nhân viên Trịnh thị tiết lộ, Trịnh Cảnh Đồng đang yêu đương với một nam nhân, có người nói còn chuẩn bị kết hôn, thực sự là buồn cười quá."

"Em biết anh và Trịnh Cảnh Đồng là bằng hữu, vì thế em cũng nhắc nhở người trong tòa soạn bọn em, đáng tiếc bọn họ không nghe, em cũng hết cách rồi, anh nếu không hiện tại gọi điện thoại liên hệ với y? Hiện tại còn chưa có tung tin tức, khả năng vẫn kịp."

Đới Tuyết Dao hoàn toàn hiểu lầm vẻ mặt của Phó Trạch Văn, cô cho rằng Phó Trạch Văn là vì bạn bè mà lo lắng, cô bán thứ tốt không chịu thiệt.

"Còn gì nữa không?" Phó Trạch Văn quan tâm hoàn toàn không phải cái này, hắn quan tâm là Phó A Bảo có bị chụp lại hay không, Trịnh Cảnh Đồng mắc mớ gì đến hắn, lừa em trai hắn hắn còn chưa đánh đâu!

"Không có, chỉ có như vậy."

"Không nhắc tới nam chính khác sao?" Phó Trạch Văn tiểu tâm dực dực hỏi.

Đới Tuyết Dao lắc đầu một cái: "Tạm thời vẫn không có, dù sao em cũng không nghe nói, hiện tại tòa soạn phái người đi theo, phỏng chừng chẳng mấy chốc sẽ có tin tức, bọn họ chuẩn bị sáng sớm ngày mai phát tin tức, nên thêm thời gian dự đoán."

Phó Trạch Văn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hù chết hắn, may là A Bảo không bị chụp lại, có điều tòa soạn đã phái người đi thăm dò, hơn nữa không phải thuyết âm mưu của hắn, Trịnh Cảnh Đồng hẳn phi thường vui vẻ thấy chuyện của y và A Bảo hấp thụ ánh sáng, nói không chừng còn có thể hát chúc mừng ni!

Không được, lập tức gọi điện thoại uy hiếp một hồi! Không thể để cho Trịnh Cảnh Đồng nói lung tung!

"Em ăn trước, anh ra ngoài gọi điện thoại cho Cảnh Đồng." Phó Trạch Văn hiện tại cũng không rảnh ăn cơm, chuyện của A Bảo khẩn thiết nhất.

Đới Tuyết Dao gật gật đầu, chỉ cần không liên quan đến hai người Phó A Bảo và Hạ Tình khiến cô đau đầu lại buồn bực, cô vẫn là rất dễ nói chuyện, Phó Trạch Văn bình thường cũng rất bận rộn, bận bịu công tác, cô tương đối ủng hộ, vì sự nghiệp dốc sức làm không có gì không tốt.

Trịnh Cảnh Đồng cũng không phải bạn bè đơn giản của Phó Trạch Văn, Trịnh gia và Phó gia là nhóm hợp tác, Đới Tuyết Dao đương nhiên rất biết rõ đạo lý, cô phi thường ủng hộ Phó Trạch Văn đi giúp bạn bè một chút, chính là nhắc nhở một chút, cũng không phí khí lực gì, dễ như ăn cháo, nói không chắc quan hệ bạn bè nhờ đó càng thân mật ni, chuyện này đối với Phó thị cũng có chỗ tốt.

Sau khi nói chuyện xong với Trịnh Cảnh Đồng, Phó Trạch Văn đứng ngoài phòng ăn lòng như lửa đốt, chờ đợi điện thoại nối được, mười mấy giây sao, điện thoại nối được, Phó Trạch Văn đổ ập xuống mắng một trận, Trịnh Cảnh Đồng đầu bên kia điện thoại đều bị mắng tới choáng váng.

"... Trạch Văn, chúng ta có chuyện hảo hảo nói, cậu đừng nổi nóng." Trịnh Cảnh Đồng phi thường thiếu chột dạ.

"Hảo hảo nói? Tớ có thể cùng cậu hảo hảo nói sao, cậu đừng cho là tớ không biết ý đồ kia của cậu, tin tức của công ty khẳng định cũng là cậu sai người tung ra ngoài đúng không? Cậu đến cùng muốn làm gì?!" Phó Trạch Văn thực sự là giận không chỗ phát tiết, hiện tại Trịnh Cảnh Đồng không ở trước mặt hắn, nếu như ở trước mặt, tuyệt bích đánh tới mức mẹ của đối phương cũng không nhận ra! "Cậu bây giờ đây là quá gia gia ni, cậu thế nào tớ không xen vào, nhưng A Bảo là em trai tớ, nếu em ấy bị công khai thì làm sao bây giờ?!"

"Trạch Văn, Trạch Văn xin bớt giận, cậu nghe tớ nói." Trịnh Cảnh Đồng hiện tại tâm tình kỳ thực tốt vô cùng, chính là rất chột dạ, kỳ thực y cũng biết mình như vậy không tử tế, "Tớ sẽ đối tốt với A Bảo, khẳng định không thể để em ấy chịu một chút ủy khuất nào, tớ và em ấy nếu muốn cùng nhau, cũng không thể vẫn lén lét lút lút che che giấu giấu, chuyện này đối với A Bảo cũng không công bằng, đúng không?"

"Đúng, các cậu nếu như cùng một mực như vậy vậy thì tin tức này sớm muộn gì cũng tung ra, có thể cậu nghĩ không có gì, nếu như A Bảo em ấy sau này hối hận rồi, không muốn cùng cậu cùng một chỗ nữa thì làm sao bây giờ? Vậy những tin tức bây giờ khẳng định đối với em ấy mà nói là vết nhơ mười phần rồi!" Phó Trạch Văn không muốn em trai mình sống trong chỉ chỉ chỏ chỏ của người khác, trong cái xã hội này vĩnh viễn không thiếu người thích làm chuyện buồn nôn nói chuyện buồn nôn, A Bảo có lẽ sẽ bởi vậy mà bị thương tổn!

"Tớ khẳng định đối với A Bảo sẽ không để em ấy chia tay với tớ!" Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy chuyện này cũng không đúng, y đối với bản thân vô cùng tin tưởng, y đã quyết định cùng Phó A Bảo cùng một chỗ cả đời, "Trạch Văn cậu có phải bạn bè hay không, cậu cứ như vậy không tin tớ sao?"

Phó Trạch Văn đỡ trán, tớ không phải không tin cậu, tín dự (lòng tín nghĩa và danh dự) của cậu tớ rất rõ ràng, tớ là không tin được A Bảo nhà chúng tớ a! Trước đây không nói cái tính ba ngày đánh cá hai ngày sưởi lưới kia của A Bảo, liền nói lần này đi, động cơ của nó hoàn toàn không thuần khiết a! Căn bản không

phải hướng về phía hảo hảo sinh sống đi!

Vì thế cậu và nó tuyệt bích không lâu được a!

Phó Trạch Văn cũng không muốn nói thêm cái gì, cuối cùng lẩm bẩm nói: "Dù sao tớ mặc kệ cậu lấy biện pháp gì, chuyện này cậu nhất định phải nhanh chóng bãi bình cho tớ, tuyệt đối không nên ở trước mặt công chúng nói lung tung, bằng không tớ sẽ không đơn giản đánh cậu như vậy đâu! Người của toàn soạn bên kia nếu như không chịu, tớ đi đứng ra, tin tức nhất định là không thể tung ra!"

Đầu bên kia điện thoại xuất hiện trầm mặc ngắn ngủi.

Phó Trạch Văn tâm nói cậu còn giả vờ trì hoãn với tớ, cậu đây là không đồng ý là thế nào, có tin tớ sẽ ngay bây giờ đến nhà cậu đón A Bảo về hay không! "Nói chuyện a, tớ vừa nói cậu không nghe là thế nào?" Hắn quả thực muốn chọc giận chết rồi!

Cậu đừng tưởng rằng cậu là học trưởng của tớ lớn hơn tớ 2 tuổi liền sắc mặt cho tôi nhìn, hiện tại tình huống của chúng ta không giống như lúc trước!

"Không phải." Trịnh Cảnh Đồng quay đầu lại nhìn Phó A Bảo đang cùng phóng viên ở trong phòng khách nói tới khí thế ngất trời, sau đó giật giật khóe miệng nói, "Cậu nếu như nói sớm với tớ nửa tiếng, tớ còn có thể nghĩ lại cách, hiện tại hình như không kịp nữa rồi…"

"Tại sao?" Tâm Phó A Bảo nảy lên, "Lẽ nào tin tức đã phát ra rồi hả?!"

"Ân, đã phát ra, có điều tạm thời còn chưa nhắc tới Phó A Bảo, cũng chỉ viết một mình tớ." Trịnh Cảnh Đồng kỳ thực thật cao hứng, thế nhưng y cảm thấy không thể để cho Phó Trạch Văn cảm nhận được.

Phó Trạch Văn nghĩ thầm vậy không quá quan trọng, A Bảo chưa công khai là tốt rồi: "Cậu gần đây chú ý một chút, đừng để phóng viên tìm thấy chỗ A Bảo, hơn nước người trong công ty cậu cũng phải hảo hảo căn dặn, đừng để bọn họ nói lung tung!"

"…" Trịnh Cảnh Đồng lại quay đầu lại nhìn phòng khách một chút, "Nhưng A Bảo để phóng viên người ta kéo đến trong nhà tán gẫu, hiện tại tán gẫu đến vô cùng tốt, còn nói muốn mời bọn họ ăn khuya."

"…" Phó Trạch Văn liền quỳ tại chỗ!

Hắn thiên tính vạn tính, tính toán cả buổi vẫn là không đuổi theo được xuất bài không theo lẽ thường của Phó A Bảo! Phó Trạch Văn đã hoàn toàn không theo được hình thức hành vi cùng tư duy của em trai mình rồi!

"Em ấy muốn tán gẫu với phóng viên cậu liền để nó tán gẫu? Còn mang về nhà! Nó cái đức hạnh gì cậu

còn không rõ ràng sao? Nó làm việc không động não có được hay không!" Cũng không phải Phó Trạch Văn muốn bôi đen em trai mình, nhưng Phó A Bảo cậu chính là một người vô căn cứ như thế!" Cậu không ngăn lại chút nào sao! Để A Bảo nhận điện thoại!"

Phó Trạch Văn hết cách rồi, bây giờ cùng Trịnh Cảnh Đồng nói nhiều hơn nữa cũng không hữu hiệu, vẫn là trực tiếp cùng A Bảo nói đi, còn chỗ phóng viên cùng tòa soạn, chỉ cần hắn đứng ra, tin tưởng nhất định có thể giải quyết.

Sau một phút.

"A Bảo nói em ấy rất bận, không chịu nhận điện thoại của cậu." Trịnh Cảnh Đồng trong tâm mừng thầm, có điều trong giọng nói có chút không biểu hiện ra, "Em ấy nói em ấy biết cậu muốn nói gì, tâm ý của em ấy đã quyết, cậu cũng không cần ngăn cản em ấy."

"Còn tâm ý đã quyết, em ấy quyết cái sợi len a! Nó nghĩ đương nhiên như vậy, quyết cái gì mà quyết!" Phó Trạch Văn đều sắp tức giận nổ tung, tâm rất mệt, quả thực không thể được rồi.

"Cậu như vậy không đúng, cậu sao có thể nói A Bảo như vậy ni, cậu bình thường không phải cũng nói em ấy như vậy đấy chứ? Em ấy là người trưởng thành, không phải trẻ con, thuyết pháp này này của cậu quá không tôn trọng em ấy." Trịnh Cảnh Đồng nhanh chóng thay đổi nhân vật, y bây giờ là bạn đời của A Bảo, đến vì là A Bảo quyết định!

Phó Trạch Văn đều muốn ném điện thoại di động! Nếu như hiện tại Trịnh Cảnh Đồng ngay ở trước mặt hắn, hắn khẳng định không nói hai lời liền đánh y một trận!

Xem ra việc này cùng Trịnh Cảnh Đồng nói không được, hắn vẫn là tự mình tới tạo áp lực với tòa soạn đi, tin tức này khẳng định không thể phát!

Thế là Phó Trạch Văn không nói hai lời liền đem điện thoại cúp, hắn về phòng ăn hỏi Đới Tuyết Dao muốn số điện thoại di động của trưởng tòa soạn, sau đó để lại thẻ tín dụng cho Đới Tuyết Dao, "Anh hiện tại phải tới Trịnh gia một chuyến, xin lỗi."

"…" Đới Tuyết Dao có chút không nói gì, việc này anh gọi điện thoại còn chưa đủ, còn muốn tới cửa nói, đến mức đó sao? Cũng không phải đưa tin anh, anh thay Trịnh Cảnh Đồng gấp thành như vậy làm cái gi.

Thực sự là không hiểu ra sao.

Phó Trạch Văn trên đường tới Trịnh gia cùng trưởng tòa soạn của Đới Tuyết Dao nói chuyện điện thoại, để tòa soạn đối phương nhất định không thể đưa tin chuyện của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo, đương nhiên, hắn có thể hạ xuống không ít lợi ích, xem như là dùng tiền mua lại tin tức này.

Trưởng tòa soạn đương nhiên nói cẩn thận, tuy rằng bỏ mất một tin tức tư liệu sống tốt, thế nhưng Phó

Trạch Văn đồng ý dùng giá cao mua lại, mà lại nói lời nói thật, hắn cũng không muốn cũng đắc tội Phó thị.

Đáng tiếc dự định của Phó Trạch Văn hẳn là tốt vô cùng, thế nhưng không chống cự nổi yêu cầu mãnh liệt của Phó A Bảo a, toàn bộ hành trình này Phó A Bảo vây xem, còn giúp bận bịu trau chuốt sửa chữa, cần phải hoàn toàn đúng với tâm ý của cậu.

Tin tức này không phát cũng phải phát ra, không phát Phó A Bảo không làm a!

56. Chương 56

"Phó tiên sinh, chỗ này của tôi sửa đến gần đủ rồi, anh nhìn lại một chút, tìm từ này có được hay không?" Phóng viên bình thường đều bát quái, thích viết đoạt người nhã cầu gì đó, thế nhưng người Trịnh gia Phó gia, có thể không đắc tội sẽ không đắc tội, huống hồ người ta tích cực phối hợp như vậy, bọn họ đương nhiên muốn bán mặt mũi, tận lực để người trong cuộc thỏa mãn.

Kỳ thực mấy phóng viên này cũng cảm thấy rất , bọn họ lúc đó theo dõi xe của Trịnh Cảnh Đồng tới, nhưng trên đường bị phát hiện, vài bảo tiêu trên xe đối phương đi xuống, quá đáng sợ rồi! Vốn còn nghĩ là xui xẻo rồi, ai biết sau khi hỏi một phen đối phương thế mà đem bọn họ tới Trịnh gia làm khách, bảo là muốn phối hợp với tòa soạn của bọn họ phát tin tức, thế nhưng có một điều kiện, bọn họ muốn đích thân tham dự sáng tác bản thảo tin tức.

Tuy rằng cảm thấy là lạ, thế nhưng chuyện này với phóng viên bọn họ nói tới là chuyện tốt cầu còn không được, cũng không cần phí hết tâm tư đi đào móc ba cái tin tức thế nào cũng được, trực tiếp từ chỗ người trong cuộc thu được tin tức xác thực nhất, quả thực đáng ca tụng!

Ba người Trịnh gia một chút ý kiến cũng không có, toàn bộ nghe Phó A Bảo, Phó A Bảo nói thế nào liền làm thế đó, Phó A Bảo đối với phóng viên nói Trịnh Cảnh Đồng đối với cậu là nhất kiến trung tình bọn họ cũng nhất trí gật đầu chính là như vậy!

Phóng viên không yên lòng còn quay đầu cẩn thận từng li từng tí một hỏi Trịnh Cảnh Đồng một lần, tả thực như vậy không quan trọng lắm sao, Trịnh Cảnh Đồng trịnh trọng gật đầu biểu thị xác thực như vậy, còn thêm mắm dặm muối miêu tả một phen cảm giác ngay lúc đó.

Mấy phóng viên toát mồ hôi, chúng ta đánh cược một khối tiền, anh tuyệt bích là nói hưu nói vượn!

Nhất kiến chung tình, các ngươi làm sao mà nhất kiến chung tình a, vừa nãy Phó A Bảo nói cái gì, nói cậu lúc 10 tuổi các ngươi lần đầu tiên gặp mặt, nhất kiến chung tình, Trịnh tổng anh khi đó đã 20 tuổi có được hay không, người trưởng thành rồi có được hay không, anh đối với học sinh tiểu học 10 tuổi nhất kiến trung tình, anh muốn hù chết ai vậy?!

Anh đây là thỏa mãn tình yêu trẻ con anh tạo ra sao?!

Người trong cuộc Trịnh Đại boss một bên nghiêm túc chăm chú, biểu thị sự thực chính là như vậy, không cần nhiều lời!

Khiến hai người Vu Thư và Trịnh Trí Viễn cũng có chút tưởng thật, lẽ nào Cảnh Đồng nhà bọn họ thật sự là nhỏ như vậy đã coi trọng A Bảo rồi hả?

Không trách qua nhiều năm như vậy vẫn không có yêu đương, bảo y thân thiết cũng không chịu, giới thiệu bạn gái cũng không cần, hóa ra là trong lòng có người a, hiện tại rốt cục đợi được A Bảo ớn lên, cũng thực sự là rất không dễ dàng, thực sự là thật khổ cực, ròng rã 10 năm ni, hiện tại rốt cục khổ tận cam lai rồi.

Hai vợ chồng không khỏi vì si tình của con trai mình mà cảm động.

Phó A Bảo nói thầm trong lòng, chính là ta tùy tiện nói một chút, không nghĩ tới họ Trịnh này dĩ nhiên thừa nhận, bộ dáng mình lớn như vậy thực sự là không dễ dàng, không nghĩ tới hiểm lúc nào cũng bên người a, Trịnh Cảnh Đồng thế mà mơ ước mình 10 năm liền, thực sự là quá đáng sợ rồi! Quả nhiên chuyện ở làng khu lịch Trịnh Cảnh Đồng mưu đồ đã lâu, đều do mình quá trẻ tuổi không có kinh nghiệm, cái gì cũng đều không hiểu bị thiệt lớn! Ít nhiều những phóng viên này, nếu không mình phỏng chừng mãi mãi cũng không biết ni!

Phóng viên cắm đầu vào laptop ghi chép "Như thực", ngày hôm nay thực sự là mở rộng tầm mắt, có điều vậy cũng là tin tức bùng nổ chứ? Thỏa thỏa hấp dẫn nhãn cầu.

Phó A Bảo đến gần nhìn một chút, thật hài lòng, cậu tiếp tục thao thao bất tuyệt nói: "Sau đó anh ấy đối với tôi dính chặt lấy, tôi lúc đó không thích anh ấy, vì thế cũng không muốn phản ứng với anh ấy, mãi đến tậm ngày mồng 1 tháng 5 năm nay tới ôn tuyền XX vùng ngoại ô."

Phóng viên vừa nghe có cố sự vội vã đều dựng lỗ tai lên, hai người ở làng du lịch kia xảy ra chuyện gì sao? Làng du lịch ni, vừa nghe chính là nơi phi thường ám muội! Khẳng định có sự kiện màu phấn hồng phát sinh! Thỏa thỏa!

Sau đó Phó A Bảo có chút khát, cậu nói lâu như vậy rồi ngay cả ngụm nước cũng chưa uống, liền bưng cốc nước trái cây trên bàn lên uống.

"Sau đó thì sao, sau đó thì sao?" Phóng viên phi thường nắm bắt gấp, nói chuyện với cậu đừng thở mạnh a, cậu không biết chúng tôi làm nghề này thật là lòng hiếu kỳ đặc biệt quan trọng sao, cậu nói mau a!

Phó A Bảo đem nước trái cây trong ly uống cạn sạch, Vu Thư vội sai người đi lấy ly nước nữa lại đây.

"Sau đó a, sau đó tôi đã bị chó dữ cắn một cái!" Phó A Bảo nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng vội vã bưng chén nước lên che giấu lúng túng, y phi thường chột dạ, y biết Phó A Bảo nói chó dữ chính là y, lúc trước Phó A Bảo chính là giải thích với Phó Trạch Văn như vậy.

Ánh mắt Vu Thư như kiếm nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, trong lòng suy đoán có phải là kỹ thuật của con trai mình quá kém, hay là quá thô bạo, khiến A Bảo không thoải mái, bất kể là bên nào cũng không được a, ảnh hưởng tới bồi dưỡng tình cảm vợ chồng sau này!

Đều 30 tuổi! Thật là không có tiền đồ!

Các phóng viên trợn mắt lên: "Bị cắn?!" Chó cắn người linh tinh cũng không tốt, nói không chắc có bệnh dại ni.

"Có điều không có gì đáng ngại, không xuất huyết." Phó A Bảo liếc mắt nhìn Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục nói, "Sau đó Trịnh Cảnh Đồng đã cứu tôi một mạng, tôi đối với anh ấy thay đổi cách nhìn."

"Nha nha ~" mấy phóng viên nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, anh hùng cứu mỹ nhân ni, cứu một tên Phó A Bảo, không trách đối phương muốn lấy thân báo đáp.

Phó A Bảo tâm nói cũng không phải chính là cứu một mạng người sao, trong bụng tôi chính là mạng a, vốn là không có đứa nhỏ này, hiện tại bị cắn một cái thì có, thực sự là thấy quỷ rồi!

Trong lòng cậu ngẫm lại còn có chút ủy khuất nhỏ, rõ ràng là Trịnh Cảnh Đồng không tốt, mình lại vẫn phải nói tốt giúp y, thực sự là thật đáng thương.

Các phóng viên mỗi người kích động không thôi, đều là chất liệu thật a, mau mau viết viết viết, cần phải tuyệt hảo, viết thành một chuyện tình yêu buồn triền miên cảm động sâu sắc nhất! "Sau đó thì sao?"

"Sau đó anh ấy cứ tiếp tục dính chặt lấy tôi đi, đúng không?" Phó A Bảo nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng.

Trịnh Cảnh Đồng gật đầu liên tục.

"Sau đó tôi thật sự không chống đỡ được dây dưa của anh ấy liền đáp ứng, sau đó chính là như bây giờ, chúng tôi chuẩn bị kết hôn." Phó A Bảo gật gật đầu, "Ân, gần như chính là như vậy đi."

Các phóng viên: "…" Cái gì gọi là gần như chính là như vậy a, này hoàn toàn chưa đủ tốt sao, trọng điểm phát triển hẳn là trong khoảng thời gian hai tháng này từ làng du lịch đến bây giờ, trong hai tháng đó các người là làm sao từ quan hệ bằng hữu cũng không phải liền phát triển thành muốn kết hôn?

Hai tháng này mới phải trọng điểm a! Tiêu đề tin tức được rồi, tình yêu của cậu và Trịnh Cảnh Đồng, nhưng là tin tức bên trong ni, đây cũng là quá giả tạo rồi, không tôi không tả đồ vật a! Cậu tốt xấu gì nói một chút các ngươi trải qua yêu đương ra sao a, sau đó kiểu cầu hôn cũng phải hảo hảo nói một chút.

"Đừng nhìn tôi, hai tháng sau các cô hỏi Trịnh Cảnh Đồng đi." Phó A Bảo đem quyền chủ động cho Trịnh Cảnh Đồng, cậu đúng là muốn nói chút gì, nhưng là 2 tháng này cậu và Trịnh Cảnh Đồng thật sự không hề

gặp nhau, ngay cả mặt mũi cũng không thấy, cậu bịa dặt cũng làm không được a, huống hồ level bịa đặt của cậu quá thấp, người khác vừa nghe liền không tiếp thu được.

Các phóng viên đều dồn dập quay đầu nhìn Trịnh Cảnh Đồng.

"Khụ khụ." Trịnh Cảnh Đồng hắng giọng, "Vậy kế tiếp để tôi nói đi."

Y và Phó A Bảo thay đổi vị trí, y ngồi xuống bên cạnh phóng viên, mà Phó A Bảo ngồi xuống bên cạnh Vu Thư, Vu Thư cười híp mắt hỏi Phó A Bảo: "A Bảo, nói lâu như vậy rồi có phải là mệt mỏi rồi, nhanh hảo hảo nghỉ ngơi một chút, phía dưới giao cho Cảnh Đồng là được."

"Ai!" Cậu thật cao hứng thảo luận với Vu Thư chuyện trong công ty, nói những cái cậu nghe thấy trong công ty hôm nay.

Mà các phóng viên phát hiện, nội dung vừa nãy tán gẫu với Phó A Bảo căn bản là không có gì ghê gớm, tán gẫu với Trịnh Cảnh Đồng mới thực sự là phá hủy tam quan ni, Trịnh đại tổng giám đốc anh tuấn tiêu sái này, y là tên biến thái a!

Y thích chơi trò theo đuôi theo dõi a!

Y ròng rã theo đuôi Phó A Bảo hai tháng a!

Ánh mắt các phóng viên nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng không ngừng thay đổi, ngay cả Phó A Bảo và Vu Thư Trịnh Trí Viễn cũng kinh sợ rồi!

Mọi người não bổ một phen, Trịnh Cảnh Đồng bây giờ có thể theo đuôi 2 tháng, vậy trước kia cũng có thể theo đuôi a! Y đã thầm mến Phó A Bảo 10 năm, trong 10 năm này không biết từng làm bao nhiêu chuyện hèn mọn đây!

Tất cả mọi người không tốt lắm, càng nghĩ càng không phải, quả thực không thể được rồi!

Ai có thể nghĩ đến Trịnh Đại tổng giám đốc đại danh đỉnh đỉnh là một cái đuôi si hán a! Phỏng chừng tin tức phát ra ngoài, muốn đập vỡ tan một nhóm lớn mắt kính người khác!

Phó A Bảo đặc biệt là không được, cậu biết Trịnh Cảnh Đồng thích cậu, cũng không nghĩ đến dĩ nhiên thích đến mức độ này! Chuyện như vậy cậu vẫn là lần đầu tiên nghe nói được không, Trịnh Cảnh Đồng xưa nay chưa có nói với cậu.

Người bình thường khẳng định không làm được được chứ! Y rốt cuộc là muốn kết hôn với một người như thế nào a! Điều này có thể tính toán làm tình đến thâm trầm sao? ==

Tay người phóng viên kia đánh chữ soạn bản thảo đều run, cậu và Trịnh Cảnh Đồng nhiều lần xác nhận nói: "Trịnh tổng, thật sự muốn viết như thế sao?" Ảnh hưởng này tới hình tượng cá nhân của anh, tôi cảm thấy phi thường không thích hợp!

Trịnh Cảnh Đồng gật đầu: "Ân, cứ viết như vậy."

Phóng viên một bên đánh chữ một bên yên lặng rơi lệ, tâm nói đây là anh bảo tôi viết a, không phải là tôi nói bừa tạo loạn a, hiện trường còn có nhiều người làm chứng như vậy ni, đến thời điểm có chuyện gì anh cũng không nên đổ trách nhiệm lên đầu tôi a!

Có điều người phóng viên này viết bản thảo vẫn có chút trình độ, hắn tìm từ khá là nhẹ nhàng, đem hành vi của Trịnh Cảnh Đồng cho lãng mạn hóa, nhìn qua thực sự là vô cùng cảm thiên động địa, Trịnh Cảnh Đồng ở dưới ngòi bút của hắn quả thực là si tình đến cực điểm.

Sau khi Trịnh Cảnh Đồng lại tung việc nhỏ hỗ trợ mình và Phó A Bảo, cùng với quá trình cầu hôn.

Đương nhiên, đều là nói bừa, Phó A Bảo và y có cái rắm chuyển động cùng nhau a, còn có cầu hôn, ai u, được kêu là một cảm thiên động địa, tặng hoa, nến, nhẫn, bạn bè thân thích chứng kiến cùng chúc phúc, một cái cũng không thiếu.

Nghe được mấy phóng viên đều cảm động, dị tính luyến cũng không long trọng như vậy ni, hai người đàn ông đã vậy còn quá kiêu căng.

Phó A Bảo nghe được đầy bụng tức giận, này nói đều là cái quỷ gì, cầu hôn là rất lãng mạn không sai, nhưng cậu hoàn toàn không có trải qua được chứ! Quả thực quá bị thua thiệt!

Có điều Phó A Bảo cũng biết không nên phản bác vào lúc này, cậu có chút hối hận, sớm biết một chút liền khai thật rồi.

Rốt cục, quá trình mến nhau của 2 người ghi chép đến gần đủ rồi, Phó A Bảo lúc này mới một lần nữa sang đây xem bản thảo phóng viên trau chuốt, căn cứ ý kiến của cậu làm một vài điều chỉnh cùng sửa chữa.

Thế là lúc Phó Trạch Văn thở hổn hển tới Trịnh gia, bản thảo đã gần như viết xong.

Trịnh Cảnh Đồng biết không ổn, liền để phóng viên mau mau đi về trước, hơn nữa hiện tại xác thực thời gian không còn sớm, A Bảo chốc nữa liền muốn đi ngủ, ngoài ra ngày mai cậu lại đi phỏng vấn đi, trước tiên phát một phần tin tức là được rồi.

Nhưng Phó Trạch Văn vừa đến đã công bố nói, hắn đã cùng trưởng tòa soạn thông qua điện thoại, tin tức sẽ không phát, phỏng vấn hôm nay hết hiệu lực!

Ba người Trịnh gia có chút không biết làm sao, bọn họ có chút chột dạ, bọn họ bây giờ xem như là dùng đứa nhỏ cột Phó A Bảo lại, phi thường không có cảm giác an toàn, nếu như có thể có một tân văn báo đạo tăng thêm một chút, vậy thì quá tốt rồi!

Nhưng Phó gia nếu như không đồng ý mà bọn họ còn muốn kiên trì làm, vậy thì quá không hiền hậu rồi, thế là ba người đều nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

"Tại sao không phát? Đương nhiên phải hảo hảo đưa tin!" Phó A Bảo kéo Phó Trạch Văn qua lặng lẽ nói, "Ca anh không phải là bị hồ đồ rồi a? Quan hệ của em và Trịnh Cảnh Đồng sau khi công bố, tài sản của Trịnh gia sau này hơn nửa chính là của đứa nhỏ trong bụng em, thật tốt a!"

Phó Trạch Văn thật sự rất muốn đánh vào đầu Phó A Bảo một cái!

57. Chương 57

Phó Trạch Văn không cho phát tin tức, mà Phó A Bảo thì lại liều mạng muốn phát, hai người đều sắp muốn tranh cãi.

Mấy phóng viên đứng cạnh cửa đi cũng không được, không đi cũng không được, tin tức này đến cùng có nên phát ra không a, thật vất vả mới lấy được tin tức giật gân này, cái này so với tình yêu của Hạ Lập Nhân và Thẩm Nin mấy năm trước còn kình bạo *(mạnh mẽ, bùng nổ)* hơn ni!

Nhân gia Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh bất quá chỉ là yêu đương, các ngươi ngược lại tốt hơn, cũng đã bàn chuyện cưới xin rồi!

Phó A Bảo bên đầu cơ hồ đã muốn bắt đầu một khóc hai náo ba thắt cổ *(=))))))*, Phó Trạch Văn bị huyên náo hết cách rồi, "Em không phải trẻ con, đến cùng có biết chuyện này nghiêm trọng tới mức nào hay không a, chuyện của em và Trịnh Cảnh Đồng nếu như công bố, em sau này sẽ rất khó quay đầu lại em biết không!"

"Em biết a! Chính là em biết nên mới liều mạng công bố có được hay không!" Phó A Bảo cảm giác đầu lão ca mình mang thai, cái này quan hệ đến tương lai của đứa nhỏ trong bụng cậu, cậu muốn quay đầu lại mới lạ chứ! Nhất định phải một đường đi tới hiểm độc a!

"Tài sản tài sản, em chỉ nhớ tới tài sản của Trịnh gia, nhà chúng ta không đủ em xài sao?!" Phó Trạch Văn đều muốn phát điên, đầu óc đứa nhỏ này đến cùng nghĩ thế nào a, "Trong nhà thiếu ăn thiếu mặc cho em sao? Em làm sao mà mỗi ngày đều nhớ mong tiền của người khác, có phải là tên bác sĩ chết tiệt kia dạy em? Cả ngày cái tốt không học toàn học cái xấu! Em có thể làm một chút chuyện xuất sắc có được hay không?" Sớm biết đã không để cái tên bác sĩ rách nát kia vào trong nhà, quả thực là gieo vạ!

Phó A Bảo cảm thấy ủy khuất muốn chết rồi, cậu nước mắt lưng trong nói: "Ca, anh sao có thể nói như

vậy ni, nhưng mà đứa nhỏ trong bụng em có một nửa là của Trịnh Cảnh Đồng, tài sản của y đương nhiên là của đứa nhỏ này, tài sản của Trịnh gia sau này là của Trịnh Cảnh Đồng, lại sau này nữa khẳng định chính là của con em! Anh cho rằng em là vì bản thân em sao, vì bản thân em em mới không thèm phản ứng với họ Trịnh này!"

Cậu đều là vì tiểu bảo bảo trong bụng tranh thủ quyền lợi sau này a, tài sản này vốn nên là của đứa nhỏ này, sao có thể nói thành của người khác ni, rõ ràng cùng Phó A Bảo cậu có quan hệ rất không tốt!

Phó Trạch Văn hoàn toàn quỳ, thực sự là tú tài gặp quân binh, có lý không nói được, Phó A Bảo liền bám vào chút tài sản ấy không tha, Phó Trạch Văn bất luận nói cái gì cậu đều có thể kéo tới điểm này, hơn nữa dáng vẻ đặc biệt đáng thương vô tội, chỉ tí nữa thôi là phải ra đi kim đậu đậu rồi. *(nhắc lại nghĩa của từ "kim đậu đậu" cho mọi người nhớ nhé: nó chỉ nước mắt)*

"Đừng khóc đừng khóc." Phó Trạch Văn vừa vội vừa tức, "Mang thai đừng khóc lung tung, anh không nói em, em muốn làm thế nào bây giờ liền làm thế, anh sợ em rồi."

Ai…

Cẩn thận ngẫm lại, sau này A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng nếu như tách ra, hơn nửa cũng là A Bảo nói, Trịnh Cảnh Đồng phụ lòng A Bảo độ khả thi vô cùng thấp, nếu như vậy, liền thuận theo tự nhiên đi, ai…

Chuyện này là sao a!

Hai huynh đệ sau một phen đàm phán dài, chuyện phát tin tức có khả năng chuyển biến tốt, Phó A Bảo toàn thắng, tin tức phát ra như thường lệ, còn thuận tiện chụp vài bức ảnh ni, Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng còn hẹn nhóm phóng viên này ngày mai tiếp tục, bảo là muốn thay đổi địa điểm phỏng vấn, Tổng Công Ty Trịnh thị chính là lựa chọn rất tốt.

Hai người còn có rất nhiều chuyện còn chưa nói hết ni, còn có thể ra thêm vài tập đưa tin nữa, các phóng viên mỗi người vô cùng phấn khởi, ba người Trịnh gia cũng là mặt mày hớn hở, lúc này kết hôn sẽ thành định cục đi?

Quả thực đáng ca tụng!

Phó Trạch Văn cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, hắn không biết mình vội vã tới đây rốt cuộc là vì cái gì, cái gì cũng không hoàn thành, tâm mệt mỏi quá, đã không thể được rồi, rất muốn nhanh lên một chút về nhà tắm rửa lên giường ngủ.

Phó Trạch Văn phải đi, Vu Thư nào chịu, Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo muốn kết hôn, muốn chuẩn bị nhiều chuyện lắm ni, hiện tại là có thể thương lượng rồi.

Liền ví dụ ngày hôm nay đi, vừa vặn Phó Trạch Văn ở đây, vậy thì thuận tiện thương lượng chuyện thiệp

mời kết hôn, hai nhà muốn mời những người nào thương lượng nhất trí, ví dụ nhân viên trong công ty có mời hay không này, bạn học của Phó A Bảo có mời hay không này rồi vân vân mây mây.

Còn cả thời gian và địa điểm tổ chức lễ kết hôn, cái này rất chú ý, người rất nhiêu, chỗ nào tương đối dễ dàng, sau này còn có thời gian, hay là liên nhanh chóng, hay là đơn giản chậm một chút.

Bởi vì trong bụng A Bảo hiện tại có đứa nhỏ, hiện tại không hiện ra nghi ngờ, làm lễ cưới rất thích hợp, chờ thêm hai tháng nữa lộ rõ mang thai sẽ không quá tốt, không phải vậy cũng chỉ có thể chờ đứa nhỏ sinh ra mới làm hôn lễ được, thế nhưng Trịnh gia cảm thấy như vậy không tốt lắm, đứa nhỏ sinh ra xong rồi lại luôn cảm thấy có chút mã hậu pháo *(ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích đc gì)* a, đối với A Bảo không tôn trọng lắm!

Phó Trạch Văn nhắm mắt thương lượng với bọn họ, đầu hắn hiện tại rất đau, còn chưa có từ trong đả kích chuyện em trai muốn cùng một nam nhân kết hôn tỉnh lại đây, hắn còn đang tưởng tượng ra cảnh tượng tân văn báo đạo *(tin tức, báo đài)* sau khi xuất hiện, khẳng định phi thường náo nhiệt, A Bảo nhất định sẽ trở thành tiêu điểm chú mục của mọi người!

Quả thực ngẫm lại liền tâm tắc. *(tắc nghĩa là nghẽn).*

Mà đối tượng khiến hắn tâm tắc đã trở về phòng tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị đi ngủ rồi, Trịnh Cảnh Đồng là hộ thê hộ chuyên nghiệp đương nhiên cũng lăn theo, Phó Trạch Văn lại bắt đầu tâm tắc, em trai mình không ngừng muốn cùng đàn ông kết hôn, còn muốn cùng người đàn ông này cùng một phòng cùng ngủ trên một giường lớn, rau cải trắng tươi ngon mọng nước trồng 20 năm cứ như vậy bị một con lợn lấy mất rồi! *(anh Văn ví hay với =))))*

(hộ thê: Hộ là bảo hộ, bảo vệ; thê là vợ; hộ thê là bảo vệ vợ

Hộ chuyên nghiệp: chỉ hộ gia đình hoặc cá nhân ở Trung Quốc chuyên làm nghề nông)

Thực sự là tâm tắc không muốn không được.

Buổi tối hơn 11h Phó Trạch Văn mới kéo thân thể mệt mỏi về đến nhà, kỳ thực thân thể cũng không phải rất mệt, chính là tâm mệt, các loại tâm tắc, tâm tắc xong còn phải cùng cha mẹ mình báo cáo chuyện này.

Lần này được rồi, một người tâm tắc biến thành 3 người tâm tắc.

Ba người trằn trọc trở mình ngủ không được, buổi sớm liền đẩy vành mắt đen lên xem tin tức.

Tin tức tối hôm qua chính là cái dự nhiệt, bởi vì đưa tin đến mức rất giản lược, nói là Trịnh Cảnh Đồng là một người đồng tính luyến ái, có thể còn sắp kết hôn, rất nhiều người đều cho là chuyện giỡn chơi vớ vẩn, đều cảm thấy việc này không thể, không có bao nhiêu người coi là thật, cũng không gây nên náo động lớn lắm, scandal của các minh tinh trên internet nhiều như vậy, có bao nhiêu người sẽ quan tâm đến loại bát

quái tẻ nhạt này a.

Cũng không muốn nghĩ, Trịnh Cảnh Đồng thân phận gì a, giống như Hạ Lập Nhân vẫn có thể yêu đương với nam nhân vậy, kết hôn? Ha ha...

Sau đó những người này đã bị tát vào mặt.

Tin tức sáng sớm lúc truyền ra trên internet quả thực bùng nổ!

Lúc này khẳng định không phải vớ vẩn, bởi vì có đồ có chân tướng a! Trong tin tức tung ra chính là bản thảo Phó A Bảo hôm qua giám sát hoàn thành, còn phối thêm vài tấm hình, có ảnh 3 người Trịnh gia và Phó A Bảo chụp chung, còn có ảnh Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng hai người chụp chung, hai người cùng nắm tay, thỏa thỏa chính là một đôi a!

Cư dân mạng đều lăng loạn rồi, trời ạ!

Trịnh Cảnh Đồng thế mà thật sự muốn kết hôn với một nam nhân, hơn nữa người kia còn là con trai của Phó Minh, em trai của Phó Trạch Văn! Trời!

Xem 2 bức anh hai nhà còn hình như bàn luận rất vui vẻ, dáng vẻ đối với phần tình yêu này phi thường vui vẻ, dân mạng biểu thị, bọn họ đối với người có tiền trên thế giới hoàn toàn không hiểu nổi rồi!

Có điều lăng loạn nhất không phải các dân mạng này, mà là Đới Tuyết Dao.

Cô sáng sớm tới tòa soạn sau đó mới nhìn đến tin tức, xem xong cả người cô đều không tốt rồi!

58. Chương 58

Đới Tuyết Dao nhìn tin tức đưa tin mà sắc mặt biến thành màu đen, Phó Trạch Văn tìm cớ hoãn đính hôn với cô chính là vì Phó A Bảo, nói Phó A Bảo bị bệnh hắn không có tâm tư đính hôn, lúc đó cô cũng không tin, cảm thấy khẳng định cùng Hạ Tình có quan hệ, hiện tại quả nhiên thế!

Trước tiên mặc kệ Phó A Bảo cùng một nam nhân yêu đương đi, liền nói chuyện sinh bệnh, cậu ta hướng ống kính cười đến vui vẻ như vậy, đây là dáng vẻ sinh bệnh sao? Ai cũng không khỏe bằng cậu ta được chứ!

Phó Trạch Văn đang gạt cô! Phó Trạch Văn không ngừng lừa gạt cô, cha mẹ Phó Trạch Văn đã lừa cô, không phải như vậy sao còn giúp con trai nói dối! Đúng vậy, ví dụ bản thân hắn bình thường không có bối cảnh, Hạ Tình nữ nhà giàu này môn đăng hộ đối hơn nữa còn có thể mang đến cho trợ giúp cho sự nghiệp của Phó gia càng thích hợp làm con dâu vợ hiền hơn!

Đới Tuyết Dao hiện tại trong đầu liền có một ý nghĩ: Phó Trạch Văn không muốn kết hôn với cô! Đang buông cô!

Cô lập tức bắt đầu gọi điện thoại, không phải gọi cho Phó Trạch Văn, cô biết mình hiện tại đang nổi nóng, nói chuyện với Phó Trạch Văn cũng sẽ chỉ cãi nhau mà thôi, đem người bức ép mình cũng không có quả ngon để ăn, cô gọi điện cho mẹ Lý Tú Vân của mình, cô cảm thấy việc này nên cùng người trong nhà thương lượng một chút, mọi người cùng nhau đưa ra một chủ ý.

"Dao Dao con đừng vội, con trước tiên hảo hảo làm việc, việc này trong thời gian ngắn cũng không biết được, buổi tối trở về chúng ta hảo hảo thương lượng." Lý Tú Vân nghe con gái nói chuyện của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng cũng lấy làm kinh hãi, bà không quá quan tâm loại tin tức bát quái này, vì thế căn bản không biết.

Đới Tuyết Dao nghĩ thầm, nóng lòng cũng không được, hơn nữa nhìn dáng vẻ Phó gia, cũng không phải khẩn cấp 2 hôm liền đem hôn ước thủ tiêu, cô còn có thời gian tính toán.

Đới Tuyết Dao tâm thần không yên đi làm, chờ cô phục hồi tinh thần lại phát hiện văn phòng ít đi thật là nhiều người, cô rất kỳ quái hỏi những người còn lại, hôm nay nhiều người xuất ngoại chuyên cần sao?

Đồng sự ngồi bên cạnh cô vô cùng phấn khởi nói: "Ngày hôm nay có một case lớn, hôm qua khối giải trí không phải báo cáo bát quái của Trịnh Cảnh Đồng sao, hôm nay tòa soạn chúng ta nhận được sự cho phép của đối phương, có thể đến Tổng Công Ty Trịnh thị làm phỏng vấn, cái cơ hội tốt này khối tài chính kinh tế chúng ta đâu có thể bỏ qua, đương nhiên cũng phải đi theo, đối phương cũng đồng ý, thực sự là vận khí không tệ, nhất cử lưỡng tiện, tổng biên tập của chúng ta khẳng định cao hứng chết rồi."

"Bình thường người xuất ngoại chuyên cần chỉ cần hôm nay không có nhiệm vụ đều đi theo tới."

Đới Tuyết Dao âm thầm hối hận, sớm biết cô sẽ không gọi điện thoại, nên theo đi xem xem.

Mà vào lúc này Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng đang trong công ty nhận phỏng vấn, phỏng vấn hôm qua chỉ là đến một nửa ni, hôm nay ngoại trừ muốn phỏng vấn đời sống tình cảm của hai người, còn muốn tiến hành phỏng vấn trong công việc của Trịnh Cảnh Đồng, người của tòa soạn tới đều một mảnh vui mừng, hai người được phỏng vấn đều phi thường phối hợp, không có so sánh đây càng là đối tượng phỏng vấn tốt!

"Phó tiên sinh, cậu nếu đã là phó tổng tài Trịnh thị, lẽ nào không có văn phòng riêng của mình sao?" Phóng viên phát hiện Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo vậy mà dùng chung một văn phòng, coi như phòng làm việc này lớn hơn nữa cũng không quá thích hợp a.

"Tôi không nỡ cùng A Bảo tách ra, không nhìn thấy em ấy trong lòng tôi liền khó chịu." Trịnh Cảnh Đồng không đỏ mặt chút nào nói, khiến mấy phóng viên phỏng vấn cũng đều mắc cỡ.

"Hơn nữa chuyện của tôi và em ấy trước đây cũng không có cái gì bí mật, chuyện của công ty tôi không cần giấu diếm với em ấy, ở cùng một văn phòng chúng tôi sẽ càng có hiệu suất."

Bên này phỏng vấn vô cùng phấn khởi, dưới lầu không khí bộ phận quan hệ xã hội thực sự là vô cùng gay go, mọi người âm thanh nói chuyện hơi lớn một chút cũng không dám, đều sợ đụng chạm lấy cái rễ thần kinh mẫn cảm nào của Đoạn Phỉ. Hôm qua mọi người liền biết thân phận của Phó A Bảo, nhưng hôm nay tin tức tỉ mỉ tung ra vẫn là kinh hãi, không nghĩ tới Trịnh tổng của bọn họ còn có phương diện như thế ni, quả thực là tam quan đều bị phá hủy!

Các bộ ngành khác đều thảo luận tới khí thế ngất trời, toàn bộ công ty đều ở trong hưng phấn, chỉ có người bộ phận quan hệ xã hội là nhỏ giọng lén lút thảo luận, căn bản không dám trắng trợn ở dưới mí mắt Đoạn Phỉ lớn tiếng nghị luận.

Đoạn Phỉ đang mặt tối sầm lại ở trong phòng làm việc xem tin tức, cô đem bản tin hôm nay vừa tung ra liên tục xem rất nhiều lần, nói chung cô hoàn toàn không thể tin được tin tức này nói biến thái là Trịnh Cảnh Đồng! Trịnh Cảnh Đồng tại sao có thể là người như vậy! Hắn là một kẻ nghiêm túc chăm chú lại cẩn thận cỡ nào, sao có thể sẽ làm ra chuyện vô căn cứ phá hủy tam quan như thế! (←_←)

Người nghĩ như Đoạn Phỉ không phải là ít, rất nhiều người nhìn thấy tin tức cũng đều cảm thấy vô căn cứ, thế nhưng người tin tưởng chiếm đại đa số, dù sao có đồ có chân tướng mà, hơn nữa trong tin tức trong bản tin này cũng nói, các phóng viên là đến ngay trong nhà Trịnh Cảnh Đồng làm phỏng vấn, tuyệt đối hoàn hoàn nguyên tuyệt đối chân thực, tuyệt đối không hư cấu!

Mọi người nghĩ thầm, nếu như không nhận được đồng ý của người trong cuộc, các phóng viên cũng không dám viết như thế, hơn nữa tin tức cuối cùng còn nói, còn sắp tiến hành đưa tin tiếp theo ni, tuyệt đối độc nhất vô nhị trực tiếp chân thực bùng nổ!

Không nghĩ tới nhìn qua Trịnh Cảnh Đồng nghiêm chỉnh như vậy chẳng những là đồng tính luyến ái, còn có loại yêu thích này, có điều hảo manh a!

Liền ví dụ đi, ví dụ trên weibo lần trước có show ân ái rất thú vị, nói là một cô gái có một bạn trai phi thường anh tuấn, hơn nữa nam sinh này cá tính phi thường đáng yêu, đối với bạn gái yêu chết đi sống lại, thường thường làm nũng với bạn gái, thích kề cận bạn gái, bạn gái đi đâu hắn đi đó, bạn gái cùng bạn trai bình thường gặp mặt hắn còn muốn theo dõi một hồi, có lúc ý đồ xấu còn có thể trên đương nhô ra cùng đối phương khoe khoang thân phận bạn trai của mình.

Nghe vào có phải khiến rất nhiều người ước ao? Tất cả mọi người đều nói nam sinh kia thật đáng yêu, mình nếu như cũng có bạn trai như thế thì tốt rồi, nữ sinh kia cũng cảm thấy hạnh phúc, có người yêu mình đến loại trình độ như thế này, bên dưới cũng có rất nhiều người bình luận, nói là đối với cẩu độc thân tạo thành tấn thương tổn.

Cần phải thay đổi thành sửu nam trung niên bụng bự hói đầu xem, phỏng chừng nhà gái đến báo cảnh sát. ==

Quả thực hù chết người tốt sao!

Người đẹp được kêu là manh, đại đa số người xấu xem ra, chính là biến thái! Kỳ thực rõ ràng làm chuyện

giống nhau.

Tướng mạo của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo đều là đẹp cao cấp nhất, nhìn qua thế nào cũng vui tai vui mắt a, hành vi si hán này của Trịnh Cảnh Đồng so với nghiêm túc chính kinh bình thường còn sinh ra một loại manh độ tương phản cao hơn, thật nhiều hủ nữ nói: quả thực manh quá rồi có được hay không!

Tình yêu của Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh cũng có rất nhiều cảm thấy manh, hai người đẹp đều sẽ càng dễ dàng nhận được sự ủng hộ của mọi người, có điều hiển nhiên đôi Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo này ý kiến càng thuần túy hơn chút.

Bởi vì Phó A Bảo cùng tình nhân của Hạ Lập Nhân Thẩm Ninh không giống, cậu và Trịnh Cảnh Đồng xem như là môn đăng hộ đối, vì tiền độ khả thi rất thấp, bọn họ không thiếu tiền, vì thế mọi người chỉ có một ý nghĩ: hai người tuyệt bích là yêu thật sự!

Đoạn Phỉ nhìn bình luận tin tức trên internet, thế nhưng cô cảm thấy những người này nghĩ đến rất đơn giản, Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo trong lúc đó căn bản không phải như vậy, hai người tuyệt bích là hông gia, hơn nữa Trịnh gia ở trong bóng tối khẳng định bỏ ra cái giá không nhỏ, không chỉ như vậy, ngay cả danh tiếng bên ngoài Trịnh Cảnh Đồng đều có thể từ bỏ, có thể thấy được Trịnh thị thật sự gặp phải nguy cơ, không thể không hướng Phó thị cầu viện.

Đoạn Phỉ đang lo lắng Trịnh thị bị Phó thị hãm hại, nói không chắc một phần quyền nắm cổ phần của Trịnh thị sẽ đổi tên.

Mà một người khác, Đới Tuyết Dao, cùng lo lắng của Đoạn Phỉ thì lại hoàn toàn ngược lại, cô đang lo lắng tiền của Phó gia sẽ bị Phó A Bảo mang tới Trịnh gia, Phó A Bảo muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn, bây giờ còn ở trong nhà Trịnh Cảnh Đồng, vậy sau này phỏng chừng sẽ vẫn tiếp tục như thế, mà với sủng ái của cha mẹ cậu đối cậu, nhất định sẽ cho cậu một lượng tiền tài cùng cổ phần lớn, dù sao Trịnh gia cũng là làm ăn, ở phương diện này khẳng định rất khôn khéo, nhất định sẽ muốn từ bên trong mưu lợi bất chính, nói không chắc còn có thể trong bóng tối khuyến khích Phó A Bảo, để cậu giành nhiều tài sản một chút!

Ý tưởng này ở trong lòng Đới Tuyết Dao chuyển a chuyển, cô càng nghĩ càng thấy phải là như vậy, thế là còn chưa tới lúc tan việc cô liền về sớm, cô muốn nhanh một chút về nhà cùng người nhà thương lượng chuyện này.

Cô cảm thấy Phó Trạch Văn bây giờ còn chưa cân nhắc đến nhiều như vậy, nếu như muốn đến, khẳng định thái độ đối với đứa em trai Phó A Bảo này sẽ không giống nhau.

Huynh đệ cùng kế thừa tài sản quản lý công ty có lẽ sẽ trở thành giai thoại, nhưng nếu như bị người ngoài gặm một cái thò một chân vào, ha ha… còn có thể tiếp tục huynh đệ hữu cung sao?

59. Chương 59

Đới Tuyết Dao vội vã về nhà thương lượng với cha mẹ chuyện đính hôn, còn có chính là chuyện của Phó A Bảo, kỳ thực Lý Tú Vân và Đới Tu Văn so với Đới Tuyết Dao càng thêm sốt ruột, điều kiện của Đới Tuyết Dao kỳ thực nhắm trong những người bình thường thật không tệ, tìm đối tượng không khó, hoàn toàn có thể tìm phú nhị đại, thế nhưng thân thiết với Phó Trạch Văn đến loại trình độ này quá khó khăn, cũng chỉ đi từng bước, đâu có thể dễ dàng buông tha.

Người một nhà đều rất sớm trở về nhà thương lượng chuyện này.

Đới Tuyết Dao ban đầu cảm thấy Phó Trạch Văn lừa cô miễn cưỡng cô, thế nhưng sau khi nghe cha mình Đới Tu Văn phân tích xong tâm hơi hơi hạ xuống.

"Gia đình Phó gia là hạng gì, nếu quả thực không muốn kết hôn với con, còn cùng con kéo dài lãng phí thời gian làm gì? Chính là con đồng ý, Hạ Tình người ta có thể đồng ý sao, cô ấy là thiên kim tiểu thư chân chính, có thể cùng một chỗ với người đã có người yêu? Đây không phải là bị coi thường sao, con đã quên lúc trước cô ta đi như thế nào sao?" Đới Tu Văn trước cùng một ý nghĩ với Đới Tuyết Dao, thế nhưng sau đó cẩn thận nghĩ lại, người ta có nhiều tiền như vậy, bộ dáng cũng không tệ, đến nỗi phải quanh co lòng vòng như thế sao.

Đới Tuyết Dao vừa nghĩ cũng có đạo lý, cô nhìn thấy Hạ Tình đẹp như vậy đầu liền nhất thời hôn mê, chuyện gì cũng đều liên hệ lên người Hạ Tình, bây giờ trở về cúi đầu nghĩ lại, lần trước lúc 2 nhà cùng nhau ăn cơm 3 người Phó gia biểu hiện xác thực không giống như là thật sự muốn hối hôn, Phó Trạch Văn tạm thời không đề cập tới, cha mẹ Phó Trạch Văn không đến nỗi vì con trai mà nói dối làm càn lớn như vậy được, không thích cô hoàn toàn có thể nói thẳng, Phó gia có tiền có thế, đối phó với cô không có bối cảnh hoàn toàn là tiểu ý tư, phí nhiều tâm tư nói dối như vậy căn bản không cần thiết.

Này xem ra thực sự là Phó A Bảo xảy ra vấn đề rồi.

Lý Tú Vân vẫn có chút không yên lòng, bà không lạc quan được như Đới Tu Văn: "Dao Dao a, còn cùng Hạ Tình kia có thể liên hệ được không? Các con là bạn học đại học, liên hệ với cô ấy thăm dò ý tứ một chút."

Đới Tuyết Dao cũng đang muốn làm như thế, kỳ thực thời điểm tiệc sinh nhật cô đã có ý niệm này, cùng Hạ Tình khôi phục quan hệ "bằng hữu" trước đây, cướp bạn trai của bạn tốt không phải chuyện vinh quang gì, theo lòng tự trọng của Hạ Tình, khẳng định không làm được chuyện như vậy.

Hơn nữa cách này còn có thể phòng hoạn chưa xảy ra, coi như hiện tại hai người kia không có gì, cũng không đảm bảo sau này sẽ không có cái gì, Hạ Tình từ Mĩ trở về, Hạ gia và Phó gia đều là người làm ăn, hai người nói không chắc trong trường hợp nào đó đụng phải.

Vì thế mình trước tiên tiến hành dự phòng vẫn là rất cần thiết, vừa vặn có tòa soạn của mình, còn đúng lúc là phụ trách khối tài chính kinh tế, lợi dụng thân phận này đến gần Hạ Tình hoàn toàn có thể được.

Tâm sự này xem như là tạm thời có thể thả xuống, tiếp theo chính là chuyện của Phó A Bảo.

Đới Tuyết Dao nghĩ tới thật nhiều loại phá hoại tình cảm hai huynh đệ Phó Trạch Văn và Phó A Bảo, thế nhưng cô thật sự không nghĩ tới Phó A Bảo có một ngày sẽ cùng một người đàn ông cùng một chỗ, lẽ nào đây chính là bị bệnh mà Phó gia nói tới?

"Thật là có khả năng, nhà bọn họ khả năng cảm thấy việc này mất mặt đi, không dám nói với con, không trách che che giấu giấu." Tư tưởng của Lý Tú Vân khá là bảo thủ, bà hoàn toàn không thể tiếp thu loại chuyện nam nhân và nam nhân cùng một chỗ như vậy, "Mẹ lúc đó đã nghĩ, đến cùng cái tật xấu gì a mà nói cũng không thể nói, đến ung thư máu ung thư gì đó cũng không khó mở miệng như vậy, khi đó còn tưởng không biết có phải bệnh đường sinh dục gì không, bây giờ nhìn lại, cũng gần giống thế, nam nhân và nam nhân cùng một chỗ, toàn gia đều sẽ không còn mặt mũi theo!"

"Kỳ thực nghĩ theo hướng tốt, tôi thấy trong tin tức nói gần đây hai người muốn kết hôn, vậy chuyện của còn và Trạch Văn cũng có thể làm a, không cần chậm trễ, Phó A Bảo có thể kết hôn, Phó Trạch Văn tại sao không thể kết?" Đới Tuyết Dao nghĩ đến khá là thực tế, bởi vậy, Phó gia sẽ không tìm được viện cớ kéo dài đính hôn.

Đới Tuyết Dao và Lý Tú Vân vừa nghe mắt liền sáng lên. Đúng vậy a! Lần này Phó gia không tìm được lý do trì hoãn đính hôn đi?

Cho tới lùi khách sạn đi, vậy cũng có thể đính lại lần nữa mà, nhà này không được tìm nhà khác, bằng tiền tài quyền thế địa vị Phó gia như vậy, còn sợ không tìm được khách sạn ra dáng làm lễ đính hôn sao?

Người một nhà thương lượng đến thương lượng đi, cuối cùng não bổ một phen chuyện đã xảy ra:

Phó A Bảo cố ý muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng yêu đương, thế nhưng Phó gia không cho phép, cảm thấy mặt mũi xấu hổ, vì che giấu tin tức này, liền hoãn đính hôn, miễn cho để người khác biết liền gièm pha, còn tìm cớ sinh bệnh đàng hoàng như thế.

Ai biết kế hoạch này vừa mới tiến hành mấy ngày liền lộ ra, Phó A Bảo một mình chạy tới Trịnh gia, còn huyên náo lên tin tức, làm cho mọi người đều biết.

"Xem vẻ mặt của Trạch Văn trong hình liền biết rồi, hắn khẳng định phi thường không tình nguyện." Đới Tu Văn chỉ vào ảnh tin tức chắc chắn nói: "Hắn nhất định là không tán thành."

Điểm ấy cũng thật là bị ông nói trúng rồi, Phó Trạch Văn xác thực không tán thành, chính là lý do không tán thành đã đoán sai, nếu như Phó A Bảo yêu Trịnh Cảnh Đồng đến chết đi sống lại, muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng hảo hảo sinh sống hắn khẳng định không thể phản đối, em trai vui vẻ là được rồi.

Nhưng trên thực tế ni…

Vừa nghĩ tới chân tướng câu chuyện Phó Trạch Văn liền cảm thấy đau trứng, đừng nói 3 người nhà bọn họ, chính là thân thích gần gần xa xa khác đầu óc đều rất bình thường, làm sao nhà bọn họ liền lòi ra một tiểu tử thúi vô căn cứ như vậy? Quả thực khiến hắn thao nát tâm.

Đới Tu Văn vừa phân tích như thế, Đới Tuyết Dao liền cảm thấy, có thể 2 huynh đệ hiện tại trong lúc đó đã có vết rạn, vốn là muốn che giấu gièm pha, bây giờ lại bộc quang, 3 người khác Phó gia khẳng định bị chọc tức.

"Nhất định là, không trách tối hôm qua Trạch Văn lúc ăn cơm nghe tin tức như thế khẩn trương như vậy, sau đó còn vội vã tự mình chạy tới Trịnh gia." Đới Tuyết Dao càng nghĩ càng thấy có đạo lý, "Vì thế việc này Phó gia nhất định là không đồng ý."

"Có điều cha mẹ Trạch Văn thật sự rất yêu thương tiểu tử thúi kia, nếu cậu ta kết hôn, khẳng định không thể thiếu được phân tài sản cho cậu ta." Đới Tuyết Dao cắn răng, "Nếu cậu ta cưới 1 cô gái về cha mẹ Trạch Văn phân tài sản cho cậu ta con cũng không nói, là con trai của bọn họ, cấp tiền là lẽ bất di bất dịch, chính là con có ý kiến cũng không được, Trạch Văn phỏng chừng còn mắng con, nhưng bây giờ không giống với lúc trước."

"Nếu như phân tài sản cho cậu ta, đó không phải là đưa tới Trịnh gia đi?"

Sau đó Đới Tuyết Dao lại nghĩ đến điểm quan trọng nhất: "Huống hồ 2 người đàn ông lại không sinh được con, tài sản cho Phó A Bảo có ích lợi gì, để cậu ta sau này mang theo vào quan tài sao?"

Lý Tú Vân bĩu môi: "Đừng nói cậu ta là nam, chính là nữ nhân có thể sinh được con cũng không nên phân tài sản, chính là muốn phân, cũng không thể phân nhiều lắm, con được sinh ra còn không theo họ Trịnh, liên quan Phó gia cái gì a."

Lời này kỳ thực Đới Tuyết Dao không quá thích nghe, cô chính là con gái, cô mừng mình là con gái một, không phải vậy dựa theo tư tưởng trọng nam khinh nữ này của mẹ cô, cô từ nhỏ đến lớn nhất định là ăn bao nhiêu khổ đây.

Lý Tú Vân sau khi cục cục xong căn dặn Đới Tuyết Dao nói: "Trước đây con cùng Trạch Văn náo loạn có chút mấu thuẫn, vừa vặn thừa dịp này hòa hoãn một hồi, mẹ thấy nó và em trai nó ồn ào, con xuất cho nó một chút chủ ý, đừng để cho ba mẹ nó nghe tiểu tử thúi Phó A Bảo này đầu độc đưa tiền đi ra ngoài, đây đều là của hài tử của con và Trạch Văn sau này, làm gì tiện nghi người ngoài!"

"Ai!" Đới Tuyết Dao đang có ý này, có câu này thật tốt, huynh đệ ruột thịt tính toán rõ ràng, Phó gia chính là không quan tâm tiền nữa, bình thường cho Phó A Bảo tùy tiện tiêu xài, nhưng là cho người của mình tiêu xài, cùng đưa tới Trịnh gia là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Phó A Bảo vừa nhìn chính là không có bản lĩnh, chỉ biết dùng tiền, không biết kiếm tiền, càng khỏi nói quản lý tài sản, cho cậu ta tiền cho cậu ta cổ phần hơn nửa cuối cùng là đưa đến trong tay Trịnh Cảnh Đồng đi.

Phó gia có thể đồng ý?

Người bình thường khẳng định không thể đồng ý, thế nhưng cha mẹ Phó A Bảo lớn tuổi, thương yêu con trai nhỏ, e rằng não rút liền làm ra chuyện hồ đồ, Phó Trạch Văn hiện tại phỏng chừng còn chưa có cân nhắc đến nhiều như vậy, vì thế chính là thời điểm cô ra tay.

"Yên tâm đi, con sẽ nói với Trạch Văn, Phó A Bảo là người ngu ngốc, nhưng Trịnh Cảnh Đồng không phải a, nói không chắc chính là trên danh nghĩa yêu đương đến hãm hại Phó thị, cũng không phí công phu gì, là có được cổ phần của Phó thị, con bảo Trạch Văn đề phòng y một chút, ngàn vạn không thể để y lừa!"

Phó Trạch Văn bây giờ không biết người Đới gia đang muốn cái gì, nếu hắn biết, nhất định sẽ thổ huyết.

Em trai hắn xác thực muốn lừa tiền, thế nhưng lừa tiền không phải của Phó gia bọn họ, mà là tiền của Trịnh gia, nhưng Phó gia bọn họ không thích, nhà bọn họ có tiền, không thèm khát tiền của người khác, nhưng không ngăn được Phó A Bảo, khuyên như thế nào cũng không khuyên nổi, thực sự là tâm hảo mệt...

60. Chương 60

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tin tức của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo hai ngày này xào đến sôi sùng sục, xem như là liên hiệp cường cường giữa hai tập đoàn lớn, bất kể là không phải tình yêu chân thành, chỉ cần đám hỏi, công ty hai nhà sau này hợp tác nhất định sẽ càng thêm chặt chẽ, vì thế cổ phiếu hai nhà hai hôm nay đều có tốc độ tăng không nhỏ, tình thế một mảnh tốt đẹp.

Phó A Bảo hai ngày nay trải qua khá là thoải mái, chiếm lĩnh chỗ làm việc của Trịnh Cảnh Đồng không nói, còn ở trên bản tin xuất ra một phen tiếng tăm, cậu cảm giác mình cách mục tiêu đã càng ngày càng gần, chỉ cần thuận lợi sinh con ra, ha ha ha ha...

Trịnh Cảnh Đồng hai ngày nay đặc biệt bán lực, vì lấy lòng Phó A Bảo mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, liền ví dụ hiện tại đi, y đang cho lắp smart TV có nối mạng trong phòng, bởi vì Phó A Bảo không thể thường xuyên lên mạng, nhưng cậu lại là vua Taobao, đã chừng mấy ngày không có mua đồ, ngứa tay đến lợi hại, vì thế Trịnh Cảnh Đồng liền nghĩ biện pháp như thế.

TV sau khi kết nối mạng Phó A Bảo chỉ cần nằm trên giường hoặc ngồi trên ghế salong nhìn màn hình TV là được, Trịnh Cảnh Đồng lại ngồi ở xa xa dùng máy tính thao tác, Phó A Bảo nói mua cái nào y liền mua cái đó.

Trịnh Cảnh Đồng vốn là cho rằng đây là chuyện vô cùng đơn giản dễ dàng, thật là thời điểm bắt đầu thao tác mới phát hiện là công trình không nhỏ.

Đầu tiên chính là: y xưa nay chưa từng dùng Taobao, y chưa bao giờ mua đồ trên mạng, vì thế căn bản không biết dùng như thế nào, chuyển tiền qua mạng thì y biết, thế nhưng lên Taobao thật sự là lần đầu tiên.

(em trước tiên xin lỗi các thím ạ, do có tí lỗi khi em trans ạ, những chương có đề cập tới một trò chơi mà em Bảo hay chơi là "đào bảo vật", nhưng tới chương này đột nhiên em sực nhớ ra là thực ra "đào bảo vật" chính là trang mua sắm Taobao của Trung Quốc. Em không hiểu vì sao mấy tác giả TQ cứ thích Trung hóa mấy từ tiếng anh -_- làm nhiều phen em không thể hiểu nổi mấy từ đấy là cái gì -_- ví dụ áo T-shirt thì toàn viết là T tuất hay từ login thì lại viết là đăng lục -_- sơ suất này mong mọi người bỏ qua cho em U_U)

Có thể tưởng tượng được, Phó A Bảo đương nhiên lại ghét bỏ y một trận, "Anh sao mà ngay cả Taobao cũng không dùng a, mấy thứ đó sao anh lại thiếu kiến thức như vậy, anh không phải từ nông thôn tới, nha không đúng, hiện tại chính là lão đầu lão thái thái ở nông thôn so với anh còn model hơn, anh cũng là so với khe núi trong khe mương hơi hơi tốt hơn một chút (ý em Bảo là anh Đồng so với nhà quê thì tốt hơn một chút), có điều anh cũng đừng kiêu ngạo, người ta khe núi trong khe mương là điều kiện không đủ, có

chỗ có mạng đều lên không được, huống chi là lên Taobao, anh sao? Em quả thực không dám tin, anh đều 30 rồi, chuyện làm ăn lớn như vậy, thậm chí ngay cả Taobao cũng không dùng!"

"Ai..." Phó A Bảo nhìn Trịnh Cảnh Đồng trực tiếp lắc đầu, ai thán mệnh mình không tốt, mình thời thượng như vậy lại muốn cùng một gia hỏa thổ lão mạo như vậy sinh con sinh sống, quả thực không có cách nào được rồi.

(Thổ lão mạo: giống như từ "bò đội nón" của Việt Nam á)

Trịnh Cảnh Đồng cũng cảm thấy mình có chút lạc hậu, trước đây ngoại trừ xã giao bình thường ở bên ngoài, cơ hồ cả ngày đều là cùng giao thiệp bàn chuyện làm ăn, loại thời đại mới gì đó căn bản không có hứng thú gì. Máy tính chỉ dùng để làm việc công, điện thoại di động cũng chỉ dùng để gọi điện thoại cộng thêm làm việc, máy tính nhạt nhẽo y đều căn bản không có một cái, nói là dùng không quen.

Y bây giờ trở về cúi đầu ngẫm lại, mình cũng thật là giống như Phó A Bảo nói vậy, là một thổ lão mạo lạc hậu không theo kịp thời đại, hai người chênh lệch 10 tuổi có sự khác nhau hết sức rõ ràng, cái nhận thức này khiến Trịnh Cảnh Đồng trong nháy mắt có cảm giác nguy hiểm.

Y trước đây vẫn cảm thấy mình điều kiện thật không tệ, tìm đối tượng kết hôn không khó, nói tới tự đại một chút, y cơ hồ có thể tùy ý chọn, thế nào mà không tìm được một cô nương tốt a, vì thế căn bản không sốt ruột, chờ đến lúc muốn kết hôn lại nói.

Thế nhưng từ sau khi quen biết Phó A Bảo, tất cả tự tin của y đều bị đả kích đến chỉ còn cặn bã, y phát hiện hết thảy ưu điểm của mình Phó A Bảo đều xem ra là khuyết điểm, bởi vì chút ưu điểm này Phó A Bảo căn bản cũng không hiếm lạ, mà Phó A Bảo hiếm lạ y lại không có!

Có điều ưu điểm của Trịnh Cảnh Đồng chính là đầu óc tốt, y không phải là bởi vì lúc trước không có hứng thú xưa nay không có sờ qua, thế nhưng chỉ cần y muốn, khẳng định rất nhanh có thể học xong, sau khi y login vào tài khoản Taobao của Phó A Bảo hơi hơi suy nghĩ, không bao lâu liền đại thể làm rõ, nghĩ thầm hôm nào mình cũng phải đăng kí cái tài khoản này, làm một người hợp với thời đại.

"Cạch cạch." Lúc này cửa phòng bị gõ, Trịnh Cảnh Đồng đi mở cửa, nhìn thấy mẹ mình đứng ngoài cửa, cầm trong tay một xấp giấy tờ không biết là cái gì.

"Cái này A Bảo vẫn chưa ngủ đi, mẹ đến tìm nó thương lượng chuyện kết hôn." Vu Thư cầm trong tay chính là các loại đồ thiết kế hôn lễ, các chi tiết nhỏ trang trí cho hiện trường hôn lễ rất quan trọng, bất kể là hoa tươi thảm đỏ hay là lễ phục, đều kiểm định nghiêm ngặt, chủ yếu nhất là, muốn cho nhân vật chính của hôn lễ thỏa mãn, vì thế Vu Thư thấy thời gian còn sớm, liền đến tìm Phó A Bảo thương lượng những chi tiết này.

Cho tới ý kiến của Trịnh Cảnh Đồng, bà trực tiếp không nhìn, chọn cái gì mà chọn, A Bảo người ta nguyện ý cùng con kết hôn đã là tạo hóa của trời lớn cho con rồi, còn có thể có ý kiến gì a!

"Nha, em ấy còn chưa ngủ." Trịnh Cảnh Đồng đem người đưa đi vào, kỳ thực y không làm sao nguyện ý, cũng đã là buổi tối, y nghĩ tới thế giới hai người ni.

Vu Thư đi tới liền phát hiện trang Taobao trên màn hình TV, bà vui vẻ nói: "Ai u, lên Taobao ni, cách này không sai, thích hợp với Phó A Bảo." Bà hiếm thấy khen Trịnh Cảnh Đồng một lần.

Phó A Bảo ngồi ở trên ghế salông hướng Vu Thư cười híp mắt vẫy tay: "Mẹ, mẹ tới vừa đúng lúc, con muốn lên mạng mua chút đồ, mẹ cho con chút chủ ý chọn đi."

"Được đó!" Mua đồ hẳn là thiên tính của phần lớn nữ nhân, Vu Thư cũng không ngoại lệ, bà nghe được mời hỗ trợ nghĩ kế mua đồ là cầu còn không được, mua đồ cái gì, quả thực là thích nhất có được hay không! "Mua đồ phải tìm mẹ, mắt nhìn của mẹ tốt!"

Thế là Phó A Bảo và Vu Thư an vị ở trên sô pha nhìn màn hình TV bắt đầu làm đại gia sai khiến người, Trịnh Cảnh Đồng thì lại đau khổ bị bức bách ngồi ở cách đó không xa bận bịu đến bận bịu đi.

Phó A Bảo muốn mua cốc nước, cậu vốn có một cái cốc nước rất thích, thế nhưng lúc dọn nhà không may rơi vỡ, cậu muốn mua cái khác, trên mạng nhiều kiểu, nhất định có thể chọn tới thích thì thôi.

"Con mua một còn không bằng mua một đôi." Vu Thư nhìn mấy cái cốc xinh đẹp trên màn hình liền đề nghị, "Con và Cảnh Đồng sắp kết hôn, vui mừng như vậy, đến thời điểm bạn bè thân tích tới nhà thăm, nói ra cũng dễ nghe, đúng không?"

Phó A Bảo nghĩ thầm đúng vậy, Lưu Việt cũng đã dạy cậu, bề ngoài công phu phải làm thật tốt, đều đã lên tin tức, đương nhiên phải khiến người khác tâm phục khẩu phục, thế là cậu chủ động nói: "Mỗi cốc đâu đủ a, vỏ gối a, dép lê a, áo ngủ a, vân vân mây mây, đều làm một bộ tình nhân!"

Vu Thư lập tức nói: "Một bộ không đủ, phải hai, ba bộ!"

"Đúng, phải 2, 3 bộ, bảo hiểm! (bảo hiểm ở đây có nghĩa là dùng để phòng trừ về sau)

Hai người ăn nhịp với nhau!

Trịnh Cảnh Đồng có chút muốn đâm đầu vào tường, vừa nãy còn cảm giác mẹ mình đến không phải lúc, lúc này lại rất vui mừng, quả nhiên gừng càng già càng cay, mẹ không hổ là mẹ, chính là có biện pháp, dăm ba câu liền lừa gạt Phó A Bảo dùng tới đồ tình nhân, quả nhiên là mẹ ruột!

"Sách, con đừng ngốc nghếch nghe bọn mẹ nói a, con vẫn là tìm một chút a, để bọn mẹ chọn." Vu Thư ghét bỏ Trịnh Cảnh Đồng tay chân chậm chạp, "Tên ngốc nghếch này."

Phó A Bảo: "Đôi này thế nào ạ?"

Vu Thư: "Cũng được đi, so với vừa nãy tốt hơn một chút, Cảnh Đồng con trước tiên bỏ vào giỏ hàng đi."

Phó A Bảo: "Nhưng đôi lúc trước con cũng rất thích."

Vu Thư: "Vậy thì cùng bỏ vào giỏ mua sắm, Cảnh Đồng con mau mau lật lại trang vừa nãy kia, đem đôi vừa nãy cũng lấy vào."

Trịnh Cảnh Đồng: "Nha." Tay chân luống cuống back về phía trước.

Vu Thư: "Qua qua, vượt qua đầu, trang vừa nãy kia, lên phía trên, lên trên nữa, xuống dưới một chút, đôi trắng đen kia, mắt đâu, Cảnh Đồng con dụng tâm chút đi a."

Trịnh Cảnh Đồng càng thêm luống cuống tay chân, nếu như tự y mua một mình chắc chắn sẽ không như vậy, thế nhưng bên tai có hai cái thanh ong ong ong, ong ong ong, cả người y đều có chút hỗn loạn rồi.

Y nỗ lực lại nỗ lực, nhưng hai người ngồi ở trong sô pha còn ghét bỏ y tay chân vụng về.

Vu Thư cuối cùng tổng kết nói: "Đi dạo Taobao cũng không biết, cha con so với con còn thời thượng hơn!"

Trịnh Cảnh Đồng: "..." Nói xem có phải mẹ ruột không đây?

……

Hai người sau khi chọn một đống lớn đồ dùng tình nhân, lại còn chọn các loại vật nhỏ khác, ngay cả âm nhạc dưỡng thai đều mua vài loại, nói là vài tháng sau chờ đứa nhỏ lớn hơn là có thể bắt đầu nghe.

Trịnh Cảnh Đồng cũng mua đồ của mình, một máy tính nhạt nhẽo hiệu nào đó, y quyết định bắt đầu từ hôm nay nỗ lực đuổi tới level của Phó A Bảo, hiểu rõ hứng thú ưa thích của Phó A Bảo, hai người như vậy mới có tiếng nói chung.

Sau đó cuối thời điểm trả tiền vấn đề liền đến rồi.

Đây là tài khoản Taobao của Phó A Bảo, Phó A Bảo có thẻ thanh toán Taobao, nhưng Trịnh Cảnh Đồng không có, vì thế cuối cùng là Phó A Bảo thanh toán tiền cho chiếc máy tính nhạt nhẽo của Trịnh Cảnh Đồng, thao tác chuyển tiền qua mạng cái gì, Trịnh Cảnh Đồng còn không rõ.

Vu Thư đều sắp bị tức chết rồi, con trai mình tại sao lại không có tiền đồ như thế, không cho A Bảo dùng tiền thì thôi, lại còn đi xài tiền của A Bảo! Còn có thể tốt hay không? Đến cũng có còn muốn kết hôn hay không?!

Bà đúng là muốn trả tiền cho Phó A Bảo, thế nhưng ngại không tiện mở miệng, bởi vì thật sự là tốn không bao nhiêu tiền, bà cảm giác mfinh nếu như mở miệng A Bảo khẳng định có ý kiến, đặt mình vào hoàn cảnh

của người khác một hồi, bà nếu như ở tình huống này của Phó A Bảo, xài tiền của chồng khẳng định cam tâm tình nguyện, xài tiền của vợ thì có chút lúng túng.

Nói đến nói vẫn là lỗi của đứa con trai Trịnh Cảnh Đồng này! Thực sự là làm mất mặt Trịnh gia! A Bảo nhọc nhằn khổ sở sinh con cho con, kết quả là con còn phải xài tiền của người ta, con còn có lương tâm hay không!

Trịnh Cảnh Đồng kỳ thực cũng rất lúng túng, mà Phó A Bảo một mình vui rạo rực, rốt cục hảo hảo đi dạo Taobao một lần, cậu phi thường thỏa mãn, cậu căn bản không nghĩ nhiều như vậy, cậu là nổi danh phá sản, trước đây cùng bạn bè đi ra ngoài, gặp được con nhà giàu đồng dạng cũng còn tốt, cùng bạn học đi ra ngoài bình thường đều là dùng tiền của cậu, cậu đã thành thói quen tự nhiên, căn bản không cảm thấy trả tiền cho Trịnh Cảnh Đồng hôm nay có cái vấn đề gì, một cái máy tính nhạt nhẽo có bao nhiêu tiền a.

Nếu như Phó Trạch Văn ở đây khẳng định lại muốn hộc máu.

Em không phải đến Trịnh gia lừa tiền sao, tiền không lừa được, lại còn vãi ra bên ngoài không ít, thực sự là thật lợi hại!

"A Bảo, con đối với Cảnh Đồng thật là tốt, lại còn mua cho nó một cái máy tính." Vu Thư đối với con trai mình cho cái nháy mắt, "Cảnh Đồng, con nhanh biểu thị cho A Bảo một chút." Lão mẹ ta đây tạo cho con một cơ hội, con ngàn vạn lần không thể bỏ qua, nhanh hảo hảo thể hiện một phen.

Phó A Bảo có chút không hiểu ra sao, cúng chính là thuận tiện chi tiền mà thôi, có cái gì tốt hay không, con căn bản không phải cố ý mua đồ cho y được chứ.

"Nga nga nga, đúng!" Trịnh Cảnh Đồng lập tức phản ứng lại, y từ trong ví tiền trên bàn rút ra vài cái thẻ nhét cho Phó A Bảo, "A Bảo em sau này muốn mua gì thì dùng thẻ của anh, tùy tiện xài, anh chắc chắn sẽ không dừng thẻ lại như anh trai em." Đây là y lúc trước cùng Phó Trạch Văn uống rượu nghe được, nói là thành tích thi của A Bảo không lý tưởng liền dừng thẻ tín dụng, quả thực vô cùng không có nhân tính!

Vu Thư gật gật đầu, thế mới đúng chứ!

"..." Phó A Bảo cầm mấy cái thẻ thật lâu không thể nói, này tình huống thế nào? Y không phải là thanh toán tiền cho người ta đấy chứ, thậm chí còn trả lại nhiều như vậy, tiền tùy tiện xài?

Hí... Nghĩ đến như vậy, cách mục tiêu lúc trước của mình gần hơn từng bước a!

Tuy rằng không biết tại sao, thế nhưng mặc kệ nó, ngầm chiếm tài sản của Trịnh gia quả thực ngay trong tầm tay a! Quả thực đáng ca tụng!

Thế là Phó A Bảo vui vẻ, thỏa mãn, không nghĩ tới lên mạng mua chút đồ có thể thu hoạch lớn như vậy, mình thực sự là lợi hại! Thật sự là không nổi!

Vu Thư đi rồi Phó A Bảo liền vui rạo rực đem thẻ nhét vào ví của mình, đương nhiên, mật mã khẳng định không thể quên hỏi, cậu còn cẩn thận ghi vào note.

Thời điểm Trịnh Cảnh Đồng đang chuẩn bị tắt máy tính Phó A Bảo đột nhiên lớn tiếng nói: "A, em đột nhiên đã quên một chuyện!"

"Chuyện gì?" Trịnh Cảnh Đồng tâm nói vừa nãy lọt cái gì không có mua sao?

"Em quên mua quần áo rồi! Phó A Bảo sốt sắng, "Anh mau mau, anh vào cửa hàng sưu tầm của em, tìm tới nhà Tiểu Ô Nha Cos này, em muốn mua một bộ quần áo!"

"Vội vã như vậy?" Trịnh Cảnh Đồng không hiểu lắm Phó A Bảo rốt cục là quần áo gì, tên cửa hàng quần áo thật kỳ quái a.

"Em đương nhiên gấp, em làm muốn làm theo yêu cầu, trong cửa hàng người ta làm quần áo cần thời gian, nhưng em qua hai tháng nữa sẽ mặc không được." Cậu chỉ chỉ vào bụng mình lo lắng nói, "Bụng lớn hơn mặc không dễ nhìn, quần áo kia là cần lộ bụng!"

Trịnh Cảnh Đồng vừa nghe liền cả người không tốt, cái quần áo quỷ gì lại cần lộ bụng! Các bụng trắng này, rốn đáng yêu này của Phó A Bảo, chẳng phải là muốn bị những người khác nhìn rõ ràng đi! Còn có thể tốt hay không?!

Không được không được, quần áo này quá đồi phong bại tục, tuyệt đối không thể mặc!

Bất quá y không dám trực tiếp nói với Phó A Bảo như vậy, nhất định sẽ bị mắng, thế là y thay đổi thuyết pháp khá là uyển chuyển: "Lộ bụng không tốt đâu, dễ lạnh, tuy rằng bây giờ là mùa hè, cũng không tiện lộ bụng, trong bụng em còn có bảo bảo ni." Bình thường làm gì có người mặc loại quần áo này!

"Em không mặc ra ngoài, chính là mặc ở nhà chụp ảnh, lạnh cái gì a." Phó A Bảo cau mày nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, "Anh ngay cả cosplay là cái gì cũng không biết đi?"

Trịnh Cảnh Đồng chớp chớp mắt: Đó là cái gì?

Y đã thấy ghét bỏ trong đôi mắt Phó A Bảo, không cần phải nói, A Bảo khẳng định lại bắt đầu cảm thấy y quê mùa rồi.

Sau đó Trịnh Cảnh Đồng liền đi tìm cái cửa hàng kia Phó A Bảo nói, vừa vào cửa hàng liền thấy được một tấm biển quần áo cos, là một bộ quần áo cos của nữ chính Anime trưởng thành, vô cùng đẹp đẽ.

Đồng thời cũng vô cùng bại lộ.

Mắt Trịnh Cảnh Đồng đều trợn lên, A Bảo chẳng lẽ muốn mặc loại quần áo này sao?! Y không hiểu đây là cái quần áo gì, liền thấy được bại lộ.

Không được không được! Quả thực quá đồi phong bại tục rồi!

Trịnh Cảnh Đồng quay đầu nhìn về phía Phó A Bảo, hi vọng Phó A Bảo có thể bỏ đi ý nghĩ mua quần áo, quần áo này làm sao có thể mặc ni, quả thực nhìn cũng không thể nhìn! Có điều lời chưa kịp ra khỏi miệng y đột nhiên nghĩ đến lời Phó A Bảo vừa nói: quần áo này là mặc ở trong nhà chụp ảnh.

A, nếu không vẫn là mua, nhìn qua hình như cũng không đồi phong bại tục như vậy đâu.

Ân, rất tốt, y không thể quá mức áp chế mà, đây là hứng thú ham muốn của A Bảo, làm sao có thể tùy tiện xoá bỏ ni!

"Em muốn mua cái nào?" Trịnh Cảnh Đồng ngồi trước máy tính tràn đầy phấn khởi, "Hiện tại cửa hàng vẫn còn ở đây, vừa vặn làm theo yêu cầu có thể liên hệ với hắn."

Sau đó y đem chuột phóng tới một kiểu y phục đặc biệt bại lộ làm bộ nghiêm túc nói: "Anh cảm thấy kiểu này vô cùng tốt, em cảm thấy thế nào? Có điều nhỏ quá khả năng không được, xác thực phải làm theo yêu cầu."

"…" Phó A Bảo nhìn chăm chú Trịnh Cảnh Đồng một hồi lâu, sau đó kiên trì hỏi, "Anh biết giới tính của em không?"

"Biết a, A Bảo em sao lại hỏi vấn đề này?" Tâm tư của Trịnh Cảnh Đồng đều đặt trên bộ quần áo kia.

"Biết anh còn chọn vớ vẩn giúp em! Đó là nữ trang anh có biết không, anh không thấy ngực người mẫu này lớn sao!" Phó A Bảo đổ ập xuống mắng một trận, "Chính là em mang thai ngực cũng không lớn được như vậy! Anh thích anh đi mà mặc!"

Phó A Bảo hoàn toàn không phát hiện dã tâm của lãng tử Trịnh Cảnh Đồng, cậu chỉ là đối với hành vi nghĩ kế vớ vẩn của người ngoài nghề không hiểu biết Trịnh Cảnh Đồng này cảm thấy vô cùng đau lòng!

Người ngoài nghề chính là vô căn cứ!

Trịnh Cảnh Đồng âm thầm vỗ vỗ ngực, còn tưởng là kế vặt của mình bị phát hiện, may là A Bảo là người trì độn.

Ai… Xem ra loại quần áo này không được, nhưng nam trang trong cửa hàng lật qua lật lại, cũng không phải rất bại lộ, che đến nghiêm nghiêm thật thật, quần áo A Bảo nói lộ cái rốn cũng tìm không ra.

Ngay tại thời điểm y thất vọng đột nhiên Phó A Bảo nói: "Coi như muốn chọn nữ trang, cũng không thể chọn bộ này a, bộ này thiết kế rất chú trọng bộ ngực, nhất định phải là em gái ngực lớn mặc vào nhìn mới đẹp, em không có ngực mặc thế nào, làm việc đầu óc tốt chút đi!"

"Anh xem bộ màu đen dưới góc trái kia."

Trịnh Cảnh Đồng vội vã nhìn sang, đó là một bộ quần áo cos tiểu ác ma màu đen, rất bại lộ, là một bộ trang phục hàng ngày của nữ chính anime vampire, cái kia chính là nữ chính Lolita ngực phẳng, Trịnh Cảnh Đồng không hiểu, y vẫn chỉ thấy được bại lộ.

Phó A Bảo chỉ vào bộ quần áo này: "Bộ này liền miễn cưỡng thích hợp, nếu như so với em nhỏ hơn liền làm theo yêu cầu, phỏng chừng có thể mặc, cái này không có yêu cầu với ngực, hơn nữa quần áo này chủ yếu là chân, rất thích hợp với em." Nói xong cậu nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, "Hiện tại biết rồi chứ? Mặc quần áo cos là phải chú ý, không thích hợp miễn cưỡng mặc vào liền mất đi mùi vị ban đầu, là khinh thường nhân vật nguyên bản trong anime anh có biết không?" Giới cos nữa giả nam trang, nam giả trang nữ đều rất bình thường, chỉ cần hình tượng khí chất phù hợp, trang phục thật tốt, hết thảy đều không là vấn đề.

Trịnh Cảnh Đồng gật gật đầu: "Trước không biết, em vừa nói như thế anh liền biết rồi." Khiêm tốn tiếp thu phê bình.

Phó A Bảo rất hài lòng, "Giáo dục cảm hóa" một người vô tri, cậu vẫn là rất có cảm giác thành công.

Trịnh Cảnh Đồng chỉ vào bộ nữ trang này hỏi: "Vậy rốt cuộc có mua hay không?"

"Mua đi!" Phó A Bảo vung tay lên, tâm tình tốt, mua mua mua!

Yes! Trịnh Cảnh Đồng âm thầm dựng đứng ngón cái cho bản thân!

Em không hiểu mấy cái vụ anime này lắm, dịch có gì sai sót mong lượng thứ U_U

Bộ cos tiểu ác ma màu đen mà em Bảo nói (chỉ mang tính tượng trưng):

Lolita ngực phẳng:

61. Chương 61

1 tiếng sau khi Vu Thư rời đi, Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng một mực nghiên cứu về vấn đề quần áo cos, vừa vặn thời gian này cửa hàng vẫn mở, thương lượng đến mức rất là thuận lợi, Phó A Bảo dưới hữu ý vô ý khuyến khích của Trịnh Cảnh Đồng hạ xuống vài cái hóa đơn, có nam trang có nữ trang, có hở hang cũng có bó sát người, chế phục hóa trang người hầu gái dụ hoặc cùng kinh điển đương nhiên cũng không có bỏ sót.

Phó A Bảo tâm nói Trịnh Cảnh Đồng người này tuy rằng lạc hậu, thế nhưng ánh mắt còn rất khá, chọn quần áo đều rất đẹp, chính là kiểu dáng bại lộ nhiều lắm, đúng là người mạnh dạn ni.

Những quần áo này sau này mình phải mặc để chụp ảnh đăng internet, ân… nam trang còn tốt, nữ trang đoán chừng phải hóa trang, nhưng kỹ thuật hóa trang của mình không phải rất tốt, nếu không chỉ chụp bộ phận dưới đầu?

Ân… Đến thời điểm xem đi.

"Em xem gần đủ rồi, liều mua nhiều như vậy đi, anh đem size của em bàn bạc tử tế với cửa hàng đi, đừng có đến thời điểm nhận lại bị sai." Phó A Bảo thường xuyên mua quần áo cos, trong tủ treo quần áo của cậu rất nhiều, rất nhiều đều là làm theo yêu cầu, vì thế size của mình đã nhớ kỹ.

Trịnh Cảnh Đồng yên lặng ghi vào trong lòng, trong lòng mừng thầm vợ mình thật là có vóc người cân xứng.

Kỳ thực không biết size y cũng biết Phó A Bảo có vóc người cân xứng, dù sao trước đây thời điểm tắm rửa cũng đã nhìn nude mà, không chỉ có vóc người đẹp, da dẻ cũng rất tốt ni, da dẻ nữ minh tinh trên TV làm quảng cáo dưỡng da cũng không tốt như vậy, vừa trắng vừa sáng vừa trơn lại vừa mềm, mỗi lần đến gần cũng không nhịn được muốn dùng tay sờ một cái nhéo một cái.

Lại nửa tiếng sau, quần áo rốt cục mua xong, cửa hàng nói trong vòng 2 tuần có thể hoàn thành, lâu nhất cũng không quá 3 tuần, khi đó cái bụng vẫn chưa quan trọng lắm, thế là Phó A Bảo hài lòng đi tắm rửa sạch sẽ, trong lòng đang ảo tưởng hình ảnh mình mặc quần áo cos mới này, này trái lại cùng Trịnh Cảnh Đồng ở bên ngoài phòng tắm tâm hữu linh tê nhất điểm thông *(giống như câu "tâm linh tương thông" ý)*, Trịnh Cảnh Đồng cũng đang suy nghĩ chuyện giống vậy, thật sự là một đôi phu thê xứng đôi!

Buổi tối nằm ở trên giường Trịnh Cảnh Đồng cẩn thận nói: "A Bảo, hôm nay lúc làm việc Vu Cần cũng nói với em, visa của em đã làm xong rồi, ngày mai là có thể đi lấy, em xem chúng ta bao giờ tới Mĩ lĩnh chứng?"

Bởi vì Phó A Bảo ngủ không thích nhìn thấy ánh sáng, hơn nữa cậu lại không thích trùm mắt, vì thế trong phòng một đen một chút ánh sáng cũng không có, Trịnh Cảnh Đồng không nhìn thấy vẻ mặt của Phó A Bảo, vì thế đặc biệt thấp thỏm.

"Lúc nào cũng được a, tận lực nhanh lên chút đi." Phó A Bảo cũng rất sốt ruột, giấy chứng nhận vẫn là lấy

sớm một chút mới tốt.

Cậu xốc chăn ra, cậu cảm thấy nhiệt độ trong phòng không đắp chăn là tốt nhất, kỳ thực trước đây vẫn là cái nhiệt độ này, khi đó có máy điều hòa đắp kín cảm thấy vừa vặn, gần đây không biết xảy ra chuyện gì, đều cảm thấy rất là khô nóng, có quan hệ với mang thai sao?

Tuy rằng trong phòng rất tối, thế nhưng động tác này của Phó A Bảo Trịnh Cảnh Đồng cũng biết, dù sao hai người đắp cùng 1 cái chăn, vốn là Phó A Bảo muốn mỗi người 1 cái, miễn cho Trịnh Cảnh Đồng ăn đậu hủ của cậu, thế nhưng sau đó nhớ đến lời của Lưu Việt, cảm thấy thỉnh thoảng cho chút ngon ngọt cũng không sao cả, sờ một cái cũng không thiếu một miếng thịt.

“A Bảo em sao lại hất chăn, coi chừng bị lạnh.”

“Nhưng em nóng.”

“Nóng sao? Không phải vừa vặn sao.”

“Chính là em nóng, gần đây vẫn cảm thấy nóng, nhất định là quan hệ với mang thai.”

“…” Trịnh Cảnh Đồng bắt đầu chột dạ.

“Anh tại sao không nói chuyện?”

“Nha, ngày mai anh bảo bác sĩ Lưu tới hảo hảo kiểm tra cho em một chút, xem dùng cách gì để giải nóng.”

“Ai… Mang thai chính là phiền phức, cái này cũng không thể ăn, cái kia cũng không có uống, ngay cả hất chăn cũng bị anh nói, không có chút hài lòng nào cả.”

“Đều tại anh không tốt, khổ cực em.”

Phó A Bảo tâm nói, cũng không phải chính là anh không tốt đi! Không anh em đâu có khổ như vậy!

“Đúng rồi, anh là thích con trai hay là con gái a?” Phó A Bảo đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, cậu hôm nay nhìn thấy trong một bộ phim truyền hình có tình tiết trọng nam khinh nữ, sau đó liền bắt đầu não động, vừa nãy đã muốn hỏi, nhưng sau đó đi đạo Taobao đến rất cao hứng đã quên, hiện tại mới nhớ lại.

Trịnh Cảnh Đồng nhưng là con trai độc nhất của Trịnh gia ni, cha y Trịnh Trí Viễn cũng là con trai độc nhất, nói không chắc sẽ trọng nam khinh nữ, Phó A Bảo sờ sờ cái bụng có chút lo lắng, nếu như đúng là như vậy, mình nếu như sinh con gái thì sao, đến lúc Trịnh gia không thích, tiểu bảo bảo đáng thương biết bao, nói không chắc Trịnh Cảnh Đồng sinh khí sẽ không giao cho tài sản nữa!

"…" Trịnh Cảnh Đồng trong bóng tối cũng không biết bụng của Phó A Bảo cụ thể ở chỗ nào, y bằng cảm giác nhìn sang.

Y tuy rằng cảm thấy Phó A Bảo rất đáng yêu rất được người ta yêu thích, thế nhưng y cũng thừa nhận, Trịnh Cảnh Đồng là người hồ đồ, chân tâm hồ đồ, không phải giả bộ hồ đồ, phi thường dễ lừa, làm người quá mức đơn thuần, dăm ba câu là có thể lừa gạt tới tay.

Tuy nhiên hắn thích loại đơn thuần này của Phó A Bảo là được rồi.

Người yêu đơn thuần đáng yêu rất mê người, thế nhưng trẻ con quá mức đơn thuần sẽ không tốt lắm, khiến người ta bận tâm a, làm cha mẹ quả thực kinh hồn bạt vía có được hay không, Trịnh Cảnh Đồng ngẫm lại cảnh tưởng sau này phát sinh liền cảm thấy cả người cũng không tốt rồi.

Em nếu như sinh con trai giống em, ngược lại cũng không sao cả, dù sao nhà chúng ta cũng có tiền, đến thời điểm cưới con dâu vào là được rồi, tóm lại là không để con thua thiệt.

Em nếu như sinh con gái giống em…

Nếu như gặp phải đối tượng đáng tin giống anh thì cũng không sao, con ngốc nghếch một chút cũng không liên quan, nhưng cái thế giới này đâu có nhiều đối tượng đáng tin giống anh chứ! *(←_←)*

Đương nhiên, con cũng có khả năng giống anh, thế nhưng tỷ lệ giống em cũng là rất lớn a! *(ahahaa anh bắt đầu não tàn giống vợ anh rồi -_-)*

Vì lẽ đó đi, vẫn là con trai tốt hơn, khiến người ta yên tâm.

"Rầm!" Phó A Bảo thấy Trịnh Cảnh Đồng lâu như vậy cũng không có phản ứng nhất thời giận tím mặt mày, xoạt một cái từ trên giường ngồi dậy, bật đèn giường liền túm chặt cổ áo Trịnh Cảnh Đồng, "Anh lâu như vậy cũng không nói chuyện, anh nói, anh không phải trọng nam khinh nữ đấy chứ?!"

Nếu như trọng nam khinh nữ, vậy tài sản sau này liền khó nói, vậy mình và Trịnh Cảnh Đồng kết hôn còn có cái ý nghĩa gì?

"Hôn nhân này em không kết nữa!" Phó A Bảo một quyền đánh trên ngực Trịnh Cảnh Đồng.

"Không không không! Làm sao được A Bảo, anh làm sao lại trọng nam khinh nữ ni!" Trịnh Cảnh Đồng đặc biệt ưu tang, y bất quá chính là lo lắng con mình bị người lừa gạt vì thế lo lắng một lúc mà thôi, "Loại tư tưởng phong kiến bảo thủ tàn dư kia nhà chúng ta nhất định là không có, tuyệt đối đối xử bình đẳng, con gái là áo bông nhỏ tri kỷ của cha mẹ ni, con gái vô cùng tốt, anh rất thích con gái!"

A Bảo vậy mà bởi vì một chi tiết nhỏ này sẽ không muốn kết hôn, quả thực hù chết y, suýt chút nữa liền

dã tràng xe cát, xem ra Lưu Việt nói đến không sai, phụ nữ có thai rất dễ dàng trở nên mẫn cảm, một chút việc nhỏ không đáng kể cũng có thể bị phóng đại vô hạn, sau này mình càng phải thêm chú ý.

Có điều ngoài miệng thì nói là không, Trịnh Cảnh Đồng để chứng minh, vội vã từ đầu giường cầm điện thoại di động ghi âm lại, biểu thị mình sẽ không trọng nam khinh nữ, khẳng định đối xử bình đẳng, còn biểu thị ngày mai muốn tăng cường đến thỏa thuận trong văn kiện đi.

"Này còn tạm được." Phó A Bảo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cũng còn tốt cũng còn tốt, lần này tài sản chạy không được rồi.

Phen này sau khi ồn ào Phó A Bảo ngược lại không cảm thấy nóng, bởi vì cậu mệt mỏi, trong chốc lát liền ngủ thiếp đi, chất lượng giấc ngủ của cậu luôn luôn không tệ, vì thế Trịnh Cảnh Đồng thừa dịp thời điểm cậu ngủ lau mồ hôi cho cậu cậu cũng không biết, có lúc còn không tự chủ được rầm rì hai tiếng.

Trịnh Cảnh Đồng đối với hoạt động không nhận ra của người này phi thường hoan nghênh, đây là ký thác tinh thần gần đây của y. *(Tác giả: ←_← cảnh sát thúc thúc, chính là cái người này)*

***

Vào lúc này Phó gia vẫn chưa ngủ, 3 người đang thương lượng chuyện đính hôn của Phó Trạch Văn và Đới Tuyết Dao, trước bởi vì không thích người ngoài nhìn thấy A Bảo mang thai, vì thế hoãn đính hôn, hiện tại A Bảo ở lại Trịnh gia, hơn nữa Trịnh gia còn kinh doanh bệnh viện, rất khiến người ta yên tâm.

Chậm lại đính hôn này cũng là tất yếu thôi.

Hơn nữa Đới Tu Văn tự mình gọi điện thoại tới đây hỏi tình trạng cơ thể của A Bảo, trên ảnh trong tin tức nhìn qua tốt như vậy, lại nói cậu sinh bệnh liền nói không được, thế là Phó Minh còn không chờ Đới Tu Văn mở miệng liền chủ động đưa ra khôi phục đính hôn, lại tìm lý do liền mất mặt, nhà bọn họ là muốn hảo hảo sinh sống, cũng không muốn làm lỡ con gái nhà người ta.

Đính hôn vẫn là ngày quốc khánh mồng 1 tháng 10, bất quá hội trường trước kia sau khi hủy bỏ đã bị người khác đặt, Phó gia tìm một khách sạn khác.

Mà tối nay 3 người Phó gia thương lượng chính là danh sách khách mời muốn mời trong lễ đính hôn.

Đều là người làm ăn, trong danh sách rất nhiều người khách mời sẽ trùng với lễ cưới của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo, liền ví dụ Hạ gia, hai nhà mặc dù không qua lại chuyện làm ăn, thế nhưng hiện tại có người trung gian Trịnh gia này, Phó Minh cảm thấy kết giao là cơ hội tốt, nhưng ông căn bản không rõ ràng chuyện cũ của con trai mình và thiên kim của Hạ gia.

Phó Trạch Văn nhìn danh sách, hắn chỉ hi vọng ngày đó Hạ Tình không muốn xuất hiện, hắn thích Hạ Tình, vì thế không hy vọng Hạ Tình nhìn thấy hình ảnh mình và nữ nhân khác đính hôn, cho dù hắn biết,

Hạ Tình rất không thích hắn, chỉ là một mình hắn tưởng bở mà thôi. *(chúc anh sớm rước được Tình tỷ về =.=")*

***

Hạ gia.

Gần đây Hạ Lập Nhân bởi vì cùng Thẩm Ninh ồn ào chuyện chia tay không quan tâm công tác, vì thế phần lớn chuyện làm ăn trong nhà hiện tại tạm thời là Hạ Tình tiếp nhận, cô trở nên rất bận, mỗi ngày đều phải làm việc đến rất muộn.

Chuyện tình cảm cô không giúp được gì, bản thân cô ở phương diện này chính là người thất bại, cô cảm giác mình không có tư cách đi nhúng tay vào tình cảm của người khác, nói không chắc còn có thể cản trở, cũng chỉ có trên công tác có thể giúp đỡ một chút.

Rốt cục hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, Hạ Tình dựa lưng vào ghế ngồi duỗi người thả lỏng, nhìn đồng hồ, 10h, có thể tắm đi ngủ.

Sau đó điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, cô cầm lên vừa nhìn, là một dãy số xa lạ trong vùng. *(mỗi vùng có một đầu điện thoại riêng ý)*

Đã trễ thế này, ai vậy?

"Uy?" Hạ Tình ấn nút nhận cuộc gọi.

"Là A Tinh sao?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm nữ sinh vui tươi thân mật, "Là tớ a, Tuyết Dao."

Hạ Tình trong nháy mắt đã không còn buồn ngủ.

Sorry mọi người tuần vừa rồi mị bị ngã xe tay đau không làm chap mới được, hôm nay mới có thể làm. Chúc cả nhà buổi tối vui vẻ

62. Chương 62

Hạ Tình sau khi xuất ngoại cũng không còn quan tâm đến tin tức của Phó Trạch Văn và Đới Tuyết Dao, chính là liên học với bạn học, cũng chưa bao giờ hỏi chuyện của Phó Trạch Văn, có người nhắc tới cô cũng tận lực tránh ra, cô không muốn biết.

Vốn là cô đều chuẩn bị định cư ở Mĩ, chuyên tâm phát triển sự nghiệp của gia tộc ở Mĩ, có điều gần đây trạng thái của Hạ Lập Nhân rất nguy, cô mới chạy về giúp một tay.

Tiệc sinh nhật ngày đó hoàn toàn là bất ngờ, cô cũng không ngờ tới sẽ tiếp tục gặp pahri Phó Trạch Văn và Đới Tuyết Dao, lúc đó trong lòng rất loạn, nghĩ đến rất nhiều, nhưng mà từ trước đến giờ không nghĩ tới lại phải tiếp tục liên hệ với 2 người kia, cô không muốn khiến mình lúng túng, dù sao chuyện đã xảy ra trước đây cũng không cần phải tính toán.

Vì thế Đới Tuyết Dao gọi điện thoại tới đây Hạ Tình rất bất ngờ, cô không cảm thấy Đới Tuyết Dao cần phải có liên hệ với cô.

"Nha, là Tuyết Dao a, tớ nghe thanh âm suýt chút nữa không nhận ra được." Hạ Tình không biết nên nói gì cho tốt, giọng nói của cô rất xa lạ.

"Cậu xuất ngoại nhiều năm như vậy, tớ phải tìm rất nhiều người mới có được phương thức liên lạc với cậu." Ngữ khí của Đới Tuyết Dao rất thân mật, "Hai ngày trước ở nhà họ Trịnh quá loạn liền quên, vẫn may hiện tại liên hệ được với cậu."

Hạ Tình không lên tiếng, cô không biết nên nói cái gì cho phải.

"Cậu sao thế, tại sao không nói chuyện a? Chúng ta trước đây là cùng một ký túc xá, cậu sẽ không xuất ngoại nhiều năm như vậy liền cách xa đám bạn tiểu hỏa trong nước bọn tớ đi?" Đới Tuyết Dao giả vờ sẵng giọng, "Cậu như vậy thật không phúc hậu, về nước tốt xấu gì cũng phải tụ tập với chúng tớ a."

Hạ Tình đóng máy tính lại: "... Xin lỗi, bởi vì chuyện làm ăn trong nhà ở trong nước gần đây hơi nhiều, vì thế tớ về nước giúp một tay, lúc nào cũng bận rộn, cũng là không nghĩ phải liên lạc với các cậu."

"Tớ đã nói rồi, cậu nhất định là bận rộn, chắc chắn sẽ không bạc tình như vậy." Ngữ khí Đới Tuyết Dao càng thân mật, "Vậy cậu lúc nào rảnh rỗi, tới cùng những người khác trong kí túc xá trước đây của chúng ta đều hẹn xong rồi, vừa vặn cậu trở về, chúng ta tìm thời gian tụ tập."

Xong cô lại thêm vào một câu: "Thời gian cậu định, bọn tớ đều khá rảnh rỗi, lúc nào cũng rảnh, đều được."

Hạ Tình đỡ trán, này sao có thể từ chối a, cô thật sự không muốn tiếp tục gặp mặt với Đới Tuyết Dao, bất quá đối phương nói chuyện đều đã nói tới mức này, hơn nữa các bạn cùng phòng khác cũng tới, cô thật sự không tiện từ chối lắm.

Xem ra chỉ có thể đáp ứng thôi.

Ngón tay Hạ Tình gõ gõ bàn suy nghĩ một chút, thà kéo đến còn hơn kéo đi, còn không bằng giải quyết sớm một chút, gặp một lần liền gặp một lần đi, mình cũng xác thực đã lâu không gặp mấy tỷ muội khác trong ký túc xá, ăn một bữa cơm không quá đáng, cùng Đới Tuyết Dao gặp mặt cũng không thiếu mất khối thịt.

Chuyện bết bát nhật đều đã trải qua, còn cái gì không thể tiếp nhận.

Thế là Hạ Tình cuối cùng nói: "Vậy thì ngày mai đi, vừa vặn thứ 7, tớ hôm đó rảnh rỗi, địa điểm các cậu chọn đi, tớ đã lâu không về nước, đối với cái này cũng không hiểu quá rõ."

Thành công rồi! Đới Tuyết Dao rất cao hứng: "Vậy được, vậy thì trưa mai đi, vừa ăn cơm trưa chúng ta còn có thể có thời gian hảo hảo tâm sự, tớ đi cùng với mấy người kia thương lượng một chút, ngày mai nói cho cậu biết địa điểm tụ tập, thời gian cũng không còn sớm cậu đi ngủ sớm một chút, con gái đừng thức đêm."

"Cảm ơn, cậu cũng đi ngủ sớm một chút."

"Ngủ ngon, ngày mai gặp."

Buổi tối hôm ấy Hạ Tình có chút mất ngủ, chuyện tụ tập vẫn quấn quanh ở trong lòng cô. Ngày hôm sau cô nhận được thông tin của Đới Tuyết Dao, nói là địa điểm định ở Hiên Hoa, nhà hàng này mở đã nhiều năm, trước khi Hạ Tình xuất ngoại, vì thế Hạ Tình cũng biết.

Nhắc tới cũng đúng dịp, Phó A Bảo cùng Trịnh Cảnh Đồng cũng đã đặt vị trí cùng một ngày ở Hiên Hoa, bởi vì Phó A Bảo muốn đi xem phim hoạt hình Disney gần đây mới chiếu, Trịnh Cảnh Đồng cảm giác mình phải tất yếu hảo hảo bồi dưỡng cùng Phó A Bảo có chung sở thích, liền quyết định thứ 7 cùng tới rạp chiếu phim, tới Hiên Hoa ăn cơm trưa trước, sau đó buổi chiều đi xem phim, vì cân nhắc an toàn, Trịnh Cảnh Đồng đã bao toàn bộ, y lo nhiều người chen chúc A Bảo.

Thứ 6 Phó A Bảo chỉ đi học nửa buổi sáng, bởi vì buổi chiều cậu có tiết, Lưu Việt phải dạy cậu một bộ phương pháp hô hấp dưỡng sinh, rất thích hợp với phụ nữ có thai, mang thai hai tháng chính là thời điểm không quá ổn định, phải hảo hảo dưỡng.

Thế là thời điểm cậu không có ở đây Trịnh Cảnh Đồng bên này thì có một khúc nhạc dạo ngắn.

Hơn 4h chiều Trịnh Cảnh Đồng bắt đầu chuẩn bị tan ca, tâm tình y gần đây vô cùng tốt, trong phòng làm việc không có ai, y còn ngâm nga bài hát, tuy rằng không có đúng nhịp, nhưng y tự mình hát rất vui vẻ a.

Sau đó y liền nhận được điện thoại từ thư ký gọi tới, nói là Đoạn Phỉ có chuyện tìm y.

"Nha, cô bảo cô ấy hiện tại liền đến đây đi, tôi vội về, thời gian không nhiều." Trịnh Cảnh Đồng cho rằng Đoạn Phỉ là có chuyện làm ăn tìm y.

Thư ký sau khi cúp điện thoại cười trộm, Trịnh tổng nhất định là chạy về đi gặp phó tổng, xem ra là thật sự là rất thích phó tổng a, nghe thanh âm liền biết có bao nhiêu cấp thiết, hai người thực sự là ân ái ni.

Trước đây cũng không hủ, nhìn thấy hình ảnh nam nam đẹp cảm thấy hình như cũng không quá tệ.

Một lát sau Đoạn Phỉ lên đây, cô mang theo tâm tình thấp thỏm gõ cửa phòng làm việc cẩu Trịnh Cảnh Đồng.

"Vào đi."

"Trịnh tổng." Đoạn Phỉ vừa vào cửa liền nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng đang thu dọn đồ đạc, vừa nhìn cũng biết là chuẩn bị tan ca, "Xin lỗi, sắp tan ca rồi còn làm phiền anh."

"Không sao." Trịnh Cảnh Đồng cũng không nhìn Đoạn Phỉ, y vừa thu dọn đồ đạc vừa nói, "Đã trễ thế này cô nhất định là có việc gấp, là chuyện gì a?"

"… Tôi muốn nói chuyện của anh và phó tổng." Đoạn Phỉ rất khẩn trương.

Trịnh Cảnh Đồng dừng lại động tác thu dọn đồ đạc, sau đó cao hứng ngẩng đầu nhìn Đoạn Phỉ, tâm nói cô đến là đặc biệt chúc mừng tôi sao, chính thức như thế thực sự là hiếm thấy.

Đoạn Phỉ không quá lý giải cái vẻ mặt này của Trịnh Cảnh Đồng là có ý gì, cô tiếp tục hỏi: "Trịnh tổng, gần đây công ty chúng ta có phải là gặp phải nguy cơ gì không?"

"Ha?" Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy không hiểu ra sao, y không hiểu Đoạn Phỉ tại sao đột nhiên lại hỏi cái vấn đề này, hơn nữa cái này cùng với chuyện của y và A Bảo thì có quan hệ gì, "Không có a, cô sao đột nhiên lại hỏi như vậy? Nghe được đồn đại lung ta lung tung gì sao?"

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói cô cũng coi như là một trong cao tầng của công ty, làm sao ngay cả điều này cũng không biết, tình hình kinh doanh của công ty có tốt hay không không phải vừa nhìn liền hiểu ngay sao.

"Không phải, là tôi tự mình nhìn ra được, Trịnh tổng anh cũng không cần giấu tôi." Đoạn Phỉ hai mắt bình tĩnh nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, "Bằng không anh như thế nào lại thông gia với Phó gia." Rõ ràng mấy ngày trước ở tiệc sinh nhật còn không có bất kỳ dấu hiệu nào, cô dám cam đoan, tất cả trên tin tức đều là nói hươu nói vượn!

"Phó A Bảo tiến vào công ty làm phó tổng tôi liền cảm thấy không được bình thường, tôi biết Phó gia

khẳng định đưa ra yêu cầu rất quá đáng, tôi sẽ không nói với người khác, Trịnh tổng anh có thể tín nhiệm tôi, mặc kệ công ty nhiều khó khăn ra sao, chỉ cần có thể giúp được việc khó khăn, tôi khẳng định việc nghĩa chẳng từ!" Đoạn Phỉ dùng một loại ánh mắt khích lệ ra hiệu Trịnh Cảnh Đồng yên tâm lớn mật nói hết, "Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, anh là hạng người gì tôi đều nhìn ở trong mắt, không cần ủy khuất bản thân, cái gì khảm(*) không qua được, dù thế nào cũng không cần hi sinh hạnh phúc cả đời mình, tôi thật sự không nhìn nổi." *(khảm: chỗ đất trũng, ổ gà)*

"…" Trịnh Cảnh Đồng mặt đen lại trợn mắt ngoác mồm, cô nương này đến cùng đang nói gì đấy, chưa uống thuốc sao?

Tính cả ngày tháng ở trường đi, thời gian y quen biết Đoạn Phỉ thực sự không ngắn, Đoạn Phỉ dung mạo xinh đẹp tài ăn nói lại tốt làm việc cũng gọn gàng, mặc kệ từ phương diện nào nói tới, là một thuộc hạ vô cùng tốt, chuyện gì cũng đều làm ổn thỏa, một điểm không cần y bận tâm, nhưng Trịnh Cảnh Đồng thực sự không biết, mạch não của vị thuộc hạ này của y còn thần kỳ như thế.

Cô đến cùng con mắt nào nhìn thấy tôi ủy khuất? Tôi rõ ràng hạnh phúc đều muốn nổi bong bóng có được hay không! Bộ dáng lớn như vậy mà mắt chỉ dùng để hô hấp không khí à?

"Cô nghĩ nhiều rồi, tôi là chân tâm phi thường thích A Bảo, chuyện kết hôn như vậy làm sao có thể chấp nhận, hơn nữa công ty cũng không thành vấn đề, bảng biểu báo cáo hơn nửa năm không phải mới ra sao, so với năm trước thực sự tốt hơn nhiều, cô gần đây có phải là quá mệt mỏi? Phải hảo hảo nghỉ ngơi, tôi có thể phê chuẩn cô thời gian nghỉ ngơi gì đó, đi thả lỏng một chú đi." Trịnh Cảnh Đồng đây là lương tâm kiến nghị, cô nương này não động quá lớn, hay là công tác đến ngu hả?

Sợ Đoạn Phỉ không nghe thấy Trịnh Cảnh Đồng còn bỏ thêm một câu, "Tình hình kinh doanh của công ty thật sự rất tốt, cô ở bộ phận quan hệ xã hội còn không rõ ràng sao, tôi dự định nửa cuối năm thu mua xí nghiệp Tam Gia cỡ trung, công ty chuẩn bị mở rộng một lĩnh vực, hơn nữa cô nên biết, công ty chúng ta không thiếu nợ, không tồn tại vấn đề kinh tế."

"Nhưng là… Nhưng là…" Đoạn Phỉ có chút tay chân luống cuống, này cùng với tưởng tượng của cô hoàn toàn khác nhau.

Trịnh Cảnh Đồng có chút bất đắc dĩ: "Chúng ta quen biết đã nhiều năm, tôi hiện tại gặp được người chân tâm yêu thích, tôi thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, làm đồng nghiệp, làm bạn học, làm bạn bè, tôi hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của cô, tôi thật sự sống rất tốt, thật sự."

"… Vậy thì tốt." Đoạn Phỉ trong lòng đều là cảm giác chua xót, cô xưa nay chưa từng nghe Trịnh Cảnh Đồng nói như vậy, trong mắt cô Trịnh Cảnh Đồng giống như siêu nhân, cái gì cũng đều rất lợi hại, nghiêm túc lại chăm chú, lời phiến tình như thế lại có thể từ trong miệng y nói ra, nếu không chính tai nghe được, cô căn bản sẽ không tin.

Có thể làm cho Trịnh Cảnh Đồng nói ra như vậy, xem ra chuyện kia của hai người đúng là thật, Đoạn Phỉ bây giờ nói không ra cái tâm tình gì, biết công ty không có chuyện gì cô cao hứng, nhưng cô cũng biết, tình yêu của cô chấm dứt ở đây, tuy rằng vẫn đều là một mình cô đơn phương tưởng bở.

Hiện tại cái gì cũng đều kết thúc, thật là đau khổ.

Có điều Đoạn Phỉ cuối cùng vẫn là kéo một nụ cười: "Chúc mừng anh Trịnh Cảnh Đồng, nhớ đừng quên tôi thiệp mời." Cô đều không biết mình rốt cuộc là nói lời này ra như thế nào.

"Cảm ơn." Trịnh Cảnh Đồng cũng lộ ra nụ cười.

63. Chương 63

Tụ hội là Đới Tuyết Dao tổ chức, thời gian cô đặt là 11h trưa, có điều tất cả mọi người đều đến trước không ít, phần lớn đều là thời điểm 10 rưỡi đã đến, trễ nhất ngược lại là Đới Tuyết Dao, cô bấm thời gian rất chuẩn, gần như vừa đến 11h liền đến.

Lúc cô đến Hạ Tình đã cùng mấy nữ sinh khác trong ký túc xá tán gẫu đến khí thế ngất trời rồi.

Các cô trước kia là 6 người 1 kí túc xá, bốn người bản địa, 2 người tỉnh ngoài, ngoại trừ Hạ Tình xuất ngoại, những người khác vẫn luôn sinh sống ở A thị, trong 6 người chỉ có 1 người kết hôn sinh con, những người khác cũng đều đã có đối tượng kết hôn, chỉ có Hạ Tình vẫn còn độc thân.

"Hạ Tình, nhiều năm như vậy không gặp, bộ dáng của cậu thực sự là một chút cũng không thay đổi, tớ có thân thích cũng đi Mỹ, 3 năm đã biến thành một Đại Bàn Tử (chỉ người béo), cậu bảo dưỡng thật tốt." Mấy nữ sinh đều rất hâm mộ Hạ Tình.

Hạ Tình trước kia là hoa khôi của trường, dung mạo xinh đẹp đến rối tinh rối mù, nam sinh đối với cô có hứng thú nhiều vô số kể, có điều thật sự dám theo đuổi cô không nhiều, thành tích tốt năng lực xuất chúng không nói, chủ yếu nhất là điều kiện gia đình cô quá tốt, nam sinh bình thường thực sự không dám theo đuổi, biết chắc không có hi vọng.

Cũng chính bởi vì điều kiện của cô quá tốt, các nữ sinh trai lại không ghen ghét, đối mặt với một người cùng mình cự ly quá xa, bình thường chỉ có thể ước ao, hơn nữa cá tính Hạ Tình cũng tốt, làm người cũng nhiệt tình, vì thế các nữ sinh đều rất thích cô.

Khi đó trong trường học đều lan truyền truyện của Phó Trạch Văn và Hạ Tình, đều cảm thấy hai người bọn họ cuối cùng sẽ cùng một chỗ, kim đồng ngọc nữ, môn đăng hộ đối, xứng cỡ nào chứ, hai người như vậy cùng nhau mới có thể khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Nhưng ai biết sau đó Phó Trạch Văn thế mà coi trọng Đới Tuyết Dao cùng ký túc xá với Hạ Tình, hạ phá tất cả mắt kính của mọi người, ngay cả 4 nữ sinh khác cùng ký túc xá 2 người bọn họ cũng rất bất ngờ, lúc đó trong trường học đều là nghị luận tới sôi sùng sục, Hạ Tình không bao lâu xuất ngoại, Phó Trạch Văn thì lại luôn luôn cùng Đới Tuyết Dao một chỗ, dần dần mọi người cũng tiếp nhận, tuy rằng cảm thấy Hạ Tình đột nhiên đổi thành Đới Tuyết Dao chênh lệch có chút lớn, nhưng chuyện tình cảm ai hiểu được đây,

có thể Phó Trạch Văn vừa vặn cùng Đới Tuyết Dao chơi thân.

Cũng có người cảm thấy Phó Trạch Văn đối với Đới Tuyết Dao chính là vui đùa một chút, hắn loại công tử nhà giàu này, sau đó nhất định phải cùng thiên kim tiểu thư kết hôn.

Có thể hai người trong cuộc một mực vẫn luôn rất thuận lợi, chạy cự li dài sau nhiều năm rốt cục chuẩn bị kết hôn, tin tức sắp đính hôn rất nhiều người đều biết, dù sao Phó Trạch Văn cũng là danh nhân ni.

Được khen ngợi Hạ Tình có chút ngượng ngùng: "Tớ còn chưa tìm được đối tượng kết hôn đây, cũng không phải hảo hảo dưỡng sao."

"Cậu xinh đẹp như vậy còn chưa có đối tượng kết hôn, có phải là không thích người nước ngoài a?" Mấy nữ sinh có chút bát quái, "Lần này trở về là muốn tìm chồng trong nước?"

"Gần đây trong nhà khá bận rộn nên tớ trở lại, nếu như có thể thuận tiện tìm được chồng vậy thì càng tốt hơn." Hạ Tình điểm ấy đúng là không có phủ nhận, "Anh trai tớ gần đây đang an bài cho tớ kết thân ni."

"Kết thân?" Đới Tuyết Dao vừa vặn lúc này đến, cô vừa đến đã nghe được tin tức Hạ Tình kết thân, trong lòng không khỏi có chút cao hứng, "Thật xấu hổ, tớ đã tới chậm."

Đới Tuyết Dao tiến đến giữa mấy nữ sinh ngồi xuống, trang phục của cô hôm nay rất tinh xảo, khuôn mặt đẹp cô cũng biết cùng với Hạ Tình không cách nào so sánh được, cô cũng không phải đến so đo, cô là đến cùng Hạ Tình làm "bạn tốt".

Cô rất nhanh cùng mấy nữ sinh khác hòa hợp, mọi người tán gẫu vẫn tính là hài lòng, Hạ Tình vốn là người hay nói, không khí hiện trường vẫn rất vui vẻ, mãi đến tận lúc Đới Tuyết Dao nhắc đến chuyện Hạ Tình kết thân.

"A Tinh, cậu vừa nói cậu muốn kết thân, bộ dáng phải thật hảo hảo." Đới Tuyết Dao một bộ dáng vẻ phi thường thay Hạ Tình lo lắng, "Con gái lấy chồng là chuyện cả đời, tớ và Trạch Văn cùng nhau nói chuyện lâu như vậy mới quyết định kết hôn, dù sao sau đó phải cùng sinh hoạt nhiều năm như vậy, không có rèn luyện thời gian dài thật sự không yên lòng."

Thời điểm nhắc đến Phó Trạch Văn Đới Tuyết Dao một mực quan sát vẻ mặt của Hạ Tình, cũng không biết là Hạ Tình che giấu tốt hay là cô thật sự đối với Phó Trạch Văn không có ý nghĩ gì, ngược lại Đới Tuyết Dao cái gì cũng không quan sát ra, điều này cũng làm cho Đới Tuyết Dao an tâm không ít.

"Cậu cũng không thể tùy tùy tiện tiện liền định ra, nhân phẩm gì đó phải thăm dò tử tế." Đới Tuyết Dao nhẹ nhàng đặt lên tay Hạ Tình, "Kết hôn không phải làm ăn, cậu cũng không thể toàn bộ đều nghe anh trai cậu."

Điểm ấy cô đúng là chân tâm thực ý, Hạ Lập Nhân cùng 1 nam nhân cùng nhau nhiều năm như vậy, cũng

không danh không phận, nhìn qua thật sự không thể nào đáng tin, cô cảm thấy đối tượng Hạ Lập Nhân giới thiệu cho Hạ Tình hẹn hò quá nửa là môn đăng hộ đối hơn nữa đối với sự nghiệp của Hạ gia người ta có trợ giúp, nam trên bên trong hào môn thật tâm là hiếm thấy, cần phải trừng lớn mắt mà chọn!

Hạ Tình nếu như gả tới toại nguyện, vậy thì vừa vặn tuyệt hậu hoạn, nếu như gả đến không toại nguyện, ha ha…

Theo điều kiện của Hạ Tình, cô chính là cách vài lần kết hôn Phó Trạch Văn phỏng chừng mới có thể tiếp thu.

Hạ Tình mỉm cười gật đầu: "Ân, tớ hiểu rồi."

Mấy nữ sinh khác thấy Hạ Tình nghe xong chuyện của Phó Trạch Văn cũng không có phản ứng gì, nghĩ thầm đã nhiều năm như vậy, trong lòng Hạ Tình nên không còn Phó Trạch Văn, liền cười hì hì bắt đầu nói đùa với Đới Tuyết Dao, nói thật, các cô thật sự rất hâm mộ mệnh tốt của Đới Tuyết Dao, theo gia thế của Đới Tuyết Dao, Phó Trạch Văn có thể vẫn toàn tâm toàn ý cùng cô đàm luận còn chuẩn bị cùng cô kết hôn, đoán chừng là động chân tâm rồi.

"Trước đây nghe nói các cậu đính hôn, nhưng chúng tớ cũng không nhận được thiệp mời, cậu không phải là không muốn đưa cho chúng tớ a?" Mấy nữ sinh nháy mắt với Đới Tuyết Dao.

"Gần nhất sẽ đưa đi, chính là đang chuẩn bị, khách sạn trước đây xảy ra chút vấn đề, Trạch Văn anh ấy đặt lại nhà khác." Đới Tuyết Dao nói đến Phó Trạch Văn chính là tràn đầy ngọt ngào, "Đến thời điểm các cậu có thể mỗi người đều phải đến! Không cho không đến nha!"

Mấy người cười hì hì nói: "Vâng vâng vâng, khẳng định đến, cậu sau này đường đường là thiếu phu nhân Phó gia, chúng tớ nào dám không đến."

Mấy người cười đùa thành một đoàn, Đới Tuyết Dao trong lòng mừng thầm, lúc này xem như là có nhân chứng, Hạ Tình tước mặt nhiều người chúc phúc cô như vậy, dù sao cũng không thể đổi ý cướp người với cô đi? Trừ phi muốn làm người bị gọi là tiểu tam!

Ngay thời điểm mấy người tán gẫu sôi nổi mạnh mẽ bàn sát vách có người đến, tuy rằng bàn với bàn trong lúc đó có vật ngăn cách, có điều hai bàn người là đối mặt.

Người tới chính là Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng.

"A." Phó A Bảo một hồi liền nhìn thấy Hạ Tình, "Tỷ tỷ xinh đẹp." Cậu nói xong đẩy Trịnh Cảnh Đồng phía sau một cái, "Cảnh Đồng anh xem, tỷ tỷ xinh đẹp kia ngày đó ở tiệc sinh nhật nói em mang thai!"

Bị Phó A Bảo hô một cái, hai bàn người chính thức mặt đối mặt, Đới Tuyết Dao đưa lưng về phía Phó A Bảo cũng quay đầu qua, sau đó cô liền nhìn thấy Phó A Bảo khiến cô đau đầu lại chán ghét.

"Di ~ Chị Tuyết Dao cũng ở đây." Phó A Bảo cảm thấy thực sự là trùng hợp, thế mà ngẫu nhiên gặp được bạn gái của anh trai mình.

64. Chương 64

Tỷ tỷ xinh đẹp kia ngày đó ở tiệc sinh nhật nói em mang thai.

Hạ Tình nhất thời lúng túng không thôi, cô lúc đó cũng không phải cố ý a, đứa nhỏ này làm sao ghi nhớ đến bây giờ a.

Nghe được thanh âm của Phó A Bảo, Hạ Tình và Đới Tuyết Dao còn không có phản ứng ni, mặt khác 4 nữ nhân khác cũng kích động lên.

Trịnh Cảnh Đồng a! Gần đây cơ hồ là người hot nhất trên Internet a! Còn có Phó A Bảo bên cạnh y, ai u, nhìn thực sự là đáng yêu, tiểu thịt tươi a, da dẻ xinh đẹp này, thật là muốn cấu hai cái.

"Trịnh học trưởng!" Mấy người đều rất kích động, Trịnh Cảnh Đồng lớn hơn các cô 2 khóa, khi còn đi học còn có thể có chút tiếp xúc, Trịnh Cảnh Đồng sau khi tốt nghiệp trên căn bản cũng không từng gặp qua, các cô thật nhiều năm không nhìn thấy chân nhân, mấy người đều đứng lên.

"Chào mọi người." Trịnh Cảnh Đồng mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Hạ Tình, "A Tinh cũng ở đây a." Y và Hạ Lập Nhân khá quen thuộc, Hạ Tình xuất ngoại nhiều năm, hai người đã có điểm mới lạ rồi.

"Cảnh Đồng ca." Hạ Tình cũng cười chào hỏi, trước đây anh trai mình chuẩn bị để cô và Trịnh Cảnh Đồng kết thân, may là không có, không phải vậy thực sự xấu hổ chết, người ta đã có đối tượng mà.

"A Bảo, thân thể em không sao rồi chứ?" Từ sau tiệc sinh nhật Đới Tuyết Dao vẫn là lần đầu tiên gặp Phó A Bảo, trước nói sinh bệnh, sau đó còn nói khỏi bệnh rồi, thật là đủ dằn vặt.

Phó A Bảo quay đầu nhỏ giọng với Trịnh Cảnh Đồng: "Chị ấy hỏi chính là có ý gì, chị ấy không phải biết em mang thai rồi chứ?"

"Sẽ không, em nghĩ nhiều rồi." Người bình thường đâu sẽ nghĩ theo chiều hướng đó, nam nhân mang thai cái gì, coi như hắn thoải mái nói ở trên internet, phỏng chừng cũng không có mấy người tin tưởng.

"A Bảo không sao." Trịnh Cảnh Đồng thay Phó A Bảo trả lời, "Mọi người đây là đồng học tụ hội?" Người hơi ít a, mới có mấy người như thế.

Người hai bên hàn huyên một hồi Trịnh Cảnh Đồng mới biết 6 nữ sinh này là cùng 1 ký túc xá, Phó A Bảo

là người thích náo nhiệt, hơn nữa cậu đối với chuyện bên trong bạn học ở trường của Trịnh Cảnh Đồng rất tò mò, lần trước hỏi Đổng Mạn cũng không hỏi được gì, lần này hảo hảo hỏi một chút, thế là cậu đề nghị mọi ngừi cùng nhau ăn cơm.

Ngoại trừ Hạ Tình và Đổng Mạn mấy người kia đều rất đồng ý, Hạ Tình đúng là không sao cả, liền Đới Tuyết Dao không quá tình nguyện.

(câu gốc của tác giả là Đổng Mạn nhưng theo hoàn cảnh lúc này phải là Đới Tuyết Dao mới đúng, chắc tác giả viết nhầm)

Một là cô hôm nay nhằm vào Hạ Tình, giữa đường xen vào hai nam nhân không liên quan cản trở a, vốn là liên lạc cảm tình, bây giờ còn phải phân thời gian cho người khác, đề tài nhất định phải đi chệch.

Mặt khác chính là bom hẹn giờ Phó A Bảo này, cô quen biết Phó A Bảo nhiều năm như vậy, biết tiểu tử này đầu khó trị cỡ nào, người khác là bình thường ăn cơm, nhưng cậu não tàn thì có khả năng chỉnh ra chuyện khác.

Có điều đồng thời cũng có chỗ tốt, đó là có thể để Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng làm nhân chứng, người muốn cùng Phó Trạch Văn đính hôn là cô, mà Hạ Tình thì lại làm bạn học cùng bạn bè đưa ra lời chúc, dù sao cũng không tiếp tục cướp người đi?

Liền cứ như vậy vui vẻ quyết định: 8 người cùng nhau.

Ai cũng chưa từng hỏi ý kiến của Trịnh Cảnh Đồng, y không nguyện ý a, y chính là nhìn thấy người quen chào hỏi mà thôi, không nghĩ tới cùng những người này cùng nhau ăn cơm a, y muốn cung Phó A Bảo trải qua thế giới 2 người a!

Mắt các người có năng lực nhìn thấy một chút không?!

Bất quá y không dám phản kháng Phó A Bảo, cũng là không lên tiếng, mà là vẻ mặt càng thêm lãnh khốc đối mặt với mọi người, bất quá hình tượng của y bình thường ở bên ngoài chính là cái đức tính liều chết này, vì thế cũng không ai để ý.

Nam thần mà, cao lãnh không thể tránh được, chúng ta sẽ không chú ý.

Có điều lúc bắt đầu chính thức ăn cơm mọi người sẽ không nghĩ như vậy.

Nam thần cái gì a, đây rõ ràng chính là nam bảo mẫu, Phó A Bảo chính là con trai của y! Chăm sóc cẩn thận này, mắt chó đều phải bị mù được chứ! Trước khi ăn cơm giúp Phó A Bảo chụp ảnh đăng Weibo không nói, lúc ăn cơm, cái này cay không thể ăn, cái này quá mặn ăn ít một chút, cái kia dinh dưỡng có thể ăn nhiều chút… Rời khỏi vườn trường nhiều năm như vậy, họa phong của Trịnh Cảnh Đồng đã biến thành như vậy sao? Này không khoa học!

Có điều bình thường xem phỏng vấn trong tin tức y vẫn còn rất cao lãnh a, ngẫm lại có chút manh ni, chỉ đối với Phó A Bảo nị oai như vậy, xem ra trong tin tức thực sự là một chút cũng không nói dối, còn giảm đi ni!

Bây giờ trở về quá mức ngẫm lại, chuyện theo đuôi như vậy Trịnh Cảnh Đồng thật là có khả năng làm được đi, emma, ngẫm lại thực sự là manh đến kiểm huyết!

"A Bảo, Cảnh Đồng học trưởng có phải là ở nhà cũng chăm sóc cậu như thế a?" Mấy người đối với tình yêu của hai người thực sự là hiếu kỳ chết rồi, hỏi thật nhiều vấn đề.

Phó A Bảo từng cái từng cái thành thật trả lời, cậu tiểu năng thủ tán gẫu *(năng thủ: tay cừ khôi)*, cùng cậu tán gẫu vĩnh viễn không cần lo lắng không có đề tài, "Đúng vậy a, anh ấy cha mẹ em còn bận tâm nhiều hơn, liền hôm trước đi, em buổi chiều có việc không đi làm, anh ấy một buổi chiều gọi 70, 80 cuộc điện thoại đến hỏi em ở đâu, đang làm gì thế, anh ấy là cố nói, em có thể nhận điện thoại vậy khẳng định là ở nhà, em đều hết chỗ nói luôn, ai cũng không phiền bằng anh ấy!" Nói xong Phó A Bảo còn ném qua ánh mắt ghét bỏ với Trịnh Cảnh Đồng. *(anh Đồng định thẩm du tổng đài a ~_~)*

Trịnh Cảnh Đồng một bên lột tôm một bên cười nói: "Anh đây không phải lo lắng em sao."

Show ân ái này, những người khác đều hâm mộ chết rồi.

Đới Tuyết Dao thờ ơ lạnh nhạt, xem tình huống cảm tình của hai người kia hình như thật sự rất tốt, cô cảm thấy, theo đầu óc của Phó A Bảo, có thể cùng Trịnh Cảnh Đồng một chỗ nhất định là chân tâm thực ý, tuy rằng trong miệng thật giống nói qua ghét bỏ, nhưng dựa theo cá tính của cậu, hẳn là sẽ không miễn cưỡng mình người người mình không thích cùng nhau.

Còn Trịnh Cảnh Đồng, thì cần phải thương thảo, một lão hồ ly trên sân bàn chuyện làm ăn, thật sự sẽ không làm chuyện có giá trị sao? Phó A Bảo không thể sinh người thừa kế cho y, hai người chỉ bằng cảm tình cùng nhau, chính là cha mẹ y đồng ý y phỏng chừng cũng không đồng ý, vì thế quá nửa là đối với Phó gia có mưu đồ.

Trước đây Phó gia không đồng ý khả năng cũng là bởi vì cái này, thế nhưng Phó A Bảo rất bướng bỉnh, Phó gia không thể khuyên bảo thành công.

Đới Tuyết Dao âm thầm cục cục *(đây là từ tượng thanh)*, xem ra phải sớm một chút cùng Phó Trạch Văn thương lượng chuyện tài sản, việc Phó A Bảo cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn không còn bao nhiêu ngày, cũng không thể để đầu hai lão nhân Phó gia hồ đồ, đây cũng không phải là đùa giỡn, tài sản theo Phó A Bảo đi rồi, cũng không phải chính là theo tới Trịnh gia sao, nếu như là tiền của nhà a còn tốt, nếu như cổ phần… ha ha… *(bánh bèo la liếm nhất đam mỹ đây rồi =.=)*

Ăn được một nửa Phó A Bảo cùng mấy người trên bàn cơm trao đổi phương thức liên lạc, bảo là muốn phát thiệp cưới cho các cô, hi vọng các cô có thể tới tham dự hôn lễ của cậu và Trịnh Cảnh Đồng.

Sau đó Đới Tuyết Dao cũng vừa hay đề cập tới lễ đính hôn của cô và Phó Trạch Văn: "Tớ và Trạch Văn là ngày 1 tháng 10 đính hôn, hai ngày nữa phát thiệp mời cho các cậu, đến thời điểm đều phải đến a."

Nói xong cô nhìn về phía Hạ Tình: "Đặc biệt A Tình, chúng tớ mấy người này đều có đối tượng, chỉ có một mình cậu cô đơn, đến thời điểm tốt nhất mang bạn trai tới, một mình cậu tớ nhìn đau lòng."

Phó A Bảo trợn mắt lên: "Hạ tỷ tỷ xinh đẹp như vậy còn chưa có bạn trai?! Chị là người xinh đẹp nhất trong những người mà em quen biết, những minh tinh kia cũng không xinh đẹp như chị! Sao lại chưa có bạn trai! Chị không phải không thích nam nhân chứ?"

Người xinh đẹp như vậy, không có bạn trai quá không khoa học rồi!

Hạ Tình muốn nói mình vẫn khá bận vì thế chưa có, nhưng bị Đới Tuyết Dao giành trước: "A Tình gần đây đang kết thân ni, khẳng định lập tức liền có tin tức tốt, đúng không?" Cô nhìn về phía Hạ Tình.

Hạ Tình không thể làm gì khác hơn là gật gật đầu: "Ân, anh trai tớ giới thiệu, có điều còn chưa gặp mặt, tớ cũng không biết đối phương có phải người tốt hay không."

"Anh trai cậu giới thiệu chắc chắn sẽ không tệ, A Tình của chúng ta tuổi đều không nhỏ, có thể xác định liền xác định, chọn tới chọn lui không phải thói quen tốt gì." Trước đây thời điểm ở trường Đới Tuyết Dao chưa bao giờ dám cùng Hạ Tình nói như vậy, cô chính là Đới Tuyết Dao một trong đống lớn những nữ sinh hâm mộ Hạ Tình, sau khi cùng Phó Trạch Văn một chỗ mới có lá gan, "Nữ nhân không thể so với nam nhân, thanh xuân chân tâm lãng phí không nổi, lại chờ qua mấy năm, cũng không phải cậu chọn người, mà là người khác chọn cậu."

Lời này thực sự không thể nào êm tai, Trịnh Cảnh Đồng kẽ cau mày, lời này chính là muốn nói, cũng nên là bạn tốt trong âm thầm nói, ngay ở trước mặt nhiều người như vậy không phải khiến người ta khó xử sao.

Những người khác cũng là ý nghĩ như vậy, thế nhưng không ai không biết xấu hổ mà nói cái gì, tình cảnh nhất thời có chút lúng túng.

"Chị Tuyết Dao lời này của chị nói đến không đúng!" Người khác thật không tiện nói, Phó A Bảo không ngại ngùng a, cậu tình thương kham ưu, căn bản không có xem bầu không khí nói chuyện phẩm đức "chất lượng tốt" như thế, nghĩ sao nói vậy.

Đới Tuyết Dao vừa nghe cậu mở miệng cảm thấy sắp hỏng việc, cái tên này trong mồm chó tuyệt đối nói không ra ngà voi được!

Ta nói này con mụ Tuyết Dao là con mụ mặt dày la liếm nhất mà ta từng gặp, đã cướp bồ người ta còn bày đặt lên mặt

65. Chương 65

Phó A Bảo từ trong tán gẫu trước đó biết, sự nghiệp của Hạ Tình so với đại đa số nam nhân còn lợi hại hơn, người ta ở Mĩ làm lão tổng ni, bạch phú mỹ a! *(xinh đẹp, giàu có, giỏi giang, giống như nam nhân thì cao phú soái ý)* Ngoại hình thì đừng nói, Phó A Bảo cảm thấy kể cả qua 70, 80 năm sau Hạ Tình cũng có thể miểu sát các tiểu cô nương trẻ tuổi kia!

Có điều đây không phải trọng điểm, trọng điểm là thái độ kết hôn.

"Sau có thể nói sau này bị người chọn ni, Hạ Tình tỷ chị ấy cái gì cũng không thiếu, làm gì mà phải ủy khuất bản thân đi bị người ta chọn, coi như hiện tại thật sự không tìm được người thích hợp, vậy cũng không thể bị người khác chọn chọn lựa lựa a, đây không phải là tự khinh rẻ mình sao."

Phó A Bảo phi thường không đồng ý quan điểm của Đới Tuyết Dao, rõ ràng là nữ nhân, sao lại xem thường nữ nhân như thế, "Hạ Tình tỷ chị ấy có tiền như vậy, coi như cả đời không không kết hôn chị ấy cũng không lo, hoàn toàn có thể trải qua rất thư tâm, muốn làm gì thì làm cái đó, nếu như vộ vàng tuổi tác cùng áp lực cùng một người không thích kết hôn, nửa đời sau của chị ấy còn có ý nghĩa gì a? Đối phương có thể mang đến cho chị ấy cái gì? Tiền? Địa vị? Chị ấy đều có a!"

"Hay là con? Vậy còn không bằng đi bao dưỡng một tiểu thịt tươi ni, chính mình nhìn còn thư tâm, đứa nhỏ sinh ra cũng xinh đẹp."

Phó A Bảo từ nhỏ đến lớn không trải qua cuộc sống cực khổ vẫn áo cơm không lo hoàn toàn có tâm thái của người giàu, người có tiền không có quá nhiều áp lực sinh hoạt, cậu cảm thấy có kết hôn hay không hoàn toàn xem tâm tình: "Không ai sẽ cười nhạo một lão cô nương *(bà cô, gái lỡ thì)* có tiền, chị xem những nữ cường nhân trên bảng phú hào kia, rất nhiều đều là chung thân không có kết hôn, ai sẽ cười nhạo các cô ấy? Không có!"

Hạ Tình vai run rẩy không ngừng, bao dưỡng tiểu thịt tươi, lời này đều có thể nói ra, đứa nhỏ này thật là thú vị, cùng Phó Trạch Văn hoàn toàn là 2 họa phong, nếu như không nói, cô vẫn đúng là không thấy được 2 người là huynh đệ.

"Này đúng là lời nói thật." Một người nghe cảm thấy rất có đạo lý, "Dựa theo điều kiện của Hạ Tình kỳ thực có kết hôn hay không cũng không khác biệt lắm, từ từ tìm, không vội, còn nhớ chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Hải Lam không, cũng là bạn học của chúng ta ni, cô ấy năm nay đều hơn 50, vẫn còn độc thân một mình, căn bản không ai sẽ nói cô ấy cái gì."

Đới Tuyết Dao nghe xong tâm tình không tốt lắm, cô kỳ thực biết Phó A Bảo không phải nhằm vào cô, thế nhưng cô chính là khó chịu, cái gì goi là điều kiện của Hạ Tình tốt không cần quan tâm lúc nào kết hôn.

Đới Tuyết Dao cảm giác Phó A Bảo đang nói: Không muốn dùng tư duy của người nghèo như chị mà suy nghĩ về Hạ Tình là người có tiền như vậy, chị ấy cùng chị đẳng cấp không giống nhau, cô nương có tiền

mặc kệ lúc nào kết hôn đều sẽ không có người cười nhạo, chị ấy cái gì cũng không thiếu, không cần đi để người khác chọn, mọi người chỉ cười nhạo lão cô nương không có tiền, giống như chị vậy.

Đới Tuyết Dao tự mình não bổ một chút đều muốn đem bản thân bùng nổ, cảm giác mình đột nhiên liền thấp hơn Hạ Tình một cái đầu.

"Anh nói em nói có đạo lý hay không?" Phó A Bảo đẩy Trịnh Cảnh Đồng một cái cầu xin khích lệ, đây là cậu xem một bộ phim nước ngoài học được lý luận kết hôn, hôm nay vừa vặn có thể có chỗ dùng đến.

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói ý tưởng này của em cũng quá cực đoan, trên thế giới này có thể có bao nhiêu phụ nữ có tiền như Hạ Tình có thể không nhìn ánh mắt đại chúng, đại đa số vẫn phải chịu áp lực hôn nhân.

Bất quá y luôn không phản bác ý tứ của Phó A Bảo, luôn cảm thấy nói rồi sẽ xui xẻo, thế là y đầu tiên là gật đầu nói: "A Bảo nói tới cũng rất có đạo lý, A Tình không cần phải gấp, từ từ đi, có điều ánh mắt của anh trai em rất tốt, nghe ý kiến của hắn nhiều một chút cũng không phải chuyện gì xấu." Y là nam nhân, đương nhiên hiểu nam nhân, Hạ Lập Nhân giới thiệu cho em gái hắn khẳng định là người hắn hiểu rõ hoặc quen biết, bình người nữ nhân nói tốt về nam nhân cũng không nhất định là nam nhân tốt, mà nam nhân nói tốt về nam nhân hơn nửa đúng là nam nhân tốt, Hạ Lập Nhân giới thiệu cho em gái mình tóm lại sẽ không có chỗ nào yếu kém.

Trịnh Cảnh Đồng còn không biết ni, lúc trước Hạ Lập Nhân là muốn đem y bạn tốt này cùng em gái mình gặp nhau.

"Có điều mặc kệ có tiền hay không, việc kết hôn nay thì không thể chín bỏ làm mười, không phải vậy kết hôn sau này luôn cãi nhau sẽ không tốt, nếu như tính cách hợp, cũng sẽ không tồn tại vấn đề chọn hay không." Nói xong y cười híp mắt nhìn về phía Phó A Bảo, "Giống như anh và A Bảo vậy, tính cách hợp, không có chọn hay không gì cả."

Phó A Bảo bĩu môi nhỏ giọng lầm bầm: "Hợp cái gì mà hợp, em đây không phải không có chọn đâu." Nếu như em không mang thai, mới không chọn anh ni!

Âm thanh rất nhỏ, chỉ có một mình Trịnh Cảnh Đồng nghe được, những người khác chỉ cảm thấy Phó A Bảo có chút tiểu ngạo kiều, căn bản không nghĩ nhiều, còn cảm thấy rất đáng yêu, có thể là thẹn thùng đi.

Hạ Tình không thích Đới Tuyết Dao nói mấy câu kia, thế nhưng cũng không biểu hiện ra, mọi người hiếm khi gặp mặt một lần, tán gẫu vui vẻ một chút tốt hơn, thế là trên bàn cơm rất nhanh lại thay đổi đề tài.

"Đúng rồi, các chị buổi chiều có an bài gì hay không a?" Phó A Bảo thấy ăn cơm gần đủ rồi liền muốn đi xem phim, "Em cùng Cảnh Đồng buổi chiều muốn đi xem phim, các chị có muốn đi cùng hay không, đặt bao trước cả rạp rồi, hai người xem có chút vắng vẻ, nếu rảnh rỗi không bằng cùng đi đi?" Cậu thích nhất náo nhiệt.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, hai người kia đặt bao hết a, ăn cơm thì thôi, xem phim còn muốn làm kỳ

đà cản mũi sẽ không quá tốt rồi, nước sơn màu đen bôi đen *(chỉ lúc rạp chiếu phim tắt hết đèn)*, thích hợp nhất cho tình nhân trong lúc đó làm chuyện thân mật, ví dụ hôn môi gì đó, các cô ở đó nhiều bất tiện a, liền nhất trí lắc đầu nói rằng buổi chiều có việc, Đới Tuyết Dao lại là người đầu tiên biểu thị không rảnh, cô lo lắng việc kết hôn của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng, cho nên muốn buổi chiều cùng Phó Trạch Văn gặp mặt nhờ một chút.

Phó A Bảo không thể làm gì khác hơn là thất vọng cùng Trịnh Cảnh Đồng hai người đi xem phim, bữa cơm này tự nhiên là Trịnh Cảnh Đồng trả, tuổi y lớn nhất, hơn nữa còn là học trưởng của mấy phụ nữ ở đây, mời ăn bữa cơm cũng không quá phận.

Trên đường ngồi xe đến rạp chiếu phim Trịnh Cảnh Đồng hiếu kỳ hỏi Phó A Bảo: "Anh cảm giác em và Đới Tuyết Dao cảm tình không phải rất tốt a, cô ấy không phải chị dâu tương lai của em sao, em không thích cô ấy là thế nào vậy?"

"Không có a, chị ấy là bạn gái của anh trai em mà." Phó A Bảo cảm thấy không hiểu ra sao, "Em nếu như chán ghét chị ấy nhất định sẽ phản đối chị ấy cùng anh trai em kết hôn, có điều chị ấy hình như không phải rất thích em, cùng em có chút không thân, thật kỳ quái ni, rõ ràng em như thế rất được người ta yêu thích."

"Nói đến cái này." Phó A Bảo quay đầu nhìn thẳng vào mắt Trịnh Cảnh Đồng, "Kỳ thực em cảm thấy anh cùng chị ấy khá giống nhau."

Trịnh Cảnh Đồng thổ huyết, tâm nói anh làm sao lại so với một nữ nhân như vậy a! "Chỗ nào giống a?"

"Em từng nói với anh chưa nhỉ, kỳ thực em vẫn cảm thấy anh là giả vờ chính đáng ni, kỳ thực đặc biệt sắc *(sắc trong sắc lang ý =)))*, nhưng là ngụy trang đến mức cực kỳ tốt!" Nói xong Phó A Bảo còn hơi di chuyển về bên cạnh biểu thị muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng giữ một khoảng cách, "Nhìn qua đặc biệt hoàn mỹ, giống như chị Tuyết Dao vậy!"

"Bất quá em cũng lý giải chị ấy rồi, chị ấy là con gái mà, con gái chính là phải rụt rè một chút, không có gì không tốt."

"Mà ngụy trang giống như anh hơi thái quá, toàn thế giới cũng chỉ một mình em biết bộ mặt thật của anh thôi, mọi người đều bị anh lừa rồi! Ai…" Phó A Bảo lắc đầu thở dài.

Chuyện này đối với Trịnh Cảnh Đồng mà nói thật là một đả kích siêu cấp lớn, y không nghĩ tới Phó A Bảo thế mà vẫn nhìn y như thế, y rất oan uổng có được hay không, nam nhân nào mà không sắc, hơn nữa anh chỉ sắc đối với một mình em, người khác anh nhìn cũng không muốn nhìn!

Y há miệng muốn giải thích, nhưng Phó A Bảo một cái cản lại câu chuyện: "Được rồi được rồi, anh cái gì cũng không cần nói, em đều biết, anh ni đều thích tinh tướng, liền thấy giả bộ tới trình độ nào, anh như vậy cũng thái quá rồi, sau này hơi hơi sửa đổi một chút, vậy vẫn có thể làm người tốt, anh yên tâm, em sẽ là giám sát của anh."

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Nói thật giống như anh bị phán hình phạt vào ngục giam vậy.

Bất quá y cùng Phó A Bảo ở chung lâu như vậy cũng thăm dò được tính cách của đối phương, tốt nhất là thuận theo Phó A Bảo đi, giải thích nhiều em ấy cũng nghe không lọt, đứa nhỏ này vào dựa vào dụ dỗ, vẫn là hành động thực tế khá là hữu hiệu.

Hơn nữa Trịnh Cảnh Đồng trong lòng cũng có tính toán nhỏ, em không phải ghét bỏ anh giả bộ sao, vậy được, vậy sau này anh đối với em là có thể yên tâm lớn mật đến rồi, dù sao cũng là em tự mình tìm cớ cho anh.

Gọi là cái gì ấy nhỉ?

Ân, giải phóng bản thân?

Không sai, chính là như vậy! Bại lộ bản tính của chính mình cùng dục vọng, không có gì không đúng, A Bảo quả nhiên nói rất có đạo lý, y không nên giả bộ, trước đây chính là quá giả bộ rồi nha, cho nên mới chân tay luống cuống không dám động thủ! Đều ngủ trên một cái giường mà tiến triển gì cũng không có, quá vô dụng rồi có được hay không?!

Nói là đặt bao hết, kỳ thực cũng không phải chỉ có hai người bọn họ, còn có hai bảo tiêu cùng hai bảo mẫu ni, bất quá bọn họ 4 người là ngồi ở hàng cuối cùng, cách Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng ở giữa phi thường xa.

Phó A Bảo ăn bỏng ngô cảm thấy như vậy quá không náo nhiệt, Trịnh Cảnh Đồng thì lại ghét bỏ 4 người cản trở này, 4 người này thì lại cảm thấy phi thường lúng túng.

Thực sự là làm dâu trăm họ a.

Phó A Bảo bên này đang xem phim, mà Phó Trạch Văn đang cùng Đới Tuyết Dao tán gẫu, Đới Tuyết Dao hẹn hắn đi phòng trà uống trà chiều, nói là có chuyện quan trọng muốn cùng hắn thương lượng.

"Làm sao vậy, chuyện gì gấp gáp như vậy a?" Đới Tuyết Dao trong điện thoại nói tới rất nóng lòng, Phó Trạch Văn nghĩ thầm nhất định là có cái đại sự gì đi, chẳng lẽ là việc kết hôn của 2 người bọn họ?

Hắn đã đoán đúng một nửa, đúng là liên quan tới việc kết hôn, có điều không phải hắn và Đới Tuyết Dao, mà là Phó A Bảo cùng Trịnh Cảnh Đồng.

Đới Tuyết Dao biểu hiện nghiêm túc: "Trạch Văn, em trước đây cũng không hỏi nhiều, hiện tại đột nhiên nhớ tới chuyện rất trọng yếu, liền đến xác nhận với anh, A Bảo có phải gần đây muốn cùng Trịnh Cảnh Đồng kết hôn?"

Phó Trạch Văn tâm nói việc này em trong điện thoại hỏi cũng giống nhau a: "Đúng vậy a, lễ kết hôn phỏng chừng vài tuần nữa đi, lĩnh chứng phỏng chừng ở đây 2 ngày rồi." Phó Trạch Văn có chút đau đầu, hắn thật sự không có chút hi vọng nào về kết hôn của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng, tối thiểu không phải ôm loại mục đích không thuần khiết kia, bất quá bây giờ đều lên tin tức rồi, không kết cũng phải kết thôi, không phải vậy mọi người nhất định sẽ bàn tán sôi nổi, chuyện này đối với thanh danh của Phó A Bảo không tốt ni.

"Ách... Em thương lượng chuyện này với anh khả năng có chút vượt quá, nhưng là em thật sự lo lắng cho anh." Đới Tuyết Dao thâm tình nhìn Phó Trạch Văn, "Chú dì có bao nhiêu yêu thương A Bảo em nhìn ở trong mắt, vì thế em rất lo lắng."

"Lo lắng anh?" Phó Trạch Văn cau mày, "Lo lắng anh làm cái gì?" Hắn có gì tốt đáng lo lắng sao?"

"A Bảo muốn kết hôn, chú dì nhất định sẽ phân cho cậu ấy một tài sản, các anh là huynh đệ, cậu ấy coi như không từng vì trong nhà mà góp sức, nhưng phân tài sản nhất định là sẽ không thiếu, dù sao cũng là em trai ruột của anh, không có gì đáng trách, chính là công ty phân cho cậu ấy một nửa cũng có thể lý giải."

Phó Trạch Văn cau mày, cái khác cũng còn tốt, thế nhưng câu "Cậu ấy coi như không từng vì trong nhà mà góp sức" kia luôn cảm thấy nghe không thoải mái, A Bảo là hắn nâng ở trong lòng bàn tay mà lớn lên, đương nhiên có thể không chịu khổ sẽ không ăn khổ, A Bảo nhà bọn họ từ nhỏ chính là cần phải trải qua những tháng ngày thật tốt!

Đới Tuyết Dao thấy Phó Trạch Văn cau mày, còn tưởng là chính mình gây xích mích có hiệu quả, vì vậy tiếp tục nói: "Em không phải đang khích bác cái gì, A Bảo là đứa bé ngoan em biết, nhưng cậu ấy quá đơn thuần, rất dễ bị người lừa gạt."

Phó Trạch Văn ở trong lòng yên lặng gật đầu, xác thực, A Bảo quá dễ tin tưởng người khác, Hà Tư Kỳ trước kia là một, Lưu Việt hiện tại là một, bình thường khẳng định cũng không ít, có điều đại thể cũng không có ác gì gì, hắn liền mắt mở mắt nhắm, A Bảo hài lòng rất quan trọng.

Đới Tuyết Dao hạ kết luận nói: "Vì thế em lo lắng Trịnh Cảnh Đồng đối với cậu ấy là lừa cậu ấy, là vì tài sản của Phó gia!"

Phó Trạch Văn xạm mặt lại, hắn khoát tay một cái nói: "Em đừng nghĩ nhiều, sẽ không, Cảnh Đồng không phải người như vậy." Còn tưởng là cô ấy muốn nói gì, hóa ra là nói cái này, tình huống thực tế hoàn toàn tương phản được chứ.

"Coi như y bây tại không phải vậy, vậy sau này ni, nếu như chú dì phân lượng lớn cổ phần công ty cho A Bảo, để cậu ấy mang tới Trịnh gia đi, đến thời điểm coi như Trịnh Cảnh Đồng không động lòng, còn cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng ni?" Đới Tuyết Dao phân tích cho Phó Trạch Văn, "A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng là vợ chồng, e rằng hơi hơi dụ dỗ 2 câu A Bảo liền đem cổ phần cho Trịnh gia, chút cổ phần này không có gì, nếu như rất nhiều, thậm chí giống như anh, vậy sau này Phó thị này cũng không phải chỉ là Phó thị, Trịnh gia cũng có thể nắm một phần rồi."

"Chuyện làm ăn em không hiểu, thế nhưng em cảm thấy Trịnh gia sẽ không một chút ý nghĩ đều không có, A Bảo đơn thuần như vậy, cậu ấy làm sao biết cái gì có thể làm cái gì không thể làm, bị người lừa cũng không biết."

Đới Tuyết Dao tiếp tục thao thao bất tuyệt nói rất nhiều đạo lý, Phó Trạch Văn một âm thanh cũng không có chi đều nghe xong, chờ thời điểm Đới Tuyết Dao đều nói xong hắn mới lạnh lùng lên tiếng hỏi:

"Này theo ý của em, tài sản của nhà bọn anh nên chia thế nào?"

Vâng thím Dao cứ luyên thuyên tiếp đi, thím sắp bị vợ chồng em Bảo cho ra đảo rồi U_U

*À em muốn nói ạ, bộ này tác giả nhảy chương từ 28 liền lên 30, cho nên chuyện này sẽ giảm 1 chương, còn 130 chương ạ ^_^*

66. Chương 66

"Em đây đâu làm chủ được, em là hi vọng Trạch Văn anh thêm tâm nhãn, đừng bị Trịnh gia lừa gạt, chú dì lớn tuổi, lại thương A Bảo, nhưng sau này phải chống đỡ lấy Phó gia chính là anh a, bọn họ nhất thời nhẹ dạ cảm thấy là cho con trai nhỏ cuộc sống bảo đảm, nhưng tiền này sau đó thật sự đều có thể giao vào trong tay A Bảo sao?" Đới Tuyết Dao quả thực tận tình khuyên nhủ, "Không phải em nghĩ nhiều, chỉ là Trịnh gia chỉ có Trịnh Cảnh Đồng này là con trai độc nhất, sao có khả năng tùy tùy tiện tiện cùng một người đàn ông kết hôn, người thừa kế sau này làm sao bây giờ? Nếu không có chỗ nào tốt, cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng có thể đồng ý sao? Anh nên cùng chú dì hảo hảo nói một chút, việc này —"

"Dừng dừng dừng, anh biết em muốn nói gì rồi." Phó Trạch Văn khoát tay một cái bảo Đới Tuyết Dao câm miệng, "Em liền thành thật mà nói một câu, em không phải lo lắng A Bảo chia gia sản đấy chứ?"

"… Đương nhiên không phải! Trạch Văn anh sao lại nghĩ như vạy, em chỉ là lo lắng các anh bị Trịnh gia lừa gạt thôi!" Đới Tuyết Dao rất nóng ruột, "A Bảo hiện tại là đầu mê muội, vì Trịnh Cảnh Đồng cùng trong nhà ngang ngược, nhất định phải kết hôn, Trịnh Cảnh Đồng nói cái gì cậu ấy đều sẽ nghe!"

Phó Trạch Văn nhìn chằm chằm Đới Tuyết Dao một lúc, sau đó hắn tung một câu nói dối: "Kỳ thực việc này chỉ có trong nội bộ nhà bọn anh biết, cổ phần Phó thị trong tay cha mẹ anh xác thực muốn phân cho 2 huynh đệ bọn anh, hơn nữa A Bảo chiếm phần lớn, anh đã đồng ý, văn kiện chuyển nhượng đều chuẩn bị xong, chỉ chờ A Bảo ký tên."

Hắn nói lung tung, trong nhà căn bản không đề cập chuyện phân chia tài sản, bởi vì căn bản không muốn đem A Bảo phân ra ngoài.

Đới Tuyết Dao hoàn toàn tưởng thật, ánh mắt của cô xoạt một hồi liền trừng lớn, hiện tại không phải lúc giả bộ, nếu không nói sẽ muộn! "Trạch Văn anh điên rồi sao?! A Bảo chiếm phần lớn, vậy sau này trong công ty chính là cậu ta định đoạt rồi! Anh có nghĩ tới hậu quả không? Chú dì lớn tuổi bị hồ đồ rồi, anh không được hồ đồ a, anh bình thường vì công ty mà lao tâm lao lực, A Bảo ngoại trừ trừ tiêu tiền thì còn có thể làm gì? Cậu ta cái gì cũng không, Phó thị sẽ bại trong tay cậu ta! Nếu như cậu ta đem cổ phần cho Trịnh gia, vậy sau này Phó thị liền phải thay họ rồi!"

"Em nói đủ chưa?" Phó Trạch Văn nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu.

"A Bảo là em trai ruột của anh, cha mẹ anh gần 40 tuổi mới sinh em ấy, bọn họ bình thường rất bận, A Bảo là anh chăm sóc lớn lên, chuyện tài sản, đừng nói A Bảo chiếm phần lớn, chính là cổ phần đưa hết cho em ấy anh cũng không có ý kiến, em ấy không có bản lĩnh gì, không có tiền em bảo em ấy làm sao mà qua nổi? Anh đây làm anh trai chăm sóc em ấy một chút nhượng em ấy một chút chẳng lẽ không nên sao? Em ấy là ngốc nghếch, là ngu xuẩn, là hồ đồ, nhưng biết mình cái gì nên làm cái gì không nên làm, coi như em ấy kết hôn với Cảnh Đồng, em ấy cũng sẽ không tùy tùy tiện tiện đem tiền của Phó gia đưa tới Trịnh gia!"

Đới Tuyết Dao vội vã giải thích: "Không phải, em chỉ là lo lắng cho anh!"

"Em hãy nghe anh nói hết." Phó Trạch Văn khoát tay một cái tiếp tục nói, "Trịnh gia là làm ăn chính chính kinh kinh, em biết nhà y từ thế hệ nào bắt đầu trở nên giàu có không? Qua nhiều năm như vậy, danh tiếng cùng lòng tín nghĩa và danh dự chưa từng có một chút sai lầm xảy ra, đừng nói những cái khác, Cảnh Đồng và anh còn là bạn bè, nhân phẩm của y anh tin tưởng."

"Kỳ thực anh cũng không muốn cùng em nói nhiều như vậy, đây là chuyện của Phó gia bọn anh, tài sản anh đồng ý cho A Bảo, đây là tự anh tình nguyện." *(huhuuuu anh Văn là anh trai tốt nhất thế giới này ^_^)*

"Chuyện của Phó gia các anh? Vậy em ni?" Đới Tuyết Dao thẳng tắp nhìn Phó Trạch Văn, "Em ni? Em sau này là vợ của anh, anh hào phóng, anh nghĩ rằng em không có? Còn có đứa nhỏ đã chết kia của em, nếu như lúc trước anh chịu trách nhiệm, em căn bản sẽ không bỏ nó! Nếu con còn sống, hiện tại đã 5, 6 tuổi, anh đem tài sản đưa hết cho A Bảo, anh bảo con chúng ta làm sao mà qua nổi? Đúng, nó đã mất, nhưng chúng ta sau này còn có thể có con! Anh vì tương lai của con chúng ta nghĩ tới không?"

"Anh khi đó nói như thế nào? Anh nói anh sẽ chịu trách nhiệm, anh chính là chịu trách nhiệm như vậy sao, anh muốn cho tương lai của con chúng ta ra sao? Anh đem tài sản đưa hết cho A Bảo, anh muốn chúng ta ăn nhờ ở đậu sao?!"

"Theo ý của em, không có tài sản của Phó gia không tính là chịu trách nhiệm?" Phó Trạch Văn kề sát vào Đới Tuyết Dao thấp giọng nói, "Chuyện ban đầu là anh không đúng, anh là cảm thấy nên chịu trách nhiệm với em, có thể vậy cũng chỉ là anh, không phải nhà của chúng ta, cha mẹ anh cùng A Bảo không nợ em, tài sản trong nhà cũng là cũng là của cha mẹ anh, bọn họ muốn cho ai liền cho người đó, em không phải đem đồ của nhà anh cũng thành của em đấy chứ?"

"Không phải, em không phải ý này!" Đới Tuyết Dao luống cuống, "Trạch Văn anh nghe em nói, em không phải ý này."

“Anh mặc kệ em là có ý gì, anh chỉ biết, em không thích cha mẹ anh, cũng không thích A Bảo.” Phó Trạch Văn đứng lên, “Đính hôn hủy đi, nhà bọn anh chịu đựng không nổi em Đại Phật tôn kính này.”

“Phó Trạch Văn!” Đới Tuyết Dao kéo Phó Trạch Văn lại, mắt mở thật to, “Anh có còn lương tâm hay không! Anh biết em mất đi chính là cái gì không, anh nói chịu trách nhiệm ni, anh đã quên lời hứa lúc trước nói với em sao?!”

“Anh chưa quên, ban đầu anh có thể chủ động cùng em nhắc đến kết hôn cũng là cảm thấy không nên làm lỡ em, nhưng anh thật sự không nghĩ tới, ở chung nhiều năm như vậy, em vậy mà đối xử với người nhà của anh như thế, anh là mắc nợ em, nhưng cha mẹ anh và em trai anh không mắc nợ em, anh không có lý do để cho bọn họ chịu ủy khuất, chúng ta còn chưa kết hôn em đã bận tâm tới tài sản nhà anh, anh không dám tưởng tượng tới tình cảnh sau khi chúng ta kết hôn, anh không muốn trong nhà có một quả bom hẹn giờ!”

“Anh lẽ nào nghe không hiểu em là vì anh sao?!”

“Anh có chỗ nào không tốt chứ?”

Đới Tuyết Dao nước mắt chảy xuống, “Có phải là bởi vì Hạ Tình? Em biết, anh vẫn còn thích Hạ Tình, cô ta đã trở về nước, cô ta vẫn xinh đẹp như vậy, trong nhà lại có tiền như thế, cùng anh môn đăng hộ đối, vì thế anh hối hận rồi, anh không muốn kết hôn với em, đúng hay không?!”

Tiếp theo Đới Tuyết Dao cười lên: “Thế nhưng cô ta đã có đối tượng, anh trai cô ta đã giới thiệu đối tượng hẹn hò cho cô ta, cô ta nói với em, chờ thời điểm chúng ta đính hôn cô ta sẽ mang bạn trai cùng đi, cô ta căn bản không thích anh!”

Phó Trạch Văn nhìn Đới Tuyết Dao giống như nhìn bệnh thần kinh, hắn không hiểu việc này cùng Hạ Tình có thể kéo tới quan hệ gì! “Em đừng có giống như chó điên cắn người như thế chứ, chuyện này cùng Hạ Tình căn bản không có quan hệ! Anh nếu là có loại ý nghĩ này còn có thể chờ đến bây giờ? Anh hoàn toàn có thể ở thời điểm chuyện phát sinh coi như tên cặn bã, cho em khoản tiền là tốt rồi!” Hắn hiện tại đã hối hận rồi, có thể lúc trước còn không bằng coi là người cặn bã ni.

Bất quá hắn nghe được tên Hạ Tình tim vẫn là co rụt lại. Đúng vậy a, Hạ Tình không thích hắn, thời đại học hắn đã biết rồi, hơn nữa mình cũng không xứng với cô ấy, rốt cục có bạn trai a, cũng tốt, nếu là Hạ Lập Nhân giới thiệu, phỏng chừng cũng không thể kém được.

Đới Tuyết Dao là hoảng thật rồi, cô cũng biết mình chữa lợn lành thành lợn què, hơn nữa nổi nóng đem Hạ Tình kéo vào, hiện tại Phó Trạch Văn căn bản là quyết tâm muốn cùng cô chia tay, nước mắt cô chảy xuống không ngừng: “Trạch Văn, em chỉ là quá yêu anh, vì thế ăn nói linh tinh tới hồ đồ, bởi vì em lo lắng anh chịu thiệt, cũng sợ anh rời khỏi em, anh đã không có con, anh nếu như rời bỏ em vậy em liền thật sự cái gì cũng không có. Em nếu như ham muốn tiền của anh, ham muốn gia sản nhà anh, lúc trước đã không bỏ con như vậy, em hoàn toàn có thể sinh ra được! Nhưng là em không có! Bởi vì em muốn căn bản không phải là tiền, em biết anh không hoan nghênh đứa bé này, vì thế em bỏ đi, xưa nay chưa từng nghĩ tới lợi dụng con làm cái gì, em thật sự chỉ là yêu anh…”

Nghe tới mấy câu này Phó Trạch Văn trầm mặc lại, đây đều là lỗi của hắn, một người phụ nữ mất con có bao nhiêu thống khổ hắn có thể tưởng tượng, cái này cũng là nguyên nhân tại sao hắn muốn chịu trách nhiệm với Đới Tuyết Dao, hắn hổ thẹn hắn muốn bù đắp.

"Em về trước đi, chuyện đính hôn anh sẽ suy nghĩ thêm, hiện tại trong đầu anh có chút loạn." Phó Trạch Văn lại bắt đầu tâm hổ thẹn, "Thế nhưng chuyện A Bảo anh không hy vọng em nhắc lại, anh không muốn nghe bất cứ kẻ nào nói xấu về em trai anh."

"Đính hôn này…"

"Em cho anh chút thời gian được chứ!" Phó Trạch Văn cực kỳ khó chịu, "Em đi về trước đi."

Đới Tuyết Dao cũng không dám nói thêm cái gì, cô thật vất vả mới hơi cứu vãn lại một chút, sợ lắm miệng lại sẽ làm chuyện xấu nổ bom, ngày hôm nay thực sự đã đưa ra quyết định sai lầm, không nghĩ tới Phó Trạch Văn so với tài sản càng yêu thương đứa em trai Phó A Bảo này hơn.

Đới Tuyết Dao đi rồi Phó Trạch Văn một mình ngồi tựa trên ghế salong nhắm mắt trầm tư, hắn đang nghĩ, có phải là lúc trước đã làm sai chuyện gì không, thật sự rất hối hận, nếu như tất cả này đều không có phát sinh là tốt rồi…

***

Phó A Bảo cùng Trịnh Cảnh Đồng xem phim xong đã gần 4h chiều, từ rạp chiếu phim đi ra Phó A Bảo sờ sờ bụng mình, hình như mang thai đặc biệt dễ dàng đói bụng, lại muốn ăn, tìm chỗ uống trà chiều xong lấp lấp cái bụng đi.

Dọc theo đường lái xe tìm, rốt cục tìm thấy một nhà hàng cũng không tệ lắm, sau khi đem xe đỗ ở ven đường thu phí bãi đỗ xe mấy người chuẩn bị xuống xe uống trà chiều, bỗng nhiên Trịnh Cảnh Đồng thấy một chiếc xe rất quen thuộc, liền đứng ở đường lớn đối diện, bởi vì xe này là bản limited, toàn bộ A thị phỏng chừng sẽ không có quá 3 chiếc, Hạ Lập Nhân có một chiếc, y không biết xe này có phải của Hạ Lập Nhân hay không, bất qua bây giờ bên cạnh xe có hai cảnh sát giao thông vây quanh, có chút kỳ quái.

"Sao vậy?" Phó A Bảo thấy Trịnh Cảnh Đồng nhìn xe phía đối diện ngớ ra, "Yêu thích xe của người ta a, xe của anh cũng không ít, đừng nhớ tới xe của người ta đi."

"Không phải, này hình như là xe của bạn anh." Trịnh Cảnh Đồng vỗ vỗ tay Phó A Bảo, "Anh đi xem." Nếu thực sự là xe của Hạ Lập Nhân, có cảnh sát giao thông vây quanh, là gặp phải chuyện gì sao?

Phó A Bảo cũng đi qua theo.

Trịnh Cảnh Đồng vừa nhìn biển số xe, quả nhiên là của Hạ Lập Nhân, sau đó nhìn về phía bên trong cửa sổ xe, trong xe chỉ có một người, ngồi ở trong buồng lái.

Là Hạ Tình, cô hình như ngủ thiếp đi, tay khoát lên một bên, còn cầm một lon bia, xem tình huống quá nửa là uống nhiều rồi.

Trịnh Cảnh Đồng giật mình, y hỏi hai cảnh sát giao thông: "Trong xe này chính là bạn tôi, cô ấy đây là xảy ra chuyện gì?"

"Chúng tôi cũng không biết, hai chúng tôi thời điểm 2h chiều tuần tra vị tiểu thư này đã ngủ ở đây, hiện tại đã 4h, còn đang ngủ, trong xe có vài chai bia, có thể là uống nhiều rồi, thế nhưng gọi vẫn bất tỉnh, gõ cửa cũng vô dụng." Hạ Tình không làm trái quy tắc cũng không nghiện rượu, cô chính là ngồi trong xe ở bãi đậu xe uống rượu, ai cũng không thể hiểu cô như thế nào.

"A, là Hạ Tình tỷ." Phó A Bảo mặt nằm nhoài trên cửa sổ xe cũng thấy rõ tình cảnh bên trong, cậu lấy lấy điện thoại di động từ trong túi ra, "Em có số điện thoại của chị ấy, gọi điện thoại cho chị ấy."

Gọi điện thoại quả nhiên so với gõ cửa sổ hữu hiệu hơn, ở trong không gian nhỏ tiếng chuông sẽ phóng đại, Hạ Tình mơ mơ màng màng mở mắt ra, híp mắt tìm điện thoại di động, người ngoài cửa sổ đều thở phào nhẹ nhõm, cũng còn tốt người không có chuyện gì, ngủ tới mức thật là đủ chết rồi.

"Uy."

"Uy, Hạ Tình tỷ, em là A Bảo a, ngay ở phía bên ngoài cửa sổ." Phó A Bảo gõ gõ cửa sổ xe.

Hạ Tình híp mắt nhìn sang, cả người vẫn là mềm mại, bất quá cô lắc lư hạ cửa sổ xuống, "… Bọn em còn chưa đi xem phim a?" Cô uống rượu cả ngày đều đã bị hồ đồ rồi, còn tưởng là bây giờ là 2h ni.

"Ngô!" Cửa sổ vừa mới hạ xuống Phó A Bảo liền lùi lại mấy bước, mùi rượu trong xe thật đúng là kinh khủng, chị ấy đây là uống bao nhiêu rượu a, khẳng định không chỉ là mấy chai bia, phỏng chừng còn có rượu đế ni, một cô gái ban ngày uống nhiều rượu như vậy làm gì.

Nhìn dáng vẻ cô như vậy, nhất định là không mở được xe, Phó A Bảo cùng Trịnh Cảnh Đồng đều cảm thấy trước tiên đưa cô trở về thì tốt hơn, hay là gọi điện thoại cho tài xế của Hạ gia tới đón, một thân một mình trên đường lớn ngủ như vậy quá nguy hiểm, hiện tại trời vẫn chưa tối, trời tối có thể không được.

"Đừng đừng đừng, chị không về đâu, chị như vậy trở về anh trai chị khẳng định mắng chị." Hạ Tình phi thường không hợp tác.

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói em còn biết sẽ bị mắng a, biết còn uống nhiều như vậy, đây không phải tìm đường chết sao.

Không chịu trở về, lại không thể bỏ mặc cô ở trong xe đợi, thế là theo đề nghị của Phó A Bảo, Trịnh Cảnh Đồng quyết định trước tiên đem Hạ Tình mang tới Trịnh gia, lần này cũng không cần lo lắng.

Cuối cùng Hạ Tình ngồi lên xe tới Trịnh gia, bởi vì mùi vị trong xe cô quá khó ngửi, Trịnh Cảnh Đồng bảo cô cùng một trong số bảo tiêu thay đổi vị trí, sau đó để bảo tiêu kia đi mở xe, trong xe có con ma men, đoàn người không uống trà chiều liền dẹp đường hồi phủ.

Loại rượu Hạ Tình uống thật sự không tốt, vừa ngủ thiếp đi đã không còn biết gì, này vừa tỉnh a đã bắt đầu nói nhiều hơn, cái gì cũng nói, quả thực chính là miệng rộng, vạch trần khuyết điểm của Hạ Lập Nhân không ít, nói Hạ Lập Nhân quản cô quá nghiêm, còn thiếu chút nữa đem chuyện chia tay ồn ào của Hạ Lập Nhân cùng Thẩm Ninh nói ra, cùng với hình tượng bình thường một chút cũng không phù hợp.

Cô nhìn chằm chằm Trịnh Cảnh Đồng ở bên cạnh một lúc lâu, cô và Trịnh Cảnh Đồng không quen, cũng nói không ra được cái nguyên do, sau đó cô đỏ mặt rung đùi đắc ý nhìn về phía Phó A Bảo, nhìn một lúc lâu cười khanh khách nói: "A Bảo, em thực sự là cùng anh trai em không giống nhau chút nào, em vừa đơn thuần vừa đáng yêu, không giống với tên hỗn đản Phó Trạch Văn kia!"

"Ha?" Phó A Bảo cảm giác mình khả năng nghe không rõ, Hạ Tình nói anh trai cậu là hỗn đản!

Phó A Bảo mất hứng, cậu hảo tâm hảo ý giúp Hạ Tình một tay, cô sao có thể nói anh trai cậu là hỗn đản ni, quả thực lòng lang dạ sói a! Anh trai cậu rõ ràng tốt như vậy! Là anh trai tốt nhất trên thế giới!

Trịnh Cảnh Đồng vỗ vỗ tay Phó A Bảo động viên nói: "Cô ấy uống nhiều rồi, em đừng cùng một con ma men tính toán, uống say nói hươu nói vượn ni."

Thanh âm không lớn, nhưng là lại bị Hạ Tình nghe được, cô cũng không cao hứng, cô cau mày nói: "Em mới không phải nói hươu nói vượn ni! Hắn vốn là hỗn đản không chịu trách nhiệm, kẻ cặn bã! Hắn…"

Nói qua nói lại thanh âm Hạ Tình thấp dần, sau đó đem mặt vùi vào bên trong đầu gối của mình.

"Cũng không đúng, cũng không phải lỗi của hắn, kỳ thực em biết, không trách hắn, là tự em ngu ngốc…" Hạ Tình khóc lên, hai tay cô ôm đầu gối, nhìn qua đặc biệt bất lực.

Phó A Bảo cùng Trịnh Cảnh Đồng hai mặt nhìn nhau, muốn chết, nếu như Hạ Tình không có nói lung tung, vậy hình như bọn họ nghe được bí mật kinh khủng.

67. Chương 67

Trời ơi chương này siêu dài, hôm qua ta định cố làm xong nhưng lại ngủ gật mất hôm nay mới làm tiếp =)))))

Hạ Tình ôm đầu gối ở trên xe khóc, Phó A Bảo cảm thấy cô có chút đáng thương, lẽ nào anh trai cậu thật sự đã làm chuyện gì có lỗi với chị ấy rồi hả? Không thể đi…

Phó A Bảo ngoắc ngoắc tay với Trịnh Cảnh Đồng, ra hiệu y gần vào đây nói chuyện một chút, Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên cầu còn không được, lập tức liền sán tới, nếu không lo lắng trong bụng Phó A Bảo có bảo bảo không thể chen chúc càn rỡ, y đã sớm dán tới.

"Tai lại đây." Phó A Bảo nhỏ giọng hỏi Trịnh Cảnh Đồng, "Anh và anh trai em là bạn học, anh không phải biết chút gì đi? Nhanh lên cùng em nói một chút, anh trai em có phải là từng bắt nạt chị Hạ Tình a? Lúc trước ăn cơm Hạ Tình nói chị ấy thời đại học đã xuất ngoại, vẫn chưa từng trở lại, cái đó cùng xung đột với anh trai em nhất định là ở thời đại học." Phó A Bảo thông minh đột xuất.

"Anh không biết a." Trịnh Cảnh Đồng cũng cảm thấy thật kỳ quái, "Có điều nhân phẩm của anh trai em chính em không biết sao, hắn không phải loại người vô trách nhiệm, thời đại học danh tiếng rất tốt, anh và hắn vẫn là bạn bè, nhân phẩm của hắn anh biết rất rõ, anh cảm thấy trong này khẳng định có hiểu lầm gì đó."

Phó A Bảo gật gật đầu, Trịnh Cảnh Đồng nói lời này cậu thích nghe, anh trai cậu nhân phẩm tuyệt đối không có vấn đề, cùng Hạ Tình trong lúc đó nhất định là có hiểu lầm gì đó, cậu làm em trai, nhất định phải vì anh trai mình mà gột rửa oan khuất!

Có điều xem tình trạng tinh thần hiện tại của Hạ Tình, cộng thêm trên xe còn có những người khác, không phải thời cơ tốt để hỏi, hai người quyết định về nhà trước rồi nói tiếp.

Thời gian này vừa vặn không kẹt xe, chậm một chút nữa liền muốn kẹt xe, vì thế về nhà vẫn là rất, người nhà họ Trịnh cũng kỳ quái, không phải đi ra ngoài xem phim sao, làm sao mà nhìn một chút đã mang về một cô nương xinh đẹp rồi.

"Ai u, đây không phải Tình Tình sao." Vu Thư nhìn thấy Hạ Tình được hai bảo mẫu đỡ lấy kinh ngạc, "Con bé đây là thế nào?"

"Uống say." Trịnh Cảnh Đồng chỉ chỉ chiếc xe phía sau kia, "Cô ấy không mở được xe, lại không muốn trở về nhà, bọn con dù sao cũng không tiện để một mình cô ấy ở trên đường lớn, buổi tối cũng không an toàn.

"Làm sao vậy, cãi nhau với Lập Nhân hả?" Vu Thư sờ sờ mặt Hạ Tình, khuôn mặt đỏ hồng này nhìn cũng không tốt chút nào, "Mau đỡ con bé vào, mẹ bảo người mang nước mật ong tỉnh rượu cho con bé."

"Không cãi nhau, đoán chừng là gặp chút chuyện không vui, lo lắng uống nhiều về nhà sẽ bị Lập Nhân mắng." Trịnh Cảnh Đồng bung ô để Phó A Bảo xuống xe, bây giờ vẫn còn có mặt trời ni.

Vu Thư cũng không hỏi nhiều, đoán chừng là con gái nhà người ta có tâm sự, bà cười híp mắt trên dưới đánh giá Phó A Bảo: "Phim xem hay không? Có mệt hay không?"

Phó A Bảo thân thân nhiệt nhiệt kéo tay Vu Thư: "Không mệt, chính là rạp chiếu phim quá lạnh lẽo buồn tẻ, đặt bao hết, một hội trường lớn như vậy, chỉ có 6 người bọn con, không náo nhiệt chút nào." Cậu cong môi không quá cao hứng.

“Cái này thì có gì đâu, muốn náo nhiệt còn không đơn giản sao, lần sau chúng ta đi cùng con, trong nhà nhiều người như vậy ni, cùng đi!”

Trịnh Cảnh Đồng giật nhẹ ống tay áo của Phó A Bảo nhỏ giọng nói: “Đừng quên chính sự, chuyện của anh trai em em đã quên?”

“Nha nha, đúng.” Phó A Bảo phục hồi tinh thần lại, “Mẹ, con có việc hỏi chị Hạ Tình ni, sau đó trở lại tán gẫu cùng mẹ.”

Hạ Tình lúc này đã uống một chén nước mật ong, Trịnh Cảnh Đồng cùng Phó A Bảo cảm thấy ở phòng khách hỏi bí mật không quá thỏa đáng, trong nhà còn có những người khác thì sao, liền để bảo mẫu đỡ Hạ Tình tới phòng khách nghỉ ngơi, hai người cũng đi vào theo, hai người trái phải ngồi ở trên ghế salong, Hạ Tình ngồi ở giữa.

Hạ Tình uống say có chút miệng rộng, hơn nữa đầu óc có chút hồ đồ, cô nhìn trái nhìn phải: “Hai người các anh làm gì?” Đều nhìn cô như thế làm cái gì?

Hai người liền đem nghi vấn vừa nãy ra hỏi, nhưng vừa hỏi sắc mặt Hạ Tình liền không tốt, cô lại vùi đầu bắt đầu khóc, sau khi uống say mặc kệ cái tâm tình gì đều bị phóng đại rất nhiều lần, vấn đề của hai người vừa vặn chạm đến một điểm mẫn cảm trong nội tâm cô, ủy khuất của cô không ai có thể nói ra, mỗi lần đều là một thân một mình khóc, bị nam nhân mình thích ăn no căng diều vứt bỏ, sau đó đối phương quay đầu lại cùng tỷ muội tốt của mình cùng nhau làm chuyện như vậy khiến cô làm sao nói với người khác được, cô cảm giác mình chính là đại ngu ngốc!

Mà bây giờ, đối phương lại mời cô đi tham gia lễ đính hôn của bọn họ, Đới Tuyết Dao biết rõ ràng cô thích Phó Trạch Văn, sao có nói ra lời tàn nhẫn đến như vậy!

Kỳ thực từ trước ngày hôm nay, Hạ Tình xưa nay không cảm thấy Đới Tuyết Dao có chỗ nào không tốt, chỉ là vừa vặn Phó Trạch Văn thích Đới Tuyết Dao, Đới Tuyết Dao không làm sai cái gì, không thể bởi vì tỷ muội của mình cũng đồng dạng thích Phó Trạch Văn liền thoái nhượng đi? Sai lầm đều là cái tên tra nam kia!

Nhưng cô không hiểu, nữ nhân cần gì mà phải làm khó nữ nhân, tại sao phải để cô tới lễ đính hôn…

Phó A Bảo từ trên bàn rút giấy tới đưa cho Hạ Tình lau nước mắt, Trịnh Cảnh Đồng thì lại cầm cái thùng rác lại đây.

“Chị Hạ Tình, chị đừng khóc, chị khóc tới mức em đều muốn khóc rồi.” Phó A Bảo tuy rằng không hiểu trên người Hạ Tình xảy ra chuyện gì, thế nhưng cậu cảm thấy đối phương xem ra thực sự rất đáng thương, cô gái này vừa nhìn chính là quen sống trong nhung lụa cái gì cũng không thiếu, chuyện có thể vì sao lại thương tâm thành như vậy a.

Trịnh Cảnh Đồng dỗ dành: “Có cái gì không vui cứ nói với bọn anh, em không phải là cùng Trạch Văn

trong lúc đó có cái gì hiểu lầm a, hắn không phải làm chuyện gì mờ ám chứ? Không sao, em cứ nói với bọn anh, nếu hắn thực sự làm chuyện xấu, bọn anh khẳng định không thể bao che hắn!"

Phó A Bảo phụ họa: "Đúng vậy, anh ấy là anh trai em, nếu anh ấy có lỗi với chị, em liền thay chị giáo huấn anh ấy, làm tấm gương của em kiểu gì vậy! Quá không ra gì rồi!"

Hạ Tình đầu óc ngơ ngơ ngác ngác, thời điểm người ta đang yếu đuối, bị một câu dỗ dành như thế cái gì cũng nói hết, Trịnh Cảnh Đồng cùng Phó A Bảo đã kinh hách đến nói đều nói không nên lời!

Tôi tích ông trời nha, bọn họ vậy mà nghe được bí mật khủng khiếp như thế!

Hạ Tình vẫn cứ thao thao bất tuyệt, cô một bên khóc một bên tự trách: "Kỳ thực em cũng biết là em ở đây cố tình gây sự, Trạch Văn căn bản không thích em, là em kiên quyết đưa tới cửa, hắn khẳng định sau đó rất hối hận, bỏ chạy cũng là chuyện đương nhiên, trải qua một lần lên giường liền chịu trách nhiệm, bây giờ còn tìm được ở đâu người cổ hủ như thế a, nhưng em đương nhiên vậy mà lại có loại ý nghĩ này, em nhất định là ngu ngốc!"

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Đột nhiên trúng tên thật ủy khuất, này không phải nói chính là anh sao…

"… Vậy anh trai em sau đó có nói với chị cái gì không?" Phó A Bảo cảm thấy việc này chịu thiệt tóm lại là con gái, dựa theo tính cách của anh trai cậu, nhất định sẽ hảo hảo giải thích một phen, cũng đều đã nhiều năm như vậy Hạ Tình vẫn không thể tiêu tan, sau lúc đó anh trai cậu đến cùng xử lý như thế nào a?

Hạ Tình lắc đầu một cái: "Cái gì cũng không nói, chị lúc đó không dám hỏi hắn, liền vẫn chờ, nhưng hắn vẫn không tìm chị, một câu nói cũng không có, thậm chí gặp mặt cũng sẽ tránh chị, sau đó chị lại đợi 2, 3 tuần, liền chờ đến lúc hắn và Tuyết Dao cùng một chỗ."

"Chị không phải nhất định phải làm cho hắn và chị cùng nhau." Hạ Tình che mặt, thanh âm nghẹn ngào, "Chị biết ban đầu chính là chị dâng tới cửa, chị không trách hắn, thế nhưng chị hi vọng hắn cứ từ chối chị, cũng có thể ngay mặt cùng chị nói một tiếng: Chúng ta không thích hợp."

"Nhưng hắn cái gì cũng không nói, coi như không làm được người yêu, chí ít bọn chị trước kia còn là bạn bè, nói một câu cự tuyệt rất khó sao, tại sao phải dùng phương thức như vậy nói cho chị biết!"

Trịnh Cảnh Đồng hồi tưởng lại, hình như Hạ Tình chính là xuất ngoại thời điểm đó, phỏng chừng cũng là bởi vì cái này. Y có thể hiểu được, con gái phát sinh chuyện như vậy, xác thực rất khó lại tiếp tục đối mặt, trái tim đều triệt để tổn thương đi, loại phương thức từ chối kia thật sự khiến người ta rất tổn thương, quá làm mất mặt rồi! Nếu như tâm lý năng lực chịu đựng kém, tự sát đều không nhất định ni.

Nhưng là không đúng a! Trịnh Cảnh Đồng có thể xác định chính xác cùng với khẳng định mà nói: Phó Trạch Văn lúc trước nhất định là thích Hạ Tình, hai người trong âm thầm nhưng là thường thường tán gẫu, người theo đuổi Hạ Tình khi đó rất nhiều, Phó Trạch Văn lần đầu tiên có con gái để thích, lo được lo mất không dám biểu lộ, nhưng trong lòng thật sự yêu thích vô cùng, nếu như Hạ Tình thật sự đưa tới cửa, Phó

Trạch Văn khẳng định vui mừng tới nở hoa rồi chứ!

Nhất định là chỗ nào đó xảy ra vấn đề, có thể Trịnh Cảnh Đồng không nghĩ ra chỗ nào có vấn đề, nhìn dáng vẻ Hạ Tình liền biết không phải đang nói dối, cũng không phải chuyện vẻ vang gì, không cần thiết vô ích.

"Quá mức quá đáng rồi!" Phó A Bảo rầm rầm vỗ bàn nhỏ trước sô pha một cái, "Quá không ra gì rồi!"

Đang lúc suy nghĩ Trịnh Cảnh Đồng bị cậu làm giật mình, Hạ Tình cũng sợ tới ngừng khóc.

"Mặc kệ anh trai em đối với Hạ Tình chị có ý tứ hay không, việc này anh ấy đã xử lý tới không có đạo lý! Kỳ cục! Quá không đàn ông rồi!" Phó A Bảo phi thường tức giận, Phó Trạch Văn vẫn luôn là tấm gương của cậu, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy ni, chính là không thích con gái nhà người ta, anh cũng phải hảo hảo cự tuyệt a, tại sao có thể như vậy chứ! Hơn nữa anh cũng không thích chị ấy, lúc trước cũng đừng chạm vào chị ấy a, đây không phải là hại người ta sao! Quá khinh suất quá không đứng đắn rồi! "Em muốn hảo hảo cùng anh ấy nói một chút!"

"A Bảo, đừng tức giận đừng tức giận, cẩn thận chọc tức thân thể." Trịnh Cảnh Đồng đứng dậy đi kéo Phó A Bảo lại, "Chúng ta đi ra ngoài nói, để A Tình một mình tỉnh táo lại."

Y cảm thấy việc này khẳng định không phải đơn thuần như Hạ Tình nói, trước tiên không nói Phó Trạch Văn đối với Hạ Tình có bao nhiêu tình cảm, chỉ bằng nhân phẩm của Phó Trạch Văn, hắn sẽ không làm ra loại chuyện áp chế như thế đâu!

Phó A Bảo nhìn Hạ Tình, xác thực đáng thương, nói thêm gì nữa phỏng chừng lại muốn khóc, liền bất đắc dĩ đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Hạ Tình kéo tay Phó A Bảo, ánh mắt cô hồng hồng, mặt cũng hồng hồng, vừa bị Phó A Bảo làm cho giật mình cô tỉnh rượu hơn nửa, hơn nữa uống nước mật ong cũng có chút hiệu quả, nghe được Phó A Bảo muốn đi tìm Phó Trạch Văn nói cô liền hoảng rồi: "Đừng tìm anh trai em nói! Đều qua lâu như vậy rồi, chị chính là tự nhiên kêu ca, đừng tìm hắn nói." Cô còn muốn giữ lại chút tự tôn, cô vừa nãy đúng là uống nhiều rồi, uống nhiều rồi liền miệng rộng, việc này cô chưa từng cùng bất kỳ người nào khác nói, cô không muốn để cho mình mất mặt, đã trải qua một lần, không muốn lại có thêm chuyện như vậy nữa, coi như Phó A Bảo tìm Phó Trạch Văn nói rồi thì có ích gì, đối phương đều sắp kết hôn, đây không phải làm cho người ta thêm phiền phức sao.

Hạ Tình có chút hối hận, sớm biết đã không uống rượu, cô thật sự rất ảo não.

Phó A Bảo không chịu, Trịnh Cảnh Đồng đẩy cậu ra cửa, sau đó đóng cửa lại cho Hạ Tình, trước khi đi còn nói với cô: "Em hảo hảo nghỉ ngơi, tắm rồi ngủ một giấc, em sai người mang tới quần áo cho em tắm rửa, hôm nay ngủ lại nhà anh đi, anh gọi điện thoại cho anh trai em."

Đóng cửa lại Phó A Bảo liền không vui, cậu đối với hành động Trịnh Cảnh Đồng cưỡng ép kéo cậu ra ngoài rất bất mãn, thực sự là phản trời rồi! "Anh kéo em làm cái gì! Việc này phải tìm anh trai em hảo hảo nói

một chút, cũng không thể bởi vì thời gian dài mà mặc kệ nó đi, mặc kệ qua bao lâu chuyện này cũng không phải việc nhỏ!" Nói xong cậu liền chạy về phòng mình, chuẩn bị dùng điện thoại cố định gọi điện thoại cho Phó Trạch Văn hảo hảo hỏi rõ ràng một chút!

"Chờ một chút chờ một chút." Trịnh Cảnh Đồng theo Phó A Bảo đi vào phòng, sau đó kéo cậu ngồi xuống ghế sô pha, "Em bình tĩnh đi, đây nhất định là có hiểu lầm ở bên trong, em đừng đùng gọi điện thoại mắng anh trai em một trận, quay đầu lại vạn nhất hắn là oan uổng ni, hay là có lý do gì khác ni?"

"Chuyện như vậy còn có thể là oan uổng? Còn có lý do khác?" Phó A Bảo cảm thấy căn bản không có khả năng!

"Em trước tiên đừng gọi điện thoại, trước hết nghe anh phân tích với em." Trịnh Cảnh Đồng tỉ mỉ nói đến quan điểm của mình, đem tất cả hoài nghe trong lòng y nói ra.

Phó A Bảo đầu tiên là không nhịn được cau mày, còn muốn làm ầm ĩ, có điều nghe đến phía sau liền yên tĩnh, cuối cùng chờ thời điểm Trịnh Cảnh Đồng nói xong cậu nghi ngờ hỏi: "… Này theo anh nói như vậy, anh trai em và chị Hạ Tình trong lúc đó thật sự sự có hiểu lầm?"

"Anh đoán chừng là, không phải như vậy Trạch Văn khẳng định không làm ra loại chuyện đó, diễn xuất quá không phải là nam nhân, các em làm huynh đệ 20 năm, nhân phẩm của hắn ra sao em còn không rõ ràng, em sao lại không tin hắn đây?"

"Ngô…" Phó A Bảo xấu hổ phồng phồng miệng, cậu đây không phải nhất thời tức giận tới hồ đồ rồi sao, "Vậy làm sao bây giờ a, chị Hạ Tình khẳng định không phải đang nói dối, hai người kia trong lúc đó đến cùng có hiểu lầm gì a?"

Cậu thực sự không nghĩ ra rốt cuộc là hiểu lầm gì mà lại dẫn tới hậu quả như vậy, hơn nữa coi như là hiểu lầm, hai người phát sinh quan hệ đó là không may, Phó Trạch Văn này dù sao vẫn lấp liếm không ngoảnh lại đi.

"Kỳ thực có một chút anh rất kỳ quái." Trịnh Cảnh Đồng trước đây căn bản không nghĩ tới kỳ quặc trong đó, bạn bè muốn cùng ai yêu đương là tự do của đối phương, y không muốn can thiệp nhiều gì cả, "Hạ Tình nói, cô ấy sau khi nhìn thấy anh trai em cùng Đới Tuyết Dao cùng nhau mới xuất ngoại, thế nhưng anh lúc đó vẫn cho là, là bởi vì Hạ Tình xuất ngoại anh trai em mới cùng Đới Tuyết Dao cùng nhau."

"Này khác nhau chỗ nào sao?" Phó A Bảo là quỷ hồ đồ, đầu óc cậu không xoay chuyển được tới, hoàn toàn không hiểu hai chuyện này khác nhau ở chỗ nào, kết quả không phải đều là giống nhau sao.

Đều là Hạ Tình xuất ngoại, Phó Trạch Văn và Đới Tuyết Dao cùng nhau.

Xem đi, hoàn toàn giống nhau như đúc mà.

Trịnh Cảnh Đồng đỡ trán: "Đương nhiên là có khác nhau, cái trước là anh trai em cùng Đới Tuyết Dao cùng nhau, sau đó Hạ Tình nản lòng thoái chí xuất ngoại; cái sau là Hạ Tình xuất ngoại, sau đó anh trai em nản lòng thoái chí cùng Đới Tuyết Dao cùng nhau."

"Anh dám cam đoan, khi đó anh trai em xác thực vẫn còn thích Hạ Tình, hắn và Đới Tuyết Dao cùng nhau là chuyện về sau anh mới biết, lúc đó cũng không hỏi nhiều, cảm thấy đây là việc riêng của hắn, có lẽ Hạ Tình đi rồi hắn có chút khổ sở, sau đó cùng Đới Tuyết Dao tương đối chơi thân đi, liền ở cùng nhau." Trịnh Cảnh Đồng càng nghĩ càng thấy kỳ quái, "Sau đó ngày hôm nay anh mới biết, nguyên lai hắn trong lúc Hạ Tình xuất ngoại rồi cùng Đới Tuyết Dao cùng một chỗ, này căn bản không hợp lý, không nghĩ ra a."

Lúc đó y còn kỳ quái ni, Hạ Tình bất quá chính là xuất ngoại, ngồi máy bay tới Mỹ nhiều nhất có mười mấy tiếng đồng hồ, đuổi theo cũng không có gì là khó khăn a, khi đó còn nghĩ, có phải là Hạ Tình trước khi đi cự tuyệt Phó Trạch Văn, sau đó Phó Trạch Văn dưới thương tâm thất vọng cùng người khác một chỗ.

Nhưng ai có thể tưởng tượng được sự tình thế mà so với y nghĩ tới hoàn toàn ngược lại.

Phó A Bảo đều bị Trịnh Cảnh Đồng nhiễu loạn bị hồ đồ rồi, nói tới cả buổi, nhìn qua kiểu như là nói rất nhiều rồi, nhưng đầu mối hữu dụng đều không có a! "Này sau đó thì sao? Anh phân tích với em nhiều như vậy, cuối cùng kết luận cũng không có, anh nói anh trai em cùng chị Hạ Tình rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Anh ấy khi dễ người ta không phải là giả đi? Sau đó nói một tiếng cũng không thèm nói hình như cũng không phải là giả, vậy rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?"

Trịnh Cảnh Đồng nheo mắt lại: "Em đã quên mất một người sao?"

"Ngô..." Phó A Bảo chăm chú suy nghĩ, sau đó chần chờ nói, "Anh nói chị Tuyết Dao?"

"Đúng, Đới Tuyết Dao." Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy Đới Tuyết Dao xuất hiện đến mức rất kỳ lạ, "Trước lúc cô ấy cùng anh trai em cùng một chỗ, anh xưa nay chưa từng nghe anh trai em nhắc qua cô ấy, hắn trước đây nói tới nữ sinh, vậy cũng chỉ có Hạ Tình, vì thế đột nhiên cùng Đới Tuyết Dao cùng nhau rất kỳ quái a, rất không hợp lý."

"Cho nên vẫn là đi hỏi anh trai em một chút đi!" Phó A Bảo nói xong lại muốn gọi điện thoại.

"Em đừng vội a, anh trai em đều sắp đính hôn, sự tình chưa làm rõ hỏi hắn không phải cho hắn thêm phiền phức sao." Trịnh Cảnh Đồng khuyên Phó A Bảo bình tĩnh đừng nóng, chờ sự tình tra ra đầu đuôi sự việc rồi lại nói cũng không muộn, tự nhiên tùy tiện xông ra hỏi, khiến hai người sắp kết hôn làm sao bây giờ.

"Được rồi." Phó A Bảo phải rất khắc chế mới có thể chịu ngồi yên không đi gọi điện thoại, cậu đối với việc này quả thực hiếu kỳ muốn chết rồi, "Có điều có một việc em biết, anh trai em cũng không yêu chị Tuyết Dao, em đã hỏi anh trai em, anh trai em nói em đừng bận tâm vớ vẩn, nếu anh ấy thực sự thích chị Tuyết Dao, lúc đó khẳng định sẽ nói thẳng."

"Vì thế thực sự rất kỳ quái a, hắn rõ ràng thích chị Hạ Tình cũng không nói với chị ấy, còn làm chuyện quá

đáng như vậy với chị ấy, rõ ràng không thích chị Tuyết Dao vẫn cùng nhau với chị ấy, còn muốn kết hôn với chị ấy, tại sao?" Phó A Bảo ngoẹo cổ, anh trai cậu cũng không phải cậu, cậu là vì con mà kết hôn với Trịnh Cảnh Đồng mà mình không thích, anh trai cậu không có lý do a.

"Kỳ thực anh có một ý nghĩ lớn mật, ách… Coi như là ý nghĩ phi thường thái quá đi, đương nhiên, đây chính là suy đoán của anh, sự tình rốt cuộc như thế nào anh cũng không rõ ràng." Ngón tay Trịnh Cảnh Đồng vuốt cằm híp mắt nói, "Em nói, có phải anh trai em nhận lầm người hay không?"

"Nhận lầm người?" Phó A Bảo dùng ánh mắt giống như thằng ngốc nhìn Trịnh Cảnh Đồng, "Anh cảm thấy cái khả năng này sao, hai người nhưng là ngủ trên một cái giường, ai, chị Hạ Tình nói rồi, chị ấy lúc đó là uống rượu, anh trai em cũng uống rượu, bị hồ đồ rồi khả năng nhận lầm người, thế nhưng anh không nghe chị ấy nói sao, sáng sớm là anh trai em đi trước đấy! Chị Hạ Tình sau khi tỉnh lại trong phòng chỉ còn một mình chị ấy, nếu như chị ấy đi trước, anh trai em khả năng nhớ không rõ nhận lầm người, có thể sự thực là hoàn toàn ngược lại a." Cậu điểm này đầu óc vẫn phải có.

"Đúng, theo lẽ thường thì là như vậy." Trịnh Cảnh Đồng gật gật đầu, "Thế nhưng em cũng thấy đấy, dáng vẻ Hạ Tình uống say, cô ấy lúc đó ngủ ở trong xe, hai cảnh sát giao thông gõ cửa thế nào cô ấy cũng không phản ứng, ngủ tới như chết, em nói cô ấy nếu như ngủ thiếp đi bị người ôm tới phòng khác có khả năng hay không?"

Phó A Bảo bị não động của Trịnh Cảnh Đồng mà giật mình! "Anh xem phim truyền hình đã thấy nhiều đi!" Có thể thao tác chuyện này tính chất quá nhỏ, sao có khả năng được, "Theo lời anh nói như vậy, có thể làm như thế khẳng dịnh chính là chị Tuyết Dao, chị ấy thế thân chị Hạ Tình, anh không phải ý tứ như vậy a?"

"Em thả lỏng một chút, anh nói tất cả chỉ là suy đoán của cá nhân anh, không phải là đúng, anh đây không phải là phân tích với em sao." Trịnh Cảnh Đồng cũng không muốn nói xấu Đới Tuyết Dao a, y từ cá tính của Phó Trạch Văn mà phân tích, loại bỏ các loại độ khả thi, duy nhất nghĩ đến cũng chỉ là loại não động thái quá này thôi, "Chính là anh kỳ quái anh trai em tại sao đột nhiên lại cùng một người mình không thích cùng nhau, em đều nói, anh trai em đến bây giờ đều không thích cô ấy, anh trước đây căn bản chưa từng hỏi hắn, bây giờ nghĩ lại một chút thực sự là một đống lớn vấn đề, vì thế anh mới hoài nghi là hắn nhận lầm người."

"Chuyện này cũng quá bất hợp lý đi." Phó A Bảo còn chưa quá tin tưởng, trên thế giới này đâu sẽ có chuyện như vậy.

"Anh trai em tửu lượng không hề tốt, mỗi lần cùng anh đi ra ngoài uống rượu, đều là rượu có ghi nồng độ rất thấp, hơn nữa xưa này đều chỉ uống vài chén, em đây cũng biết đi?"

"Ân na." Phó A Bảo gật gật đầu, sau đó u oán nói, "Nhà bọn em đều như vậy, cha em tửu lượng không tốt, em cũng không tốt chút nào, gần giống như chị Hạ Tình vừa nãy vậy." Không phải vậy đâu sẽ tùy tùy tiện tiện để Trịnh Cảnh Đồng đạt được, đều là rượu cồn có lỗi, sau này còn tùy tiện uống rượu liền đi đầu xuống sông!

"Anh trước tiên dưới giả thiết, em xem có thể nói tới thông suốt được hay không nhé." Trịnh Cảnh Đồng

uống một hớp, “Anh trai em xác thực cùng Hạ Tình đã xảy ra quan hệ, anh nghĩ cái này sẽ không sai, bởi vì coi như Hạ Tình đi nhầm phòng nhận lầm người, thành thật mà nói, nam nhân bị nhận sai khẳng định cũng sẽ không ăn sạch rồi chùi mép bỏ chạy, dung mạo Hạ Tình thực sự là không phải nói, hơn nữa cô ấy cũng là lần đầu tiên, chắc chắn sẽ không bị ngộ nhân là tiểu thư trong quán rượu, huống hồ Hạ Tình vừa nãy cũng nói, lúc đó là các cô ấy tổ chức thành đoàn thể đi du lịch, lúc đó cả một tầng đều được anh trai em bao hết, người ở bên trong đều là bạn học, đều quen biết.”

Phó A Bảo gật gật đầu, lời này của Trịnh Cảnh Đồng nói một chút tới thật có mấy phần đạo lý, nam nhân bình thường gặp phải tình huống như thế khẳng định thuận thế bò ra định danh phận rồi.

“Vì thế 99% cùng Hạ Tình phát sinh quan hệ chính là anh trai em, cô ấy lúc đó chính là tự mình dâng tới cửa, còn có thể đi đường, hẳn là sẽ không nhận lầm người, chính là uống rượu thêm can đảm.” Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục phân tích, “Sau đó anh trai em uống nhiều rồi, mơ mơ màng màng, nhìn thấy người mình yêu thương nhung nhớ đâu có không cao hứng, chuyện kế tiếp em cũng hiểu chứ?”

Phó A Bảo gật gật đầu: “Anh tiếp tục.”

“Sau đó vẫn là vấn đề tửu lượng, tửu lượng của anh trai em cùng Hạ Tình đều không tốt, em còn nhớ lần trước cái thời điểm anh cùng em không?” Trịnh Cảnh Đồng nói tới chỗ này nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, “Lúc đó anh và em đều mơ mơ màng màng, chính mình làm cái gì cũng không biết, sau đó thời điểm buổi sáng mới phát hiện…”

“Ngô!” Trịnh Cảnh Đồng che bụng, bởi vì Phó A Bảo đột nhiên cho y một quyền!

“Nói chuyện liền nói, nói anh trai em ni, anh làm gì mà đề cập tới chuyện lúc trước thế, đừng cho là em không biết chút tâm tư nhỏ kia của anh, em liền biết anh bụng dạ khó lường!” Phó A Bảo phi thường không lọt mắt dáng vẻ lấy việc công làm việc tư này của Trịnh Cảnh Đồng, “Còn mơ mơ màng màng đã làm gì cũng không biết, em xác thực mơ mơ màng màng đã làm gì cũng không biết, anh mà…” Phó A Bảo trên dưới đánh giá Trịnh Cảnh Đồng hồi lâu, “Ha ha…”

Hàng này tuyệt bích là có dự mưu, y nhất định là đối với mình sớm đã có ý nghĩ, sau đó ở làng du lịch tìm cơ hội gạo nấu thành cơm, thực sự là tâm cơ kỹ nữ!

Nhưng mà Phó A Bảo cậu từ lâu đã nhìn thấy chân tướng! Hừ!

“Được được được, anh không đề cập tới.” Trịnh Cảnh Đồng ủy khuất muốn chết rồi, bất quá y đã dưỡng thành quen, ở trước mặt Phó A Bảo tận lực không được nói không, không phải vậy thì thật là liên tu bất tận, chịu thiệt là phúc, kiên nhẫn một chút còn có thể chiếm tiện nghi, không vội.

Trịnh Cảnh Đồng che bụng tiếp tục nói: “Hai người đều say rượu rất lợi hại, sau đó liền cho Đới Tuyết Dao cơ hội, anh trai em cô ấy ôm bất động, thế nhưng Đới Tuyết Dao nhỏ gầy như vậy, quyết tâm vẫn có thể thành, một tầng khách sạn có rất nhiều phòng, khẳng định chắc chắn bất mãn, tùy ý chọn phòng đem Hạ Tình ôm đi, hoặc là đem Hạ Tình tới phòng của Đới Tuyết Dao, cô ấy đem đồ đạc gì đó của mình thu thập đi là được, sau đó sáng sớm Hạ Tình tỉnh rồi không nhìn thấy anh trai em, trở về phòng mình, lúc đó

khẳng định rất thất vọng rất khó vượt qua, anh đoán khi đó cô ấy cũng sẽ không chú ý tới biển số phòng, một quán rượu lớn nhiều phòng như vậy, cô ấy khẳng định nhớ không rõ, dù sao vào trước là chủ, cho rằng mình ngủ ở phòng mình chính là anh trai em."

Phó A Bảo nghe tới đây lông mày cau đến càng lợi hại: "Việc này thật có thể thao tác sao, rất dễ dàng lộ kẽ hở đi? Chị Tuyết Dao làm sao liền xác định mình nhất định sẽ thành công, vạn nhất trên đường thất bại ni? Chị Hạ Tình tỉnh dậy ni? Hay là anh trai em tỉnh dậy ni? Hay là bị những người khác phát hiện ra đi? Hơn nữa chị ấy vào phòng anh trai em như thế nào a?"

"Em nói đều có lý." Trịnh Cảnh Đồng gật gật đầu, "Vì thế nếu như anh đoán không sai, Đới Tuyết Dao hẳn là lâm thời nảy lòng tham, bởi vì chuyện này bởi vì tính chất có thể thao tác chuyện này thật sự rất thấp, sớm tính toán căn bản không làm được, anh trai em cùng Hạ Tình là người, cũng không phải trang trí, sao có thể nói thế nào được thế đó."

"Sau đó nói đến cô ta lấy lý do như thế nào, em thay đổi góc độ ngẫm lại, chuyện này nguy hiểm rất nhỏ, nhỏ vô cùng, có thể nói cơ hồ không có gì nguy hiểm, trước khi cô ấy không thành công bị người phát hiện, cô ta có thể có rất nhiều lý do giải thích hành vi lúc đó, coi như giải thích không thông, hai người trong cuộc có thể làm gì với cô ta?" Trịnh Cảnh Đồng là người làm ăn, y phân tích được mất khá là thành thạo, "Cô ta cơ hồ cái gì cũng không mất, bởi vì anh trai em vốn không thích cô ta, cô ta có thể mất đi cái gì đó không nhiều."

"Thế nhưng một khi thành công, cô ta sẽ có hồi báo to lớn." Trịnh Cảnh Đồng nheo mắt lại, "Anh phỏng chừng đối với cá tính của Hạ Tình hiểu rõ vô cùng, bởi vì chuyện này chỉ cần Hạ Tình kéo xuống mặt mũi đi cùng anh trai em đối lập cũng sẽ được lật tẩy."

"Thế nhưng Hạ Tình lòng tự tôn rất cao không có làm như thế, cô ấy đã lấy dũng khí đi tới phòng của anh trai em, thế nhưng cô ấy phát hiện cô ấy thất bại, cảm thấy đi đối lập cũng bất quá là khiến mình mất mặt, sau đó vẫn không đợi được anh trai em tìm cô ấy, trái lại đợi được tin tức anh trai em cùng Đới Tuyết Dao cùng nhau, sau đó cô ấy liền nản lòng thoái chí xuất ngoại."

"Lại nói đến anh trai em, anh trai em cảm thấy có lỗi với Đới Tuyết Dao, rồi cùng cô ta một chỗ, hắn buổi tối ngày hôm ấy cũng uống rượu, mơ mơ màng màng, tỉnh lại phát hiện người ngủ bên cạnh lại là người khác, sự thực thắng lý lẽ, cảm giác mình cũng không còn mặt mũi gì đuổi theo Hạ Tình nữa."

Phó A Bảo cứ như vậy không hề động đậy mà nhìn Trịnh Cảnh Đồng, cậu cảm thấy não động của Phó A Bảo quả thực rất lợi hại, giống như là tận mắt nhìn thấy vậy, không đi làm chú cảnh sát thực sự là rất đáng tiếc: "Anh nói nhiều như vậy, đến cùng có chứng cớ hay không a?"

"Không có a." Trịnh Cảnh Đồng xòe xòe tay, "Anh đều là đoán, tất cả đều là suy đoán của anh thôi."

"Vậy anh còn nói nói với em, biết đâu năm đó đúng là nhìn nhầm ni, vậy rất đáng tiếc a." Phó A Bảo nói xong lại muốn gọi điện thoại.

Trịnh Cảnh Đồng kéo cậu, đứa nhỏ này làm sao cứ sốt ruột như vậy ni: "Anh đều nói rồi là anh phỏng

đoán, anh trai em đều sắp cùng Đới Tuyết Dao kết hôn, nếu như anh đoán sai, cùng sự thật không giống nhau, em đây nói chuyện không phải ảnh hưởng tới tình cảm giữa bọn họ sao, coi như không ảnh hưởng tới tình cảm của hai người bọn họ, anh trai em tin tưởng, Đới Tuyết Dao tin tưởng sao? Cô ta sau này sẽ nhìn em thế nào? Cô ta đoán chừng phải hận chết em!"

"Kỳ thực còn rất nhiều chỗ kỳ quái, chúng ta vẫn còn chưa nghĩ thông suốt ni, trước tiên không cần vội vã đi nói, chúng ta trước tiên tìm xem chứng cứ gì đó." Trịnh Cảnh Đồng lôi Phó A Bảo tới bên cạnh mình, nhân cơ hội sờ sờ tay trắng nõn nà của cậu, "Chờ có mấy phần chắc chắn lại đi nói với anh trai em, chớ có hiểu lầm Đới Tuyết Dao, danh tiếng của con gái rất quan trọng, đừng nghĩ đương nhiên, biết không?"

"Nha…" Phó A Bảo không quá tình nguyện, "Vậy trước tiên tra một chút đi."

Trịnh Cảnh Đồng thở phào nhẹ nhõm: "Hiện tại Hạ Tình phỏng chừng tâm tình không thể nào ổn định, anh ngày mai đi hảo hảo hỏi cô ấy một chút, lúc đó là khách sạn nào, anh đoán vận khí tốt có thể tìm được video giám sát lúc đó, dùng chứng cứ nói chuyện, chúng ta không oan uổng người tốt, anh sai người gấp rút thời gian đi thăm dò."

"Được rồi, vậy anh cần phải khẩn trương tìm!" Phó A Bảo cũng không nguyện ý tin tưởng chị dâu tương lai của mình là một người xấu như vậy, nếu như là sự thực, vậy thì hơi quá đáng!

"Được được được, anh khẳng định không thể quên, đó là anh trai em, nhưng cũng là bạn bè của anh a, anh khẳng định vì hắn giúp bạn không tiếc cả mạng sống!" Trịnh Cảnh Đồng vội vàng biểu lộ lòng trung thành.

Phó A Bảo dương dương đắc ý. "Đúng thế, anh ấy là anh trai của em, sau này em cùng anh kết hôn, anh ấy cũng là anh trai anh, anh giúp anh ấy cũng là phải."

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Anh vợ là anh vợ mà, cái gì mà anh trai với không phải anh trai, anh so với anh trai em còn lớn hơn 2 tuổi được chứ! Thật sự là một cái xưng hô khiến lòng người bế tắc a.

Sau khi hai người xuống ăn cơm tối, Hạ Tình bên kia bảo mẫu nói đã tắm xong rồi ngủ thiếp đi, đợi cô tỉnh lại rồi ăn, Trịnh Cảnh Đồng gọi điện thoại cho Hạ Lập Nhân, Hạ Lập Nhân cũng không hỏi nhiều, ở trong nhà bạn hắn rất yên tâm, hơn nữa con gái nhà người ta nhất định sẽ có chút không muốn cùng người trong nhà nói việc tư, gần đây Hạ Tình công tác nhiều, thả lỏng một chút cũng tốt, hắn làm anh trai đã rất không làm tròn bổn phận, phải hảo hảo thức tỉnh lại, không thể luôn để em gái gánh vác trọng trách trong nhà.

"Không sao, con bé nếu như tạm thời không muốn về nhà liền để con bé ở thêm mấy ngày đi, chính là đã làm phiền cậu rồi, Cảnh Đồng." Hạ Lập Nhân chân tâm cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng là một đối tượng em rể rất tốt, nhân phẩm thật sự rất tốt, mặc dù là người có chút nghiêm túc nhưng hơn cả là không có ham muốn bất lương, đáng tiếc đã vừa ý con trai nhỏ của Phó gia, thực sự là rất đáng tiếc.

Mà vào lúc này Phó Trạch Văn vẫn đang ngồi ở trong nhà hàng phát ngốc, hắn đang suy nghĩ tới việc kết hôn của mình, hắn hiện tại cũng không biết nên làm gì cho tốt, hắn là muốn chịu trách nhiệm với Đới Tuyết Dao, muốn hảo hảo cho cô ấy một gia đình hoàn chỉnh, bù đắp những sai lầm trước đây của mình,

thế nhưng Đới Tuyết Dao nhìn qua rất không thích người nhà của hắn, hắn không muốn để cho người nhà bị ủy khuất, vợ như vậy lấy về nhà nói không chừng sẽ dâng trào sóng gió, hiện tại chia tay vẫn kịp, kết hôn rồi liền phiền phức hơn.

Khiến hắn dao động là đứa con đã xóa sạch của Đới Tuyết Dao, hắn lúc đó thực sự rất hỗn đản, sau đó cho Đới Tuyết Dao chi phiếu, rõ ràng chính là không muốn chịu trách nhiệm. Thế nhưng Đới Tuyết Dao tịch tu, sau đó qua 2, 3 tuần, Đới Tuyết Dao nói mình mang thai, đưa cho hắn báo cáo kiểm tra của bệnh viện, lúc đó hắn thật sự phi thường sợ hãi, hắn căn bản không muốn đứa bé này, có đứa bé này hắn và Hạ Tình liền một tia hi vọng cũng không có, cho nên lúc đó trả lời cái gì đều không cho, giả chết.

Sau đó hắn không nghĩ Đới Tuyết Dao liền đem con xóa bỏ.

Một người phụ nữ tự tay xóa bỏ con mình là cần dũng khí lớn đến mức nào a, Phó Trạch Văn trong lòng tràn đầy hổ thẹn, hắn cảm giác mình quá hỗn đản, sau đó liền quyết định chịu trách nhiệm với Đới Tuyết Dao, cho cô một tương lai tốt.

Vì thế hắn hiện tại rất mâu thuẫn, người nhà là giới hạn của hắn, thế nhưng hắn không muốn vi phạm lời hứa của mình, lời thề lúc trước son sắt như vậy, hiện tại lại đổi ý, vậy còn không phải giống tên cặn bã lúc đó sao, dù sao cũng tốt hơn hiện tại đổi ý làm lỡ đối phương đến mấy năm…

Đới Tuyết Dao hiện tại so với Phó Trạch Văn cũng không tốt hơn chỗ nào, cô thật sự sợ hãi, cô không nghĩ tới Phó Trạch Văn đối với tiền tài dĩ nhiên coi nhẹ như vậy, hơn nữa đối với người nhà cùng bạn bè tín nhiệm cũng rất khiến cô cũng rất bất ngờ.

Mình thực sự là đi một nước cờ không hay rồi a! Bởi vì thấy Phó A Bảo cùng Trịnh Cảnh Đồng lập tức sẽ kết hôn liền luống cuống tay chân.

Cô hiện tại vui mừng duy nhất chính là mình qua nhiều năm như vậy vẫn không có yêu cầu gì đối với Phó Trạch Văn về tiền tài, cũng chưa bao giờ nhận lấy quà quá mức quý trọng, nhà cửa trong nhà tuy nói có công lao của Phó gia, nhưng là nhờ phá dỡ có được, sau đó là công việc của cô, tuy rằng dựa vào quan hệ nhưng cô cũng hảo hảo làm việc không ăn không ngồi rồi, vì thế thời điểm vừa tranh luận mới có niềm tin như vậy.

Quả nhiên nghe không sai, không thể ánh mắt thiển cận chỉ nhìn một chút tiền tí tẹo như thế.

Mà Đới Tuyết Dao còn không biết có người chuẩn bị điều tra cô ni.

Sorry mng mấy hôm nay do bận rộn nên ta đã bỏ bê. Sorry các bạn đọc Ân Tứ, có lẽ ngày mai mới có chap mới

*Chúc các chế ngủ ngon:*******

68. Chương 68

Ngủ sớm dậy sớm thân thể tốt, Phó A Bảo mỗi ngày đều thức dậy sớm, 6, 7h đã thức dậy, cậu ngủ cũng sớm, khoảng 9h tối bình thường đi ngủ, tình cờ cùng Trịnh Cảnh Đồng tán gẫu một chút khoảng 1 tiếng.

Hôm nay cậu cũng thức dậy rất sớm, sau đó cậu ngay ở trên bàn cơm thấy được Hạ Tình đang uống cháo, quần áo vẫn là bộ ngày hôm qua, có điều khẳng định đã tắm, có điều không trang điểm, cả người nhìn qua rất không có tinh thần, mí mắt có chút sưng.

"Ba mẹ sớm, chị Hạ Tình sớm." Phó A Bảo cười híp mắt chào hỏi, sau đó ngồi xuống bên cạnh Vu Thư, đây là vị trí cố định của cậu, thuận tiện cùng Vu Thư tán gẫu, Trịnh Cảnh Đồng đi theo phía sau cậu đương nhiên là ngồi bên cạnh cậu.

"Sớm." Hạ Tình ngẩng đầu lên mỉm cười một cái, cô có chút lúng túng, ngày hôm qua uống nhiều rồi nói không ít lời không nên nói, hiện tại cả người đều thanh tỉnh liền hối hận rồi, những gì đã làm cô đều nhớ toàn bộ, thực sự là mặt mũi đều vứt đi quá độ rồi.

Phó A Bảo mở miệng muốn hỏi chút gì, nhưng lời nói vừa tới bên miệng cậu liền:

"Ẩu —" Chạy vội ra ngoài ói ra!

Trịnh Cảnh Đồng lại cuống quít chạy theo.

Hạ Tình: "…" Sao nhiều ngày như vậy còn ói a, xem ra người này đã thành thói quen, ói thường xuyên như vậy thật sự không có việc gì sao? Nên hảo hảo nằm viện mới phải a.

Hơn nữa có người nói hai người kia sắp kết hơn, bệnh không xem tốt, nếu như hiện trường lễ cưới xảy ra một hồi như thế vậy thì liền khôi hài, người không biết lại còn tưởng là mang thai ni.

"Dì, A Bảo em ấy đây là thế nào, cháu đoạn thời gian trước liền nhìn thấy em ấy không thoải mái, đây là dạ dày có bệnh hay là làm sao?" Có thể Phó A Bảo nhìn qua da sáng trơn nhẵn, không giống như là dạ dày bị bệnh a.

Vu Thư kéo kéo khóe miệng: "Ân na, dạ dày A Bảo có chút không tốt, đã uống thuốc ni, bác sĩ nói từ từ dưỡng."

Hạ Tình gật gật đầu.

Phó A Bảo ói xong trở về tiếp tục ăn cơm, có điều sắc mặt có chút trắng bệch, Hạ Tình nghĩ thầm không trách cậu ta ngày hôm qua lúc ăn cơm cái này không thể ăn cái kia không thể ăn, cũng rất đáng thương.

Ăn cơm xong Hạ Tình biểu thị chính mình cần phải đi, tuy rằng Trịnh gia nói để cô ở thêm mấy ngày, nhưng cô cảm thấy quá mất mặt, thực sự không có cách nào tiếp tục đối mặt với Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng nữa.

Cô trước khi đi Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng cẩn thận từng li từng tí một hướng cô tìm hiểu tin tức của khách sạn lúc đó, Hạ Tình lúc này hoàn toàn tỉnh táo, đương nhiên cái gì cũng không chịu nói, cô đều hối hận muốn chết, nói là chạy trối chết cũng không quá đáng.

Hai người cúi đầu ủ rũ trở về phòng thương lượng làm sao bây giờ, Trịnh Cảnh Đồng trưng cầu ý kiến Phó A Bảo: "Ách… Nếu không hay là hỏi anh trai của em đi?"

Phó A Bảo khinh bỉ nhìn y: "Sớm đã nói nên hỏi anh trai em, anh không nghe, bây giờ còn không phải giống nhau!"

"Anh đây không phải lo lắng chúng ta nghi ngờ sai khiến anh trai em tăng thêm gánh nặng sao." Trịnh Cảnh Đồng hối hận ngày hôm qua đã không thừa dịp Hạ Tình say rượu cùng nhau hỏi, "Bất quá bây giờ trừ anh trai em ra chúng ta không thể tìm người khác hỏi, cũng không thể đi hỏi Đới Tuyết Dao đi?"

"Cũng được." Phó A Bảo chuẩn bị gọi điện thoại cho Phó Trạch Văn, sau đó bấm số đến một nửa liền dừng lại, cậu đột nhiên quay đầu vui vẻ nói với Trịnh Cảnh Đồng, "Chúng ta có người khác để hỏi a! Anh đã quên hôm qua mấy người kia cùng chúng ta ăn cơm sao, bạn học của chị Hạ Tình, các chị ấy cùng một ký túc xá, chị Hạ Tình không phải nói sao, lúc đó các chị ấy cùng ký túc xá đều tới, cho nên bọn họ khẳng định biết!"

"Đúng nha!" Trịnh Cảnh Đồng sáng mắt lên, ngày hôm qua đúng là cùng các cô ấy để lại phương thức liên lạc với nhau! "A Bảo em thực là thông minh, anh đều không nghĩ tới!"

"Đó là đương nhiên, em vốn là rất thông minh!" Phó A Bảo dương dương đắc ý, tuy rằng thành tích học tập của cậu không tốt, thế nhưng cậu vẫn cảm thấy, đây là tâm tư của cậu không liên quan tới học tập, cậu chỉ chuyên tâm đối với cái gì mà cậu hứng thú mà thôi.

Bọn họ lập tức liền liên hệ với 4 người kia, rất nhanh đã xác định thời gian cùng địa điểm, thời gian rất đặc biệt, là ngày Quốc khánh, là một mắt xích khách sạn 5 sao của S thị, hơn nữa là mắt xích khách sạn quốc tế, cụ thể là tầng trệt.

Nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng nghe xong địa điểm liền bắt đầu cau mày, Phó A Bảo rất kỳ quái: "Làm sao vậy?"

"Có một tin tốt, một tin xấu, em trước hết muốn nghe tin nào?"

Phó A Bảo muốn đánh chết Trịnh Cảnh Đồng, cậu trợn lên giận dữ nhìn nói: "Lúc này còn bán cái nút gì a, có tin em đánh anh hay không?" *(nút ở đây chỉ mấu chốt của sự việc)*

"Khụ khụ." Trịnh Cảnh Đồng không trêu chọc nữa, "Tin tốt chính là, khách sạn này đẳng cấp rất cao, bình thường loại khách sạn tinh cấp này theo dõi đều sẽ từ 3 năm trở lên, nói vận khí tốt theo dõi từ 6 năm trước có thể tìm ra."

"Tin tức xấu ni?"

"Danh tiếng khách sạn này rất tốt, chúng ta không phải cảnh sát, không có bất kỳ lý do gì, nói muốn điều tra theo dõi lâu như vậy cũng không dễ dàng, đoán chừng phải tốn chút thời gian, anh phải tìm người đi chuẩn bị."

"Có điều em yên tâm, khẳng định sẽ trong một tuần tìm ra." Trịnh Cảnh Đồng cam đoan.

"Được rồi…" Phó A Bảo phình miệng, cũng chỉ có như vậy.

Cậu cũng không rõ được tâm tình hiện tại, hi vọng sớm tìm ra chân tướng, nhưng lại không thể tiếp thu loại khả năng anh trai mình bị lừa dối, đồng thời lại muốn Phó Trạch Văn có thể cùng người mà mình thực sự thích kết hôn, thời gian 6 năm cũng không phải ngắn, ai… Hi vọng Đới Tuyết Dao không lừa người đi…

Nếu như cô ta thật sự lừa người, Phó A Bảo cảm giác mình nhất định có thể lột sống cô!

Trịnh Cảnh Đồng sai người đi thăm dò theo dõi, có điều chính sự y cũng không nhàn rỗi, bây giờ đối với y mà nói, cùng Phó A Bảo kết hôn mới là chuyện lớn nhất, hiện tại việc kết hôn của 2 người đã công khai, visa cũng làm xong, còn thiếu lĩnh chứng làm hôn lễ.

Thế là thứ 2 y cùng Phó A Bảo ngồi máy bay bay tới Mỹ, hôm sau liền lĩnh chứng.

Ngồi máy bay trở về hai người cầm giấy hôn thú không có hiệu lực trong nước ngẩn người, một người cao hứng chính mình rốt cục có danh phận, một người khác thì lại cao hứng đứa nhỏ trong bụng cách tài sản gần thêm một bước rồi, dù sao cũng đều thật cao hứng, tất cả đều vui vẻ.

Mà thời gian tổ chức lễ kết hôn của 2 người cũng rốt cục định xuống, ngày 28 tháng 8, kiểm tra qua, là ngày rất tốt, phi thường thích hợp kết hôn, hơn nữa vừa lúc là thứ 7, lễ cưới tổ chức ngay ở Trịnh gia, khá là tự do, hơn nữa thuận tiện, bởi vì tất cả mọi người lo lắng bụng của A Bảo, nếu như không thoải mái gì đó, khách sạn bên ngoài khẳng định không tiện.

Tin tức tốt này của hai người lập tức liền lên tin tức, nghị luận ngoại giới không ít, rất nhiều người bất ngờ hai người kia thế mà thực sự kết hôn, có chúc phúc, đương nhiên cũng có mang thành kiến, có điều Trịnh Cảnh Đồng người gặp hỉ sự tinh thần thoải mái, y tự loại bỏ thành kiến, lời nói xấu đến chỗ hắn cũng thành lời hay, nhìn ai cũng đều phi thường thuận mắt.

Có điều cho dù tâm tình tốt gặp phải một số việc cũng rất khó hài lòng được, liền ví dụ một trường hợp ngày hôm nay đi.

Trịnh thị vốn là muốn thu một công ty Khoa học Kỹ thuật, Khoa học Kỹ thuật Hải Vận, điều kiện cũng đã bàn bạch xong, chỉ thiếu hợp đồng mà thôi, thế nhưng đối phương hiện tại lâm thời đổi ý không đồng ý bị thu mua, trừ phi Trịnh thị nhượng bộ nữa, điều kiện mới thêm vào khá là hà khắc, đồng thời hy vọng có thể cùng Trịnh Cảnh Đồng ngay mặt đàm luận.

Trịnh Cảnh Đồng nghe nói thời điểm mặt đều đen!

Công ty Khoa học Kỹ thuật này là xí nghiệp cỡ trung, phát triển được khá là thành thục, là một công ty Trịnh thị chọn rất lâu mới cảm thấy thích hợp nhất, bởi vì là thiện ý thu mua, vì thế là đôi bên cùng có lợi, Trịnh thị chủ yếu nhất là muốn mượn công ty này khai phá lĩnh vực mới, thu mua loại hình công ty giống như vậy có thể rút ngắn chu kỳ kiến thiết rất lớn.

Cũng không nghĩ tới đều đã đàm luận xong rồi, đối phương thế mà lâm thời thay đổi, hơn nữa còn yêu cầu Trịnh Cảnh Đồng đứng ra đàm luận, lúc nghe thấy điều kiện nhân viên Trịnh thị đều có chút mông lung, tâm nói các ngươi là ai a, đại bài lớn như thế nào có thể khiến Trịnh tổng của chúng ta tự mình đến đàm luận!

Cùng lắm thì chúng ta không thu mua nữa! Các ngươi tìm kim chủ khác đi!

---

*Hí hí ngồi trong lớp buồn chán nên ta edit một chương cho các chế ^_^*

69. Chương 69

Em không hiểu biết gì về mấy vụ kinh doanh này cả -__- nên nhiều chỗ dịch không được chính xác -__- mong mọi người thứ lỗi

Bởi vì nửa cuối năm phải thu mua ít nhất 3 công ty gia đình, vì thế Trịnh thị đặc biệt thành lập đầu tư mua lại và sáp nhập bộ, Trịnh Cảnh Đồng đối với lần này phi thường coi trọng, bỏ ra sức người sức của lớn, trong đó Khoa học Kỹ thuật Khải Vận đã đàm luận tới gần xong rồi, còn thiếu ký kết sau đó công bố ra bên ngoài.

Hiện tại đột nhiên nói cho y biết đối phương muốn giở công phu sư tử ngoạm, Trịnh Cảnh Đồng trong lòng bực bội có thể tưởng tượng được, công ty Khoa học Kỹ thuật đồng loại cũng không phải không có, Trịnh thị có thể thu mua nhà khác, nhưng Khải Vận là công ty mua lại và sáp nhập bộ có các phương diện nhân tố tuyển ra thích hợp nhất, Trịnh thị thậm chí đã định ra các loại phương án khai thác sau khi thu mua, chỉ chờ thu mua thành công là có thể lập tức để Trịnh thị tiến công vào lĩnh vực mới.

Giữa đường đổi một nhà phải hao phí thời gian tinh lực gấp 2 không phải đơn giản như vậy, thời gian là vàng bạc, trước sau tính toán,chút tiền kiếm được không phải là một ít, hơn nữa mấy thứ khoa học kỹ thuật này vốn chính là biến chuyển từng ngày, trì hoãn liền có khả năng sẽ lạc hậu so với các công ty đồng loại khác, sớm cho kịp chiếm lĩnh thị trường phi thường trọng yếu.

Trịnh Cảnh Đồng đem người phụ trách dự án này mắng tới cẩu huyết lâm đầu, toàn bộ nhân viên tầng cao nhất đều sợ tới mức dù có muốn hay không, mấy vị bị mắng cũng phi thường ủy khuất, bọn họ cũng không muốn a, chuyện thái quá như thế công ty chính quy còn làm không ra, Khải Vận này thật là ăn miếng não tàn, thu mua cũng không phải ký tên đơn giản như vậy, sau khi thu mua Khải Vận sẽ chính thức về Trịnh thị quản, sau này có đắc tội được ni, ha ha, đến thời điểm chỉ sợ Khải Vận còn phải đến thay máu.

"Xoạch." Cửa bên phải văn phòng đột nhiên mở ra, Phó A Bảo xoa mắt từ bên trong đi ra, cậu vừa mới đang ngủ trưa ni.

Tất cả mọi người nhất trí quay đầu nhìn cậu.

"Mọi người làm cái gì mà lớn tiếng như vậy, còn có thể hảo hảo để người ta ngủ trưa hay không hả?" Phó A Bảo phi thường hài lòng, cậu ngủ trưa đều bị đánh thức, chỉ nghe sát vách thanh âm nói chuyện lớn tiếng của một người vẫn chưa từng ngừng lại, "Nói chuyện thì hảo hảo nói, lớn tiếng như vậy làm cái gì, đây là muốn hù chết ai vậy?"

Trong phòng làm việc xuất hiện trầm mặc ngắn ngủi, sau đó Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên nói, "Chính là a, nói chuyện liền hảo hảo nói, lớn tiếng như vậy làm cái gì! Tôi chưa có điếc, làm sai chuyện vẫn ngạnh khí như thế, công ty này là tôi định đọt hay các ngươi định đoạt, ở trong phòng làm việc của tôi nói to nói nhỏ! Đều đi ra ngoài!" *(đm anh Đồng =))))))*

Phó A Bảo cau mày nhìn mấy người này, nhân viên Trịnh thị nguyên lai lá gan lớn như vậy sao, vậy mà còn đối với người lãnh đạo trực tiếp rống to, hảo quá phận! Quả thực không nghĩ hỗn được!

Mọi người: "..." Trịnh tổng, anh đừng có như vậy, anh như vậy cũng quá không phúc hậu rồi!

Có điều không cần tiếp tục bị mắng mọi người cũng thật vui vẻ, cũng sẽ không tính toán Trịnh Cảnh Đồng "Vu oan giá họa", một đám nhanh nhẹn chạy ra khỏi phòng làm việc, chỉ sợ đi chậm chân bị xách trở lại mắng.

"A Bảo, bị đánh thức đi, đều là anh không tốt, không cản bọn họ, em yên tâm, anh chút nữa khấu trừ toàn bộ tiền thưởng của bọn họ, nếu không em lại đi ngủ một chút đi?" Mọi người còn chưa có ra ngoài ni, liền nghe được Trịnh Cảnh Đồng lại đang đâm dao găm, máu trong lòng ào ào chảy ra.

Vì lấy lòng vợ vui vẻ Trịnh tổng anh đúng là dã man, ngay cả tiết tháo cũng không cần, anh bình thường nghiêm túc chăm chỉ cùng thành tín đâu rồi?

Mọi người đầy mặt máu ra khỏi văn phòng, hi vọng những lời vừa nãy của Trịnh tổng chỉ là tùy tiện nói

một chút, khấu trừ tiền thưởng cái gì đó cũng quá ngược rồi.

"Bọn họ đến cùng làm gì, sao dám rống to với anh, nhân viên như vậy không được, anh lúc trước tuyển người thế nào a?" Phó A Bảo cảm thấy cùng những người không quen thuộc này đem ra so sánh, vẫn là Trịnh Cảnh Đồng tương đối trọng yếu, người vẫn là khá tốt, hiện tại cậu liền đối với Trịnh Cảnh Đồng tràn đầy đồng tình, có thể bị nhân viên của mình giáo huấn, boss này cũng quá ngột ngạt oan uổng rồi.

Trịnh Cảnh Đồng phi thường chột dạ, tùy tiện nói hai câu ứng phó cho qua đi, Phó A Bảo sau khi bị đánh thức cũng không muốn ngủ, an vị ở bên cạnh Trịnh Cảnh Đồng nhìn y làm việc, cậu đối với chuyện "Cãi nhau" vừa nãy vẫn là rất lưu ý, cậu cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng dầu gì cũng là "Người của mình", không thể bị người ngoài khi dễ đi, liền tiếp tục truy hỏi.

Trịnh Cảnh Đồng cũng vì việc này mà đau đầu, y lấy ra một phần văn kiện nói: "Trước đây không phải đã nói với em sao, chúng ta muốn thu mua một công ty Khoa học Kỹ thuật, nhưng đối phương lâm thời đổi ý, bỏ thêm không ít điều kiện, khá là hà khắc, hoàn toàn vượt ra khỏi dự toán của công ty."

"Em đối với cái này không hiểu lắm, bất quá đối phương tại sao phải làm như thế?" Phó A Bảo lật xem lại hoàn toàn xem không hiểu báo biểu cùng bản kế hoạch, "Là có công ty nhà khác cùng Trịnh thị cạnh tranh sao?"

Trịnh Cảnh Đồng lắc đầu một cái: "Hẳn là không phải, đối phương còn mở ra một điều kiện, nói là anh tự mình đứng ra cùng bọn họ đàm luận, kia liền có chỗ cần thương lượng."

"Kia liền đi đàm luận thôi." Phó A Bảo nhìn khá là đơn giản, "Chỉ cần anh đứng ra là có thể giải quyết vấn đề, vậy anh liền ra mặt một hồi đi, cũng không thiếu mất một khối thịt."

Trịnh Cảnh Đồng lại không xem như vậy, y cảm thấy đối phương trọng điểm là ở điều kiện thêm vào, y đứng ra chỉ là thứ yêu, yêu cầu y đứng ra hẳn là đối phương làm khó dễ, cùng thu mua kỳ thực quan hệ không lớn, vì thế y cảm giác mình đi tới cũng là chuyện vô bổ, đàm luận vẫn là một nội dung giống nhau.

"Có lẽ đối phương sùng bái anh, muốn cùng anh gặp mặt thần tượng này ni, dự án này anh vẫn luôn giao cho người khác phụ trách, xưa nay chưa có tự mình đứng ra, anh cũng biết, anh là thương nhân rất thành công mà, fan của anh khẳng định không ít, có thể lý giải mà." Phó A Bảo não động đại khai, "Nói không chắc đối phương còn là một mỹ nữ ni!" Nói xong cậu một mình gật gật đầu, bộ dáng tự giác phi thường có đạo lý.

Trịnh Cảnh Đồng hắc tuyến, trong cái đầu nhỏ của đứa nhỏ này đều nghĩ cái gì a, chuyện thái quá như vậy làm sao có khả năng, hơn nữa Khải Vận bây giờ người phụ trách là đại nam nhân quê mùa.

Thấy Trịnh Cảnh Đồng hoàn toàn không tin Phó A Bảo cứ tiếp tục khuyến khích nói: "Anh liền đi đi, vì công ty cùng đối phương gặp mặt ăn cơm một bữa có thể như thế nào, chậm chạp làm trễ việc kiếm tiền ni."

"Hơn nữa tài ăn nói của anh tốt như vậy, nói không chừng công nhân viên của anh đàm luận sự tình chẳng được anh liền đàm luận được, em tin tưởng anh!" Phó A Bảo hiếm khi khen ngợi Trịnh Cảnh Đồng như thế, khiến cho Trịnh Cảnh Đồng đều có chút lâng lâng, vì phần khích lệ này của A Bảo y cũng phải đưa cái dự án này thuận lợi đàm luận xong a!

Thế là đầu óc y nóng lên liền đáp ứng hạ xuống.

Sau đó phi thường hối hận, nhưng đáp ứng đều đã đáp ứng rồi, luôn đổi ý không tốt, nếu không thành tín của mình ở trước mặt A Bảo cũng không còn, đây chính là chuyện vô cùng trọng yếu! Việc này quan hệ tới cuộc sống hạnh phúc sau này ni!

Công nhân viên Trịnh thị nghe được đại boss Trịnh Cảnh Đồng này muốn đích thân cùng người phụ trách Khải Vận đàm luận thu mua đều nhận lấy kinh hách, trời ơi, Trịnh tổng coi trọng dự án này như vậy sao, không nghĩ tới dĩ nhiên tự mình đứng ra ni, nếu là mở rộng bình thường còn chưa tính, tốt xấu một thân một mình dễ khước từ, lần này đối phương rõ ràng cho thấy làm khó dễ, Trịnh đại Boss còn mua nợ, thực sự là thấy quỷ rồi! Chẳng lẽ không đúng hắn là chân đá tứ phương giết chết hắn nha sao!

Trịnh Cảnh Đồng thật không tiện nói là mình nhất thời ấm đầu đáp ứng, hiện tại y đang hối hận đây.

Thời gian đàm phán liền hẹn vào ngày hôm sau, đối phương hình như cũng rất cấp thiết, thời gian chính là bọn họ định, địa điểm không chọn trường hợp đàm phán quá mức chính quy, dĩ nhiên là một nhà hàng, Trịnh Cảnh Đồng dù sao cũng không sao cả, tình huống trên bàn cơm bàn chuyện làm ăn xác thực không ít, phỏng chừng đối phương thích loại khuôn mẫu này, y chỉ hy vọng mình không có đến công toi, nếu như đối phương lại cố ý làm khó dễ thì đừng trách y không khách khí, hảo hảo thu mua ngươi không chịu, cần phải đem người ép đến ác ý thu mua sao!

Sau đó cao năng đến rồi, Trịnh Cảnh Đồng không nghĩ tới sự tình thật sự bị Phó A Bảo nói trúng, chuyện vô căn cứ như thế dĩ nhiên thật sự xảy ra!

Lúc đang nhìn đến mỹ nữ bàn đối diện kia trang điểm nền nhã Trịnh Cảnh Đồng có linh cảm không lành, sau đó quả nhiên, mỹ nữ cùng người đàn ông trung niên bên cạnh liền bắt đầu giới thiệu.

"Thật xấu hổ a Trịnh tổng, con gái tôi có chút tùy hứng, con bé ở nhà nháo đến nháo đi, chính là muốn cùng Trịnh tổng cậu gặp mặt, khiến Trịnh tổng cậu thêm phiền toái." Người đàn ông trung niên chính là người phụ trách của Khải Vận, tên Lưu Khải, hắn cảm thấy phi thường xấu hổ, bất quá hắn chỉ có một đứa con gái này, đặc biệt thích Trịnh Cảnh Đồng, nghĩ cách muốn gặp Trịnh Cảnh Đồng, thế nhưng vẫn chưa thành công, Trịnh Cảnh Đồng bận rộn muốn chết, nào có thời gian gặp bọn họ, hắn hết cách rồi, liền dùng thủ đoạn có chút kịch liệt này, kỳ thực hắn cũng là phi thường hi vọng công ty có thể được hảo hảo thu mua, đối với tương lai phát triển của công ty rất là có lợi, là hợp tác hai bên cùng có lợi, "Giai Giai, còn không mau nhận lỗi với Trịnh tổng!"

Lưu Giai Giai trên mặt mang theo tươi cười, trong lòng cô hồi hộp, chưa từng gặp Trịnh Cảnh Đồng, hẹn trước cũng vô dụng, vẫn là cha có biện pháp.

"Cha, con và Cảnh Đồng đại ca đúng là người quen ni, người khác tốt như vậy, chắc chắn sẽ không tính toán chút chuyện nhỏ này." Lưu Giai Giai chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn Trịnh Cảnh Đồng, "Đúng không Cảnh Đồng đại ca?"

Trịnh Cảnh Đồng nghe xưng hô như thế đương nhiên là không cao hứng, y cau mày, y và người này quen biết sao? Hơn nữa đây là việc nhỏ sao? Trịnh Cảnh Đồng đối với thái độ của đối phương khá không hài lòng, y quả thực không thể tin được đây là một chuyện của một xí nghiệp gia đình chính quy tầm trung, quá không chuyên nghiệp rồi! Hơn nữa rất không chịu trách nhiệm! Lưu Khải này là quỷ hồ đồ, thật làm khó hắn có thể đem công ty phát triển đến cái quy mô này, xem ra là vận khí gia hỏa không tệ.

Trịnh Cảnh Đồng kìm nén: "Xin lỗi, chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào sao?" Người trước mắt này hình như có chút nhìn quen mắt, thế nhưng y làm sao cũng không nhớ nổi, nếu như là liên quan tới chuyện làm ăn y khẳng định nhớ rõ, việc nhỏ khác liền khó nói.

Lưu Giai Giai duỗi tay trái của mình ra cho Trịnh Cảnh Đồng nhìn, sau đó chỉ vào một vết sẹo nhỏ trên cánh tay ủy khuất nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Em hôm nay trang điểm trang nhã anh không nhận ra em sao, anh lần trước đã cứu em, em đều chưa có hảo hảo cám ơn anh ni, lúc đó anh đưa em tới bệnh viện, em khi đó quá đau, đều quên hỏi số điện thoại của anh luôn rồi."

Trịnh Cảnh Đồng lần này nhớ tới cô bé trước mắt này là ai, đó là chuyện của hơn 1 tháng trước, lúc đó y còn làm "Theo đuổi công tác" không để ai nhận ra, mỗi ngày đều mờ ám xát xát bám theo Phó A Bảo, Phó A Bảo đến đâu y đến đó, quả thực phi thường đáng khinh!

Lưu Giai Giai cũng không tính là y cứu, chính là nhấc tay chi lao.

Lúc đó y chậm rãi lái xe, sau đó nhìn thấy một sự cố giao thông, một chiếc Porsche cùng một chiếc BMW va chạm vào nhau, tài xế của Porsche hẳn là uống rượu lái xe, đâm thẳng về phía trước đụng phải chiếc BMW của Lưu Giai Giai, hơn nữa là xiêu xiêu vẹo vẹo va chạm chặn ngang qua, Lưu Giai Giai bị đụng thương tại chỗ, tay trái gãy xương hơn nữa còn có một vết thương rất dài, chảy rất nhiều máu.

Trịnh Cảnh Đồng liền tiến lên giúp khó khăn, đem Lưu Giai Giai tới bệnh viện, y căn bản không để chuyện này ở trong lòng, quay đầu lại liền đem việc này quên đi, cũng không nghĩ tới tiểu cô nương lúc trước được y thuận tay đưa đi bệnh viện thế nhưng sẽ vì loại chuyện nhỏ này ép buộc ra nhiều phong ba như vậy, này tuyệt bích là ăn miếng não tàn đi?

Tuy rằng nói như vậy có chút não tàn, thế nhưng cô biết thời gian tôi đi ra ngoài cùng cô ăn một bữa cơm có thể kiến bao nhiêu tiền lời không! Sớm biết đã không có lòng tốt rồi! Dù sao chính là chảy chút máu mà thôi, trì hoãn một lúc cũng không chết được!

Lưu Giai Giai nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng rốt cục nghĩ tới phi thường cao hứng: "Em ngày đó trang điểm có chút đậm, anh khả năng nhận ra không lớn a, kỳ thực em rất ít như vậy, ngày đó phải tham gia một vũ hội, yêu cầu của chủ sự là bằng hữu."

"Bởi vì Cảnh Đồng đại ca anh đã cứu em, em đã muốn hảo hảo cảm ơn anh, báo đáp anh, bất quá em vẫn

công ty anh hẹn trước, nhưng là những người đó chính là không châm chước, vì thế em liền cầu xin cha giúp đỡ em, xin lỗi nhé, Cảnh Đồng đại ca anh người tốt như vậy, chắc chắn sẽ không trách em đi?" Nói tới chỗ này Lưu Giai Giai le lưỡi một cái, khả năng cô cảm thấy mình nghịch ngợm như vậy rất khả ái, con gái 18 tuổi không xấu, chính là tuổi thanh xuân vô địch, làn da cùng tinh thần khí thế đều là trạng thái tốt nhất, tràn đầy sức sống.

Có điều cái này cùng Trịnh Cảnh Đồng không quan hệ, Lưu Giai Giai tiếp tục thanh xuân vô địch ở trong mắt y cũng chỉ là ngu ngốc, y đều nhanh cóng khí tạc, vui vẻ cởi mở như thế này chính là não tàn a, lúc trước thực sự là không nên giúp một tay! Nhỏ không hiểu chyện não tàn thì thôi, bên cạnh lớn thế kia sao cũng não tàn theo a, con gái một thì ghê gớm lắm sao! Công ty cứ để cô làm lụi bại như vậy sao? Tôi coi như là tính tình tốt, gặp phải tính tình nóng nảy, đợi không được đến đoạn cơm này liền phán cô "Tử hình", khẳng định cho là cô ác ý là khó dễ được chứ!

Không thể tưởng tượng được thật đúng là bị A Bảo này thích khai não động khiến mông muội rồi, Trịnh Cảnh Đồng đều sắp thổ huyết nội thương, thực sự là gặp quỷ rồi!

Trịnh Cảnh Đồng không phải tới một mình, đi cùng y còn có Vu Cần cùng một cao tầng công ty, còn có một luật sư khác nữa, ba người này nghe xong đối thoại đều có chút cạn lời, chuyện này là sao a, đây không phải bệnh thần kinh sao, khiến 2 công ty đều thêm phiền phức, thật là không có chuyện gì đi tìm việc!

Trịnh Cảnh Đồng đã không muốn nói chuyện, luật sư cùng đến với Trịnh Cảnh Đồng mở miệng nói: "Lưu tiên sinh, quý công ty đối với hợp đồng định ra trước đó cũng không có dị nghị gì đúng không?"

Lưu Khải vừa định lắc đầu nói không có, liền nghe Lưu Giai Giai mất hứng nói: "Tôi đang cùng Cảnh Đồng đại ca nói chuyện ni, anh sao lại xen mồm a! Nào có nhân viên nào cướp lời nói trước ông chủ!"

Bao gồm cả Trịnh Cảnh Đồng 4 người Trịnh thị đều quỳ Lưu Giai Giai, nữ nhân này thiếu tâm nhãn hay là làm sao?

"Giai Giai!" Lưu Khải thấp giọng quát một tiếng, "Xin lỗi Trịnh tổng, Giai Giai bị tôi làm hư, có chút tùy hứng, cậu đừng có chê bai."

"Cha! Con mới không có tùy hứng, con đây cũng là vì tốt cho Cảnh Đồng đại ca." Lưu Giai Giai cong cong miệng, bị giáo huấn cũng mất hứng.

Trịnh Cảnh Đồng hiện tại đã muốn sớm một chút ký xong hợp đồng về sớm một chút, cái này cũng là nguyên nhân tại sao y dẫn theo luật sư tới, hợp đồng y đều đã chuẩn bị xong, chỉ cần bàn bạc xong xuôi, hiện tại có thể ký tên, để sớm hoàn thành nhiệm vụ, y mạnh mẽ nhẫn nại, sớm một chút làm xong trở về thôi, càng kéo dài chính là hành hạ bản thân, cũng không muốn tiếp tục nhìn đến hai người não tàn này nữa!

"Lưu tiên sinh, nếu như không có bàn bạc không có vấn đề gì, không bằng chúng ta ngày hôm nay liền đem hợp đồng ký, sớm hoàn thành hợp tác đối với chúng ta đều có lợi." Trịnh Cảnh Đồng rốt cục lên tiếng, kỳ thực y vốn là muốn làm một nghi thức ký kết, mở buổi họp báo, thế nhưng ngẫm lại còn phải giao thiệp

cùng hai người kia y liền sợ hãi, cùng bệnh thần kinh ở chung thật sự cần dũng khí.

Bất quá đối phương hiển nhiên không nghĩ như thế, Khải Vận muốn làm một nghi thức ký kết chính thức, đồng thời muốn thông tri tới các tạp chí lớn trước, chuyện này đối với Khải Vận là tuyên truyền rất tốt, đối phương không muốn bỏ qua như thế.

Nếu Trịnh Cảnh Đồng cũng không có tâm tư tiếp tục ăn cơm gì nữa, hợp tác đã bàn xong xuôi, không, kỳ thực đã sớm bàn xong xuôi, y hôm nay chính là bị gạt ăn một bữa cơm!

Liền trong chốc lát y sẽ giả bộ nhận điện thoại cáo từ, Lưu Giai Giai cực kỳ thất vọng, có điều cô cũng không thể tùy hứng để Trịnh Cảnh Đồng lưu lại cùng cô, cô chính là tiếp tục não tàn cũng biết cái này không thực tế.

Mấy người Vu Cần đương nhiên cũng theo Trịnh Cảnh Đồng rời đi, thực sự là một chuyện cười lớn, bọn họ bị người đùa bỡn! Coi như đối phương là mỹ nữ cũng không thể tha thứ!

Trịnh Cảnh Đồng chờ người đi rồi trong phòng liền còn lại hai người Lưu Khải cùng Lưu Giai Giai, gặp được "Ân nhân cứu mạng" Lưu Giai Giai rất cao hứng, tuy rằng Trịnh Cảnh Đồng ăn cơm ăn đến một nửa liền đi, nhưng điều này cũng không gây trở ngại tới tâm tình tốt của cô.

"Giai Giai, con thấy Trịnh tổng có chút sinh khí rồi, sau này con đừng tiếp tục như vậy nữa, cha lúc này nhưng là gánh chịu nguy hiểm, nếu như Trịnh tổng thực sự nổi giận Khải Vận chúng ta phải chịu không nổi!" Lưu Khải hiện tại ngẫm lại mình thực sự là dính líu tới một chuyện phi thường to gan, lúc đó đầu óc hôn mê, hiện tại bắt đầu có chút hối hận rồi, cũng may Trịnh Cảnh Đồng không thực sự phát hỏa, đúng là khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

"Sao thế được, Cảnh Đồng đại ca là người tốt như vậy, chắc chắn sẽ không tức giận với cha đâu." Lưu Giai Giai tâm tình vô cùng tốt uống canh, "Càng sẽ không tức giận với con, anh ấy đúng là đã cứu mạng con, đây là duyên phận cha biết không?"

"Đối với anh ấy con rất rõ ràng, anh ấy chính là làm người có chút nghiêm túc, kỳ thực tâm đặc biệt nhuyễn, cha xem anh ấy hôm nay có nói với con một câu nói nặng lời nào không?" Lưu Giai Giai dương dương đắc ý, "Vì thế cha cũng chớ quan tâm, con a phải cố gắng báo đáp Cảnh Đồng đại ca."

"Lúc nào cũng ở trong nhà nghe con nói báo đáp báo đáp, người ta đường đường là tổng giám đốc của Trịnh thị, có thể cần con báo đáp cái gì, có thứ gì là y không có? Con có y đều có! Cha phỏng chừng y đều không đem chuyện cứu con để ở trong lòng." Lưu Khải không muốn giội gáo nước lại cho con gái, có điều đây chính là hiện thực a, Trịnh Cảnh Đồng thực sự cái gì cũng không thiếu được chứ.

"Cha ý nghĩ này của cha cũng không phải đúng!" Lưu Giai Giai cau mày, "Liền bởi vì anh ấy không thiếu cái gì con liền không báo đáp? Anh ấy có tiền cứu người không cầu báo đáp chính là phải? Con làm sao có thể đương nhiên như thế mà nhận ân huệ của người ta ni?"

"Thôi thôi thôi, cha không nói lại con." Lưu Khải cũng không cùng con gái tranh luận, "Vậy con nói, con muốn báo đáp y thế nào?" Hắn thực sự là không nghĩ ra được.

"Con muốn sinh con cho anh ấy!" Lưu Giai Giai đột nhiên nói ra lời kinh người.

Lưu Khải trong nháy mắt liền phun ra, hắn biết con gái mình tùy hứng lại thích nghĩ đương nhiên như thế, nhưng không nghĩ tới thế mà sẽ có ý nghĩ như thế!

"Cha nhớ không lầm, Trịnh Cảnh Đồng y đã kết hôn a? Hơn nữa đối phương còn là con trai của Phó Minh, Phó Minh con có biết không?" Lưu Khải cảm thấy con gái mình não rút, cùng con trai của Phó Minh cướp người, không muốn sống nữa sao? "Hơn nữa quan trọng nhất là, Trịnh Cảnh Đồng y là đồng tính luyến ái a!" Con gái đây là bị hóa điên rồi sao!

"Đó là biến thái được chứ!" Lưu Giai Giai vẻ mặt xem thường, cô là nhân sĩ phản đồng kiên định, phi thường căm ghét đồng tính luyến ái, "Người như Cảnh Đồng đại ca, vốn là không nên cùng một nam nhân cùng nhau, đối phương căn bản không xứng với anh ấy!"

"Lời này của con cũng đừng nói lung tung khắp nơi, đừng gây thêm phiền toái cho cha con!" Lưu Khải sắp bị hù chết, lời này của con gái quá đắc tội người ta rồi, "Mặc kệ như thế nào, Trịnh thị Phó thị một cái chúng ta cũng đều đắc tội không nổi, bọn họ đều kết hôn con cũng không cần làm loạn thêm, hảo hảo tìm bạn trai yêu đương, đừng nghĩ đông nghĩ tây."

"Con biết Phó thị không đắc tội được." Lưu Giai Giai cong miệng, "Thế nhưng trong nước căn bản không cho phép đồng tính luyến ái kết hôn, bọn họ lĩnh chứng ở Mỹ ở trong nước không có hiệu lực, có gì đặc biệt chứ."

"Con không nghĩ tới muốn danh phận gì, chính là đau lòng Cảnh Đồng đại ca, muốn sinh cho anh ấy một đứa bé, anh ấy và Phó A Bảo gì kia cùng nhau có thể có con sao? Còn không phải muốn sinh hộ hay là nuôi con nuôi gì đó, nhiều dơ bẩn a, con cái gì cũng không cầu xin, chính là cảm thấy anh ấy đáng thương, muốn cho anh ấy một đứa bé, hoàn toàn là đang vì anh ấy suy nghĩ được chứ." Lưu Giai Giai bĩu môi, "Mới không phải muốn cùng Phó A Bảo gì kia tranh cái gì ni, nhà cậu ta tài đại khí thô, con khẳng định cũng không tranh nổi, bất quá cậu ta không thể sinh cho Cảnh Đồng đại ca một đứa bé, cũng không thể để Cảnh Đồng đại ca vĩnh viễn không có con đi, con đây là giúp anh ấy khó khăn được chứ, không muốn danh phận, thực sự là tiện nghi anh ấy rồi."

Lưu Khải nghe xong đều nhanh quyệt qua đi, đứa con gái này trong đầu từ sáng đến tối đều nghĩ gì thế! "Người ta có con hay không cũng mắc mớ gì đến con a? Con một cô nương hảo hảo, không danh không phận thay y sinh con, con có bệnh a? Y chính là tiện tay đưa con tới bệnh viện, con hi sinh lớn như vậy a, cha còn muốn nhìn thấy con kết hôn ni, nhà chúng ta nghèo đến mức không có gì ăn hay sao mà con muốn chà đạp chính mình như thế! Con cũng cùng nói với mẹ con, bà ấy sẽ tức chết!"

Lưu Giai Giai bật cười: "Con đã sớm nói với mẹ được chứ, mẹ đã đồng ý, không tin cha về nhà hỏi mẹ, bằng không cha bây giờ gọi điện thoại cho mẹ cũng được."

Lưu Khải muốn té xỉu, thậm chí ngay cả vợ cũng đồng ý chuyện như vậy, đây đều là làm sao vậy a!

***

Trịnh Cảnh Đồng mang theo đầy bụng tử khí về đến công ty, hôm nay thực sự là gặp phải bệnh thần kinh, y thời điểm nói với Phó A Bảo chuyện này Phó A Bảo cười đến không ngậm miệng lại được, hoàn toàn xem là chuyện cười đến xem, Phó A Bảo cũng không nghĩ tới thật sự sẽ có người như vậy, cậu lúc đó chính là tùy tiện nói một chút.

Sự tình đã giải quyết, hai người cũng là bỏ qua không nói, còn lại giao cho nhân viên chuyên môn phụ trách dự án này làm tiếp.

Hai người hiện tại có một chuyện khác phải bận tâm, đó chính là video giám sát 6 năm trước, Trịnh Cảnh Đồng sai người đi chuẩn bị, vận may của bọn họ cực kỳ tốt, giám sát của khách sạn này 6 năm trước vẫn còn giữ lại.

Lúc đó Phó Trạch Văn một nhóm người đi du lịch 5 ngày, ở 4 đêm, theo dõi trong 5 ngày này được đưa tới văn phòng của Trịnh Cảnh Đồng, Phó A Bảo phi thường khẩn trương, chuẩn bị đã lâu mới bắt đầu kiểm tra theo dõi 5 ngày này.

Kiểm tra đương nhiên là nhanh chóng thu thập, 3 ngày trước đều không có phát hiện vấn đề gì, sau đó buổi tối ngày thứ tư, cũng chính là đêm cuối cùng vấn đề đến rồi.

Phóng tới địa phương then chốt Trịnh Cảnh Đồng ấn phím lùi về sau, sau đó chậm lại tốc độ, 2 người nhìn 2 người trong màn ảnh mặt đều đen.

---

*Vâng lại một em bánh bèo xuất hiện, cơ mà em gái này não tàn theo em thấy thì không đáng ghét lắm, chỉ đôi khi hơi atsm chút thôi chứ không cản trở nhiều đến hạnh phúc đôi chẻ ^_^*

*Thím Dao sắp bị cho ra đảo thật rồi *vỗ tay**

*Có một điều em muốn nhắc trước mọi người là nếu ai đã từng đọc truyện của thím Oa rồi thì biết đấy, H của thím rất dài, một cảnh H mà mấy chương lận á =.=" Vì vậy đến đoạn H em sẽ dịch hết luôn một thể rồi up chứ k up từng chương nữa, tránh cho mọi người đang high đột nhiên low =))) đến cảnh đấy em sẽ báo trước:*****

70. Chương 70

Ống kính là nhìn xuống, góc độ nghiêng, ban đầu thời gian còn sớm, cho nên bên trong hành lang người tương đối nhiều, các học sinh còn lẫn nhau xuyên cửa cái gì đó, có điều Phó Trạch Văn sau khi đi vào phòng mình liền không trở ra, hẳn là sau khi uống rượu say có có chút choáng váng, sau đó đến khoảng thời điểm 10h trong hành lang liền triệt để an tĩnh, mọi người phỏng chừng đều chuẩn bị đi ngủ, Hạ Tình từ trong phòng mình đi ra, cô có chút thấp thỏm đi tìm Phó Trạch Văn, ở cửa phòng Phó Trạch Văn đứng thật lâu mới dám gõ cửa.

Ngay thời điểm Hạ Tình thấp thỏm, cửa phòng Đới Tuyết Dao mở ra, thật là khéo léo, Đới Tuyết Dao nhìn thấy màn này, bởi Hạ Tình đưa lưng về phía cô, vì thế căn bản không có nhìn thấy Đới Tuyết Dao.

Sau đó cửa phòng Phó Trạch Văn trong chốc lát liền mở ra, Đới Tuyết Dao tính phản xạ đóng cửa lại, một lát sau liền chậm rãi mở ra, cô nhìn cửa phòng Phó Trạch Văn đóng vài phút, sau đó lại đóng cửa lại, thẳng đến hơn 11h, cô từ trong phòng đi ra, sau đó thử đi gõ cửa phòng Phó Trạch Văn.

Không nghe được âm thanh, chỉ nhìn từ hình ảnh mơ hồ Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng biết Hạ Tình không có nói dối, thế nhưng hành vi của Đới Tuyết Dao xác thực rất khả nghi, hơn nữa thực sự là thật khéo, chuyện của Hạ Tình vừa vặn được cô thấy được.

Ai ngờ cửa căn bản không khóa, chỉ gõ một cái cửa liền mở ra, Trịnh Cảnh Đồng đỡ trán, quả nhiên uống rượu say chính là hồ đồ, thế nhưng không khóa cửa.

Đới Tuyết Dao sau khi đi vào một hồi lâu mới ra ngoài, một mình, cô ở trong hành lang gọi điện thoại, sau đó trong chốc lát một nhân viên khách sạn đi tới, đưa cho Đới Tuyết Dao một cái thẻ phòng, là cách vách Phó Trạch Văn, Trịnh Cảnh Đồng híp mắt, tầng này được Phó Trạch Văn bao hết, vì thế phòng nào bọn họ cũng có thể ở, Đới Tuyết Dao tìm phục vụ khách sạn hỏi phòng trống, tìm cớ nói phải đổi phòng gì đó, vận khí tốt, vừa lúc phòng cách vách Phó Trạch Văn không xa có một phòng trống.

Phục vụ khách sạn vừa đi Đới Tuyết Dao lại đi vào phòng Phó Trạch Văn, sau mười mấy phút cô lại đi ra, có điều lúc này không phải đi ra một mình, cô cố hết sức gian nan ôm Hạ Tình chỉ bao một bọc chăn mỏng ra khỏi phòng, hình ảnh tuy rằng không rõ lắm, nhưng có thể nhìn ra được là cô sử dụng rất nhiều sức, động tác rất gian nan cũng rất chậm, phi thường không dễ dàng, cự ly ngắn ngủi cô bỏ ra mười mấy phút mới xong, cuối cùng ôm Hạ Tình tiến vào phòng trống kia, trong chốc lát cầm một cái chăn mỏng đi ra, sau đó lại đi vào phòng Phó Trạch Văn một lần nữa.

Phó A Bảo nhìn xem trợn mắt ngoác mồm, không nghĩ tới sự thực dĩ nhiên cùng suy đoán trước kia của Trịnh Cảnh Đồng giống nhau như đúc, thật sự là bất khả tư nghị, đây là một sự kiện tính khả năng thao tác cơ hồ là số không, thế nhưng vận khí của Đới Tuyết Dao thực sự là phi thường tốt, thiên thời địa lợi nhân hòa, bất luận dạng nào đều cô chiếm giữ.

Trịnh Cảnh Đồng cũng rất bất ngờ, trước kia y thật sự cũng chỉ là suy đoán, nhưng sự thật không nghĩ tới thế nhưng cùng y nói tới không sai chút nào, đây cũng quá mơ hồ.

Chuyện sau đó không cần xem hai người cũng có thể đoán được, một hồi hiểu lầm hoàn mỹ cứ như vậy

sinh ra, hồ đồ của Phó Trạch Văn cùng Hạ Tình khiến Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng tim gan phèo phổi đều đau, hai người làm cái quái gì gì mà hồ đồ như thế ni, uống rượu cũng đừng chậm trễ chuyện a, tiện tay khóa cửa rất khó sao? Tùy tiện ai cũng được, nhẹ nhàng khóa cửa mà thôi, kia không phải sau đó đã không nhiều chuyện như vậy rồi!

Hai người đối với chuyện khóa cửa này cùng đấm ngực giậm chân, cũng cảm thấy Đới Tuyết Dao thật là một nữ nhân đáng sợ, can đảm thực sự là khác hẳn với người thường, người bình thường chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này.

Phó A Bảo thật sự là tức chết rồi, cậu hận không thể hiện tại liền đi tìm Đới Tuyết Dao hung hăng đánh một trận, cậu trước kia đúng là vẫn tuyên bố chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng là Đới Tuyết Dao lừa Phó Trạch Văn anh trai cậu 6 năm, bây giờ còn muốn cùng Phó Trạch Văn bàn bạch cưới xin!

Phó A Bảo vẫn cảm giác Đới Tuyết Dao là một người có chút giả bộ, thế nhưng cậu căn bản không nghĩ nhiều, còn cảm thấy nữ nhân rụt rè một chút cũng không sao, thế nhưng không nghĩ tới phía dưới lớp da điềm mỹ này dĩ nhiên là đen! Thực sự là quá đáng sợ!

Cậu quả thực không dám tưởng tượng sau khi Phó Trạch Văn kết hôn với cô sẽ là như thế nào, chỉ có thể may mắn trước khi kết hôn phát hiện bộ mặt thật của cô ta.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn Phó A Bảo cả người không tốt lắm lo lắng không thôi, y nhẹ giọng vỗ vỗ lưng Phó A Bảo động viên nói: “A Bảo em đừng tức giận, chọc tức thân thể mình sẽ không tốt, trong bụng em còn có bảo bảo ni, người như vậy không đáng khiến em tức giận. Hiện tại phát hiện còn không muộn, anh trai em còn chưa có kết hôn với cô ta, anh đây liền đưa tới cho anh trai, phần dưới làm sao bây giờ còn phải nghe ý kiến của anh trai em.”

Bọn họ chỉ là nhìn thấy chuyện phát sinh buổi tối hôm ấy mà thôi, sau đó Phó Trạch Văn cùng Đới Tuyết Dao cùng nhau thế nào bọn họ cũng không biết, chỉ có thể suy đoán mà thôi.

Phó A Bảo ngồi ở trên ghế tức giận, ngực khi lên khi xuống, hiển nhiên là nuốt không trôi cơn giận này, bên trong đầu quả dưa nghĩ tới đều là làm sao giết chết Đới Tuyết Dao này! Nữ nhân này lừa gạt anh trai cậu ròng rã 6 năm! Thật là một tiện nhân!

***

Phó Trạch Văn lúc này đang vùi đầu vào công việc, Phó Minh cùng Hứa Dung có dự định về hưu, muốn Phó Trạch Văn sau khi kết hôn cũng chậm rãi ẩn lui, vì thế gần đây Phó Trạch Văn đều rất bận, chuyện hắn tiếp nhận trở nên bắt đầu tăng lên, sau đó lại phải bận tâm việc kết hôn của em trai mình, bận rộn tới có chút đau đầu.

Sau đó chính là chuyện của Đới Tuyết Dao, thiệp mời đính hôn của hai người đã làm xong, liền chờ phát ra ngoài, thế nhưng Phó Trạch Văn bởi vì nguyên nhân trước đó có chút chần chờ, vì thế liền giữ lại không phát, hắn còn đang do dự, do dự đến cùng có nên kết hôn với Đới Tuyết Dao hay không.

Điện thoại di động trên bàn của Phó Trạch Văn bắt đầu rung rung, có điện thoại, hắn cầm lên vừa nhìn, phát hiện là Trịnh Cảnh Đồng.

Hắn theo bản năng mà bắt đầu nhíu mày ghét bỏ, nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng hắn liền chán ghét! Chính là hỗn đản này, cái gọi là bạn bè của mình lại trâu già gặm cỏ non lừa gạt em trai đáng yêu của hắn! Thực sự là rất muốn đánh chết hắn!

"Uy." Phó Trạch Văn lòng tàn đầy mất hứng ấn xuống nút nghe, "Có chuyện gì mau nói, tớ rất bận."

"Cậu đừng thiếu kiên nhẫn như thế a, tớ muốn nói cho cậu nhưng là đại sự." Trịnh Cảnh Đồng trong điện thoại cũng không nói nhiều lắm, "Tớ và A Bảo giúp cậu tra xét một chuyện, cậu mở máy tính, tớ gửi tới mail của cậu, cậu nhìn liền biết, đến thời điểm cậu khẳng định cảm kích tớ, nhớ tớ dành trước cho tớ một hậu lễ."

"Ha?" Phó Trạch Văn nghe được mạc danh kỳ diệu, cái gì với cái gì a, nói không đầu không đuôi đều là cái gì a.

"Cậu xem liền biết, tớ cúp trước, sau đó cậu tự mình gọi tới." Nói xong Trịnh Cảnh Đồng liền đem điện thoại cúp.

Phó Trạch Văn mở Notebook ra mở mail, trong lòng hắn còn nói thầm, hắn có thể có chuyện gì có thể tra a, quả thực mạc danh kỳ diệu.

Trịnh Cảnh Đồng gửi tập đính kèm tới Phó Trạch Văn là một video, là một cái video Trịnh Cảnh Đồng đã để người cắt nối biên tập qua, chỉ có phần trọng yếu, thời điểm Phó Trạch Văn mở ra còn kỳ quái rốt cuộc là cái quỷ gì, video có chút mơ hồ, hiệu quả thị giác cũng không thoải mái chút nào, nhưng sau khi xem một hồi biểu tình của hắn liền không thích hợp, chuyện buổi tối hôm đó hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên, hắn làm ra một chuyện sai lầm thiên đại, chí ít đối với hắn mà nói, đây là một chuyện rất nghiêm trọng.

Nhưng hiện tại video nói cho hắn biết, hắn nhìn đến, đều là giả, đều là Đới Tuyết Dao lừa hắn!

Video sau khi trải qua cắt nối biên tập cũng không dài, Phó Trạch Văn liên tục xem lại nhiều lần, thời khắc nhìn đến mấu chốt còn ấn phím tạm dừng cẩn thận phân biệt, sau khi xem xong Phó Trạch Văn liền đỡ trán nhắm 2 mắt lại.

Tâm tình hắn bây giờ không phải tức giận với Đới Tuyết Dao, cũng không phải bởi vì người đó là Hạ Tình mà cao hứng, hắn tự trách cùng hối hận.

Sáu năm, thời gian sáu năm cũng không phải ngắn, hắn có thể tưởng tượng được Hạ Tình khi đó thống khổ cùng bất lực cỡ nào, nhưng hắn đã làm cái gì, bởi vì luống cuống nên cái gì đều không hoài nghi, cũng không có đi điều tra, khi đó Hạ Tình nhìn hắn và Đới Tuyết Dao xuất song nhập đối khẳng định rất thống khổ vượt qua đi.

Hai người lúc đó cũng không phải người yêu, Hạ Tình lấy dũng khí để tới gần hắn, nhưng cuối cùng lại bị vứt bỏ, bất luận người con gái có lòng tự ái nào cũng sẽ không tiếp tục liều chết dây dưa, cũng không thể bởi vì lên giường liền nháo rùm beng khiến đối phương chịu trách nhiệm, mọi người đều là người trưởng thành, anh tình tôi nguyện, nháo đến một bước kia cũng quá khó coi.

Không trách Hạ Tình khi đó liền đột nhiên xuất ngoại, bởi vì tâm ý nguội lạnh đi…

Bởi vì lúc trước cho rằng mình cùng Đới Tuyết Dao đã xảy ra quan hệ, thậm chí Đới Tuyết Dao còn mang thai sẩy thai, vì thế Phó Trạch Văn vẫn cảm thấy mình không có tư cách tiếp tục theo đuổi Hạ Tình nữa.

Nhưng bây giờ phát hiện chân tướng, Phó Trạch Văn lại cảm giác mình càng thêm không có tư cách theo đuổi Hạ Tình, hắn cảm giác mình chính là tên hỗn đản!

Sau khi chỉnh lý lại tâm tư Phó Trạch Văn goi điện thoại cho Hứa Dung.

"Mẹ, đính hôn hủy bỏ đi, con chuẩn bị cùng Đới Tuyết Dao chia tay." Ngày trước hắn đều gọi là Tuyết Dao, hiện tại gọi đầy đủ tên.

"Đột nhiên đây là làm sao, hảo hảo như thế làm sao chia tay a, các con cãi nhau hả?" Hứa Dung có chút kinh hách, con trai và Đới Tuyết Dao nhưng là nói chuyện thật nhiều năm, như thế nào đột nhiên liền muốn chia tay?

"Mẹ đừng hỏi nhiều như vậy, khách sạn sau đó con đi hủy, thiệp mời mẹ đều xử lý đi, Đới gia con cũng sẽ tự mình đi nói, những chuyện trong nhà thu xếp kia đều dừng lại."

"Thật sự muốn chia tay?" Hứa Dung phi thường không hiểu, hảo hảo đây là làm sao a, "Là con đề cập hay là Tuyết Dao đề cập a? Các con đều nói chuyện lâu như vậy rồi, mắt thấy mẹ liền có thể ôm cháu, con lúc này chia tay phải bao nhiêu năm thiếu niên nữa mới có thể tìm được đối tượng kết hôn thích hợp a?"

"Cháu không phải lập tức liền có sao, trong bụng A Bảo."

Hứa Dung: "…" Ngô… Hình như cũng thật là có chuyện như thế, bà suýt nữa liền quên, đều do A Bảo tới ở Trịnh gia, hại bà theo bản năng liền đem trong bụng A Bảo trở thành cháu ngoại.

Vì thế bà lại cao hứng lên, có điều hôn sự của con lớn vẫn không thể qua loa."

"Dù sao thiệp mời còn chưa phát, cái gì đều còn kịp, hỏi con vì cái gì chia tay đều không nói cho mẹ biết, buổi tối về nhà cùng mẹ hảo hảo nói rõ ràng một chút!"

"Biết rồi."

Phó Trạch Văn sau khi cúp điện thoại lại gọi điện thoại, lúc này là gọi đến tòa soạn Đới Tuyết Dao công tác, hắn không muốn dễ dàng buông tha cho tiện nhân đùa bỡn mình 6 năm kia! Mang thai sẩy thai năm đó cái gì cũng là giả, báo cáo của bệnh viện đoán chừng là giả tạo, bất quá liền tính là thật, đứa con kia cũng khẳng định không phải của hắn.

Vừa nghĩ đến 6 năm này một chút hắn liền tâm tắc, hắn cảm giác mình quả thực chính là não tàn!

***

Phó A Bảo thở phì phì hồi lâu mới dừng lại ni, sau đó cậu để Trịnh Cảnh Đồng đi hỏi mail của Hạ Tình, bảo là cũng muốn gửi tới Hạ Tình một phần.

"Như vậy xem ra, anh trai em và chị Hạ Tình rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt a, chị ấy hiểu lầm anh trai em, chúng ta phải để chị ấy biết chân tướng a, hai người kia không phải có thể cùng một chỗ?" Phó A Bảo đối với Hạ Tình kỳ thật không biết, nhưng là chỉ cần là anh trai mình thích, cậu cũng liền thích!

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói em viết tiểu thuyết ni, hiểu lầm 6 năm sao có thể dễ dàng như vậy liền hóa giải, coi như biết chân tướng rồi hai người cũng không nhất định sẽ đến cùng nhau, bất quá video gửi cho Hạ Tình hẳn là nên, cô ấy vẫn hiểu lầm Phó Trạch Văn là cố ý, hẳn là để cô biết chân tướng.

Trong chốc lát hỏi mail của Hạ Tình, Trịnh Cảnh Đồng cũng gửi video như vậy qua, bọn họ không biết, Hạ Tình sau khi nhìn thấy video liền khóc vài giờ…

Lúc này Phó Trạch Văn gọi điện thoại tới, hắn muốn biết Trịnh Cảnh Đồng làm sao lại nghĩ tới điều tra chuyện này.

"Ách…" Trịnh Cảnh Đồng cố gắng tổ chức ngôn ngữ, có điều ngẫm lại hình như chuyện này không có cách nào dã man, cũng chỉ nói thật mà thôi.

"Chính là như vậy, tớ cùng A Bảo lúc đó cảm thấy việc này kỳ quái, này căn bản không phải tác phong của cậu đúng không? Sau đó tớ cũng sai người đi điều tra, vẫn khí cũng thật là tốt, vừa tra liền tra được, có điều này cũng nhờ có khách sạn cậu chọn, vừa vặn người ta có dự bị."

"Chỗ Hạ Tình cũng biết sao?" Phó Trạch Văn tâm tình thấp thỏm.

"Ân, vừa mới gửi qua cho cô ấy, cậu có muốn số của cô ấy hay không? Hảo hảo hảo nói xin lỗi với cô ấy, cô ấy quả thực rất khổ."

"… Hảo."

Lúc này Phó A Bảo tiến tới: "Ca anh yên tâm, em khẳng định không bỏ qua cho con tiện nhân kia, lừa anh

lâu như vậy, nhìn em lợi hại cho cô ta xem!"

Trịnh Cảnh Đồng liền vội vàng kéo cậu, tâm nói nhìn cái gì vậy, em nhìn lại chính em đi, mang thai như vậy còn hành hạ.

"Em hảo hảo chờ ở bên cạnh Cảnh Đồng không được chạy loạn, em mới mang thai hơn 2 tháng, chính là thời điểm không ổn định, không cần bận tâm vớ vẩn, chuyện còn lại anh sẽ xử lý tốt, hảo hảo ăn cơm biết không?"

"Nha…" Rõ ràng muốn thay huynh đệ ra mặt, nhưng lại bị dội một bát nước lạnh, Phó A Bảo có chút ỉu xìu.

"Bất quá vẫn là cám ơn em, em thật sự là giúp anh đại ân, cũng cám ơn cậu, Cảnh Đồng." Hắn biết điện thoại di động của Trịnh Cảnh Đồng hiện tại nhất định là hands-free.

Phó A Bảo lại cao hứng lên: "Nói cảm ơn với không cảm ơn cái gì, ai bảo anh là anh trai em ni, Cảnh Đồng anh cũng không cần cảm ơn, em đều cùng anh ấy kết hôn, anh là anh trai em, cũng chính là anh trai anh ấy, đối với em trai mình còn nói cảm ơn cái gì."

Trịnh Cảnh Đồng đầy mặt hắc tuyến, em liền nhận định điểm ấy đúng không? Đều nói là anh vợ!

Phó Trạch Văn: "…" Đột nhiên đối với từ em trai này có chút sinh chán ghét a, hắn không muốn một em trai lớn hơn mình.

Phó Trạch Văn lấy được số điện thoại di động của Hạ Tình, thế nhưng vẫn không dám gọi qua, hắn hoàn toàn không biết nên biểu đạt hổ thẹn cùng áy náy của mình thế nào, hắn cảm thấy mặc kệ nói cái gì cũng không thể bù đắp lỗi lầm của mình.

***

Làm một hồi "Thần thám", giúp trong nhà đuổi đi một "Ác quỷ", Phó A Bảo rất là thỏa mãn, đối với Trịnh Cảnh Đồng cũng nhìn với cặp mắt khác xưa, cậu không nghĩ tới Trịnh Cảnh Đồng thế nhưng hữu dụng như vậy ni, kỹ năng trinh thám quả thực là max, thật lợi hại!

Hơn nữa vừa nhận được điện thoại trong nhà gọi tới, nói là chuyển phát nhanh của cậu tới, cửa hàng Tiểu Quạ Đen gì đó, cũng chính là quần áo Cos, vì thế tâm tình Phó A Bảo tốt tới cực hạn, cậu quyết định tối hôm nay liền mặc quần áo Cos xinh đẹp chụp ảnh đăng truyện!

Tán thành!

Trịnh Cảnh Đồng cũng cao hứng a, Phó A Bảo biết quần áo cos đã tới, y đương nhiên cũng biết, còn chưa

tan tầm đã có ảo tưởng, nghĩ đến A Bảo mặc cos hở hang nằm ở trên giường y nghĩ đã chảy nước miếng, y còn hoàn toàn chưa biết chuyện phải chụp ảnh đăng lên mạng đâu.

***

4h chiều, đang đi làm Đới Tuyết Dao đột nhiên nhận được một thông báo từ bên trên xuống, nói là cô bị khai trừ rồi, là thủ trưởng của cô thông báo, hơn nữa là ngay ở trước mặt tất cả đồng nghiệp của cô, thái độ cùng ngữ khí đều phi thường không tốt.

Mọi người đều có chút mông lung, Đới Tuyết Dao càng là cảm thấy hoang đương, trong tòa soạn báo ai chẳng biết lai lịch của cô a, chính là tổng biên tập đều phải cô mặt mũi, khai trừ? Khai trừ ai cũng sẽ không khai trừ Đới Tuyết Dao cô a.

"Lời của tôi cô không nghe thấy sao, tổng biên tập ra lệnh, bảo cô lập tức thu dọn đồ đạc rời đi!" Thủ trưởng của Đới Tuyết Dao là một nữ nhân trung niên, bình thường cùng Đới Tuyết Dao rất thân, ẩn ẩn còn có chút nịnh bợ Đới Tuyết Dao, nhưng tốc độ trở mặt không quen cũng nhỏ tiêu chuẩn, "Yên tâm đi, công ty cũng sẽ không thiếu bồi thường cô tiền, mau chóng thu dọn!"

"... Trần tỷ, đây là làm sao?" Mấy người bình thường cùng Đới Tuyết Dao quan hệ tốt đều vây lại đây hỏi tình huống, "Tuyết Dao công tác rất cố gắng a, như thế nào hảo hảo khai trừ cô ấy a?" Đới Tuyết Dao nhưng là bạn gái của Phó Trạch Văn, hai người đều bàn cưới xin rồi, đây là chuyện trong cả tòa soạn đều biết, ai dám đắc tội cô ta a, càng đừng nói là khai trừ.

Lẽ nào hai người chia tay? Không giống a, nếu là chia tay khẳng định Đới Tuyết Dao đâu dấu vết có thể theo, nhưng cô ta vẫn như cũ, căn bản không chia tay.

Đới Tuyết Dao cười gượng hai tiếng: "Trần tỷ, hôm nay không phải ngày cá tháng tư, chị cũng đừng đùa em nữa." Cô tính tòa soạn gan to hơn nữa cũng không dám khai trừ chính mình.

"Ai nói đùa với cô!" Trần tỷ tiến lên hai bước, đối với bàn làm việc của Đới Tuyết Dao vung lên, "Mau chóng thu dọn đồ đạc, không thu thập tôi liền tự mình động thủ! Hay là cô muốn xã trưởng tự mình đến a?"

Bầu không khí trong phòng làm việc lạnh xuống một chút, lần này không ai sẽ cảm giác là đang nói đùa, đùa giỡn tới mức độ này đó là tìm đường chết, Đới Tuyết Dao chắc chắn sẽ không để yên, cho nên chỉ có khả năng là thật, tòa soạn là thật sự muốn khai trừ Đới Tuyết Dao.

Đới Tuyết Dao trừng mắt vênh mặt hất hàm sai khiến Trần tỷ, sau đó chậm rãi đứng lên: "Lý do đâu, lý do tòa soạn khai trừ tôi đâu?" Cô muốn biết tại sao, cũng không thể để đối phương bảo cô lăn liền lăn, cô là cái gì?

"Cô quản nhiều như vậy làm gì, dù sao tòa soạn cũng không thiếu bồi tiền cô tiền!" Trần tỷ rất không kiên nhẫn, cô từ chỗ tổng biên tập biết chút nội tình, cho nên cũng không sợ đắc tội Đới Tuyết Dao.

"Tôi muốn đi gặp tổng biên tập!" Đới Tuyết Dao tâm nói ai cho các cô lá gan, lại dám vô cớ khai trừ cô!

"Tổng biên tập sớm biết cô sẽ nói như vậy, ông ấy không muốn gặp cô, cô mau chóng thu dọn đồ đạc đi thôi!"

Đới Tuyết Dao tức giận đến mức đều không biết nên nói cái gì cho phải, cùng người ta cãi lộn không phải là phong cách của cô, ảnh hưởng đến hình tượng, cho nên cô bình tĩnh một lát liền bắt đầu gọi điện thoại cho Phó Trạch Văn, việc này cô phải cùng Phó Trạch Văn hảo hảo nói một chút, nói khai trừ liền khai trừ, lúc ấy công việc này của cô là Phó Trạch Văn để người an bài, hiện tại khai trừ cô đương nhiên cũng phải để Phó Trạch Văn biết, cô ngược lại muốn nhìn một chút, những người này có dám đắc tội với Phó Trạch Văn hay không!

Cho rằng cô là đống bùn sao, tùy ý người ta xoa nắn!

71. Chương 71

"Số điện thoại bạn gọi đang bận, xin mời —"

Đới Tuyết Dao liên tục gọi vài cuộc cho Phó Trạch Văn, nhưng Phó Trạch Văn vẫn luôn đường dây bận, cô tức giận đến muốn mắng người, sớm không bận tối không bận, cố tình lúc này bận! Thời điểm một mực cần giúp đỡ lại tìm không thấy người!

Cô còn kiên trì không ngừng gọi điện thoại tìm Phó Trạch Văn vì cô giữ gìn lẽ phải, thế nhưng Trần tỷ đã không kiên nhẫn, mấy đồng nghiệp bên cạnh vây xem cũng xì xào bàn tán.

"Được rồi được rồi, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, muốn gọi điện thoại thì ra ngoài gọi, tổng biên tập nói rồi, bảo cô đi nhanh lên, thất muốn tôi động thủ a?" Trần tỷ cao lớn thô kệch, tuy rằng làm là công việc văn phòng mềm mại, thế nhưng vừa nhìn dáng vẻ liền biết vũ lực trị cũng không thấp, hất một cái bàn cũng không thành vấn đề.

Bị khiêu khích năm lần bảy lượt như thế, Đới Tuyết Dao cũng phát hỏa, cô đi lên phía trước một bước nhìn thẳng Trần tỷ: "Trần tỷ, tôi đây nhiều năm qua lao tâm lao lực vì tòa soạn như vậy, tư lịch *(tư cách và sự từng trải)* so với nhiều người ở đây đều đã lâu, xưa nay chưa từng làm chuyện bất lợi gì đối với tòa soạn, cũng không có lấy một phân tiền của tòa soạn, nói khai trừ liền khai trừ, có thể cho tôi một lý do không?"

"Tôi không để ý tới chút tiền bồi thường kia, tôi vốn không phải vì tiền mà tới nơi này làm việc, chỉ là xuất phát từ hứng thú mà thôi, chỉ cần tôi muốn, tôi hoàn toàn có thể có lựa chọn tốt hơn, để tay lên ngực tự hỏi một hồi, nhờ tôi mà tòa soạn những năm này chiến được bao nhiêu thuận tiện, có không ít chuyện là tôi giúp mọi người giải quyết, hiện tại các người lại nói cho tôi biết, tôi bị khai trừ rồi?!"

"Cô ở đây đang nói đùa với tôi sao? Trò đùa này không đáng cười chút nào, hay là tòa soạn muốn đóng

cửa? Ông chủ chạy trốn rồi hả?" *(Đệt vẫn còn mạnh mồm lắm -__-)*

Cô còn kém không nói rõ ra: Bạn trai tôi là Phó Trạch Văn, anh ấy nhiều năm như vậy cho tòa soạn không ít lợi ích, công việc này của cô cũng là Phó Trạch Văn an bài, các người là ăn hùng tâm muốn cùng Phó Trạch Văn đối nghịch a?!

"Ai u, cô liền dẹp đi, không phải là đút lót cửa sau đi vào, nói cứ như là mình có bản lĩnh thực sự vậy, còn tốt nghiệp danh giá, cũng chưa thấy cô làm dự án gì lớn, còn không bằng Tiểu Sảng mấy nàng tốt nghiệp trường trung cấp đi ra ngoài chạy tin tức ni, cô không phải đều là bạn trai phú hào kia của cô thay cô chống đỡ?" Trần tỷ lưu loát làm mất mặt, "Cô nói cô thay tòa soạn làm bao nhiêu chuyện, đó là cô tự mình làm ra sao, lúc đó chẳng phải dựa vào người khác, có gì đặc biệt hơn người."

Nói xong Trần tỷ trên dưới đánh giá Đới Tuyết Dao một phen: "Không phải tôi khinh thường cô, cô như vậy còn muốn gả vào nhà giàu? Cô có cái gì a, người so với cô xinh đẹp hơn một đám lớn, người ta đối với cô chính là vui đùa một chút, Phó Trạch Văn này kết hôn nhất định phải tìm môn đăng hộ đối, trước còn nói với chúng tôi đính hôn, khoác lác đi? Tôi đã sớm nhìn cô không vừa mắt, bản lĩnh thật sự tôi cũng không thấy được, cả ngày ở trong tòa soạn vênh mặt hất hàm sai khiến, cao quý cho ai xem ni, làm bộ như kiểu rất NB hò hét, kỳ thực cũng chỉ như vậy thôi, chính là xả đại kỳ, cáo mượn oai hùm!" *(NB: tự cao)*

Lời này của Trần tỷ cũng không phải lời vô ích, cô bình thường tuy rằng lấy lòng Đới Tuyết Dao, nhưng thành thực trong lòng vẫn là rất khó chịu, cô rõ ràng chức vị so với Đới Tuyết Dao cao hơn, tuổi cũng so với Đới Tuyết Dao lớn hơn 10 tuổi, là cấp nhân vật nguyên lão trong công ty, nhưng Đới Tuyết Dao đối với cô không chút tôn kính nào, có lúc nói chuyện xử sự còn mơ hồ muốn áp cô một đầu, đổi là ai cũng sẽ mất hứng, trước kia là vì bát cơm nhẫn nhịn, còn phải thấp kém, hiện tại rốt cục tìm được cơ hội, kia đương nhiên muốn hảo hảo trả bài một phen, lão hổ không phát uy, lại còn coi tôi là con mèo bệnh!

Ngực Đới Tuyết Dao phập phồng kịch liệt, cô tức đến nói không nên lời, cô bình thường tự nhận là người xử sự coi như không tệ, xưa nay chưa từng cùng đồng nghiệp cãi nhau, cũng không nghĩ tới sẽ bị nói như vậy, cô đâu nuốt được cơn giận này.

Trần tỷ khả năng nới tới cao hứng, căn bản không dừng lại được: "Cô hỏi một chút trong công ty có bao nhiêu người nhìn cô không vừa mắt, khoe khoang cái gì a, bảo cô đi thì đi đi, đừng ở chỗ này xả với tôi, nếu không sắp tan tầm rồi, tôi còn thực sự không có tâm tư đi lãng phí thời gian với cô, liều chết đổ thừa rất tốt sao?"

"Còn không phải vì tiền công tác, vì hứng thú, thực sự là muốn cười tới rụng răng hàm, tôi đây có hứng thú sao, cô bình thường chính là viết chút bản thảo máy móc, lúc nào thấy cô đi ra phỏng vấn qua? Đến giờ liền tan tầm, tòa soạn có lúc bận rộn tới chân không chạm xuống đất cô cũng chưa bao giờ nói tăng ca giúp đỡ, xong thời điểm phát tiền thưởng cô còn bất tài đi so sánh với người khác, cô sờ lương tâm mình một chút đi, tiền này cô cầm tới yên tâm thoải mái sao? Làm nghề này của chúng ta, nào có không tăng ca, thời điểm bận rộn mệt như một con chó còn nhiều không đếm xuể, chính là tổng biên tập so với cô còn chịu khó hơn! Cô vẫn còn ở đây cùng tôi già mồm cãi láo, còn hứng thú cái gì, nếu như mọi người trong tòa soạn cũng giống như cô mang theo cái gọi là hứng thú đi làm, tòa soạn của chúng ta còn có thể tốt hay không?! Làm tin tức chính là phải liều mạng!"

Lời này của Trần tỷ thật sự là nói tới trong tâm khảm mọi người đi, làm nghề này có đôi khi quả thật

muốn liều mạng, liền nói Đới Tuyết Dao chướng mắt nhóm tiểu phóng viên ban giải trí kia đi, là thật đặc biệt liều mạng, vì một tin tức, có thể liền một hai tuần ở trong xe, chỉ vì lấy một tin tức độc quyền kình bạo, mà Đới Tuyết Dao đi làm liền giống như mấy tiểu muội hay làm chân chạy vặt trong công ty, hoàn toàn là theo kiểu nhiệm vụ, này còn chưa tính, thái độ làm việc cá nhân không giống nhau, thế nhưng báo cáo cô cầm được so với đại bộ phận người trong tòa soạn lại nhiều hơn, rõ ràng phi thường không cố gắng.

Có điều mọi người rất rõ ràng, này chính là có lực lượng hậu trường, xã hội này chính là như vậy, nói đến khó nghe một chút, hậu trường cũng là một bộ phận thực lực, người ta mệnh tốt còn có thể có biện pháp gì.

Đạo lý này tất cả mọi người hiểu, nhưng cục diện hiện tại Đới Tuyết Dao hiển nhiên không thể đem đạo lý này lấy ra làm lý do phản bác, vậy thì đẳng cấp quá không hơn rồi.

Cô ta muốn phản bác chút gì đó, nhưng vừa mới mở miệng điện thoại di động của cô liền vang lên, Đới Tuyết Dao trong lòng vui vẻ, cô đoán là Phó Trạch Văn gọi lại điện thoại cho cô, cô trước đó gọi liên tiếp vài cuộc, Phó Trạch Văn nhìn thấy nhất định sẽ gọi lại cho cô.

Ở tòa soạn công tác lâu như vậy, cô nhưng cho tới bây giờ chưa từng hướng Phó Trạch Văn oán giận cái gì, đây là công việc Phó Trạch Văn an bài cho cô, cô vẫn phi thường nhu thuận đi làm, cũng chưa bao giờ gây sự, nhưng hôm nay thật là không thể nhịn được nữa, nhịn nữa cô chính là Ninja rùa rồi!

Thật sự cho rằng cô thích làm công việc rách nát này a, vốn là muốn trước khi kết hôn từ chức, sau đó hoặc là ở Phó gia làm trọn vẹn chức bà chủ, hoặc là tới Phó thị làm, đâu còn có thể lẫn vào cái tòa soạn nho nhỏ này a.

Nhưng coi như là thật sự không làm, đó cũng là Đới Tuyết Dao cô tự mình không muốn làm nữa, đâu có thể là bị khai trừ, cô đâu phải người tùy tiện bắt nạt như vậy a! Tôi khoác lác? Chuyện kết hôn lớn như vậy có thể khoác lác, lão thái bà cô là ăn miếng não tàn đi?!

Bất quá nhìn tên hiển thị trên màn hình điện thoại Đới Tuyết Dao thất vọng rồi, vậy mà không phải Phó Trạch Văn, là mẹ cô Lý Tú Vân, Đới Tuyết Dao kỳ quái, lúc này gọi điện thoại làm gì a?

Sau khi hung hăng trừng mắt nhìn Trần tỷ một cái liền nhận điện thoại: "Mẹ, lúc này có chuyện gì sao, con hiện tại đang bận rộn ni, có chuyện gì đợi sau rồi nói?"

Lý Tú Vân đầu bên kia điện thoại có lẽ không đợi được sau đó nói, bà đều vội muốn chết: "Dao Dao, trong nhà xảy ra vấn đề rồi!"

Đới Tuyết Dao nhíu mày: "Làm sao vậy?"

"Vừa mới có luật sư tới nhà chúng ta, nói nhà chúng ta lúc đó phá dỡ tài liệu đệ trình không đúng, dẫn đến tính toán sai giá trị bất động sản, nếu như còn muốn ở nhà hiện tại, chúng ta phải thêm tiền, bằng không liền thu hồi nhà, còn có tiền bồi thường lúc trước, nói là số tiền cũng không đúng, muốn chúng ta trả lại ni!" Lý Tú Vân đều vội muốn chết, bà ở mới ở trường học đi làm, sau đó liền nhận được một số điện thoại

xa lạ, cùng bà bàn bạc việc phá dỡ mấy năm trước, mà trước lúc này Đới Tu Văn cũng vừa hay nhận được một cuộc điện thoại như vậy.

Hai người cuống lên, đều cảm giác chuyện này không có khả năng a, lúc trước phá dỡ đúng là động chút tay chân, nhưng đất đai sở hữu này thương lượng chính là Phó gia a, là đặc biệt cửa sau cấp nhà cho bọn họ a, chủ nhà người ta đều đồng ý, đâu có thể tính là bọn họ lừa gạt ni.

"Mẹ đừng vội, mọi người đoán chừng là bị lừa, giấy tờ bất động sản thẻ tiết kiệm ngân hàng gì đó để đấy, không nên tùy tiện đưa cho người khác." Đới Tuyết Dao nghe chuyện như thế phản ứng đầu tiên chính là gặp tên lừa đảo, cô ngược lại không gấp, chuyện nhà ở mọi người rõ ràng trong lòng, nhà cô trước đây hoàn toàn là làm theo quy trình bình thường, là Phó thị tự mình cho phương tiện.

Vì thế nhất định là gặp phải lừa đảo, hiện tại lừa đảo thật càn rỡ, lá gan thật là lớn, này cũng có thể lừa, may là nhà cô biết nội tình, không thì thật là có khả năng bị lừa.

"Nhưng cha con gọi điện cho Phó Trạch Văn đều đường dây bận, luật sư vừa nãy kia nói phải ngay mặt cùng nhà chúng ta đàm luận, hiện tại đều đến nhà rồi, chứng minh đưa ra đều có, liền một mực chắc chắn quy trình lúc trước của chúng ta không hợp pháp, bảo chúng đều đem phun ra, bằng không liền lên tòa án! Hơn nữa luật sư này nói hắn chính là luật sư của Phó thị, là công ty phái hắn tới, hắn còn đưa chứng minh công tác." Lý Tú Vân gấp đến độ sắp khóc, thật muốn đem chênh lệch lớn thêm ra này mang ra trả lại. *(ý là mang cái số tiền đền bù kia ra trả lại)*

Phải biết nhà phá dỡ bổ sung lúc trước là nơi gần ngoại thành, hoàn cảnh cùng giao thông đều không tốt, chủ yếu nhất là nhà không tốt, cùng với nhà bọn họ hiện tại ở kém không phải một chút, gần 2, 3 triệu đi, ở A thị này căn bản không hiếm lạ.

Sau đó chính là khoản phá dỡ, lúc đó Phó thị cho không ít tiền, Đới gia lại xài không ít, bình thường xài tiền như nước, còn mua hai chiếc xe, Lý Tú Vân cùng Đới Tu Văn còn mua bảo hiểm, bởi vì biết con gái về sau gả vào nhà giàu sẽ không thiếu tiền, cho nên người một nhà tiêu tiền đặc biệt không xót.

Hiện tại bảo bọn họ đem tiền trả lại, trừ phi bán xe! Khả năng còn chưa đủ!

Cha mẹ mình đều là phần tử trí thức cao cấp, làm giáo viên, một trong đó là giảng viên đại học, như thế nào hồ đồ như vậy a, Đới Tuyết Dao có chút không kiên nhẫn: "Mẹ, mẹ đừng nghe tên lừa đảo kia nói bậy, phòng ở xem như Trạch Văn tặng chúng ta, sao có thể đột nhiên nói phải trả lại, Trạch Văn hiện tại chắc đang bận, vì thế không thể gọi điện thoại, con vừa cũng tìm tới anh ấy, đang bận, 2 người đuổi tên lừa đảo kia ra ngoài, hắn không đi liền báo cảnh sát! Người khác nói gì 2 người sẽ tin a, 2 người không nên để hắn tới cửa!"

Lý Tú Vân chần chờ nói: "Dao Dao a, con hãy thành thật nói với mẹ, con không phải là cùng Trạch Văn cãi nhau a?" Bà lúc đó nghe được Phó thị muốn thu hồi phúc lợi phá dỡ thêm ra, điều đầu tiên nghĩ tới chính là vấn đề tình cảm của con gái, nếu như tình cảm của con gái và Phó Trạch Văn tan vỡ, Phó thị làm như vậy là có khả năng, cho nên bà mới gấp gáp như vậy, nhưng bà cũng chưa có nghe con gái nói qua chuyện liên quan, chỉ là hoài nghi.

“Không có chuyện đấy, mẹ nghĩ hơi nhiều rồi.” Đới Tuyết Dao có chút chột dạ, cô trước kia xác thực cùng Phó Trạch Văn làm căng, thế nhưng cô có lợi thế là có con, tâm trách nhiệm cùng cảm giác áy náy tăng cao Phó Trạch Văn qua không bao lâu nhất định sẽ quay đầu lại, cô không vội, đính hôn nhất định sẽ đúng hạn cử hành, đến thời điểm cũng sẽ đến tòa soạn này làm mù mắt chó của mấy người não tàn ở đây!

”Nếu như đây không phải lừa đảo, con đây đoán việc này Phó Trạch Văn không biết, là người khác của Phó thị làm, mẹ cũng biết, Phó thị lớn như vậy, Trạch Văn nhưng thế nào có thể chuyện gì cũng đều tự mình phụ trách, khả năng người điều tra hồ sơ phụ trách mảng này trong công ty phát hiện phá dỡ nhà chúng ta có vấn đề nên mới để luật sư đến, không có việc lớn gì, đợi con nói với Trạch Văn một tiếng là được.

Nghe được con gái cùng Phó Trạch Văn trước mắt không có vấn đề Lý Tú Vân an tâm, chỉ cần con gái bên này không thành vấn đề, những chuyện khác cũng không phải là vấn đề.

“Vậy được, vậy mẹ cúp điện thoại trước, con sau đó cùng Trạch Văn nói chuyện này một chút, thực sự là suýt chút nữa hại mẹ bệnh tim đều phát ra, con quay đầu lại cần phải hảo hảo cùng Trạch Văn nói một chút, hảo hảo giáo huấn muốn nhân viên không rõ kia!”

“Con biết rồi mẹ, con sau đó cùng Trạch Văn nói.”

Trò khôi hài của Đới gia người đứng ở bên cạnh cũng nghe không hiểu, có điều Trần tỷ biết chút nội tình, cô lúc trước sau khi liên hệ một chút liền hiểu được, sau đó cười lạnh nói: “Ha ha, tôi vừa mới nói cái gì, Phó Trạch Văn người ta đối với cô chính là vui đùa một chút, hiện tại người ta chơi chán, công tác an bài cho cô thu hồi, nhà ở cùng tiền cho cô cũng muốn thu hồi, tuy nói nam nhân làm vậy có chút keo kiệt, bất quá này vốn không phải của cô, người ta thu hồi cũng không có gì đáng trách, tôi còn có thể lý giải.”

“Còn theo chúng tôi ra vẻ, chia tay thì chia tay, cũng không có cái gì mà ngượng ngùng nói, còn mặt dày nói muốn đính hôn, cũng không xem xem nhà cô cái đạo đức gì, quả thực cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Sớm thu dọn đồ đạc một chút rồi cút đi, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ, tôi là muốn tốt cho cô, miễn cho cô về sau càng khó coi.” Trần tỷ phất tay một cái đuổi người.

Đúng lúc này điện thoại của Đới Tuyết Dao lại reo, lúc này nhưng là điện thoại của Phó Trạch Văn, Đới Tuyết Dao nhìn thấy tên Phó Trạch Văn mắt sáng lên, tôi đã nói rồi, tôi gọi điện thoại nhiều như vậy, Trạch Văn khẳng định sẽ gọi lại.

“Uy, Trạch Văn.” Đới Tuyết Dao một bên vô cùng phấn khởi nhận điện thoại một bên dùng ánh mắt khinh bỉ quét về phía Trần tỷ, hai chữ Trạch Văn nói tới đặc biệt lớn, nói đúng là cho Trần tỷ cùng các đồng nghiệp ở đây nghe.

Tôi cùng Phó Trạch Văn tình cảm rất tốt, các ngươi muốn chế giễu có thể nghỉ ngơi một chút.

Phó Trạch Văn đầu dây điện thoại bên kia lời thừa thãi gì cũng không nói, đổ ập xuống liền hỏi: “Tôi hỏi cô, cô khi đó chuyện mang thai là thật sao?”

Đới Tuyết Dao cả kinh, không thể nào, lẽ nào Phó Trạch Văn bắt đầu hoài nghi? Hẳn là sẽ không đi, báo cáo lúc trước của bệnh viện là cha cho người làm cho, đặc biệt tin cậy, nói tuyệt đối sẽ không gặp vấn đề, hơn nữa cũng đã nhiều năm như vậy, Phó Trạch Văn nếu như thật sự muốn điều ta lúc trước liền điều tra, đâu sẽ chờ tới bây giờ.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận Đới Tuyết Dao lại có sức lực: "Làm sao vậy đột nhiên hỏi cái này?"

"Cô liền trả lời có đúng không?" Ngữ khí Phó Trạch Văn thật sự không tốt.

"Đương nhiên là đúng, ban đầu anh tận mắt nhìn, em lừa anh làm cái gì, em nói loại nói dối này với anh danh tiếng của em có lợi ích gì?!" Đới Tuyết Dao ủy khuất, "Anh có lương tâm hay không, đột nhiên hỏi cái này có ý gì, anh không biết em lúc đó có biết bao thống khổ sao?"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó thanh âm lạnh như băng Phó Trạch Văn thanh âm lạnh như băng từ đầu kia truyền tới: "Tôi không biết cô thống khổ hay không, tôi chỉ biết, cô tại sao phải đem một đứa nhỏ không phải của tôi nói thành của tôi? Cô nói cô mang thai, cô nói cô sảy thai, tôi tin cô, nhưng coi như thật sự mang thai sẩy thai, đứa bé kia cũng không phải của tôi! Cô lừa tôi 6 năm!"

Tim Đới Tuyết Dao đều suýt nữa ngừng đập, cô sợ đến đều không dám nói, sao có thể, Phó Trạch Văn sao có thể biết cô nói dối!

72. Chương 72

"Anh đang ở đây nói gì vậy Trạch Văn!" Kinh hách qua đi Đới Tuyết Dao lập tức liền cố gắng để cho mình trấn định lại, cô cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy Phó Trạch Văn không thể nào phát hiện ra sơ hở, cô rõ ràng làm tới chu mật như vậy, có lẽ Phó Trạch Văn là nghe nói cái gì đó hoài nghi mà thôi, cũng không có chứng cứ xác thực, vì thế sau khi suy nghĩ cẩn thận Đới Tuyết Dao tâm lại thu trở về, mặc kệ xảy ra chuyện gì, không thể sợ hãi, không thể tự loạn trận cước (*), trước tiên hiểu rõ tình huống lại nói. *(Tự loạn trận cước: Em không hiểu câu này nhưng em đoán là giống câu "Chưa đánh đã khai" hoặc là "Cầm đèn chạy trước ô tô" thì mới hợp tình huống này)*

Nơi này không phải chỗ nói chuyện, Đới Tuyết Dao dưới ánh mắt của mọi người ra khỏi văn phòng, cô muốn tìm một chỗ khuất cùng Phó Trạch Văn gọi điện thoại, Trần tỷ tức gần chết, có điều bởi vì tên vừa nãy trong điện thoại gọi chính là Phó A Bảo, vì thế đột nhiên có chút kiêng kỵ Đới Tuyết Dao, vạn nhất sự tình sau đó chuyển ngoặt lại có lẽ liền to chuyện, trước tiên quan sát một chút đi, có điều vừa nãy tổng biên tập mới nói tới khẳng định như vậy, hẳn là sẽ không sai đi?

Phó Trạch Văn cười lạnh: "Tôi đang nói cái gì chính trong lòng cô rõ ràng, tôi gọi điện thoại cho cô liền là vì thông báo cho cô, đính hôn hủy bỏ, đây mới chỉ là bắt đầu!"

Đới Tuyết Dao sấm sét giữa trời quang: "Phó Trạch Văn, anh còn có lương tâm hay không, em lúc trước đúng là hoài nghi người nhà của anh, thế nhưng đó là em lo lắng bọn họ bị lừa, cho nên liền như vậy giúp

anh thoát khỏi ngòi nổ của em? Hiện tại thậm chí còn nói lý do có chút mạc danh kỳ diệu vu cho em, anh có biết chuyện này đối với một người phụ nữ nói tới lời này các độc cỡ nào không? Hay là anh còn nhớ thương Hạ Tình, em ngày đó nói kích thích đến anh anh muốn trả thù em như vậy!"

"Vừa nãy em còn kỳ quái ni, hiện tại em toàn bộ minh bạch, công việc của em cũng là anh giở trò quỷ đi, là anh nói với tổng biên tập muốn khai trừ em đi? Sau đó còn có khoản phá dỡ nhà của nhà em, em còn cho là người khác của Phó thị không biết nguyên do làm ra, không nghĩ tới dĩ nhiên là anh!" Đới Tuyết Dao nói xong khóc rống lên, "Người khác đề nói, nam nhân tàn nhẫn lên liền chia tay so với nữ nhân khác ác độc hơn nhiều, anh là người tàn nhẫn nhất mà em từng gặp! Anh biết lúc trước em bỏ đứa con kia có bao nhiêu đau khổ không? Các anh tự hỏi lòng chút đi, anh xứng đáng với em sao?! Lúc trước em cũng không có ý định để anh chịu trách nhiệm với em, chủ động sẩy thai cùng anh rũ sạch quan hệ, là anh tự mình đến nói phải chịu trách nhiệm, em ép buộc anh sao?"

"Nhưng kết quả thế nào, em lãng phí thanh xuân nhiều năm như vậy lấy lại được cái gì? Nhiều năm như vậy em đối với anh yêu cầu quá đáng cái gì sao, quá trình chúng ta yêu đương hoàn toàn quái dị được chưa, chả có ai yêu đương giống như chúng ta! Hiện tại anh tùy tùy tiện tiện tìm cái cớ, hay là đối với nữ nhân mà nói lấy cớ ác độc nhất đuổi em đi! Anh sờ lương tâm anh một chút đi, anh xứng đáng với em sao?! Anh không bằng lúc trước liền quyết tâm không nhìn em, dù sao em cũng là một người bình thường không có bối cảnh làm sao đấu lại được với Phó gia các anh, còn có thể bó buộc anh như thế nào?"

"Anh nếu như tàn nhẫn như vậy lúc trước cũng không cần đồng ý nói chịu trách nhiệm với em a!" *(con mẹ này nói nhiều vl ý -__-)*

Đới Tuyết Dao đây là đang trên ngôn ngữ kích thích Phó Trạch Văn, nếu như có thể có hiệu quả khiến Phó Trạch Văn hổ thẹn quay đầu liền tốt nhất, nếu như không thể, vậy thì tới Phó gia cùng cha mẹ Phó Trạch Văn hảo hảo nói một chút, cô cùng cha mẹ Phó Trạch Văn sống chung nhiều năm như vậy, biết hai người kia biết chuyện đã xảy ra khẳng định sẽ bồi thường cho cô thỏa đáng, thanh xuân 6 nă, đối với bất kỳ nữ nhân nào mà nói đều rất quan trọng, cô trước đây cái gì cũng không cần chính là vì thu hoạch lớn hơn cuối cùng, mà nếu như thu hoạch không được, đương nhiên hi vọng có bồi thường khác, một nữ nhân có thể có mấy năm thanh xuân, cô cơ hồ toàn bộ đầu tư ở trên người Phó Trạch Văn.

Bất quá cô rất kỳ quái, Phó Trạch Văn rõ ràng không phải người tra như vậy, tại sao đột nhiên nói loại lời nói này, lẽ nào thật sự có người ở trước mặt hắn thị phi cái gì sao, cô nghĩ tới lần trước cùng Hạ Tình gặp mặt, lẽ nào Hạ Tình nhận được kích thích của cô liền tới chỗ Phó Trạch Văn tố khổ? Đem chuyện đêm đó nói ra rồi?

Có điều Đới Tuyết Dao lại nghĩ nghĩ, Hạ Tình không có chứng cứ a, Phó Trạch Văn sáng hôm đó tỉnh lại nhìn thấy nhưng là Đới Tuyết Dao cô, này có thể so với hoa ngôn xảo ngữ gì đều hữu dụng hơn.

Nghĩ như vậy, Đới Tuyết Dao tràn đầy tự tin với bản thân.

Phó Trạch Văn cũng thực sự là rất kiên nhẫn, hắn thế nhưng kiên nhẫn đem toàn bộ lời nói của Đới Tuyết Dao nghe xong, cuối cùng còn hỏi một câu: "Còn có cái gì chưa nói hết không, cô có thể tiếp tục, tôi đều nghe."

Đới Tuyết Dao tỏ vẻ tạm thời không có, cô muốn nghe một chút Phó Trạch Văn nói như thế nào, sau đó xem tình huống đánh trả.

Thế là Phó Trạch Văn thong thả mở miệng nói: "Buổi tối sáu năm trước cô đến cùng đã làm cái gì có muốn tôi tỉ mỉ cùng cô nói một chút không? Cô có biết video quan sát chuyện ngày hôm đó trong quán rượu đều thu lại không? Lúc đó tôi uống rượu còn tưởng mình nhớ lộn, cho nên cũng không muốn đi điều tra, vì thế tôi bị cô đùa bỡn 6 năm!"

Thời điểm nghe tới camera theo dõi Đới Tuyết Dao trong cổ họng giống như là đột nhiên có một đoàn bông, cô một chữ đều cũng không nói ra được, giống như rơi vào hầm băng chính là cảm giác hiện tại của cô, theo dõi, cô căn bản chưa từng có nghĩ tới thế nhưng sẽ có thứ theo dõi này, như thế thì, coi như thật sự có, vì cái gì lại ở ngày hôm nay 6 năm sau nhảy ra!

"Tôi thật sự không nghĩ tới cô thế nhưng lại ác độc như vậy, Hạ Tình cùng cô một ký túc xá, bình thường các cô tỷ muội tương xứng, cô suy xét qua cảm nhận của cô ấy chưa sao?! Cô cũng nói, có chuyện đối với một cô gái thật sự mà nói quá mức ác độc, nhưng là cô lại làm với cô ấy! Tôi không thể tưởng tượng được lúc đó cô ấy thương tâm tuyệt vọng đến cỡ nào! Cô vẫn là con người sao?!" Phó Trạch Văn mắng chính là Đới Tuyết Dao, nhưng làm sao không phải đang mắng chính hắn, là hồ đồ của hắn dẫn đến chuyện này, "Cô hiện tại còn có thể nói con của cô là của tôi? Tôi không biết cô cùng ai phóng đãng mang thai con hoang, vừa vặn vu đến trên đầu tôi, đương nhiên muốn sẩy thai, không bỏ chẳng phải là sau đó nguy hiểm bại lộ, Phó Trạch Văn tôi đời này chưa từng gặp qua nữ nhân nào ác độc như cô!"

"Không phải, Trạch Văn anh nghe em giải thích!" Đới Tuyết Dao cũng không biết mình nên giải thích thế nào, cô ta hiện tại chỉ hy vọng thời gian có thể quay ngược lại 5 phút đồng hồ, những lời nói vừa nãy kia nói tới quá đầy đủ, không cho mình lưu lại một chút đường sống, cho nên hiện tại ngay cả phản bác cũng đều không nói ra được, "Em lúc đó không phải cố ý, em chỉ là bởi vì thích anh, em chỉ là yêu anh."

"Tôi không nhiều lời với cô, đừng nói câu yêu tôi thế lọ thế chai, cô khiến tôi buồn nôn, lúc trước tôi đối với cô có bao nhiêu áy náy, hiện tại tôi liền có nhiều ghê tởm như thế! Đừng cho là tôi sẽ buông tha cô như vậy, chuyện cô đã làm với Hạ Tình, tôi sẽ từng cái hồi báo lại cho cô!" Phó Trạch Văn nói xong liền cúp điện thoại.

Đới Tuyết Dao đã sợ đến mức không khóc nổi, sau khi phục hồi lại tinh thần cô vội vàng bắt đầu gọi điện thoại cho Phó Trạch Văn, hi vọng lời giải thích của mình có thể khiến Phó Trạch Văn mềm lòng, chủ yếu nhất là, cô cũng không có cùng bất cứ kẻ nào xảy ra quan hệ, cô là ý đồ xấu, thế nhưng không phải loại nữ nhân dâm loạn kia, những chứng minh của bệnh viện kia của cô đều là ngụy tạo, Đới Tuyết Dao biết một nam nhân coi trọng loại chuyện này cỡ nào, Phó Trạch Văn sinh khí lớn như vậy phỏng chừng nguyên nhân đại bộ phận chính là đứa trẻ không phải của hắn.

Không sai, chính mình nên hảo hảo cùng Phó Trạch Văn giải thích chuyện con cái, tốt xấu gì 2 người cũng sống chung 6 năm, tuy rằng không có làm chuyện tình nhân nên làm, thế nhưng sẽ không có khả năng một chút cảm tình đều không có đi, liền xung những tình cảm này, cô hy vọng Phó Trạch Văn có thể hạ thủ lưu tình, đúng, cô là làm chuyện thiệt người lợi mình, thế nhưng lúc đó đúng là lâm thời nảy lòng tham, cũng không có dự mưu gì, đối mặt với mê hoặc như vậy, cô sao có thể không động lòng.

Có điều thời điểm cô gọi điện lại liền không gọi được, xem tình huống Phó Trạch Văn là đem cô kéo vào sổ

đen.

"Bang!" Điện thoại di động của Đới Tuyết Dao rơi trên mặt đất, mất đi hi vọng, ngón tay cô đã không còn một chút khí lực, sau đó cả người cũng cùng xụi lơ ở trên mặt đất, cả người đều tràn ngập tuyệt vọng, Phó gia tài đại khí thô, nếu như Phó Trạch Văn thật sự muốn trả thù cô, còn nhiều thủ đoạn, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ…

Đới Tuyết Dao trong lòng hiện tại nghĩ cái gì cũng không có người để ý, người biết chuyện này cơ hồ đều nghĩ làm thế nào giết chết cô, liền ví dụ Trịnh Cảnh Đồng đi, y cảm giác mình có thể nhân cơ hội này giành được hảo cảm của anh vợ. *(ôi meto anh -_-)*

Kỳ thực y cảm thấy anh vợ Phó Trạch Văn này đã đối với em rể y đây chậm rãi tiếp thu rồi, hôm nay nhưng là giúp hắn đại ân ni! Mình sẽ không ngừng cố gắng!

Bất quá y còn chưa nghĩ ra biện pháp thích hợp, bởi vì hiện tại trong đầu y nghĩ tới đều là trang phục cos của A Bảo, chưa tới giờ tan tầm trong lòng đã đáng khinh miên man suy nghĩ, về đến nhà nhìn thấy gói hàng càng là không phải! Ngẫm lại thực sự là muốn chảy máu mũi!

Lúc trước mua thời điểm bỏ thêm tiền, chủ quá làm tới rất nhanh, một tuần liền giao hàng cho Phó A Bảo, nhìn bao bì gói hàng Tiểu Quạ Đen kia, Phó A Bảo mừng rỡ xoay quanh, cơm cũng không hảo hảo ăn, cậu đã lâu không cầm qua cosplay, trong lòng cực kỳ muốn, thừa dịp hiện tại bụng còn chưa có lớn liền mặc vài lần, qua một tháng nữa vóc người biến dạng khẳng định nhanh, còn muốn mặc liền phải chờ sang năm sinh con xong.

Hai người vội vàng ăn cơm chiều liền hứng thú bừng bừng trở về phòng, khiến Hứa Dung và Trịnh Trí Viễn đều kỳ quái, thần thần bí bí làm cái gì ni, hai ngày nay trong nhà nhận được không ít gói hàng, không thấy hai người này có bao nhiêu hưng phấn a, như thế nào hôm nay cao hứng thành cái dạng này, trong túi này thả cái gì a?

Phó A Bảo cảm thấy thứ này không có gì không thể nói cho người khác biết, chỉ là trong lòng cậu quá mức sốt ruột chưa kịp nói, Trịnh Cảnh Đồng liền cảm thấy thứ này không thích hợp nói cho người ngoài, đây là tình thú vợ chồng ni, cha mẹ đương nhiên không thể biết rồi!

"Coong coong coong coong!!" Phó A Bảo dùng chìa khóa làm dao rạch băng dán gói hàng, thân là Vua Taobao, cậu phi thường hưởng thụ loại vui vẻ mở ra gói hàng này, quả thực vô cùng thoải mái!

Gói hàng sau khi mở ra bên trong là mấy bộ quần áo, đều xếp riêng vào từng túi, còn có sách hướng dẫn sử dụng, Phó A Bảo cầm lấy một bộ trong đó đặt ở trên mặt hạnh phúc ma sát a ma sát, rất tốt rất tốt, sau này nhất định phải thay đổi chụp một đống ảnh đẹp, đến thời điểm nhất định sẽ nhận được một đống lớn lời khen! Hi hi ~

Trịnh Cảnh Đồng rất nóng ruột: "A Bảo em xem em trước tiên mặc bộ nào, anh cảm thấy bộ này thật không tệ." Y chỉ là lúc trước nhìn vừa ý nhất bộ cos này, chính là bộ bó sát Lolita hút máu kia, phi thường bại lộ.

"Được rồi." Phó A Bảo gật gật đầu, cậu không có ý kiến gì, dù sao đều phải mặc, cũng đều muốn phải chụp ảnh, thứ tự trước sau không quan trọng, hơn nữa bộ này cậu không chuẩn bị hóa trang, không có ma tóc giả đồng bộ này, đến thời điểm chụp bộ phận từ đầu trở xuống là được, thỏa thỏa không thành vấn đề, "Em vào phòng tắm thay quần áo, anh không cho phép nhìn lén a! Trở lại anh chụp ảnh cho em, trước đây đều là anh trai em giúp em chụp." Phó A Bảo mạnh mẽ trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng một cái, cậu phi thường không yên lòng, ở trong mắt cậu Trịnh Cảnh Đồng chính là đại danh từ sắc lang.

"Yên tâm đi, thỏa thỏa!" Trịnh Cảnh Đồng đầu gật giống như gà con mổ thóc, chụp ảnh cái gì, đương nhiên phải là hắn bạn đời danh chính ngôn thuận này tới chụp, khẳng định chụp tới đặc biệt tốt, các loại góc độ đều không có vấn đề, đặc biệt cái chân dài lớn cùng rốn đáng yêu kia! Trịnh Cảnh Đồng ta tới chụp các ngươi đây!

73. Chương 73

Chất vải quần áo không tệ, Phó A Bảo là khách hàng trung thành của tiệm này, cũng lời bởi vì chất lượng nhà bọn họ tốt, thợ khéo léo tinh tế, sẽ không giống mấy bộ quần áo cos chất lượng kém nhìn trong nhìn vẫn tốt như vậy, vừa nhìn hàng thật liền byebye, như vậy căn bản không thể mặc tới chỗ triển lãm Anime, rất không có đẳng cấp cao.

Xoạch, cửa phòng tắm đóng lại, nghe thanh âm hẳn là còn khóa trái, Trịnh Cảnh Đồng cũng không để ý, y cũng không muốn nhìn lén, nhất sẽ bị đánh, chờ thêm một đoạn thời gian nữa tình cảm hai người tốt rồi sau đó làm tiếp loại chuyện như vậy đi….

Nghĩ đến sau đó A Bảo sẽ mặc quần áo bại lộ bó sát đi ra Trịnh Cảnh Đồng liền nhộn nhạo, y lật bên dưới gói hàng trong hòm ra, đem mấy bộ quần áo khác xem hết lần này đến lần khác, bởi vì còn chưa có mặc lên người, cũng chỉ là một khối vải dệt, không nhìn ra được cái gì, vì thế y liền cầm sách hướng dẫn cùng ảnh mẫu lên xem, quả thực càng xem càng kích động.

Xoạch, cửa phòng tắm trong chốc lát lại mở ra, Phó A Bảo nói nhỏ đi ra: "Có phải là có chút chật hay không, em theo size trước kia của em làm, lẽ nào gần đây mập hơn chút?"

Nói xong Phó A Bảo ngẩng đầu nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Anh thấy thế nào? Em tự soi gương cảm thấy cũng được, thế nhưng mặc cảm giác có chút hơi chật, cảm giác là lạ."

"Đây là bó sát người, khẳng định chật, đừng lo, lớn hơn một chút mặc vào sẽ không có hiệu quả." Trịnh Cảnh Đồng phi thường muốn che mũi, y cảm giác mình đã không thể được rồi, cảnh thật trước mắt này xem ra so với ảnh mẫu cửa hàng cung cấp kích thích hơn nhiều.

Da Phó A Bảo vừa trắng vừa mềm, nửa người trên là áo ngực màu đen, mặt sau còn có hai cái cánh nhỏ màu đen, theo chuyển động của Phó A Bảo lắc la lắc lư, tâm Trịnh Cảnh Đồng cũng là lắc la lắc lư theo.

Nửa người trên ngoại trừ áo ngực màu đen này, còn có hai cái găng tay hở ngón màu đen, trên cổ còn có vòng cổ màu đen, tiếp đó liền không có, toàn bộ cái bụng trắng bóng đều lộ ra, rốn đáng yêu đập vào mắt

Trịnh Cảnh Đồng, y đều muốn dẩu môi qua, thật là đáng yêu! Rất muốn sờ một cái hôn một cái cọ cọ một cái, giống như lần trước vậy.

Nửa người dưới cũng phi thường đơn giản, là một cái váy da nhỏ màu đen, đương nhiên cũng là bó sát người, vừa vặn bao đến dưới mông, một chút cũng không nhiều hơn, vị trí trọng điểm được vừa vặn giấu đi, Trịnh Cảnh Đồng không nhìn thấy, bóp cổ tay đến cực điểm.

Có điều cũng may hai chân to dài này nhìn không sót cái gì, thực sự là vừa trắng vừa mềm lại vừa xinh đẹp, rất khó tưởng tượng đây là chân của nam nhân, thực sự là rất muốn đi sờ một cái.

Đáng tiếc Trịnh Cảnh Đồng không dám, y cảm thấy y vừa vung tay liền bị đánh, cơ hội tốt giống như lần trước không phải ngày nào cũng có.

"Nói cũng phải nha." Phó A Bảo gật gật đầu, "Không bó không dễ nhìn ni, đáng tiếc giày của em không thích hợp, sau đó thời điểm chụp ảnh chỉ có thể để chân trần rồi." Chân Phó A Bảo không phải quá lớn, thế nhưng cậu đi không được giày đồng bộ quần áo này, là giày cao gót rất cao, cậu xỏ vào nhất định sẽ ngã, hơn nữa coi như có thể cậu hiện tại cũng không thể xỏ, đang mang thai ni.

Trịnh Cảnh Đồng vội vàng nịnh hót nói: "Để chân trần cũng rất tốt, có một phong vị khác." Chân trắng nõn nà này thả bên trong giày nhiều không tốt, để trần được, để trần đáng yêu, vẫn là rất muốn sờ một cái ni.

"Anh nói cái gì?" Phó A Bảo trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng, "Lời này em nghe làm sao lại không đúng vị như thế a, giống như sắc lang vậy." Nói xong cậu còn lùi lại mấy bước.

Trịnh Cảnh Đồng thật muốn cho mình 2 cái bạt tai, trong lòng nghĩ cái gì liền nói ra ngoài, xem đi, một móng vuốt cũng không sờ được, còn đem người dọa sợ, cuối cùng chịu thiệt vẫn là mình: "Không, A Bảo em nghĩ nhiều rồi, chính là anh khen em mặc đẹp, em mặc thế nào cũng đẹp! So với mấy người mẫu kia mặc đẹp hơn!"

Lời này Phó A Bảo thích nghe, cậu lại dương dương đắc ý, cộc cộc cộc chạy tới giữa phòng xoay vài vòng, sau đó chạy đến gương lớn phía bên phải soi rồi lại soi, thực sự là càng xem càng vừa lòng!

"Anh xem em còn chỗ nào cần sửa lại không?" Phó A Bảo một bên soi gương một bên hướng Trịnh Cảnh Đồng trong gương trưng cầu ý kiến, "Anh nhìn hộ em một chút, em sau đó liền phải chụp ảnh kia mà."

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói đây là cơ hội ra tay tốt a, vì thế đầy mặt nghiêm túc đi lên phía trước: "Anh nhìn kỹ cho em một chút, chụp ảnh cũng không thể qua loa, vấn đề chi tiết nhỏ rất quan trọng, đặc biệt mặt sau gì đó."

Phó A Bảo rất tán thành: "Vậy anh kiểm tra một chút giúp em, chỗ nào không tốt anh chỉnh chỉnh giúp em, mặt sau em cũng không nhìn thấy."

"Ai!" Trịnh Cảnh Đồng trong lòng hồi hộp, thế nhưng để tỏ vẻ mình không phải sắc lang cho nên trên mặt vẫn là đặc biệt nghiêm túc, y ngụy trang tới rất mệt mỏi.

"Ai u, khóa kéo và cánh này đều có chút lệch." Trịnh Cảnh Đồng chỉ vào cánh nghiêm túc nói hươu nói vượn.

"Ngô, em chỗ này rất tốt a, không lệch a." Phó A Bảo ở trước gương đứng thẳng, nhìn hai cánh nhọn từ bên cạnh người cậu nhô ra, không có vấn đề a, trái phải đều rất đối xứng.

"Em đương nhiên không nhìn ra, thật ra cánh này lắc lắc ni, em không phải cảm thấy có chút không thoải mái sao, chờ anh sửa lại giúp em liền biết."

"Nha, vậy anh làm đi."

Trịnh Cảnh Đồng trong lòng mừng thầm, y đem ngón tay vói vào bên trong vải dệt, nói là muốn sửa lại gốc cánh, bên ngoài làm không được ni, kỳ thực đều là nói bừa, cũng chính là nhân cơ hội này ở dưới vải dệt cọ cọ phần da lưng bóng loáng vài cái, xúc cảm này, quả thực muốn lên trời, thực sự là rất trơn!

Sau khi cọ cọ vài cái Trịnh Cảnh Đồng còn chưa muốn buông tay ra: "Thế nào, hiện tại có cảm giác thoải mái hơn chút không, không có chật nữa đi? Nhìn cánh, có phải cân đối hơn chút không?"

"Anh đừng nói nữa, thật đúng là như vậy." Phó A Bảo gật gật đầu, xác thực cảm thấy không chật như vậy nữa rồi.

Kỳ thực có cái gì đâu a, vừa nãy Trịnh Cảnh Đồng đem ngón tay thò vào trong vải dệt, Phó A Bảo lập tức cảm thấy căng lên, chờ ngón tay Trịnh Cảnh Đồng đi ra, không phải lỏng hơn chút sao.

"Mặt trên được rồi, còn phía dưới ni." Trịnh Cảnh Đồng lại bắt đầu có ý đồ xấu, váy da nửa người dưới cũng phải "Sửa lại" ni.

Phó A Bảo nghiêng người sang soi soi: "Không thành vấn đề a, rất phẳng a."

"Em nhìn như thế khẳng định phẳng, em không biết là mặt sau lệch đâu, không nhìn thấy toàn cảnh căn bản không thấy được."

"Như vậy a, vậy anh sửa lại cho em chút đi, em cũng không biết lệch chỗ nào, em nhìn chỗ nào cũng rất tốt." Sau khi trải qua sửa sang lại vừa nãy, Phó A Bảo đã mạnh mẽ tin tưởng Trịnh Cảnh Đồng rồi.

Có câu nói này Trịnh Cảnh Đồng an tâm, mặt y không cảm xúc mà đem bàn tay tội ác hướng về nửa người dưới của Phó A Bảo, nhưng thành thực bên trong đều là ý nghĩ đáng khinh.

u

74. Chương 74

Phó A Bảo là người rất chú trọng chi tiết nhỏ, quần áo cos là màu đen, hơn nữa là bó sát người, chủ yếu nhất là váy da nhỏ màu đen rất ngắn, quần lót vô cùng quan trọng.

Váy da nhỏ như vậy bên trong mặc quần lót màu trắng sao? Có thể mặc quần lót lớn đi? Hay là không mặc gì cả?

Khẳng định đều không được a! Khẳng định cũng không phải mặc quần lót bó sát người màu đen a, quần tam giác hoặc chữ T đều được, như vậy không cẩn thận lộ hàng cũng sẽ tốt hơn.

Kỳ thực chụp ảnh khẳng định sẽ không chụp tới quần lót, thế nhưng Phó A Bảo chú ý mà, coi như chỉ có mình mình biết mặc cái gì, cũng phải tỉ mỉ, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm tới tốt nhất! Không sai, cậu chính là nam nhân nghiêm túc cẩn thận như vậy! (←_←)

Hiện tại cậu mặc chính là quần lót bó sát người, bởi vì cân nhắc đến váy da thật sự rất bó, vì thế cậu chọn một cái quần lót nhỏ màu đen bó sát nhất của mình, cậu bình thường không mặc, bởi vì quá bó, ôm sát khó chịu, thời điểm cậu mua cầm nhầm size, chủ yếu nhất là quần lót này còn thấp eo, hiện tại có váy da che, nếu như chỉ mặc một cái quần lót, chậc chậc, cảnh sắc này, quá khó lường ~

Ưu việt là vừa vặn phối hợp với váy da này, hoàn mỹ che khuất biểu tượng nam tính, chỗ có hại chính là sẽ trở nên phi thường mẫn cảm, cậu tự mình đi lại ma sát như vậy liền cảm thấy có chút không tốt, chớ nói chi là bị người chạm vào.

Cho nên khi hai tay tội ác kia của Trịnh Cảnh Đồng sờ qua, Phó A Bảo không nhịn được rầm rì một tiếng, thân thể còn theo bản năng né tránh về phía trước, cậu bị kích thích một chút.

Trịnh Cảnh Đồng: "..." Ngô, lẽ nào bị phát hiện rồi hả? Nhưng anh còn chưa có chạm vào đâu, tiện tay chỉ đụng vạt dưới váy thôi a.

"Khụ khụ." Phó A Bảo nhẹ nhàng ho khan 2 tiếng che giấu xấu hổ, cậu cũng là nam giới trưởng thành bình thường, đương nhiên sẽ có phản ứng sinh lý bình thường của nam giới trưởng thành nên có, nam nhân đúng là sinh vật rất dễ dàng kích động.

"Không sao, anh tiếp tục, chân em vừa nãy bị chuột rút một chút, hiện tại tốt rồi." Phó A Bảo nói thầm trong lòng, sớm biết đã mặc quần lót khác rộng hơn, quá chặt, quả thực tồi tệ, chụp xong sớm đổi quần áo khác đi.

Bởi vì Phó A Bảo không hẳn sẽ nói dối, vì thế Trịnh Cảnh Đồng rất tin tưởng lời của cậu, cậu nói chuột rút, vậy hẳn chính là chuột rút đi, phụ nữ mang thai chuột rút không phải chuột tốt, chẳng lẽ là thiếu can-xi? Ân… Ngày mai hảo hảo nói với Lưu Việt, đây chính là vấn đề nghiêm trọng.

Tay Trịnh Cảnh Đồng lại duỗi qua, y nhìn cái mông tròn trịa cùng đùi tuyết trắng của Phó A Bảo đã muốn nuốt nước miếng, tay đều có chút run lên, tay muốn sờ tới đùi trắng bóng, thế nhưng cuối cùng vẫn là nhịn một chút đưa về phía váy.

Tay phải của y trước tiên nhẹ nhàng kéo một góc quần, nhẹ nhàng kéo động làm dáng vẻ điều chỉnh, Phó A Bảo lại nhẹ nhàng rầm rì một tiếng, có điều âm thanh rất nhỏ, thân thể cũng nhẫn nhịn không nhúc nhích, nhưng mặt hơi có chút đỏ.

Vì thế cậu thẹn quá hóa giận liền ngạo kiều: "Anh ngược lại nhanh lên chút a, muốn dây dưa như vậy tới khi nào a, em còn muốn chụp ảnh đấy, còn vài bộ quần áo phải thay ni, anh chậm như vậy em chẳng phải là phải dằn vặt rất lâu sao, anh muốn em mệt chết sao!"

"Được được được, anh nhanh lên một chút." Trịnh Cảnh Đồng đang cầu còn không được đây, y sợ động tác của mình lớn hơn sẽ khiến Phó A Bảo hoài nghi, chỉ dám động tác nhẹ nhàng, lần này tốt rồi, động tác lớn hơn không sợ.

Vì thế một bàn tay của y phủ lên trên cái mông nhỏ vểnh cao có co dãn của Phó A Bảo, chất vải của quần lót và váy da nhỏ rất mỏng, xúc cảm của ngón tay và lòng bàn tay khiến Trịnh Cảnh Đồng nhớ tới đêm đó tới giúp Phó A Bảo tắm, xúc cảm cách vải dệt cũng tốt như vậy, nói không có vải dệt…

Sau đó một tay còn lại của y liền tiến vào bên trong váy da, y nói với Phó A Bảo váy da có nếp uốn, bên ngoài kéo không được, quá chặt, cùng quần lót có ma sát, phải đem bàn tay vào sửa lại, từ bên trong kéo phẳng.

Phó A Bảo ngốc nghếch tin, còn bảo Trịnh Cảnh Đồng mau lên, thế là động tác của Trịnh Cảnh Đồng càng lớn hơn, không có cẩn thận như vậy, thủ đoạn cẩu thả, kết quả chính là mu bàn tay của y không thể tránh khỏi đụng phải da đùi phấn nộn của Phó A Bảo, Phó A Bảo kinh hô ra tiếng, suýt chút nữa liền muốn nhảy dựng lên!

"Ách… Sẽ không lại chuột rút đi?" Trịnh Cảnh Đồng rất lo lắng, nếu như Phó A Bảo thật sự không thoải mái, vậy y cũng không có tâm tư ăn đậu hủ đâu a, đau lòng ni.

"Không không, anh tiếp tục, có điều anh chú ý một chút, sửa quần áo cho em liền sửa, đừng có đông sờ tây sờ!" Phó A Bảo tức giận.

Đều là anh sắc lang không tốt, điều chỉnh quần áo còn có thể làm tới sắc tình như thế, thực sự là kỳ cục!

Tay phải của Trịnh Cảnh Đồng lại sờ soạng đi vào, thịt đùi vẫn chạm phải một chút, Phó A Bảo đã có kinh nghiệm, vì thế lúc này đã nhịn được.

Sau đó ngón tay mạnh mẽ kia cũng chầm chậm mò vào giữa váy da và quần lót, giả vờ điều chỉnh nếp uốn, cái này dẫn đến váy da càng căng chặt, cái này vốn là không phải quá co dãn, thế nhưng chất lượng lại rất tốt, kéo không hỏng, chính là đem phía trước của Phó A Bảo bao tới đặc biệt chặt, mặt Phó A Bảo càng ngày càng đỏ, cậu thực sự là hối hận rồi, size nhỏ này quả nhiên không đúng, quá chặt! Nữ nhân mặc còn ok, nhưng căn bản không phù hợp với cấu tạo sinh lý của nam nhân a, thứ nam nhân có nữ nhân không có a! Xiết lại sẽ không thích hợp!

Trịnh Cảnh Đồng dùng ngón tay sờ sờ mông nhỏ của Phó A Bảo, chỗ khe đùi và mông tương liên, nói là quần lót cũng cần chỉnh, Phó A Bảo đang mặt đỏ chột dạ, sợ bị Trịnh Cảnh Đồng nhìn ra không thích hợp, cũng liền hàm hồ ân một tiếng, biểu thị đồng ý.

Kỳ thực chỗ đó đâu có quần lót a, quần lót khá ngắn, mép quần chỉ tới giữa mông nhỏ thôi, khe dưới chính là thịt trắng trắng lại mềm mềm, Trịnh Cảnh Đồng dùng ngón tay chấm mút, sờ không còn biết trời đất đâu.

Ngô… Phó A Bảo cảm giác chỗ đó của mình hình như có chút ngẩng đầu rồi, này có thể tốt như thế nào, mặt cậu càng ngày càng đỏ, chỉ cần Trịnh Cảnh Đồng ngẩng đầu lên một cái, là có thể nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Phó A Bảo.

Đừng ngẩng đầu, đừng ngẩng đầu, a… Tiểu đệ đệ của tao mày nhanh nhanh dừng lại a, bây giờ không phải thời điểm kích động a! Ở trước mặt kẻ mà mình vẫn luôn miệng nói chán ghét có phản ứng sinh lý rất mất mặt a!

Trịnh Cảnh Đồng thấy mình trắng trợn chấm mút như thế Phó A Bảo cũng không có phản ứng lá gan liền lớn lên, ngón tay ở mông cùng khe thịt của Phó A Bảo ma sát, sau đó chậm rãi dời về phía giữa hai chân, hướng khe mông nhẹ ngàng sờ qua, cách quần lót khẽ vuốt, mang đến cho Phó A Bảo kích thích càng thêm mãnh liệt, ngứa ngáy khó chịu khiến mông nhỏ của Phó A Bảo bắt đầu nhẹ nhàng lay động, cậu sắp không nhịn nổi rồi.

Kỳ thực Phó A Bảo hoàn toàn có thể cho Trịnh Cảnh Đồng dừng tay, thế nhưng bởi vì trong lòng một mực nghĩ không thể ở trước mặt Trịnh sắc lang mất mặt cho nên vẫn nhẫn nhịn, hơn nữa toàn bộ sự chú ý của y đều đặt trước nơi có phản ứng của mình, phản ứng phi thường trì độn, liền cho Trịnh Cảnh Đồng cơ hội đắc thủ.

Mà Trịnh Cảnh Đồng giờ khắc này ni, y đang kỳ quái, sờ như vậy làm sao Phó A Bảo cũng không quay đầu lại đánh ta a, này không thể khoa học a!

Sau đó y liền ngẩng đầu, thấy được Phó A Bảo trong gương.

Phó A Bảo đang dùng một tay chống gương, sắc mặt đỏ hồng, hơn nữa hai mắt nhắm nghiền, biểu tình vẻ mặt phi thường khó chịu.

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Y không ngu cũng không ngốc, đương nhiên biết đây là cái tình huống gì.

Đều là cái tình huống này, y còn không ăn vậy thì không phải nam nhân!

Thế là ngón tay y đang ở khe mông Phó A Bảo ma sát chậm rãi dời tới phía trước, mà váy da nhỏ này lại bị chậm rãi vén lên…

Chúng ta sắp có thịt ăn nha, tuy rằng không phải thịt kho tàu nhưng cũng là thịt luộc. Thịt này được nấu trong 2 chương, nên ta sẽ làm 2 chương này xong rồi up cùng một lúc để đọc cho đỡ tụt mood =))) ta sẽ cố gắng hoàn thành 2 chương trong ngày mai, còn không thì để ngày kia nhaaa

75. Chương 75

Nam nhân là hiểu rõ nam nhân nhất, Trịnh Cảnh Đồng nhìn làn da ửng hồng của Phó A Bảo một bộ dáng vẻ rõ ràng rất muốn, liền biết phải làm chút gì đó.

Một phương diện y xác thực muốn chấm mút, đối mặt với người mình thích, dưới loại tình huống này làm sao có khả năng thờ ơ không động lòng, mặt khác cũng là bởi vì hiểu rõ nam nhân, nam nhân vào lúc này khẳng định muốn biểu đạt, A Bảo cũng là nam nhân, đều đã cái dạng này, nhẫn nhịn đối với thân thể không tốt, y lấy tư cách là chồng của A Bảo, đương nhiên phải chịu trách nhiệm ~

Vì thế ngón tay y đang ở khe mông Phó A Bảo ma sát chậm rãi rời đến phía trước, mà váy da nhỏ kia thì chậm rãi bị vén lên…

Phó A Bảo vào lúc này cũng biết lòng muông dạ thú của Trịnh Cảnh Đồng, thế nhưng thành thực mà nói, cậu chân tâm không muốn Trịnh Cảnh Đồng dừng lại, cậu hiện tại chuyện muốn làm nhất chính là tự an ủi, ai mà không tự an ủi qua, đều sẽ có nhu cầu sinh lý, dù sao cũng phải định kỳ giải quyết, nhẫn nhịn đối với thân thể không tốt.

Trịnh Cảnh Đồng đứng lên, thân thể cao lớn chậm rãi kề sát phía sau lưng Phó A Bảo, đem toàn bộ Phó A Bảo đều ôm vào trong lồng ngực, mà Phó A Bảo đã từ một tay chống gương biến thành hai tay, cậu không dám mở mắt nhìn mình trong gương, bởi vì cậu biết, dáng vẻ cậu hiện tại nhất định là một bộ rất muốn, nhìn qua rất mất mặt a.

Ngực Phó A Bảo phập phồng kịch liệt, áo ngực nhỏ cảm giác càng chặt, váy da nửa người dưới lại hoàn toàn vén lên đến eo, lộ ra quần lót nhỏ màu đen thấp eo, vóc dáng Trịnh Cảnh Đồng so với Phó A Bảo cao hơn không ít, y từ trong gương nhìn qua, dục vọng phía dưới của Phó A Bảo đã nhô lên rồi, dáng vẻ nhìn qua rất khó chịu, quần lót quá chặt, hơn nữa thấp eo, vị trí trọng điểm suýt chút nữa liền muốn lộ ra, nhìn qua Trịnh Cảnh Đồng huyết mạch phẫn trương.

Trịnh Cảnh Đồng đem đầu khoát lên trên vai Phó A Bảo, hướng cổ trắng mịn của Phó A Bảo thổi khí, điều

này làm cho Phó A Bảo run rẩy không thôi, sau đó là hai tay tội ác kia, tay trái Trịnh Cảnh Đồng chậm rãi từ cái mông nhỏ vểnh cao di chuyển tới phía trước, sờ về phía cái bụng vừa trơn vừa mềm, ngón tay ở chỗ rốn đảo quanh, cảm giác ngứa lan khắp toàn thân Phó A Bảo, eo nam nhân rất mẫn cảm, sau đó dục vọng của cậu lại càng thêm bành trướng.

Tiếp theo là tay phải, Trịnh Cảnh Đồng nơi này dùng thủ đoạn khá là xảo quyệt, y từ phía sau vói tới, từ giữa hai đùi xuyên qua, cách quần lót từng tấc từng tấc di chuyển về phía trước, nên ngón tay rốt cục đụng tới dục vọng đang sưng lên kia… "A…" Phó A Bảo phát ra tiếng thở dài khó nhịn, không biết là do liên quan tới người khác động vào, hay là sau khi mang thai thân thể biến thành mẫn cảm, Phó A Bảo cảm thấy mình bây giờ hình như đã không còn là chính mình, rất muốn, hình như muốn, nghĩ đến muốn đã phát điên! Cậu chỉ hy vọng tay Trịnh Cảnh Đồng đừng có ngừng, tiếp tục!

Nghe được tiếng rên rỉ trầm thấp của Phó A Bảo nửa người dưới của Trịnh Cảnh Đồng cũng bắt đầu có phản ứng, y liền đem tay phải rút về, Phó A Bảo mất hứng, như thế nào tay đột nhiên liền đã dời đi, anh không phải còn chưa có sờ sao, chỉ có ngón tay đụng tới thôi a!

Bất quá Trịnh Cảnh Đồng có ý tưởng khác, y đem tay rút khỏi sau đó liền đem dục vọng của mình đỉnh tới mông nhỏ vểnh cao của Phó A Bảo, cách vải dệt ở khe mông nhẹ nhàng cọ vài cái, tay phải lại trực tiếp từ phía trước nhẹ nhàng xoa nắn dục vọng của Phó A Bảo, đầu tiên là dưới dùng tay khẽ chọc, sau đó chậm rãi dời lên phía trên, từ từ gia tăng số lượng ngón tay cùng lực đạo, đều là nam giới, biết phải làm thế nào mới có thể kích thích nam nhân.

"Ân… Ngô…" Phó A Bảo khó nhịn lắc lư mông, cậu nhịn không được hơi hướng về phía trước ưỡn cao nửa người dưới, muốn càng gần sát tay Trịnh Cảnh Đồng, người này xảy ra chuyện gì, như thế nào lại ý đồ xấu như vậy, cũng không làm cái gì tính thực chất, chính là hơi hơi sờ vài cái, còn chưa thỏa mãn đâu! Muốn đụng chạm nhiều hơn… Muốn cái gì liền có cái đó, Trịnh Cảnh Đồng rốt cuộc đem toàn bộ bàn tay đều bao phủ nơi sưng trướng bị quần lót bao của Phó A Bảo, Phó A Bảo phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, quả nhiên như vậy mới thỏa mãn, có chút ấm hô hô.

Miệng Trịnh Cảnh Đồng vẫn như cũ ở cổ Phó A Bảo cọ tới cọ lui, thổi khí, chạm khẽ, cọ xát, ngẫu nhiên còn sẽ nhẹ nhàng cắn kề tai nói nhỏ, tay phải thì lại bắt đầu chậm rãi cách quần lót ma sát sưng trướng của Phó A Bảo, một ngón tay trong đó còn đụng tới chỗ đỉnh mẫn cảm nhất, đâm không ngừng mà ma sát.

"A…" Tiếng rên rỉ của Phó A Bảo bắt đầu từ chỗ này liền không ngừng lại được, hô hấp nặng nhọc, phối hợp với ma sát của Trịnh Cảnh Đồng đong đưa nửa người dưới, thật thoải mái, thật thoải mái, nguyên lai người khác giúp làm là chuyện thoải mái đến vậy sao, cùng tự mình làm khác nhau hoàn toàn.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn gương một chút, y thật sự là đối với biểu tình hiện tại của Phó A Bảo say mê, quả thực giống như nói với y: Mau tới đi, mau tới xâm phạm em… Thấy thời cơ gần như chín muồi, Trịnh Cảnh Đồng đơn giản cả người gắt gao từ sau lưng Phó A Bảo bao trụ, hai tay ôm xương hông Phó A Bảo, để Phó A Bảo càng thêm kề sát y, sưng trướng ở khe mông Phó A Bảo lại cọ xát thêm vài cái sau đó y mới buông ra, sau đó hai tay liền đồng thời đưa đến mép quần lót, từ phía trên chậm rãi dò xét đi vào, nhưng vừa mới nhấc lên khe hở quần lót, đỉnh dục vọng của Phó A Bảo liền chen đi ra, quần lót thực sự quá nhỏ, căn bản không chứa nổi phân thân sưng trướng, vừa có cơ hội nói liền nhảy ra ngoài.

Đỉnh lộ ở bên ngoài còn hơi phân bố niêm dịch sáng lấp lánh, nhìn xem mắt Trịnh Cảnh Đồng đều thẳng

tắp, vì thế ngón tay y liền không hướng hạ thân, ngược lại đùa bỡn đỉnh nổi lên lao ra này, nếp uốn, lỗ, niêm dịch, Trịnh Cảnh Đồng dùng ngón tay nhanh nhẹn liên tục đùa bỡn, Phó A Bảo đều sắp muốn điên rồi, cậu chưa từng bị người làm qua chuyện như vậy, tự mình còn chưa có được chứ!

Quá kích thích, muốn biểu đạt cảm giác cường liệt chưa từng có như vậy, tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn, biên bộ đong đưa hạ thân cũng càng ngày càng rõ ràng, vẫn dán trên ngón tay Trịnh Cảnh Đồng, chỉ sợ Trịnh Cảnh Đồng chạy mất, quá sung sướng, loại kích thích mãnh liệt này cậu căn bản không dừng lại được, muốn càng nhiều, muốn càng thoải mái.

Đùa bỡn chừng 5 phút đồng hồ đi, Trịnh Cảnh Đồng cũng biết mình giở trò xấu quá mức rồi, vì thế liền nhẹ nhàng kéo quần lót của Phó A Bảo xuống, để toàn bộ phân thân của Phó A Bảo đều lộ ra.

Phân thân màu đỏ nhạt thoát khỏi ràng buộc hơi hơi nhảy lên, Phó A Bảo thoải mái tới muốn khóc, tay phải Trịnh Cảnh Đồng nắm chặt phân thân của Phó A Bảo, mang theo niêm dịch Phó A Bảo tự mình phân bố ra bắt đầu ma sát.

"A… A… A…" Tiếng rên rỉ của Phó A Bảo đạt đến điểm cao nhất, rất thoải mái, chưa từng có lần an ủi nào thoải mái như vậy, cảm giác đều muốn lên trời, trong đầu cái gì cũng đều không nghĩ đến, chỉ muốn khoái cảm, thật thoải mái, thật kích thích, thoải mái đến mức đều muốn đánh mất chính mình, phần eo theo lắc lư hoàn toàn ngừng lại không được, muốn điên rồi!

Qua một hồi lâu, Trịnh Cảnh Đồng biết Phó A Bảo sắp cao trào, thế là tốc độ tay càng lúc càng nhanh, cuối cùng thời điểm đạt tới cao trào, Phó A Bảo cùng với tiếng rên rỉ thư sướng tước vũ khí đầu hàng.

Tinh dịch màu trắng bắn ở trên gương trơn bóng, từ trong gương nhìn bộ dáng hiện tại của Phó A Bảo, quả thực sắc tình đến rối tinh rối mù, Trịnh Cảnh Đồng nhìn xem ánh mắt đều đỏ, bộ dáng này của Phó A Bảo rõ ràng chính là bảo y xuống tay bắt đầu ăn a.

Nhưng y không thể, bởi vì hiện tại có một vấn đề phi thường quan trọng — Phó A Bảo còn đang mang thai, căn bản không thể làm được loại chuyện đó.

Vì thế sưng trướng của Trịnh Cảnh Đồng chỉ có thể cách vải dệt hơi hơi cọ xát vài cái, nhiều hơn nữa y không dám, vạn nhất tổn thương đến bụng A Bảo làm sao bây giờ, vậy cũng thực là tội đáng muôn chết rồi.

Phó A Bảo biểu đạt hoàn tất thở hổn hển, sảng khoái, thế nhưng cũng rất mệt, chân cậu đều sắp mềm nhũn, nếu không phải Trịnh Cảnh Đồng ôm vẫn luôn ôm cậu, cậu phỏng chừng đều không thể hảo hảo đứng, thoải mái đến mức chân đều run lên.

Sau khi thoải mái qua đi cậu mới phát hiện có thứ cứng cứng gì đó đỉnh cậu, Phó A Bảo kinh hãi, cái này không ổn!

Phó A Bảo cũng không kịp nhớ đến quần lót, vội vàng đem váy da nhỏ buông xuống, đang muốn quay đầu lại làm khó dễ ni, nhưng Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên liền buông lỏng cậu ra, Phó A Bảo mở mắt ra, từ

trong gương nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng phía sau cậu đang điều chỉnh hô hấp, sau đó quay người rời đi.

"Chờ..." Phó A Bảo không biết nên nói gì cho tốt, vừa nãy Trịnh Cảnh Đồng mới giúp cậu cái kia, nhưng cậu biết, Trịnh Cảnh Đồng tự mình còn chưa có giải quyết đâu.

Nghe được thanh âm của Phó A Bảo Trịnh Cảnh Đồng quay đầu lại, sau đó hơi hơi kéo lên nụ cười nói: "Anh vào phòng tắm một chuyến, chụp ảnh chờ chút được chứ?"

Phó A Bảo trong lòng khó chịu, Trịnh Cảnh Đồng đây là muốn tự mình tới phòng tắm giải quyết a, nếu như mình không có vừa nãy mới ra, khẳng định cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng đối với cậu có phản ứng là đại sắc lang, nhưng bây giờ thì sao, tự mình ngược lại thoải mái một hồi, còn Trịnh Cảnh Đồng quân tử tới phòng tắm tự mình giải quyết, ngô... Cảm giác có chút đáng thương a, hơn nữa rất không công bằng ni.

Ngô... Phó A Bảo ta đây không phải loại người thích chiếm tiện nghi người khác rồi thiếu người khác nhân tình đâu, tri ân liền muốn báo đáp mà.

Thế là Phó A Bảo dưới ngại ngùng đỏ mặt nói: "Không bằng như vậy đi, anh vừa giúp em, em cũng giúp anh một chút được chứ, dù sao mọi người đều là nam nhân, em nghe nói các nam sinh cùng một chỗ thường xuyên giúp nhau, đặc biệt trong trường học, bất quá em chưa từng ở trường, em cũng không rõ lắm, em là nghe người khác nói."

Trịnh Cảnh Đồng không dám tin mà nhìn Phó A Bảo, y ngày hôm nay đến cùng là cái vận tốt gì vậy, dĩ nhiên sẽ chạm tới loại phúc lợi này!

Nhìn vẻ mặt Trịnh Cảnh Đồng không thể tin giống như là trúng giải lớn Phó A Bảo có chút kiêu ngạo, lòng tự tôn lấy được thỏa mãn cực lớn.

Hừ hừ, hiếm khi A Bảo đại nhân em cho anh ân huệ, anh liền cao hứng đi, Trịnh Cảnh Đồng ngu xuẩn!

76. Chương 76

Phó A Bảo hào phóng như vậy Trịnh Cảnh Đồng ngược lại có chút ngượng ngùng, y cũng không thể trực tiếp nói thật sau đó trực tiếp sáp đến để làm đi, vậy cũng cũng quá nôn nóng đi, ảnh hưởng hình tượng a.

Thân thể y cương cứng không biết làm thế nào cho tốt, quay đầu nhưng không dám xoay người, phía dưới của y rất không được, bị A Bảo nhìn thấy được nói không chừng còn sẽ hù dọa ni, thế là y đột nhiên liền não tàn: "Quên đi, anh vào phòng tắm tự mình giải quyết đi, anh sợ dọa tới em."

Nói xong Trịnh Cảnh Đồng liền muốn cho mình hai cái tát, này nói đều là cái gì a, rõ ràng là cơ hội rất tốt, vì cái gì lại muốn cự tuyệt a, quả thực chính là ăn miếng não tàn, y nhất định vừa nãy bị cái gì không tốt

bám thân rồi!

Ta hối hận rồi, xin đảo ngược thời gian!

Sau đó ông trời liền đến giúp y.

Phó A Bảo nghe xong lời của Trịnh Cảnh Đồng không vui, cái gì mà gọi là "Anh sợ dọa đến em" a? Ta đường đường là A Bảo đại nhân còn có thể sợ sao? Nói gan to bằng trời chính là ta, ta sẽ sợ hãi? Đừng có nói đùa.

Anh bất quá chính là một người, cũng không phải bộ dạng ba đầu sáu tay, em sẽ sợ hãi? Ha ha, khôi hài a, em mới sẽ không bị hù dọa đâu, anh có em đều có, mọi người đều là nam nhân, có gì đặc biệt, em trước đây cũng có cùng cha còn có anh trai cùng nhau tắm có được hay không, thân thể của nam nhân ai chưa từng xem qua a, bình thường thời điểm tắm rửa tự mình nhìn của mình đủ rồi.

Thế là Phó A Bảo đứng ở trước gương tức giận nói: "Còn dọa đến em, phía dưới của anh bộ dạng là lão hổ sẽ ăn thịt người hay là làm sao, còn dọa đến em, chém gió cũng không có như vậy, đừng dây dưa nữa, đều là nam nhân, có gì đặc biệt, mau chóng lại đây, ân…"

Phó A Bảo nhìn xuống xung quanh, sau đó chỉ vào ghế sô pha nói: "Anh cứ ngồi trên ghế sô pha đi, xem em trổ hết tài năng như thế nào, thiếu nợ ân tình của anh em dù sao vẫn muốn trả lại, em không phải loại người thích chiếm tiện nghi người khác kia."

Trịnh Cảnh Đồng thực sự là trợn mắt ngoác mồm, phản ứng của A Bảo thực sự là vĩnh viễn nằm ngoài dự liệu của y, cùng cậu một chỗ vĩnh viễn đều sẽ không cảm thấy nhàm chán, thực là rất thú vị.

"Đây chính là em nói a, em cũng không thể giữa đường đổi ý." Trịnh Cảnh Đồng mang theo khuôn mặt tươi cười xoay người đi về phía ghế sô pha, sau đó Phó A Bảo liền thấy được phía dưới của Trịnh Cảnh Đồng này nổi lên một bao, nhất thời sắc mặt có chút không tốt, như thế nào cùng bình thường không giống nhau a, người bình thường sẽ lớn như vậy sao? Đây chính là mặc quần ni, này không đúng a, này không khoa học a!

Đồng thời có chút bị dọa sợ Phó A Bảo còn có chút hâm mộ ghen tị, thật là người so với người làm người ta tức chết. Hừ! Nhìn bản lĩnh của Phó A Bảo ta đây, khẳng định khiến anh đầu hàng ngay lập tức, vừa nãy em nhưng là kiên trì không ít thời gian ni!

Lớn hơn rất giỏi sao, chúng ta cần phải so sánh độ kéo dài, tuyệt đối phải khiến anh mất mặt! Hừ!

Trịnh Cảnh Đồng ngồi xuống giữa ghế sô pha, hai chân cứ như vậy tự nhiên hơi hơi tách ra, hai tay chống tại ghế sô pha trên mặt mỉm cười nhìn Phó A Bảo, Phó A Bảo nghiêng đầu qua chỗ khác mặt có chút hồng, sau đó cậu nghĩ tới phía váy da của mình…

Ngô, suýt chút nữa liền đã quên!

Phó A Bảo vội vàng xoay người đưa lưng về phía Trịnh Cảnh Đồng đem quần lót sửa sang lại một chút, có điều một lần nữa kéo quần lót lên cảm giác có chút không thoải mái, dính niêm dịch vừa nãy của chính cậu, tuy rằng hiện tại sắp khô, nhưng vẫn cảm thấy là lạ, hơn nữa bắp đùi cùng mông ra không ít mồ hôi, cảm giác rất không nhẹ nhàng khoan khoái ni, đợi làm xong trước hết đi tắm rửa một cái đi, không thì trạng thái chụp ảnh khẳng định không tốt.

Sau khi sửa sang xong Phó A Bảo liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía Trịnh Cảnh Đồng, cậu nhìn xuống phía dưới của Trịnh Cảnh Đồng, trong đôi mắt mang theo ghen tị cùng không phục, trong lỗ mũi còn hừ nhẹ cái gì đó.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn cảm thấy phi thường đáng yêu, cậu nhìn làn da trắng nõn của Phó A Bảo phần lớn đều lộ ở bên ngoài liền kích động không thôi, kia chậm rãi di chuyển tới đùi nhìn mắt hoa của cậu, eo mê người đáng yêu muốn đòi mạng, còn có khuôn mặt tức giận này nữa, nghĩ tới thân thể mê người này sau đó liền sẽ nằm sát trên người mình, hơn nữa hai tay xinh đẹp này còn có thể…

Ngô, có chút muốn chảy máu mũi…

Sau khi đi tới Phó A Bảo đặt mông ngồi xuống bên người Trịnh Cảnh Đồng, sau đó oán hận nhìn chằm chằm phía dưới của Trịnh Cảnh Đồng, lớn tiếng nói: “Mau chóng mở khóa kéo ra a, còn muốn chờ em mở miệng hay sao?”

“Ngô… Nhưng vừa nãy anh mới giúp em ni!” Trịnh Cảnh Đồng tâm nói không phải muốn giống nhau sao, hơn nữa tự mình kéo khóa đâu có hữu tình giống như Phó A Bảo kéo.

Phó A Bảo hung hăng trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng, sau đó thở dài nói: “Ai… Không nghĩ tới anh là người tính toán như thế, được thôi được thôi, em đều trả lại anh được chưa? Thiệt là, chút việc nhỏ này còn muốn so đo, thực sự không phải nam nhân! Hẹp hòi!”

Trịnh Cảnh Đồng đã chiếm tiện nghi lớn, Phó A Bảo nói cái gì y đều không để ý, dù sao chịu thiệt không phải y.

Phó A Bảo không rõ không muốn đưa tay tới kéo kéo khóa, ngón tay vừa đụng tới liền sợ tới rụt trở lại, nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, nhìn xa đã rất đáng sợ, nhìn gần càng đáng sợ hơn, xem ra Trịnh Cảnh Đồng vừa nãy đúng là không phải hù dọa cậu.

Không khỏi bị xem thường Phó A Bảo lại lần nữa đưa tay ra, sau đó nhẹ nhàng kéo khóa xuống, lộ ra quần lót màu đen bên trong, thực sự là thật khéo, cũng giống cậu ni, cũng là màu đen.

Có điều đây không phải trọng điểm, trọng điểm là thực sự rất đáng sợ có được hay không, có quần che phía ngoài còn tốt một chút, đây chỉ có quần lót thật sự rất đáng sợ, Phó A Bảo tâm nói bên trong hẳn là lớn a

Thế là Phó A Bảo tàn nhẫn bất chấp, xoạt một cái đem quần lót kéo xuống, thứ kia liền nhảy ra, đánh vào trên tay cậu, lần này cậu thật sự bị kinh sợ, sợ tới mức đều không gọi ra tiếng rồi!

Có điều sau khi kêu một tiếng Phó A Bảo lại vội vàng bình tĩnh lại, không được không được, không thể mất mặt như thế, phải trấn định, có gì đặc biệt chứ, không phải là lớn hơn một chút thôi sao, cấu tạo vẫn giống nhau mà, trấn định trấn định!

"Em… Em bắt đầu nha." Tuy rằng cố gắng khiến chính mình trấn định, thế nhưng thanh âm run rẩy của Phó A Bảo đã bán đứng cậu, cậu vẫn là rất khẩn trương, chuyện như vậy vẫn là lần đầu tiên làm được không.

Trịnh Cảnh Đồng liền thả lỏng thân thể như vậy mỉm cười, cái gì cũng không nói, hết thảy đều giao cho Phó A Bảo.

Đều là nam nhân, làm thế nào có thể lấy lòng nam nhân Phó A Bảo biết, vì thế vừa mới bắt đầu cậu vẫn là rất thuận lợi, cúi đầu ngồi ở bên người Trịnh Cảnh Đồng, đưa tay phải ra nhẹ nhàng ma sát, kỳ thực trong lòng rất thấp thỏm, lần đầu sờ chỗ đó của nam nhân khác a, tuy rằng cấu tạo giống mình nhưng vẫn là cảm giác thật kỳ quái, rất thô rất nóng, còn hơi nhảy lên, đỉnh phân bố niêm dịch, màu sắc là tím đỏ, so với của Phó A Bảo thâm hơn, giống như quái vật, nhìn xem Phó A Bảo tim đập thình thịch.

Nhanh lên một chút kết thúc đi, nhanh lên một chút đi, kết thúc cũng không cần tiếp tục loại đau khổ này.

Cảm giác thư sướng của Trịnh Cảnh Đồng cũng không cần phải nói, không có gì có thể so sánh với "Che chở" của người yêu khiến người ta sung sướng hơn.

Sau 10 phút…

Phó A Bảo bình tĩnh lại, bởi vì giai đoạn tim đập thình thịch đã qua, cảm giác duy nhất hiện tại của cậu chính là mỏi cổ, tay cũng có chút mỏi, ngô, sao còn chưa kết thúc?

"Anh còn bao lâu mới xong a?" Phó A Bảo không nhịn được, tay em đau có được hay không, anh chút thời gian ấy là đủ rồi đi, cùng em khẳng định không thể so sánh được chứ.

"Ngô…" Trịnh Cảnh Đồng cười khổ, "Đây không phải mới bắt đầu sao?"

Nani? Bùm bùm, tâm Phó A Bảo đều nát! Mới bắt đầu?! Rốt cuộc anh muốn bao lâu a, mới bắt đầu! Anh còn có thể tốt hay không a! Anh làm sao có thể so với em lâu hơn ni!

Không được, em phải để anh nhìn thấy sự lợi hại của Phó A Bảo đại nhân em đây!

Thế là tay Phó A Bảo rời khỏi Trịnh Cảnh Đồng, sau đó đứng lên, từ trên ghế sô pha cầm một cái gối dựa

lớn lại đây, ném tới trên mặt đất giữa hai chân Trịnh Cảnh Đồng, sau đó đặt mông ngồi ở trên đệm!

Vừa nãy là tư thế của em không tốt, hơn nữa chỉ có một tay thao tác, hiệu quả giảm phân nửa giảm phân nửa lại giảm phân nửa, lần này khẳng định lợi hại!

Nhưng cậu không biết, cái tư thế này, nửa người trên của cậu, đặc biệt khuôn mặt của cậu, vừa vặn cùng vị trí trọng điểm của Trịnh Cảnh Đồng rất gần, tư thế phi thường ái muội a!

Chỗ đó của Trịnh Cảnh Đồng lại trương thêm một vòng!

Một lần nữa khiến Phó A Bảo bắt đầu trở nên buồn bực, như thế nào cảm giác so với vừa nãy càng lợi hại hơn a? Là ảo giác của cậu sao?

Phó A Bảo nghiêm túc ngồi ở trên đệm, hai tay cùng ra trận, vô cùng chăm chú, Trịnh Cảnh Đồng phải rất cố gắng mới có thể chịu đựng không phát ra thanh âm thoải mái, phúc lợi hôm nay thật là quá tốt, cảm tạ ông trời.

Nửa tiếng sau…

Phó A Bảo đều muốn tuyệt vọng, còn như vậy tay cậu đều muốn rút gân được chứ, cậu rõ ràng đều sử dụng các loại kỹ xảo, gia hỏa này thế nào còn chưa kết thúc a?!

Lại qua một hồi lâu, Trịnh Cảnh Đồng rốt cục phun ra, Phó A Bảo đã không thể tốt rồi, thân thể mềm mại của cậu nằm chưa đất, tay mỏi đến mức hoàn toàn không muốn nói chuyện, ngay cả vừa nãy Trịnh Cảnh Đồng không cẩn thận bắn “Protein” tới ngực cậu đều bỏ quên.

Quá mệt, quá buồn ngủ…

“Anh làm sao như vậy a, không thể nhanh hơn một chút sao, hại em mệt như vậy, thật quá phận!” Phó A Bảo nằm trên đất nhắm mắt lại oán giận.

Cảm xúc mãnh liệt qua đi Trịnh Cảnh Đồng ủy khuất, tâm nói em cũng là nam nhân, chuyện như vậy cũng không phải nói một cái là có thể làm được, thân thể anh như vậy có thể có biện pháp gì chứ.

Trịnh Cảnh Đồng sửa sang lại quần áo ngổn ngang lộn xộn của mình, sau đó nhẹ nhàng ôm Phó A Bảo nằm lên ghế sô pha, đều là y không tốt, khiến A Bảo mệt muốn chết rồi.

Phó A Bảo liền tùy ý y ôm, nằm ở trên ghế sa lông còn thoải mái mà uốn éo, quả nhiên nơi mềm mại tương đối thoải mái, bất quá áo ngực có chút kéo xuống, xiết thật khó chịu, ân, điều chỉnh xuống.

Thời điểm ngón tay cậu đụng tới ngực mình, cậu cảm thấy dính dính, đưa đến trước mắt mình vừa nhìn, màu trắng này là cái gì.

"..." Phó A Bảo trợn mắt lên, cả người cậu đều không tốt rồi!

Cái quái gì vậy họ Trịnh thế mà bắn lên người cậu!

Đm đây chắc là màn quay tay bi hài nhất lịch sử đam mỹ =)))) t vừa dịch vừa cười như một con điên =))))

Thịt lần này chỉ đến đây là kết thúc thôi vì để an toàn cho em Bảo và bảo bảo trong bụng.

Level H của bộ này sẽ tăng lên theo từng đoạn, H sau sẽ cao hơn H trước, cho nên lần sau chúng ta sẽ được ăn thịt ngon hơn =)))

Có thể tối nay sẽ có một chap nữa nhé các từn yêu

77. Chương 77

Phó A Bảo nhìn niêm dịch màu trắng trên ngón tay cả người tràn đầy sức mạnh, xoạt một cái từ trên ghế sô pha ngồi dậy, cậu nhìn ngực mình một chút, áo ngực màu đen cùng xung quanh áo ngực đều điểm màu trắng, áo ngực bằng da vẫn còn tốt, chính yếu là mặt trên áo ngực có viền ren, dính bẩn vào rất khó làm, muốn tắm, nhưng giặt xong thì không thể bảo đảm độ lộng lẫy, đối với Phó A Bảo đã tốt còn muốn tốt hơn mà nói quả thực chính là tai nạn!

Vừa mới còn phẫn nộ Trịnh Cảnh Đồng mất trí bắn lên người cậu, nhưng hiện tại sau khi nhìn thấy cảnh tượng ở ngực ý nghĩ liền thay đổi:

Đm! Quần áo cos của ta ô uế, còn chụp ảnh đăng lên thế nào a?! Đối với A Bảo đại nhân ta đây cố gắng đạt tới hoàn mỹ mà nói quần áo này căn bản không mặc được nữa a!

Đối với Phó A Bảo mà nói, hiển nhiên chuyện làm bẩn quần áo cos này càng thêm nghiêm trọng.

"Quần áo này của em bị anh làm bẩn! Đây là đồ mới!" Phó A Bảo tiểu vũ trụ bạo phát, cậu nhanh như chớp từ trên ghế sa lông bò xuống, đem Trịnh Cảnh Đồng ở một bên đang "Xem xét" đánh cho một trận, rõ ràng đều không có khí lực, nhưng gặp phải chuyện này cậu so với ai khác đều tinh lực dư thừa hơn!

“Anh bảo em chụp ảnh như thế nào? A?! Anh có nhân tính hay không hả! Em là muốn chụp ảnh cos đăng lên cho mọi người xem, người mắt sắc nhất định sẽ phát hiện ra quần áo tỳ vết, danh dự của em sẽ chịu tổn hại có được hay không, coi như bọn họ không phát hiện ra, nhưng trong lòng em rất không tốt a, em không thể chịu nổi loại quần áo không hoàn mỹ này mặc ở trên người em có được hay không! Anh có biết nghiêm trọng cỡ nào hay không!”

Phó A Bảo nói tới bao nhiêu nghiêm trọng Trịnh Cảnh Đồng nghe không thấy, nhưng y nghe được một câu đối với y mà nói là chuyện vô cùng nghiêm trọng, đó chính là:

Chụp ảnh cos đăng cho mọi người xem.

ĐM, này còn có thể tốt hay không chứ! Lúc trước nói chụp ảnh, cũng không nói chụp hình muốn đăng lên a! Em mặc hở hang như thế sao có thể chụp cho người khác xem? Đây nhất định không thể được a! Chỉ có thể cho một mình anh nhìn có được hay không!

Thế là Trịnh Cảnh Đồng vẫn luôn bé ngoan bị đánh bắt đầu phản kháng, ân, cũng không thể tính là phản kháng, y chính là muốn hỏi rõ ràng một chút.

“A Bảo, em vừa nói muốn đăng lên là chuyện gì xảy ra?” Trịnh Cảnh Đồng bắt được hai tay Phó A Bảo nắm trong lòng bàn tay phi thường khẩn trương, “Em mặc như vậy sao có thể để cho người khác nhìn ni?!”

Phó A Bảo đối với phản kháng của Trịnh Cảnh Đồng phi thường bất mãn, thế nhưng cậu phát hiện khí lực của mình dĩ nhiên không lớn bằng Trịnh Cảnh Đồng, tay như thế nào cũng không tránh thoát, “Quần áo cos vốn là mặc vào cho người khác nhìn, chắc lẽ tự mình mặc vào xong tự mình nhìn vào gương xem? Đó là có bao nhiêu nhàm chán a? Anh nhanh buông tay ra, không thì em cắn anh a!”

Trịnh Cảnh Đồng nóng nảy: “Nhưng quần áo này của em hở hang như thế, làm sao có thể tùy tiện cho người khác xem ni! Đều bị người khác nhìn rõ ràng!”

Phó A Bảo có chút cạn lời: “Lúc trước không phải anh đưa ra chủ ý cho em sao, quần áo hầu hết đều là anh chọn a.”

“Lúc anh chọn chỉ biết là em muốn chụp ảnh, không biết em muốn đăng lên cho người khác xem a, nếu như biết em muốn mặc cho người khác xem, anh chắc chắn sẽ không chọn hở hang như thế a!”

Quần áo cos trong cửa hàng kia nhiều vải dệt xinh đẹp như vậy, anh nếu như biết em muốn đăng lên khẳng định chọn kiểu khẳng định che đến nghiêm nghiêm thật thật a!

Phó A Bảo dùng ánh mắt nhìn Trịnh Cảnh Đồng giống như nhìn thằng ngu: “Em nếu như không đăng lên em mặc cho ai xem? Em có bệnh sao, một mình ở nhà mặc loại áo quần lố lăng này!” Cậu còn biết đây là quần áo lố lăng…

Đương nhiên là mặc cho anh xem!

Trịnh Cảnh Đồng rất muốn nói như vậy, thế nhưng y không dám, y biết mình nếu như nói xong, khẳng định rất không tốt, phúc lợi giống như ngày hôm nay phỏng chừng sau đó một quãng thời gian thật dài cũng không thể có nữa, chủ yếu chính là, lòng muông dạ thú của mình cũng nhất định sẽ liếc mắt một cái là rõ mồn một, đối với tiến công sau này phi thường bất lợi!

"A Bảo, chúng ta cũng không cần đăng lên đi, cái này thực sự quá hở hang rồi." Trịnh Cảnh Đồng suy nghĩ một chút tìm từ, sau đó rốt cục nghĩ ra được một lý do không tính là lý do, "Em ngẫm lại xem, em ăn mặc hở hang như thế, người hiểu được quần áo cos này khẳng định có, thế nhưng còn một số người, trong đầu khẳng định đều là tư tưởng đáng khinh, gã bỉ ổi, bọn họ nhìn thấy em mặc thành như vậy, nhất định sẽ não bổ với ảnh của em, nói không chừng còn có thể đóng dấu xuống không làm chuyện gì tốt ni! Em đừng không tin, khẳng định có người như thế!"

Nói là nói như vậy, thế nhưng tại sao có một loại cảm giác trúng đạn ni…

Phó A Bảo vừa nghĩ cũng thật là có chuyện như vậy, ngày trước cậu mặc quần áo cos vải đều là rất nhiều, hơn nữa đều là quần áo nam, rất có loại mùi vị soái khí kia, đương nhiên sẽ không có người YY vớ vẩn, cũng bị coi là nữ sinh, trên căn bản sẽ không khiến người khác có cảm giác chán ghét.

Có điều người YY đổi thành gã bỉ ổi… Phó A Bảo tưởng tượng một hồi, sau đó cả người cậu liền không tốt rồi!

Thật là buồn nôn, quả thực không thể nhẫn nhịn!

Trịnh Cảnh Đồng không nói cậu còn không có chú ý tới ni!

"Ngô…" Phó A Bảo có chút không vui, "Quần áo dư lại này làm sao bây giờ, hầu hết đều rất hở hang a."

Trịnh Cảnh Đồng yên tâm hạ xuống, xem ra lý do của y còn rất hữu hiệu: "Đều là anh không tốt, bất quá quần áo mua đều để mặc mà, không mặc cho mấy gã bỉ ổi kia xem, em mặc ở trong nhà, sau đó chụp ảnh, cũng chính là hồi ức tốt đẹp có đúng hay không?"

Phó A Bảo theo bản năng gật gật đầu, hình như đúng là có chuyện như vậy, mua không mặc thì thật là đáng tiếc, thừa dịp gần đây còn có thể mặc, phải mau chóng mặc rồi đem chụp ảnh, thời điểm bụng lớn lên cũng có thể lấy ảnh ra nhìn xem cho đỡ nghiện.

Có điều luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, ân…

Trứng con mẹ nó, nói đến nói đi quần áo vẫn là ô uế được chứ! Anh bắn trên người em chuyện này vẫn chưa xong đâu!

Thế là Phó A Bảo lại tiếp tục đại nghiệp đánh người, đại sự chụp ảnh tối hôm nay chứ như vậy thất bại, bởi vì cậu rất mệt, làm cho Trịnh Cảnh Đồng một tiếng đồng hồ không còn đại sự nữa rồi, bây giờ còn tiến hành loại vận động kịch liệt đánh người này, quả thực đã không muốn nhúc nhích nữa rồi.

"Không chụp, em muốn tắm rửa ngủ." Phó A Bảo nhìn đồng hồ, mới hơn 7h, bất quá hôm nay rất mệt, liền đi ngủ sớm một chút đi.

Nhìn bộ dáng mệt mỏi của Phó A Bảo Trịnh Cảnh Đồng có chút đau lòng: "A Bảo nếu không anh tới giúp em tắm, nhìn em mệt mỏi." Lời này của y đúng là chân tâm, cũng không nghĩ chiếm tiện nghi, tiện nghi hôm nay đã chiếm được rồi, nhiều hơn nữa y đều cảm giác muốn gặp ông trời lên án rồi.

Y còn quan tâm tay của Phó A Bảo: "Tay còn đau không?" Y bị đánh rất đau, thế nhưng bị vợ đánh hình như cũng không có gì không thích hợp, dù sao y da dày thịt thô, đâu có mềm mại như A Bảo.

"Ai cần anh lo!" Phó A Bảo thở phì phò đi tìm quần áo và đồ dùng tắm rửa hàng ngày chuẩn bị vào phòng tắm tắm rửa, thời điểm đi tới cửa phòng tắm đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền quay lại hung tợn nói, "Quần áo này của em anh phải giúp em giặt, em dù sao cũng không biết giặt, anh cũng không thể để các dì kia giặt, tự anh thu dọn đồ bẩn tự mình giặt!"

"Được được được, em yên tâm đi, thỏa thỏa." Trịnh Cảnh Đồng tâm nói anh cũng không nỡ a, quần áo này sao có thể để cho người khác giặt đây, "Anh khẳng định khiến nó sạch đẹp như mới, không phải thế em liền đánh anh!" *(hình như anh Đồng sắp mở rộng công ty sản xuất bột giặt -__-)*

"Thế nhé!" Phó A Bảo ngẩng đầu ưỡn ngực tiến vào buồng tắm.

Trịnh Cảnh Đồng thì ở trong phòng thu dọn, đống vết bẩn trên mặt gương cùng xung quanh ghế sô pha đều phải dọn dẹp đi, kỳ thực để người hầu tới quét dọn cũng không có gì, thế nhưng y sợ A Bảo da mặt mỏng thẹn quá hóa giận, đối đãi với phụ nữ có thai cần phải cẩn thận một chút.

Phó A Bảo ngồi trong bồn tắm thật to phát ngốc, cậu vừa hướng Trịnh Cảnh Đồng phát ra một trận uy phong rất lớn, nhưng thật ra Trịnh Cảnh Đồng không biết, Phó A Bảo cũng đang xấu hổ đây, cậu cũng sẽ ngượng ngùng, cùng người khác hỗ tuốt cái gì chứ, cậu đúng là lần đầu tiên làm a, nhất định sẽ xấu hổ.

Thời điểm làm còn tốt, làm xong rồi nghĩ lại quả thực mặt đều muốn biến thành cà chua, Phó A Bảo cảm giác mình thật sự là quá lớn mật, lúc đó sao lại não tàn chủ động mở miệng muốn giúp Trịnh Cảnh Đồng ni?

Còn có, mình làm cùng người khác làm thật sự là hoàn toàn khác nhau, cảm giác thoải mái này nhớ thật lâu không thể quên, rất thoải mái, lúc đó thật sự trong đầu trống rỗng, cậu chính là hiện tại đều ở trong dư vị ni, loại cảm giác đê mê kia…

Ân… Nếu như sau này có thể tới một lần nữa là tốt rồi…

Phó A Bảo đem miệng mình dìm xuống trốn trong nước, cậu cảm giác quá xấu hổ, mình thế mà sẽ có ý nghĩ như thế.

Nhất định là bị tên đại sắc lang Trịnh Cảnh Đồng này lây bệnh cho! Không sai, nhất định là như vậy!

Quả nhiên vừa nãy đánh vẫn chưa đủ! Hừ!

Một buổi tối cứ như vậy kết thúc, một hòm quần áo cos chỉ mặc một bộ, ảnh một tấm cũng không chụp.

***

Buổi tối của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng cứ như vậy mơ hồ kết thúc, nhưng Đới gia liền không thoải mái như vậy, hoàn toàn là một mảnh mây đen.

Lúc ấy luật sư đến Đới gia xử lý khoản tiền phá dỡ mãi đến hơn 6h mới đi, dù sao luật sư nhà người ta cũng phải tan tầm mà, có điều trước khi hắn đi hắn nói rồi, hắn ngày mai còn sẽ đến, cũng hẹn thời gian cẩn thận, hi vọng người Đới gia khi đó có thể ở đây, ngày mai là thứ 7, người hẳn đều ở nhà.

Nói đến đây còn có một hồi khôi hài ni, trước đó sau khi cùng Đới Tuyết Dao gọi điện thoại xong Lý Tú Vân còn có sức lực, con gái nói không có chuyện gì, vậy thì hẳn là không có chuyện gì, người gọi là luật sư kia nếu không phải nói dối thì chính là người của Phó thị mà người khác không biết.

Lý Tú Vân liền nói với luật sư, con gái bà cùng Phó Trạch Văn là quan hệ bạn bè trai gái, hai người lập tức liền sắp kết hôn, nếu như là luật sư là luật sư của Phó thị, chắc chắn sẽ có nghe thấy.

Nhưng luật sư kia lại nói, hắn chính là Phó Trạch Văn đặc biệt phái tới phụ trách chuyện này.

Thế là Lý Tú Vân cùng Đới Tu Văn thương lượng, xác định tên này là lừa đảo không thể nghi ngờ, bây giờ phần tử phạm tội thủ đoạn phi thường cao minh, giấy chứng nhận gì đó phi thường đầy đủ, khiến cho so với thật còn thật hơn, nhìn qua đúng là chuyên nghiệp, nhưng thực ra chính là lừa gạt tiền, mánh khóe bịp người quả thực tương đối cao.

Thế là hai người liền báo cảnh sát.

Gần tiểu khu vừa vặn có một đồn cảnh sát, cảnh sát trong chốc lát đã tới, người ta là luật sư chân chính, hiểu pháp luật, sẽ tùy tùy tiện tiện bị cảnh sát hù dọa sao, này là nghề kiếm cơm của hắn, cái gì cũng đều phải theo quy củ đến, mấy câu nói liền đem cảnh sát giải quyết, hoàn mỹ chứng minh tính hợp pháp công việc của mình, sau đó cảnh sát nói với vợ chồng Đới gia vài câu, tiếp đó liền rời đi, tâm nói đây là ai a, vì trốn nợ, lại còn báo cảnh sát, người ta còn chưa có tới đập phá nhà các ngươi, chính là phái luật sư đến hảo hảo cùng nhà các ngươi nói chuyện, các ngươi lại còn báo cảnh sát, kỳ cục!

Lý Tú Vân và Đới Tu Văn trợn tròn mắt, tại sao lại như vậy, ngay cả cảnh sát cũng nói luật sư này là luật sư thật.

Ý tứ của cảnh sát rất rõ ràng, luật sư này cũng không làm chuyện gì quá đáng, chính là dựa theo trình tự bảo người ta trả tiền lại mà thôi, các ngươi không muốn còn có thể đuổi người đi mà, làm gì mà phải gọi người ta là tên lừa đảo rồi báo cảnh sát, là không muốn trả lại hay là làm sao?

Lý Tú Vân bắt đầu dao động, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a, con gái chẳng lẽ đang nói dối, không thể a, loại nói dối này không cần thiết nói, sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần a, bà không hiểu đến cùng là xảy ra chuyện gì, trong lòng một chút cơ sở cũng không có, liền lại bắt đầu gọi điện thoại cho Đới Tuyết Dao, thế nhưng gọi thế nào cũng không có người nhận, bà đều vội muốn chết.

Luật sư ngồi trong phòng khách kia đúng là rất bình tĩnh, vẫn dùng thanh âm cùng ngữ khí đúng quy đúng củ nói chuyện khoản phá dỡ với Đới Tu Văn, Đới Tu Văn tranh luận cũng vô dụng, luật sư kia mang đến rất nhiều văn bản văn kiện làm căn cứ, từng cái đưa ra, có lý có chứng cứ, làm người ta tín phục.

Cùng một luật sư tương đối có trình độ tranh luận là một chuyện khiến người ta phi thường đau đầu, lời không thể tùy tiện nói, nửa ngày ngắn ngủi vợ chồng hai người đã bị tóm đến không ít sai lầm, đặc biệt là sự kiện báo cảnh sát lúc nãy, luật sư kia tỏ vẻ, nếu như lại có thêm lần sau, hắn nhất định sẽ khởi tố, kiếp luật sư của hắn mười mấy năm, lần đầu tiên gặp phải loại chuyện hoang đường như thế này, hoàn toàn là đang phỉ báng hắn, tinh thần hắn chịu tổn thương thật lớn, tức giận đến mức hai vợ chồng Đới gia muốn đưa tay đánh người, nhưng đánh người cũng là trái pháp luật, luật sư này phỏng chừng càng sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ.

Chủ yếu nhất là, luật sư này tuy rằng đeo kính, nhưng nhìn qua khổng võ hữu lực *(rất khỏe)*, hai người bọn họ đều 50, 60, căn bản đánh không lại được chứ!

Liền không thể làm gì khác hơn là thành thành thật thật ngồi nghe đối phương bải xả, cuối cùng vẫn là luật sư kia xem thời gian không còn sớm chủ động đưa ra rời đi, hắn vừa đi Lý Tú Vân lại điên cuồng gọi điện thoại cho Đới Tuyết Dao, nhưng vẫn không có ai nhận máy, hai người lòng như lửa đốt, cũng không có tâm tư gì ăn cơm, cứ ngồi ở trong phòng khách đợi người.

Mãi đến tận lúc hơn 7h Đới Tuyết Dao mới hồn vía lên mây trở về, hai mắt cô vô thần, cả người đều có chút đờ ra, vẫn chưa có từ trong đả kích lúc trước khôi phục như cũ, cô không biết sau đó nên làm gì.

Lý Tú Vân cùng Đới Tu Văn thấy cô về vội vàng túm cô hỏi, hỏi cô tại sao luôn không nhận điện thoại, gọi đến mấy chục cuộc, cũng không tắt máy, chính là không ai nhận.

Tòa soạn Đới Tuyết Dao công tác cách nhà không quá xa, lái xe không kẹt xe khoảng 10 phút, Đới Tuyết Dao đã sớm trở về, cô ở trong gara tiểu khu ngồi gần 2 tiếng, mãi đến tận 6, 7h trong gara nhiều xe trở về cô mới hồi phục lại tinh thần lại, sau đó liền tâm thần hoảng hốt trở về nhà.

"Dao Dao con làm sao vậy?" Lý Tú Vân thấy tình trạng con gái không đúng, sao một chút tinh thần khí thế đều không có, "Không thoải mái hả?"

Không sai, đúng là không thoải mái, có điều không phải thân thể, là trong lòng không thoải mái, Đới Tuyết Dao nghĩ tới chuyện vừa nãy liền cảm thấy là một cơn ác mộng.

Nếu như chưa từng chiếm được, căn bản sẽ không có nghĩ nhiều như vậy.

Lúc trước cô làm như vậy cũng là ngẫu nhiên gặp được cơ hội lâm thời quyết định, kia trước nay chưa từng nghĩ tới có một ngày có thể cùng Phó Trạch Văn làm bạn bè trai gái, cô thích Phó Trạch Văn, nhưng cô cũng biết, cùng Hạ Tình so sánh cô không sánh được, hơn nữa thái độ Phó Trạch Văn đối với Hạ Tình cũng phi thường tốt, cùng đối với những bạn học bình thường bọn họ không giống nhau.

Cho nên khi đó cô căn bản không có ý tưởng gì, thế nhưng ông trời cho cô cơ hội, cô có được tất cả ước mơ.

Lúc có được rồi sau đó mất đi, mùi vị đó liền hoàn toàn khác nhau, Đới Tuyết Dao căn bản không có thể chịu đựng được đả kích lớn như vậy.

Trưa hôm nay cô còn đang suy nghĩ đến chuyện đính hôn, ngày 1 tháng 10 cũng không bao lâu nữa, lập tức cô liền sắp gả vào nhà giàu, sẽ trở thành đối tượng mà mọi cô gái ao ước, cuộc đời cô sẽ phát sinh thay đổi hoàn toàn.

Nhưng buổi chiều qua đi, cô phát hiện mình cái gì cũng không có, thứ lúc trước trộm được chẳng mấy chốc liền phun ra không thừa lại cái gì.

Công việc an nhàn của cô đã không còn, ánh mắt của những người trong tòa soạn lúc cô ôm đồ của mình rời đi cô mãi mãi không thể quên được. Đúng, cô tốt nghiệp đại học danh tiếng, bằng học lực cùng kinh nghiệm làm việc nên tìm tới công việc phù hợp, thế nhưng nếu như Phó Trạch Văn chân tâm muốn trả thù cô, đến chỗ nào cũng có thể phá hoại.

Nhà cửa trong nhà cùng tiền tiết kiệm cũng gặp phải nguy cơ, ở quen phòng tốt như vậy rồi lẽ nào lại phải đi ở phòng xép nhỏ chật chội sao?

Lễ đính hôn càng không phải nói thêm, một khi công bố chuyện chia tay, cô sẽ phải chịu cười nhạo của tất cả mọi người, cô và Phó Trạch Văn yêu đương 6 năm, có ai không biết chuyện của cô a, bằng hữu thân thích tất cả mọi người đều biết, còn có bạn học, cô thời điểm Phó gia khôi phục lễ đính hôn đã đi nói chuyện này với rất nhiều bạn học cũ, cũng báo cho bọn họ thời điểm sẽ đưa thiệp mời, muốn phương thức liên lạc cùng địa chỉ của bọn họ, vì chính là muốn khoe khoang với tất cả mọi người mệnh tốt của cô.

Nhưng kết quả đây, cô đã có thể tưởng tượng ra mọi người sẽ cười nhạo cô như thế nào.

Hơn nữa còn lời hung ác Phó Trạch Văn nói với cô, cô thật sự không biết sau đó Phó Trạch Văn sẽ làm gì với cô.

"Dao Dao, Dao Dao!" Lý Tú Vân dùng sức đẩy mấy cái, "Nói chuyện đi a."

Ánh mắt Đới Tuyết Dao từ từ có tụ tiêu, nhìn Lý Tú Vân một lúc sau đó lại khóc, cô không biết nên làm gì bây giờ, ban đầu là đứng khóc, khóc đến sau đó ngồi xổm xuống, âm thanh càng lúc càng lớn.

Lý Tú Vân và Đới Tu Văn cảm thấy không ổn, lẽ nào thật sự bị bọn họ nói trúng, con gái và Phó Trạch Văn cãi nhau rồi hả?

"Khóc cái gì! Khóc có thể giải quyết vấn đề sao! Đến cùng xảy ra chuyện gì con nói a!" Đới Tu Văn phát cáu, khóc khóc khóc, khóc có tác dụng chó gì, đến bây giờ ông còn chưa biết đến cùng chỗ nào có vấn đề, chuyện buổi chiều đã đủ khiến ông buồn bực, hiện tại con gái trở về còn cứ khóc khóc khóc, lời hữu dụng gì cũng không nói!

Đới Tuyết Dao bị một tiếng gào này ngừng khóc, cô ngẩng đầu lên hai mắt đẫm lệ nói: "… Trạch Văn chia tay với con."

Vừa chỉ là hoài nghi, lần này là xác định, Đới Tu Văn và Lý Tú Vân đều có chút choáng váng, bọn họ lớn tuổi rồi, càng thêm chịu không nổi kích thích, Đới Tu Văn vốn là huyết áp cao, bây giờ nghe tin tức này quả thực đứng không vững.

"Thật sự chia tay?! Con buổi chiều không phải nói hai người các con rất tốt sao, lúc đó con tại sao không nói a!" Lý Tú Vân tuy rằng nghĩ tới sự kiện khoản phá dỡ lần này là vấn đề tình cảm của con gái và Phó Trạch Văn, thế nhưng thật sự nghe được tin hai người chia tay vẫn là hoàn toàn không thể tiếp thu.

Đới Tuyết Dao nghẹn ngào nói: "Lúc đó con cũng không biết, sau khi mẹ gọi điện thoại tới cho con anh ấy mới nói chia tay với con…"

Nhìn con gái ngồi xổm trên mặt đất nói cái gì cũng không thuận tiện, thế là Lý Tú Vân kéo Đới Tuyết Dao tới ghế sô pha trong phòng khách: "Con đừng chỉ khóc a, làm sao đang hảo hảo liền chia tay, hai con trước đó cãi nhau rồi hả?"

Đới Tuyết Dao ấp úng không nói ra được.

"Nói a!" Đới Tu Văn chờ đến không nhịn được, "Tại sao chia tay vẫn là nói a, nếu như là nó không đúng, chúng ta liền đi giảng đạo lý, chúng ta là tiểu môn tiểu hộ, tuy nhiên không thể bị bắt nạt như vậy được, các con yêu đương 6 năm, thật sự coi 6 năm này gió to thổi tới? Con là con gái một nhà người ta, 6 năm là tùy tiện làm lỡ được sao?"

(Tiểu môn tiểu hộ: chỉ mấy gia đình bình thường không có bối cảnh ấy)

"Đúng vậy a." Lý Tú Vân gật gật đầu, "Bình thường nhìn Phó Trạch Văn này rất đáng tin, không nghĩ tới nhẫn tâm lên liền tàn nhẫn như vậy! Dao Dao nhà chúng ta cùng hắn 6 năm, cái gì cũng không cần, đừng nói hắn có tiền như vậy, chính là tiểu tử nghèo bình thường cũng không thể đối xử như thế với bạn gái, 6 năm nhé! Phòng này lúc trước cũng không gia chủ chúng ta muốn tới, là hắn tự mình cho được chứ, hiện tại chia tay liền muốn thu hồi đi, không phóng khoáng như vậy mẹ cũng là lần đầu nhìn thấy, còn có chút

khoan dung nào nữa hay không?"

Đới Tuyết Dao vẫn là quanh co nói không ra được.

Cô không dám, bởi vì lúc nói chuyện này với Phó Trạch Văn, cô cũng cùng người trong nhà nói dối.

Cô lúc đó nói với người trong nhà là, cô cùng Phó Trạch Văn uống nhiều rượu đã xảy ra quan hệ, thế nhưng sau đó Phó Trạch Văn không chịu chịu trách nhiệm, bởi vì hắn thích Hạ Tình thiên kim nhà giàu, bạn cùng phòng của cô, cho nên muốn để người trong nhà ra một chút chủ ý.

Sau đó Đới Tu Văn cùng Lý Tú Vân thương lượng, liền nói không bằng giả mang thai, chờ chuyện hoàn thành "Không cẩn thận xảy đi", Hạ Tình bên kia cũng không quan trọng, hai vợ chồng phân tích, loại thiên kim nhà giàu kia lòng tự ái rất mạnh, người xinh đẹp gia thế lại tốt, chắc chắn sẽ không chịu cùng nữ nhân khác tranh giành nam nhân, huống hồ nữ nhân này còn là bạn cùng phòng với mình.

Vốn là muốn mang thai thật, đã xảy ra quan hệ, rất có thể thật sự mang thai a, thế nhưng Đới Tuyết Dao rất rõ ràng, cô căn bản không có khả năng mang thai, liền mau chóng bảo cha mình tìm người khai đơn báo cáo của bệnh viện.

Phó Trạch Văn thời điểm nhìn thấy chứng minh mang thai chuyện đầu tiên nghĩ tới không phải chịu trách nhiệm, vẫn là sợ hãi lé tránh, hắn căn bản không muốn đứa bé này, điều này làm cho người Đới gia lo lắng không thôi, có điều như vậy cũng tốt, áp dụng khổ nhục kế càng thêm thuận lợi cùng tự nhiên rồi.

Đới Tuyết Dao chủ động đi "bỏ rơi" đứa con, sau đó cầm tờ khai của bệnh viện đi tới trước mặt Phó Trạch Văn giả bộ đáng thương.

Anh đã không thích tôi, anh không muốn đứa bé này, vậy tôi liền xóa sạch nó đi, tôi không quấn lấy anh, lần này anh hài lòng chưa?

Hành động này phi thường thành công, kích thích lương tâm của Phó Trạch Văn, hắn liền chịu trách nhiệm với Đới Tuyết Dao.

Hết thảy đều rất thuận lợi, cho tới chuyện đánh tráo, Đới Tuyết Dao căn bản không cùng người nhà nói, đây là thuộc về bí mật của cô, cô chưa từng nói với bất cứ ai, bởi vì cô cảm thấy chỉ cần Hạ Tình không đi ồn ào, căn bản cũng sẽ không bại lộ, đương nhiên cũng không cần nói với người nhà, miễn cho gặp trở ngại.

Cho nên hiện tại bảo cô mở miệng thế nào, bởi vì chia tay lần này căn bản không phải lỗi của Phó Trạch Văn, nhà bọn họ thậm chí đều không có lý do đi tìm Phó Trạch Văn giảng đạo lý, người ta tiện nghi gì cũng không chiếm, còn bị lừa 6 năm, chiếm tiện nghi chỉ có Đới gia các cô thôi.

Thấy con gái vẫn cứ không chịu nói Đới Tu Văn hung hăng vỗ bàn một cái: "Con đến cùng đã làm chuyện gì mất mặt xấu hổ để Trạch Văn sinh khí lớn như vậy, nếu như nó không đúng con chắc chắn sẽ không có

bộ dáng này! Con không phải bên ngoài có người khác? Con nói đi a!"

Nhà bọn họ cũng coi như là gia đình thanh bạch, lúc trước nghe con gái nói tùy tiện cùng người phát sinh quan hệ, ông thật sự rất tức giận, ông cảm thấy con gái là muốn tự ái, chuyện như vậy đều là nữ nhân chịu thiệt.

Nếu như lúc đó là tiểu tử nghèo, phỏng chừng Đới Tu Văn đã sớm giáo huấn con gái một trận liền đem manh mối hai người yêu đương bóp tắt.

Nhưng Phó Trạch Văn là kim quy tế a, ông tức giận xong liền đứng về phía con gái, muốn gả vào nhà giàu nhất định phải sử dụng chút thủ đoạn, con gái điều này cũng không cần tính toán sa ngã.

Nhưng chuyện đã đến tình trạng này, con gái thế mà phạm sai lầm rồi hả?! Rốt cuộc là đã làm chuyện thiên đại gì mà khiến đối phương muốn thu hồi nhà như vậy, 6 năm, ông thật sự xem Phó Trạch Văn là một thanh niên có triển vọng rất đáng tin, theo lý sẽ không hẹp hòi không phong độ như thế a, không giống loại nam nhân chia tay đòi quà kia, hảo tụ hảo tán, lúc trước chủ động đưa ra, đòi lại cũng khó coi a.

"Không có, không có! Cha con làm sao có thể làm loại chuyện đó!" Đới Tuyết Dao khóc không thành tiếng, cô chính là tiếp tục sa đọa cũng không thể làm loại chuyện đó được chứ, cô bình thường bên trong ăn ở với người khác, có người nào có thể so sánh với Phó Trạch Văn, cô căn bản không lọt nổi mắt xanh được chứ, sao có thể ngàn cân treo sợi tóc sắp kết hôn làm chuyện ngu xuẩn, cô cũng không phải ngu ngốc.

"Vậy rốt cuộc tại sao chia tay a?! Nói a!"

Đới Tuyết Dao cúi đầu, trầm mặc một hồi cuối cùng đem bí mật 6 năm trước kia nói ra, cô 6 năm qua vẫn rất vui mừng, cảm giác mình là nữ nhân may mắn nhất trên thế giới này, bởi vì ông trời đang giúp cô, lúc đó đúng là chuyện ít có khả năng làm được, nhưng cô làm được, hơn nữa vô cùng thuận lợi, sau đó lại vẫn không có di chứng, uy hiếp duy nhất là Hạ Tình cũng xuất ngoại, thuận lợi đến rối tinh rối mù.

Sáu năm sau mộng đẹp tan vỡ, cô sắp không còn gì cả…

Sau khi nghe xong bí mật 6 năm trước, Đới Tu Văn và Lý Tú Vân đều sửng sốt, một lát sau chỉ nghe "Ba" một tiếng!

Đới Tu Văn tát Đới Tuyết Dao một cái!

Đới Tuyết Dao và Lý Tú Vân đều bối rối, đặc biệt Đới Tuyết Dao, cô không dám tin mà nhìn cha mình.

Đây là lần đầu tiên Đới Tu Văn đánh con gái, từ nhỏ đến lớn, ông xưa nay chưa từng một lần động thủ với con gái, thế nhưng lần này, ông thật sự là nhịn không được, không phải bởi vì hành vi đánh tráo lúc trước của con gái, mà là chuyện lớn như vậy, con gái thế mà chưa từng thương lượng qua với bọn họ, dẫn đến bọn họ hiện tại gặp phải nguy cơ lớn như vậy!

Thời gian sáu năm có thể làm rất nhiều chuyện, nếu như con gái vừa bắt đầu liền nói thật, bọn họ trong thời gian 6 năm này có thể nghĩ ra rất nhiều biện pháp, cũng bởi vì lúc trước cho rằng phát sinh gạo nấu thành cơm mới xem thường, nếu như vừa bắt đầu liền biết cái gì cũng không phát sinh, biện pháp ứng đối cùng biện pháp cứu chữa liền hoàn toàn khác nhau!

Một bước sai từng bước sai! Lần này nhà của bọn họ cùng tiền đều có khả năng giữ không được, quan trọng nhất là cả nhà bọn họ sẽ bị cười nhạo, trở thành trò cười của tất cả mọi người, lúc trước có bao nhiêu khoe khoang, sau đó liền có bấy nhiêu mất mặt.

Gần 60 tuổi còn phải chịu phần tội này, sau có thể tiếp thu được, tức giận công tâm liền động thủ cho Đới Tuyết Dao một cái tát, ông thật sự chọc tức.

(Công tâm: vì đau khổ phẫn nộ mà hôn mê là nộ khí công tâm, vì bị thương bị bỏng nguy đến tính mạng mà hôn mê là hoả khí công tâm hoặc độc khí công tâm, cách gọi của Đông y)

Lý Tú Vân tỉnh táo lại, bà bảo vệ Đới Tuyết Dao hai mắt đẫm lệ nói: "Ông đánh con bé làm gì, hiện tại đều như vậy, ông đánh con bé có ích lợi gì, mặt con gái bị ông đánh hỏng rồi làm sao bây giờ?!"

Bà là người khá thực tế, hơn nữa tâm tư cũng tinh tế, con gái làm chuyện sai lầm bà cũng nổi trận lôi đình, thế nhưng con gái tuổi không nhỏ, hiện tại khuôn mặt còn rất đẹp, bảo dưỡng khá tốt, nếu như đánh hỏng rồi thì một chút hi vọng đều không có, không thể gả cho Phó Trạch Văn, cũng có thể gả cho người khác a, sau này vẫn phải kết hôn a.

Bất quá bây giờ trước hết suy tính vẫn là vấn đề khoản phá dỡ cùng nhà ở, đến cùng làm thế nào mới có thể khiến Phó Trạch Văn thu hồi quyết định ni.

Nhưng sự kiện này còn chưa có nghĩ kỹ, Đới Tuyết Dao lại nói cho bọn họ một chuyện gay go khác.

Công tác của con gái cũng mất.

Hơn nữa Đới Tuyết Dao còn đem lời hung ác của Phó Trạch Văn cũng nói ra.

Hai vợ chồng đột nhiên không biết nên nói cái gì cho phải, bọn họ thực sự là bó tay toàn tập, hoàn toàn không biết phải hạ thủ như thế nào.

***

Mà Phó gia lúc này, Phó Trạch Văn vừa vặn cũng bị táng một bạt tai.

Hắn vừa thẳng thắn nói với cha mẹ mình chuyện 6 năm trước, nói năm đó hắn rốt cuộc cùng nhau với Đới Tuyết Dao như thế nào.

Tỉ mỉ nghe con trai giải thích xong, hai vợ chồng sửng sốt hồi lâu, sau đó Hứa Dung đứng dậy cho con trai một cái tát!

"Con một nam nhân, sao có thể hồ đồ đến mức độ này!" Hứa Dung quả thực không thể tin được, ở trên người con trai dĩ nhiên sẽ phát sinh chuyện như vậy, có điều đây không phải quan trọng nhất! "6 năm, con nhận nhầm người có thể đổi, nhưng con bảo tiểu cô nương Hạ gia nhà người ta làm sao bây giờ!"

Đều là nữ nhân, bà có thể tưởng tượng được tuyệt vọng lúc đó của Hạ Tình, coi như bị cự tuyệt, tốt xấu cũng phải cho cái phản ứng, nói một câu, cái gì cũng không nói, ăn xong bỏ chạy, sau đó lại cùng người khác cùng nhau khoe khoang, một câu nói cũng không có, là người đều không chịu được, lòng tự ái toàn bộ đều bị người khác dẫm đạp dày xéo trên mặt đất!

Này hiện tại không phải nói một lời xin lỗi có thể bù đắp, thương tâm lúc đó nhất định là gấp trăm ngàn lần hiện tại.

Hạ gia có tiền, Hạ Tình xuất ngoại, đi xa tha hương, nếu như đổi thành con gái bình thường, điều kiện gia đình như vậy, có thể tùy tùy tiện tiện chuyển trường sao, chẳng phải là ánh mắt phía trước phải mỗi ngày đối diện với người có ác tâm với cô ấy sao!

Phó Trạch Văn bị đánh cũng không tranh cãi, hắn cảm giác mình nên bị đánh, hắn thật sự không biết nên nói xin lỗi thế nào với Hạ Tình, nói nhiều hơn nữa cũng không có thể bù đắp, cũng bởi vì hắn hồ đồ, để Hạ Tình gặp phải loại chuyện đó.

"Nói chuyện với con a!" Hứa Dung lại muốn đánh người, có điều bị Phó Minh kéo xuống.

"Trạch Văn, con bây giờ định làm gì?" Con trai tuổi cũng không nhỏ, có suy nghĩ của mình, bọn họ làm cha mẹ đánh chửi cũng không làm nên chuyện gì, hiện tại chủ yếu nhất vẫn là nên giải quyết chuyện này.

Phó Trạch Văn ôm lấy đầu, hắn cũng không biết nên làm như thế nào, hắn hoàn toàn không biết nên biểu lộ dạy dứt với Hạ Tình như thế nào, hắn thích Hạ Tình, thế nhưng hắn căn bản không có tư cách theo đuổi, hắn cảm giác mình chính là đại ngu ngốc.

Đừng nói hắn cảm thấy không có mặt mũi, liền ngay cả Hứa Dung và Phó Minh đều cảm thấy không có mặt mũi, nếu như không biết việc này, bọn họ khả năng còn cảm giác con trai mình cùng con gái Hạ gia rất xứng, môn đăng hộ đối, hơn nữa bộ dáng Hạ Tình cũng xinh đẹp, con dâu như vậy thực sự là đốt đèn lông cũng không tìm được.

Nhưng bây giờ thì sao, nhà bọn họ rõ ràng không xứng với nhà người ta, làm ra loại chuyện đó, đâu còn có mặt mũi.

Phó Trạch Văn không nói lời nào, Phó Minh không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: "Này trước tiên đem hôn ước của con cùng nữ nhân kia hủy bỏ." Ông trước đây cũng gọi Tuyết Dao, hiện tại xưng hô nữ nhân kia, tuy rằng con trai hồ đồ phạm lỗi lầm, thế nhưng điều này cũng không thể trở thành lý do bị

người khác lợi dụng, nữ nhân này vốn là đem Phó gia bọn họ đùa bỡn!

"Đúng! Lễ đính hôn nhất định phải ủy bỏ!" Hứa Dung từ từ bình tĩnh lại, bà một lần nữa ngồi trở lại ghế sô pha.

Trước còn cảm thấy lo lắng về lễ kết hôn của con trai nhỏ, hiện tại so sánh, ha ha.

Việc kết hôn của con trai nhỏ thực sự là phi thường mỹ mãn ni.

T thật sự cạn mẹ lời với cái nhà họ Đới kia, đúng là toàn mặt dày vô sỉ mà -_-

T nhận thấy hai bà mẹ chồng trong chuyện này quả thực quá tốt với con dâu mà -_- Tìm đâu ra mẹ chồng nào như thế bây giờ U_U

78. Chương 78

Phó A Bảo đang bị mẹ ruột nhắc tới vào lúc này đang nằm trên giường sờ bụng cùng Trịnh Cảnh Đồng tán gẫu đây.

Trịnh Cảnh Đồng lúc trước lo lắng tắm xong còn có thể có một trận đòn, có điều tâm khoan của của Phó A Bảo thực sự là nhân gian hiếm có, hỏa khí nhanh đến cũng nhanh đi, tắm xong là không sao rồi, trước khi đi ngủ hai người còn ngồi ở trên giường xem một tập phim truyền hình, còn thảo luận nội dung phim.

Vốn Phó A Bảo còn muốn gọi điện thoại cho Phó Trạch Văn, quan tâm một chút tới anh trai cậu, gặp phải loại chuyện đó, khẳng định trong lòng đặc biệt khổ sở.

Có điều bị Trịnh Cảnh Đồng ngăn cản, bảo là ngày mai gọi cũng giống nhau, lúc này nên để Phó Trạch Văn hảo hảo bình tĩnh lại.

"Ai… Anh trai em muốn kết hôn kỳ thực cha mẹ em rất cao hứng, lúc trước cũng là bọn họ bắt đầu đề cập, năm ngoái liền bắt đầu nói ra, kéo dài tới năm nay mới quyết định." Phó A Bảo phát ra tiếng thở dài, đèn trong phòng đều tắt, Trịnh Cảnh Đồng cũng không nhìn thấy biểu tình của cậu, bất quá y biết A Bảo khẳng định không phải rất vui vẻ.

Trịnh Cảnh Đồng tìm thấy tay Phó A Bảo nhẹ nhàng nắm lấy: "Đây xem như là vạn hạnh trong bất hạnh đi, cũng may là trước khi kết hôn phát hiện, nếu như 2 năm trước liền kết hôn, còn không chừng dằn vặt như thế nào đây."

"Cái này đúng." Phó A Bảo rất tán thành, may là kết hôn khá muộn, thực sự là vạn hạnh trong bất hạnh, "Vậy anh trai em sau này sẽ kết hôn với chị Hạ Tình chứ?" Nếu anh trai mình thích Hạ Tình, cậu đương nhiên hi vọng hai người có thể cùng nhau.

"Ách…" Trịnh Cảnh Đồng cái này thì không chắc chắn, Hạ Tình cũng không phải vật trang trí, gọi thì đến đuổi thì đi, cô cũng có suy nghĩ của mình a, "Có thể đi, bất quá tình cảm của hai người trong 6 năm trống rỗng, lại có loại hiểu lầm tổn thương người khác kia, coi như hiện tại chân tướng phơi bày, anh vẫn cảm thấy rất khó."

Coi như vẫn thích nhau, nhưng ngăn cách 6 năm này phải hóa giải như thế nào mới là vấn đề, phỏng chừng ngay cả làm bạn bè cũng không có khả năng lớn.

"Ai…" Phó A Bảo than thở, "Vậy biết làm sao bây giờ a, vậy anh trai em lúc nào mới có thể kết hôn a, em đều đã kết hôn, anh ấy còn chưa kết hôn, thật đúng là buồn chết em."

"Anh nói anh ấy người lớn như thế, như thế nào vẫn khiến người ta không bớt lo đây, thật là, khiến em bận tâm thì thôi, còn muốn để cha mẹ em bận tâm, tuổi bọn họ cũng đều không nhỏ, thật là, kỳ cục!"

Trịnh Cảnh Đồng: "…" Y trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không có gì để nói, chỉ là đột nhiên có chút đồng tình với Phó Trạch Văn.

"Anh nói anh trai em nếu như trải qua kích thích lần này không kết hôn nữa làm sao bây giờ, đây không phải là sau này đều không có con rồi?"

Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy Phó A Bảo suy nghĩ nhiều quá: "Không thể nào, tóm lại sẽ kết hôn, em đừng có sốt ruột."

Phó A Bảo đúng là suy nghĩ quá nhiều, nếu như anh trai không có con, vậy con của Phó A Bảo cậu chẳng phải là áp lực rất lớn sao, phải kế thừa gia nghiệp hai nhà đây, chẳng phải là muốn mệt chết sao, vậy làm sao có thể được!

Nghiền ngẫm cực khủng, Phó A Bảo càng nghĩ càng thấy không tốt, anh trai cậu như thế nào có thể không kết hôn đây, như thế nào có thể không có con đây! Cậu theo bản năng sờ sờ bụng mình.

Bảo bảo con chớ vội, ba ba sẽ nghĩ biện pháp cho con, tuyệt đối không để tương lai của con quá cực khổ!

Thế là Phó A Bảo nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Kỳ thực em nghĩ một chút, em cảm thấy anh trai em và chị Hạ Tình vẫn là rất thích hợp, hai người vẫn còn thích nhau, em nghĩ tới một chuyện, trong album ảnh trong phòng anh trai em có ảnh của chị Hạ Tình, anh ấy khẳng định vẫn thích chị Hạ Tình, chị Hạ Tình anh cũng thấy đấy, chị ấy khẳng định cũng thích anh trai em, không phải vậy như thế nào uống say sẽ như vậy." Cậu trước đó lần đầu nhìn thấy Hạ Tình liền cảm thấy khá quen, hình như nhìn thấy ở đâu, thế nhưng trước đây vẫn không nghĩ ra.

"Anh xem, hai người vẫn thích nhau, tuy rằng hai người trong lúc đó có hiểu lầm đi, thế nhưng cứ như vậy bỏ qua rất đáng tiếc, cùng người khác cùng nhau phỏng chừng cũng rất khó vui vẻ, dù sao không phải người mình thích, cho nên chỉ cần loại bỏ ngăn cách trong lúc đó giữa hai người là tốt rồi mà." Phó A Bảo phi thường lý tưởng hóa, "Nếu như chị Hạ Tình còn không đồng ý, không bằng để chị ấy đánh anh trai em hai trận là được rồi, hai trận không đủ thì tiếp tục đánh, đánh đến vừa lòng mới thôi!" Cậu xưa nay đều đơn giản thô bạo như vậy, dù sao cậu bình thường đối với Trịnh Cảnh Đồng đều làm như thế! *(ôi em trai tốt nhất thế giới đây rồi =.=")*

Trịnh Cảnh Đồng cười gượng hai tiếng, sau đó tùy tiện phụ họa lại, dù sao Phó A Bảo mặc kệ nói gì y cũng có phụ họa, một là không muốn bị đánh, mặt khác chính là không muốn A Bảo không vui.

Y tâm nói, nếu như đánh mấy trận liền lập tức có thể giải quyết vấn đề, phỏng chừng Phó Trạch Văn sướng đến phát rồ rồi, bất quá Hạ Tình sao sẽ cùng một sóng não với A Bảo đây.

Sau đó y liền bị đánh mặt.

Phó Trạch Văn buổi tối hôm đó bị mẹ mình tát một cái, sau đó thời điểm về phòng nhận được tin nhắn của Hạ Tình, lúc trước lúc Trịnh Cảnh Đồng gửi mail cho Hạ Tình thuận tiện kèm theo phương thức liên lạc của Phó Trạch Văn, cũng là muốn hai người có thể hòa giải tâm tính.

Trên tin nhắn viết mời Phó Trạch Văn ăn cơm, thời gian là trưa mai, địa điểm là một nhà hàng món Nhật.

Phó Trạch Văn thời điểm nhìn thấy tin nhắn tâm tình thấp thỏm, hắn biết Trịnh Cảnh Đồng đã gửi video cho Hạ Tình, cho nên chân tướng năm đó Hạ Tình khẳng định cũng biết, hiện tại hẹn hắn ăn cơm, đoán chừng là tới hỏi tội đi.

Hắn không biết dùng cái tâm tình gì đối mặt với Hạ Tình.

Có điều nên tới thì phải tới, Phó Trạch Văn căng thẳng đến cả đêm không ngủ, rạng sáng 4, 5 giờ mới mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, may là ngày mai là thứ 7, hắn miễn cưỡng có thể ngủ 4, 5 tiếng, sau đó đánh răng rửa mặt chọn quần áo thích hợp, thời điểm 11h liền tới chỗ cần đến, kỳ thực thời gian Hạ Tình hẹn hắn là 12h, còn rất sớm.

Mà vào lúc này Phó A Bảo mang theo Trịnh Cảnh Đồng về Phó gia, cậu cảm thấy hôn nhân đại sự của Phó Trạch Văn đã không phải là chuyện của cá nhân Phó Trạch Văn, liên quan tới tương lai của con cậu, nhất định phải có một biện pháp giải quyết thích hợp, thế là cậu về nhà một chuyến, quyết định cùng cha mẹ hảo hảo thương lượng hạ đối sách.

Hứa Dung có chút đau đầu, trước đây cảm thấy con trai nhỏ kết hôn kết đến mức rất gạt người, trải qua ngày hôm qua so sánh bà cảm giác mình sai rồi, sau đó hôm nay con trai nhỏ trở về, nhưng mục đích trở về khiến tim gan phèo phổi của bà đều đau.

Con đều cái đức tính này, con cũng không cần bận tâm chuyện của anh con được chứ, nói con mập con còn

thở gấp lên! Con như vậy còn có thể dạy người khác chuyện yêu đương kết hôn?

Con nói thiên kim Hạ gia nhà người ta có thể cùng da khỉ con đây cùng một đức tính? Nói đánh người liền đánh người, đánh xong liền ok rồi hả? Con gái nhà người ta yểu điệu, khẳng định không thể động thủ đánh người a, mẹ vừa nhìn con bé chính là mềm mại, đâu có thể đầu gấu giống con!

Sau đó buổi chiều lúc 3, 4h Phó Trạch Văn trở về.

Mắt mũi sưng bầm, nhe răng trợn mắt.

So với thời điểm lúc trước Trịnh Cảnh Đồng bị Phó Trạch Văn đánh còn thảm hơn nhiều, tất cả mọi người trợn mắt ngoác mồm.

Hứa Dung chấn động, con trai mình đây là đánh nhau với ai a, từ nhỏ đến lớn đâu ăn qua loại khổ thế này, bảo tiêu đâu, bảo tiêu làm ăn cái gì không biết! "Trạch Văn, Trạch Văn con đây là làm sao, là ai đánh con?!" Con trai hảo hảo đi ra ngoài, trở về thế nhưng lại có bộ dáng này, khiến người làm mẹ như bà rất đau lòng a!

Sau đó bà trừng mắt về phía bảo tiêu bên cạnh: "Trạch Văn bị đánh thành như vậy, ngươi thế mà một vết thương cũng không bị!" Làm bảo tiêu thế nào thế!

Bảo tiêu: "…" Trong lòng hắn khổ a, việc này thật sự không thể trách hắn được chứ.

Phó A Bảo chỉ về phía bên cạnh vừa đứng, trên dưới đánh giá Phó Trạch Văn một phen, sau đó nheo mắt lại làm trên trinh thám kể lại: "Chân tướng chỉ có một." Mọi người nghe một sấm, bệnh trung nhị của con không nhẹ a. *(nhị: ngốc)*

"Ca anh đây nhất định là bị chị Hạ Tình đánh! Thỏa thỏa!" Phó A Bảo sờ cằm, một bộ biểu tình em đã nhìn thấu chân tướng.

Hứa Dung liếc cậu một cái, đứa nhỏ này làm sao còn lại nói chuyện này, đều nói rồi không phải, tiểu cô nương nhà người ta xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ không hung tàn như vậy.

"Ân, chính là bị cô ấy đánh." Phó Trạch Văn nhe răng trợn mắt sờ sờ mặt mình, "Mấy năm không gặp khí lực cô ấy càng tăng lên, vừa làm anh sợ muốn chết, không biết mấy năm qua ở Mỹ ăn cái gì."

Hắn dự đoán lát nữa bị tát, giống như tối hôm qua vậy, nhưng dù não động lớn hơn thế nào cũng không nghĩ tới bộ mặt thật của Hạ Tình sẽ đánh hắn theo cách như thế, so với thời điểm hắn lúc trước đánh Trịnh Cảnh Đồng còn tàn nhẫn hơn, rõ ràng nhìn qua gầy yếu như vậy, sao thời điểm hạ thủ khí lực lại lớn như vậy, này căn bản không khoa học!

"Em đã nói rồi." Phó A Bảo xòe xòe tay, cậu cảm giác mình thật sự là một người rất giỏi, mọi người còn chưa tin cậu, xem đi, lần này bị đánh mặt đi? Đánh mặt ba ba ba!

Mọi người: ==||

Hạ Tình này họa phong không đúng a, không khoa học a!

79. Chương 79

Hứa Dung vừa rồi còn khí thế thế hùng hổ, con mình bị đánh, người làm mẹ như bà khẳng định muốn tìm lại công lý, tuy rằng con bà đã trưởng thành, nhưng này cũng không ngăn cản được trái tim bao che cho con của bà.

Thế nhưng ngay khi nghe nói người động thủ là Hạ Tình bà liền ỉu xìu, sau khi ngây ngốc một hồi lâu chớp chớp mắt nói: "… Kỳ thực ra tay cũng không phải quá nặng, mọi người không cần ngạc nhiên." *(ôi mẹ chồng =))))))*

Mọi người: "…" Chẳng lẽ người vừa nãy kinh ngạc nhất không phải mẹ sao!

"Ca, em xem chút." Phó A Bảo kéo Phó Trạch Văn tới ghế salong ngồi, "Có đau hay không?" Một bộ dáng vẻ đau lòng.

"Có chút." Phó Trạch Văn tâm nói mẹ ruột vừa mới đâm ta một dao, cũng còn may có A Bảo đau lòng ta, mình nhiều năm như vậy thật là không uổng công yêu thương nó, xem, đầy thân thiết, thật sự là em trai tốt của Trung Quốc!

Nhưng lời kế tiếp của Phó A Bảo liền khiến hắn hộc máu!

"Ca, anh kiên nhẫn một chút, bị đánh vài lần anh liền quen thôi, chị Hạ Tình có thể đánh anh đó là chuyện tốt, chị ấy nếu như không chịu đánh anh, anh liền chủ động đi tới cho chị ấy đánh, chị ấy tức giận với anh, hỏa phát ra là tốt rồi, không phải vậy đâu theo đuổi được vợ.." Phó A Bảo một bộ giọng điệu chuyên gia, tận tình khuyên nhủ, dốc hết lòng hết sức a.

Phó Trạch Văn: "…" Đây là em trai ruột sao?

"Thật đấy, anh đừng không tin em, thực sự là có chuyện như vậy, không tin anh hỏi Cảnh Đồng!" Nói xong Phó A Bảo nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, bảo y giúp một lời.

"… Đúng." Trịnh Cảnh Đồng không ngừng gật đầu, bất quá khóe miệng y co giật có chút không tự nhiên.

Mọi người hiểu ngầm trong lòng, đã hiểu, Trịnh Cảnh Đồng chính là kẻ hi sinh của đống lý luận này của Phó A Bảo, phỏng chừng ở nhà bị đánh không ít.

Hứa Dung và Phó Minh đều toát mồ hôi, con trai nói tới Trịnh gia làm mưa làm gió là sự thật, xem ra cần phải chọn thời gian hảo hảo nói nó một chút, lúc trước mặc dù là A Bảo chịu thiệt đi, nhưng 2 người cũng đã kết hôn, vậy thì cần phải hảo hảo sống a, ngày nào cũng đánh người ta thì còn nói gì nữa!

Bất quá bây giờ vấn đề chủ yếu nhất vẫn là con trai lớn, so với con trai nhỏ, vẫn còn tốt chán, liền với cái tính nết kia của nó, nếu như không được, khẳng định sớm đã gào to lên rồi.

Hứa Dung ngồi vào một bên khác cạnh Phó Trạch Văn, phất tay một cái bảo con trai nhỏ líu ra líu ríu đừng phá đám, sau đó cầm lấy tay con trai lớn hỏi vấn đề hiện tại bà quan tâm nhất: "Hạ Tình có ý gì a? Còn tức giận không?"

Bị hỏi vấn đề này Phó Trạch Văn có chút suy sụp: "… Cô ấy nói cô ấy tuần sau muốn đi xem mắt, anh trai cô ấy Hạ Lập Nhân đã sắp xếp xong xuôi cho cô ấy rồi."

Hứa Dung lại muốn đánh con trai, tại sao lại vô dụng như thế a!

Trong phòng khách tất cả mọi người trầm mặc, Phó A Bảo nhíu nhíu mày: "Tại sao a? Chị Hạ Tình chị ấy còn tức giận sao? Anh có hảo hảo xin lỗi hay không a? Em có thể thấy, chị ấy khẳng định vẫn thích anh, tại sao phải cùng người khác kết thân a?"

Phó Trạch Văn xoa xoa xanh tím trên mặt mình không nói lời nào, Hạ Tình hôm nay nói rõ ràng trước mắt hắn, mỗi một câu đều nhớ rất rõ ràng.

Sau khi hai người gặp mặt ở nhà hàng liền tiến vào phòng riêng, đầu tiên là một trận đánh no đòn, kế tiếp mới là nghiêm chỉnh tán gẫu.

"Năm đó em vẫn cho là anh cố ý, thêm nữa em khi đó chưa từng chịu qua chuyện tâm lý năng lực chịu đựng thấp, liền đi thẳng một mạch, nhiều năm như vậy vẫn không quên được chuyện này, trong lòng vẫn buồn phiền, vì thế vẫn không đồng ý về nước."

"Lần này trở về thật sự là quá tốt, lúc nhìn thấy video em thật sự thở phào nhẹ nhõm, cảm giác qua nhiều năm như vậy khúc mắc đều tháo gỡ, bởi vì em năm đó không phải hận anh không chấp nhận, mà là loại phương thức từ chối kia, hiện tại em biết anh không phải cố ý, liền cảm thấy giải thoát rồi, qua nhiều năm như vậy tảng đá khó chịu trong lòng đã không còn nữa."

Nghe đến đó Phó Trạch Văn cuống lên: "Anh chưa từng có ý nghĩ cự tuyệt em, anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ cự tuyệt em!"

"… Cảm ơn." Hạ Tình có chút muốn khóc, cô vẫn cho là Phó Trạch Văn không thích cô, bây giờ nghe được

câu nói này, trong lòng chua xót, lúc này thật sự có thể buông xuống.

Giữa hai người xuất hiện trầm mặc ngắn ngủi, ngay lúc Phó Trạch Văn cảm thấy hai người có thời điểm có thể xoay chuyển thì Hạ Tình mở miệng.

"Chúng ta hiểu lầm nhau nhiều năm như vậy, vừa đánh anh một trận coi như hòa nhau rồi đi, anh hồ đồ, em cũng hồ đồ, anh cũng không phải cố ý, hơn nữa cũng đã nhiều năm như vậy, tiếp tục truy cứu ngoài nó ra cũng không còn gì khác nữa, em cũng không thể một ngày ba bữa thêm cả đánh anh ban đêm đi?"

"Chúng ta tuổi đều không nhỏ nữa, luôn phải nhìn về phía trước, hôm nay qua đi coi như chưa từng xảy ra chuyện gì đi, cho nên anh cũng đừng tự trách, anh cũng có lỗi, sau này chúng ta đều có gia đình riêng của mỗi người, trong lòng vẫn còn gánh nặng không phải chuyện tốt, nhìn em liền biết rồi, cứ luôn nghĩ luẩn quẩn trong lòng đều uổng phí nhiều năm như vậy."

Phó Trạch Văn cả kinh, lời này của Hạ Tình là có ý gì?! Lẽ nào cô ấy không phải thích mình sao? Cái gì mà gọi là có gia đình riêng của mình, thứ lỗi cho hắn rời khỏi trường học nhiều năm, bây giờ lại có chút nghe không hiểu tiếng Trung Quốc rồi.

Sau đó hắn liền nghĩ đến chuyện trước đây Đới Tuyết Dao nói với hắn, nói là Hạ Tình muốn kết thân, hắn liền vội vàng hỏi: "Em không phải gần đây kết thân?"

"Ân." Hạ Tình gật gật đầu, "Anh trai em cũng đã sắp xếp xong xuôi, nói là tuần sau, vốn là em có chút không muốn đi, thế nhưng hiện tại mụn nhọt trong lòng đã buông xuống, em cũng nên hảo hảo yêu đương cân nhắc chuyện kết hôn, chúng ta đều trân trọng lẫn nhau, sau này cũng không thể bơ nhau đi qua, anh nói đúng không?"

Phó Trạch Văn thật lâu nói không ra lời, hắn muốn nói không phải, nhưng hắn không nói ra được a, người ta đây rõ ràng là không muốn cùng ngươi đấy a.

Cuối cùng Phó Trạch Văn cứ như vậy một mặt xanh tím trở về, rõ ràng Hạ Tình chủ động nói tha thứ cho hắn, thế nhưng Phó Trạch Văn trong lòng vẫn rất khó chịu, trong lòng trống vắng.

Thấy con trai không lên tiếng Hứa Dung có chút lo lắng: "Con nói gì đi a!"

Phó Trạch Văn tâm nói con có thể nói cái gì a, ý tứ của Hạ Tình chính là sau này nhiều nhất là bạn bè bình thường, nhiều hơn nữa cũng không có, cô ấy đã không cần con nữa, muốn kết thân với người khác.

Thế là hắn tiếp tục sờ xanh tím trên mặt mình nhe răng trợn mắt, ai…

Nhìn dáng vẻ hắn như vậy hơn nửa cũng có thể đoán ra được tình huống gì, trong phòng khách lại là yên lặng một hồi, Trịnh Cảnh Đồng đặc biệt đồng tình với Phó Trạch Văn, phạm sai lầm đồng dạng, vận may của mình thì bay lên trời, Phó Trạch Văn quả thực là xui xẻo đến nhà, ai, sau này đối tốt với anh vợ này

một chút đi.

Phó A Bảo nhìn trái nhìn phải, thấy tất cả mọi người mặt mày ủ rũ, cậu tâm nói việc này tuy rằng nghe không phải tin tức tốt gì, nhưng cũng không khiến người ta phát sầu đến mức độ này đi.

"Mọi người đều làm gì a, đâu có gì lớn a." Phó A Bảo cảm thấy đầu óc mọi người cũng không quá tốt, "Chị Hạ Tình nói muốn đi kết thân, đó chính là còn chưa có đi, chị ấy bây giờ vẫn còn độc thân, anh trai anh tiếp tục theo đuổi chị ấy là được rồi."

Phó Trạch Văn liếc cậu một cái: "Cô ấy đều đi kết thân rồi, anh có thể ngăn cản cô ấy không cho cô ấy đi sao, anh là gì của cô ấy a?"

"Không bảo anh ngăn chị ấy a, anh nhượng chị ấy là được rồi! Chị ấy có thể cùng người khác kết thân, tại sao không thể cùng anh kết thân?" Phó A Bảo cảm thấy đây là một chuyện rất đơn giản, "Đối tượng chị ấy hẹn hò là anh trai chị ấy an bài, không phải em đây là đứa em trai bao che khuyết điểm, ca điều kiện của anh so với ai khác cũng không kém hơn, nếu như sử dụng lực, để anh trai chị Hạ Tình thay đổi đối tượng hẹn hò cho chị ấy là được rồi, đây không phải còn có hỗ trợ sao, thay đổi một cái thì làm sao!"

Nói xong Phó A Bảo nhìn về phía Hứa Dung và Phó Minh: "Việc này để ba mẹ hỗ trợ, kết thân mà, cha mẹ đứng ra tương đối có thành ý đúng không? Hai nhà chúng ta đều môn đăng hộ đối, Hạ gia khẳng định cũng nguyện ý hỗ trợ, cũng không phải kết hôn, chính là kết thân, còn như có thể thành công hay không, liền để ông anh già tự mình rồi."

Cậu nói xong tất cả mọi người nhìn cậu.

ĐM! Bọn họ thực sự là lần đầu biết Phó A Bảo thế mà lại là người thông minh như vậy!

80. Chương 80

Phó A Bảo đột nhiên lên tiếng khiến mọi người tự nhiên hiểu ra, đặc biệt là Phó Trạch Văn, Hạ Tình nói rồi, chuyện trước kia coi như chưa từng xảy ra, vậy bọn họ có thể từ một góc độ khác nhận thức lại một lần nữa a, như thế nào không thể kết thân!

Thế nào cũng phải thử một lần, nếu như như vậy cũng không được, đó chính là bản thân hắn không có bản sự, ai cũng không oán được.

Sự tình dưới sự chỉ huy của Phó A Bảo tạm thời ngưng lại một đoạn, người một nhà liền thân thân nị nị tụ họp, mặc dù con trai nhỏ nhìn qua giống như là sống rất tốt, bất quá Hứa Dung và Phó Minh vẫn là trong âm thầm hỏi Phó A Bảo không ít chuyện, Phó A Bảo sẽ không nói dối, hơn nữa chuyện cậu ở Trịnh gia cũng không cần thiết phải nói dối với cha mẹ, dựa theo tình hình thực tế nói.

Thao thao bất tuyệt nói một tràng, Hứa Dung và Phó Minh nghe xong đều có một cảm giác: Con trai đối với Trịnh gia này đều vừa lòng, thấy người nào cũng là người tốt, đều đối xử với cậu vô cùng tốt, liền một mình Trịnh Cảnh Đồng không phải quá tốt.

"Anh ấy rất phiền, từ sáng đến tối đi theo con, cái này không để con làm, cái kia cũng không để con làm, lải nhải không yên, hôm qua anh ấy còn —" Nói tới một nửa Phó A Bảo ngậm miệng lại, sau đó ho nhẹ hai tiếng hàm hồ bỏ qua.

Miệng cậu mở quá nhanh, suýt chút nữa đem chuyện tối hôm qua nói ra, chuyện mất mặt như vậy sao có thể nói cho người thứ 3 nghe đây!

"Tối hôm qua làm sao vậy?" Hai người cũng không nghe rõ ràng.

Hứa Dung đầy mặt lo lắng hỏi, "Lúc này vừa mới kết hôn, con tới ở nhà người ta, chúng ta liền lo lắng con chịu ủy khuất, ba mẹ hi vọng con hảo hảo, nếu như chịu ủy khuất bị khi dễ liền nói với ba mẹ, chúng ta khẳng định không thể đứng nhìn."

Phó Minh đầy mặt hắc tuyến, vợ đây là Trạch Văn bị đánh, liền chịu kích thích quá độ bị hồ đồ rồi sao, A Bảo như vậy mà giống chịu ủy khuất sao, tôi thấy Cảnh Đồng chịu ủy khuất còn tạm được, bình thường khẳng định bị đánh không ít, đến cùng ai bắt nạt ai vậy.

"Không có chuyện gì rồi mẹ, không ai bắt nạt con, bọn họ đều đối xử rất tốt với con, chính là Cảnh Đồng anh ấy có chút phiền, cứ dính con, cái khác còn tốt, đợi con hảo hảo giáo huấn anh ấy một chút, phỏng chừng qua thời gian ngắn nữa liền yên tĩnh thôi."

Hứa Dung: "…" Đứa nhỏ này nói gì vậy a, có còn muốn hảo hảo sống hay không a?

Phó Minh: Tôi nói rồi mà.

Bên này Phó A Bảo cùng cha mẹ tán gẫu, Trịnh Cảnh Đồng và Phó Trạch Văn cùng tán gẫu, hai người cách bàn nhỏ mặt đối mặt ngồi ở trên ghế salông, đều có điểm chung là cảm giác trái tim nhung nhớ trái tim người khác đã lưu lạc chân trời, người mình thích có vẻ như so với nói chuyện, đều thích động thủ hơn.

"Ách… Tớ nói cái mặt này của cậu, nhanh nghĩ biện pháp đi." Trịnh Cảnh Đồng lương tâm kiến nghị, "Cậu trưng khuôn mặt này ra, tớ đoán chừng không đi được tới hiện trường kết thân, đầu tiên cậu liền không qua được cửa Lập Nhân này, cậu thấy dáng vẻ hắn bình thường liền biết rồi, hắn người này phi thường chú trọng, ngay tại chỗ liền có thể cho cậu cút!"

Phó Trạch Văn: "…" Không cần hung tàn như vậy đi.

Hắn và Hạ Lập Nhân không có gì lui tới, tuy rằng hai người đều là người làm ăn còn là bạn học, nhưng chỉ là gặp nhau vài lần ở mấy yến hội, chưa từng nói mấy câu, bởi vì hai nhà cũng không có hợp tác.

Hạ Lập Nhân là người tương đối cao lãnh, luôn tự kiêu rất cao, cảm thấy gen Hạ gia bọn họ thế gian hiếm có, đối với yêu cầu với đối tượng kết thân của em gái tự nhiên cũng phi thường cao, nói tới lọt tai một chút gọi là cao lãnh, kỳ thực Hạ Tình sâu kín vẫn luôn gọi hắn là bệnh trung nhị, cả ngày tinh tướng, cảm giác mình chính là tổng tài bá đạo.

Trịnh Cảnh Đồng thấy ánh mắt Phó Trạch Văn bộ dáng hình như không phải quá tin tưởng, liền e hèm nói: "Cậu đừng không tin, hắn năm đó ở trong trường liền cái đức tính này, hớn hơn tớ hai khóa, trong trường người hắn nguyện ý phản ứng gần như cũng chỉ trên đầu ngón tay, tớ quen biết hắn nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn cái bộ dáng ấy, vô cùng xoi mói, hơi hơi phạm chút sai lầm hắn liền có thể ghét bỏ rồi." Cũng may là có tài thật sự có thể quá mức thói xấu, còn có mã tốt, bằng không thì chân tâm cũng bị người ta đánh chết, khẳng định không thể sống đến lớn như vậy!

Nói xong Trịnh Cảnh Đồng trên dưới đánh giá Phó Trạch Văn một phen: "Nhìn cậu này… bộ dáng vô cùng thê thảm, ha ha…"

Phó Trạch Văn trong lòng khó chịu: "Ha ha, cậu còn có mặt mũi mà nói tớ." Nói tới cậu và A Bảo liền là hai bên lưỡng tình tương duyệt tớ rất ủng hộ các cậu như thế, lúc trước thượng vị thế nào còn muốn tớ lại tử tế nói với cậu một lần sao? Thủ đoạn thối nát dung tục cỡ nào người khác không nhận ra có muốn tớ nhắc lại với cậu một lần nữa hay không a?

Tớ còn chưa nói với cấp trên A Bảo, cậu còn hả hê được sao!

Phó gia bên này nhiệt nhiệt nháo nháo, Trịnh gia cũng rất náo nhiệt, bởi vì trong nhà đột nhiên có khách tới.

Nếu như Trịnh Cảnh Đồng biết là ai đến, nhất định sẽ thổ huyết.

Người đến chính là bệnh thần kinh trong miệng y — Lưu Giai Giai

81. Chương 81

Lưu Giai Giai không phải tới một mình, cô ta là một nhà 3 người đều đến, mang theo rất nhiều lễ vật, nói là đến cảm ơn ân nhân cứu mạng Trịnh Cảnh Đồng của cô ta.

Kỳ thật cô từ rất sớm trước đó đã muốn đến đây rồi, thế nhưng Lưu Khải không cho, ngưỡng cửa Trịnh gia cao, người muốn đến tặng quà nịnh bợ có rất nhiều, đâu có tốt như nhìn thấy chứ, người ta khẳng định là không cho vào cửa.

Vừa vặn khéo léo sau đó có chuyện thu mua này, công ty hai nhà xem như là quan hệ lệ thuộc trên dưới, gặp nhau liền bắt đầu nhiều hơn.

Lưu Giai Giai sau khi gặp Trịnh Cảnh Đồng một hồi liền không nhịn được, nháo loạn ầm ĩ muốn tới Trịnh gia một chuyến, nói là lần trước mời ăn một bữa cơm căn bản không đủ, phải mang lễ vật tới cửa hảo hảo cảm tạ, thuận tiện cũng muốn rút ngắn quan hệ hai nhà.

Lưu Khải cảm thấy sự kiện con gái nói đến kia căn bản chính là Thiên Phương dạ đàm, con gái không có cảm giác, thế nhưng hắn có thể thấy, Trịnh Cảnh Đồng thời điểm ngày đó gặp mặt căn bản không nhận ra con gái ông, lúc rời khỏi hình như cũng không phải quá cao hứng, ăn cơm ăn được một nửa đã đi rồi, quá nửa chính là đồng tính luyến ái chỉ thích nam nhân, cho nên con gái hắn xinh đẹp hơn nữa cũng đều vô dụng a.

(Thiên Phương dạ đàm: chuyện mơ tưởng hão huyền, chuyện sẽ không xảy ra)

Bất quá Lưu Giai Giai không xem là như thế, cô ta vốn là có chút não tàn, hơn nữa còn phi thường phản đồng, cô cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo như vậy không bình thường, hơn nữa cũng không hợp pháp, cần phải sửa chữa, cô ta là đến giúp khó khăn của Trịnh gia, cô ta cũng không tin, cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng chẳng lẽ lại không thích cô gái xinh đẹp có thể sinh con như cô mà lại đi thích một nam nhân căn bản không thể sinh con?

Huống hồ điều kiện của cô tốt như vậy, không danh không phận đến báo đáp Trịnh Cảnh Đồng, ngoại trừ Phó A Bảo kia, cô ta tin không có ai sẽ phản đối, tình cảm có thể bồi dưỡng mà, hai nam nhân có thể có cái tương lai gì, chỉ cần cô có thể sinh ra người thừa kế, trái tim của Trịnh gia này nhất định sẽ hướng về cô.

Lưu Khải thật sự cảm thấy con gái điên rồi, nữ nhân muốn sinh ra người thừa kế Trịnh gia nhiều lắm đấy, con nói muốn sinh ra là có thể sinh a?

Mẹ của Lưu Giai Giai là Từ Thanh thì ủng hộ Lưu Giai Giai, đầu óc bà so với con gái khá hơn một chút, không nghĩ tới phải đi đem cong duỗi thẳng, không phải bà nói, Trịnh Cảnh Đồng còn mỹ nữ gì mà chưa gặp, muốn thẳng đã sớm thẳng, còn đến phiên con gái bà đến duỗi sao.

Bà chính là hướng về cái danh hiệu người thừa kế Trịnh gia này đi, không nghĩ tới con gái có thể cùng Trịnh Cảnh Đồng bồi dưỡng ra tình cảm, có là tốt nhất, không có cũng không vội, có con là được.

Bà cẩn thận phân tích Lưu Khải tình huống của Trịnh gia, Trịnh gia chỉ có Trịnh Cảnh Đồng là con trai duy nhất, Trịnh Cảnh Đồng cùng nam nhân kết hôn, tuy nhiên nhất định phải có người thừa kế a, vậy cũng chỉ có thể mang thai hộ hoặc là sinh cùng nữ nhân khác, danh phận không chừng lại có, Phó gia khẳng định không chịu.

Không có danh phận, đâu sẽ có bao nhiêu cô gái tốt đồng ý sinh con cho Trịnh Cảnh Đồng, danh môn thế gia khẳng định không muốn, mang thai hộ biết ai sạch sẽ ai không, cũng chỉ có tiểu môn tiểu hộ, phỏng chừng có vài nữ minh tinh cũng chịu, Lưu Giai Giai này chính là người nổi bật trong số đó, gia thế được coi là bên trên không tệ, bộ dáng cũng không tệ, lại còn có lòng cảm kích với Trịnh Cảnh Đồng, mang theo thái độ báo ân đến sinh một đứa con cho ân nhân.

Trịnh gia hơn nửa sẽ đồng ý, đối tượng tốt như nhà bọn họ phỏng chừng là tìm không ra, ai nguyện ý a,

cũng chỉ có con gái nhà bà, điều kiện tốt như vậy, thế nhưng vì báo ân…

Chỉ cần sinh con ra, Phó A Bảo này sẽ không trở thành uy hiếp gì, có danh phận thì thế nào, cậu ta không có con a, Trịnh gia cũng không có cái gì của cậu ta, tài sản cũng sẽ không cho cậu ta.

Đến thời điểm nhắc đến nhà bố mẹ vợ, còn nói không chắc là ai đây, con cũng không thể mang tới Phó gia thăm người thân đi, nhất định phải đến Lưu gia bọn họ a.

Lưu Khải vừa nghe, hình như thực sự có chuyện như vậy, phân tích của vợ quả thực có đạo lý, Trịnh Cảnh Đồng tóm lại sẽ muốn con, nếu quả như muốn sinh, tại sao không thể là con gái hắn?

Bất quá hắn so với Từ Thanh càng yêu thương Lưu Giai Giai hơn, tuy rằng cảm thấy tảng mỡ dày Trịnh gia này rất tốt, thế nhưng hạnh phúc cả đời của con gái cũng rất quan trọng a, không danh không phận như thế, chịu rất nhiều uất ức a, hắn muốn con gái đoan đoan chính chính lấy chồng, hơn nữa còn phải gả phong phong quang quang, mà không phải là người vô hình như vậy a, đến thời điểm lộ ra còn không phải chịu lên án của mọi người sao, nói không chắc còn có thể có người mắng là tiểu tam gì đó.

Từ Thanh đối với việc này xì mũi coi thường, đây tính là cái chuyện gì, có con thì cũng có rồi.

"Ông đừng thấy Trịnh gia và Phó gia hiện tại rất tốt, hai nhà còn muốn tổ chức hôn lễ náo nhiệt, ông xem đi, chẳng bao lâu nữa chờ sinh con ra, sớm muộn cũng vỡ, đến thời điểm không cần Giai Giai của chúng ta sốt ruột, Phó A Bảo này phải tự mình đi, đến thời điểm muốn danh phận liền dễ dàng, không có cũng không cần gấp mà, có thể coi như ăn cơm sao? Sau này toàn bộ Trịnh thị là của cháu ngoại chúng ta, ông còn để ý cái danh phận làm gì?"

Nói tới đây Lưu Khải có chút tâm động rồi, nếu như kết quả đúng như vợ nói, vậy hiện tại không tranh danh phận mới là đúng, trước đem con sinh ra rồi nói tiếp, nhà bọn họ cũng không phải gia đình tùy tùy tiện tiện, cũng coi như có chút thân phận, cho nên chuyện như là sinh con ra liền cấp chút tiền đuổi đi hẳn là không sẽ không có, nhà bọn họ cũng không đến loại trình độ thiếu tiền a, không phải tiểu môn tiểu hộ gì đó tùy tiện xua đuổi.

Hơn nữa chủ yếu nhất là con gái rất nguyện ý, là bản thân con bé cường liệt yêu cầu, hắn không chịu con gái khóc lóc om sòm lăn lộn khóc, huyên náo tới mức trong nhà không được an bình.

Cho nên cả nhà bọn họ hôm nay đều đến rồi, trước đây cảm thấy ngưỡng cửa này không đi tới được, hiện tại cũng coi như là người Trịnh thị, hơn nữa có nguyên nhân đặc thù, liền tiến vào.

Nếu như Trịnh Cảnh Đồng ở đây, bọn họ khẳng định ngay cả cửa cũng không vào được, Trịnh Cảnh Đồng không quên được cảnh tượng ăn cơm ngày đó, y chân tâm không muốn lại phải trải qua một lần nữa, đồng dạng thiếu tâm nhãn, nhưng A Bảo nhà y thì thật đáng yêu, mà Lưu Giai Giai này chân tâm chịu không nổi, thật sự giống như người bị bệnh thần kinh vậy.

Bất quá Trịnh Cảnh Đồng hôm nay không ở đây, Vu Thư cũng không gọi điện thoại cho y, thế nhưng điện

thoại di động của Trịnh Cảnh Đồng trước do đăng Weibo cho Phó A Bảo quá nhiều, hiện tại không còn pin, sẽ không liên lạc được.

Đối phương xác thực là người của công ty mà Trịnh thị mới thu mua, lại còn nói là tới cảm tạ ơn cứu mạng, Vu Thư liền khách khi nghênh tiếp người đi vào, bà hiện tại tuy rằng mặc kệ chuyện công ty, thế nhưng hướng đi lớn của công ty cũng nên biết, Trịnh thị đối với công ty Khoa học Kỹ thuật này rất coi trọng, bà chỉ gặp một chút, hơn nữa người ta cũng là có ý tốt.

Lưu gia hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, bên trong ngôn từ đều là đối với Trịnh Cảnh Đồng cảm kích, Lưu Giai Giai cũng được giáo dục thật tốt, cùng với ngày hôm đó không giống chút nào, phi thường ngoan ngoãn, miệng phi thường ngọt, mỗi một câu đều là dì, được gọi là người dễ thương xinh đẹp.

Vu Thư nghe xong thật lâu mới hiểu được cái gọi là ân nhân cứu mạng là chuyện gì xảy ra, bà có chút , không phải là phụ một tay giúp một chuyện sao, chuyện đối phương làm thành tình cảnh lớn như vậy hại bà cho rằng lớn thế nào.

"Mọi người chớ để ở trong lòng, Cảnh Đồng nó chính là thấy được thì phụ một tay, vừa vặn thuận tiện, ai cũng sẽ làm như vậy, đừng để trong lòng, không có gì."

Từ Thanh cười nói: "Tỷ tỷ chị nhưng đừng nói như vậy, con gái em lúc đó đều dọa tới hôn mê, xung quanh nhiều người như vậy, cũng không có mấy người nói cần giúp đỡ, nếu không có Cảnh Đồng, con bé không biết phải chảy bao nhiêu máu mới có thể đến bệnh viện, đúng là ơn cứu mạng, chúng tôi thật sự đặc biệt cảm kích, đặc biệt muốn báo đáp một chút, bằng không trong lòng thật sự áy náy."

"Không cần không cần, không cần đâu, mọi người khách khí như vậy tôi đều không biết nói gì cho phải." Vu Thư nhìn cánh tay bị thương của Lưu Giai Giai một chút, vết thương phía trên đã nhạt, dáng vẻ lúc trước phải khâu không ít mũi, làn da tiểu cô nương rất mềm mại, như thế mà có sẹo thì thật đáng tiếc, cũng may da trắng, vết thương màu sắc nhạt cũng không quá rõ ràng, chuyện sắc đẹp bình thường dùng đồ trang điểm che đi cũng sẽ không có vấn đề.

"Giai Giai nhà chúng tôi từ nhỏ đã như vậy, người khác đối tốt với con bé, con bé nhất định phải báo đáp, có thể chuyện này đối với Cảnh Đồng là làm việc nhỏ, thế nhưng đối với Giai Giai của chúng tôi mà nói thật sự phi thường phi thường quan trọng, ân nhân cứu mạng thật sự một chút cũng không quá." Từ Thanh còn nói tới chuyện công ty, "Cũng không biết đây là cái duyên phận gì, cũng thực sự là đúng dịp, chuyện này không bao lâu sau đó lại có chuyện thu mua."

"Lúc đó nghe nói là Trịnh thị, tôi và cha Giai Giai không nói hai lời liền đồng ý, đem công ty giao cho người có lòng tốt như Cảnh Đồng, chúng tôi đầu còn có cái gì không yên lòng! Thật sự đặc biệt cao hứng!"

Lưu Khải bình thường nói chuyện làm ăn nói rất nhiều, bất quá hôm nay cơ hồ đều là một mình Từ Thanh nói, bởi vì Trịnh Trí Viễn không ở đây, ông hôm nay cùng mấy vị lão bằng hữu hẹn cùng đi câu cá, hắn và Vu Thư có thể tán gẫu bao nhiêu a, đương nhiên là nữ nhân cùng nữ nhân tán gẫu khá là thích hợp.

Lưu Giai Giai rất khéo léo, chưa nói mấy câu, thế nhưng miệng rất ngọt, đều là Từ Thanh dạy tốt, con gái

bình thường tra tra hô hô, có sao nói vậy, nhưng hôm nay không giống nhau, ấn tượng ban đầu rất quan trọng, không thể nói lung tung, thế là liền bảo cô ta thời điểm nên câm miệng nhất định phải câm miệng, bà đoán nữ nhân tới tuổi như Vu Thư, đương nhiên thích con gái dịu dàng một chút, quá nháo khẳng định không được yêu thích, bà cũng vậy, nếu không phải Lưu Giai Giai là con gái ruột của bà, bà đã sớm ghét bỏ rồi.

Mấy người tán gẫu đến rất tốt, chủ yếu nhất vẫn là tính biểu hiện mục đích Lưu gia hôm nay đến cũng không quá rõ ràng, bọn họ đều nói phải báo ân, chưa nói tới chuyện khác, Vu Thư đương nhiên cũng sẽ không đoán lung tung, người ta là lòng tốt đến cảm tạ, bà đâu sẽ não bổ nhiều chuyện như vậy.

Tâm thái đối phương mang theo ninh bợ bà cũng có cân nhắc đến, bất quá sau đó cũng coi như là người của công ty mình, đối với phát triển của Trịnh thị cũng coi như là xuất lực, bất quá đây không phải chủ yếu nhất, chủ yếu nhất là người nhà này chúc phúc hôn sự của con trai mình.

Vu Thư nghe xong trong lòng thật cao hứng, bà hiện tại chỉ thích nghe loại này, ai nói bà liền thích người đó!

"Mẹ, con gái họ Lưu này là bệnh thần kinh, mẹ sao còn giữ bọn họ lại ăn cơm a, con đều hối hận dễ như ăn cháo lúc trước rồi." Sau đó y liền đem sóng gió thu mua lần trước nói một hồi.

"Ách..." Vu Thư đại , "Mẹ hôm nay nhìn cô bé này cũng vẫn tốt a." Chỉ nhìn bề ngoài thật không nhìn ra là não tàn a.

"Quên đi, nhà chúng ta cũng không phải muốn thâm giao với bọn họ, thời điểm kết hôn phát thêm một thiệp mời là được." Vu Thư nói đến đây thật vui vẻ, "Bọn họ còn nói chúc mừng với con đấy, người xem ra vẫn còn tốt."

Nói thật, chuyện của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo tuy rằng huyên náo rất lớn, thế nhưng thực sự chân tâm thực lòng chúc không nhiều, rất nhiều người cảm thấy hai người đàn ông kết hôn rất hoang đường, cảm thấy đang lo cho tương lai của hai người, đều giữ thái độ quan sát.

Đừng nói người ngoài, ngay cả thân thích của Trịnh gia và Phó gia cũng có rất nhiều không cao hứng, rất nhiều người cũng không thể tiếp thu.

"Thật sự?" Trịnh Cảnh Đồng vừa nghe trên mặt vui vẻ, cái này ngược lại không tệ, vẫn xem như người nhà họ Lưu có chút ánh mắt.

Vu Thư gật gật đầu: "Đương nhiên là thật sự, mẹ đây còn có thể lừa con sao, mẹ đều nói với nhà bọn họ rồi, đến thời điểm phát thiệp mời cho bọn họ."

Trịnh Cảnh Đồng thỏa hiệp: "Được thôi." Xét thấy người nhà này vẫn tính thức thời, y sẽ không tính toán chuyện lừa gạt trước đây nữa.

82. Chương 82

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện này một nhà Trịnh Cảnh Đồng căn bản cũng không để ở trong lòng, Phó A Bảo lại càng sẽ không để ở trong lòng, cậu nghe xong liền quên, bởi vì hôm nay cậu có chuyện quan trọng hơn muốn làm đây.

Phát sinh ngày hôm qua ngoài ý muốn cho nên chuyện cosplay không có làm xong, hôm nay đương nhiên phải tiếp tục, cậu muốn nhanh chóng một chút mặc mấy bộ cos kia vào sau đó chụp mấy bức ảnh xinh đẹp, tuy rằng không thể đăng lên mạng thế nhưng giống như Trịnh Cảnh Đồng đã nói, tự mình nhìn cũng tốt mà, trước tiện xem cho đỡ nghiện.

Đều do lúc trước chọn nhầm quần áo, bằng không có thể đăng lên mạng cho mọi người khen một chút rồi. Phó A Bảo cảm thấy phi thường đáng tiếc, hiện tại mua lại vài kiểu khác giống hệt nhưng không cùng độ rộng, đặt làm cần không ít thời gian.

Tối hôm đó Trịnh Cảnh Đồng thỏa mãn nhãn phúc, Phó A Bảo liên tục thay đổi rất nhiều quần áo, từng bộ đều khiến người ta không dời tầm mắt được. (nhãn phúc: phúc được thấy, may mắn được thấy)

Trịnh Cảnh Đồng cảm giác ánh mắt mình lúc trước thực sự là vô cùng tốt, tất cả đều là quần áo phi thường hở hang, làn da trắng bóng kia a tất cả đều lộ ra, nhìn thật khiến người ta nước miếng giàn giụa.

Đặc biệt có một bộ hóa trang người hầu gái, vô cùng đáng yêu lại xinh đẹp, là kiểu lộ vai, chỗ bả vai tất cả đều trần trụi, cổ chữ V, trên cổ đeo dây ren màu đen, hóa trang người hầu gái đương nhiên là váy liền áo, nhưng vạt áo phi thường ngắn, con gái mặc nhất định phải mặc thêm quần an toàn, bằng không di chuyển sẽ lộ hàng, cơ hồ đều có thể nhìn thấy quần lót. Nhân vật Animation trong nguyên bản đương nhiên là không có quần an toàn, chính là quần lót nhỏ bình thường, thường xuyên lộ ra, phi tần thiên vị animation mà, có thể thông cảm được, phúc lợi cho trạch nam.

Bộ hóa trang người hầu gái này bên trong quần áo hở hang nhiều như vậy, nhiều vải nhất, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng thích nhất bộ này, y cảm thấy Phó A Bảo mặc mấy bộ này vô cùng đáng yêu, nếu như trong miệng còn có thể nói vài lời đáng yêu như vậy thì càng tốt hơn.

Y bình thường không có loại hứng thú ham muốn này, thậm chí trước đây còn đối với người có loại hứng thú ham muốn này khinh bỉ, vô cùng khịt mũi con thường, thế là y hiện tại bắt đầu khinh bỉ chính mình.

Y hiện tại không chỉ rất có hứng thú, hơn nữa còn YY rất nhiều, tưởng tượng A Bảo manh manh mặc quần áo cos vào nói với y lời thoại dễ thương, chủ nhân gì đó người về rồi, chủ nhân người muốn ăn cơm trước hay là muốn tắm trước, chủ nhân để tôi tới hầu hạ người đi……

Trịnh Cảnh Đồng cũng biết là mình suy nghĩ quá nhiều, đánh chết Phó A Bảo cũng không thể nói mấy lời như vậy, cho nên y chính là tùy tùy tiện tiện tưởng tượng, tưởng tượng không phạm tội a! Chỉ cần không để A Bảo biết, thì sẽ không bị đánh đâu.

Phó A Bảo mỗi lần đổi một bộ quần áo đều sẽ bày ra mấy động tác tư thế phù hợp với nguyên mẫu, sau đó Trịnh Cảnh Đồng sẽ cầm điện thoại di động ở một bên chụp ảnh, bởi vì không đăng lên, cho nên Phó A Bảo sẽ không quá nghiêm túc, điện thoại di động tùy tiện chụp một chút được rồi.

Vừa mới bắt đầu mấy bộ quần áo của Phó A Bảo cũng không gặp vấn đề chỗ nào, thời điểm Trịnh Cảnh Đồng cầm điện thoại di động để sát vào chụp cho cậu, cậu còn bày ra rất nhiều tư thế khác nhau, bởi vì cậu mặc quần áo cos đã rất quen rồi, còn mặc đi thi triển khắp nơi, được rất nhiều người vây xem qua, cho nên không cảm thấy chỗ nào có vấn đề cũng không cảm thấy lúng túng, động tác đều phi thường tự nhiên.

Thế nhưng thời điểm mặc bộ người hầu gái này vào cậu phát vấn đề của Trịnh Cảnh Đồng.

Cậu phát hiện Trịnh Cảnh Đồng thế mà cứ luôn khom lưng chụp, từ dưới đi lên, thế này rất dễ chụp tới phong cảnh dưới váy, cậu mặc quần lót màu đen thấp eo bình thường thôi a.

Ban đầu Phó A Bảo cảm thấy mình có thể nghĩ quá nhiều, nhưng càng chụp cậu càng cảm thấy kỳ quái, liền sau khi chụp xong mấy chục tấm cậu đưa tay về phía Trịnh Cảnh Đồng: "Anh đem ảnh cho em nhìn một chút."

"A? Anh còn chưa chụp xong đâu, chờ anh chụp xong rồi cho em xem, anh chọn ảnh đẹp cho em." Trịnh Cảnh Đồng theo bản năng mà cự tuyệt.

"Không được em muốn nhìn ngay bây giờ." Phó A Bảo tiếp tục đưa tay.

"Đừng a, em còn đang mang thai đấy, cũng đừng động vào điện thoại di động, đối với thân thể không tốt, chờ anh toàn bộ chụp xong, sau đó kết nối với TV cho em chọn." Trịnh Cảnh Đồng ý đồ lừa dối qua ải.

"Anh đừng lừa gạt em, em chỉ sờ một chút có thể xảy ra chuyện gì a? Nhanh lên cho em, bằng không em sinh khí a, cẩn thận em đánh anh! Mau lên!" Phó A Bảo mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, hàng này khẳng định chụp cái gì người khác không thể xem rồi!

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói hỏng rồi, y bất đắc dĩ đem điện thoại di động đưa tới, trong lòng hơi có chút hối hận, cũng không phải hối hận chuyện chụp trộm, mà hối hận là mình che giấy quá kém, mình vẫn luôn tỉ mỉ thế mà lại phạm vào một sai lầm lớn như vậy, thực sự là rất không nên!

Phó A Bảo cầm lấy điện thoại di động, đem ảnh Trịnh Cảnh Đồng vừa nãy chụp cho cậu nhanh chóng xem một lần, ban đầu nhìn còn tốt, sau đó càng xem càng không đúng, cuối cùng gân xanh trên trán đều bùng nổ rồi!

Thực sự là không nhìn thì không biết vừa nhìn liền giật mình, cậu biết Trịnh Cảnh Đồng đáng khinh si hán mơ ước cậu đã lâu, cậu vẫn mắt nhắm mắt mở, thế nhưng không nghĩ tới, chỉ có càng thêm đáng khinh, chứ không có say mê đáng khinh!

Y đều chụp ảnh gì đây a!

Tại sao nhìn lại sắc tình như thế? Còn có thể tốt hay không? Cậu cần chính là ảnh cosplay, không phải muốn chụp thành ảnh giường chiếu!

"Những hình này căn bản cũng không thể đăng lên a, anh đều chụp cái quỷ gì a, anh không phải cố ý a, này còn có thể xem à!" Phó A Bảo vung điện thoại di động lên phi thường tức giận.

"Không phải nói xong rồi không đăng lên sao." Trịnh Cảnh Đồng yếu ớt trả lời một tiếng, nếu như đăng lên y mới sẽ không chụp như thế đâu, cũng bởi vì không đăng lên cho nên mới thích chụp kiểu mình thích, dù sao đều là cho mình nhìn, không chụp toi công không chụp, coi như tình thú vợ chồng, chúng ta đều lĩnh chứng rồi đấy.

Phó A Bảo còn không vui, cậu muốn xóa mấy hình này đi.

Trịnh Cảnh Đồng khẩn trương: "Đừng xóa đừng xóa, anh cảm thấy đã rất tốt rồi, tuy rằng một chút cái kia, nhưng một mình mình nhìn không ảnh hưởng gì cả, chính là hiệu quả quần áo mà, em xóa đi không phải muốn chụp lại lần nữa ấy ư? Chụp lại lần nữa anh thì không quan hệ, em ni? Em còn phải thay quần áo lại lần nữa, rất mệt a."

Phó A Bảo ngẫm lại cũng có chút đạo lý, những quần áo này tuy rằng nhìn qua rất ít vải, kỳ thực mặc vào vẫn rất phức tạp, rất nhiều chú ý, thời gian cũng không ít, "Vậy anh nói anh muốn bồi thường em thế nào đi!" Phó A Bảo nhìn chằm chằm Trịnh Cảnh Đồng, "Nếu em không kịp thời phát hiện, phỏng chừng đêm nay liền toàn bộ bị nhỡ rồi!"

Trịnh Cảnh Đồng vội vàng xin lỗi, liên tục khuyên giải cùng lừa gạt, vẫn luôn dao động Phó A Bảo, nói mấy bộ sau này khẳng định hảo hảo chụp.

"Em không tin kỹ thuật, bộ hóa trang người hầu gái này vốn là muốn chụp cảm giác dụ hoặc thanh thuần, anh chụp cái gì a? Nightclub đi, thấp kém!" Phó A Bảo phi thường chướng mắt.

Trịnh Cảnh Đồng khiêm tốn nói: "Vậy em nói làm sao bây giờ? Em kêu anh chụp thế nào anh liền chụp thế đó, anh đều nghe lời em."

"Này còn muốn em dạy a, em không phải đã nói cho anh biết chụp như thế nào rồi sao, cho anh xem nhiều ảnh như vậy, anh không tìm được góc độ thích hợp để chụp sao? Bình thường nhìn anh thông minh như vậy, sao vào lúc này lại ngốc không chịu được. Em rõ ràng bày ra tư thế giống trong hình được chứ, nhưng tại sao anh chụp ra cùng trong hình kém nhiều như vậy! Bản thân anh mang thuộc tính đáng khinh sao?!"

Trịnh Cảnh Đồng phi thường chột dạ, y là mang theo mục đích chụp ảnh khác, ảnh chụp ra này đều là có một chút loại khuynh hướng kia, thế nhưng y không thể nói thẳng a, chỉ có thể khiêm tốn mà tỏ vẻ kỹ thuật của mình khiếm khuyết.

"Thật là, bảo anh làm chút chuyện này cũng không xong, anh nhìn em đây!" Nói xong Phó A Bảo từ trong hòm lấy ra một bộ quần áo trong đống quần áo còn lại.

Đó là một bộ quần áo tương đối đặc biệt, nam trang rất hở hang, trên căn bản chính là dùng vải bố đem vị trí trong điểm trên cơ thể che đi, quấn quanh, cách mặc trong sách hướng dẫn cửa hàng đưa có giới thiệu, bình thường chơi cosplay cũng biết mặc thế nào, người mua khẳng định đối với nhân vật này hiểu vô cùng rõ ràng, cho nên Phó A Bảo cũng rất rõ ràng, quần áo này ruy rằng ít vải, thế nhưng không tính đến size người mặc, căn cứ vào người khác nhau, có cách quấn khác nhau, quần áo không cần làm theo yêu cầu, cậu có thể mặc, Trịnh Cảnh Đồng cũng có thể mặc.

Thế là cậu lấy ra nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Anh đem bộ quần áo này mặc vào, sau đó em dạy anh chụp thế nào, em chụp cho anh xem!"

Cho anh mở mang cái gì gọi là kỹ thuật! Kỹ thuật chụp ảnh của A Bảo đại nhân ta đây là tiêu chuẩn, bình thường tự chụp đã phi thường khủng khiếp, chớ nói chi là chụp cho người khác. Bất kể là góc độ hay là hình ảnh vân vân, đều là hạng nhất, điện thoại di động cũng có thể chụp tới mức đẹp đấy.

"Anh mặc?" Trịnh Cảnh Đồng cầm quần áo có chút mơ hồ, đây coi như xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên lại biến thành y mặc vào.

Nhìn Trịnh Cảnh Đồng do dự Phó A Bảo có chút không cao hứng, thật là A Bảo đại nhâ ta đây tự mình ra tay còn không cảm kích, thực sự là quá đáng! "Bảo anh mặc thì anh mặc đi, nói nhiều như vậy làm gì, mặc nhanh lên một chút!"

Trịnh Cảnh Đồng cầm quần áo bất đắc dĩ lăn qua lăn lại, này căn bản không tính là quần áo đi, chỉ có ít vải dài mà thôi.

Y kỳ thực không muốn mặc, lúc trước y kiến nghị mua chính là muốn nhìn Phó A Bảo mặc, sau đó để y xem, tự mình mặc còn có ý nghĩa gì nữa a.

Nhưng không mặc đi, A Bảo khẳng định đánh y, bị đánh thì thôi, còn phải chọc cho A Bảo tức giận, chọc tức thân thể sẽ không tốt.

Nhìn một lúc lâu Trịnh Cảnh Đồng bất đắc dĩ nói: "Anh không biết a." Y thật sự không biết.

"Được rồi được rồi, liền biết không trông cậy được hiểu biết của anh, em dạy cho anh là được rồi, anh cởi quần áo."

"Ai, cởi sạch sao?" Nghe Phó A Bảo nói như vậy Trịnh Cảnh Đồng hiểu sai lệch, y cảm giác mình có chút não tàn, như thế nào cứ nghĩ theo hướng đáng kinh vậy.

Phó A Bảo gật gật đầu: "Ân, đều cởi hết, trên người để lại quần lót là được, kỳ thật vốn là không cần mặc quần lót, nhân vật chính nguyên bản chính là không mặc, hắn trực tiếp dùng vải quấn quanh, bất quá chúng ta cũng không cần chú ý như vậy, dù sao cũng sẽ che khuất, cũng nhìn không ra bên trong có mặc hay không."

Trịnh Cảnh Đồng mắt sáng lên: "Nếu không anh vẫn là cởi hết đi, chúng ta cần chuyên nghiệp chút, nhân vật này nguyên bản không mặc quần lót anh cũng sẽ không mặc, tôn trọng nhân vật mà, em nói có đúng hay không?" Y hoàn toàn không ngại bị Phó A Bảo nhìn thân thể, y đối với thân thể mình vô cùng tự tin cùng hài lòng!

Phó A Bảo nghe xong lời này mặt hơi hơi nóng, cậu nghĩ tới cảnh tượng ngày hôm qua thấy, chỗ đó của Trịnh Cảnh Đồng đúng là quá lớn, hôm qua đúng là giày vò cậu rất lâu đấy.

Bộ cos cô hầu gái (ảnh chỉ mang tính minh họa theo miêu tả)

#1: Chương này từ ngữ khó hiểu quá, đọc mà xoắn hết cả não vào, cho nên nhiều chỗ dịch hơi khó hiểu mng thông cảm cho em -_-

#2: Anh Đồng càng ngày càng biến thành ông chú biến thái rồi U_U

83. Chương 83

"Được, vậy anh cởi đi." Phó A Bảo mặt nóng lên, cậu tận lực không để cho mặt mình đỏ, miễn cho Trịnh Cảnh Đồng túm được chuôi chế nhạo.

Trịnh Cảnh Đồng chỉ chờ Phó A Bảo nói câu này thôi, hai ba cái liền đem áo sơ mi nửa người trên cởi ra, lộ ra thân thể tinh tráng.

Hôm qua lúc Phó A Bảo làm cho Trịnh Cảnh Đồng căn bản không chú ý nhiều như vậy, một là bởi vì Trịnh Cảnh Đồng mặc quần áo, hai là bởi vì tất cả tâm tư lúc đó của cậu đều đặt tại nửa người dưới của Trịnh Cảnh Đồng, cho nên căn bản cũng không để ý tới vóc người gì đó, bây giờ nhìn có chút giật mình, bình thường mặc áo ngủ thật là nhìn không ra, không nghĩ tới vóc người Trịnh Cảnh Đồng quả thực không tệ, cơ bắp rất cân xứng, không phải loại khoa trương kia, mà là tràn đầy sinh lực cùng đẹp đẽ.

Phó A Bảo nhìn có chút hâm mộ ghen tỵ, nghĩ thầm vóc người hàng này thật tốt, dù sao so với cậu tốt hơn, thực sự là không thể tha thứ.

Trịnh Cảnh Đồng hiếm khi saobao (*) như thế, y sau khi cởi quần áo vẫn khoe khoang vóc người mình, tận lực để Phó A Bảo nhìn thấy ưu điểm nửa người trên của y, nếu như có thể mê luyến vậy thì càng tốt hơn.

((*) saobao: đây là một từ địa phương, mang theo nghĩa xấu, có nghĩa là "trâu bò", "ti tiện", "huênh hoang khoác lác", ngoài ra nó còn một số nghĩa khác nữa (nguồn: baidu); lại là một từ Đông Bắc các chế ạ, thím Oa dùng nhiều tiếng lóng vùng này thế -__- toàn mấy từ khó hiểu vl ý U_U)

Phó A Bảo nhìn tức mà không biết nói gì, tiện tay liền vung một quyền, không phải quá nặng, chính là nhắc nhở một chút: "Khoe khoang cái gì! Lề mà lề mề, cởi nhanh một chút a, phía dưới còn chưa có cởi đâu."

"Được được được anh cởi." Trịnh Cảnh Đồng nhìn dáng vẻ nóng nảy này của Phó A Bảo trong lòng yêu thích không thôi, sau đó liền bắt đầu cởi quần áo nửa người dưới, đầu tiên là dây lưng, cởi quần âu phục dài, lộ ra đùi thon dài mạnh mẽ, vừa nhìn liền tràn đầy sức mạnh.

Tuy rằng trên người còn sót lại quần lót màu đen, thế nhưng vóc người đã hoàn toàn có thể thấy được, vô cùng kiện mỹ, vừa nhìn chính là người thường xuyên tập luyện, cơ bắp trên người tràn đầy sức mạnh, có một loại cảm giác thủ thế chờ đợi.

Mà nơi được quần lót màu đen bao lấy không có đồ sộ như ngày hôm qua, dù sao hôm qua * cũng là cương lên mà, điều này khiến Phó A Bảo nhìn dễ chịu một chút, vẫn còn lớn như vậy cậu liền muốn phát điên.

"Khụ khụ." Phó A Bảo phát hiện mình nhìn có chút hoa mắt, liền nhẹ giọng ho khan hai tiếng che giấu xấu hổ của mình, sau đó lên tiếng nói, "Không bằng quần lót cũng đừng cởi đi, em cảm giác như bây giờ cũng rất tốt." Nói xong cậu cầm lấy một bên "quần áo" chuẩn bị bắt đầu giúp Trịnh Cảnh Đồng mặc.

"Như vậy sao được, đều nói chúng ta phải tôn trọng nhân vật, nguyên bản thế nào mình phải như thế đó, em yên tâm, anh sẽ tận lực làm tới chuyên nghiệp." Trịnh Cảnh Đồng đâu chịu, y ước gì để A Bảo ngắm nghía cẩn thận vóc người kiện mỹ của y, liền không nói hai lời bắt đầu cởi quần lót.

"Chờ một chút." Phó A Bảo nói chuyện cũng bắt đầu cà lăm, vừa nãy đáp ứng còn rất tốt, nhưng hiện tại

lại nghĩ tới dáng vẻ ngày hôm qua của Trịnh Cảnh Đồng, trong lòng có bóng ma a.

Có điều tốc độ cởi quần lót của Trịnh Cảnh Đồng so với lời nói của Phó A Bảo còn nhanh hơn, thuần thục, chưa kịp đợi Phó A Bảo ra tay ngăn cản y cũng đã cởi hết.

Lần này tốt rồi, hiện tại đứng trước mặt Phó A Bảo chính là một mỹ nam nude, cũng không trách Trịnh Cảnh Đồng có tự tin nude, mỗi một chỗ trên cơ thể y đều vừa vặn, là vóc người tốt có thể khiến toàn bộ nam nhân đều tự ti, thêm vào đó dáng người lại cao, thực sự là đốt đèn lồng cũng không tìm thấy.

Mặt Phó A Bảo xoạt một cái liền đỏ lên, cậu cũng không mình đây là làm sao, dù sao chính là mặt bốc cháy đến hoảng sợ, tim đập cũng gia tốc, vốn còn muốn đánh Trịnh Cảnh Đồng hai quyền, nhưng hiện tại lại không hạ thủ được.

Sau đó cậu nhìn thấy nửa người dưới kiêu ngạo của Trịnh Cảnh Đồng liền nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, nhớ lại tư vị mệt mỏi thoải mái thì mặt cậu lại càng đỏ, cậu lại nhớ tới cảnh tượng hôm qua Trịnh Cảnh Đồng giúp cậu làm, cảm giác thoải mái này cậu thực sự mãi mãi cũng không quên được, rất thoải mái.

"Được, được rồi, này, anh mau chóng giang hai tay ra mặc cho anh." Phó A Bảo cầm lấy quần áo, cậu muốn từ nửa người trên bắt đầu công lược, trước tiên đem ngực quấn quanh.

Trịnh Cảnh Đồng liền bé ngoan mở hai tay ra, tùy ý Phó A Bảo đối với y muốn làm gì thì làm.

Nhưng vừa mới bắt đầu Phó A Bảo liền gặp vấn đề nan giải, quấn vải quanh ngực liền đem hai tay liền phải đem hai tay bao quanh Trịnh Cảnh Đồng, cũng chính là ôm y, như vậy mới có thể bắt đầu quấn.

"Anh đừng động a." Phó A Bảo cầm vải phô trương thanh thế với Trịnh Cảnh Đồng.

"Em yên tâm, anh khẳng định bất động." Trịnh Cảnh Đồng vô cùng phối hợp.

Sau đó Phó A Bảo liền quyết tâm từ phía trước ôm lấy Trịnh Cảnh Đồng, hai tay ở sau lưng Trịnh Cảnh Đồng tương giao, đem vải giữ lại, bởi vì thân hình Trịnh Cảnh Đồng cao lớn, Phó A Bảo phải dính sát vào lồng ngực Trịnh Cảnh Đồng mới có thể làm được.

Chiều cao hai người có chênh lệch nhất định, phần ngực lộ ra của Phó A Bảo vừa vặn cùng ngực Trịnh Cảnh Đồng chặt chẽ dán vào nhau, làn da ấm áp tiếp xúc cùng nhau, tâm hai người đều run lên, đặc biệt Trịnh Cảnh Đồng, y cảm giác được da Phó A Bảo dán vào y, sau đó lại có ma sát vải dệt dây dưa, A Bảo mặc trang phục người hầu gái, một tiểu hầu gái cứ như vậy không hề phòng bị nhào tới lồng ngực y, y đâu còn nhịn được, cả người đều cảm giác có chút không tốt, y muốn ôm lấy Phó A Bảo.

Còn không chờ y động thủ ni Phó A Bảo lại giống như con thỏ nhảy ra, cậu đỏ mặt quấn vải cho Trịnh Cảnh Đồng, cảm giác như là một tiểu hầu gái đáng yêu hầu hạ chủ nhân vậy, nhìn tới mức trong lòng Trịnh Cảnh Đồng có chút ngứa, nhưng cái gì cũng không làm được.

Phó A Bảo ở phương diện cosplay vẫn tương đối chuyên nghiệp, hai ba cái liền đem nửa người trên của Trịnh Cảnh Đồng quấn xong, chặt chẽ vững vàng, cùng nhân vật nguyên bản trong anime giống nhau như đúc.

Mặc quần áo này phải tốn không ít khí lực, trên đầu Phó A Bảo bốc một tầng mồ hôi, tất cả tâm tư của cậu đặt trên quần áo của Trịnh Cảnh Đồng cũng không chú ý tới quần áo của mình xảy ra vấn đề.

Quần áo người hầu gái vai trần bắt đầu trượt xuống, vốn chỉ là lộ phần vai, hiện tại gần nửa lồng ngực đều lộ ra, còn thiếu chút nữa là có thể nhìn thấy hai điều màu hồng phấn, cũng không thể trách cậu, cậu không có ngực mà, căn bản không ngăn được quần áo trượt xuống, cậu vừa mới mặc quần áo quá mức tập trung không phát hiện, nhưng Trịnh Cảnh Đồng phát hiện a, y nhìn đều muốn phụt máu.

Phó A Bảo không hề hay biết, cậu không cảm thấy chỗ nào không thích hợp, cầm miếng vải còn lại nhìn rồi lại nhìn nửa người dưới của Trịnh Cảnh Đồng, sau đó ho nhẹ một tiếng nói: "Được rồi, phía trên mặc xong rồi, bắt đầu mặc phía dưới đi."

Vải là quấn bắt đầu từ eo, tư thế của Phó A Bảo giống như vừa nãy, ôm lấy eo Trịnh Cảnh Đồng, cậu hơi hơi hạ thấp người đem vải quấn tới, thế là vai cùng hơn nửa lồng ngực bóng loáng nhẵn nhụi của cậu liền kề sát với eo Trịnh Cảnh Đồng, khiến Trịnh Cảnh Đồng hít vào một ngụm khí lạnh, dục vọng nửa người dưới lập tức có động tĩnh, y hận không thể lập tức liền ôm Phó A Bảo thân thiết một phen.

Phó A Bảo khá trì độn, không hề hay biết, dục vọng của Trịnh Cảnh Đồng đã ngẩng đầu hơi hơi chống đỡ dưới sườn cậu, nhưng cậu một chút cũng không cảm giác được, vẫn cứ hết sức chuyên chú mặc quần áo cho Trịnh Cảnh Đồng, người đã chạy tới sau lưng Trịnh Cảnh Đồng, cố định lại một góc vải, sau đó bắt đầu hướng mông quấn quanh, sau khi vải bao trùm khe mông cậu lại đi tới trước người Trịnh Cảnh Đồng, chuẩn bị đem xương chậu quấn lại.

Nhưng vừa đi tới phía trước cậu liền phát hiện dục vọng của Trịnh Cảnh Đồng hơi nhếch lên, nhất thời cả người liền không tốt, mặt đỏ bừng lên, cậu căn bản không nghĩ tới Trịnh Cảnh Đồng sẽ ở trong thời gian ngắn như vậy liền lên, gia hỏa này khẳng định lúc cậu giúp y mặc quần áo thất tưởng bát tưởng, trong đầu đều là tư tưởng xấu xa! Quả thực không thể được rồi!

(thất tưởng bát tưởng: suy nghĩ linh tinh)

Dâm đãng! Đáng khinh! Đê tiện! Vô sỉ! Hạ lưu.

Phó A Bảo thật sự sinh khí rồi, mặt cậu đỏ lên duỗi ra nắm đấm, tích trữ chút lực liền muốn xuất quyền đánh Trịnh Cảnh Đồng.

Nhưng thời điểm chân phải lui về phía sau tư thế đứng chụp, cậu bị vấp phải vải dài còn thừa trên mặt đất, thân thể mất cân bằng liền ngã ngã chổng vó, hơn nữa là đổ về phía trước, vừa vặn ngã trên người Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên bị căn bản không có phòng bị, liền cũng ngã theo, hai người giống như domino ngã xuống, Trịnh Cảnh Đồng ngã xuống trên thảm, ngược lại cũng không đau, Phó A Bảo thì lại vừa vặn ngã xuống trên người Trịnh Cảnh Đồng, thân thể hai người thâm mật chồng lên nhau, tư thế

vô cùng ám muội khiến người khác tưởng tượng lung tung, đặc biệt quần áo bọn họ mặc, quả thực bộ dáng giống như cởi quần áo cho nhau đến một nửa.

(Tui bây giờ mới biết domino trong tiếng Trung nó là da cốt nặc mễ bài các thím ợ. Làm tui tìm sml cả buổi tối chả biết nó là cái gì -_-)

Thêm vào hai người đều khí tức bất ổn, bầu không khí càng thêm ám muội, trong phòng chỉ có hai người, bọn họ ngực dán ngực, có thể cảm nhận được nhịp tim cùng hô hấp nặng nhọc của nhau.

#1: Thím nào chưa tưởng tượng được bộ cos anh Đồng mặc như thế nào thì cứ tưởng tượng nó giống như bikini 2 mảnh ấy nhé =))))))

#2: Hai chương sau là thịt đấy, thịt này ngon hơn thịt trước nhưng vẫn chưa đến độ kho tàu đâu. Các thím có muốn ăn tối nay không thì em sẽ làm 2 chap tối nay luôn, không thì tối nay chỉ đến đây và tý nữa có Ân Tứ để đọc =.=”

84. Chương 84

“Ngô…” Chân Phó A Bảo bị bán trụ trong khoảng thời gian ngắn cũng không bò dậy nổi, vừa vặn đặt ở trên người Trịnh Cảnh Đồng, vì thế cũng không đau, mặt cậu cực kỳ đỏ, bởi vì cậu không quên trước khi ngã mình đã nhìn thấy cái gì, nghĩ đến thứ kia đang áp lên dưới thân cậu cậu liền cảm thấy không thể được rồi, cẩn thận cảm thụ một chút, hình như vật kia hiện tại vừa vặn chống đỡ trên váy mình, a, hình như còn càng lúc càng rất lớn, Trịnh Cảnh Đồng hàng này quả nhiên vô cùng đáng khinh!

Một tiểu hầu gái đáng yêu như vậy bổ nhào về phía mình, hai tay Trịnh Cảnh Đồng nhịn không được ôm tới, thế là cả người Phó A Bảo liền bọc trong lồng ngực của y, nửa người dưới của hai người kề sát, bốn cái đùi giao nhau, hai tay Phó A Bảo chống trên ngực Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng thì lại nhẹ nhàng ôm Phó A Bảo, khoảng cách mặt hai người rất gần, có thể lẫn nhau nhìn thấy trong mắt đối phương có hình bóng của mình, tóc mái trên trán Phó A Bảo hơi hơi rũ xuống, lướt qua trán Trịnh Cảnh Đồng, khiến y cảm thấy hơi hơi có chút ngứa.

Không biết là bầu không khí lây nhiễm hay là nguyên nhân gì khác, Phó A Bảo vậy mà không có tức giận, nơi sưng trướng bị đặt ở dưới thân kia khiến cậu để ý cậu cũng không chú ý, mắt không chớp nhìn Trịnh Cảnh Đồng, cậu cảm thấy kính mắt của Trịnh Cảnh Đồng có chút chướng mắt.

“A Bảo…” Trịnh Cảnh Đồng nhẹ nhàng gọi tên Phó A Bảo, tay phải ôm lưng Phó A Bảo chuyển qua sau gáy Phó A Bảo, nhẹ nhàng vuốt, sau đó khẽ ngẩng đầu, đem môi mình ấn nhẹ lên môi Phó A Bảo nhẹ nhàng hôn.

Phó A Bảo không có cự tuyệt, còn thuận thế hơi hơi cúi đầu, môi hai người thân mật đụng chạm cùng một chỗ.

Môi Phó A Bảo so với trong tưởng tượng của Trịnh Cảnh Đồng còn tốt hơn, mềm mại như vậy, còn hình như có chút hơi nước, y không nhịn được vươn đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm một ngụm, ngọt ngọt, là hương vị nước trái cây sao? A Bảo vừa nãy mới uống nước trái cây.

Bị liếm một cái như thế mặt Phó A Bảo càng đỏ, cậu không nhịn được nhắm hai mắt lại, cậu đã thật không dám nhìn thẳng vào Trịnh Cảnh Đồng rồi.

Phó A Bảo như vậy đối với Trịnh Cảnh Đồng tràn ngập sức hấp dẫn trí mạng, không có phản kháng ở trong mắt Trịnh Cảnh Đồng xem ra chính là ngầm mời gọi, môi y lại ào ào hôn lên môi Phó A Bảo, môi trên, môi dưới, khóe miệng, kẽ môi, mỗi một chỗ đều tinh tế mút, y thật sự mê luyến phần xúc cảm này.

Có điều như thế vẫn chưa đủ, này còn thiếu rất nhiều, người yêu không hề phòng bị như thế nằm ở trên người mình, không phản kháng, trái lại phối hợp như vậy, này không làm chút gì quả thực liền không phải nam nhân nữa, Trịnh Cảnh Đồng rốt cục dùng đầu lưỡi mình mạnh mẽ chạy đôi môi Phó A Bảo ra, Phó A Bảo kinh ngạc còn chưa kịp thốt lên tiếng liền đem đầu lưỡi linh hoạt duỗi đi vào, nhanh chóng quấn lấy đầu lưỡi lúng túng của Phó A Bảo, y muốn thông qua đầu lưỡi truyền khát vọng tình yêu của mình tới Phó A Bảo.

Trịnh Cảnh Đồng vô số lần tưởng tượng qua cuộc sống sau khi kết hôn, các loại ngọt ngào cùng dính nhớp nháp, nhưng từ trước đến giờ đều cũng không dám thực thi, chỉ có thể não bổ cùng tưởng tượng, một mình ở phòng tắm YY mà thôi, bởi vì nguyên nhân đặc thù, y căn bản không thể cùng A Bảo trải qua sinh hoạt vợ chồng bình thường.

Nhưng hôm nay, hình như ông trời thấy y đáng thương bắt đầu đồng tình y, dĩ nhiên cho y cơ hội tốt như vậy.

Đầu lưỡi Phó A Bảo ban đầu vẫn là tránh né, tuy rằng bộ vị khác trên thân thể cậu không có kịch liệt phản kháng, thế nhưng không biết là xấu hổ hay là bị kinh hách, đầu lưỡi vừa bắt đầu căn bản cũng không phối hợp, cứ trốn trốn tránh tránh, thế nhưng cậu cũng không ngẩng đầu kết thúc nụ hôn này, thế này đối với Trịnh Cảnh Đồng mà nói chính là mời gọi, hành động của y liền càng thêm kịch liệt, vẫn liên tục dây dưa đầu lưỡi Phó A Bảo.

Trải qua chiến đấu hăng hái trường kỳ, Phó A Bảo có lẽ là mệt mỏi hoặc chịu cảm hóa của Trịnh Cảnh Đồng, cậu bắt đầu thỏa hiệp, đầu lưỡi bắt đầu thuận theo dẫn dắt của Trịnh Cảnh Đồng bắt đầu nhúc nhích, nụ hôn của hai người tiến vào thời kỳ ngọt ngào, lần này xem như là chân chính hôn nồng nhiệt kiểu Pháp, hô hấp càng thêm nặng nhọc, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng nước khiến người ta đỏ mặt.

Nửa người dưới của Trịnh Cảnh Đồng càng thêm sưng trướng, hơi ma sát với vạt váy của Phó A Bảo, có chút kích tình khó nhịn, tay phải Trịnh Cảnh Đồng vẫn ôm sau gáy Phó A Bảo, tay trái thì lại bắt đầu dao động sau lưng Phó A Bảo, đầu tiên là bả vai bóng loáng, sau đó là phía sau lưng trắng mịn, quần áo đã hơi rơi xuống, cho nên Trịnh Cảnh Đồng có thể sờ được hơn nửa cái lưng, loại xúc cảm trơn nhẵn lại co dãn kia cơ hồ có thể đem ngón tay hút lại khiến y điên cuồng.

Khát vọng mãnh liệt khiến y một bên hôn môi, một bên bắt đầu dùng tay trái tìm kiếm sợi dây sau lưng Phó A Bảo.

Bộ trang phục người hầu gái này không có khóa kéo, chỉ có dây ren màu đen ở phía sau buộc lại, giống như dây giày, có thể căn cứ theo size cơ thể người mặc quần áo tự động điều chỉnh chặt lỏng, so với khóa kéo càng thêm tiện lợi, chỉ tiếc Phó A Bảo không có ngực, buộc chặt cũng không chống đỡ được, cần rơi xuống thì phải rơi xuống.

Lúc trước buộc dây là Trịnh Cảnh Đồng giúp một tay, y đương nhiên biết cởi như thế nào, ngón tay đụng tới chỗ mấu chốt, sau đó nhẹ nhàng kéo, rầm, quần áo nửa người trên Phó A Bảo liền lỏng ra.

Sau đó Trịnh Cảnh Đồng hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, lập tức đem cả đoạn dây đều rút ra, lần này sau lưng lại không có chỗ dựa, toàn bộ phần lưng đều lộ ra.

Phó A Bảo trì độn đến mấy cũng cảm nhận được phía sau lưng không giống với lúc trước, tay Trịnh Cảnh Đồng đã mò tới eo cậu, không có cách vải a!

Cậu ô ô hai tiếng muốn đứng dậy, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng căn bản không thả cậu đi, môi một khắc cũng đều không rời khỏi cậu, vẫn liếm hôn mút liên tục, Phó A Bảo hai ba cái liền mềm nhũn ra, cả người lại vô lực phủ trên người Trịnh Cảnh Đồng.

Kể ra nói, Nhất Cổ Tác Khí (*), tái nhi suy, tam nhi kiệt (*), Phó A Bảo lần đầu chưa thành công, lần sau khả năng sẽ không có cơ hội xoay mình, không có kinh nghiệm gì cậu rất nhanh liền trầm mê trong khoái cảm hôn môi, thân thể lại mềm nhũn nằm trong lồng ngực Phó A Bảo tùy ý Trịnh Cảnh Đồng bài bố, đừng nói sờ lưng, chính là sờ ngực phỏng chừng cậu cũng sẽ không có phản kháng quá lớn.

"A Bảo…" Hôn đã lâu Trịnh Cảnh Đồng rốt cục cùng môi Phó A Bảo tách ra, Phó A Bảo vẫn cứ nhắm mắt lại, Trịnh Cảnh Đồng lại thở hổn hển bắt đầu hôn gò má cùng mũi Phó A Bảo, còn có khóe miệng cùng cằm xinh đẹp, mỗi một chỗ đều không buông tha, trong miệng còn nhẹ nhàng gọi tên Phó A Bảo, tràn đầy thâm tình cùng dục vọng, khiến trong đầu Phó A Bảo bắt đầu hồ dán, cậu mơ mơ màng màng cảm thấy cực kỳ thoải mái, căn bản không biết phản kháng, cũng không muốn phản kháng, bởi vì rất thoải mái.

(Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (nó có cái nguồn gốc đấy nhưng đọc thấy khó hiểu viết thêm vào các thím cũng phải xoắn não mà hiểu nên không viết thêm vào nữa)

Tái nhi suy, tam nhi kiệt: Ý là làm việc phải thừa dịp sức mạnh lớn lập tức làm xong, bằng không sức mạnh một khi trôi qua, liền không cách nào tiếp tục)

85. Chương 85

Tay Trịnh Cảnh Đồng ở trên eo lưng Phó A Bảo dao động, muốn sờ sờ xuống dưới, bất quá y lập tức lại đổi ý, không đi xuống ngược lại đi lên trên, từ hông chậm rãi chuyển qua vai Phó A Bảo, tại bả vai và cổ trơn nhẵn hết sờ lại sờ.

Cùng lúc đó, nụ hôn của Trịnh Cảnh Đồng cũng không có dừng lại, môi y đã di chuyển tới cổ Phó A Bảo, sau khi gặm vài cái y lại bắt đầu di chuyển lên trên, lại bắt đầu hôn môi Phó A Bảo.

Mà lúc này hai tay y rốt cục nhẹ nhàng đỡ lấy hai vai Phó A Bảo, sau đó chống một chân lên dùng sức —

Vị trí hai người đổi lại, Phó A Bảo nằm ở trên đất, mà Trịnh Cảnh Đồng nằm ở trên người Phó A Bảo, trên sàn nhà trải thảm mềm mại, cho nên Phó A Bảo sẽ không cảm thấy khó chịu, cậu chỉ là bị biến cố đột nhiên xuất hiện làm sợ hết hồn.

Trịnh Cảnh Đồng rất cẩn thận, y đem phần lớn khí lực đều phân tán trên tứ chi, sẽ khong để sức nặng thân thể mình áp bách đến Phó A Bảo, y cũng không quên, A Bảo còn đang mang thai ni.

"Ngô —" bị một phen này Phó A Bảo có chút thanh tỉnh lại, cậu ý thức được trạng thái này không đúng, muốn nói chút gì, nhưng vừa mới mở miệng đã bị Trịnh Cảnh Đồng dùng môi chặn lại thanh âm.

Liền lại biến trở về tình hình lúc nãy, hai người hôn tới khó chia lìa, Trịnh Cảnh Đồng hôn môi đồng thời cũng không quên động tác trên tay, y dùng tay trái đỡ lấy trọng lượng thân thể mình, tay phải trở nên trống không ở trên người Phó A Bảo muốn làm gì thì làm.

Nửa trên bộ người hầu gái đã lỏng ra, phía sau lưng lộ hết ra, phía trước cũng chỉ là lỏng lỏng lẻo lẻo phủ lên mà thôi, chỉ cần dùng một tay lột là có thể đem toàn bộ nửa người trên lộ ra.

Trịnh Cảnh Đồng nhẹ tay từ trên bả vai Phó A Bảo đi xuống, đem nửa người trên lột sạch sành sanh, sau đó ngón tay sờ tới trên điểm đỏ sẫm mình mơ ước đã lâu.

"Ngô —" Ngón tay Trịnh Cảnh Đồng vừa mới niết ở đầu vú bên phải liền dẫn tới phản ứng kịch liệt nửa người dưới, Phó A Bảo nhịn không được từ trong miệng phát ra tiếng rên rỉ, hai mắt vừa nhắm lại trong nháy mắt mở ra, cậu hiển nhiên nhận lấy kích thích.

Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục hôn sâu triền miên, tay phải cũng không dừng lại, không ngừng ở đầu vú Phó A Bảo đảo quanh nhào nặn, phản ứng nửa người dưới càng thêm kịch liệt, thế nhưng cũng không có phản kháng, chỉ là thân thể không ngừng run run, hiển nhiên cũng không phải khó chiyj, mà là biểu hiện thoải mái.

Trịnh Cảnh Đồng cơ hồ là để trần, nửa người dưới của y nhẹ nhàng dán vào nửa người dưới của Phó A Bảo, cho nên phản ứng thân thể của Phó A Bảo không trốn khỏi ánh mắt y, y có thể cảm thụ được, phân thân của A Bảo dưới lớp vải mỏng manh kia đã có phản ứng, đang hơi hơi khó nhịn động thân ma sát chính

mình.

Trịnh Cảnh Đồng hơi hơi gợi lên khóe miệng, thời cơ đến.

Môi Trịnh Cảnh Đồng rời khỏi môi Phó A Bảo, bắt đầu di chuyển xuống dưới, không chỉ là môi, cả người y cũng bắt đầu di chuyển xuống dưới, hơn nữa từ trên người Phó A Bảo dịch xuống dưới, nằm nghiêng ở một bên.

Môi y đầu tiên là gặm cắn cổ Phó A Bảo, tay phải niết nhẹ đầu vú Phó A Bảo, sau đó theo thân thể di chuyển xuống dưới, môi y đến đầu vú bên trái của Phó A Bảo, tay phải thì lại đặt tại eo Phó A Bảo, ở rốn Phó A Bảo đảo quanh.

Đầu vú bị sờ cùng bị hôn cảm thụ hoàn toàn không giống nhau, thời điểm đầu lưỡi Trịnh Cảnh Đồng liếm trên đầu vú cả người Phó A Bảo đều muốn nhảy dựng lên, quá kích thích, cậu chưa từng có nhận qua loại kích thích này, cảm thấy rất xấu hổ.

Nhưng cũng thật thoải mái…… Phó A Bảo cảm thấy cái cảm giác này khá tuyệt vời, cậu hoàn toàn quên phản kháng, ngược lại sa vào trong đó.

Trịnh Cảnh Đồng đầu tiên là dùng đầu lưỡi khẽ liếm đầu vú bên trái của Phó A Bảo, nhìn điểm nổi lên phấn hồng mê người kia óng ánh chất lỏng cả người y đều có chút phát trướng, y liền gia tăng sức mạnh, đem toàn bộ đầu vú đều ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng mút, đồng thời dùng đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu đảo quanh đầu vú, lúc nặng lúc nhẹ, thậm chí còn dùng tới răng nanh, nhẹ nhàng cắn cắn, không đau, nhưng có thể cho người ta kích thích không nhỏ.

Bị nhẹ nhàng cắn một cái, nửa người dưới Phó A Bảo cứng lên, cậu bị kích thích không nhẹ, nửa người dưới sưng trướng cần gấp biểu đạt, không tự chủ được bắt đầu động thân ma sát, thế nhưng mặt trên cậu cái gì cũng không có, chỉ có tấm vải mỏng manh bao trùm lấy cậu mà thôi.

Cậu nhịn không được muốn đưa tay đi sờ nửa người dưới của mình, thế nhưng phản ứng của Trịnh Cảnh Đồng rõ ràng nhanh hơn cậu nhiều, tay phải vừa mới đang đảo quanh rốn, một giây sau liền bao phủ trên dục vọng bị vải che đậy của Phó A Bảo.

Phó A Bảo ngẩng cổ lên, phát ra một tiếng thở nhẹ, cậu cảm thấy thật thoải mái, cảm giác được vuốt ve thật sự sảng khoái.

Môi Trịnh Cảnh Đồng vẫn cứ gặm cắm tại đầu vú bên trái Phó A Bảo, đầu vú bên trai đã chứng rắn giống như hòn đá nhỏ, giống như dục vọng nửa người của y vậy, * rõ ràng cương lên.

Tay Trịnh Cảnh Đồng sau khi cách vải dệt nhẹ nhàng xoa hai lần, liền di chuyển xuống dưới, từ vạt dưới váy sờ đi vào, đem toàn bộ váy đều hất lên trên, vì thế cả bộ quần áo người hầu gái liền dồn ở bên eo Phó A Bảo, nửa người trên trống rỗng, nửa người dưới chỉ còn lại cái quần lót màu đen.

Phân thân Phó A Bảo nóng lên, chuyện này đối với Trịnh Cảnh Đồng mà nói quả thực rất tốt, tuy rằng mắt y nhìn chằm chằm ngực Phó A Bảo, thế nhưng ngón tay nhanh nhẹn so với mắt không kém chút nào đi vào bên trong, y cách vải dệt nhu niết phân thân Phó A Bảo, cố gắng khiến nó càng trướng lớn hơn.

Tại lúc ngón tay đụng tới một chút niêm dịch ẩm ướt, Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy thời cơ thích hợp, đó là đỉnh phân thân Phó A Bảo phân bố niêm dịch, xem ra dục vọng đã đạt tới đỉnh điểm.

Trịnh Cảnh Đồng thuần thục cởi quần lót Phó A Bảo, phân thân sưng trướng xinh đẹp nhảy bật ra, hoàn hảo hôm nay quần lót này không phải phi thường sít chặt, bằng không cởi còn phải tốn nhiều công phu

Phó A Bảo đã muốn vô cùng, cậu biết Trịnh Cảnh Đồng cở quần lót của cậu, thế nhưng cậu chẳng những không có ý kiến, còn tích cực nâng cao mông phối hợp, bởi vì cậu biết, chờ quần lót cởi ra, Trịnh Cảnh Đồng nhất định sẽ làm chuyện hôm qua với cậu.

Tư vị tuyệt vời hôm qua cậu thật sự không quên được, thật sự rất thoải mái, cả người đều muốn lên trời, cậu hiện tại thủ thế chờ đợi, căn bản cự tuyệt không được.

Sau đó Trịnh Cảnh Đồng quả nhiên liền đem tay y đến trên phân thân cậu, Phó A Bảo phát ra than nhẹ thoải mái, thật tuyệt…… Sau khi dùng tay thô ráp ở trên phân thân Phó A Bảo ma sát vài cái Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên ngừng lại, không chỉ là tay, ngay cả môi ở đầu vú cũng ngừng lại, Phó A Bảo thân thể cơ hồ đã là màu phấn hồng mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Làm sao vậy, như thế nào không sờ nữa? Đang lúc thoải mái đấy, như thế nào đột nhiên không sờ a.

Thân thể Trịnh Cảnh Đồng hơi di chuyển lên trên, sau đó tiến gần bên tai Phó A Bảo nhỏ giọng nói: “A Bảo, em xoay người nằm úp sấp có được không, anh sẽ khiến em rất thoải mái.”

“Quỳ… Nằm úp sấp?” Trong đầu Phó A Bảo đều là hồ dán, cậu không rõ ý tứ của Trịnh Cảnh Đồng, tại sao phải nằm úp sấp a?

“Anh sẽ không làm đau em, ngoan.” Trịnh Cảnh Đồng ở bên tai Phó A Bảo thổi khí, sau đó giúp Phó A Bảo trở mình, để Phó A Bảo mơ mơ màng màng nằm trên mặt đất, dưới thân là thảm lông mềm mại, cho nên Phó A Bảo cảm giác rất tốt, cậu nửa quỳ ở trên thảm trải sàn, hai tay chống thân thể, mông nhếch lên, khép hai chân lại, cậu không biết Trịnh Cảnh Đồng muốn làm gì, chỉ là dựa theo yêu cầu của đối phương bày tư thế.

Cậu xưa nay chưa từng trải qua chuyện như vậy, tỉnh tỉnh mê mê, thế nhưng lại vô tri có một số việc cũng sẽ biết, sau khi mông chạm tới một vật nóng rực, cậu hiểu được.

Trời ơi! Cậu suýt chút nữa kinh hô lên tiếng, theo bản năng liền nghiêng đầu qua chỗ khác chuẩn bị lớn tiếng chất vấn: “Anh làm gì… A…” Toàn bộ cơ thể cậu đều suýt nữa mềm nhũn, bởi vì Trịnh Cảnh Đồng nắm chặt phân thân cậu, bắt đầu sắc tình ma sát, từng đợt sóng khoái cảm lan khắp toàn thân, cậu đã quên phản kháng.

Thấy người dưới thân bắt đầu trầm mê, Trịnh Cảnh Đồng bắt đầu thỏa mãn chính mình, phân thân tím đỏ của y đã trướng đến phát đau, y quỳ gối phí sau Phó A Bảo, hai chân giang rộng ra, tay trái thủ dâm cho Phó A Bảo, tay phải lại đỡ lấy phân thân tím đỏ thô to của mình ở khe mông Phó A Bảo ma sát, niêm dịch phân bố ở đỉnh dính trên cái mông vểnh cao của Phó A Bảo, vô cùng dâm mỹ, cảm xúc co dãn tràn ngập này khiến y phát điên, y nhìn tiểu huyệt khẩu màu phấn hồng này ánh mắt đều đỏ.

Thế nhưng y biết địa phương kia không thể đụng vào, thân thể Phó A Bảo không cho phép, hơn nữa cho dù A Bảo không mang thai cũng không quá thích hợp, hôm nay chuẩn bị không đầy đủ, không có thuốc bôi trơn, nói không chừng sẽ bị thương.

Bất quá chủ yếu nhất vẫn là quan hệ mang thai, Trịnh Cảnh Đồng sợ sẽ làm bị thương đến con.

Vì thế y đỡ lấy phân thân của mình ở mông ma sát một lúc lâu sau bắt đầu di chuyển xuống dưới, đem mục tiêu nhắm ngay giữa hai chân khép lại của Phó A Bảo, chỗ khe hở bắp đùi.

Y vốn phi thường thích chân, y đối với hai chân thon dài của Phó A Bảo đã sớm mơ ước từ lâu, bất kể là đùi tràn ngập co dãn hay là cẳng chân thon dài y đều yêu thích không buông tay.

Hôm nay vừa vặn có cơ hội, y liền nghĩ tới chân giao khích thích kia.

Phó A Bảo đã bị sờ tới mức tìm không ra thua trận, hai mắt cậu nhắm nghiền, sắc mặt đỏ hồng, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ mê người, chìm đắm bên trong đại dương dục vọng không thể tự kiềm chế, thậm chí cũng không chú ý tới cử động tà ác của Trịnh Cảnh Đồng.

Dùng niêm dịch đỉnh phân thân mình hơi hơi bôi lên khe hở kia, sau đó Trịnh Cảnh Đồng liền đỡ phân thân mình chậm rãi cắm vài, xúc cảm mềm mại khiến y cảm giác muốn lên thiên đường, một loại trắng mịn như tơ lụa kia, tràn ngập cảm giác áp bách co dãn, thật thoải mái, chỉ là chân giao như vậy liền thật thoải mái, nếu như sau này có thể có một ngày tiến vào tiểu huyệt tiêu hồn kia, khẳng định… Trịnh Cảnh Đồng chỉ tưởng tượng thôi liền cảm thấy chính mình muốn bạo phát, phân thân chỉ một thoáng lại lớn hơn một vòng.

Phó A Bảo lần này rốt cuộc biết Trịnh Cảnh Đồng muốn làm gì, không phải cậu cảm giác được, hiện tại tất cả cảm xúc của cậu đều đặt trên phân thân được Trịnh Cảnh Đồng ma sát, những bộ vị khác trên người căn bản không chú ý.

Cậu không phải cảm nhận được, mà là nhìn thấy, Trịnh Cảnh Đồng động thân một cái, đỉnh tử hồng thô dài liền từ giữa hai chân Phó A Bảo vọt ra, vừa lúc Phó A Bảo nằm úp sấp nhìn rõ ràng.

Phó A Bảo bị kích thích đến toàn bộ mắt đều trừng lớn, trời ơi! Trịnh Cảnh Đồng chân giao với cậu!

Cậu trước tiên nghĩ đến không phải đánh Trịnh Cảnh Đồng một trận, mà là cảm thấy cực kỳ kích thích, nhìn đến một màn dâm mỹ như vậy, phân thân Phó A Bảo cũng biến thành càng thêm sưng trướng, cậu bị bầu không khí dâm mỹ này lây nhiễm, trong đầu chỉ có dục vọng mãnh liệt dị thường.

Những phản ứng này của cậu Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên rất rõ ràng bất quá, xúc cảm trong tay không lừa được người, hành vi yêu thích mình hiện tại của tiểu A Bảo, phản ứng thân thể quá trực tiếp.

Nhận được phản hồi tốt đẹp, Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên là sẽ không khách khí nữa, y từ chậm rãi chạy nước rút từ từ nhanh hơn tốc độ, nửa người dưới không nặng không nhẹ vỗ trên mông Phó A Bảo, tiếng bành bạch phát sinh khiến người ta đỏ mặt.

Bởi vì phân thân hắn quá mức thô dài, cho nên mỗi một lần va chạm đều sẽ đem đỉnh tím đỏ từ giữa hai chân Phó A Bảo lao ra, lỗ nhỏ phía trên kích thích ánh mắt Phó A Bảo, niêm dịch phân bố ở lỗ nhỏ rỉ ra giữa hai chân Phó A Bảo, toàn bộ nửa người dưới của Phó A Bảo nhìn qua dâm loạn tới rối tinh rối mù.

"A —" Khoái cảm tích lũy của Phó A Bảo đến địa điểm xác định, cậu thở nhẹ một tiếng, rốt cục bắn ra, tinh dịch nhỏ một phần lên thảm, phần còn lại bắn lên bộ người hầu gái bên eo.

Bất quá cậu bắn, Trịnh Cảnh Đồng còn chưa bắn a, nam nhân hiểu rõ nam nhân nhất, sau khi Phó A Bảo bắn xong liền mềm nhũn xuống, bất quá Trịnh Cảnh Đồng vẫn cứ liên tục ma sát phân thân cậu, qua khoảng hơn 5 phút, phân thân Phó A Bảo lại lần nữa đứng lên.

Nửa tiếng sau Trịnh Cảnh Đồng đều không ngừng chạy nước rút bên trong, rất thoải mái, chân giao gì đó, trước kia chỉ chỉ là tưởng tượng mà thôi, cũng không tới thời điểm thực thi dĩ nhiên thoải mái như vậy, eo y căn bản không dừng lại được, đầu óc nghĩ tới đều là làm thế nào đem người dưới thân ăn cả xương vào bụng, quá sung sướng.

Đến thời khắc cuối cùng, Trịnh Cảnh Đồng chạy nước rút nhanh hơn, y cảm thụ được, Phó A Bảo cũng muốn bạo phát, y tiến liên đồng thời nằm sấp thân thể xuống, hôn nhẹ nhàng lưng Phó A Bảo, trong miệng liên tục gọi tên Phó A Bảo.

"A Bảo… A Bảo…"

"Ngô…" Sau một tiếng rên rỉ Phó A Bảo bắn ra, Trịnh Cảnh Đồng cũng bắn ra, mà cùng lúc đó, phân thân tím đỏ của y cũng từ giữa hai chân Phó A Bảo rút ra, tinh dịch màu dày đặc trong nháy mắt bắn đầy mông và đùi Phó A Bảo, cảnh tượng dâm mỹ khiến Trịnh Cảnh Đồng suýt chút nữa lại bạo phát.

Kích tình qua đi, cả người Phó A Bảo đều xụi lơ, trên người cậu một chút khí lực cũng không có, rất thư thái, so với ngày hôm qua, hôm qua vốn là trò trẻ con a, nguyên lai trên thế giới này còn có chuyện thoải mái như thế.

Mồ hôi dính trên người cậu cũng bất chấp, cả người đều tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Trịnh Cảnh Đồng có chút hối hận, y kỳ thực không muốn bắn trên người Phó A Bảo, chỉ là khó kìm lòng nổi, lúc đi ra một hồi nhịn không được, đột nhiên liền bạo phát.

Ngô, được rồi, cũng coi như no nhãn phúc rồi, hình ảnh kích tình này y phỏng chừng một đoạn thời gian rất dài đều không quên được, về sau thời điểm tay chân thương cũng có thể có chút tư liệu thực tế rồi.

Trịnh Cảnh Đồng từ trên bàn bên cạnh rút giấy ăn lau cho Phó A Bảo, lau xong cúi người ở bên tai Phó A Bảo nhẹ nhàng nói: "A Bảo, anh ôm em đi tắm có được không?"

"Ân…" Phó A Bảo hơi hơi gật gật đầu rầm rì một tiếng, tất cả khí lực của cậu đều dùng hết, nằm úp sấp cũng cần thể lực, huống hồ cậu nằm úp sấp gần một giờ đấy, sau khi biểu đạt xong xuôi cả người đều không tốt.

Phó A Bảo nhu thuận như vậy khiến Trịnh Cảnh Đồng có chút đau lòng, y hản là không thương tổn đến Phó A Bảo, nhưng vẫn là rất đau lòng, vừa nãy tinh trùng thượng não, chỉ lo tự mình sảng khoái, nằm lâu như vậy khẳng định rất mệt đi? Sau này mình cần phải chú ý một chút, không thể không có tiết chế như vậy.

Trịnh Cảnh Đồng đem đống vải bên hông Phó A Bảo nhẹ nhàng cởi xuống, mặt trên dính tinh dịch, đã không thể mặc, vì thế Phó A Bảo toàn bộ đều sạch trơn, bị Trịnh Cảnh Đồng cũng để trần ôm tới phòng tắm.

---

*Chúc các thím ngủ ngon:*****

86. Chương 86

Trịnh Cảnh Đồng đem Phó A Bảo nhẹ nhàng bỏ vào trong bồn tắm đã đổ nước ấm vào, sau đó chính mình cũng xuống nước, nhẹ nhàng mát xa cho Phó A Bảo, đặc biệt hai chân Phó A Bảo, y nhìn cực kỳ ảo não.

Vết hồng hồng chỗ đầu gối trên đôi chân to dài trắng như tuyết, rõ ràng là quỳ gối quá lâu dẫn đến, bắp đùi cũng vậy, hồng hồng, hình như có chút sưng, bị ma sát quá lâu, da nơi đó cũng quá mức non mịn, phỏng chừng ngày mai đều không thể mặc quần, vải mai sát khẳng định đau, ai, vừa nãy hẳn là nên bôi một ít kem dưỡng da hay là loại glycerin gì đấy rồi làm tiếp, chỉ tự trách mình quá nóng vội.

(Glycerin là một loại chất giữ ẩm có trong mỹ phẩm của các chị em mình đấy. Mụ Oa viết Trung hóa từ ấy là Cam Du làm t tìm sml ra mới hiểu nó là cái gì -_-)

Sau đó tìm Lưu Việt hỏi bôi thuốc gì thì tốt, phụ nữ có thai không thể tùy tiện dùng thuốc được đâu.

Phó A Bảo phát tiết qua đi liền giống như không xương vậy, toàn thân mềm nhũn một chút khí lực cũng không có, tùy ý Trịnh Cảnh Đồng mát xa cho cậu, chỉ cần bỏ qua chút đau trên đùi này, kỳ thật vẫn rất

thoải mái, trong lòng cậu cũng không bài xích hành vi vừa nãy, so với tự mình làm thoải mái hơn, nếu như… nếu có lần sau, kỳ thực, kỳ thực cũng không phải không thể mà…

Nửa giờ sau, hai người rốt cuộc tẩy rửa xong xuôi, Trịnh Cảnh Đồng dùng khăn tắm đem Phó A Bảo toàn bộ bọc lại, sau đó cẩn thận từng li từng tí một ôm vào trên giường sấy tóc, sau khi làm xong toàn bộ Trịnh Cảnh Đồng đi tìm Lưu Việt cầm thuốc mỡ về, sau đó xốc chăn mỏng lên thoa thuốc lên chỗ sưng đỏ cho Phó A Bảo.

Tuy rằng trong lòng không nghĩ tới làm gì với Phó A Bảo, thế nhưng phía trên kích thích thị giác không khỏi khiến Trịnh Cảnh Đồng suy nghĩ nhiều, thân thể trắng trắng mềm mềm này hiện tại tùy ý mình bài bố, ai…… Đáng tiếc không thể tùy tiện ăn.

Thật vất vả bôi xong, nhưng Trịnh Cảnh Đồng phát hiện mình lại có phản ứng, y vốn là rất mê luyến chân, nhìn bắp đùi mềm mại làm sao có thể nhịn được, nhưng lại không thể làm, chỉ có thể YY trong lòng, ai… sau đó tới phòng tắm giải quyết đi.

Phó A Bảo mơ mơ màng màng có chút muốn ngủ, cơn buồn ngủ vây tới, cậu phát hiện sau khi làm xong đều là Trịnh Cảnh Đồng xử lý, rõ ràng là lời nói của nam nhân, cậu có chút ngượng ngùng, “Em không phải là quá yếu ớt chứ?” Cậu kỳ quái Trịnh Cảnh Đồng như thế nào một chút cũng không mệt.

“Anh liền thích em yếu ớt.” Trịnh Cảnh Đồng tiến tới sát gần Phó A Bảo đặt trên trán cậu một nụ hôn, “Đều tại anh không tốt, khiến em mệt mỏi, đi ngủ sớm một chút.”

Cảm giác được yêu thương như vậy hình như cũng không tệ, Phó A Bảo trong lòng mềm mại vô cùng, nhìn Trịnh Cảnh Đồng cũng đặc biệt vừa mắt, sau đó liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn Phó A Bảo như vậy cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, cảm giác ôm Phó A Bảo giống như có được toàn bộ thế giới vậy, cùng người mình thích cùng một chỗ cảm giác đặc biệt tốt đẹp…… Ngô, bất quá vẫn là trước hết tới phòng tắm giải quyết một chuyến đi, Trịnh Cảnh Đồng nhìn nửa người dưới của mình .

……

Hôm sau quả nhiên giống như Trịnh Cảnh Đồng dự liệu, Phó A Bảo không xuống giường được, bắp đùi sưng đỏ để lộ ra, căn bản không mặc quần ra khỏi phòng được, chỉ có thể cả ngày đều ở trong phòng ngủ, cũng may là chủ nhật, Trịnh Cảnh Đồng ở trong phòng bồi tiếp, hai người một ngày ba bữa đều là sai người mang lên.

Vốn Trịnh Cảnh Đồng còn tưởng hôm nay sẽ bị đánh, dù sao y vẫn là đầu sỏ gây chuyện, thế nhưng rất kỳ quái, Phó A Bảo không chỉ không có động thủ, còn đặc biệt dễ nói chuyện, lúc ăn cơm cũng không soi mói, không giống bình thường đều là sai khiến y.

Khiến cho Trịnh Cảnh Đồng lo lắng đề phòng, chỉ lo đây là yên tĩnh trước giông tố.

Kỳ thực Phó A Bảo căn bản không muốn đánh y, cậu chẳng qua là cảm thấy rất ngượng ngùng, cũng không phải bởi vì hai người làm loại chuyện đó, mà là bởi vì nụ hôn tối hôm qua, nam nhân trong lúc đó dùng tay giải quyết cho nhau cũng không hiếm gặp, thế nhưng hôn môi……

Hôm qua mơ mơ màng màng cũng không nghĩ nhiều, hôm nay sau khi có tinh thần toàn bộ hồi ức liền một mạch chiếu lại một lần, Phó A Bảo nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt ngày hôm qua liền cảm giác mặt mình đều muốn thiêu cháy, cậu căn bản không có cách nhìn thẳng mặt Trịnh Cảnh Đồng, vừa nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng tiến sát vào cậu liền nghĩ đến hôn môi, luôn cảm thấy chỗ nào đó hỏng rồi.

Cậu đột nhiên cảm thấy, kết hôn với Trịnh Cảnh Đồng hình như cũng không có nát như trong tưởng tượng đâu…

……

Buổi tối Trịnh Cảnh Đồng nhận được điện thoại của Hạ Lập Nhân, bị hỏi rất nhiều chuyện liên quan tới Phó Trạch Văn, nhân phẩm gì đó, Phó gia quả nhiên hành động giống như Phó A Bảo nói, đang tích cực tranh thủ hoạt động kết thân một tuần sau đó.

Hạ Lập Nhân và Phó Trạch Văn không quen, thế nhưng hắn biết Trịnh Cảnh Đồng và Phó gia rất quen, cho nên đã nghĩ từ chỗ Trịnh Cảnh Đồng này thăm hỏi, hắn rất tin nhân phẩm của Trịnh Cảnh Đồng.

"Trạch Văn không tệ, cậu biết đấy, bạn bè tớ quan hệ qua lại kỳ thực cũng không có mấy người, hắn kỳ thực rất tốt." Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên là thay Phó Trạch Văn nói tốt, một là y quả thật rất muốn giúp Phó Trạch Văn một chút, hai chính là, Phó A Bảo đang ở bên cạnh y nhìn chằm chằm đây, y nào dám nói một câu không tốt.

"Cậu đừng bởi vì cùng hắn quan hệ tốt liền lừa tớ, cậu nghĩ tớ không có mắt không có tai sao, nếu như tớ nhớ không lầm, hắn có bạn gái, thời gian trước còn mang theo tới nhà cậu tham gia tiệc rượu sinh nhật của cậu, tớ nói không sai đi?" Hạ Lập Nhân nhíu mày, "Hơn nữa tớ nhớ trước kia còn là bạn học của Hạ Tình, thật xấu gì đó của Phó Trạch Văn, chuyên chọn bạn học ra tay sao?"

Bạn học của em gái Hạ Lập Nhân quen biết vài người, Phó Trạch Văn là con trai của Phó Minh, hắn đương nhiên biết, Đới Tuyết Dao còn là cùng một ký túc xá với Hạ Tình, hắn nếu không biết cũng khó.

"……" Trịnh Cảnh Đồng có chút đau đầu, y đều thiếu chút nữa đã quên tên tra này, nên giải thích thế nào a, giải thích thế nào đều cảm giác Phó Trạch Văn giống như là tra nam a, mà chân tướng câu chuyện lại không thể nói với Hạ Lập Nhân, chỉ sợ nói xong sau đó Hạ Lập Nhân sẽ đi xé xác Phó Trạch Văn.

Phó A Bảo ở một bên trừng Trịnh Cảnh Đồng rất nhiều, ý là bảo y mau chóng tìm chút lý do thích hợp cho anh trai cậu.

"Trong đó có nguyên nhân rất phức tạp, tớ trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói rõ được với cậu, thế nhưng có một điểm tớ có thể đảm bảo, Trạch Văn người này chân tâm không tệ, nhân phẩm tuyệt đối

là không có vấn đề!" Trịnh Cảnh Đồng hết lần này đến lần khác cam đoan, y nói xong nhìn Phó A Bảo, nói như vậy hắn là không có vấn đề đi?

Phó A Bảo thỏa mãn gật gật đầu, coi như anh thức thời.

"Thật sự?" Ngữ khí Hạ Lập Nhân vẫn rất hoài nghi, "Cậu không phải bởi vì hắn là anh vợ của cậu cậu liền bao che cho hắn đấy chứ?"

"Sao thế được!" Trịnh Cảnh Đồng vội vã biện giải biểu thị chính mình không có ảnh hưởng bởi gió bên gối, "Cậu liền để hai người bọn họ thử một chút đi mà, dù sao cũng chỉ là kết thân, cũng không phải kết hôn, cậu gấp cái gì, có thể từ từ quan sát, hơn nữa chủ yếu nhất vẫn là xem ý tứ của A Tình, đúng không?"

"…… Được rồi." Hạ Lập Nhân vừa nghe hình như cũng có chút đạo lý, hắn tín nhiệm Trịnh Cảnh Đồng, nếu Trịnh Cảnh Đồng đều đã nói như vậy, vậy thì làm như vậy đi, hơn nữa điều kiện của Phó Trạch Văn xác thực so với người hắn chọn lúc trước tốt hơn một chút, ngoại trừ gần đây từng có bạn gái điểm ấy khiến người ta không hài lòng lắm, cái khác có vẻ đều rất không tệ.

Thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo đều thở phào nhẹ nhõm, Phó A Bảo đối với Trịnh Cảnh Đồng vẫn là hơi hơi có chút cảm kích, nếu không có Trịnh Cảnh Đồng, chuyện của anh trai cậu phỏng chừng không thuận lợi như vậy.

No ấm nhớ dâm dục, ăn xong cơm tối Trịnh Cảnh Đồng trong đầu lại muốn này nọ, y làm bộ vô tình hỏi Phó A Bảo: "A Bảo, quần áo cos kia còn có vài bộ chưa đổi đâu, còn chưa có chụp ảnh, hôm nay còn tiếp tục không?" Tuy rằng không thể tới chính thức, thế nhưng mấy thủ đoạn khác cũng có thể mà.

"Mặc, mặc cái gì mà mặc! Không mặc!" Phó A Bảo mặt đỏ hồng nhìn chằm chằm TV, đang chiếu bản tin thời sự đấy, cậu bây giờ không phải cái gì cũng không hiểu, hai lần trước đều bị Trịnh Cảnh Đồng lừa gạt, hiện tại trong lòng cậu cũng minh bạch, Trịnh Cảnh Đồng kỳ thực là thừa cơ cọ dầu cậu ni, đừng tưởng rằng cậu không phát hiện, A Bảo đại nhân cậu vẫn là rất thông minh!

Cậu cũng không phải bài xích loại chuyện đó ngày hôm qua, thành thật mà nói, cậu còn rất thích, thế nhưng trong lòng vẫn là rất ngượng ngùng, hôn môi gì đó…… hôn môi gì đó… tiếp theo…… Nghĩ tới đây Phó A Bảo cảm giác mặt mình đều muốn thiêu cháy, thật là khiến người ta thẹn thùng rồi.

Hiện tại cậu cơ hồ nhìn thấy mặt Trịnh Cảnh Đồng sẽ nhớ tới nụ hôn ngày hôm qua, đâu còn có thể làm chuyện khác, cậu sợ tiếp tục mặc quần áo cos sẽ gặp sự cố, đơn giản liền cự tuyệt.

Trịnh Cảnh Đồng phi thường thất vọng, còn tưởng rằng có thể ăn no nhan phúc cơ, thậm chí còn nghĩ tới tiếp tục này nọ một lần, thế nhưng không nghĩ tới A Bảo không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, khiến y rất thất vọng.

"Được rồi, vậy chúng ta đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai phải đi làm." Trịnh Cảnh Đồng rất là thất lạc.

Phó A Bảo vẫn cứ nhìn chằm chằm TV, dùng âm thanh Trịnh Cảnh Đồng không thể nghe thấy lẩm bẩm: "Em nói không mặc anh liền đáp ứng, cũng không biết kiên trì một chút, nói không chừng tâm tình em tốt liền hồi tâm chuyển ý rồi đấy."

Hừ, thực sự là quá không cố chấp, còn nói thích em, chút nghị lực ấy đều không có! Em liền mất hứng! *(tác giả: ←_← cậu ngạo kiều, A Bảo đại nhân)*

Mặc cho tâm tư Trịnh Cảnh Đồng nhiều hơn nữa cũng không đoán được tra này, y bình thường bị đánh tới quen rồi, làm sao biết người đáng yêu hắn yêu lúc này sẽ ngạo kiều, chỉ cho là thật sự không nguyện ý cơ.

……

Thứ hai, Đới Tuyết Dao trước tòa soạn công tác.

"Các ngươi nghe nói gì chưa?"

"Nghe nói cái gì?" Tòa soạn mỗi ngày đều có rất nhiều tin tức, chuyện có thể nghe rất nhiều.

"Còn có thể có cái gì a, chính là vị kia tuần trước bị khai trừ a."

"Nha, ngươi nói Đới Tuyết Dao a, Trần tỷ không nói hết sao, cô ta cùng tiểu khai của Phó gia chia tay, lúc trước cô ta đến công ty chúng ta làm chính là đối phương an bài, hiện tại chia tay kết thúc tất nhiên người phải đi."

"Vậy các ngươi biết hai người này tại sao chia tay không?"

"Mấy kẻ có tiền chia tay còn tìm lý do? Chơi chán thôi." Người trong tòa soạn căn bản đều là thái độ này, trong lòng còn nói thầm, chia tay cũng thật là độc ác, không phong độ a.

"Thật đúng là không phải có chuyển như vậy." Người nói chuyện là nhân viên nữ không lớn tuổi lắm, cô tên là Đinh Tiểu Vũ, là cháu gái của tổng biên tập, cũng là dựa vào quan hệ tiến vào, cô lấm la lấm lét phun ra với mọi người, "Tôi nghe chú tôi nói các ngươi cũng đừng nói lung tung khắp nơi."

Mọi người vừa nghe dáng vẻ giống như có liều mãnh liệt dồn dập gật đầu, biểu thị sẽ không nói lung tung, thế nhưng dựa theo tính chất công việc của toàn soạn, độ khả thi bả mật rất ít, làm nghề này ít nhiều có có chút tật xấu miệng rộng, nhìn Đinh Tiểu Vũ liền biết rồi, sau khi cô biết bí mật liền không thể chờ đợi được nữa muốn chia sẻ với đồng nghiệp, lúc trước lúc nói với cô xã trưởng thúc thúc cũng bảo cô bảo mật như thế.

Đinh Tiểu Vũ vắt chật ở trên ghế, ra hiệu mọi người sát vào, mọi người cũng kéo ghế ngồi vây lại.

"Kỳ thật lúc trước Đới Tuyết Dao nói sắp cùng Phó Trạch Văn đính hôn thật là không gạt người, hai người đúng làm bàn bạc cưới xin, chú tôi chút tin tức ấy cũng biết, Phó gia thực sự là nhận cô làm con dâu rồi." Đinh Tiểu Vũ híp mắt khoát tay chỉ tạp miệng nói, "Nhưng mà ôi chao Đới Tuyết Dao này chính là tự tìm đường chết a."

"Cô ta làm gì hả?" Đầu mọi người đều sát lại càng gần, bọn họ làm nghề này thích nhất là nghe tin tức bát quái.

"Cô ta đội nón xanh cho Phó Trạch Văn!" Mặt Đinh Tiểu Vũ vô cùng đau khổ, "Tìm đường chết đi?"

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh!

87. Chương 87

Đội nón xanh? Giạng chân a!

Tất cả mọi người không quá tin tưởng, làm sao sẽ, Đới Tuyết Dao tuy rằng hôm đó cùng tòa soạn huyên náo tới không vui vẻ gì cho nên mọi người đối với cô rất có thái độ, nhưng bọn họ cùng Đới Tuyết Dao cùng làm việc mấy năm liền, thật đúng là không phát hiện ra cô ta là người có tính lẳng lơ dương hoa.

"Thật hay giả? Tôi thấy không giống, Tiểu Vũ lời này của cô cũng không thể nói lung tung a." Một nữ đồng nghiệp bình thường cùng Đinh Tiểu Vũ quan hệ không tệ nhỏ giọng nói, "Cô nghe được từ đâu?"

Có vài phi thường bát quái, líu ra líu ríu hiếu kỳ nói: "Có phải có tin tức nội tình gì hay không a? Mau chóng nói với bọn tôi, nói không chừng còn có thể nhiều tin tức đấy." Đây là phạm vào bệnh nghề nghiệp, cái gì cũng đều có thể xem như tin tức, loại tiết mục giạng chân này nhiều người xem nhất.

Đinh Tiểu Vũ chẹp chẹp miệng vỗ đùi nói: "Lời này tôi đâu có thể nói lung tung, tôi đều là nghe chú tôi nói, liền ngay ngày hôm qua nói trên bàn, nghe được cũng không chỉ một mình tôi đâu."

Mọi người lần này rớt mạnh mẽ xuống đất, mồm năm miệng mười hỏi đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

"Các ngươi ngẫm lại a, Phó gia là hạng người gì, Phó Trạch Văn có tiền như vậy, danh tiếng bình thường cũng rất tốt, coi như chơi chán cũng không đến mức đối với Đới Tuyết Dao như vậy đi? Chia tay còn muốn ngáng chân, tốt xấu gì cũng theo hắn nhiều năm như vậy, tất cả thanh xuân của một người phụ nữ đều không còn." Đinh Tiểu Vũ rất hưởng thụ loại cảm giác được mọi người chú ý này, cô bà tám hề hề nói, "Bình thường kẻ có tiền thời điểm bỏ mặc người ta không phải đều sẽ cho phí chia tay sao, chính là không cho tiền cũng cho nhà cho xe gì đó, hảo tụ hảo tán mà, hiện tại không chỉ không có phí chia tay còn chỉnh Đới Tuyết Dao một phen, công việc không còn, có người nói nhà cũng xảy ra vấn đề, giống như kẻ thù vậy, đây là tiết tấu chia tay bình thường?"

Mọi người vừa nghe cảm thấy có chút đạo lý, hình như đúng là xảy ra chuyện gì đó, Phó Trạch Văn có tiền như vậy, chắc chắn sẽ không quan tâm tới công tác của tòa soạn nho nhỏ như vậy, vô danh vô cớ ra tay với bạn gái cũ thật không có phong độ, nhất định là có nguyên nhân đặc thù gì đó.

Xem ra chuyện đội nón xanh này thật đúng là không phải không có khả năng.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì a, tôi thấy Đới Tuyết Dao bình thường mắt cao hơn đầu ai cũng đều chướng mắt, nam nhân khắp thiên hạ chỉ có loại thân phận như Phó Trạch Văn mới xứng với cô ta, tiểu thịt tươi trên báo cô ta đều không nhìn vào mắt, còn giạng chân?"

Đinh Tiểu Vũ bĩu môi: "Nguy trang rất tốt thôi, công việc trong tòa soạn là Phó Trạch Văn tìm cho cô ta, cô ta có thể xảy ra sự cố? Có còn muốn lăn lộn hay không? Chỉ cần có người mật báo thì cô ta xong đời rồi, đương nhiên ngụy trang tới mức quy quy củ củ, ở bên ngoài cái dạng gì ai biết a, cô ta như vậy còn có thể quyến rũ Phó Trạch Văn, phỏng chừng lúc trước cũng là sử dụng thủ đoạn, vụng trộm chà chà, biết người biết mặt nhưng không biết lòng."

"Cô ta sao dám, thiếu một bước nữa là có thể làm thiếu phu nhân cô ta còn giạng chân? Mưu đồ gì a?"

"Đúng vậy a, người bình thường cũng không thể làm như vậy đi, hơn nữa có bạn trai như thế, ai dám trêu chọc cô ta?"

"Cô có biết cô ta giạng chân với ai không?"

Thảo luận vấn đề này căn bản đều là nữ nhân, bàn tán của nam nhân liền khá là đáng khinh, mấy người cười trộm nói, Đới Tuyết Dao sắp làm thiếu phu nhân nhà có tiền còn giạng chân, quá nửa là Phó Trạch Văn không thỏa mãn được cô ta.

"Các ngươi thì biết cái gì!" Đinh Tiểu Vũ liếc mấy nam nhân kia vài cái, "Phó Trạch Văn bận rộn muốn chết, một năm phải xuất ngoại bao nhiêu chuyến, đi liền mười ngày nửa tháng, đã hiểu chứ?" Cô hướng mọi người nháy mắt mấy cái.

Nha nha, hóa ra là không chịu được cô đơn a, mọi người lộ ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, này cũng là nói đến thông suốt.

"Tôi nghe chú tôi nói, cô ta giạng chân rất lâu rồi, chỉ là cứ luôn giấu diếm không có lộ ra mà thôi, các cô biết tại sao bị phát hiện không?" Trong ánh mắt Đinh Tiểu Vũ đều là khinh bỉ, thần tình kia, giống như lời từ trong miệng cô nói ra còn có thể sỉ nhục cô ta vậy.

"Nói mau nói mau a!" Mọi người gấp đến không nhịn nổi, đều không thể chờ được nữa muốn biết.

Đinh Tiểu Vũ thò đầu thấp giọng nói: "Cô ta mang thai, thế nhưng Phó Trạch Văn nhìn thời gian, phát hiện con không phải của hắn."

Ôi trời ơi! Mọi người lại hít vào một ngụm khí lạnh, Đới Tuyết Dao này cũng quá tìm đường chết, cô ăn vụng thì ăn vụng, sao còn đều làm ra con rồi?! Có thể tốt hay không!

"Đây còn chưa phải quá đáng nhất." Đinh Tiểu Vũ cau mày lắc đầu, "Cô ta đều nói thật xấu hổ, nhớ lại tôi liền buồn ói."

"Nói mau đi, Tiểu Vũ tốt bụng cô nói đi mà." Mấy nữ đồng nghiệp bình thường cùng cô thân thiết làm nũng với cô.

"Được được được, tôi nói với các cô được chưa, có điều các cô cũng đừng nói lung tung ra bên ngoài, biết chưa?" Đinh Tiểu Vũ vô cùng bí hiểm, cô híp mắt nhỏ giọng nói, "Cô ta sau khi mang thai nói với Phó Trạch Văn, con là của Phó Trạch Văn, cô ta gan to bằng trời muốn để Phó Trạch Văn nuôi đứa con hoang kia!"

Mọi người lúc này không phải đơn giản hít khí lạnh như vậy nữa, tất cả mọi người đều trợn mắt lên, đây cũng là tin tức bùng nổ nhất gần đây nghe được, chuyện của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo lúc trước căn bản chưa là cái gì, hai người kia mới chính là comeout mà thôi, cả thế giới này mỗi ngày đều có rất nhiều người comeout đấy, bởi vì Trịnh Cảnh Đồng có tiếng nên mới khiến tình cảnh lớn như vậy.

Đới Tuyết Dao này ghê gớm a, thực sự là ăn gan hùm mật báo, vậy mà muốn để một đứa con hoang làm người thừa kế Phó gia, điên rồi sao?

"Vl!" Một nhân viên nam sắc mặt nhìn qua giống như là bị táo bón, "Chuyện này nếu là thật, vậy tôi cảm thấy Phó Trạch Văn vẫn tính là hạ thủ lưu tình, tôi muốn hắn khẳng định giết chết đôi gian phu dâm phụ kia!"

Tuyệt đại đa số nam nhất rất để ý chuyện này, lòng tự tôn của nam nhân bị xúc phạm mãnh liệt, tiện nghi cha không có người yêu làm.

"Tin tức này của cô đến cùng có thật không a?" Đừng nói mấy nhân viên nam, mấy nhân viên nữ đầy mặt cũng không thể tiếp thu, Phó Trạch Văn là ai a, dám tiện nghi hắn làm cha, đây thực sự là không muốn sống nữa đi?

Đinh Tiểu Vũ xòe tay: "Tôi là nghe chú tôi nói, phỏng chừng tám chín phần, đương đi của chú ấy nhiều, nghe được tin tức cũng nhiều."

Một nhân viên nữ mới xinh đẹp đi vào cầm gương nhỏ soi: "Họ Đới này cũng quá tìm đường chết, đều sắp một bước lên trời vậy mà làm ra chuyện như vậy, cơ hội tốt không muốn thì cho tôi a, tôi còn độc thân, bạn trai như Phó Trạch Văn chạy đi đâu tìm, nếu như hắn có thể coi trọng tôi, tôi khẳng định yên phận ở nhà nấu cơm cho hắn ăn, hành hạ gì đó mạnh mẽ a, thiếu phu nhân tới tay không còn nữa, còn làm mất mặt nữ nhân chúng ta."

Đinh Tiểu Vũ gật gật đầu: "Ai nói không phải, rất ghê tởm, không phải tôi nói cô ta, cô ta theo người có

điều kiện tốt như Phó Trạch Văn còn có thể giạng chân, còn là cùng nam nhân bình thường, sau này ai cưới phải cô ta người đó xui xẻo, khẳng định đội một chồng nón xanh!"

"Phốc." Nghe được cách nói này vài người không nhịn được bật cười, ngẫm lại thật là có khả năng, bình thường thấy Đới Tuyết Dao rất cao lãnh, đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng.

Đới Tuyết Dao còn không biết mọi người đang nói cô ta, cô ta đang ở trong nhà lo chuyện nhà cửa, công việc không còn có thể qua một thời gian lại tìm, hiện tại khoản phá dỡ nhà mới là chuyện lớn, cô ta không muốn bán xe, cũng không muốn đem nhà này trả lại.

Nhưng Phó thị cũng không nói tình cảm gì, thứ 7 sau khi không đàm phán thỏa đáng thứ 2 liền khởi tố Đới gia, hơn nữa Phó thị còn có văn bản chứng cứ nguyên vẹn, Đới gia trận này kiện cáo không thể thắng.

Đới Tuyết Dao hết cách rồi, chỉ có thể nghĩ cách liên hệ với cha mẹ Phó Trạch Văn, cô hi vọng có thể bằng mấy năm chung sống đánh động trái tim hai vị trưởng bối, để cho bọn họ thả cho nhà cô ta một con ngựa, cô ta vẫn là ôm chút tâm lý may mắn này, trước đây cha mẹ Phó Trạch Văn rất thích cô, nói không chừng còn mềm lòng bỏ qua cho cô.

Thế nhưng tính toán mưu đồ của cô ta đánh nhầm rồi, Phó Trạch Văn là con ruột của bọn họ, cô ta cũng không phải con gái ruột của bọn họ, giúp ai đây không phải vừa nhìn liền biết sao, bình thường thích thì sao, làm cha mẹ như thế nào có thể chịu đựng con trai bị lừa dối nhiều năm như vậy, hơn nữa đây không phải việc nhỏ.

Nói tới có chút khó nghe, nếu như lúc đó Đới Tuyết Dao thật sự không sạch sẽ cùng nam nhân khác có con, sau đó ỷ vào trên đầu Phó Trạch Văn sinh ra được, ha ha, vậy thì liền coi được, Phó gia bọn họ chẳng phải là phải thay người khác nuôi con, sau đó gia sản đều phải cho một đứa con hoang!

Chỉ là số may mới không có phát sinh chuyện xui xẻo như vậy mà thôi, thế nhưng cái này không ảnh hưởng tới trình độ ác liệt của chuyện này!

Phó Minh là nam nhân, đặc biệt không thể chịu đựng được chuyện như vậy, ông hiện tại nghe thấy tên Đới Tuyết Dao đều cảm thấy bẩn, đừng nói là nhận điện thoại của cô ta gặp mặt cô ta gì đó, tâm muốn bóp chết cô ta đều có, Phó Minh ông cả đời làm ăn, lại bị một con ranh lừa, còn lừa lâu như vậy! Bình thường ngụy trang không bao giờ ham tiền đến tốt như vậy, xem ra là không lọt mắt số tiền lẻ kia, may là chưa kết hôn, bằng không một người như vậy đi vào nhà, thực sự nghĩ tới liền buồn nôn!

Nữ nhân này làm lỡ con trai ông 6 năm, đem Phó gia bọn họ làm con khỉ đùa giỡn! Đem tiền nhà thu hồi lại đã là tiện nghi cô ta!

Nếu nhưng vợ không khuyên ông đừng nổi giận phỏng chừng ông muốn hảo hảo trị một phen.

……

Trong nhà không đủ tiền, Đới gia vốn là tính toán bán nhà trả tiền, hiện tại nhà này rất đáng giá, bán đi phỏng chừng còn có thể kiếm một chút lời, đến thời điểm đổi nhà nhỏ là được rồi.

Tính toán của bọn họ rất tốt, thế nhưng bọn họ không hiểu thủ tục lắm, nhà này là Phó thị muốn thu hồi, không thể cho bọn họ bán, bởi vì nhà này vốn không phải của bọn họ.

Yêu cầu của Phó thị kỳ thực không quá phận, chính là đem phần thừa ra trả lại, Đới gia vốn là cần phải phân đến phòng ở sẽ một lần nữa cấp cho bọn họ, chỉ là căn phòng lớn này phải thu về, sau đó đem khoản phá dỡ thừa ra cũng trả lại, nhìn qua phi thường hợp lý, thật giống như lúc trước chỉ là thao tác sai lầm cho nhiều hơn thôi vậy.

Bởi vậy Đới gia liền gặp phải vấn đề, bọn họ hai năm qua xài tiền cũng không ít, ăn cho ngon mặc cho đẹp, mua đều là hàng hiệu, ỷ vào con gái sau này có đại tiền đồ liền xài tiền không kiêng dè chút nào, hiện tại trợn tròn mắt, muốn đem tiền thừa trả lại căn bản không làm được, chính là bán xe cũng không nhất định làm được, xe mất giá rất nhanh, không có giá trị như hai tay.

Vậy chỉ có bán căn phòng này, căn phòng lớn này không phải bọn họ không thể bán, vậy cũng chỉ có thể bán mới có thể có được phòng nhỏ mới.

Không có nhà ở đâu được, nhà là rễ, không có nhà không được, cho nên nhà không thể bán, xe trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó ra tay, này tạm thời cũng chỉ có một con đường thôi.

Vay tiền.

(Chỗ đoạn cuối này mụ Oa diễn đạt hách não vl ý, em sẽ túm quần lại cho những ai chưa hiểu vấn đề: Nhà họ Đới đ" thể bán nhà, cũng đ" thể bán xe trả tiền cho Phó thị, cuối cùng phải đi vay tiền để trả nợ. Hết)

Nhà họ Đới này quả là nhục nhã đ" tả được ý, bố mẹ lại còn là giáo viên mới chả giáo sư. Thế này đúng là làm hỏng cả một tương lai. Em mà như nhà này chắc em đ" vác mẹt đi đâu nữa U__U

88. Chương 88

Xài tiền dễ vay tiền khó, Đới Tu Văn và Lý Tú Vân cả đời làm giáo viên, chưa từng vay tiền ai, cho người khác mượn tiền đúng là từng có, lúc trước thời điểm phá dỡ rất nhiều thân thích hỏi mượn tiền nhà họ, thêm vào Đới Tuyết Dao có bạn trai nhà giàu, thân thích đến làm tiền cùng muốn ham món lợi nhỏ tiện nghi cũng nhiều lên, cho nên lần lượt cho mượn qua một ít, con số không phải rất lớn, sau này phần lớn đều trả, không trả lại trên căn bản liền tuyệt giao.

Đới gia muốn mượn tiền, chủ yếu có 2 cách, một là hỏi thân thích, hai là hỏi đồng nghiệp, nhưng bọn họ đều không quá hạ mặt đến.

Chuyện của Đới Tuyết Dao không có thân thích nào là không biết, mọi người đều biết cô ta sắp gả vào nhà giàu hưởng phúc, tin tức sắp đính hôn lưu truyền đến mức sôi sùng sục, tất cả mọi người chờ cô ta phát đạt, hưởng chút lợi ích.

Hiện tại đi vay tiền, khoe khoang với mọi người việc con gái nhà bọn họ kết hôn với Phó gia, không chỉ khoe khoang, hiện tại Phó gia còn muốn hỏi bọn họ lấy tiền, bọn họ không bỏ ra nổi, cho nên mới đến mượn.

Lời này có thể nói được ra khỏi miệng?

Đới Tu Văn và Lý Tú Vân không biết người khác gặp phải loại tình huống này có thể nói ra được miệng hay không, ngược lại hai người bọn họ nói không ra được, vậy sau này ở trước mặt thân thích một chút mặt mũi cũng không có.

Nhưng hỏi vay đồng nghiệp cũng là vấn đề, công việc của Đới Tuyết Dao không còn, đương nhiên không có đồng nghiệp gì cả, hiển nhiên không mượn được tiền, vậy chỉ có Đới Tu Văn và Lý Tú Vân đi mượn.

Nhưng 2 người cũng đã hơn 50 tuổi, cũng không phải thanh niên mới vừa nhập chức, ở trong trường học đợi nhiều năm như vậy, bình thường kiêu căng tự mãn, sau khi con gái có tiền đồ, thì càng thêm đắc ý, trong lời nói thường thường đem con gái ca tụng lên trời, các đồng nghiệp phi thường hâm mộ, ai cũng khen bọn họ phúc khí tốt.

Cho nên bọn họ vẫn là không kéo xuống được mặt mũi đi vay tiền, mượn tiền thanh danh liền mất hết.

Ba người ở nhà than thở, trước tiên không nói chuyện mượn tiền, coi như không cần vay tiền cuộc sống sau này của bọn họ cũng sẽ không dễ chịu, đột nhiên từ căn phòng trong trung tâm thành phố biến thành phòng nhỏ khu vực xa xôi, dù là ai cũng sẽ cảm thấy không đúng, bọn họ có thể tưởng tượng mọi người sẽ nói bọn họ thế nào, nghị luận bọn họ.

Nếu như còn muốn vay tiền, vậy thì càng khủng khiếp, danh tiếng liền toàn bộ phá hủy.

Cho nên thương lượng đến cuối cùng, 3 người quyết định không vay tiền, vậy cũng chỉ còn một con đường, khoản tiền cho vay.

Kỳ thực Đới Tuyết Dao là nghiêng về phía vay tiền thân thích, cái này tương đối an toàn, xuất phát từ tình cảm thân thích trong lúc đó nên cũng sẽ không lấy lãi, hơn nữa khoản thời hạn cũng khá dư dả, thế nhưng Đới Tu Văn và Lý Tú Vân kiên quyết không đồng ý, bọn họ sống lâu như vậy, sợ nhất chính là danh tiếng chịu tổn hại vãn tiết không giữ được. *(vãn tiết: khí tiết tuổi già)*

Nếu như tại 6 năm trước, bọn họ phỏng chừng sẽ cúi đầu hướng thân thích đồng nghiệp vay tiền, thế nhưng

ngày hôm nay sau 6 năm, bọn họ không làm được, tư thái kẻ có tiền khoe ra tới quá mức, hiện tại thu lại đều thu không trở về.

Cho nên cuối chùng 2 người liền quyết định dùng khoản vay ngân hàng từ thế chấp nhà, tiền bọn họ mượn không ít, hơn nữa dựa theo lương từng người, thời gian ngắn không trả nổi, cho nên thế chấp nhà là biện pháp tốt nhất. Đương nhiên không phải phòng ở hiện tại này, mà là phòng nhỏ sau đó sẽ phân tới kia.

Đới Tuyết Dao cũng không thể nào tình nguyện, cô ta vốn yêu tiền, yêu cuộc sống châu báu cùng xa xỉ danh quý, thế nhưng vì thả dài dây câu cá lớn cô vẫn không có ở trước mặt Phó Trạch Văn biểu lộ ra mà thôi, sau khi chia tay với Phó Trạch Văn cũng không cần tiếp tục giả bộ nữa, trước giả bộ là vì muốn có nhiều tiền hơn, hiện tại giả bộ dùng vào cái gì.

Hướng khoản tiền cho vay của ngân hàng cùng hướng bạn bè thân thích vay tiền là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, cái phía trước phải trả không ít lãi, này hoàn toàn là tiền bỏ ra, còn vay tiền bạn bè thân thích có lãi, cô là con một, hơn nữa cha mẹ lớn tuổi, cô cảm thấy tài sản của cha mẹ sau này cũng sẽ là của cô, cô không muốn tài sản của mình vô hình trung giảm bớt, so với mặt mũi, cô càng yêu tiền. *(Ôi đm vl con gái -_-)*

"Vậy con nói làm sao bây giờ, không đi vay tiền vậy chỉ có khoản tiền cho vay của ngân hàng, bằng không đâu có chỗ nào còn tiền." Lý Tú Vân tuy rằng không đành lòng đánh con gái, nhưng trong lòng đối với Đới Tuyết Dao vẫn là đầy bụng tức giận, "Dù sao mẹ và cha con là không kéo được xuống mặt mũi đi vay tiền, con nếu có biện pháp thì tự mình đi vay tiền đi, chỉ cần con có thể mượn được, nhà chúng ta liền trả lại hết.

Đới Tuyết Dao tâm nói vốn là trả lại hết, nghe lời này chẳng lẽ còn muốn để một mình sao? Lúc trước thời điểm phá dỡ tên trên giấy chứng nhận bất động sản viết không phải con, khoản phá dỡ không phải tên con, con nếu như lòng dạ ác độc một chút liền không quản chuyện này, bây giờ nói giống như là đều là trách nhiệm của con vậy, tình cảm sáu năm qua hai người đều không có hưởng phúc đều không có xài tiền, tiền đều tiêu vào trên một mình con sao?

Nghĩ tới đây cô ta còn có chút oán giận Lý Tú Vân, nếu không phải dạy bảo ân cần lúc trước của người mẹ này, nói bình thường không thể muốn tiền Phó gia, không thể nhận lễ vật có giá trị, vậy bây giờ chính là cảnh tượng khác, không còn bạn trai không vào nhà giàu, tốt xấu còn có tiền kề bên người, hiện tại ư, cái gì cũng không có!

Hao phí thanh xuân sáu năm mà cái gì cũng không có được, trái lại phải bỏ ra rất nhiều tiền, món nợ trên lưng mạc danh kỳ diệu.

Bất quá bây giờ nói những lời này hình như cũng không còn tác dụng gì nữa, hiện tại phải giải quyết vấn đề tiền, Đới Tuyết Dao suy nghĩ một chút, quyết định đi vay mấy người bạn bình thường thân thiết, bạn bè trong tòa soạn đương nhiên là không thể nào, mấy người kia căn bản không thể gọi là bạn bè, vậy cũng chỉ có bạn học cũ trước đây.

Đới Tuyết Dao cùng mấy nữ sinh trong ký túc xá thời đại học sống chung tới không tệ, bình thường thường xuyên liên lạc, hơn nữa cô biết mấy nữ sinh này đều lấy chồng không tệ, đương nhiên không thể so với Phó gia, thế nhưng trong nhà có nhà có xe có khoản tiết kiệm, ở không phải biệt thự cũng là khu nhà cao cấp,

cho nên tiền nhất định là có, chỉ xem có nguyện ý cho mượn hay không.

Đới Tuyết Dao mơ hồ có chút hối hận, nếu như cô lúc trước không có làm sự kiện kia, vậy bây giờ khẳng định đã gả cho một người chồng thật tốt, không sánh được với Hạ Tình, nhưng so với 4 nữ sinh khác trong ký túc xá cô tự nhận vẫn là hơn.

Hiện tại cô đều đã 28, tuy rằng bề ngoài vẫn gọn gàng xinh đẹp, nhưng tình yêu 6 năm với Phó Trạch Văn mọi người đều biết, sau này tìm đối tượng phỏng chừng có chút khó, khẳng định ít nhiều sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Thêm vào trong nhà còn phải cõng món nợ trên lưng, cô cảm giác lo lắng cho tiền đồ của mình, cũng không thể thời điểm kết hôn trong nhà vẫn còn đeo khoản nợ đi, của hồi môn của cô làm sao bây giờ, đem toàn bộ nợ nần trả hết trong hai năm khẳng định không làm nổi, thế nhưng tuổi của cô không ít, nếu như một hai năm cũng không thể kết hôn cô liền qua 30 tuổi, cô không muốn đầu 3 vẫn chưa thể kết hôn.

Quên đi, nghĩ nhiều vô ích, hay là trước tiên đi vay tiền đã, trước tiên đem giải trừ nguy cơ trước mắt rồi nói.

Đới Tuyết Dao liên lạc với mấy bạn học thân thiết lúc trước kia, ban đầu cô cũng chưa nói lý do vay tiền, thế nhưng tiền cô mượn con số không nhỏ, đối phương đương nhiên muốn hỏi rõ ràng.

Đới Tuyết Dao hết cách rồi, liền đem đầu đuôi sự việc thêm mắm dặm muối một phen nói với bạn học, đó là một bê bối, cô lường trước Phó Trạch Văn cũng không mặt mũi đem chân tướng truyền tin, đây chính là dính tới mặt mũi Hạ Tình.

Thế là nguyên nhân chia tay trong miệng cô ta liền hoàn toàn biến dạng, Phó Trạch Văn đã biến thành tra nam vứt bỏ cô, thay lòng hối hôn thì thôi, thậm chí còn đem tất cả trước kia cho cô cửa sau đòi trả lại.

Cô nói tới mức tượng mô tượng dạng thanh lệ đều khóc không ra tiếng (*), nghe xong mọi người tin cô, cảm thấy Đới Tuyết Dao mệnh khổ. Thế nhưng đồng tình cũng không thể làm ra tiền, các cô coi như cho vay tiền cũng không mượn được bao nhiêu, một người vài vạn khối đi, có hai người chỉ đáp ứng cho mượn 10 ngàn, dù sao tiền trong nhà có lúc không phải một người làm chủ, hơn nữa cũng không biết Đới Tuyết Dao lúc nào có thể trả, cho nên số tiền cũng không lớn.

(Tượng mô tượng dạng: Bộ dáng cường điệu hoặc long trọng.

Thanh lệ: thanh: âm thanh; lệ: nước mắt)

Đới Tuyết Dao có hơi thất vọng, sau đó cô ta nghe được một bạn học nghĩ kế cho cô: “Bọn tớ có đều là món tiền nhỏ, dùng quá nhiều tiền nhất định phải thương lượng với người trong nhà, cho nên muốn giúp cũng không giúp được nhiều gì, bất quá cậu có thể hỏi mượn Hạ Tình a, đừng nói mấy vạn mấy trăm ngàn, mấy triệu đối với cô ấy mà nói đều là mưa phùn, nhà cô ấy thích làm từ thiện, một năm quyên tiền ra ngoài đều tới vài vạn đấy.”

Lời này lại khiến Đới Tuyết Dao dọa sợ, xảy ra việc này cô đâu dám liên lạc với Hạ Tình a, Hạ Tình hiện tại khẳng định đã biết chân tướng, nói không chừng còn sẽ tìm đến cô phiền phức, còn muốn đi vay tiền? Nằm mơ đi!

À, không đúng!

Đới Tuyết Dao đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Hạ Tình không phải sắp đi kết thân sao, cái này dù sao cũng là một điểm có thể lợi dụng.

"Lần trước thời điểm tụ tập nghe Hạ Tình nói cô ấy kết thân, sau đó các cậu có liên lạc hay không, cô ấy có nói tới chuyện này không?"

Bạn học đầu dây điện thoại bên kia không biết Đới Tuyết Dao hỏi cái này làm gì, thế nhưng cũng không nghĩ nhiều, liền nói như thật: "Nha, hôm qua tớ có liên hệ qua, tớ còn hỏi qua cô ấy, đối tượng hẹn hò của cô ấy là anh trai cô ấy giúp cô ấy chọn, nhà trai làm chính trị, lớn hơn cô ấy 2 tuổi, cô ấy tuy rằng không nói tỷ mỉ, thế nhưng điều kiện này của cô ấy, đối tượng tìm ra khẳng định không đơn giản, khẳng định lai lịch không nhỏ."

Đới Tuyết Dao vừa nghe vui mừng trong lòng, cơ hội của cô đến rồi!

Bất quá đồng thời trong lòng cô có chút không cam lòng, cùng là nữ nhân, tại sao Hạ Tình đều là mệnh tốt như vậ, xuất thân tốt bộ dáng đẹp, mọi người đều thích cô, có tiền xài bất tận, Phó Trạch Văn thích cô không nói, hiện tại đối tượng kết thân lại ưu tú như vậy, thực sự người so với người làm người ta tức chết.

Mà lúc này Hạ Tình bị Đới Tuyết Dao đố kỵ đang tranh chấp với anh trai Hạ Lập Nhân của mình.

"Ca, không phải đều xác định được chuyện kết thân rồi sao, tại sao lại lâm thời đổi người, anh đang Lục gia nhà người ta, anh bắt em làm cái gì thì em phải làm cái đó!" Hạ Tình từ trong lời nói của Hạ Lập Nhân sau khi biết được đối tượng hẹn hò biến thành Phó Trạch Văn liền sinh khí, tuy rằng hiểu lầm của cô và Phó Trạch Văn trong lúc đó đã tháo gỡ, cô vẫn còn thích hắn, thế nhưng cô không nghĩ tới cùng Phó Trạch Văn cùng một chỗ, cô cảm thấy căn bản không thích hợp, cho nhau bi kịch không rõ 6 năm trước, hơn nữa hiện tại trong lòng cũng đã có ngăn cách, cùng một chỗ không phải rất kỳ quái sao.

"Anh hỏi qua Trịnh Cảnh Đồng, con người Trạch Văn không tệ, hơn nữa điều kiện tương đối càng tốt hơn, các em lại là bạn học, em đến cùng có chỗ nào không hài lòng về hắn?" Hạ Lập Nhân cảm thấy hỏa khí của em gái tới mạc danh kỳ diệu, cũng không phải chia rẽ tình cảm của cô và bạn trai, chỉ là đang tìm đối tượng hẹn hò thích hợp, có đối tượng thích hợp hơn chẳng lẽ không nên ưu tiên lựa chọn sao, sau khi thân thiết qua một lần tiếp tục cự tuyệt càng khó xử được chứ, "Còn Lục gia, này căn bản không phải chuyện lớn gì, anh qua lại một chút là được rồi."

Hạ Tình căn bản không nói ra được lý do, thế là liền bắt đầu rùng mình với Hạ Lập Nhân dù sao cô chính là không nên kết thân với Phó Trạch Văn.

Khiến cho Hạ Lập Nhân bắt đầu hoài nghi tình báo của Trịnh Cảnh Đồng, lẽ nào con người Phó Trạch Văn không tốt? Em gái và hắn từng là bạn học, từng ở chung khẳng định nhất định hiểu rõ.

Thế là hắn lại gọi một cuộc điện thoại tới chỗ Trịnh Cảnh Đồng, hết lần này đến lần khác tìm chứng cứ mới yên lòng.

Hiện tại thực sự là khó xử lý, đến cùng chọn nhà ai mới tốt đây, cá nhân hắn tương đói vừa ý Phó gia, nhưng em gái không thích, gặp mặt ăn một bữa cơm cũng không nguyện ý, ai……

……

Có người ưu sầu có người vui mừng, Phó A Bảo hiện tại liền rất vui mừng, cậu đang ở trong nhà thu xếp chuyện phát thiệp mời kết hôn, vốn là thiệp mời cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, thế nhưng cậu đột nhiên nghĩ đến, cậu vẫn chưa chuẩn bị thiệp mời cho bạn học trong trường cậu đâu, bởi vì trong nhà chỉ có một mình cậu đi học, phạm vi bạn bè cùng mọi người không giống nhau lắm, tất cả mọi người đã quên cái này.

"Bạn học đại học nhất định phải mời, giáo viên cũng vậy." Phó A Bảo viết viết vẽ vẽ trên giấy, "Bạn cấp ba cũng phải mời đi, mời mấy người thân thiết."

Vu Thư gật đầu liên tục: "Đúng đúng, con không nói mẹ thiếu chút nữa đã quên rồi, bạn học của Cảnh Đồng cũng phải mời vài người, lần trước nó còn tụ tập với bạn học, cũng có thể mời tới mà, như vậy mới náo nhiệt."

Lưu Việt ở một bên nhìn danh sách liệt kê hắc tuyến, tâm nói như thế vẫn chưa đủ náo nhiệt a, hôn lễ nhà ai mời nhiều người như vậy, này còn không phải ở khách sạn, đây là làm ở nhà mình, may mà nhờ nhà rộng, gia đình bình thường khả năng không làm được.

Thực sự là không hiểu nổi người có tiền, hai nam nhân kết hôn còn có thể làm lớn tới như vậy.

Đệt dịch xong chương này mà mệt não kinh khủng ấy. Mụ Oa càng ngày càng thích dùng mấy kiểu câu cách nói xoắn não xen lẫn mấy câu điển cố thành ngữ khó hiểu -_-. Chương này nhiều chỗ lủng củng khó hiểu mong mọi người thông cảm U_U em cũng không hiểu lắm đâu T_T

89. Chương 89

Tình huống hôm nay đặc biệt, Phó A Bảo dùng tới điện thoại di động, cậu từ danh bạ cùng QQ, Weibo, Wechat liên hệ tới các bạn bè bạn học khá thân thiết, liên hệ địa chỉ với bọn họ, nói muốn phát thiệp mời.

Cậu đã lâu không dùng di động, bình thường đều là Trịnh Cảnh Đồng giúp cậu quản lý, cậu sợ Trịnh Cảnh Đồng tay chân vụng về phá đám cậu, cũng chỉ để Trịnh Cảnh Đồng quản lý Weibo, các loại tin tức điện báo gửi thư linh tinh vẫn luôn không cần bản thân trả lời, chuyện của cậu và Trịnh Cảnh Đồng thời điểm vừa mới tuôn ra di động vang lên không ngừng, bất quá vẫn không nhận được reply, cho nên hiện tại người liền ít đi, chỉ có cá biệt hậu tri hậu giác mới có thể tới hỏi.

Hiện tại cậu đột nhiên xuất hiện khiến mọi người sợ hết hồn, chuyện của cậu và Trịnh Cảnh Đồng quá oanh động, thời điểm mới ra tất cả mọi người kịch liệt thảo luận, gần đây nhiệt độ vẫn chưa thuyên giảm, cuối cùng sắp cử hành hôn lễ long trọng đấy, tất cả mọi người đang suy nghĩ hôn lễ của hai nam nhân sẽ làm thành thế nào.

Trước đây có tin tức hôn lễ của đồng tính luyến ái nam tuôn ra, nói là một đôi nam cùng comeout sắp cử hành hôn lễ, cha mẹ song phương căn bản đều đồng ý, thậm chí còn chuẩn bị tham dự lễ cưới, thế nhưng vậy mà đặt địa điểm tổ chức không thích hợp, một làn sóng rất nhiều chỉ trích, rất nhiều nơi cũng không muốn cho đồng tính luyến ái cử hành hôn lễ, có vài nhà lúc trước đáp ứng xong sau đó đều thay đổi, thậm chí có nhà hôn lễ và ngày đặt trước xong còn lâm thời lật lọng, lăn qua lăn lại mới thành công.

Có thể thấy được đồng tính luyến ái ở trong nước sinh tồn bao nhiêu gian nan, phần lớn người cũng không thể lý giải.

"Coong coong coong coong, tớ đây 28 tháng này sẽ kết hôn, mọi người nhanh chóng ghi địa chỉ của tớ, tớ phát thiệp mời cho các cậu (*^_^*) hi hi……"

"Đm, Phó A Bảo vậy mà xuất hiện!::>_<::"

"Bọn tớ liên lạc với một mình cậu nhiều ngày như vậy đều không có reply, nếu không phải Weibo của cậu vẫn còn đánh tiếng, chắc mọi người đều cho rằng cậu bốc hơi khỏi thế gian rồi!"

"A Bảo, cậu trước đó liên hệ không được tớ còn tưởng rằng quan hệ tới cậu thất tình, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có mùa xuân thứ hai rồi, người kia còn là nam, cậu lợi hại a!" *(mùa xuân thứ 2: chỉ việc kết hôn)*

"Tớ nhớ cậu trước đây chỉ thích nữ nhân a, như thế nào đột nhiên lại cùng một nam nhân cùng một chỗ, A Bảo cậu không cần ép buộc đâu, quay đầu là bờ a!"

"A Bảo bọn tớ nhớ cậu, trước đây liên hệ cậu sao không reply a? ~~~~(>_<)~~~~"

"Nói mau, cậu quyến rũ Trịnh Cảnh Đồng như thế nào! Người đàn ông độc thân hoàng kim cứ như vậy bị cậu lấy đi mất rồi!"

"Cậu nhất định là thụ, bản cô nương hỏa nhãn kim tinh đã nhìn ra rồi!"

“Yên tâm, bọn tớ khẳng định đến!”

“Hôn lễ tổ chức ở đâu?”

“Nhìn thấy tin tức đưa tin, bị ân ái của các cậu chọc mù mắt chó rồi!”

……

Mọi người mồm năm miệng mười nói không ngừng, có hỏi cậu như thế nào lâu như vậy không liên hệ, cũng có hỏi chuyện tình cảm của cậu và Trịnh Cảnh Đồng, còn có bắt đầu trêu chọc cậu, Phó A Bảo nhìn tới mắt đều hoa lên, cậu đã lâu không tiếp xúc, suýt chút nữa không theo kịp tốc độ của mọi người.

Phó A Bảo giải thích với mọi người nói thân thể mình không tốt lắm, không thể thường xuyên dùng di động và máy tính, sau đó nói ra thời gian tổ chức hôn lễ vân vân mây mây, còn mời mọi người nói lại với nhau, nói là một tuần nữa sẽ phát thiệp mời.

Có người nghe cậu không thể lên mạng, không thể dùng điện thoại di động liền cười nói: “Phốc, cậu cho rằng cậu đang mang thai a.”

Phó A Bảo tâm tắc vô cùng, đúng thì sao tớ không phải là mang thai sao!

Bất quá người kia vừa nãy cũng là đùa giỡn, không ai sẽ cảm thấy nam nhân có thể mang thai, đều là bạn bè bạn học, ai không có khả năng tiếp thụ đều không lên tiếng, dù sao không ai muốn đi đắc tội Phó A Bảo, mọi người hỏi Phó A Bảo bị bệnh gì, có nghiêm trọng không, Phó A Bảo căn cứ theo chỉ thị của Lưu Việt tùy tiện nói bừa một một bệnh, bảo là phải từ từ an dưỡng, tạm thời không thể đi học.”

“Không trách giáo viên chủ nhiệm lần trước xuất hiện nói cậu phải tạm thời nghỉ học một năm đấy.”

“Vậy cậu phải sớm tốt lên a, hảo hảo dưỡng bệnh.”

“A, một năm nữa cậu chính là học đệ của bọn tớ rồi, hi hi.”

……

Mọi người chém gió liên tục, bất quá chém gió thì chém gió, phần lớn đều giải quyết riêng địa chỉ của Phó A Bảo, trong lòng còn nói thầm hôn lễ của người có tiền đúng là coi trọng, còn cần phải đưa thiệp mời, bất quá ngẫm lại cũng có thể lý giải, Trịnh gia và Phó gia đều là gia đình có uy tín danh dự, nhiều người muốn tham dự náo nhiệt, không có thiệp mời cũng không thể tùy tiện vào, miễn cho đến thời điểm sai lầm.

“Tớ đi nhé, hôm nào sẽ liên hệ với các cậu, thiệp mời hai ngày nữa sẽ phát ~ mọi người moa moa moa

(*^_^*)”

“ĐM, đã lâu không gặp tớ phát hiện Phó A Bảo cả người họa phong đều thay đổi, lại còn moa moa moa!”

“Phốc, cũng thật là, đây là nhuyễn manh.”

“Cậu ấy trước đây đều sẽ nói, tớ lăn đây ~ tớ đi chơi đây ~”

“Ha ha ha ha ha ha ha……”

Phó A Bảo sau khi liên hệ xong với mọi người liền đem di động cất đi, chuẩn bị chờ Trịnh Cảnh Đồng sau khi trở về để y chỉnh lý danh sách, phỏng chừng một tuần này thỉnh thoảng sẽ nhận được rất nhiều người gửi địa chỉ đến.

Chuyện thiệp mời nhanh chóng làm xong, sau đó chính là ảnh cưới, Vu Thư đã sớm muốn hai người đi chụp, thế nhưng quần áo phải đặt làm tốn không ít thời gian, hai ngày nữa mới chuẩn bị xong.

Vu Thư lật qua lật lại ảnh các loại thiết kế quần áo trên bàn, đều là quần áo bà đặt làm cho hai người, thực sự là càng nhìn càng thỏa mãn, “Vậy ngày mai cùng Cảnh Đồng đi chụp ảnh cưới đi, thân thể con bất tiện, chúng tay chụp ngay ở trong nhà, hiện tại trước tiên tạm thời đã, chờ sau này sinh con xong còn có thể bù lại.”

Nói xong ngẩng đầu nhìn Phó A Bảo một chút đau lòng nói: “Đáng tiếc, kết hôn cũng không thể đi hưởng tuần trăng mật, chờ sinh con xong chúng ta bù một thể.”

Phó A Bảo nghe thế rất hăng hái, cậu muốn chu du vòng quanh thế giới! Không mang theo Trịnh Cảnh Đồng, chỉ có cậu và bảo bảo hai người đi! Ân, liền quyết định như vậy!

“Hắt xì!” Trịnh Cảnh Đồng đang ở trong công ty làm việc đột nhiên hắt xì một cái.

Ngô, ai đang nói xấu y?

……

Hạ Tình đang vì chuyện kết thân sinh hờn dỗi lúc này đột nhiên nhận được điện thoại của Đới Tuyết Dao, lúc trước Đới Tuyết Dao liên hệ với cô cô có lưu lại, sau đó liền quên xóa, hiện tại vừa nhìn liền nhíu nhíu mày lại, vẫn còn dám gọi điện thoại cho cô!

Hạ Tình tuy rằng cảm thấy chuyện này ban đầu chính mình có lỗi, thế nhưng vậy cũng không thể trở thành lý do để Đới Tuyết Dao làm loại chuyện đó, bất kể là tình huống thế nào, xuất phát từ lý do gì, trộm đồ

đều là không đúng! Nữ nhân này vẫn còn dám gọi điện thoại cho cô!

Cô vốn muốn treo máy, thế nhưng suy nghĩ một chút vẫn là nhận, đơn giản một lần nói rõ ràng đi, sau này cũng không cần tiếp tục gặp mặt nhau, chuyện 6 năm trước cô không muốn truy cứu, coi như chịu thiệt mua cái bài học kinh nghiệm, sau này tâm nhãn dài hơn chút.

---

*Các thím hãy chờ xem con hamlon làm gì tỷ tỷ xinh đẹp nhé ^_^*

90. Chương 90

"Uy." Hạ Tình nhận điện thoại.

"Là tôi." Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của Đới Tuyết Dao.

Ngữ khí Hạ Tình phi thường lạnh nhạt: "Tôi biết là cô, có chuyện gì sao? Chuyện khách sạn tôi đã biết rồi, tôi không cảm thấy giữa chúng ta có chuyện tốt gì để nói nữa, cô sau này đừng có tiếp tục liên lạc với tôi, tôi không muốn tiếp tục nhìn thấy cô."

Đới Tuyết Dao cười nhạo một tiếng: "Cô cho rằng tôi gọi tới để nói xin lỗi với cô sao?"

Hạ Tình nhíu mày: "Vậy cô gọi điện thoại tới là có ý gì?"

Bị bóc phốt không biết hối cải, chẳng lẽ còn cảm giác mình có lý vẫn là như thế nào? Đặc biệt đến cười nhạo mình sao? Mặc dù mình lúc đó ngu xuẩn, thế nhưng Đới Tuyết Dao hiện tại hẳn là không có thời gian đến cười nhạo người khác, chỗ Phó Trạch Văn liền sẽ không bỏ qua cho cô ta.

"Tôi nghe nói thứ 7 tuần này cô sẽ đi kết thân." Thanh âm của Đới Tuyết Dao đầu bên kia điện thoại tràn đầy ác ý, "Nhà trai là gia đình chính trị đi?"

"Vậy thì thế nào, cô đến cùng muốn nói cái gì?" Hạ Tình cảm thấy mạc danh kỳ diệu lời của Đới Tuyết Dao, cô đi kết thân có gì kỳ quái?

"Chuyện của cô và Phó Trạch Văn tôi rõ ràng nhất bất quá, tôi năm đó lại là người làm chứng nhìn thấy tận mắt." Ngữ khí không hề ngụy trang sau đó của Đới Tuyết Dao liền đặc biệt khiến người ta khó có thể nhịn, nghe vào phi thường cay nghiệt, "Cô nói, tôi muốn đem chuyện này nói cho đối tượng hẹn hò của cô biết, cô cảm thấy sẽ như thế nào?"

Hạ Tình lên cơn giận dữ, cô không nghĩ tới Đới Tuyết Dao lại là một người vô sỉ như vậy!

Cô vừa định nói chút gì đó đã bị Đới Tuyết Dao giành trước rồi.

"Tôi biết cô muốn nói cái gì, từng có lịch sử cũng không có gì kỳ quái, xinh đẹp lại có tiền như cô, phỏng chừng đối phương cũng sẽ không quá lưu ý, bất quá……" Đới Tuyết Dao nói tới chỗ này khẽ cười một cái, "Tôi muốn là đem bức ảnh của hai người các cô cầm tới đưa cho đối tượng hẹn hò của cô xem, hay là truyền tin, cô đoán sẽ như thế nào?"

"Ân…… Tôi cảm thấy gia đình có chút thân phận đều sẽ thối lui đi, mất mặt a, nói tới êm tai a, đi đến chỗ nào cũng đều bị người chỉ chỉ chỏ chỏ." Đới Tuyết Dao cười trên sự đau khổ của người khác, "Trong gia đình đối tượng sắp kết thân hiện tại của cô còn làm chính trị, tôi cảm thấy hẳn là càng thêm chú trọng phương diện thanh danh này đi."

Mấy lời khác không phải trọng điểm, trọng điểm là bức ảnh!

"Cô vậy mà chụp ảnh?!" Thanh âm của Hạ Tình không nhịn được cất cao, tức giận trong lòng cô đã không thể dùng ngôn ngữ mà hình dung được, lúc xem xong video liền biết Đới Tuyết Dao không phải người tốt, nhưng là không nghĩ tới lại có thể xấu xa đến mức độ này! Mình thực sự là mắt bị mù rồi!

"Đúng vậy a, còn không ít đâu." Ngữ khí Đới Tuyết Dao trở nên rất vui vẻ, "Ảnh của 6 năm trước, may là tôi vẫn giữ lại, có muốn tôi gửi cho cô xem một chút hay không a?"

"Nha không đúng, tôi vẫn là trước tiên gửi cho đối tượng hẹn hò của cô xem một chút đi."

Ngực Hạ Tình phập phồng kịch liệt, cô đời này vẫn chưa từng tức giận như vậy! "Cô đến cùng có ý gì! Cô đến cùng có ý đồ gì?!"

"Không có ý đồ gì cả, chính là muốn thỉnh cô giúp một vấn đề nhỏ." Đới Tuyết Dao rốt cục tiến vào đề tài chính, "Tôi muốn hỏi cô mượn 10 ngàn vạn, bất quá tôi sẽ không trả lại được ~" Đới Tuyết Dao cười lên.

"Không quá nhiều đi? Một ngàn vạn đối với cô mà nói chỉ là mưa phùn, cô có tiền, xài chút tiền ấy là có thể mua hạnh phúc tương lai cho cô, vẫn là rất có lợi đi."

Tiền trong nhà Đới Tuyết Dao không quá mấy chục vạn, nhưng cô ta nghĩ, nếu muốn bắt chẹt, vậy còn không bằng bắt chẹt nhiều một chút, như vậy cũng coi như đền bù một chút tổn thất 6 năm qua của cô, cuộc sống sau này có thể dễ chịu hơn một chút, cô ta còn cảm giác mình quá yếu lòng muốn ít đi đấy, một ngàn vạn đối với Hạ Tình mà nói thật sự không tính là cái gì.

"Cô có biết tôi có thể tố cáo cô tội lừa gạt tống tiền hay không?!" Hạ Tình tức giận đến mức bệnh tim đều sắp phát ra, cô thật sự đời này chưa từng gặp qua người vô liêm sỉ như vậy!

"Có bản lĩnh cô liền đi tố cáo a, chỉ cần cô không sợ ảnh giường chiếu của cô lộ ra! Tôi hiện tại đều như vậy đương nhiên không cần quá để ý thanh danh, cô lại bất đồng, thanh danh của cô rất đáng giá, một ngàn vạn là có thể bảo vệ danh tiếng, đây là chuyện có lợi cỡ nào chứ."

Hạ Tình hít sâu một hơi cố gắng để cho mình bảo trì bình tĩnh, bình tĩnh bình tĩnh, hiện tại bình tĩnh rất quan trọng, cẩn thận ngẫm lại một chút rõ ràng, tức giận là không có tác dụng nhất.

Cô bình phục tâm tình một chút sau đó nói: "Chờ một chút, anh tôi đến rồi, chúng ta nhắn tin liên hệ." Kỳ thực trong phòng chỉ có một mình cô, Hạ Lập Nhân căn bản không có tới, cô lừa gạt Đới Tuyết Dao.

Đới Tuyết Dao ngược lại không quan trọng, cô cũng không muốn để anh trai Hạ Tình biết chuyện này, miễn cho tự nhiên đâm ngang, lòng dạ nam nhân so với nữ nhân độc ác hơn, Hạ Tình chú ý đến thanh danh, anh trai cô liền không nhất định.

Vì thế 2 người liền bắt đầu dùng tin nhắn liên hệ.

"Tôi hi vọng cô nhanh lên một chút, muộn nhất 3 ngày sau tôi liền phải có được tiền." Tâm tình Đới Tuyết Dao cực kỳ tốt, cô ta cảm giác chuyện này trên căn bản đã thành công, chỉ cần chờ tiền tới tay, "Trong vòng ba ngày nếu như tôi không nhìn thấy tiền, cô biết hậu quả đấy."

Hạ Tình bảo Đới Tuyết Dao gửi bức ảnh cho cô xem một chút, sau đó còn nói rất nhiều dụ dỗ Đới Tuyết Dao, cố gắng hết sức để lừa gạt Đới Tuyết Dao đem chuyện lừa gạt tống tiền đến bên trong tin nhắn, cô sẽ bảo lưu chứng cứ.

Trò chuyện điện thoại vừa nãy Hạ Tình cũng có ghi âm, bởi vì bình thường công tác rất bận, có điện báo quan trọng không kịp ghi chép nội dung trò chuyện ghi âm rất hữu hiệu, cho nên cô bình thường quen ghi âm bất cứ lúc nào, hôm nay thuận lợi cũng ghi âm lại chút.

Những cái này có thể trở thành chứng cứ quan trọng.

Kỳ thực Đới Tuyết Dao căn bản không có ảnh, cô làm sự kiện kia là lâm thời nảy lòng tham, lúc đó cũng căng thẳng muốn chết, đâu sẽ nghĩ tới chụp ảnh gì a, mà lúc đó bên người căn bản cũng không có mang di động loại có chức năng chụp ảnh, cô ta căn bản chính là lừa Hạ Tình, cảm thấy tỷ lệ thành công của việc mình nói có ảnh hẳn là sẽ càng cao.

Vì thế cô ta tùy tiện hàm hồ cho qua chuyện, bảo là muốn chờ thấy được tiền mới có thể gửi ảnh.

Hạ Tình làm bộ rất sợ hãi hỏi rất nhiều vấn đề, ví dụ như lấy được tiền sau đó bức ảnh cũng không xóa thì làm sao bây giờ, có thể có bản sao thứ hai hay không, để Đới Tuyết Dao buông lỏng cảnh giác nói không ít lời, chứng cứ càng nhiều càng tốt.

Hàn nhuyên hơn nửa ngày cuối cùng rốt cục kết thúc, Đới Tuyết Dao lặp lại một lần kỳ hạn cùng số tiền,

còn gửi số tài khoản của mình cho Hạ Tình, liền chờ lấy tiền, cô ta thậm chí còn dương dương đắc ý nói: "Nếu như cô hôm nay liền gửi tiền, vậy chỉ cần một ngàn vạn, ngày mai khả năng cũng không phải là con số này, ngày kia thì càng khó nói."

Chứng cứ thu thập đến gần đủ rồi, Hạ Tình cuối cùng chỉ nói mình sẽ suy xét, sau đó sẽ liên lạc lại.

Đới Tuyết Dao hài lòng nói byebye, mặc dù mình gần đây rất xui xẻo, thế nhưng có một ngàn vạn này làm bồi thường, vậy cũng miễn cưỡng được rồi.

Cô ta thậm chí còn nghĩ tới hai lần tống tiền, cô thử đến ngon ngọt, nếu như lần này có thể thành công, Hạ Tình này nhất định sẽ tiếp tục đồng ý giao tiền lần 2, chỉ cần mình cần tiền trong giới hạn chịu đựng của Hạ Tình, chớ quá mức là được.

Đới Tuyết Dao ở trong mộng đẹp, còn chưa biết Hạ Tình đều là lừa cô ta.

Hạ Tình nhìn tin nhắn trong điện thoại di động mở ra ngốc một hồi lâu, sau đó bấm điện thoại cho Hạ Lập Nhân.

Cô chưa từng có một khắc cảm kích anh trai như thế lâm thời đã đổi đối tượng hẹn hò cho cô, vốn là cô không đồng ý phỏng chừng phỏng chừng kết thân thứ 7 này phải hủy bỏ, hiện tại cô quyết định, liền đi kết thân với Phó Trạch Văn là được rồi!

Dù cho chỉ là giả bộ một chút!

Dù sao không thể để cho kế hoạch của Đới Tuyết Dao thực hiện được!

Sự tình qua lâu như vậy cô vốn không muốn truy cứu, bây giờ đối phương đều ức hiếp đến tận đây, làm sao có thể nhẫn nhịn!

91. Chương 91

Tuy rằng rất kỳ quái em gái tại sao đột nhiên đổi ý, thế nhưng kết quả giống với tưởng tượng của mình Hạ Lập Nhân rất cao hứng, hắn lập tức liền đi an bài việc kết thân vào thứ 7, Phó gia đương nhiên cũng ngay lập tức nhận được tin tức, Phó Trạch Văn vui sướng trong lòng liền không cần phải nói.

Đới Tuyết Dao cảm thấy làm thành một việc lớn, sau này có thể hưởng phúc, cô ta biết hành động này của mình rất nguy hiểm, thế nhưng cô ta cảm thấy sẽ không có vấn đề lớn, Hạ Tình là thiên kim danh môn, từ nhỏ đến lớn danh tiếng vẫn luôn rất tốt, hiện tại chính tại thời khắc phải lập gia đình, chắc chắn sẽ không nguyện ý sai lầm, cho nên chính là cơ hội rất tốt của mình, lúc này không quản nhắc tới điều kiện gì, chỉ cần không quá phận quá đáng, tin rằng Hạ Tình đều sẽ đáp ứng.

Chuyện này cô ta không nói với cha mẹ, chỉ cần nói tiền đã hỏi mượn từ bạn bè, còn chuyện khoản tiền sẽ không có vấn đề, để bọn họ không cần lo lắng, Đới Tu Văn và Lý Tú Vân hỏi mượn bao nhiêu tiền, cô nói mượn đến 30 vạn, không cần lãi suất.

Này vừa vặn bổ khuyết vào chỗ trống của bọn họ, còn có thể hơi hơi có thừa ra, Đới Tu Văn và Lý Tú Vân đều rất cao hứng, lần này không cần đi hỏi mượn chỗ bạn bè thân thích, cũng không cần đặt cọc nhà, có thể bảo vệ chút mặt mũi, cho tới bây giờ nhà không còn, liền nói nhà trai tra đi, bội tình bạc nghĩa gì đó, Trịnh Cảnh Đồng lường trước cũng không tiện nói chân tướng.

Đới Tuyết Dao không có đem chuyện lừa gạt tống tiền nói với cha mẹ, con số một ngàn vạn không phải nhỏ, cô ta vừa không có công tác lại không có đối tượng, phải suy xét nhiều vì mình một chút, dù sao khoản nợ trong nhà cô ta cũng có hỗ trợ, cũng không có gì có lỗi với cha mẹ, có chút tiểu tư tâm không ảnh hưởng tới toàn cục.

Làm xong những việc này tâm tình Đới Tuyết Dao cực kỳ tốt, cô ta thậm chí buổi tối hôm đó còn một mình đi ăn một bữa tiệc lớn tự khao chính mình, cho dù Phó Trạch Văn không cần cô ta nữa, cô ta cũng có thể tiếp tục qua ngày thật tốt, cô ta sẽ có cuộc sống giàu có, sẽ có đối tượng kết hôn tốt, sẽ!

……

Ngày hôm sau là ngày chụp ảnh cưới của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng, vốn gọi là chụp ảnh cưới, thế nhưng hai người không có mặc áo cưới, đương nhiên không thể nói là chụp ảnh cưới, bằng không Phó A Bảo sẽ nổi trận lôi đình!

Bởi vì mặc kệ nhìn thế nào, Trịnh Cảnh Đồng cũng không giống như người mặc áo cưới kia!

Nhiếp ảnh gia hôm nay được mời tới rất có tiếng, từng chụp rất nhiều cho đại bài minh tinh, hắn bình thường cũng không phải chụp ảnh cưới cho người ta, Trịnh gia bỏ ra giá cao mời tới, ngoại trừ mời nhiếp ảnh gia, còn mang theo rất nhiều thiết bị lại đây, một đoàn hơn mấy chục hơn trăm người, đặc biệt vì hai nhân vật chính phục vụ, trước đó khung cảnh đều được thiết kế gần như xong, quần áo cũng đều đúng chỗ, chỉ chờ ngày hôm nay chụp ảnh thôi.

Tất cả chuẩn bị sắp xếp xong, chuyên gia trang điểm cũng đều ok, đều rất hoàn mỹ, nhưng thời điểm chính thức chụp ảnh vấn đề đến rồi.

Hai nhân vật chính không hề ăn ý a, một rất ân cần, một phi thường không phối hợp, hoàn toàn không chịu ở trước ống kính cùng đối tượng kết hôn làm ra bất kỳ cử chỉ thân mật nào, khiến nhiếp ảnh gia cực kỳ khổ não.

Ân cần đương nhiên là Trịnh Cảnh Đồng, không phối hợp đương nhiên là Phó A Bảo, cậu cảm thấy đứng chung một chỗ chụp là được rồi, còn chú ý cái gì a, đều là mặc âu phục, có cái gì đẹp chứ, cũng không phải mặc quần áo cos còn phải bày tư thế pose, âu phục nên đứng chụp đứng hảo hảo mà, nhiều lắm chính là mấy bộ tây trang màu sắc khác nhau mà thôi, một bên chụp ảnh một bên hôn môi cái gì chứ, đây là người trợ lý?!

Vốn là ngoại trừ âu phục còn có rất nhiều quần áo thiết kế khác nữa, thế nhưng suy xét đến cơ thể Phó A Bảo, liền giản lược tất cả, đổi vài bộ âu phục là đủ rồi, chờ sau này sinh con xong có thể bổ sung.

"A Bảo nghe lời, ảnh kết hôn rất quan trọng a, chúng ta nghe nhiếp ảnh gia, thân mật một chút mọi người mới biết chúng ta ân ái a." Trịnh Cảnh Đồng vỗ nhẹ lưng Phó A Bảo dỗ dành.

"Hừ, em vốn là liền không thể ân ái với anh, anh hai hôm trước còn sờ ngực em, em cũng không truy cứu anh, anh bây giờ còn một tấc lại muốn tiến thêm một thước rồi!" Phó A Bảo quay đầu qua, hoàn toàn không hợp tác, "Dù sao em cảm thấy chỉ cần đứng chung một chỗ chụp rất đẹp rồi, hôn cái gì mà hôn!"

Trịnh Cảnh Đồng từ phía sau nhẹ nhàng ôm Phó A Bảo, sau đó ghé vào lỗ tai nhẹ giọng nói: "Hai hôm nay em không phải cũng rất thoải mái sao?"

"Mới, mới không có." Lỗ tai Phó A Bảo lập tức liền đỏ, nhưng bây giờ nhiều người bên cạnh như vậy cậu lại không tiện phát tác, lớn tiếng ồn ào vậy thì bí mật của hai bọn họ liền lộ ra, rất mất mặt a!

Cậu liền thẹn thùng ngay cả chuyện Trịnh Cảnh Đồng ôm cậu cậu đều đã quên.

Trịnh Cảnh Đồng dùng tay cùng ánh mắt ra hiệu nhiếp ảnh gia, bảo hắn mau chóng chụp, bây giờ tư thế rất tốt, hai người dính vào nhau, vô cùng ám muội ấm áp.

Nhiếp ảnh gia sáng mắt lên, tư thế này quả thật không tệ, hai người dính vào cùng một chỗ đặc biệt đẹp mắt, hơn nữa đứng ở góc độ cũng không sai này, Trịnh tổng này thực sự thông minh, xem ra đôi này thực sự rất ân ái a, giống như trong tin tức nói vậy, bất quá tiểu công tử Phó gia này có chút ngạo kiều, có thể hôm nay quá nhiều người có chút ngượng ngùng, bất quá như vậy cũng rất đáng yêu mà.

Nhiếp ảnh gia tốt có thể từ điều kiện có hạn chụp hình đến góc độ tốt nhất, những điều kiện Trịnh Cảnh Đồng sáng tạo này đối với hắn mà nói vậy là đủ rồi, hoàn toàn ok.

Sau đó chụp ảnh liền thuận lợi hơn nhiều, Trịnh Cảnh Đồng nắm đúng tính cách của Phó A Bảo, không đổi một bộ quần áo liền phải trêu chọc một lần, độ thân mật của hai người nhất thời liền lên, mặc kệ tình huống thực thế như thế nào, dù sao trong quá trình chụp ảnh nhìn qua đều rất ân ái.

(Sao hai đứa chụp ảnh giống như baba dỗ con trai chụp ảnh vậy trời =." Giống hệt ngày xưa hồi bé mẹ t dụ t cắt tóc vậy á =.")

Cuối cùng đương nhiên là cả nhà vui vẻ, quay chụp hơn nửa ngày hạ xuống, ảnh trong máy ảnh của nhiếp ảnh gia đủ rồi, rất nhanh sẽ có ảnh chỉnh sửa hoàn thành đưa tới.

Phó A Bảo nhìn ảnh trong máy tính còn chưa xử lý qua, cậu càng xem mặt càng đỏ, nhiếp ảnh gia này có phải có tật xấu hay không, đây đều chụp cái gì a, rõ ràng cậu lúc đó không phải loại biểu tình kia, hắn đến cùng thế nào chụp ra được, quả thực không khoa học!

Cậu và Trịnh Cảnh Đồng nhìn qua đâu có chỗ nào ân ái như vậy chứ!

Còn có, lúc đó Trịnh Cảnh Đồng đều là mê đắm nói loạn thất bát tao, còn táy máy tay chân, như thế nào đến chỗ người này liền biến thành thâm tình chân thành rồi hả?! Ẩn tình đưa tình này, quả thực con mắt đều muốn bị chọt mù!

Hơn nữa góc độ còn đặc biệt xảo quyệt, rất nhiều ảnh nhìn qua giống như là đang hôn hoặc là hôn gò má lỗ tai, cơ mà tất cả đều chưa có xảy ra được chứ!

Nhiếp ảnh gia này quá đáng giận, quả thực đổi trắng thay đen, lựa chọn dở ẹc!

Thái độ của Trịnh Cảnh Đồng cùng đám người Vu Thư đương nhiên là hoàn toàn ngược lại với Phó A Bảo, bọn họ chỉ cảm thấy tiền bỏ ra không phí, thực sự là lợi hại, vậy mà có thể chụp tới trình độ này, người trong hình quả thực nhìn qua giống như ân ái hạnh phúc vậy, lại còn duy mĩ như vậy, cho dù là hai nam nhân, cũng hoàn toàn không có cảm giác không tốt, tin rằng trải qua xử lý hậu kỳ sẽ càng đẹp!

Trịnh Cảnh Đồng đặc biệt chọn ra vài tấm, bảo là muốn phóng to treo trong nhà, đương nhiên, đây là y lén lút nới với nhiếp ảnh gia, miễn cho Phó A Bảo lại tức giận phá đám.

Phó A Bảo vẫn đối với chuyện chụp ảnh canh cánh trong lòng, cậu ngược lại cũng không phải rất tức giận, chẳng qua cảm thấy không thể tiếp thu, nghĩ đến những bức hình kia mặt cậu lại có chút đỏ, thời điểm buổi tối ăn cơm xong còn ở trong phòng tắm tắm rửa âm thầm cục cục, lẽ nào cậu lúc đó thật sự làm ra loại vẻ mặt kia sao? Không thể……

Ảnh này nhìn qua hình giống như cậu đã thích Trịnh Cảnh Đồng vậy.

Hừ, đâu có thể chứ, cậu mới sẽ không thích đại sắc lang kia đâu! Tuyệt đối sẽ không!

……

Kỳ hạn 3 ngày của Đới Tuyết Dao rất nhanh liền qua đi, thời điểm ngày thứ nhất Đới Tuyết Dao rất bình tĩnh, cũng rất tự tin, cô ta tin Hạ Tình nhất định sẽ thỏa hiệp, nhưng đã đến buổi tối cô ta cũng không nhận được tin tức của Hạ Tình bên kia, thế là cô ta tiếp tục chờ

Nhưng ngày hôm sau vẫn không có tin tức, thế là ngày thứ 3 cô ta dùng tin nhắn liên lạc với Hạ Tình, nói là tiếp tục không gửi tiền liền đến kỳ hạn, cô ta liền phải thêm tiền.

Nhưng Hạ Tình căn bản không có trả lời cô ta, Đới Tuyết Dao cuối cùng, liền gọi điện thoại qua, nhưng Hạ Tình không nhận điện thoại, Đới Tuyết Dao giận điên lên, Hạ Tình căn bản cũng không có trên ảnh chụp!

Cô ta sau đó bực bội suy nghĩ một chút, Hạ Tình không mắc câu, đoán chừng là quan hệ tới lúc trước

không có gửi, cho nên không có thì không sợ gì, cho rằng mình bất quá là đe dọa ngoài miệng.

Nếu mềm dẻo không được, chỉ có cứng rắn thôi!

Đới Tuyết Dao cắn ngón tay, cô ta muốn tại ngày Hạ Tình kết thân đi phá hoại, Hạ Tình nếu như muốn xem mặt, phỏng chừng trước lúc mình làm phá hoại sẽ bé ngoan lấy tiền ra, không có nam nhân nào nguyện ý nghe được lịch sử của đối tượng mình sắp kết hôn cùng nam nhân khác!

Hừ, cho thể diện mà không cần, tôi hỏi yêu cầu cô đã rất nể tình, đến ngày đó cũng ngàn vạn lần không phải đơn giản như vậy, đến thời điểm cũng đừng trách tôi giở công phu sư tử ngoạm!

---

*Vâng bộ này còn gần 40 chap nữa là hết rồi ạ, và bộ Ân Tứ cũng sắp hết rồi còn có khoảng hơn 10 chap nữa thôi, em định sau khi kết thúc hai bộ này sẽ làm hai bộ: Một bộ sinh tử văn là "Hữu tử sự cánh thành"; bộ thứ 2 là "Cùng danh không cùng tính" thể loại vườn trường đương nhiên thì cả hai bộ đều sẽ không ngược đâu ạ (thực ra em mới đọc văn án với mấy chap đầu thôi ^^). Mong mọi người ủng hộ em tiếp ^^*

92. Chương 92

Địa điểm kết thân nếu như là Lục gia có thể sẽ càng coi trọng, chính trị càng quan tâm việc riêng tư, bất quá hai nhà Hạ Phó đều là thương nhân, chỉ cần tìm nơi xa hoa là được, ai làm ăn bình thường không xã giao a, dưới thương lượng của hai nhà, tìm nhà hàng cao cấp hương vị cùng danh tiếng không tệ là được, người hai nhà có thể ở trong phòng từ từ tán gẫu.

Bởi vì Phó Trạch Văn muốn chuẩn bị chuyện kết thân, hắn đang nghĩ biện pháp biến mất vết thương trên mặt, cho nên tạm thời sẽ không phản ứng chuyện bên Đới Tuyết Dao, hắn đều giao cho luật sư xử lý, dù sao cũng không nóng lòng nhất thời, hiện tại có chuyện cần thiết hơn phải làm. Hắn căn bản không biết chuyện Đới Tuyết Dao uy hiếp Hạ Tình, càng không biết buổi kết thân này của hắn vẫn là bái lạy Đới Tuyết Dao ban tặng đâu, không có cô ta tìm đường chết hắn đâu sẽ thuận lợi như vậy.

Đới Tuyết Dao lúc này đang suy nghĩ cách hỏi thăm thời gian địa điểm kết thân cụ thể của Hạ Tình, cô ta cảm thấy tại thời gian kia tìm tới cửa là tốt nhất, lúc đó khẳng định có cha mẹ song phương ở đây, Hạ Tình không muốn mất mặt nhất định sẽ bé ngoan nghe lời.

Thế nhưng chuyện như vậy đâu có thể tùy tiện hỏi thăm được, Phó gia chắc chắn sẽ không nói cho cô ta biết, người của Hạ gia căn bản cũng không nhận ra a, đi chỗ nào biết được tin tức.

Bất quá vận khí của cô ta thật sự tốt, cô thử ôm một chút tâm thái trước tiên đi hỏi vay tiền mấy bạn học, vẫn thật sự có người hiểu, cô ta cảm thấy ngay cả ông trời ông trời cũng đang giúp cô ta.

Sau đó vài ngày Đới Tuyết Dao đều vẫn liên lạc với Hạ Tình, muốn tiếp tục uy hiếp để Hạ Tình hồi tâm chuyển ý, đỡ một chuyến đi lại trong ngày của cô ta, thế nhưng Hạ Tình điện thoại vẫn từ chối không tiếp, đến lúc sau đơn giản trực tiếp kéo Đới Tuyết Dao vào sổ đen, lại chọc tức Đới Tuyết Dao, cô ta bị một kích thích như thế, tâm liền càng thêm kiên định phải làm phá hoại, một ngàn vạn đâu đủ, không phải 2, 3 ngàn vạn cô ta sẽ không bỏ qua!

Thời gian kết thân trong ngày sắp tới, vết thương trên mặt Phó Trạch Văn rốt cục biến mất, cả nhà vui vẻ, kết thân là sắp xếp tại buổi trưa, như vậy buổi chiều hai nhân vật chính có thể có rất nhiều thời gian giao lưu, đi ra ngoài hẹn hò gì đó, xem phim hai người một mình ăn tối.

Cha mẹ song phương đều có mặt, anh trai Hạ Tình đương nhiên cũng có mặt, Phó A Bảo cũng có mặt, Trịnh Cảnh Đồng làm người trong gia đình cũng có mặt, còn có một người làm mối mang tính chất tượng trưng, sau đó sẽ không còn những người khác nữa, hôm nay cũng không cần quá chính thức, chính là gặp mặt trước, nếu như cảm giác không tệ có thể tiếp tục sâu hơn, đến thời điểm hai nhà dĩ nhiên là sẽ có trao đổi, khi đó tiếp tục giới thiệu với thân thích khác.

Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng trên đường đi hơi có chút kẹt xe, mặc dù không đến muộn, nhưng là đến cuối cùng, những người khác đều đang chờ bọn họ, Phó A Bảo vừa vào cửa phòng riêng đã bị dọa, vốn cậu đều đã chuẩn bị kỹ càng rất nhiều lời giải thích, bảo là muốn đại triển một phen tài ăn nói nói tốt cho anh trai mình, nhưng sau khi nhìn thấy 4 người Hạ gia cậu liền không dám nói chuyện nữa.

Phó A Bảo tuổi còn nhỏ, thời điểm học tiểu học cha mẹ Hạ Lập Nhân đều ẩn lui, cho nên cậu căn bản chưa từng gặp, vì thế hôm nay thời điểm nhìn thấy đã bị giật mình, Hạ Tình cậu còn rất quen, Hạ Lập Nhân nhìn xa xa vài lần rồi, hôm nay là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Tình Phó A Bảo liền cảm thấy Hạ Tình xinh đẹp, cậu cảm thấy Hạ Tình là người xinh đẹp nhất mà cậu gặp, một người gặp Hạ Tình một người liền cảm thấy xinh đẹp, hiện tại một hồi nhìn thấy bốn "Mỹ nhân" liền bị sợ rồi, nhìn một thì còn tốt, nhiều như vậy tập hợp lại cùng nhau trái tim bé nhỏ của cậu có chút chịu không nổi.

Sau khi chào hỏi Phó A Bảo nuốt nước miếng ngồi vào bên cạnh Phó Trạch Văn, một bên khác của cậu đương nhiên Trịnh Cảnh Đồng ngồi.

Bầu không khí trên bàn vẫn rất tốt, đặc biệt cha mẹ hai bên, tán gẫu đến rất vui vẻ a.

Phó A Bảo đem đầu kề sát vào Trịnh Cảnh Đồng lén lút dùng tay che lại lặng lẽ nói: "Anh xác định đó là cha mẹ chị Hạ Tình?" Chẳng lẽ không phải anh trai chị gái gì ấy?

"Đúng vậy a?" Trịnh Cảnh Đồng hắc tuyến, vừa nãy không phải mới chào hỏi giới thiệu từng người sao, còn có thể giả bộ.

"Gen nhà bọn họ thật đáng sợ." Phó A Bảo cảm thấy quá kinh khủng, tướng mạo một nhà này thực sự là nghịch thiên, Hạ Lập Nhân tuổi so với Trịnh Cảnh Đồng lớn hơn, tuổi của cha mẹ hắn ít nhất cũng phải 50, 60 tuổi, như thế nào nhìn qua liền giống như hơn 30 vậy, khuôn mặt vô cùng đẹp a, nam đều là mỹ nam tử,

nữ cũng là đại mỹ nữ!

Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy bộ dáng Phó A Bảo như vậy rất thú vị, liền nhỏ giọng nói: "Quen là tốt rồi, không chỉ mấy người bọn họ, rất nhiều thân thích của bọn họ cũng đều rất đẹp, có người nói Hạ gia bọn họ chưa bao giờ kết hôn sinh con với người xấu."

Phó A Bảo: "……" Đây là hiệp hội bề ngoài của toàn gia a, bộ dáng mình đẹp thì thôi, yêu cầu đối với người khác cũng cao, may mắn anh trai cậu vẫn là rất anh tuấn, bằng không Hạ gia còn không lọt mắt đâu!

Liên tục nhìn chằm chằm vào trưởng bối dường như không quá lễ phép, nhìn chằm chằm nữ sĩ đồng dạng cũng không quá lễ phép, thế là Phó A Bảo liền liên tục nhìn chằm chằm vào Hạ Lập Nhân, mặc dù anh trai trong lòng cậu cừ nhất, Trịnh Cảnh Đồng thân là một người cha khác của đứa nhỏ trong bụng cậu cũng miễn cưỡng khen ngợi một chút đi, nhưng nếu như chỉ nói ngoại hình, thật sự không có ai có thể so sánh với Hạ Lập Nhân, nam nhân này thực sự là quá đẹp quá tinh tế, nhìn gần như vậy thực sự là không thể nào! Vô cùng anh tuấn, tinh tế nhưng lại không nương *(ẻo lả)*, là băng sơn mỹ nhân đấy.

Nghe nói hắn là gay, người yêu là họa sĩ, Phó A Bảo mơ hồ có chút hâm mộ người kia, thực sự là vận khí tốt ni, lại có thể yêu đường cùng một người đẹp như vậy, khẳng định mỗi ngày đều trải qua rất vui vẻ, rất bổ mắt a.

Phó A Bảo nhìn chằm chằm Hạ Lập Nhân nghĩ tới rất nhiều, ân, chiều cao cao như vậy, mặc dù đẹp như vậy nhưng rất có khí khái nam tử, nhìn ra là công, thực sự là nhìn thế nào cũng rất đẹp ni.

Cậu nhìn tới rất vui vẻ a, thế nhưng có một người khác đều không vui a, Trịnh Cảnh Đồng như thế nào đi nữa cũng không thể thích Phó A Bảo cứ nhìn chằm chằm nam nhân khác như vậy, ánh mắt tràn ngập thưởng thức cùng tán thưởng này muốn đem mắt của y đều chọt mù được chứ!

Em đừng nhìn hắn đẹp, kỳ thực quy mao (*) muốn chết, làm bạn bè có thể, chứ yêu đương thực sự là không thể nào tưởng tượng được, bị hắn coi trọng là siêu cấp xui xẻo được chứ, chòm sao Xử Nữ của hắn em không tạo ra được a!

(Quy mao: chỉ người rất tẻ nhạt, rất vô vị, rất nghiêm túc mà sinh ra một vài hành vi khác người; nó còn nhiều nghĩa nữa nhưng nói chung từ này mang nghĩa xấu)

Hiện tại không tiện nói xấu người khác, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng cũng đã gõ không ít nghĩ sẵn trong đầu, liền chờ sau đó về nhà hảo hảo cho Phó A Bảo học một bài, cho cậu biết nam nhân tốt là như thế nào, dù sao cũng không phải loại Hạ Lập Nhân này! Y phải sửa lại loại thói hư tật xấu trông mặt mà bắt hình dong này của Phó A Bảo, tật xấu của Hạ gia thật là học không được! *(Ôi anh Đồng là bạn hảo tốt =.=")*

Kỳ thực Phó A Bảo căn bản không phải thích Hạ Lập Nhân, cậu chính là muốn nhìn Hạ Lập Nhân đẹp mắt nhiều hơn một chút, lòng yêu cái đẹp mọi người đều có mà, Trịnh Cảnh Đồng hoàn toàn là bận tâm vớ vẩn.

Người đến đủ, mọi người rất nhanh tiến vào đề tài chính, hôm nay là kết thân, nhân vật chính đương nhiên

là hai người Phó Trạch Văn và Hạ Tình, trên bàn cơm bắt đầu tán gẫu chuyện thời kỳ hai người học đại học, đang tán gẫu tới rất tốt, phòng riêng đột nhiên bị gõ.

Mọi người tưởng nhân viên phục vụ, liền nói mời vào.

Nhưng người tiến vào lại khiến cho mọi người sững sờ.

93. Chương 93

Nhìn thấy Đới Tuyết Dao đến tất cả mọi người có chút ngớ ra, bất quá ý nghĩ trong lòng từng người sẽ không giống nhau.

Đới Tuyết Dao đến giống như Hạ Tình đã đoán trước, thời gian địa điểm kết thân là cô cố ý để lộ ra, cô dự trước Đới Tuyết Dao sẽ dùng đến chiêu này, cho nên hôm nay vốn chờ Đới Tuyết Dao đến, nhìn thấy Đới Tuyết Dao thật sự đến rồi, cô hơi gợi lên khóe miệng, tâm tình của cô rất tốt.

Nhưng người Phó gia sẽ không tâm tình tốt như vậy, bọn họ cho rằng Đới Tuyết Dao tới là ném bãi Phó gia bọn họ, nói thế nào cô ta cũng đều yêu đương với Phó Trạch Văn 6 năm mà, cô ta nếu thật sự muốn phá hoại, tại buổi tiệc kết thân này dùng ngáng chân nói lung tung vài câu để người Hạ gia hiểu lầm, để cha mẹ và anh trai Hạ Tình hiểu lầm đối với bọn họ sinh ấn tượng xấu, vậy sau này liền phiền toái.

Theo lý thuyết Đới Tuyết Dao không to gan như vậy a, làm loại chuyện đó, đã nê bồ tát qua sông, còn tới quấy rối, chẳng phải là tự tìm đường chết, muốn đến phá quán tử phá suất sao?

(Phá quán tử phá suất: đây là một câu thành ngữ TQ, chỉ chuyện làm sai hoặc người làm chuyện sai lầm không tích cực thay đổi, sửa chữa sai lầm mà là mặc kệ, liều lĩnh thậm chí không chịu cầu tiến)

Hạ Lập Nhân nheo mắt lại, bởi vì là bạn học của em gái, Đới Tuyết Dao hắn đã gặp vài lần, cho nên nhận ra. Đây là bạn gái cũ của Phó Trạch Văn, không phải là chia rồi sao, cô ta tới đây làm gì? Hơn nữa cô ta làm sao biết địa điểm kết thân? Lẽ nào cô ta và Phó Trạch Văn vẫn còn vương vấn không dứt được? Hạ Lập Nhân trong lòng suy nghĩ không khỏi đưa mắt quét về phía Trịnh Cảnh Đồng, hắn hi vọng Trịnh Cảnh Đồng không phải gạt hắn, hắn tín nhiệm Trịnh Cảnh Đồng nên mới an bài em gái đến kết thân, nếu như Phó Trạch Văn là tra, vậy hôm nay liền ha ha.

Trịnh Cảnh Đồng bị ánh mắt của hắn quét tới liền có chút tâm hư, không phải tớ không trượng nghĩa, mà chuyện này của Phó Trạch Văn thật sự không nói được a, căn bản không thể tùy tiện thẳng thắn với người khác, y chỉ có thể đảm bảo nhân phẩm của Phó Trạch Văn, là nam nhân chịu trách nhiệm, không phải loại người tra tam tâm lưỡng ý thích làm nhục người khác.

Cha mẹ Hạ Tình liền hoàn toàn không rõ tình hình, bọn họ không quen biết Đới Tuyết Dao, cho rằng cô ta đi nhầm phòng ăn của khách khác.

Mọi người có chút mông lung, mà kỳ thực Đới Tuyết Dao đứng ở cửa cũng mông lung.

Cô ta vốn còn nghĩ, mình đột nhiên ra trận, dọa Hạ Tình không ứng phó kịp, Hạ Tình nhìn thấy cô ta khẳng định phi thường khẩn trương, vì mặt mũi có thể thuận lợi tiến hành kết thân, cô nhất định sẽ thỏa hiệp sau đó bé ngoan trả tiền, vậy mục đích của mình liền thuận lợi đạt thành rồi. Cô ta còn suy nghĩ tỉ mỉ qua, 3000 vạn là yên bụng, cô ta khẳng định không thể ít, bực bội kìm nén nhiều ngày như vậy, nhất định phải cho Hạ Tình một chút mất mặt!

Lúc trước thời điểm tao nói 1000 vạn mày không chịu, hiện tại thời điểm mày cầu xin tao liền không phải giá tiền ban đầu nữa, 3000 vạn đó là tối thiểu.

Nghĩ tới đúng là rất tốt, nhưng hy vọng quá nhiều, hiện thực rất nát, sau khi cô ta vui rạo rực mở cửa nhìn thấy người trong phòng, liền choáng váng. Mấy người trên bàn cơm cô ta căn bản đều biết, sau đó cả người cô ta đều có chút không tốt.

Người Hạ Tình kết thân chính là Phó Trạch Văn, sao có thể có chuyện đó, tại sao lại như vậy! Nếu như đây là thật, đe dọa kia của cô ta liền không dùng được a, hoàn toàn biến thành một chuyện cười được chứ!

Đới Tuyết Dao hoàn toàn không thể, thiên toán vạn toán, cô ta tính toán cả buổi, dĩ nhiên không có tính tới tình huống như thế, cô ta lúc trước nghe nói Hạ Tình muốn kết thân, đối tượng hẹn hò còn là gia đình chính trị, căn bản cũng không có ngờ tới sẽ thay người.

(Em đính chính cái tên Tòng Chính nhé, thực ra nó nghĩa là chính trị, nhưng do sơ suất em đã dịch nhầm. Ở một số chap em đã sửa lại rồi. Em xin lỗi vì sai sót này =.=")

Cô ta lúc đó đầu óc nóng lên, căn bản cũng không nghĩ tới phương diện này, không nghĩ tới hai người kia sẽ phá kính trọng viên cái gì.

(Phá kính trọng viên: nghĩa tương tự như quay lại từ đầu)

Cũng không đúng a, nếu như Hạ Tình vừa bắt đầu liền quyết định cùng Phó Trạch Văn kết thân, này thời điểm bị lừa gạt tống tiền khẳng định cũng không phải là cái ngữ khí kia, lúc đó Hạ Tình sợ hãi thế nhưng lại khiến cô ta cao hứng một quãng thời gian thật dài đây.

Vậy cũng chỉ có một khả năng thôi.

Đới Tuyết Dao nghĩ mà sợ, cô đột nhiên phát hiện mình trúng kế của Hạ Tình, Hạ Tình là cố ý, cố ý muốn xem chuyện cười của cô ta, khiến cô ta xui xẻo, lừa cô ta nói muốn cùng người khác kết thân, đặc biệt gài bẫy cho cô ta, thực sự là một nữ nhân ác độc!

Ngay lúc Đới Tuyết Dao vừa tức vừa giận thất kinh Phó Trạch Văn đứng lên, hắn nhìn về phía Đới Tuyết Dao, sắc mặt phi thường khó coi: "Cô tới làm gì?" Hắn hỏi như vậy, ngữ khí phi thường lạnh lẽo.

"Là em mời cô ấy tới." Đới Tuyết Dao đột nhiên mở miệng, cô mỉm cười nhìn về phía Phó Trạch Văn, "Tuyết Dao hai hôm trước gọi điện thoại cho em, nói có chuyện vô cùng muốn nói Trạch Văn anh đấy, cho nên em mời cô ấy tới đây, bởi vì em rất tò mò, rất muốn ngh một chút xem cô ấy đến cùng muốn nói cái gì." Nụ cười trên mặt Hạ Tình không chê vào đâu được, tâm tình cô cực kỳ tốt, cô vốn là không muốn kết thân với Phó Trạch Văn, cảm thấy hai người không thích hợp, thế nhưng vì Đới Tuyết Dao cô đồng ý làm lại từ đầu.

Tôi ngược lại muốn nhìn một chút, hôm nay rốt cuộc là ai mất mặt, rốt cuộc là ai lúng túng.

Tất cả mọi người nhìn về phía Hạ Tình, không rõ tại sao cô lại phải làm như thế, này quá kì quái không phải sao, tại sao phải tại ngày kết thân mời bạn gái trước của đối phương tới, chuyện này căn bản là không hợp lý a!

"Đây là ai a?" Cha mẹ Hạ gia không quen biết Đới Tuyết Dao liền lén lút hỏi con trai.

"Bạn gái cũ của Phó Trạch Văn." Sắc mặt Hạ Lập Nhân có chút không tốt, hắn hỏi Hạ Tình, "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Hắn đã hoàn toàn không rõ tình huống, bữa tiệc kết thân hảo hảo em gái gọi bạn gái cũ của đối phương tới làm gì?

"Có chuyện nói với tôi?" Phó Trạch Văn cau mày nhìn về phía Đới Tuyết Dao: "Cô còn có cái gì muốn nói, tôi cảm thấy sự kiện kia căn bản không có cái gì phải giải thích, tôi không biết cô tại sao đột nhiên chọn hôm nay tới đây, đến cùng muốn làm gì?" Hắn không có chỗ nào có lỗi với Đới Tuyết Dao, là Đới Tuyết Dao có lỗi với hắn, thật không hiểu nổi nữ nhân này ở đâu có lá gan chạy tới đây phá hoại, thật sự cho rằng hắn cái gì cũng không dám làm sao!

Đới Tuyết Dao nhìn thấy biểu tình của Phó Trạch Văn liền biết không tốt, cô hôm nay nhất định là xui xẻo động vào Phó Trạch Văn, sau đó nhất định sẽ xúi quẩy, liền theo bản năng lui về sau hai bước, "Không phải, tôi không phải……" Cô ta run lập cập nói đều không nói được.

Hạ Tình cắt đứt cô ta: "Cô không phải có chuyện muốn nói với Trạch Văn sao? Nói với anh ấy đi tôi sẽ không để ý." Trên mặt cô mang theo tươi cười, nhưng nhìn thấy Đới Tuyết Dao trong ánh mắt tràn đầy băng lãnh.

Đới Tuyết Dao bị dọa sợ rồi, cô ta có thể tưởng tượng ra hậu quả của mình. Hạ Tình và Phó Trạch Văn đều có quyền có thế, có rất nhiều cách không để cho thoải mái, cô ta vốn tưởng rằng túm được nhược điểm của Hạ Tình có thể hảo hảo bắt chẹt một chút, giải quyết nguy cơ món nợ trong nhà, sau đó không lo ăn không lo mặc, cũng không nghĩ tới Hạ Tình dĩ nhiên……

Cô ta thất sách rồi, bị gài bẫy!

"Không, không có gì muốn nói, tôi đi nhầm chỗ, mọi người từ từ ăn, tôi đi trước." Nói xong Đới Tuyết Dao liền xoay người vội vội vàng vàng đi, hoàn toàn là chạy trối chết, thời điểm đi tới nửa đường giày cao gót còn không cẩn thận gãy một cái, nên rất đau, nhưng cô ta mạnh mẽ nhịn xuống khập khiễng chân chạy đi, khỏi nói chật vật bao nhiêu.

Nhìn bóng lưng Đới Tuyết Dao rời đi Hạ Tình chậm rãi cúi xuống cong khóe miệng, tiếp tục nhẫn nhịn một lần nữa, nhưng lấy được cái gì đây!

Mình luôn luôn rất dễ nói chuyện, nhưng không nghĩ tới Đới Tuyết Dao được voi đòi tiên, vậy cũng đừng trách cô không khách khí.

Cô không để tôi dễ chịu tôi cũng sẽ không để cô dễ chịu. Vốn là muốn tha cho cô một cái mạng không nghĩ tới cô tự tìm đường chết, sau tiệc kết thân từ từ trừng trị cô!

Cửa phòng riêng một lần nữa bị đóng lại, ngoại trừ Hạ Tình những người khác bên ngoài phòng bao đều cảm thấy là lạ, người này như thế nào đột nhiên đến, sau đó đột nhiên lại chạy a, vậy rốt cuộc tới làm gì?

Hạ Lập Nhân nhẹ giọng hỏi Hạ Tình: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a, mời cô ta tới làm gì?” Đừng nói Hạ Lập Nhân sốt ruột, ngay cả cha mẹ Hạ Tình cũng cảm thấy việc này con gái làm tới không chân chính, ngày kết thân, con mời bạn gái cũ của đối phương tới là ý tứ gì?!

Vốn cho rằng con trai Phó Minh có vấn đề, cho nên bạn gái cũ tìm tới cửa, không nghĩ tới con gái mình mời tới, đến cùng có thành ý kết thân hay không a? Con không đồng ý kết thân cũng không thể như vậy a, tự mình đi ném mặt mũi của mình sao? Cũng không biết người nhà họ Phó sẽ nghĩ như thế nào, vạn nhất hiểu lầm rồi phải làm sao bây giờ.

Hạ Tình vuốt vuốt tóc cười nói: ”Không có gì, là cô ta cầu xin con, bảo là muốn nói cho đối tượng hẹn hò của con biết một chuyện rất quan trọng, con và cô ấy dù gì cũng là bạn học cũ, cảm thấy không đáp ứng khả năng không tốt lắm, không nghĩ tới cô ấy cũng không nói gì đã đi. Kỳ thực con cũng rất kỳ quái, cô ta đều không biết con muốn kết thân với ai liền muốn nói chuyện với đối phương, cũng không biết muốn nói cái gì.

Phó gia ngoại trừ Phó A Bảo đều là người thông minh, vừa nghe liền rõ ràng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi.

Hạ Tình vừa nói rồi, Đới Tuyết Dao là có chuyện quan trọng muốn nói với đối tượng kết hôn của cô, nhưng vốn là nghĩ người kết thân không phải Phó Trạch Văn, mà là người khác, Đới Tuyết Dao sẽ nói với người kia cái gì, bọn họ dùng đầu óc nghĩ một chút liền biết rồi.

99% là muốn khiến Hạ Tình lúng túng.

Người nhà họ Phó đối với chuyện này cảm thấy có chút chột dạ, chân tướng nếu để cho cha mẹ Hạ Tình biết, việc kết hôn này của hai nhà quá nửa là không thể thành rồi.

Ba người khác của Hạ gia hoàn toàn không biết chuyện, đều tưởng Hạ Tình quấy rối, trong lòng cũng rất thấp thỏm, sợ người nhà họ Phó đối với bọn họ có thái độ.

Liền tình cảnh nhất thời lúng túng, tất cả mọi người không biết nói cái gì cho phải, người làm mối và Trịnh Cảnh Đồng thì càng thêm không biết nên làm gì nữa rồi, kết thân này, chuyện này là sao a……

Phó A Bảo nhỏ giọng hỏi Trịnh Cảnh Đồng: "Anh nói cô ta đến cùng hôm nay đến làm gì?" Đầu óc cậu không tốt, không nghĩ ra nguyên do trong đó.

Trịnh Cảnh Đồng cũng nhỏ giọng trả lời: "Ở đây nói không tiện, về nhà nói với em, ngoan." Tâm đứa nhỏ này vĩnh viễn khoan như vậy, ai, cũng coi như là ưu điểm đi, cả ngày không buồn không lo.

"Em đói rồi." Lại qua một chút vẫn là không có ai lên tiếng Phó A Bảo nhịn không được, cậu dùng mắt to vô tội nhìn mọi người, "Con đói, còn chưa ăn cơm sao?" Dáng vẻ nhìn qua vô cùng đáng thương, lại vô cùng đáng yêu, vừa vặn đâm tới trái tim người bên ngoài, người nhà họ Hạ lập tức liền nhuyễn hồ, bọn họ thích người xinh đẹp đáng yêu.

Trịnh Cảnh Đồng tiếp lời nói: "Đúng vậy chúng ta khai tiệc đi, vừa ăn vừa nói chuyện, A Bảo em ấy chính là chịu không được đói bụng, một khi đói bụng liền kêu to." Y cảm thấy điểm này của A Bảo xen vào tới phi thường tốt, vừa vặn giải quyết lúng túng của mọi người.

Hai người vừa mở miệng như thế không khí của hiện trường liền tốt lên, Hạ gia cảm thấy con gái có lỗi, không muốn để cho người nhà họ Phó truy cứu hành vi vừa nãy của Hạ Tình, đương nhiên là muốn có bậc thang xuống, người nhà họ Phó cũng không hi vọng đem chuyện này làm lớn, miễn cho đến thời điểm kết thân thất bại, cho nên bọn họ đều cảm thấy Phó A Bảo mở miệng phi thường tốt.

"Đúng đúng ăn cơm đi, vừa ăn vừa nói chuyện, đều tại chúng tôi quá không chú ý, A Bảo còn đang đi học đúng không? Chính là đang tuổi lớn, xác thực không nên đói bụng." Cha mẹ Hạ Tình thuận pha trực hạ (*), còn khen Phó A Bảo vài câu, nói cậu xinh đẹp đáng yêu được người ta yêu thích.

(Thuận pha trực hạ: giống với câu "Thuận nước đẩy thuyền")

Phó A Bảo trong lòng đúng là rất cao hứng, bất quá cậu nói thầm, tại sao phải dùng xinh đẹp đáng yêu để khen cậu, phải nói cậu anh tuấn chứ! Đừng có làm như trẻ con mà khen cháu như vậy a, cháu đều đã là người lớn.

Nghĩ vậy cậu còn xoa xoa mặt mình, cháu nhìn qua nhỏ như vậy sao?

Sau đó yến tiệc kết thân vẫn rất thuận lợi, hai nhà tán gẫu đến rất tốt, Phó A Bảo cũng tiến vào trạng thái, nói chuyện bắt đầu thao thao bất tuyệt, đều là từ vi diệu liên tiếp, chọc đến nỗi mọi người thoải mái cười to.

Thời điểm kết thúc cha mẹ song phương cùng người làm mỗi còn có Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo đều rời đi, chỉ chừa lại Hạ Tình và Phó Trạch Văn hai người ở phòng riêng, tiếp theo chính là chuyện của hai người bọn họ, có thể vừa ý hay không, có thể ở chung hay không, người khác cũng không giúp được việc quá khó khăn.

Trước khi đi Hạ Lập Nhân nhỏ giọng dặn dò Hạ Tình: "Anh không biết hôm nay em đến cùng xảy ra chuyện gì, bất quá đừng tiếp tục tùy hứng, anh thấy con người Phó Trạch Văn hắn không tệ, cha mẹ hắn cũng rất tốt, em chính là không tốt, cũng không cần quấy rối biết không? Không làm được thông gia cũng không thể làm kẻ thù a."

Hạ Tình cười nói: "Ca, anh xem em là người không đáng tin như vậy sao? Anh cứ yên tâm đi, em khẳng định không nháo."

Chỗ Phó Trạch Văn cũng nhận lấy một phen căn dặn, nói là để hắn đem chuyện Đới Tuyết Dao giải quyết cho tốt, bằng không hai nhà phỏng chừng không được yên ổn.

Trên đường về nhà Phó A Bảo hỏi Trịnh Cảnh Đồng: "Anh nó anh trai em và chị Hạ Tình có thể thuận lợi không? Ân…… Cá nhân em cảm thấy hẳn là rất thuận lợi, bầu không khí trên bàn cơm rất tốt, cha mẹ chị Hạ Tình đối với bộ dáng của anh trai em cũng rất vừa lòng, anh nói xem?"

Anh nói cái gì mà nói a, anh có cái trứng gì mà nói a, tiếp theo liền nhìn bản thân Phó Trạch Văn, chúng ta nói đều vô dụng, có thể tóm được vợ hay không, liền xem bản lĩnh của hắn.

Bất quá lời này Trịnh Cảnh Đồng chỉ dám ở trong lòng hơi hơi nhổ nước bọt một hồi, y hiện tại nghĩ tới là một chuyện khác.

Vừa nãy lúc ăn cơm Phó A Bảo nhìn chằm chằm Hạ Lập Nhân lâu như vậy, mắt ngay cả chớp cũng không chớp, thưởng thức cùng tán thưởng bên trong ánh mắt kia, quả thực là chọt mù mắt y!

Không phải có chút đẹp đẽ, nhìn tới chăm chú lâu như vậy sao, hôm nay sau khi trở về anh nhất định phải hảo hảo nói với em một chút, để em hảo hảo nhớ lâu một chút, biết em kết hôn với ai không? Là Trịnh Cảnh Đồng anh đây!

Phó A Bảo còn đang suy nghĩ chuyện của anh trai mình và Hạ Tình, còn không biết sau đó sẽ phải chịu "Hình phạt tra tấn nghiêm khắc" đâu!

94. Chương 94

Vừa về đến nhà Trịnh Cảnh Đồng liền kéo Phó A Bảo về phòng ngủ, Phó A Bảo cho rằng Trịnh Cảnh Đồng muốn nói chuyện của Đới Tuyết Dao với cậu, liền lắc mông vui vẻ theo sau, vừa vào cửa cậu liền không thể đợi thêm được nữa hỏi: "Anh nói hôm nay rốt cục xảy ra chuyện gì a, nữ nhân họ Đới này đến cùng làm làm gì rồi hả? Đột nhiên đến rồi lại chạy đi cái gì cũng chưa nói, em vừa nãy hỏi anh anh còn không chịu nói cho em biết, bảo là về nhà mới có thể nói với em, hiện tại được rồi, anh nói cho em biết đi."

"Cái này chúng ta trước tiên gác sang một bên, chờ lát nữa lại nói." Trịnh Cảnh Đồng kéo Phó A Bảo ngồi xuống ghế salong, "Chúng ta đi tới nói một chút chuyện của em." Biểu tình trên mặt cũng không làm sao

cao hứng nổi.

Phó A Bảo rất kỳ quái, "Chuyện của em, em có thể có chuyện gì a?" Lẽ nào chuyện quan trọng nhất bây giờ không phải chuyện kết thân của anh trai cậu sao.

Trịnh Cảnh Đồng càng ngày càng mất hứng, Phó A Bảo thậm chí ngay cả mình làm chuyện gì cũng không biết, có còn chút tự giác mình là vợ y nữa hay không, cái này phải hảo hảo giáo dục, bằng không sau này đúng là không có cách nào bỏ qua được.

"Em nghĩ lại một chút, em thật sự không nhớ rõ em vừa nãy đã làm chuyện gì?" Trịnh Cảnh Đồng quyết định cho Phó A Bảo một cơ hội cuối cùng tự mình thẳng thắn.

"Nói luyên tha luyên thuyên cái gì đấy, em có thể có chuyện gì a, chính em làm cái gì bản thân không biết sao?" Phó A Bảo cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng mạc danh kỳ diệu, "Là ăn cơm đi, hay là tán gẫu hả, còn có thể có chuyện gì a, lẽ nào lúc ăn cơm em nói cái gì không nên nói sao? Hôm nay bầu không khí rất tốt không phải sao, em không có nói lung tung."

"Thật sự ngay cả một chút cũng không nhớ ra hả? Một chút cũng không ý thức được sao? Một chút cũng không có tự giác sao?" Trịnh Cảnh Đồng nhiều lần xác nhận.

Phó A Bảo bị hỏi tới không nhịn được: "Đến cùng có chuyện gì thì anh nói ra a, anh không nói em làm sao biết được."

Trịnh Cảnh Đồng thở dài một hơi, A Bảo của y thực sự là một chút tự giác cũng không có, y vô cùng thất vọng, vô cùng đau khổ, vô cùng thương tâm.

Sau khi thở dài một hơi Trịnh Cảnh Đồng đỡ vai Phó A Bảo để cậu quay mặt về phía mình: "Em lúc ăn cơm không phải liên tục nhìn chằm chằm vào Hạ Lập Nhân chứ?"

"Đúng vậy a, bộ dáng hắn đẹp mà, cả nhà bọn họ đều đẹp, đặc biệt là hắn, bộ dáng đặc biệt đẹp." Phó A Bảo nói xong liên tục nhớ lại khuôn mặt đẹp của Hạ Lập Nhân, "So với ngôi sao truyền hình trên TV còn đẹp hơn đấy! Anh nói nhà bọn họ bộ dáng tại sao lại đều đẹp như vậy? Hơn nữa cha mẹ hắn nhìn qua rất trẻ nha, là vấn đề gen hay là bảo dưỡng tốt a?"

Phó A Bảo hỏi vấn đề liên tiếp, cậu hoàn toàn say sưa bên trong khuôn mặt đẹp người nhà họ Hạ, cũng biến thành một phần tử của hiệp hội bề ngoài, người đẹp vĩnh viễn luôn được người ta yêu thích.

Trịnh Cảnh Đồng tâm tắc tới không được, lúc ăn cơm nhìn xong thì thôi, về nhà không nhìn thấy người nữa còn muốn ở trước mặt anh khen, đây rốt cuộc là ý tứ gì a?

Bất quá nói những cái này với Phó A Bảo e rằng không hữu hiệu, nói không chừng còn có thể gây nên đàn hồi, thế là Trịnh Cảnh Đồng liền giơ ví dụ ra nói: "Em trước hết đừng để ý tới nhà bọn họ có đẹp hay

không, anh hỏi em, nếu như anh lúc ăn cơm liên tục nhìn chằm chằm vào mỹ nam hay mỹ nữ nhìn tới nhìn lui, mắt ngay cả chớp cũng không chớp, hơn nữa còn là thời điểm đang ngồi bên cạnh em, em có cao hứng hay không?"

Phó A Bảo không hề nghĩ ngợi liền đáp: "Em đương nhiên không cao hứng rồi, đừng nói em ở bên cạnh anh, chính là em không ở bên cạnh anh anh cũng không thể làm chuyện này a! Còn có thể tốt hay không? Có còn muốn hảo hảo sống sót hay không! Vấn đề này anh hỏi tới không đúng, anh không phải coi trọng ai đấy chứ? Anh không phải muốn ngoại tình?!" Phó A Bảo tức giận.

"Em xem đi, anh mới chỉ đưa ra ví dụ em đã kích động như vậy, vậy sao em không suy nghĩ chính mình một chút hả? Anh ở ngay bên cạnh em, nhưng em lại nhìn chằm chằm vào nam nhân khác lâu như vậy, em biết trong lòng anh có bao nhiêu đau khổ không?" Trịnh Cảnh Đồng có chút ủy khuất, "Em liền không được, em lại được, nói thế nào thì chúng ta cũng đã kết hôn, em cho dù không thích anh cũng đừng như vậy a."

Phó A Bảo nhất thời có chút nghẹn lời, cậu vừa nãy không phải ứng lại, bây giờ trở về nghĩ một hồi, đúng thật là có chuyện như vậy, cậu ở ngay trước mặt Trịnh Cảnh Đồng nhìn nam nhân khác rất lâu, việc này xác thực thiếu sót, là cậu đã quá mức bất cẩn rồi.

"Nhưng…… Nhưng em chỉ là cảm thấy hắn đẹp, thuần túy dùng góc độ thưởng thức nhìn mà thôi, không có ý gì khác." Phó A Bảo sờ sờ mũi có chút chột dạ, "Anh đừng quá để ý, em không có thích hắn a, em với hắn không quen biết, hôm nay là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi nhìn mới mẻ mà thôi."

Trước đây Trịnh Cảnh Đồng nếu như dám chất vấn cậu như thế, cậu đã sớm phát hỏa tung một cái tát tới, nhưng không biết tại sao hôm nay lại cảm thấy đặc biệt chột dạ, cảm giác mình đặc biệt không có đạo lý, cũng không biết mình đến cùng xảy ra tật xấu gì.

Trịnh Cảnh Đồng nắm tay Phó A Bảo: "E có thể không có ý nghĩ khác, thế nhưng dễ khiến cho người khác hiểu lầm a, giống anh hôm nay liền hiểu lầm em, anh còn tưởng rằng em thích người khác, những người khác nói không chừng cũng sẽ có thái độ giống thế, sau đó loạn truyền khắp nơi, vậy có thể tốt sao?"

Rất ít người nói chuyện như vậy với Phó A Bảo, Phó A Bảo cảm thấy trong lòng có chút ủy khuất thương tâm, cậu rõ ràng không có ý nghĩ khác mà sao Trịnh Cảnh Đồng lại nói cậu như vậy chứ, cậu không phải chỉ là nhìn mỹ nhân mà cũng có lỗi?

Cũng không biết là bởi vì trong lòng thực sự khổ sở, hay là bởi vì mang thai đặc biệt mẫn cảm, mắt Phó A Bảo nước mắt long lanh, mắt thấy kim đậu đậu liền sắp rơi xuống: "Anh làm gì mà nói em như vậy a, em không có ý tứ gì khác mà, anh còn hung với em như thế, anh rốt cuộc là có ý gì, anh có phải không thích em rồi hả? Chúng ta kết hôn mới không được mấy này anh liền không thích em nữa!" Thực sự là càng nghĩ càng đau khổ.

Trịnh Cảnh Đồng trợn mắt ngoác mồm, em rốt cuộc là từ chỗ nào nghe thấy anh không thích em? Anh chính là thích em mới khẩn trương a!

Phó A Bảo ủy khuất khịt khịt mũi: "Anh nhất định là không thích em cho nên mới hung với em như vậy!"

Cậu nghĩ tới hành vi thân mật hai hôm trước của hai người lại càng ngày càng cảm thấy buồn, cậu cho rằng quan hệ của hai người còn rất tốt, không nghĩ tới Trịnh Cảnh Đồng vậy mà hoài nghi cậu, còn hoài nghi nhân phẩm của cậu, cậu là loại người như vậy sao?

Trịnh Cảnh Đồng nhìn thấy bộ dáng Phó A Bảo như vậy liền đau lòng, trong lòng có chút oán trách mình vừa nãy ngữ khí quá nặng, y rõ ràng có thể hảo hảo nói với Phó A Bảo, nhưng bởi vì quá nóng ruột liền có chút nói không biết lựa lời, A Bảo hiện tại mang thai chính là thời điểm mẫn cảm, y không nên nói lời kích thích cậu như vậy.

"Không, anh sao lại không thích em chứ! Em biết đấy, anh chỉ thích một mình em, đặc biệt đặc biệt thích, cả thế giới người anh thích nhất là em thôi!" Trịnh Cảnh Đồng nhìn mắt Phó A Bảo nghiêm túc bày tỏ, "Anh vừa nãy không có ý tứ gì khác, anh chính là vì đố kỵ, anh ghen a, anh đây a thích em, anh đều đã kết hôn với em, em là bạn đời của anh, nhưng là em lại nhìn chằm chằm vào nam nhân khác không rời mắt, em nói trong lòng anh có tốt hay không? Nếu như không thích em, anh liền sẽ không thèm để ý, anh chính là bởi vì thích em nên anh mới ghen a, mới để ý a!"

Phó A Bảo nghe thế liền lộ mặt ửng đỏ, cậu có chút ngượng ngùng: "Anh nói thật chứ? Không có gạt em?"

"Đương nhiên, anh sao sẽ gạt em chứ! Anh đối với em có bao nhiêu yêu thích lẽ nào em không cảm nhận được sao?"

"Ân……" Phó A Bảo sờ sờ mũi, sắc mặt càng thêm đỏ, "Trước đây anh không tử tế nói em làm sao biết, đâu có thể trách em." Cậu còn ngạo kiều lên.

"Đúng đúng, đều là anh không tốt, vậy em hiện tại biết rồi chứ?" Trịnh Cảnh Đồng nhẹ nhàng ôm Phó A Bảo vào trong lồng ngực, "Anh thật sự thích em, thật sự rất yêu em, cho nên mới khẩn trương vô cùng, chỉ lo em không thích anh đi thích người khác, anh biết bộ dáng anh không có đẹp như hắn, nhưng anh đảm bảo, mức độ anh thích em tuyệt đối sẽ không thua bởi bất cứ người nào!"

Phó A Bảo yên lặng vùi ở trong lồng ngực Trịnh Cảnh Đồng, cậu cũng không biết tại sao, có thể là bị bầu không khí lây nhiễm đi, vậy mà một chút cũng không chống đối bày tỏ của Trịnh Cảnh Đồng, trong lòng còn hơi có chút ngọt. Không nghĩ tới Trịnh Cảnh Đồng hàng này thích cậu như thế, cậu nhìn người khác nhiều liền lo lắng thành như vậy, cậu liền biết, dùng sức hấp dẫn của A Bảo đại nhân cậu, Trịnh Cảnh Đồng sao có khả năng chống lại được, cậu liền biết mình là mị lực vô biên!

Bầu không khí trong phòng rất tốt, Trịnh Cảnh Đồng nhìn cửa sổ sát đất một chút, bởi vì là mùa hè cho nên rèm cửa sổ không có kéo ra, thời điểm ban ngày ánh mặt trời rất mạnh, cho nên che đến nghiêm nghiêm thật thật, chính là thời cơ tốt làm chuyện xấu.

Thế là y thừa dịp thời điểm Phó A Bảo ngoan ngoãn liền hôn nhẹ lên trán cậu một cái, thấy Phó A Bảo không phản kháng, lại hôn khẽ một cái, tiếp theo lại tăng thêm sức mạnh hôn một hồi, sau đó bắt đầu tập trung mổ hôn, trán trơn bóng của Phó A Bảo không biết bị ấn xuống bao nhiêu nụ hôn, thấy Phó A Bảo vẫn không có phản kháng nụ hôn của Trịnh Cảnh Đồng liền bắt đầu mãnh liệt lên, đầu tiên là trán, sau đó là khóe mắt, chóp mũi, khóe miệng, cuối cùng là môi.

Môi hai người nhẹ nhàng dính vào nhau, Trịnh Cảnh Đồng đầu tiên là nhẹ nhàng mổ, sau đó hơi duỗi đầu lưỡi ra liếm môi mềm mại khát vọng đã lâu, Phó A Bảo vừa mới bắt đầu có chút thẹn thùng, sau đó cũng chầm chậm nhắm mắt lại bắt đầu đáp lại.

Tuy rằng đáp lại của cậu rất nhẹ rất nhỏ, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng lập tức liền bắt được, tâm tình kích động khó đè xuống, y hận không thể tại chỗ liền đem Phó A Bảo nuốt vào trong bụng, nhưng biết cái này không hiện thực, phải từ từ mà đi.

Tay Trịnh Cảnh Đồng ở sau lưng Phó A Bảo nhẹ nhàng xoa xoa, muốn để Phó A Bảo tiến vào trạng thái nhanh hơn, nụ hôn trên môi đương nhiên không có ngừng lại, đầu tiên là nhẹ nhàng liếm hôn, sau đó thấy gần đủ rồi liền dùng môi cùng đầu lưỡi nhẹ nhàng tách đôi môi Phó A Bảo ra, đem đầu lưỡi lén lút tiến vào, thời điểm đầu lưỡi đụng lấy nhau toàn thân hai người đều run lên.

"Ân……" Phó A Bảo nhẹ nhàng rầm rì hai tiếng, cả người cậu tỏa nhiệt, trong lòng cảm giác có thứ gì đó muốn xông ra rồi, bụng dưới cũng nong nóng, cả người đều cảm thấy có chút khó nhịn.

Nghe được âm thanh rầm rì của Phó A Bảo Trịnh Cảnh Đồng cả người đều dâng trào, đầu óc đột nhiên liền nổ tung, một tay trượt xuống dưới, sau đó đứng lên ôm Phó A Bảo kiểu công chúa, một bên ôm hôn một bên chậm rãi đi vào giường lớn giữa phòng, sau khi đem Phó A Bảo nhẹ nhàng đặt lên giường Trịnh Cảnh Đồng vạn phần không muốn rời khỏi môi vấn vương không thôi của cậu, bắt đầu động thủ cởi quần áo.

Phó A Bảo hơi hơi mở mắt, dùng ánh mắt mê ly nhìn chằm chằm Trịnh Cảnh Đồng, sắc mặt đỏ hồng, biểu tình rõ ràng cho thấy có chút dục cầu bất mãn, cậu không biết Trịnh Cảnh Đồng vì cái gì muốn rời khỏi cậu, âm thanh phát sinh bất mãn ùng ục ùng ục trong miệng.

Thấy một màn này Trịnh Cảnh Đồng thật sự nhịn không được, thuần thục đem mình cởi ra chỉ còn lại cái quần lót liền nghiêng người đi tới.

Trịnh Cảnh Đồng nằm nghiêng bên người Phó A Bảo, rất cẩn thận, không có chạm vào bụng Phó A Bảo, y biết Phó A Bảo đang mang thai, làm chuyện như vậy cũng phải cẩn thận một chút.

Tay y nhẹ nhàng vuốt mặt Phó A Bảo, khí tức ồ ồ phun tại vai cổ Phó A Bảo, cả người đều tản ra khí tức khát vọng. "A Bảo…… A Bảo……" Trịnh Cảnh Đồng liên tục gọi tên Phó A Bảo

Phó A Bảo trong lòng có chút sốt ruột, tâm nói Trịnh Cảnh Đồng đây là có chuyện gì a, chỉ gọi to tên cậu không động thủ sao, liền không có hành động khác sao, cậu cũng quá gấp rồi có được hay không, hồi ức hai hôm trước lại tập kích trong lòng cậu, nói không muốn là giả, nửa người dưới rục rà rục rịch rồi!

Phó A Bảo nghĩ nghĩ, kỳ thực hai người đàn ông làm chuyện như vậy cũng không có gì ghê gớm, bởi vì rất muốn, cho nên dây thần kinh xấu hổ trước hết vứt qua một bên rồi.

Cậu nói khẽ với Trịnh Cảnh Đồng: "Em…… Em có cần cũng cởi quần áo hay không? Bằng không hai chúng ta không công bằng."

Trịnh Cảnh Đồng vốn đang khẩn trương muốn chết, không biết nên ra tay thế nào, bởi vì lo lắng mình kích động quá độ thương tổn đến thân thể A Bảo, bây giờ nghe lời này của Phó A Bảo liền nhịn không được cười lên, tiểu A Bảo của cậu thật sự đáng yêu, vừa đáng yêu lại vừa mê người, thực sự là hận không thể ăn được vào trong bụng.

"Anh cởi giúp em." Trịnh Cảnh Đồng gợi lên khóe miệng bắt đầu cởi quần áo Phó A Bảo, Phó A Bảo cũng vô cũng vô cùng phối hợp, mặt cậu vẫn hồng hồng, thế nhưng không biết tại sao, hôm nay cậu muốn lớn mật một chút.

Trong chốc lát hai người còn kém không trần trụi tiếp xúc với nhau, trên người Trịnh Cảnh Đồng chỉ còn một cái quần lót, trên người Phó A Bảo cũng chỉ còn một cái quần lót, bất quá màu sắc thân thể hai người không giống nhau, toàn thân Trịnh Cảnh Đồng hơi có chút màu đồng cổ, toàn thân Phó A Bảo đều trắng trắng nộn nộn, hai người dính tại một chỗ kích thích thị giác khiến mắt Trịnh Cảnh Đồng đều đỏ.

Trịnh Cảnh Đồng ôm Phó A Bảo ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói: "Anh không thể đè lên em, em khóa ngồi trên người anh có được hay không?"

Phó A Bảo hơi hơi bĩu môi: "Được rồi, nhìn anh khó khăn như vậy bổn đại gia liền giúp anh được rồi." Cậu khẩu thị tâm phi xoay người khóa ngồi trên người Trịnh Cảnh Đồng, ngồi tại eo y.

Kích thích thị giác khiến Trịnh Cảnh Đồng suýt chút nữa chảy máu mũi, y không nghĩ tới tiểu A Bảo của cậu dĩ nhiên câu nhân như thế, gợi cảm như thế, y phải rất khắc chế mới có thể nhịn xuống kích động đem Phó A Bảo một lần nữa đặt dưới thân.

"Ngồi dịch xuống một chút." Trịnh Cảnh Đồng nhẹ giọng dụ dỗ, tuy rằng y rất thích tư thế này, thế nhưng ngồi trên eo y y cái gì cũng đều không làm được a, hành động sau đó sẽ không tiện a.

"Dịch xuống?!" Mặt Phó A Bảo đỏ lên giống như cà chua vậy, "Dịch xuống chính là chỗ đó, dịch xuống như thế nào a!" Trịnh Cảnh Đồng người này thực sự là không xấu hổ, quả nhiên đại sắc lang chính là không có tiết tháo, xuống chút nữa chính là…… Trịnh Cảnh Đồng khẽ cười ra tiếng: "Em nghĩ dịch đến đâu, anh là bảo em dịch xuống xuống chút nữa, ngồi trên đùi anh đi."

"Nha." Mặt Phó A Bảo nóng nóng, là cậu tự mình hiểu sai, cảm giác phi thường xấu hổ.

Cậu từ trên người Trịnh Cảnh Đồng dịch xuống dưới, sau đó di chuyển hai bước một lần nữa khóa ngồi lên, ngồi xuống trên đùi Trịnh Cảnh Đồng.

Nhưng cậu vừa mới khóa ngồi lên Trịnh Cảnh Đồng liền một cái ngồi dậy, hai người cứ như vậy mặt đối mặt, Trịnh Cảnh Đồng dung bàn tay lớn ôm mông Phó A Bảo, dùng tay nhẹ nhàng kéo đùi một cái, cả người Phó A Bảo dính sát vào y, vị trí trọng điểm của hai người càng áp sát vào với nhau, cách hai tầng vải mỏng manh có thể cảm nhận được nhiệt độ cùng khó nhịn lẫn nhau.

Phó A Bảo sợ tới mức kinh hô một tiếng, cậu không nghĩ tới Trịnh Cảnh Đồng lại đột nhiên đi tới như vậy,

cậu cái gì cũng đều chưa có chuẩn bị đâu! Còn tưởng rằng hôm nay là cậu chủ động cơ, không nghĩ tới kết quả lại là tình trạng như vậy. "Anh, anh làm gì!" Phó A Bảo bị giật mình này nói đều lắp ba lắp bắp, cậu khẩn trương vô cùng.

"Em nói xem?" Trịnh Cảnh Đồng dùng tay tại sau eo Phó A Bảo nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó liền đem đầu vùi lên cổ Phó A Bảo bắt đầu gặm cắn, động tác phi thường kịch liệt, thật sự giống như là muốn ăn thịt người vậy.

Phó A Bảo quả thực bị sợ hãi: "Nhẹ chú, anh nhẹ chút a!" Cậu đều bị cắn đau!

Trịnh Cảnh Đồng căn bản nhịn không được, y cảm giác tư thế này thật tốt, sẽ không thương tổn đến Phó A Bảo lại có thể thỏa mãn nhu cầu của y, y một bên gặm cắn cổ Phó A Bảo một bên nhẹ nhàng ép mông Phó A Bảo, dùng tay nhu niết thịt mềm này khiến y tiêu hồn, sau đó còn dùng dục vọng bành trướng của mình ma sát nửa người dưới của Phó A Bảo.

Rất nhanh Phó A Bảo liền tiến vào trạng thái, bị ôm ma sát như thế làm sao không có phản ứng, cậu cũng bắt đầu chậm rãi đáp lại, thậm chí hai tay cũng không nhịn được ôm phía sau lưng Trịnh Cảnh Đồng, đầu khẽ nhếch trong miệng nhẹ nhàng phát ra âm thanh rầm rì, ban đầu còn cảm thấy đau cơ mà hiện tại rất nhanh biến thành khoái cảm lan khắp toàn thân cậu, khiến cả người cậu run rẩy không thôi.

Ma sát như thế hai người rất nhanh liền nhịn không được, bất quá người thỏa hiệp trước đương nhiên là Phó A Bảo, khí tức của cậu không ổn nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Chúng ta cởi quần lót đi, em thật không chịu nổi, trướng tới rất khó chịu a!"

Kỳ thực lời này tại trong lúc đó của nam nhân không có gì quá mức, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng nghe tới, giống như là lời dâm đãng nhất thế giới, y không nghĩ tới tiểu A Bảo của mình còn có thuộc tính này, quả thực chính là dụ hoặc y mà!

Hai người đều cầu còn không được, liền rất nhanh đem lớp vải cuối cùng trên người cởi xuống.

Trịnh Cảnh Đồng tự mình cởi, sau khi Phó A Bảo từ trên người y dịch xuống y liền xoạt một cái đem quần lót của mình cởi ra, sau đó liền đưa tay đi lột quần lót của Phó A Bảo.

Cả người Phó A Bảo đều xấu hổ tới không được, cậu sau khi nhìn thấy phân thân của Trịnh Cảnh Đồng liền sợ tới mức nhắm hai mắt lại, kế tiếp liền toàn bộ tự Trịnh Cảnh Đồng bài bố, khi cậu cả người trần truồng một lần nữa ngồi trên người Trịnh Cảnh Đồng đã là chuyện của 5 phút sau rồi.

Phân thân của hai người đều sưng tới không được, dựa vào cùng một chỗ, vóc người Phó A Bảo so với Trịnh Cảnh Đồng thấp hơn, sau khi cậu ngồi trên đùi Trịnh Cảnh Đồng, đầu liền kém một chút ngang bằng với Trịnh Cảnh Đồng. Trán hai người đỡ lấy nhau, khí thức đều vô cùng nặng nhọc, bọn họ đều cúi đầu nhìn nửa người dưới.

Bên trong bộ lông dày đặc, một cái phân thân tím đỏ, một cái phân thân phấn nộn, dính sát dựa vào cùng

một chỗ, kích thích thị giác khiến hai người đều kích động không thôi, lỗ nhỏ ở đỉnh của Trịnh Cảnh Đồng thậm chí đã rỉ ra niêm dịch, có thể thấy được dục vọng mãnh liệt thế nào, điều này khiến cho Phó A Bảo càng phát thẹn thùng.

Trịnh Cảnh Đồng nuốt nuốt nước miếng, y một tay đỡ lấy eo Phó A Bảo, một bàn tay lớn khác đặt lên phân thân của mình và Phó A Bảo, đem phân thân của hai người gắt gao dựa vào cùng một chỗ ma sát. Y không có cách nào, A Bảo hiện tại căn bản không thể trực tiếp làm, y chỉ có thể dựa vào loại phương thức ma sát này biểu đạt rõ ràng dục vọng của mình, bất quá đối với y mà nói hiện tại cũng gần như đủ rồi, y đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Ngón tay to dài tại đỉnh phân thân cùng bốn phía ma sát, mang tới khoái cảm cường liệt cho 2 người, khiến 2 người cả người run rẩy.

"A…… Ân…… Ân……" Phó A Bảo nhịn không được rầm rì ra tiếng, thực sự rất thoải mái, cậu chưa từng nghĩ tới phương thức làm tình thế này lại thoải mái như vậy, "Nhanh, nhanh một chút." Cậu nhịn không được thúc giục Trịnh Cảnh Đồng.

Trịnh Cảnh Đồng hơi hơi gợi lên khóe miệng, A Bảo của y thực sự là mê người.

Y buông eo Phó A Bảo ra, sau đó nắm lấy tay phải của Phó A Bảo: "Không thể chỉ một mình anh a, em cũng tới hỗ trợ." Y kéo tay phải mềm mại của Phó A Bảo bao phủ trên phân thân của hai người, cảm giác tự mình sờ và người khác sờ hoàn toàn không giống nhau, huống hồ lại còn là người mình yêu, phân thân Trịnh Cảnh Đồng lập tức liền trướng lớn thêm một vòng, thật sự là quá sung sướng.

Tuy rằng lần trước từng giúp Trịnh Cảnh Đồng làm, thời gian làm còn rất lâu, thế nhưng Phó A Bảo cảm thấy chuyện như vậy đối với cậu vĩnh viễn không quen được, lúc đụng đến phân thân nóng như lửa của Trịnh Cảnh Đồng, cả người cậu giật nảy mình.

Thật thô, thật nóng, màu sắc tím đỏ nhìn qua giống như một con mãng xà tà ác, lỗ nhỏ ở đỉnh giống như phun ra nọc độc vậy, khiến cậu kinh hồn bạt vía, dáng vẻ như vậy nhìn qua thật giống như thật sự muốn ăn thịt người vậy.

"Đừng chỉ sờ bất động a, như vậy sẽ không thoải mái." Trịnh Cảnh Đồng bắt đầu chỉ đạo Phó A Bảo, tiểu A Bảo bảo y cái gì cũng không hiểu, y phải từ từ dạy từ từ khai phá cơ, bất quá đây cũng là một chuyện thú vị.

Phó A Bảo phục hồi tinh thần, bắt đầu nhẹ nhàng ma sát, tin cậu đập tới cực nhanh, khẩn trương vô cùng, tay Trịnh Cảnh Đồng thì lại nửa bao lấy tay Phó A Bảo, cũng bắt đầu ma sát, hai người ma sát có lẽ có chút quái quái, cũng không nhất định sẽ càng thêm thoải mái, thế nhưng kích thích thị giác cùng trong lòng thì một người không thể so sánh, hai người đều càng phát ra kích động đứng lên.

Niêm dịch ở đỉnh của Trịnh Cảnh Đồng phân bố niêm dịch càng ngày càng nhiều, rất nhiều cũng đã chảy xuống, dính lên tay của hai người, nương theo ma sát của hai người, bắt đầu thoa khắp hai phân thân, trong chốc lát phân thân hai người liền trở nên ướt sũng, lóe ánh sáng dâm mỹ.

Qua một hồi lâu Phó A Bảo đã đến bờ vực, khí tức của cậu càng ngày càng nặng nhọc, nhắm mắt lại nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Không xong rồi, em nhịn không được……"

Tốc độ ma sát của Trịnh Cảnh Đồng nhanh hơn, khiến Phó A Bảo càng thêm thoải mái.

"Ngô…… A —" Phó A Bảo giật mình một cái bắn đi ra, tay trái của cậu gắt gao bấu trên lưng Trịnh Cảnh Đồng, tay phải còn đang ma sát trên phân thân của mình, tinh dịch bắn trên eo hai người, hương vị khiến đầu óc người choáng váng tản ra ở giữa hai người, thanh âm Trịnh Cảnh Đồng khàn khàn ở bên tai Phó A Bảo nhẹ giọng nói: "A Bảo em giúp anh làm được không?" Phó A Bảo đã bắn ra, nhưng y vẫn còn dang giữa chừng đây.

Phó A Bảo phát tiết qua đi đầu óc mơ mơ màng màng: "Em vừa rồi không phải vẫn luôn giúp anh làm sao, còn muốn làm thế nào a?"

"Anh muốn giống như hôm đó, có thể không? Lần này anh khẳng định không làm đau em, anh trước đó mua thuốc bôi trơn rồi." Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục dụ dỗ, tay tại lưng Phó A Bảo khẽ vuốt.

Phó A Bảo híp mắt nhìn chằm chằm Trịnh Cảnh Đồng một hồi lâu, sau đó nghiêng đầu ngạo kiều nói: "Được rồi, anh đã cầu xin em như thế, em nên đáp ứng anh thôi, lần sau sẽ không có nữa nha." Trong lòng cậu còn vui rạo rực, Trịnh Cảnh Đồng cái tên gia hỏa này quả nhiên là thích ta thích vô cùng, lại còn lén lút chuẩn bị xong thuốc bôi trơn, đây là sợ ta bị thương ta đau, thấy y thích ta như vậy, ta liền để y chiếm tiện nghi một chút đi!

Lúc này chiến được cho phép minh xác của Phó A Bảo, hơn nữa có thuốc bôi trơn, Trịnh Cảnh Đồng liền bắt đầu không kiêng nể gì, trình độ mãnh liệt cùng ngày đó căn bản cũng không thể so được, cả người xông thẳng về phía trước, đem đùi Phó A Bảo biến thành rối tinh rối mù, thuốc bôi trơn chảy khắp hai đùi, khiến đùi vốn là ngon miệng liền tràn đầy ánh sáng lấp lánh, khiến Trịnh Cảnh Đồng ham muốn chân mắt đều đỏ lên.

Lần này làm so với lần trước còn muốn lâu hơn nhiều, may là lần này ở trên giường, chăn lót phía dưới rất dày, Phó A Bảo không có khó chịu như lần trước.

Phân thân của Trịnh Cảnh Đồng không ngừng ở giữa hai chân Phó A Bảo ra vào, trong thời gian đó Phó A Bảo lại bắn một hồi, Trịnh Cảnh Đồng cuối cùng bên bờ vực bùng nổ dùng lực đem cả người Phó A Bảo kéo lên, sau đó xoay cơ thể qua, dùng tay đỡ lấy phân thân tím đỏ chống tại rốn của Phó A Bảo bắn đi ra, tinh dịch sền sệt bắn đầy bụng Phó A Bảo……

Nửa đêm tui tung ít thịt vụn cho các thím ăn đêm ^^ Tui định tung sớm hơn nhưng do tui phải làm cái lesson plan tới hơi muộn nên h mới có. Nói thật vừa gõ vừa nghĩ 500 words tiếng anh còn lâu hơn gõ 5000 words tiếng việt ý =.="

Chúc các thím ăn đêm vui vẻ. Tui khò khò đây U_U

95. Chương 95

Sau khi làm xong trên người hai người đều bẩn thỉu, trên người Phó A Bảo càng rối tinh rối mù, cơ hồ không còn chỗ nào sạch sẽ, cậu phi thường chán ghét cảm giác dinh dính, Trịnh Cảnh Đồng nhìn tới rất thỏa mãn, y rất thích "Kiệt tác" của chính mình, cả người Phó A Bảo như vậy nhìn qua giống như là đã biến thành tất cả của y vậy, khiến cả trái tim y đều dâng trào lên, thỏa mãn dục vọng chiếm hữu cường liệt của y.

Bất quá chuyện như vậy y cũng không thể tùy tiện nói ra, bằng không Phó A Bảo nhất định sẽ sinh khí, thế là sau khi ổn định tâm thần Trịnh Cảnh Đồng liền đem Phó A Bảo ôm vào trong buồng tắm, hai người bọn họ đều phải hảo hảo tắm một chút.

Drap chăn gối trên giường, đều ít nhiều dính vào một ít vết bẩn, phải đổi toàn bộ, Trịnh Cảnh Đồng đã gọi điện thoại để người hầu tới thay đổi, y và A Bảo đã kết hôn, chuyện như vậy sau này sẽ thường xuyên phát sinh, không có gì phải xấu hổ, sớm muộn tất cả mọi người sẽ biết, y tin cái này đối với người trong nhà mà nói đều là hỉ nhạc văn kiến. *(thích nghe ngóng, thích quan sát; vui tay vui mắt)*

Trịnh Cảnh Đồng ôm Phó A Bảo ngồi ở trong bồn tắm nhu đầu gối cho cậu: "A Bảo có đau hay không? Có chỗ nào không thoải mái hay không?" Vừa nãy quá mức kích động, hiện tại y mơ hồ có chút hối hận, vẫn dùng cái tư thế kia hình như không tốt lắm, ít nhiều gì nhất định cũng tạo thành gánh nặng cho thân thể A Bảo, lần tới vẫn nên là đổi tư thế đi.

Nghĩ tới đây Trịnh Cảnh Đồng lại bắt đầu nhộn nhạo, ân…… Đổi tư thế gì tốt hơn đây? Y chính là có vài tư thế phi thường yêu thích, nhưng không biết A Bảo có thể đồng ý hay không đây, ân…… nên đồng ý đi, nếu như không đồng ý, vậy mình liền dùng chút thủ đoạn gì đó đi ~

Bất quá là quan hệ ban ngày, tinh thần Phó A Bảo coi như không tệ, sau khi làm xong cũng không có hỗn loạn, chỉ là thân thể có chút như nhũn ra, có là quan hệ tới quỳ quá lâu đi.

Sắc mặt cậu ửng đỏ nói: "Vẫn tốt." Ban ngày làm chuyện như vậy vẫn có chút xấu hổ.

Trịnh Cảnh Đồng trước kia tắm cho cậu phản ứng của cậu siêu cấp lớn, hôm nay đúng là rất biết điều, yên lặng vùi trong lồng ngực Trịnh Cảnh Đồng, để y sát bên người nhu cho cậu, nước trong bồn ấm áp bao quanh bốn phía hai người, vô hình trung gia tăng khí tức ám muội.

Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy đây là một cơ hội tốt, y tiến đến bên tai Phó A Bảo nhẹ nhàng nói: "A Bảo, em bắt đầu có chút thích anh hay không? Chỉ cần một chút là tốt rồi, một chút chút."

Sắc mặt Phó A Bảo càng thêm đỏ, cậu không biết trả lời như thế nào mới tốt, vấn đề này nếu như phóng

tới trước đây cậu khẳng định không chút nghĩ ngợi mà trả lời không thích, nhưng vừa nãy xảy ra loại chuyện kia, cậu lại nói không thích, hình như có chút không cho Trịnh Cảnh Đồng mặt mũi, rất phá hoại bầu không khí a.

Nói thế nào Trịnh Cảnh Đồng hôm nay cũng làm cho cậu thoải mái một chút, cũng coi như là có công, liền để y nếm chút ngon ngọt đi!

"Được rồi, thấy anh thỉnh cầu em như thế, em liền thích anh một chút đi." Phó A Bảo xoa xoa gò má của mình, "Anh cũng đừng quá cao hứng, chỉ một chút thôi nha, có thêm cũng không có đâu, em chính là thấy anh thích em như thế nên em chia cho anh một chút chút mà thôi, anh đừng quá đắc ý nha!"

Chuyện này đối với Trịnh Cảnh Đồng mà nói quả thực chính là thiên lại chi âm (*), ngữ khí này nghe vào giống như có chút bố thí, nhưng Trịnh Cảnh Đồng biết, Phó A Bảo chỉ là thẹn thùng mà thôi, y tin A Bảo bé nhỏ của y bắt đầu từ từ thích y rồi, từ lần trước ngay cả chạm cũng không cho chạm vào, mỗi ngày trừng mắt lạnh lùng cho đến bây giờ tiếp xúc thân mật, nghĩ như thế nào A Bảo của y cũng đã động tâm với y, chỉ là có chút ngạo kiều không chịu thừa nhận thôi, y tin không cần tới thời gian dài hai người có thể tâm ý tương thông rồi.

(Thiên lại chi âm: âm thanh thiên nhiên, âm thanh tự nhiên)

Bên này hai người đang tình ý sâu đậm, ở chỗ khác hai cái người kết thân kia lại chính là một màn cảnh tượng khác, Hạ Tình và Phó Trạch Văn hoàn toàn không có dáng vẻ kết thân, hai người vừa không có đi xem phim, cũng không có đi dạo phố, sau khi chia tay với người nhà liền tìm một phòng trà nói chuyện.

Hai người đều rất rõ ràng, mục đích cũng đều giống nhau, chính là muốn nói chuyện của Đới Tuyết Dao.

Hạ Tình không chờ Phó Trạch Văn mở miệng liền đưa điện thoại di động tới: "Cô ta vì buổi kết thân này của em phải phí không ít tâm tư đấy, em cũng không tiện từ chối ý tốt của cô ta nên đã mời cô ta tới, anh xem một chút tất cả những gì cô ta nói đi, có tin nhắn còn có điện thoại ghi âm, em đều giữ lại, việc này cùng anh cũng có quan hệ, nên cho anh biết."

Phó Trạch Văn ít nhiều cũng đã đoán được nội dung sẽ ra sao, thế nhưng trong lòng nghĩ là một chuyện, thật sự nghe thấy nhìn thấy lại là một chuyện khác, những ghi âm cùng tin nhắn vô liêm sỉ kia kích thích màng nhĩ cùng mắt hắn, hắn biết nữ nhân này ác độc, nhưng không nghĩ tới lại ác độc đến mức độ này, cô ta hại Hạ Tình một lần còn không đủ, còn muốn thêm lần nữa; nếu như hôm nay người có mặt không phải hắn, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi!

Phó Trạch Văn nỗ lực khiến mình bình tĩnh mới có thể khắc chế hỏa khí, hắn hỏi Hạ Tình: "Em đều dự bị sao?"

Hạ Tình gật gật đầu: "Đương nhiên."

"Vậy kế tiếp em chuẩn bị làm thế nào? Khởi tố cô ta sao?"

"Đương nhiên." Mặt Hạ Tình bình tĩnh, "Người như vậy em thực sự là lần đầu tiên gặp phải, chỉ ngồi vài năm tù vẫn chưa đủ, em còn muốn cô ta bồi thường phí tổn thất tinh thần cho em!"

Phó Trạch Văn nhìn điện thoại di động cười gằn, mấy năm tù, con số cô ta lừa đảo này không phải vài năm đơn giản như vậy, còn phải phạt tiền.

Hạ Tình tiếp tục nói: "Chính là chỗ anh trai em và cha mẹ em nói rõ không tốt lắm, chuyện này em không muốn để cho bọn họ biết, cho nên

phải cần sự hỗ trợ của anh, giúp em mời một luật sư, luật sư nhà em không thể tìm, người nhà em biết thì phiền toái, nhất định sẽ truy tìm nguồn gốc, đến lúc thực sự là loạn thành một đoàn." Cô nhớ tới chuyện sáu năm trước liền đau đầu.

Phó Trạch Văn gật gật đầu: "Đó là đương nhiên, mặc kệ chuyện gì em cũng có thể nói với anh, mặc kệ anh có làm được hay không, anh đều sẽ tận lực hỗ trợ, chuyện của em cũng là chuyện của anh."

Hạ Tình nhìn Phó Trạch Văn có chút cạn lời, "Anh sẽ không cho rằng hai chúng ta thật sự kết thân chứ? Anh hẳn có thể thấy, em hôm nay chính là kế tạm thời, hoàn toàn là muốn lập cho họ Đới một cái bẫy." Còn diễn tới nghiện nữa!

Phó Trạch Văn sấm sét giữa trời quang, lúc yêu đương chỉ số IQ liền âm, y rốt cục tin câu nói này, bởi vì vui sướng Hạ Tình đáp ứng kết thân xông lên tới hồ đồ cả đầu, hắn căn bản cũng không nghĩ về phương diện khác, cho dù muốn đặt bẫy Đới Tuyết Dao, kết thân này cũng không nhất định sẽ là giả a, hắn còn thích Hạ Tình, hắn tin Hạ Tình đối với hắn cũng không phải không có tình cảm, hai người cùng một chỗ không phải chuyện thuận lý thành chương sao, kết thân chỉ là cách cho nhau một cơ hội mà thôi.

Phó Trạch Văn khiến mình bình tĩnh, sau đó đột nhiên linh quang lóe lên: "Ân…… Anh tôn trong ý nghĩ của em, sẽ không ép buộc em là chuyện gì, thế nhưng chuyện Đới Tuyết Dao lừa đảo tống tiền không có dàn xếp trước, anh cảm thấy chúng ta vẫn là tiếp tục giả bộ làm người yêu đi, không thể để cho cô ta có thể lợi dụng cơ hội, tối thiểu trước khi cô ta vào tù chúng ta còn phải giả bộ."

Hạ Tình ngẫm lại cũng đúng, nếu như cô hiện tại với Phó Trạch Văn tan vỡ, phỏng chừng trong nhà còn có thể an bài cho cô kết thân với người khác, Đới Tuyết Dao này có thể sẽ tiếp tục nhân cơ hội quấy rối, dù sao loại kiện cáo này không phải một chốc là có thể xử lý xong, dù sao vẫn cần một quãng thời gian, chỉ cần cô và Phó Trạch Văn là quan hệ người yêu, Đới Tuyết Dao sẽ không có cơ hội hạ thủ rồi.

Quên đi, như thế nào cũng là vì bản thân, vậy thì tạm thời dùng cách của Phó Trạch Văn đi, giả làm người yêu.

Thế là cuối cùng Phó Trạch Văn thuận lợi đạt thành mục tiêu, giả làm người yêu, giả thì làm sao, giả thì không thể thành thật sao? A Bảo và Cảnh Đồng không phải là làm giả hóa thật sao, trên đời không có việc khó, chỉ sợ người có ý chí.

Hôm nay Đới Tuyết Dao bị dọa sợ, cô ta thất kinh về nhà tự giam mình trong phòng, cô ta hoàn toàn không biết nên làm gì nữa, vô cùng sợ hãi, cô đoán, Phó Trạch Văn và Hạ Tình nhất định sẽ tiến hành trả thù điên cuồng với cô ta, lừa đảo tống tiền không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa mức độ lại lớn như thế, lúc trước thời điểm thực thi ý nghĩ này triển vọng tốt bao nhiêu, hiện tại lại sợ hãi bấy nhiêu.

Cô ta cho rằng hai người kia chỉ có thể thực thi trả thù cá nhân khủng bố gì đối với cô ta, xưa nay không nghĩ tới mình còn có thể sẽ có lao ngục tai ương.

Đới Tuyết Dao thế này khiến Đới Tu Văn và Lý Tú Vân không hiểu ra sao, con gái đây là thế nào? Hai hôm trước tâm tình cũng không tệ lắm, hôm nay thế nào lại tự giam mình trong phòng ngay cả cơm tối cũng không ăn, gõ cửa cũng không đáp.

Mãi đến tận mấy hôm sau lúc bọn họ nhận được lệnh gọi của tòa án mới biết đến cùng xảy ra chuyện gì, con gái bọn họ vậy mà lừa đảo tống tiền người khác, hơn nữa con số vậy mà lên tới 3000 vạn, mặc dù chưa thực hiện được, thế nhưng con số quá khổng lồ, phỏng chừng không phải đơn giản ngồi tù vài năm như vậy, phỏng chừng còn phải phạt tiền, trong nhà đã có nợ, hiện tại càng là họa vô đơn chí, xem ra nhà mới được phân không giữ được nữa, chỉ có bán phòng đi.

Đới Tu Văn tức gần chết, hơn nữa cao huyết áp phát tác phải vào bệnh viện, ông thật sự bị con gái mình làm cho tức chết rồi, trước nghe con gái nói mượn được tiền, hoàn toàn không cần lo lắng món nợ trong nhà ông còn rất vui vẻ, không nghĩ tới vậy mà lại là phương pháp vay tiền như thế, đây là muốn tự đem mình vào tù a! Mặt mũi cả nhà bọn họ đều bị cô ta vứt sạch rồi!

Ông hiện tại hận không thể chưa từng sinh đứa con gái này ra, trong nhà một chút bận rộn cũng không giúp đỡ lại còn kéo chân sau, người cả nhà đều xui xẻo theo cô ta, thành trò cười cho mọi người, ông quả thực không còn mặt mũi sống trên cõi đời này nữa rồi.

Lý Tú Vân so ra còn yêu thương Đới Tuyết Dao một chút, con gái dù sao cũng là một miếng thịt trên người rụng xuống, bà tức giận với con gái thế nào đi nữa cũng không hi vọng cô ta ngồi tù.

Hơn nữa chỉ cần người còn sau đó vẫn có hi vọng, e rằng may ra còn có thể tìm được một người thích hợp gả cho, nửa đời sau của con gái và bọn họ mới có bảo đảm, nhưng vào tù thì liền không hi vọng vào được nữa, từng ngồi tù hoàn toàn khác nhau, gia đình tốt đâu sẽ cưới về một nữ nhân đã từng ngồi tù, hơn nữa còn là bởi vì tội danh kia.

Thế là bà liền muốn đi xin tha thứ, tuy rằng người khởi tố là Hạ Tình, bà không quen biết Hạ Tình, thế nhưng bà quen Phó Trạch Văn a, Phó Trạch Văn bây giờ cùng Hạ Tình quan hệ không tệ, bà tin, nếu như đi van nài Phó Trạch Văn nói vài câu về mặt tình cảm, Hạ Tình nói không chừng sẽ hồi tâm chuyển ý, hai nhà Hạ Phó tiền bạc cái gì cũng không thiếu, mà bọn họ chỉ là dân đen bình thường, đồng cảm bọn họ một chút, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng có gì không đúng đây!

Loại ý nghĩ vô lại này của Lý Tú Vân đương nhiên không được Phó Trạch Văn tán đồng, hắn ngay cả gặp cũng không muốn gặp Lý Tú Vân, làm sao sẽ đáp ứng loại yêu cầu hoang đường này.

Vụ án vẫn chưa chính thức bắt đầu thẩm tra xử lý, thế nhưng gần đây Đới Tuyết Dao đã bắt đầu hot, trên internent xuất hiện không ít tin đồn liên quan tới cô ta.

Ôi sao mấy ông chồng trong bộ này đều phải dùng thủ đoạn để lừa vợ về nhà thế =.=”

T chưa từng thấy màn thừa nhận tình cảm của em thụ nào lại đáng yêu như em Bảo đâu =))))

96. Chương 96

Phó Trạch Văn tuy rằng trên tin tức không nhiều bằng Trịnh Cảnh Đồng người đứng đầu Trịnh thị, nhưng người biết hắn cũng không ít, chuyện của hắn và Đới Tuyết Dao cũng không làm công tác bảo mật gì, cho nên ban đầu từng có rất nhiều tin đồn về Hoàng tử và Cô bé lọ lem, chỉ là Phó gia vẫn không có đi minh xác biểu thị qua, mọi người cũng coi như truyện bát quá mà thôi, sau đó hai người chuẩn bị đính hôn, thế nhưng cũng không bùng nổ lắm, lúc đó tin tức của Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo mới là trọng điểm khiến mọi người quan tâm.

Cho tới bây giờ hai người mới lấy được quan tâm của mọi người.

Trên internet xuất hiện tin tức lý do hai người chia tay, à, cũng không tính là tin tức, nhiều lắm cũng chỉ là một bát quái, nội dung bát quái căn bản truyền ra từ tòa soạn Đới Tuyết Dao làm việc lúc trước, liền nói là cô ta lẳng lơ dương hoa, bởi vì Phó Trạch Văn rất bận, cho nên cô ta không chịu được cô quạnh trêu hoa ghẹo nguyệt, sau đó xảy ra chuyện mang thai con của người khác còn muốn đổ lên đầu Phó Trạch Văn, nhưng rất nhanh đã bị Phó Trạch Văn biết chân tướng, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Vốn Cô bé lọ lem gả cho hoàng tử là một chuyện đáng ca tụng, hiện tại giấc mộng nhà giàu của Đới Tuyết Dao vỡ vụn, có người nói hai người dự định kỳ nghỉ quốc khánh đính hôn, hiện tại cái gì cũng không còn, khiến người ta không khỏi thổn thức.

Loại bát quái này mọi người thích xem nhất, tuy rằng 2 người không phải ngôi sao truyền hình gì, nhưng vẫn là lên top tìm kiếm, kẻ có tiền ăn loại ba ba này (*), có không ít người cười trên sự đau khổ của người khác, nói trên internet cái gì cũng có, còn đào mộ chuyện yêu đương của hai người ra, bọn họ là bạn đại học, yêu đương đã 5, 6 năm, lúc trước thời điểm 2 người yêu nhau Đới Tuyết Dao còn là đối tượng được rất nhiều nữ sinh trong trường hâm mộ, biến thành phượng hoàng bay lên đầu cành cây, nhưng cuối cùng lại bị bản thân cô ta tự tìm đường chết.

(Ăn ba ba: đây là ăn con ba ba đấy, từ này nghĩa là bị ép khuất phục, chịu thua)

Rất nhiều người đều cảm thấy là vạn hạnh trong bất hạnh, Phó Trạch Văn kịp thời phát hiện, bằng không phải đội nón xanh không công làm cha hời, Phó gia có 2 đứa con, con trai nhỏ cùng nam nhân cùng một

chỗ, đứa con còn lại lớn nhất Phó Trạch Văn, sản nghiệp sau này của Phó gia cũng đều muốn giao cho con trai Phó Trạch Văn, hậu quả kia thực sự là không thể tưởng tượng nổi, nhiều tiền như vậy đến cuối cùng đưa cho đứa con hoang, vậy thì khôi hài rồi.

Bát quái cũng không biết bắt đầu từ chỗ nào, dù sao lưu truyền cũng không lâu lắm mọi người đều biết hết, vài top tìm kiếm trên weibo đều liên quan tới chuyện này, có người cười trên sự đau khổ của người khác, có người cố sức chửi không ngừng, hai nhân vật chính trong sự kiện đều không được danh tiếng tốt gì, Phó Trạch Văn mặc dù là đối tượng được đồng tình, thế nhưng nam nhân gặp phải chuyện như vậy, tóm lại cũng không phải vẻ vang gì.

Kỳ thực chuyện này chính là một tay Phó Trạch Văn bày ra, hắn để tòa soạn bắt đầu truyện bát quái này, mặc dù đối với danh tiếng của mình không tốt, thế nhưng hắn cảm thấy đó cũng không phải đại sự gì cả, mà Đới Tuyết Dao lại khác, đối với một người phụ nữ mà nói, đây có thể nói là đả kích trí mạng nhất.

Tung tin đồn nhảm rất đơn giản, nhưng làm sáng tỏ tin đồn mới không dễ dàng như vậy, Đới Tuyết Dao trở thành đối tượng người người phỉ nhổ, vốn cô ta và Phó Trạch Văn chia tay nhà bọn họ còn dự định nói với người khác là Phó Trạch Văn quá tra vứt bỏ cô ta, hiện tại bát quái vừa tung ra, lời nói lúc trước của bọn họ liền biến thành lời nói dối thiên đại, ánh mắt bạn bè thân thích nhìn nhà bọn họ cũng khác, mấy người cho Đới Tuyết Dao vay tiền cũng dồn dập gọi điện thoại tới, hi vọng Đới Tuyết Dao đem tiền trả lại, các cô không cho vay nữa, các cô lúc trước đồng tình với Đới Tuyết Dao mới đem tiền đi cho mượn, không nghĩ tới vậy mà là nói dối.

Đây chính là hoạ vô đơn chí trong truyền thuyết đi, Đới Tu Văn nằm trong bệnh viện không chịu nổi đả kích lại ngất xỉu một lần nữa, ông biết Phó gia đây là muốn hại chết bọn họ a!

Cha mẹ Đới Tuyết Dao đúng là muốn làm sáng tỏ, thế nhưng chuyện như vậy giải thích thế nào đi nữa cũng là giải thích không rõ ràng, chủ yếu là chuyện Hạ Tình báo án tống tiền lừa đảo, thêm vào có hành động của Phó Trạch Văn, cơ quan công an đối với chuyện này phi thường coi trọng, rất nhanh liền triển khai điều tra, không bao lâu liền bắt Đới Tuyết Dao.

Cuối cùng Đới Tuyết Dao bị tuyên mấy năm tù giam cộng thêm mấy vạn tiền phạt, có quá trình thẩm lý trong hồ sơ, Lý Tú Vân nhiều lần đi cầu xin Phó Trạch Văn, để hắn giúp một con đường đi, thế nhưng đều không có thành công, Phó Trạch Văn còn chê xử nhẹ, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho nữ nhân này!

Trong quá trình thẩm lý vụ án của Đới Tuyết Dao, Phó A Bảo cùng Trịnh Cảnh Đồng rốt cục kết hôn, ngày 28 tháng 8 là một ngày khí trời tốt, Trịnh gia từ sáng sớm đã bắt đầu rất náo nhiệt, khách mời cầm thiệp mời đến hết đợt này đến đợt khác, trên sân cỏ hậu viện đỗ không ít xe, may là Trịnh gia rất lớn, bằng không nhiều xe như vậy vẫn là nhét không vừa.

Trong số khách mời tới có bạn hợp tác trên phương diện làm ăn thân bằng hảo hữu của hai nhà Trịnh Phó, còn có bạn học cũ của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng, bạn học đại học, bạn học trung học, thậm chí còn có vài bạn học tiểu học, ngoài ra còn mời không ít phóng viên đến tiến hành đưa tin hôn lễ này, đều là trước đó chuẩn bị qua.

Người tham dự hôn lễ đặc biệt nhiều, hôn lễ của hai nam nhân có thể làm long trọng như thế cũng là trước nay chưa từng có, trước khi nghi lễ bắt đầu Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng tách ra chuẩn bị ở hai phòng khác nhau, bên cạnh hai người đều vây quanh vài chuyên gia trang điểm và nhà thiết kế.

Phó A Bảo mặc chính là âu phục màu trắng, Trịnh Cảnh Đồng là âu phục màu đen, dáng vẻ Trịnh Cảnh Đồng so với bình thường đi làm vẫn là không khác nhau nhiều, bình thường y vẫn mặc âu phục, Phó A Bảo thì lại hoàn toàn khác, vậy hiếm khi mặc âu phục, nhìn qua quả thực bừng bừng tư thế oai hùng.

Trịnh Cảnh Đồng hôm nay đặc biệt căng thẳng, y từng trải qua rất nhiều hoàn cảnh lớn, nhưng hôm nay là lần khẩn trương nhất, tâm tình vừa thấp thỏm lại kích động, y rốt cục sắp kết hôn với người yêu.

Mà Phó A Bảo ở trong căn phòng khác lại thả lỏng rất nhiều, cậu trời sinh thiếu gân, thích nhất chỗ náo nhiệt, hơn nữa thích được người khác chú ý, hôm nay nhiều người tới tham gia hôn lễ như vậy, cậu quả thực cười đến miệng đều ngoác ra rồi, kích động giống như tiêm máu gà vậy, đâu biết khẩn trương là cái chuyện gì, còn soi gương tới soi gương lui, xem có chỗ nào không ổn hay không, nói là cần phải để mọi người thấy một A Bảo đại nhân hoàn mỹ.

Bụng của Phó A Bảo đã gần 4 tháng, theo lý vào lúc nào bụng cũng đã nhô cao rồi, thế nhưng bụng của Phó A Bảo cũng không dễ thấy, có thể là bởi vì cấu tạo cơ thể của nam nhân và nữ nhân không giống nhau, ngược lại sau khi Phó A Bảo mặc âu phục vào liền hoàn toàn không thấy được, dù sao cũng sẽ không gây ra hoài nghi cho người khác, trên người cậu hơi hơi nhiều hơn chút thịt, mặt có chút ú của trẻ con, trái lại nhìn qua càng dễ thương, cậu được Trịnh gia dưỡng rất tốt.

Ba người khác của Phó gia đang ở bên cạnh Phó A Bảo nhìn trái nhìn phải, trong lòng vừa thấp thỏm lại vừa cao hứng, Tiểu Bảo Bối nhà bọn học rất cục sắp kết hôn, hơn nữa qua 2 tháng, bọn họ phát hiện tình cảm của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng càng ngày càng tốt, càng ngày càng giống một đôi vợ chồng chân chính, ba người đều có chút vui mừng, đây mới là dáng vẻ sinh hoạt, cử hành nghi thức, đứa nhỏ trong bụng A Bảo cũng coi như có đảm bảo.

Hơn nữa điều này cũng có thể giảm thiểu người khác bàn tán lung tung, dù sao hai người lĩnh chứng ở nước ngoài, ở trong nước không có ý nghĩa gì, điều này khiến bọn học không có cảm giác an toàn, có một nghi lễ cũng coi như đi qua đường sáng rồi.

Cân nhắc đến thân thể Phó A Bảo, hôm nay rất nhiều giai đoạn đều điều chỉnh, tận lực không để cậu mệt.

Nghi thức cử hành tại thảm cỏ hoa viên, khách mời ngồi đầy phía trước dự lễ, cũng không lâu lắm nghi lễ chính thức bắt đầu, hai vị tân nhân bên trong tiếng nhạc đi lên thảm đỏ, trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Trong đám người được mời tới tham dự hôn lễ, có Đổng Mạn còn có Đoạn Phỉ, hai người nhìn nam nhân mặc tây trang màu đen trên thảm đỏ kia, trong lòng đều hơi có chút chua xót, bất quá chuyện cũng đã tới bước này, các cô cũng không có ý nghĩ nào khác, chỉ có yên lặng chúc phúc đối với tân nhân này, từ nay về sau các cô cũng phải bắt đầu có cuộc sống mới rồi.

Mà một người khác ngồi dự lễ lại không nghĩ như vậy, chính là Lưu Giai Giai, đây là lần thứ hai cô ta đến Trịnh gia, cô ta nhìn hai người đàn ông đi trên thảm đỏ rất coi thường, kết hôn thì sao, Phó A Bảo kia căn bản cũng không thể sinh con, hai người bây giờ nhìn qua ngọt ngào như vậy, nhưng chỉ cần cô ta tìm một cơ hội, sinh một đứa con của Trịnh Cảnh Đồng, tình thế này liền hoàn toàn khác, hai nam nhân cùng một chỗ vốn là không đúng!

Hiện trường nhiều người như vậy, không ai biết cô ta nghĩ cái gì, cũng sẽ không có ai để ý cô ta nghĩ cái gì, tâm tư mọi người đều ở trên hôn lễ này, vốn cho rằng hôn lễ của hai nam nhân sẽ rất lúng túng, không nghĩ tới bầu không khí hiện trường còn rất tốt, Phó A Bảo có chút nhị thiếu, trong nghi lễ còn gây ra không ít chuyện cười, cũng may cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, lễ cưới phi thường thuận lợi, đoạn trao nhẫn cùng hôn môi khiến người ta ấn tượng vô cùng sâu sắc, phỏng chừng tin tức ngày mai sẽ không kiêng nể đưa tin, ở trong nước, đây coi như là tin tức lớn rồi.

Lễ cưới theo kiểu phương tây, sau khi nghi lễ kết thúc chính là party đứng cơm trưa, hôm nay người cũng không ít, quy mô tiệc đứng rất lớn, Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng nâng chén rượu ở trong đám người đi lại, nhận lời chúc phúc của mọi người với bọn họ.

Trong các loại rượu hôm nay có rượu nho trắng cũng có rượu vang đỏ, rất nhiều người đều cho rằng bên trong chén rượu của Phó A Bảo là rượu nho trắng, kỳ thực chính là nước nho trắng, thân thể cậu không thể uống rượu loạn.

Thân thể phụ nữ có thai đều khá mảnh mai, Phó A Bảo đứng lập tức có chút ăn không tiêu, vốn cẳng chân có chút mỏi hiện tại càng thêm trướng mỏi nhừ, sau khi mang thai chân cậu thường sưng mỏi chuột rút, Trịnh Cảnh Đồng thường xuyên xoa bóp cho cậu.

Thân thể Phó A Bảo không khỏe, sau khi nói xin lỗi với mọi người hai vị tân nhân đi vào nhà nghỉ ngơi, mấy người còn dư lại trên sần liền biến thành Trịnh gia và Phó gia, bọn họ phải thay hai vị tân nhân chào hỏi khách khứa.

Phó A Bảo trở về phòng tuy rằng thân thể rất mệt, nhưng trong lòng cũng rất hưng phấn, cậu thực sự đặc biệt thích mấy nơi náo nhiệt thế này, nói líu ra líu ríu liên tục, còn phi thường quan tâm chuyện tin tức ngày mai, cậu hi vọng có thể lên đầu đề.

Trịnh Cảnh Đồng đối vứi điểm ấy của cậu thực sự là dở khóc dở cười, y ngồi tại một bên ghế sô pha, Phó A Bảo thì lại nằm ngang ghế sô pha, cởi giày đem cẳng chân khoát lên đùi Trịnh Cảnh Đồng, để Trịnh Cảnh Đồng xoa bóp cho cậu, được bóp đến thoải mái còn muốn rì rầm hai tiếng, kích thích màng nhĩ Trịnh Cảnh Đồng, đêm nay chính là đêm tân hôn đấy, cũng không biết sẽ được ăn phúc lợi gì.

Y đã hỏi qua Lưu Việt, A Bảo đã mang thai 4 tháng, phi thường ổn định, kết quả kiểm tra cũng biểu hiện không có gì quá đáng lo, chỉ cần thân thể A Bảo không có cái gì khó chịu, phương pháp thích hợp, có người nói sinh hoạt tình dục thích hợp còn có chỗ tốt đối với thân thể nữa, ví dụ có lợi cho mở rộng sản đạo (*), trợ giúp sau khi sinh nở.

(Sản đạo: đường thai nhi từ trong bụng mẹ chui ra ngoài)

Hơn nữa tính dục của phụ nữ có thai tương đối dồi dào, Phó A Bảo là một nam nhân, kịp thời thư giải có lợi cho thân thể khỏe mạnh.

Trịnh Cảnh Đồng đã hạ quyết tâm, y nhất định phải có một đêm tân hôn tốt đẹp với Phó A Bảo, vì một ngày này, y trước đó đã nhẫn nhịn gần 2 tuần rồi đấy.

---

*Vâng cuối cùng đôi chẻ đã chính thức thuộc về nhau *tung hoa**

Tui là tui rất thích bài này nên nhân dịp hôn lễ của đôi chẻ chúng ta sẽ nghe bài này

https://youtu.be/qEPwESWMjOk

97. Chương 97

Sau một lúc nghỉ ngơi hai người lại đi ra ngoài chào hỏi khách mời một chút, bởi vì cân nhắc đến thân thể Phó A Bảo, cho nên Trịnh Cảnh Đồng đem hôn lễ tập trung vào buổi trưa, thời điểm 2, 3h chiều party đứng gần như kết thúc, khách mời cũng lục tục trở về, còn dư lại đều là thân bằng hảo hữu phi thường thân mật, những người này muốn lưu lại ăn cơm tối.

Cơm tối so với bình thường hơi sớm hơn một chút, bởi vì Trịnh Cảnh Đồng có tâm tư khác, y muốn ăn xong sớm một chút trở về phòng cùng A Bảo trải qua một đêm tân hôn tốt đẹp.

Vợ chồng tân hôn tất cả mọi người hiểu, hơn nữa hai nam nhân, cũng không có ồn ào làm khó động phòng gì cả, ăn xong cơm tối hai người trở về phòng ngủ, vẫn là gian phòng trước kia bọn họ ở, bất quá hôm nay trang trí tới mức rất vui vẻ, trên giường còn có cánh hoa hồng đỏ nữa, Phó A Bảo nằm uỵch lên giường một cái.

Có thể bởi vì hôm nay có nhiều người nên Phó A Bảo có chút hưng phấn, mặc dù chân nhỏ ê ẩm, thế nhưng người cũng rất có tinh thần.

Trịnh Cảnh Đồng trong lòng cũng rất vui vẻ, người mình thích dĩ nhiên bởi vì lễ cưới của bọn họ cao hứng như thế, A Bảo khẳng định đã thích y rồi đi, thế là y cười hỏi: “Kết hôn cao hứng như vậy sao?”

Phó A Bảo hưng phấn nói: “Đúng vậy a, em đây vẫn là lần đầu tiên kết hôn đấy!”

“……” Nụ cười của Trịnh Cảnh Đồng mắc kẹt, cái gì mà gọi là lần đầu kết hôn, em còn muốn mấy lần nữa a, một lần là đủ rồi được chứ! Huống hồ hai chúng ta không giống nhau sao, chẳng lẽ anh là lần thứ 2 lần

thứ 3? Có biết nói chuyện hay không a! Còn có thể tốt được nữa hay không!

Phó A Bảo đối với phát ngôn của mình chưa có bất kỳ tự giác nào, sau khi ở trên giường lăn qua lăn lại liền tìm điều khiển mở TV, hôm nay là thứ 7 đấy, có chương trình cậu thích xem, cũng sắp bắt đầu rồi.

Trịnh Cảnh Đồng đỡ trán, xem ra A Bảo của y thật là không có chút tự giác kết hôn nào, hôm nay chỉ là một buổi lễ long trong tới, sau khi kết thúc liền giống như bình thường, có hiểu cái gì gọi là đêm tân hôn hay không a? Chuyện như vậy còn muốn người khác chỉ giáo đi, cái tuổi này còn có ai không biết chứ?

Kỳ thực Phó A Bảo cũng không phải không biết, cậu chỉ là không có đem hôn lễ hôm nay cho rằng là hôn lễ chân chính, không, cũng không thể nói như vậy, trong lòng cậu vẫn chưa có xoay tới, vẫn chỉ cho rằng cuộc hôn nhân này là một tính toán, căn bản vẫn chưa có cân nhắc tới cùng Trịnh Cảnh Đồng làm vợ chồng chân chính, cuộc sống vợ chồng chân chính, sau khi ăn cơm cùng bạn bè xong cậu liền cho rằng kết thúc, sau đó nên làm cái gì thì làm đi, giống như trước đây là được rồi.

"A Bảo, hôm nay chúng ta liền đừng xem TV đi, tắm sớm một chút lên giường ngủ." Trịnh Cảnh Đồng cảm nhắc mình cần thiết phải nhắc nhở nửa kia của mình một chút.

Phó A Bảo còn quỳ gối trên giường tìm điều khiển từ xa, hôm nay căn phòng này có người đặc biệt thu dọn, cũng không biết bọn họ vứt điều khiển đi đâu rồi, "Trời còn chưa có tối đâu, ngủ cái gì mà ngủ a, anh ngủ được hả? Em có tinh thần đây, phải xem TV chứ, hiện tại em lại không thể tùy tiện lên mạng, chỉ có thể xem TV thôi."

Trịnh Cảnh Đồng bò lên giường từ phía sau lưng ôm Phó A Bảo nhẹ giọng nói: "Anh nói ngủ ở đây không phải ngủ cái này, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ra, chẳng lẽ không nên làm một chút việc đặc biệt sao?"

Bị người ôm vào ngực còn nói bên tai như thế rồi, kẻ ngốc đến mấy đều hiểu được, Phó A Bảo biết Trịnh Cảnh Đồng muốn làm chuyện kia.

Cậu hơi có chút ngượng ngùng, Trịnh Cảnh Đồng người này làm sao lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này a, đêm tân hôn với chả không đêm tân hôn cái gì, cậu và Trịnh Cảnh Đồng kết hôn cũng là vì đứa nhỏ trong bụng cậu được chứ! Cậu ngạo kiều nghĩ.

Bất quá bị Trịnh Cảnh Đồng nhắc nhở như thế cậu lại nhớ đến cảnh tượng vui vẻ hai tuần trước, hôm đó thật sự rất thoải mái. Gần đây cũng không biết là xảy ra chuyện gì, nhu cầu phương diện kia hình như trở lên mãnh liệt hơn, hơn nữa ngực cũng có chút sưng lên, thế nhưng cậu chưa từng nói với Trịnh Cảnh Đồng, chỉ tình cờ lén lút, ở trong phòng tắm tự mình giải quyết.

Nhưng mình làm đều không có thoải mái giống như Trịnh Cảnh Đồng giúp cậu làm, bây giờ nghe Trịnh Cảnh Đồng nhắc đến loại chuyện đó Phó A Bảo liền có chút tâm động, làm liền làm đi, hình như cũng không có gì ghê gớm, làm cũng đã làm rồi, thêm lần thứ 2 lần thứ 3 cũng có gì khác nhau chứ.

Cùng Phó A Bảo ở chung thời gian dài như vậy Trịnh Cảnh Đồng đã hiểu rất rõ cậu, thấy đối phương trầm mặc trong lòng y liền nắm chắc rồi, hẳn là đáp ứng rồi đi, chỉ là có chút ngượng ngùng không dám nói thẳng ra mà thôi, nhưng như vậy càng thêm khiến lòng người ngứa ngáy.

Trịnh Cảnh Đồng xoay người ôm Phó A Bảo ngồi vào trên đùi y, hai người đều mặc âu phục, cảm giác hơi có chút bất tiện, Trịnh Cảnh Đồng nhẹ giọng dỗ dành nói: "A Bảo, hôm nay chúng ta cùng tắm có được không?" Tân hôn tốt đẹp mà y nghĩ đến một chút cũng không giống như vậy, tắm uyên ương dục, sau đó thay áo ngủ y đặc biệt chuẩn bị, tiếp theo trải qua một đêm triền miên, đây quả thực quá hoàn mỹ.

Phó A Bảo bị khiêu khích như thế cảm giác cũng đã nổi lên, cũng không có gật đầu, chỉ ngồi trong lồng ngực Trịnh Cảnh Đồng không lên tiếng, lỗ tai có chút hồng.

Thấy bộ dáng Phó A Bảo như vậy Trịnh Cảnh Đồng đâu còn không hiểu, một cái đứng dậy liền đem Phó A Bảo bế lên, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm, Phó A Bảo vừa mới bắt đầu còn đạp loạn hai cái nói mình có thể tự đi, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng không buông tay cậu cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

Thời điểm Trịnh Cảnh Đồng đi vào trong phòng nước trong bồn cũng bắt đầu xả, hiện tại đã xả đầy nước nóng, hai người có thể bắt đầu ngâm bất cứ lúc nào.

Hai người không phải lần đầu cùng tắm, đã có hai lần kinh nghiệm Phó A Bảo cũng không có ngượng ngùng như vậy nữa, lỗ tai đỏ ửng đem mình cởi sạch sành sanh, sau đó đem các bộ phận từ cổ trở xuống đều chôn trong nước ấm, tốc độ của cậu quá nhanh, Trịnh Cảnh Đồng vừa mới chỉ cởi âu phục mà thôi.

Nghĩ sau đó muốn ăn đại tiệc, cho nên Trịnh Cảnh Đồng cũng không có ở trong bồn tắm lăn qua lăn lại nhiều, chỉ là hơi hơi lau chùi một chút, thành công khơi lên cảm giác phương diện kia của Phó A Bảo.

Trịnh Cảnh Đồng từ trong bồn tắm đi ra trước, y nói muốn đi giúp Phó A Bảo cầm áo ngủ, nói là một quần lót cùng một áo ngủ, Phó A Bảo cũng không quá để ý.

Nhưng khi cậu lau khô cơ thể định mặc áo ngủ cùng quần lót Trịnh Cảnh Đồng mang tới liền trợn tròn mắt, quần áo cái quỷ gì đây!

Mùa hè mặc áo ngủ mỏng cậu còn có thể lý giải, mát mẻ mà, ngược lại còn phải mặc quần lót, không ra khỏi phòng ngủ kỳ thực không sao cả, không mặc áo ngủ cũng được, chỉ mặc một cái quần lót cũng không ảnh hưởng gì.

Nhưng quần lót này là cái quỷ gì! Đây là quần lót sao? Đây là miếng vải rách được chứ! Cái này có thể mặc đi ra ngoài sao, xác định không phải cho nữ nhân mặc chứ?

Phó A Bảo dùng hai ngón tay xách cái quần lót màu đen gần như trong suốt kia lên hỏi Trịnh Cảnh Đồng: "Đây là thứ quái quỷ gì vậy, anh lấy ra từ chỗ nào?!" Quần lót này không chỉ trong suốt, hơn nữa vải còn ít đến đáng thương, mặt trên còn có lỗ rách bên ngoài a! Cái này có thể mặc?

Thứ Trịnh Cảnh Đồng đưa cho cậu này là có ý gì, lẽ nào để cậu mặc lên người sao, nhưng Trịnh Cảnh Đồng tại sao không tự mình mặc a? Trên người y mặc tới thành thành thật thật, không công bằng a!

"A Bảo em thử một chút xem đi mà." Trịnh Cảnh Đồng cười hi hi đi lên phía trước giúp Phó A Bảo đem vải vóc cẩn thận mở ra, "Anh cảm thấy cái này nhất định rất thích hợp với em, cho nên mới đặc biệt mua trên mạng."

Y hiện tại cũng mua hàng online, sau đó mới phát hiện mua online đúng là phi thường tiện lợi, muốn mua cái gì cũng có, thời gian trước y mua được không ít thứ tốt đấy, đương nhiên, dùng một lúc sẽ không hết ngay được, sau đó có thể từ từ đi, ừ…… Liền bắt đầu từ hôm nay đi ~

---

*Chương sau có thịt nhé các thím, thịt lần này là thịt kho tàu đích thực, nhưng tại chương này dài quá nên tối nay sẽ k làm xong được, hẹn các thím vào tối mai:**** Yêu thương*

98. Chương 98

"Em không mặc, muốn mặc thì anh tự đi mà mặc!" Phó A Bảo ném cái quần lót kia lên người Trịnh Cảnh Đồng, cậu còn lâu mới mặc loại đồ không có liêm sỉ đấy nhé! Trịnh Cảnh Đồng người này chính là quá sắc!

Trịnh Cảnh Đồng một tay đón quần lót cười nói: "Không mặc thì không mặc, không mặc em liền mặc cái áo ngủ này vào được rồi."

Phó A Bảo cầm lấy cái áo ngủ xem đi xem lại, cái áo ngủ này cũng trong suốt như thế, căn bản không thể mặc được chứ! Vậy còn không bằng đem cái quần lót kia mặc lên người, tốt xấu gì cũng nhiều thêm một tầng vải, cậu đối với chuyện như vậy không hiểu lắm, hoàn toàn không biết có đôi khi nhiều thêm một lớp vải so với không có càng có tính quyến rũ hơn.

Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục nói: "Vậy không bằng cái gì cũng đừng mặc nữa, dù sao tý nữa vẫn phải cởi, để trần cũng rất tốt, em nói đúng không?"

"Hừmmmm!" Phó A Bảo mạnh mẽ trừng Trịnh Cảnh Đồng một cái, cho dù đến lúc thật sự phải trần truồng anh cũng không cần lớn tiếng nói ra như vậy a, chuyện như vậy phải kín đáo một chút biết chưa?

Cuối cùng Phó A Bảo vẫn là cầm lại cái quần lót kia, cậu so sánh một chút, thêm hai tầng vải dù sao cũng còn tốt hơn không có gì, cái tên Trịnh Cảnh Đồng này không nguyện ý giúp cậu lại còn đi lấy áo ngủ với quần lót khác, cậu cũng không thể để trần đi ra ngoài được, rất khiến người ta xấu hổ a.

"Hừm! Mặc thì mặc có cái gì ghê gớm chứ, em mặc cho anh xem! Phó A Bảo em đây mặc qua không biết

bao nhiêu trang phục cos rồi, loại này có gì đặc biệt, tiểu case được chứ!" Tính khí trẻ con của Phó A Bảo bắt đầu.

Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy bộ dáng Phó A Bảo cực kỳ đáng yêu, y nhịn xuống ở lại nhìn dáng vẻ người yêu mặc quần áo, cười híp mắt từ phòng tắm lui ra: "Em trước tiên mặc vào, anh vào phòng ngủ chờ em sấy tóc." Thừa dịp thời gian này Trịnh Cảnh Đồng đi trước sấy khô tóc mình.

Chờ thời điểm y gần như sấy khô Phó A Bảo vừa vặn từ phòng tắm đi ra, Trịnh Cảnh Đồng đầu tiên nhìn thấy Phó A Bảo mắt liền ngây dại, y xưa nay cũng không biết A Bảo của y lại mê người như thế, dưới áo ngủ bán trong suốt cả người đều tản ra khí tức "Mau tới ăn em mau tới ăn em".

Phó A Bảo vừa đi vừa kéo quần lót của mình, cậu cảm thấy cái quần lót này thiết kế rõ ràng không hợp lý, trong suốt thì thôi, cái lỗ lớn phía sau mông là chuyện gì xảy ra a? Thịt đều lộ ra được chứ!

Quần lót này nhiều hơn một cái lỗ không phải mở ra ở trước mặt, mà là ở phía sau, chỉ nhìn cái lỗ trên vải dường như không quá lớn, thế nhưng sau khi mặc vào sờ sờ phát hiện khá lớn, Phó A Bảo còn tưởng đây là hàng dởm bị rách có cái lỗ, sau khi mặc vào cái lỗ cảm giác nứt ra càng lớn.

Kỳ thực đây là ảo giác của cậu, quần lót này co dãn rất tốt, sau khi mặc vào vải dãn ra, cái lỗ liền lớn hơn, giống như kiểu tất mà nữ sinh hay xỏ vậy, nhìn cái lỗ trên tất dường như không quá lớn, sau khi xỏ vào mới phát hiện rất lớn.

Bất quá cậu cũng không cởi ra, cứ mặc như vậy đi ra ngoài đi, Trịnh Cảnh Đồng vừa nãy nói đúng, dù sao cũng phải cởi, kỳ thực mặc cái gì cũng giống nhau.

"A Bảo lại đây, anh sấy tóc giúp em một chút." Trịnh Cảnh Đồng đứng bên sofa hướng Phó A Bảo ngoắc ngoắc tay.

"Nha." Phó A Bảo vò vò tóc đi tới, ngồi xuống trên ghế salông, Trịnh Cảnh Đồng liền đứng đằng sau sấy tóc cho cậu, áo ngủ rất lớn, lại có chút trong suốt, đứng tại góc độ của y có thể nhìn thấy đầu vú bên phải trên ngực Phó A Bảo.

Trịnh Cảnh Đồng không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng, đây thực sự là một hồi dày vò, y đã không nhịn được muốn nhào tới rồi.

Sau đó mấy phút tóc Phó A Bảo rốt cục được sấy khô, cậu quay đầu lại vừa định nói với Trịnh Cảnh Đồng cái gì đó, nhưng trước mắt choáng váng một cái đã bị Trịnh Cảnh Đồng bế lên, còn chưa có phản ứng lại người đã liền đi đến trên giường, cả người cậu đầu váng mắt hoa.

"Anh muốn làm em sợ chết hả!" Phó A Bảo bùm bụp đập Trịnh Cảnh Đồng một cái, trong nháy mắt cậu liền từ trên ghế sô pha đến trên giường, cũng không cần cấp thiết như vậy đi!

Cậu còn chưa biết mình có sức hấp dẫn lớn như thế nào với Trịnh Cảnh Đồng đâu, Trịnh Cảnh Đồng thực sự là một khắc cũng chờ không được.

Phó A Bảo nằm ngang trên giường, áo ngủ bán trong suốt mặc trên người cậu, dây lưng bên hông chỉ buộc lỏng lẻo một chút, vừa mới lên đến giường áo ngủ đã bị trượt ra, hơn nửa bộ ngực của cậu đều lộ ra, vú bên phải lộ ra trong không khí, Trịnh Cảnh Đồng nhìn quả thực muốn chảy máu mũi, một tiếng gầm nhẹ liền nhào tới, hôm nay quá mức cấp thiết cũng không có hôn môi gì cả, y trực tiếp nhào tới đầu vú của Phó A Bảo.

"Ân……" Đột nhiên bị kích thích như thế Phó A Bảo không nhịn được rầm rì hai tiếng, quá nửa là quan hệ với mang thai, thân thể cậu so với trước đây càng thêm mẫn cảm, có không hề làm gì đầu vú cũng đều sẽ hơi sưng lên, cậu còn đặc biệt sợ hãi liền hỏi Lưu Việt, cậu sợ ngực của mình trở nên lớn biến thành nữ nhân, bất quá Lưu Việt bảo cậu yên tâm, sẽ không phát sinh loại chuyện đó.

Ngực cậu hiện tại cũng rất trướng, lúc trước khi tắm có một chút xíu, nghe thấy Trịnh Cảnh Đồng nói cùng tắm bắt đầu liền phát trướng, cho tới bây giờ cậu vẫn cảm giác trướng tới phát đau, mà Trịnh Cảnh Đồng lại vừa vặn an ủi loại trướng đau này của cậu, một nụ hôn ẩm ẩm nóng nóng hạ xuống nhiều lần tại đầu vú cần thương yêu, khiến cả người Phó A Bảo không nhịn được phát ra tiếng kêu hừ hừ thư sướng, cậu thậm chí cảm thấy động tác của Trịnh Cảnh Đồng quá mềm nhẹ, cậu cần kích thích mãnh liệt hơn.

Bất quá nguyện vọng của cậu rất nhanh liền được thỏa mãn, Trịnh Cảnh Đồng đầu tiên là hôn khẽ đầu vú của cậu một cái, sau đó hé miệng ngậm toàn bộ vào, đông thời dùng lực bắt đầu hút, nếu như đặt tại trước đây Phó A Bảo có thể sẽ cảm thấy đau, thế nhưng hiện tại cậu chỉ cảm thấy thoải mái, đau đớn phát trướng đạt được trữ giải, làn da mẫn cảm cùng môi lưỡi Trịnh Cảnh Đồng chạm nhau chỉ cảm thấy từng trận khoái cảm.

Hút đầu vú một lúc Trịnh Cảnh Đồng lại buông ra, nhìn đầu vú ướt nhẹp một lúc lại tiếp tục cúi đầu liếm hôn, lúc này y nhấm nháp tới khá tỉ mỉ, đầu tiên là dùng đầu lưỡi đụng vào đù vú đã cứng ngắc, đem đầu vú cứng ngắc đứng thẳng gẩy đông gẩy tây, chơi tới thỏa thích.

Phó A Bảo vừa ngứa lại vừa thoải mái, cảm giác cậu không nói lên lời, ngược hơi hơi ưỡn lên, cậu cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng quá ý đồ xấu rồi.

Sau khi Trịnh Cảnh Đồng dùng đầu lưỡi đùa bỡn đầu vú, liền bắt đầu hướng bốn phía quầng vú màu phấn hồng, da chỗ đó mềm mại dị thường, dưới hút liếm hôn của y đã hơi sưng lên, theo đầu lưỡi trượt hơi hơi run run.

Mới thế này đã khiến Phó A Bảo không chịu nổi, nửa người dưới của cậu đã có phản ứng, hai chân đang hơi hơi ma sát thư giải, những phản ứng này của cậu Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên đều biết, không khỏi khẽ cười ra tiếng.

Phó A Bảo hơi có chút tức giận, lúc này rồi Trịnh Cảnh Đồng hàng này như thế nào còn cười nhẻ, thực sự là rất quá phận! Nhưng hiện tại thoải mái chỉ có đầu vú bên phải, bên trái còn rất trống rỗng đây, thế nhưng Phó A Bảo lại không muốn nói thẳng, như vậy có vẻ cậu rất không có cốt khí.

Thế là cậu tát bốp một cái lên lưng Trịnh Cảnh Đồng lớn tiếng nói: “Anh như thế nào toàn hôn bên phải mà không hôn bên trái, bên phải đều sưng thành như vậy anh không thể đổi một lần sao, anh không biết bên phải của em đã bắt đầu đau sao!”

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói, em thoải mái nửa người dưới cũng có phản ứng còn đau, chính là mạnh miệng, không chịu thừa nhận bên trái cũng muốn y thương yêu, thật là gia hỏa đáng yêu.

“Được được được, anh đổi bên, tất cả nghe theo em.” Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên nghĩ ra một ý kiến hay, “Em cũng biết, anh cũng chưa từng yêu đương, chuyện phương diện này không hiểu lắm, cho nên lúc nào còn muốn em chỉ điểm anh, em muốn lúc nào cũng có thể chỉ điểm anh, bằng không anh thực sự không biết tiếp theo nên làm cái gì cơ.”

Lời này rõ ràng chính là gạt người, Trịnh Cảnh Đồng nếu như thật sự cái gì cũng không biết thì mấy lần trước làm như thế nào?

Y hiểu rõ ràng tâm thái cùng tính cách Phó A Bảo, lời này vừa vặn đâm tới lòng tự tôn kỳ quái của Phó A Bảo, khiến cậu bắt đầu đối với loại hành vi chủ đạo này có chút nóng lòng muốn thử rồi.

“Biết rồi, mau mau lên đi!” Phó A Bảo muốn dùng tức giận che giấu không thể chờ đợi được nữa của mình.

Trịnh Cảnh Đồng liền như ước nguyện của cậu bắt đầu di chuyển mục tiêu sang phía bên trái, khiến đầu vú bên trái thời điểm nhận được đãi ngộ giống như bên phải Phó A Bảo rên rỉ vui thích ra tiếng, sau đó dục vọng nửa người dưới càng thêm mãnh liệt, tốc độ ma sát hai chân bắt đầu nhanh hơn, đặc biệt muốn Trịnh Cảnh Đồng sờ một cái, tay Trịnh Cảnh Đồng vẫn còn rảnh đấy, nhưng cậu lại ngại ngùng không nói.

Trong căn phòng chỉ có thanh âm tiếng nước dâm mỹ, không khí dần dần nóng lên, Trịnh Cảnh Đồng vỗ về tốt hai đầu vú phát trướng sau đó liền bắt đầu đem môi chậm rãi di chuyển xuống dưới.

Bụng Phó A Bảo đã hơi có chút gồ lên, bụng mang thai 4 tháng đã không còn bằng phẳng, Trịnh Cảnh Đồng không dám dùng sức, chỉ nhẹ nhàng ở phía trên hôn vài cái, trong này có con trai của y, điều này khiến trong lòng y mềm mại vạn phần, đây là đứa con chỉ thuộc về y và A Bảo, vừa nghĩ tới trong lòng liền ngọt, y dùng ngón tay cùng môi khẽ vuốt phía trên.

Một lát sau nụ hôn của y liền di chuyển qua địa phương y đặc biệt yêu thích — rốn, y mặc kệ lúc nào cũng đều cảm thấy rốn là một chỗ phi thường vừa gợi cảm vừa đáng yêu, rốn của Phó A Bảo bộ dạng đặc biệt xinh đẹp đáng yêu, y quả thực yêu thích không buông tay.

Y trước tiên dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc, sau đó lại chọc chọc, tiếp theo lại đảo xung quanh, cuối cùng cúi người dùng đầu lưỡi bắt đầu liếm hôn, từ nhẹ tới nặng, bất quá cường độ y nắm bắt rất tốt, sẽ không ép đến bụng.

Đây là địa phương phi thường gần vị trí trọng điểm nửa người dưới, bị vừa hôn vừa sờ như thế, quả thực kích thích vạn phần, nửa người dưới của Phó A Bảo ma sát đến càng lợi hại.

Bất quá may là hôm nay quần lót vừa mỏng lại vừa mềm, ngược lại cũng sẽ không xiết quá khó chịu, oa bảo của mình cũng có cảm giác, quần lót của cậu đã có chút ướt, niêm dịch phân bố ở đỉnh dính lên, điều này khiến cậu cảm giác có chút xấu hổ, vải kia vốn rất trong suốt, hiện tại ướt rồi phỏng chừng liền càng khủng khiếp, còn may Trịnh Cảnh Đồng đang chú ý rốn cậu, bằng không nhìn thấy vẫn là khiến người ta xấu hổ.

Bất quá mới vừa nghĩ như vậy, tay Trịnh Cảnh Đồng liền sờ tới, cảm giác được vải bắt đầu ướt, Trịnh Cảnh Đồng đâu còn chỗ nào không hiểu, hơn nữa phân thân Phó A Bảo sưng tới lợi hại, này vừa nhìn chính là đang dục hỏa đốt người đây!

Thế là Trịnh Cảnh Đồng liền thỏa mãn nguyện vọng Phó A Bảo không có nói ra, bắt đầu công lược nửa người dưới của cậu.

Dây lưng áo tắm trên người Phó A Bảo được buộc bên hông, Trịnh Cảnh Đồng thời điểm công lược nửa người dưới cũng không có cởi áo tắm ra, mà là đẩy len, vạt áo lại kéo dài, lộ ra đùi trơn bóng cùng bộ vị trọng điểm được vải mỏng manh bao trùm, vải ở đỉnh phân thân của Phó A Bảo đã bị thấm ướt, cho nên cơ hồ là trong suốt, có thể thấy rất rõ ràng hình dáng cùng màu sắc của đỉnh.

Mà phần còn lại của phân thân cùng với bụng dưới lông cũng không phải quá rậm đều ẩn ẩn hiện hiện có thể nhìn thấy, Trịnh Cảnh Đồng nuốt nuốt nước miếng, đây thực sự là một hình ảnh mê người, y dùng ngón tay cách vải dệt nhẹ nhàng miêu tả phân thân sưng dưới vải dệt.

Phó A Bảo thoải mái ưỡn cao eo lên, cậu muốn càng nhiều, không chỉ là ngón tay tiếp xúc, cậu muốn đụng chạm nhiều hơn, vải vóc rất cản trở, cậu nhịn không được muốn đưa tay kéo vải dưới thân xuống, bất quá lại bị Trịnh Cảnh Đồng đưa tay ngăn trở.

"A Bảo ngoan, anh giúp em làm, người khác làm có thể so với mình làm thoải mái hơn, em yên tâm đi, anh sẽ hảo hảo chăm sóc tới mỗi một chỗ." Trịnh Cảnh Đồng cúi người dùng môi cách vải hôn phân thân Phó A Bảo một cái, còn đưa lưỡi liếm liếm liếm, còn nói câu khiến Phó A Bảo đỏ mặt không thôi, "Thơm quá, có mùi sữa tắm đấy, là hương chanh đúng không, bất quá hình như lại dính thêm một chút mùi vị của A Bảo em nữa, mùi hương rất dễ chịu nha."

Mặt Phó A Bảo bùm một cái liền đỏ, cậu đời này đều chưa từng nghe qua lời dâm đãng như thế, Trịnh Cảnh Đồng này không xấu hổ, lời này như thế nào có thể tùy tùy tiện tiện nói ra miệng, có còn liêm sỉ nữa hay không hả!

Thừa dịp thời điểm Phó A Bảo không chú ý Trịnh Cảnh Đồng từ một bên cầm lấy một tuýp thuốc bôi trơn, hôm nay y thật là có chuẩn bị mà tới.

Lại sờ sở đỉnh ướt át kia, Trịnh Cảnh Đồng rốt cục dưới ánh mắt khẩn thiết của Phó A Bảo kéo mép quần lót ra, để phân thân bên trong nhảy ra, lỗ nhỏ ở đỉnh đang rỉ ra niêm dịch trong suốt, nhìn qua đầy rực rỡ dâm mỹ.

Y hơi hơi bình tĩnh một chút, sau đó liền mở thuốc bôi trơn ra nhỏ xuống phân thân của Phó A Bảo.

“A —” Phó A Bảo kêu lên tiếng, cậu bị hoảng sợ nhảy lên một cái, vừa nãy vẫn còn tiếp xúc ấm áp hiện tại lại trở thành chất lỏng lạnh lẽo, “Đây là thứ gì?! Rất lạnh!”

Trịnh Cảnh Đồng cười khẽ: “Thuốc bôi trơn a, thoa cái này làm càng thoải mái, sẽ không đau, chờ một lúc em sẽ biết, đây chính là thứ tốt.”

“Trơn…… Thuốc bôi trơn gì ấy em cũng biết, anh cho rằng em là nhà quê hay sao mà ngay cả thứ này cũng không biết!” Không biết tại sao Phó A Bảo vào lúc này lòng tự tôn kỳ quái lại thức dậy, kỳ thực cậu cũng chỉ là ở trên mạng tình cờ nhìn từng thấy mà thôi, thực tế cũng không hiểu quá rõ cách sử dụng thứ này, “Thời điểm hai lần trước em đã muốn kiến nghị anh mua, thế nhưng vì lòng tự tôn của anh em vẫn không nói, không nghĩ tới anh hôm nay rốt cục hiểu biết, cũng thực sự là rất không dễ dàng.”

Cậu đây là rõ ràng chính là nói lung tung, Trịnh Cảnh Đồng cũng không vạch trần, chỉ tiếp tục nhỏ xuống thuốc bôi trơn lành lạnh này.

Thuốc bôi trơn mặc dù lạnh, thế nhưng Phó A Bảo lần đầu tiếp xúc thứ này, cảm giác kích thích phi thường dồi dào, phân thân của cậu vểnh cao đến càng lợi hại, cần gấp vuốt ve của Trịnh Cảnh Đồng, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng ngồi một bên không nhúc nhích, thuốc bôi trơn đã theo nhiệt độ phân thân của Phó A Bảo trở nên nóng, còn có rất nhiều giọt chảy xuống bụng dưới cùng bắp đùi Phó A Bảo, thậm chí còn chảy xuống trên giường.

Phó A Bảo nôn nóng, Trịnh Cảnh Đồng này xảy ra chuyện gì thế, sao đều đến bước này rồi cũng không tiếp tục hành động, đây là muốn cậu gấp chết à! Trước đây không phải đều rất nhanh nhẹn sao, sao hôm nay lại trì độn như vậy a!

Trịnh Cảnh Đồng đang đánh vào khẩu vị của Phó A Bảo, y hôm nay muốn tới có chút không giống, muốn công lược đến cùng đương nhiên phương thức lựa chọn cũng phải không giống nhau.

Y cứ nhìn như vậy, thỉnh thoảng dùng ngón tay tại xương hông Phó A Bảo sờ tới sờ lui, vẽ tới mức Phó A Bảo tâm ngứa ngáy.

“Anh rốt cuộc có muốn làm hay không a, không làm tự em vào phòng tắm làm! Quả thực làm lỡ thời gian của em, anh không biết nam nhân không nhịn được hả!” Phó A Bảo cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng rất quá đáng.

Trịnh Cảnh Đồng kéo mở áo tắm của mình, nửa người dưới của mình giơ cao để Phó A Bảo nhìn: “Em nhìn bộ giáng của anh giống như không muốn làm sao? Anh muốn em muốn vô cùng, có muốn sờ sờ xem không?”

Mặt Phó A Bảo đỏ lên: “Vậy anh có ý gì a, sao còn bất động, em đều chờ tới không kiên nhẫn rồi, chúng ta cũng không phải lần đầu làm, cần phải thẹn thùng như thế sao?”

Trịnh Cảnh Đồng gật gật đầu: “A Bảo, để anh động cũng được, em mở chân ra, chúng ta dùng chút tư thế

khác có được không?"

Phó A Bảo nghe không hiểu, mở chân ra? Cậu nghiêng đầu: "Cứ nằm như vậy mở ra sao?" Nói xong cậu liền đem hai chân của mình mở ra, đầu gối hơi cong, tư thế quả thực cực kỳ tốt, mắt Trịnh Cảnh Đồng lập tức liền đỏ lên.

"Nha!" Phó A Bảo vừa mới mở ra liền phát hiện không đúng, tư thế này quá xấu hổ được chứ! Quả thực so với quỳ trước đây còn muốn xấu hổ hơn, hoàn toàn đem vị trí tư mật của mình bại lộ trước mặt Trịnh Cảnh Đồng, hơn nữa tư thế này nhìn qua đặc biệt dâm đãng, mở lớn hai chân cái gì, quả thực không thể tốt liền cậu vừa mở không bao lâu lại đột nhiên khép lại, Trịnh Cảnh Đồng người này thực sự quá sắc, như thế nào có thể yêu cậu làm ra động tác sắc tình như thế đây, quả thực không thể tốt rồi!

Trịnh Cảnh Đồng vừa mới nhìn liền nóng mắt, thấy Phó A Bảo vậy mà khép chân lại, trong lòng vô cùng thất vọng, bất quá y cũng không gấp, tiếp tục dụ dỗ nói: "Chúng ta hôm nay chơi một trò chơi trước đây chưa từng chơi, em nhất định sẽ thích, tin anh, sẽ phi thường phi thường phi thường thoải mái, thuyệt đối, sẽ không khiến em thất vọng, em tin tưởng anh."

"Thật hay giả?" Phó A Bảo quăng tới một ánh mắt nghi hoặc cho Trịnh Cảnh Đồng, "Thật sự có thể thoải mái như vậy sao? Tại sao cần phải dùng tư thế này a?"

Trịnh Cảnh Đồng tội nghiệp nói: "Kỳ thực cũng không phải cần tới tư thế này, đây là không tốt cho bụng của A Bảo em a, không cẩn thận sẽ ép đến, cho nên tư thế có thể sử dụng phi thường ít ỏi, tư thế nằm này lại rất vừa vặn, cũng sẽ không ép đến em, an toàn tin cậy, em nói có đúng hay không?"

Phó A Bảo cảm thấy có chút đạo lý, cậu lại sờ sờ bụng mình, hình như đúng là có chuyện như thế, sau đó cậu lại nhìn nhìn phân thân vểnh cao nửa người dưới của mình…… Làm liền làm đi, cũng không có gì ghê gớm, dù sao trong phòng này cũng chỉ có hai người bọn họ, mất mặt bất quá chính là đối diện với nhau, hai người bọn họ ngay cả chuyện đó cũng đã làm, còn mặt mũi nào không thể quăng chứ.

Thế là cậu lại lần nữa mở hai chân ra, Trịnh Cảnh Đồng hơi gợi lên khóe miệng, y thay đổi vị trí, quỳ đến giữa hai chân Phó A Bảo, Phó A Bảo có chút khẩn trương, nhưng lại cảm thấy rất kích thích, thành thật mà nói cậu còn có chút thích tư thế này, Trịnh Cảnh Đồng đây cũng là muốn trọng điểm chăm sóc phân thân của cậu.

Trịnh Cảnh Đồng xả hai đầu gối đặt bên eo Phó A Bảo, thuận tiện cho hành động của mình, sau đó hai tay liền sờ lên phân thân hồng nhạt sưng lên của Phó A Bảo, niêm dịch phên bố trên đỉnh cùng thuốc bôi trơn hai tầng chăm sóc xuống, phân trân lộng lẫy tràn đầy mê người, Phó A Bảo nhịn không được nhắm mắt lại, nhẹ giọng rên rỉ nói: "Nhanh, nhanh một chút."

Tốc độ của Trịnh Cảnh Đồng liền nhanh hơn, bất quá thời điểm y làm cho Phó A Bảo cũng không quên chuyện khác, một tay khác của y đã dính thuốc bôi trơn lên, dùng bàn tay đầy đủ ấm áp chậm rãi mò về phía huyệt khẩu nhỏ mê người kia của Phó A Bảo.

Quần lót của Phó A Bảo không cởi, cho nên huyệt khẩu nhỏ kia là nhìn thấy từ lỗ phía sau, có một loại

cảm giác trùng kích thị giác mãnh liệt.

Thời điểm lót gối dưới thân Phó A Bảo Trịnh Cảnh Đồng liền nhìn thấy huyệt nhỏ kia, huyệt nhỏ màu hồng phấn xinh đẹp mê người như vậy, nho nhỏ, y quả thực không thể tin được sau đó phân thân của mình sẽ chen đi vào, vậy khẳng định sẽ mang tới khoái cảm cùng thư sướng cao nhất cho y.

Ánh mắt tối lại sau đó Trịnh Cảnh Đồng liền duỗi một ngón tay sờ tới, động tác rất nhẹ, Phó A Bảo ban đầu đều không để ý tới, thế nhưng thời điểm Trịnh Cảnh Đồng đem ngón tay chen đi vào cậu cảm thấy không đúng.

"Anh làm gì?!" Cậu lớn tiếng chất vấn Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng không có trả lời, tốc độ ma sát trong tay nhanh hơn, Phó A Bảo rất nhanh lại chìm đắm trong khoái cảm, cũng không có công phu đi để ý tới ngón tay bên trong huyệt nhỏ kia.

Ngón tay thon dài mang theo thuốc bôi trơn đầy đủ duỗi đi vào, càng thăm dò vào bên trong, trên căn bản cũng không gặp phải trở ngại gì, Trịnh Cảnh Đồng trong lòng hơi hưng phấn.

Ngón tay càng sâu vào bên trong, Trịnh Cảnh Đồng đồng thời tại bôi trơn đã tìm được địa phương mẫn cảm của Phó A Bảo, sau khi móc ngoáy vài cái, y chạm tới một chỗ, nửa người dưới của Phó A Bảo đột nhiên bật lên!

Trịnh Cảnh Đồng biết, y đây là tìm thấy địa phương chính xác.

Thế là y trọng điểm hướng về chỗ đó vuốt ve, ban đầu Phó A Bảo còn có chút mâu thuẫn lần này hoàn toàn từ bỏ phản kháng, bởi vì cậu phát hiện ngón tay kia của Trịnh Cảnh Đồng mang tới cho cậu khoái cảm so với ma sát phân thân của cậu lúc trước còn cường liệt hơn nhiều, mới như vậy một hồi cậu liền nghiện, tiếng rên rỉ trong miệng căn bản không ngừng lại được.

Ngay tại thời điểm cậu thư sướng Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên rút ngón tay ra, khoái cảm đã biến thành hư không cường liệt, Phó A Bảo mê man mở mắt ra, cậu không hiểu Trịnh Cảnh Đồng vì cái gì lại rút ngón tay ra, cậu đang thoải mái lắm đấy!

Trịnh Cảnh Đồng rút ngón tay ra sau đó lại đổ một ít thuốc bôi trơn lên tay, ánh mắt y cũng không nhàn rỗi, nhìn cái tiểu huyệt khiến y khát vọng không thôi kia, tiểu huyệt vừa được y âu yếm qua kia đang hơi co rút, huyệt khẩu khép mở, giống như nói với y: "Mau vào đi, mau vào đi……"

Trịnh Cảnh Đồng tự nói với bản thân phải nhẫn nại, bây giờ còn chưa được, A Bảo vẫn chưa có thích ứng, chỗ đó chặt như vậy, một ngón tay của y đi vào đều cảm thấy rất chặt chứ đừng nói là phân thân thô to của y, A Bảo nhất định sẽ rất đau, y hiện tại phải làm chính là mở rộng, tận lực để A Bảo thích ứng.

Trước khi Phó A Bảo mở miệng hỏi thăm Trịnh Cảnh Đồng lại đem ngón ta đưa về phía tiểu huyệt, lúc này không thừa một ngón tay, mà là hai ngón, ngón ty mang theo thuốc bôi trơn lại sờ về phía địa phương khiến Phó A Bảo thoải mái không thôi kia, khiến cậu thậm chí cảm thấy hai ngón tay quá ít, cậu muốn 3

ngón 4 ngón, muốn càng kích thích điểm ma sát khiến cậu mẫn cảm kia.

Trịnh Cảnh Đồng từ từ làm mở rộng, sau đó lại từ hai ngón tay tăng lên 3 ngón tay, y nhìn vẻ mặt mê ly của Phó A Bảo liền biết đối phương đã hoàn toàn sa vào trong loại khoái cảm này, cuối cùng thời điểm tăng lên 4 ngón tay y liền cảm thấy đã gần đủ rồi, hẳn có thể thử cắm vào.

Mà nửa người dưới của Phó A Bảo hiện tại đã dính thành một đoàn, bắp đùi, phân thân, ráp trải giường dưới thân, thậm chí ngay cả gối đầu đều ướt nhẹp, bất quá những cái này hoàn toàn không sánh được với ướt át cùng lầy lội bên trong tiểu huyệt của cậu.

Cũng không biết là cậu trời sinh hay là Trịnh Cảnh Đồng khai phá rất tốt, theo ngón tay của Trịnh Cảnh Đồng trừu sáp co rút, dán tay của Trịnh Cảnh Đồng không cho y lui ra, khiến cả người Trịnh Cảnh Đồng đều muốn nổ tung.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn nửa người dưới của mình một chút, trình độ sưng của phân thân của y không phải là 4 ngón tay có thể so được, y không hy vọng thương tổn tới Phó A Bảo, cũng không muốn để Phó A Bảo quá đau, cho nên liền nhẫn nhịn tiếp tục dùng ngón tay làm mở rộng, đến khi tiểu huyệt kia vừa mềm lại vừa nóng mới đem ngón tay rút ra.

Mà Phó A Bảo đã sắp đến cao trào, ngón tay của Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên rời đi khiến cậu cực kỳ khó chịu, cậu híp mắt nói với Trịnh Cảnh Đồng: “Nhưng thế nào không tiếp tục làm vậy? Em rất khó chịu, tiếp tục được chứ, Cảnh Đồng em van cậu anh.”

Cậu từ trong miệng nói lời cầu xin, nhìn qua vô cùng đáng thương, nhưng lại có một loại cảm giác dị thường dâm mỹ, Trịnh Cảnh Đồng gầm nhẹ một tiếng xé toang quần lót tại hạ thân của mình, lộ ra phân thân tím đỏ phủ đầy gân xanh.

Bình thường có chút sợ cự vật này của Trịnh Cảnh Đồng, hôm nay cũng không biết tại sao, Phó A Bảo nhìn quái vật này lại cảm thấy có chút khát nước.

Trịnh Cảnh Đồng tại trong lòng bàn tay mình đổ một chút thuốc bôi trơn, sau đó lập tức liền đổ lên trên phân thân của y, gân xanh phía trên phân thân tím đỏ thô to dày đặc, thêm vào thuốc bôi trơn sáng lấp lánh nhìn qua giống như một quái vật, trong lòng y không khỏi lo lắng, sợ A Bảo không chịu nổi.

Bất quá y đã mở rộng tới rất tốt, hơn nữa nên đến tóm lại sẽ đến, hôm nay không khí không tệ, thần sắc A Bảo cũng rất tình nguyện, tên đã lên dây không thể không bắn.

Áo tắm màu đen trên người Trịnh Cảnh Đồng không có cởi, chỉ là không có mặc quần lót, từ phía sau lưng nhìn hắn còn giống như là áo mũ chỉnh tề, y ngồi quỳ giữa hai chân Phó A Bảo, đỡ lấy phân thân của mình nhắm ngay huyệt khẩu nhỏ vừa nóng lại vừa hồng của Phó A Bảo, đỉnh phân thân vừa mới chạm tới huyệt khẩu nhỏ mê người này liền run lên, tuy rằng vẫn chưa có chen vào, thế nhưng dựa vào tưởng tượng Trịnh Cảnh Đồng liền có khoái cảm.

Ổn định lại tâm thần, y đỡ phân thân của mình từ từ cắm đi vào, đỉnh phân thân đặc biệt tráng kiện, so với bốn ngón tay của y to hơn nhiều lắm, y mới chỉ mới tiến vào nửa cái đầu liền cảm giác nhận lấy đè ép cường liệt, rất gian nan, nhưng lại rất thoải mái, vừa nóng lại vừa chặt, quả thực chính là thiên đường của nhân gian.

Phó A Bảo lần này mới phản ứng lại, Trịnh Cảnh Đồng vậy mà vói vào không phải ngón tay! Cậu trợn mắt lên muốn Trịnh Cảnh Đồng rời khỏi, nhưng Trịnh Cảnh Đồng lại bàn tay hướng phân thân cậu ma sát, khoái cảm mãnh liệt khiến cả người Phó A Bảo đều mềm nhũn xuống, bất quá trong miệng cậu vẫn nhất quyết không buông tha nói: "Anh làm cái gì, Trịnh Cảnh Đồng, anh đây là muốn làm cái gì!"

Trịnh Cảnh Đồng gian nan nói: "Lẽ nào em không nhìn ra sao? Vừa nãy thời điểm ngón tay anh tiến vào em không phải rất thoải mái sao? Tin tưởng anh, thứ này của anh sẽ khiến em càng thoải mái."

Nói xong y lại chen chen về phía trước, toàn bộ đỉnh phân thân đều cắm đi vào, căng chặt tiêu hồn mang đến khoái cảm cường liệt, khiến Trịnh Cảnh Đồng phát rồ, y mãnh liệt hi vọng nhanh chóng trừu sáp, nhưng vẫn là nhịn được, y đến từ từ đi, bằng không nhất định sẽ lộng thương A Bảo.

"Rất trướng." Phó A Bảo cảm thấy có chút khó chịu, đây là cảm giác chính yếu nhất, sau đó còn có chút đau, cậu cảm thấy rất không thoải mái, "Đi ra ngoài được không? Cảnh Đồng anh mau đi ra, em không thoải mái, em không thoải mái, chúng ta không làm có được hay không? Anh vẫn dùng ngón tay có được hay không? Đừng cắm vào nữa." Cậu cảm thấy hành vi này của Trịnh Cảnh Đồng quá kỳ quái, nơi này căn bản không phải dùng để làm tình có được hay không!

Nhưng cũng đã cắm vào một cái đầu, Trịnh Cảnh Đồng làm sao cam lòng giữa đường dừng lại, chính yếu là A Bảo hôm nay căn bản cũng không có bị thương, cho nên y cảm thấy là cơ hội tốt, không bằng dứt khoát làm đến cùng, lần đầu tóm lại sẽ có chút không như ý, sau này quen là tốt rồi.

Thế là Trịnh Cảnh Đồng đối với tiếng gào của Phó A Bảo mắt điếc tai ngơ, đè thấp eo chậm rãi thẳng tiến, đầu tiên là đi vào 1/3, sau đó lại đi vào một chút, chầm chậm chầm chậm, sau đó toàn bộ phân thân đều đi vào.

Phó A Bảo nhịn không được kêu ra tiếng, cậu muốn đứng dậy đánh Trịnh Cảnh Đồng, thế nhưng cái tư thế hiện tại này của cậu thực sự cái gì cũng không làm được, nửa người dưới chặt chẽ gắn liền với Trịnh Cảnh Đồng, căn bản không lật người dậy nổi, trong nòng vừa vội vừa giận, quả thực nước mắt đều muốn rớt ra, không có chút nào thoải mái có được hay không, cùng lúc nãy hoàn toàn khác nhau, thứ thô to như vậy liền cứ như vậy tiến vào, cậu một chút cũng không thích, thật khó chịu, đau, hơn nữa rất trướng, nghĩ đi nghĩ lại cậu liền ủy khuất lên: "Trịnh Cảnh Đồng 1 anh tên bại hoại này! Em không thích anh! Anh mau chóng lui ra ngoài em không thích anh! Chán ghét anh!"

Trịnh Cảnh Đồng tâm hơi hơi có chút đâm nhói, tâm nói mình lẽ nào hôm nay làm sai? Trong lòng rất hối hận, liền theo bản năng đem phân trân rút ra bên ngoài, thời điểm rút ra một nửa liền chạm tới chỗ mẫn cảm của Phó A Bảo.

"A —" Phó A Bảo đột nhiên kêu lên sợ hãi, huyệt khẩu cường liệt co rút lại, gắt gao phúc trụ phân thân Trịnh Cảnh Đồng, không cho Trịnh Cảnh Đồng đi ra ngoài.

Trịnh Cảnh Đồng phục hồi tinh thần, y đây là chạm đến chỗ mẫn cảm của Phó A Bảo, A Bảo bắt đầu có khoái cảm, thế là trong lòng y vui vẻ, bắt đầu hơi hơi trừu động lên, liền đặc biệt nhìn chằm chằm một chỗ này, một chỗ này khiến Phó A Bảo có khoái cảm, chậm rãi trừu sáp, chậm rãi mang tới cho Phó A Bảo khoái cảm càng nhiều.

"A…… A…… Ân…… Ân……" Ngoại trừ tiếng rên rỉ phát ra thừ trong miệng Phó A Bảo cũng không có phát ra thanh âm khác, cậu không tiếp tục kêu to khiến Trịnh Cảnh Đồng rời đi, khoái cảm mãnh liệt lan khắp toàn thân cậu, cậu hiện tại không có chút nào hy vọng Trịnh Cảnh Đồng đi ra ngoài, tuy rằng vẫn có chút trướng, vẫn là hơi có chút đau, thế nhưng nhiều hơn là khoái cảm.

Thấy A Bảo chậm rãi tiến vào trạng thái Trịnh Cảnh Đồng liền nhanh hơn tốc độ, y từ chậm rãi trừu sáp biến thành trừu sáp nhanh chóng, huyệt khẩu nhỏ sưng đỏ phun ra nuốt vào phân thân tím đỏ của y, thời điểm phân thân rút ra bên ngoài liền mang ra một chút thịt màu phấn hồng, nhìn qua đặc biệt dâm mỹ, thêm vào có thuốc bôi trơn sáng lấp lánh thủy nhuận phụ trợ, nửa người dưới của hai người nhìn qua thực sự là dâm loạn đến rối tinh rối mù.

Bên trong tiểu huyệt của Phó A Bảo vừa ướt lại vừa nóng, vừa nhỏ lại vừa chặt, khiến Trịnh Cảnh Đồng tiêu hồn không thôi, thoải mái tới mức giống như muốn lên trời, y xưa nay đều không có thoải mái như vậy, từng chút lại từng chút, eo Trịnh Cảnh Đồng giống như motor chạy bằng điện tiến lên không ngừng.

"A —" Phó A Bảo đột nhiên liền bắn đi ra, Trịnh Cảnh Đồng thậm chí đều không có giúp cậu ma sát phân thân, cậu chỉ dựa vào điểm mẫn cảm mặt sau liền bắn đi ra, khoái cảm thực sự quá cường liệt, cậu căn bản nhịn không được.

Cậu bắn ra không lâu sau Trịnh Cảnh Đồng từ trong thân thể cậu lui ra, Phó A Bảo co rằng chuyện tối nay cũng đã kết thúc, bởi vì cậu đã bắn ra, đã thoải mái qua, hoàn toàn khong có cảm giác Trịnh Cảnh Đồng mới làm được 1 nửa, thời điểm cậu thở phào nhẹ nhõm nằm ở trên giường thở dốc đột nhiên một chân bị Trịnh Cảnh Đồng kéo lên.

Trịnh Cảnh Đồng kéo một chân Phó A Bảo lên trên, để cả người Phó A Bảo biến thành nằm nghiêng, sau đó y khóa trên một đùi của Phó A Bảo, đem một đùi khác kéo lên, trực tiếp nghiêng đâm vào tiểu huyệt của Phó A Bảo.

Động tác này so với vừa nãy kích thích hơn nhiều, Phó A Bảo trợn to hai mắt, chưa kịp đợi cậu kháng nghị lên tiếng trong miệng liền phát ra tiếng rên rỉ dâm đãng, cậu vừa mới bắn qua, nhưng lập tức lại có khoái cảm mãnh liệt, Trịnh Cảnh Đồng bắt được điểm mẫn cảm của cậu, mỗi một lần đều đâm tới nơi đó, thanh âm cậu liên tục phản đối đều nói không ra, bởi vì thật sự quá sung sướng.

Lại qua nửa tiếng, Phó A Bảo lại bắn ra lần nữa, cậu hoàn toàn ăn không tiêu, làm tiếp nữa cậu liền không được, vì thế trong miệng nói cầu xin: "Em không xong rồi, em không thể cùng nữa, Cảnh Đồng anh lui ra ngoài đi, không xong rồi, em dùng tay giúp anh làm được không? Không được thì em dùng miệng cũng được, nhanh kết thúc đi, em thật sự đã không được rồi……"

Nghe được hai chữ "dùng miệng" này Trịnh Cảnh Đồng nhận lấy kích thích cường liệt, tốc độ của y nhanh chóng hơn tiến lên, nhanh chóng trừu sáp mấy chục cái sau đó mới lưu luyến không rời rút phân thân của

mình ra.

Bởi vì vừa mới nghe được Phó A Bảo nói dùng miệng, y liền ma xui quỷ khiến xuống giường đi tới bên kia giường, dùng ngón tay nhấc cằm Phó A Bảo lên, sau đó đỡ lấy phân thân của mình đem đỉnh để trên môi Phó A Bảo, sau khi ma sát vài cái lượng tinh dịch lớn phun ra, bắn đầy trên môi cùng hai má Phó A Bảo, rất nhiều nhỏ xuống chảy đến cằm, cổ cùng trên giường.

Cả người Phó A Bảo đều choáng váng, cậu hoàn toàn buông tay chống cự, chỉ muốn Phó A Bảo thoải mái một chút kết thúc, chỉ cần có thể kết thúc cậu chuyện gì cũng có thể đáp ứng, nam nhân này tinh lực thật sự quá dồi dào, cậu hoàn toàn không chịu nổi.

Ái tình lần đầu tiên chân chính tốt đẹp lại kích thích cuối cùng kết thúc, hai người đều vô cùng thỏa mãn, tuy rằng Phó A Bảo là thỏa mãn hơi quá……

Đây là lần ái tình điên cuồng đầu tiên của hai người từ khi ở chúng đến nay, rốt cuộc đánh ngay ở gôn của mình, Phó A Bảo hiện tại cả người đều là hư thoát, cậu xưa nay cũng không biết chuyện như vậy lại kích thích như thế, rất thoải mái, thoải mái khiến người ta sợ hãi, vừa mới bắt đầu có chút đau, nhưng là, trong chốc lát cũng chỉ còn sót lại có thư thái, đầu óc toàn bộ đều trống rỗng, ngoại trừ "làm" không có nghĩ đến cái khác.

"A Bảo, anh yêu em." Trịnh Cảnh Đồng ôm Phó A Bảo thổ lộ, y rốt cục chiếm được người yêu, đời này chưa từng thỏa mãn như thế, liền cảm giác giống như chiếm được toàn bộ thế giới vậy, rất hạnh phúc, rất hạnh phúc, rất hạnh phúc……

"Hừmmm, anh không yêu em còn có thể yêu ai? Anh đương nhiên chỉ có thể yêu em thôi!" Phó A Bảo lắc lắc mặt ngạo kiều vô cùng, cậu mới sẽ không thừa nhận chính mình lại thích Trịnh Cảnh Đồng thêm một chút đâu!

"Đúng, trừ em ra anh không có người khác có thể yêu, cả thế giới người anh yêu nhất là em."

"Hừmmmm!"

……

Hai người này đang ngọt ngọt ngào ngào, toàn bộ Trịnh gia đều nhất phái hài hòa, tất cả mọi người đang ăn mừng hỉ sự này, một nhà khác lại là một phen cảnh tượng khác, đó chính là Lưu gia, ba người Lưu gia đang ăn cơm tối, vừa ăn vừa thảo luận lễ cưới hôm nay.

Trên thư mời rất rõ ràng, hôn lễ chỉ làm buổi trưa, cho nên khách nhân bình thường đều sau khi party kết thúc liền rời đi, cũng chỉ 2, 3h, chậm một chút cũng là hơn 3h, Lưu gia một chút không có năng lực nhìn nhận, không, cũng không phải không có năng lực nhìn nhận, bọn họ chính là da mặt dày, vẫn kéo a kéo, kéo dài tới gần 5h, đã nghĩ Trịnh gia giữ bọn họ lại ăn tối, cuối cùng thực sự không có được chào đón mới không cam lòng trở về.

Kỳ thực Lưu Khải đã sớm muốn về, thế nhưng con gái và vợ không chịu, ông cũng chỉ thể theo các bà, ông kỳ thực vốn rất tán đồng với kế hoạch của con gái và vợ, thế nhưng qua hôn lễ này lại bắt đầu do dự.

Cuộc hôn lễ này vô cùng long trọng, hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của ông, Trịnh gia và Phó gia đều đối với cuộc hôn nhân này rất coi trọng, nhiều người chứng kiến như vậy, hai nhà có thể đem chuyện làm ăn là tới lớn như vậy khẳng định cũng không phải người hồ đồ, nói không chừng cũng sớm đã cân nhắc đến vấn đề người thừa kế, đôi tân nhân kia nhìn qua lại ân ái như vậy, ông cảm thấy con gái mình hẳn là không có chỗ trống chen chân.

Vì thế ông trải qua đắn đo suy nghĩ sau đó khuyên nhủ: "Nếu không chuyện kia chúng ta coi như xong đi, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không có khả năng lắm, lúc trước chúng ta nghĩ đến quá đơn giản."

Lưu Giai Giai mất hứng: "Vốn là một chuyện đơn giản được chứ! Chẳng lẽ còn có phức tạp gì sao? Không phải là sinh con, Phó A Bảo không thể sinh, con thay cậu ta sinh một đứa làm sao chứ, đó là giúp cậu ta kos khăn được chứ, bằng không Trịnh gia sau này không có con trai đều đổ lên đầu cậu ta, con nói sau đó cậu ta nói không chừng còn muốn cảm ơn con đấy!"

"Giai Giai!" Từ Thanh dùng đũa gõ gõ bàn, "Nói chuyện thế nào vậy! Thời gian này dạy dỗ con lâu như vậy làm sao vẫn là như vậy? Con nghe một chút con nói cái gì thế, giáo dưỡng đâu? Đều nói phải thục nữ, bộ dáng này của con để người Trịnh gia thấy được làm sao bây giờ? Bọn họ có thể thấy cái đức tính này của con!"

Tuy rằng bà tán thành cách nói của con gái, thế nhưng không thích thái độ cùng cách nói chuyện của con gái, ở trong nhà đối với bọn họ đúng là không sao cả, ở bên ngoài như vậy không thể được, nghĩ mặc dù nghĩ như vậy, thế nhưng không thể nói với người khác a, nếu như bình thường không dưỡng thành thói quen, dựa theo tính cách của con gái vẫn đúng là không biết một ngày kia sẽ không cẩn thận nói lộ hết ra.

"Nha." Lưu Giai Giai chẹp chẹp miệng.

Từ Thanh nheo mắt lại: "Không vội, việc này chúng ta chậm rãi tính toán, dù sao Phó A Bảo này cũng không sinh con được, chúng ta gấp cái gì, chúng ta có nhiều thời gian."

---

*Chúc các thím ăn thịt xong ngủ ngon:***********

99. Chương 99

Trong hôn lễ mời không ít truyền thông tới, hôm sau quả nhiên liền có tin tức.

Kỳ thực xế chiều hôm đó liền đăng, bất quá hôm sau mới đăng đầu đề, hai nam nhân cử hành hôn lễ long trọng như vậy, trên mạng muốn không náo nhiệt cũng không được.

Bình luận đại đa số tương đối tốt, chủ yếu nhất vẫn là hình ảnh hai nhân vật chính đều phi thường đẹp, đối với người đẹp mọi người đều phi thường khoan dung, bất luận làm cái gì bọn họ đều cảm thấy tốt đẹp, nhưng có vài người không phải đứng ngoài đám đông nhé.

Đương nhiên có phê bình, nhưng cũng không phải chủ yếu, muốn mắng người tại thời điểm hai điểm vừa bắt đầu công khai tình cảm đã mắng xong, hiện tại hai người kết hôn, thái độ yêu đương phi thường chân thành, cùng ấn tượng với rất nhiều người trong giới đồng chí không giống, khiến cho người ta có một loại cảm giác rất tốt đẹp, cho nên đại đa số mọi người đều chúc phúc, thậm chí rất nhiều người lúc trước phản đối cũng đăng chúc phúc, nếu chân tâm thực lòng sinh sống, bọn họ cũng không có gì để nói.

Phó A Bảo đối với mấy bình luận này phi thường hiếu kỳ, còn bảo Trịnh Cảnh Đồng cầm điện thoại di động đọc rất nhiều comment, Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên đều chọn cái tốt để đọc, Phó A Bảo nghe tới mức tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Từ sau khi tham gia hôn lễ long trọng kia Từ Thanh vẫn luôn bồi dưỡng thái độ đúng mực của con gái, bà cảm thấy bọn họ có nhiều thời gian, đầu tiên muốn đem con gái dạy dỗ tốt, dạy thành dáng vẻ Trịnh gia yêu thích, sau đó mới tiến hành bước kế tiếp, bằng không cái gì cũng đều là hư không, bọn họ cũng không thể ra trận mà không chuẩn bị vũ khí, cơ hội chỉ có một lần, chỉ được thành công không được thất bại.

Từ Thanh thực là nghe được, cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng thích nhất là con gái ôn nhu hiền thục, Trịnh Cảnh Đồng trước khi kết hôn với Phó A Bảo bọn hộ vẫn là từng trong âm thầm chuẩn bị kết thân cho y, chỉ là không có thành công, có người nói mục tiêu đều là tiểu thư khuê các, dòng dõi ngược lại không quan tâm thế nào, chỉ cần là con gái ôn nhu đứng đắn hiểu biết lễ phép là được.

Sau vài tuần dạy dỗ Từ Thanh cảm thấy con gái có tiến bộ lớn, nói chuyện cùng hành vi xử sự xác thực ôn hòa đứng đắn hơn rất nhiều, không giống như trước đây bạo ngược chuyên quyền ríu ra ríu rít, tuy rằng bà biết là giả bộ, thế nhưng giả bộ tới mức dáng vẻ rất tốt, bà rất thỏa mãn rồi.

Bất quá bà lại không nghĩ tới một vấn đề, con gái giả bộ đã gần như đạt tiêu chuẩn, nhưng chỉ là bình hoa mà thôi, nhìn qua rất xinh đẹp, kỳ thực bản lĩnh gì cũng không có, đã tốt nghiệp đại học nhưng không có công việc, cả ngày không có việc gì, cái gì cũng không biết, ngay cả tiến vào công ty nhà mình cũng không giúp được gì, nữ nhân ngực lớn nhưng không có đầu óc như vậy Trịnh gia đoán chừng không lọt mắt, dù sao gia thế nhà bọn họ cũng không có tốt tới mức có thể khiến Trịnh gia quên đi điểm ấy.

Kỳ thực vốn là có thể, thế nhưng hiện tại công ty bị Trịnh thị thu mua, nhân sự làm biến động thật lớn, Trịnh thị đối với thu mua lần này phi thường xem trọng, đối với quản giáo công ty bọn họ phi thường nghiêm ngặt, Lưu Giai Giai muốn trà trộn vào công ty đeo cái chức vụ an nhàn không làm việc chỉ lấy lương cũng không được.

Thế là Từ Thanh chỉ có thể nghĩ cách khác, thậm chí đã bắt đầu bồi dưỡng các loại hứng thú yêu thích của con gái, khiêu vũ gì đó a, đàn dương cầm gì đó a, kéo violong gì đó a, vân vân và mây mây.

Nhưng loại chuyện này đòi hỏi năng khiếu nghệ thuật cho dù hiện tại muốn luyện cũng không kịp, tuổi của Lưu Giai Giai đã có chút lớn.

Thế là sau mấy tuần bận rộn Từ Thanh liền từ bỏ, con gái quá ngốc, các thầy giáo thật sự là dạy không tốt.

Cuối cùng Từ Thanh nghĩ đến một biện pháp, nói để con gái bắt đầu vẽ vời, cũng không phải thật sự để cô vẽ, chính là tốn ít tiền tìm vài thương thủ (*) nhìn qua cũng không tệ lắm, đem tác phẩm của bọn họ giả vờ là con gái vẽ, bà nghĩ ra rồi, qua một thời gian nữa phải làm một triển lãm tranh cho con gái, không vì kiếm tiền cũng không phải vì cái khác, chính là muốn đem danh tiếng con gái có tài truyền đi, thể diện vẻ vang mà.

(Thương thủ: người làm hộ, người thi hộ)

Lưu Giai Giai phi thường yêu thích chủ ý ngày của mẹ cô ta, công việc này không cần cô ta tự mình động thủ, nhưng có thể có danh tiếng thực sự, cô ta cảm thấy biện pháp này quả thực rất tốt.

Ngoại trừ "bồi dưỡng" sở trường cá nhân của Lưu Giai Giai tăng thể diện bên ngoài, thời gian còn lại Từ Thanh đều nghĩ làm thế nào để tạo mối quan hệ với Trịnh gia, bà hai trên ba ngày đều muốn tặng quà, thỉnh thoảng Vu Thư tâm tình tốt liền sẽ gặp mặt bà, hai nhà cũng coi như có chút quan hệ qua lại không mặn không nhạt.

Từ Thanh thỉnh thoảng còn ở trước mặt Vu Thư nói về Lưu Giai Giai một chút, nói Lưu Giai Giai cảm kích Trịnh Cảnh Đồng, nói Lưu Giai Giai thích trẻ con vân vân mây mây.

Lưu Khải cảm thấy vợ và con gái quả thực chính là liên tha liên thiên, từ sáng đến tối đều suy nghĩ cái gì a, chuyện đứng đắn gì cũng không làm, chỉ toàn nghĩ tới đi làm tiểu tam thế nào.

Nếu quả thật có thể thuận lợi sinh ra người thừa kế của Trịnh gia, để con gái đi làm tiểu tam hắn cũng đồng ý, thế nhưng vấn đề là, thật sự có thể thuận lợi như vậy sao? Hắn càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này quá mơ hồ, tính có thể thao tác quá thấp, hắn cảm thấy hai người kia trong nhà đều đã ma chướng (*) rồi.

(Ma chướng: chướng ngại do ma quỷ gây ra)

Hắn hết khuyên lại khuyên, nhưng căn bản vô dụng, hai người khư khư cố chấp, hắn nói phản đối hai người còn muốn tức giận.

Quên đi, thuận theo tự nhiên đi, hắn bây giờ nói hai người cũng không nghe, dù sao việc này đoán chừng không thể thành, sinh con cũng không phải chuyện mong muốn đơn phương, một người không thể sinh con được, phải biết cơ hội hai người đơn độc ở chung là phi thường khó được, hắn đoán con gái hắn cả đời cũng không có cái vận may này.

Sau khi từ biệt Lưu gia không đề cập tới, Trịnh gia gần đây có chút khẩn trương, bởi vì bụng Phó A Bảo rốt cục lớn lên, đã vô cùng rõ ràng, hiện tại đã sáu tháng, mặc quần áo gì cũng không giấu được, cho nên Phó A Bảo công ty cũng không tới được nữa, chỉ có thể ở trong nhà dưỡng thai, người cả nhà đều nhìn chằm chằm vào cậu, chỉ sợ cậu có sơ suất.

Mà các loại phản ứng mang thai cũng tại thời điểm này thể hiện ra ngoài, Phó A Bảo đã không còn tiếp tục nôn nghén, thế nhưng thân thể lại xuất hiện các loại triệu chứng khác.

Chuột rút trở nên bắt đầu thường xuyên, mỗi ngày cẳng chân đều vô cùng mỏi trướng, nhất định phải làm xoa bóp mới có thể hơi hơi thuyên giảm một chút.

Thường xuyên cảm thấy hoảng sợ, thời điểm rời giường thỉnh thoảng sẽ đột nhiên mắt tối sầm lại, thể lực bắt đầu trở nên kém đi, làm cái gì cũng đều cảm thấy mệt mỏi, hơn nữa trở nên ngủ càng nhiều.

Cân nặng cũng bắt đầu cấp tốc tăng lên, hai tháng tăng 20 cân *(=10kg)*, đây là chuyện khiến Phó A Bảo phát điên nhất.

Cậu luôn luôn tự xưng là mỹ nam tử, bụng mập thì thôi, mang thai con hết cách rồi, dù sao vẫn nhô lên, nhưng khuôn mặt, cánh tay, đùi, cẳng chân cũng mập lên, nguyên bản khuôn mặt nhỏ thanh tú hiện tại đã biến thành thịt viên nhỏ, vừa ngắt một cái là có thể ngắt đến thịt, quả thực không thể được rồi!

Trịnh Cảnh Đồng ngược lại rất thích, dáng vẻ Phó A Bảo hiện tại tròn tròn mập mập phi thường đáng yêu, có chút có da có thịt, thời điểm ôm rất thoải mái, nhéo thế nào cũng không nhéo đủ, rất mềm mại.

Từ sau chuyện đêm tân hôn lần đó hai người trong lúc đó liền tiến hành chiến tranh lạnh vài tuần, đương nhiên, Trịnh Cảnh Đồng vẫn rất nóng, chỉ có một mình Phó A Bảo sinh hờn dỗi, cậu vẫn nói Trịnh Cảnh Đồng ngày đó rất quá đáng, cậu đều nói không muốn y không được rồi mà Trịnh Cảnh Đồng còn tấn công liên tục, còn dùng tư thế xấu hổ như vậy.

Trịnh Cảnh Đồng trong lòng ủy khuất a, y thật vất vả ăn được một bữa sao nhịn được a, hơn nữa khi đó A Bảo không phải cũng cảm thấy rất thoải mái sao, hôm sau lúc thức dậy liền bắt đầu chiến tranh lạnh với y, ai……

Bất quá A Bảo không bao lâu liền không nhịn được, y phát hiện nhu cầu phương diện kia của cậu càng ngày càng mãnh liệt, y trưng cầu ý kiến qua Lưu Việt, Lưu Việt nói quan hệ với mang thai, phụ nữ có thai chính là tính dục khá mạnh, luôn nhẫn nhịn đối với thân thể không tốt, hơn nữa nam nhân vốn là không quá nên nhẫn nhịn.

Thế là Trịnh Cảnh Đồng lại ăn Phó A Bảo vài lần, y còn đặc biệt phát hồng bao cho Lưu Việt, cảm tạ biểu hiện xuất sắc của hắn.

Hai người gần như mỗi cuối tuần làm một lần, chỉ là tư thế phần lớn khá bình thường, Trịnh Cảnh Đồng không dám xằng bậy, bụng Phó A Bảo càng ngày càng lớn, sơ ý một chút liền dễ dàng xảy ra chuyện.

Hiện tại mang thai vừa 6 tháng, Trịnh Cảnh Đồng liền quyết định nhẫn nhịn không làm, y dùng tay giúp Phó A Bảo biểu đạt, sợ mình súng thật đạn thật tới thời điểm không nhịn được dùng sức quá mạnh.

Vốn là hết thảy đều rất mỹ mãn, nhưng trên mạng đột nhiên xuất hiện lời kỳ quái, nói là hôn nhân của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng xuất hiện nguy cơ, mới tổ chức hôn lễ hai tháng mà thôi.

Kỳ thực loại ngôn luận này ngược lại cũng không phải vô duyên vô cớ không có căn cứ, là bởi vì Phó A Bảo đã hai tháng không có tới Trịnh thị làm, trong công ty rất nhiều người đều đang suy đoán, vợ ông chủ của bọn họ cãi nhau với ông chủ, cho nên ông chủ đem bà chủ đuổi khỏi Trịnh thị.

Đồn đại này càng ngày càng mơ hồ, bất quá bản thân Trịnh Cảnh Đồng chẳng biết, bởi vì căn bản không ai dám nói cho y biết, ngay cả trợ lý của y Vu Cần cũng không dám nói, biết trên mạng có tin tức hắn mới biết chuyện này.

Trên mạng nói cái gì cũng có, có nói là bởi vì con nối dõi, có nói là Trịnh Cảnh Đồng có mới nới cũ, còn có nói Phó A Bảo không hiếu thảo với cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng…… Các loại đồn đại lung ta lung tung bay đầy trời.

Trịnh Cảnh Đồng trong lòng thật sự là đờ mờ đờ mờ, đây đều là clgt, là đứa nào bắt đầu loại bát quái tẻ nhạt này, tình cảm của y và A Bảo vẫn tốt, con trai của bọn họ cũng sắp chào đời, đứa nào thiếu muối quấy rối hả! Quả thực không muốn để cho bọn họ tốt!

A Bảo đang mang thai, vạn nhất nhìn thấy tức giận chọc tức thân thể thì thực sự tốt thế nào được!

Không trách hai ngày nay luôn nhận được điện thoại của bạn bè hỏi chuyện kết hôn, nguyên lai vấn đề ở đây a!

Những người khác hai nhà Trịnh Phó ngược lại không sao cả, bọn họ vẫn cứ vui vẻ của bọn họ, mấy cái đồn đại lung ta lung tung này cũng không cần để ý tới, chờ A Bảo sinh con ra lại tiếp tục tới công ty sau đó đồn đại tự sụp đổ, hiện tại không cần quan tâm vớ vẩn.

Từ Thanh và Lưu Giai Giai không biết tin đồn này bắt đầu từ ai, thế nhưng bọn họ cảm thấy tin tức này rất tốt, vốn không biết phải tạo cơ hội như thế nào phá hoại hai người kia, hiện tại cái gì cũng không cần làm thì có cơ hội tốt dâng tới cửa, hai người trong lòng đều đắc ý, cảm thấy phải bắt đầu hành động, hiện tại chính là cơ hội tốt.

100. Chương 100

Tháng 12 nhiệt độ của A thị tương đối thấp, thêm vào Trịnh gia ở trên giữa sườn núi, nhiệt độ càng thêm thấp, trong phòng mặc dù có khí ấm, nhưng Phó A Bảo không thể từ sáng đến tối đều ở trong phòng, phụ nữ có thai cũng phải đi ra đi dạo vận động một chút, cấu tạo thân thể vốn không giống với phụ nữ, gánh

nặng lớn hơn nhiều, thên vào hơi ẩm trên núi tương đối nặng, người Trịnh gia đang suy nghĩ có nên để A Bảo chuyển tới chỗ ở mới hay không, tới chỗ khá khô ráo ấm áp, Trịnh gia vừa lúc ở ôn tuyền thiên nhiên vùng phụ cận có một biệt thự, phụ nữ có thai cũng không nhất định thích hợp tắm suối nước nóng, thế nhưng nhiệt độ chỗ đó hơi cao hơn một chút, khá thích hợp cho A Bảo an dưỡng.

Thế là sau khi mọi người thương lượng chuẩn bị người toàn gia đều chuyển đi, ở chỗ nào đều ở chỗ đó, thân thể A Bảo trước tiên gấp rút đi.

Từ Thanh đuổi theo tới đúng dịp, hai ngày trước khi Trịnh gia dọn đi thì tới cửa, bà ta đã tới nhiều lần quen cửa quen nẻo, lần này nhìn thấy bát quái trên mạng liền cảm thấy là cơ hội tốt, muốn nhân cơ hội đến nói với Vu Thư chuyện đứa con một chút, bà ta không đưa theo Lưu Giai Giai đến, bà ta cảm thấy phải trước tiên thăm dò ý tứ, chờ tới gần như có chút đầu mối mới mang con gái tới, vừa vặn thừa dịp khoảng thời gian này đem con gái dạy dỗ tốt.

Bình thường cũng còn tốt, thế nhưng gần đây bụng của A Bảo càng lúc càng lớn, tình trạng thân thể càng ngày càng nhiều Vu Thư liền có chút phiền lòng, bà đầy tâm tư đều tại trên người A Bảo không muốn gặp khách, bà nhìn ra được Từ Thanh có ý tứ nịnh bợ bà, thật sự không có tâm tư gì ứng phó, nghĩ gặp mặt lần này thôi, dù sao hai hôm nữa liền muốn chuyển nhà, lỗ tai cũng liền thanh tĩnh.

Lúc đó bởi vì Từ Thanh nói lời chúc phúc với con trai, cho nên Vu Thư tâm tình tốt liền coi trọng Từ Thanh một chút, ai biết đây là miếng cao dán trên da chó xé không được, đến một lần lại tới, đến một lần lại tới, bà luôn không tốt đột nhiên liền không thân cự tuyệt gặp khác, cũng không quá lễ phép, lần này dọn nhà đúng là một cơ hội tốt.

Từ Thanh là thứ 7 tới, Trịnh Cảnh Đồng cũng ở nhà, lúc y xuống lầu pha nước trái cây cho A Bảo đối mặt với Từ Thanh, khách khí hỏi thăm một chút sau đó liền đi lên lầu.

Từ Thanh đây là lần thứ hai gặp người thật Trịnh Cảnh Đồng, lần đầu tiên là tại hôn lễ, bà ta lúc trước tới Trịnh gia nhiều lần nhưng đều không gặp Trịnh Cảnh Đồng, lần thứ hai nhìn thấy chỉ cảm thấy cả người khoan khoái, con gái bà ta phải xứng với nam nhân như vậy, bộ dạng tốt, gia thế tốt, năng lực lại xuất chúng, con rể như vậy thực sự là đốt đèn lồng cũng không tìm thấy, thực sự là càng nhìn càng vừa lòng, trong lòng không khỏi mơ tưởng viển vông, chờ con gái sinh ra con của Trịnh gia, tất cả sau này của Trịnh gia đều là của bọn họ rồi.

Nhà bọn họ cũng có tiền, nhưng không thể so sánh với Trịnh gia, mỗi lần đến đều hâm mộ kinh khủng, hơn một nửa đỉnh núi này đều là của Trịnh gia, dưới núi chính là bệnh viện của Trịnh gia, biệt thự Lưu gia của bọn họ đơn giản thực sự không thể so sánh với cái này.

Bà ta nghĩ qua một đoạn thời gian ngắn mở triển lãm tranh cho con gái có thể mới người Trịnh gia đến xem, đến thời điểm cũng có thể cùng Trịnh Cảnh Đồng Vu Thư nói nhiều hơn về ưu điểm của con gái, bất quá đây là chuyện sau đó, không phải mục đích chủ yếu của hôm nay.

Vu Thư cảm thấy Từ Thanh nhìn lên lầu có chút kỳ quái: "Làm sao vậy?" Vừa nãy Cảnh Đồng đi xuống làm gì sao, sao mà cứ liên tục nhìn chằm chằm lên lầu vậy.

Từ Thanh phục hồi tinh thần lại cười nói: "Không sao, chính là em kỳ quái, sao em đến nhiều như vậy đều không có gặp vị Phó gia kia? Gần đây em thấy trên mạng có vài đồn đại, liền có chút lo lắng."

A Bảo mang thai không thể tùy tiện nói cho người khác biết, Vu Thư không thể làm gì khác hơn là tùy tiện ứng phó nói: "A Bảo nó gần đây thân thể không tốt lắm, cho nên không đi ra ngoài, đang ở trong nhà hảo hảo dưỡng." Bà không muốn cùng Từ Thanh nói quá nhiều chuyện liên quan tới A Bảo.

Từ Thanh chịu ảnh hưởng của comment trên mạng, thêm vào lại nghe Vu Thư hình như không quá nguyện ý nói chuyện này, thì càng thêm tin vào lời đồn trên mạng, xem ra Trịnh gia và Phó A Bảo quả thật có hiềm khích, bà ta cảm thấy đây là một cơ hội tốt, bà ra cần phải đứng ở Vu Thư bên này thay Trịnh gia nói chuyện.

Vì thế Từ Thanh nhíu nhíu mày nói: "Làm sao mà vừa kết hôn liền sinh bệnh a, bệnh này của cậu ấy có nghiêm trọng không a? Có thể truyền nhiễm hay không a? Cái này trước đây đã có hay là sau khi kết hôn mới có?"

Lời này quả nhiên là giết tâm, Vu Thư lập tức liền cau mày, nói chuyện như thế nào vậy hả!

A Bảo bây giờ là bảo bối nâng trong lòng bàn tay của nhà bọn họ, bà ta có ý gì a! Nói là A Bảo không may mắn hay là làm sao?

Còn bệnh truyền nhiễm, ngươi mới có bệnh truyền nhiễm đấy! Cả nhà ngươi đều có bệnh truyền nhiễm!

Vu Thư mặc dù trong lòng đang rất tức giận, nhưng không có biểu hiện quá rõ ràng, bà là người có tu dưỡng, đối phương chỉ là hỏi một chút mà thôi, cái khác cũng chưa nói, bà nổi giận cũng không tốt lắm, bất quá sắc mặt vẫn là lạnh xuống: "A Bảo nó chính là thân thể không tốt lắm mà thôi, sao có thể kéo tới bệnh truyền nhiễm chứ."

Sau đó Vu Thư liền nghĩ đến mấy lời đồn đại trên mạng kia, liền hỏi Từ Thanh: "Cô không phải là tin mấy lời nói hưu nói vượn trên mạng kia đi, A Bảo nó rất tốt, nhà chúng tôi đều thích nó, thích vô cùng, mấy lời trên mạng kia không biết là ai bịa đặt, để tôi tra ra được nhất định phải xử đẹp người đó!"

Từ Thanh cũng phân rõ không ra lời này của Vu Thư là thật hay giả, nghĩ thầm Trịnh gia có lẽ là kiêng kỵ thế lực của Phó gia, có một thông gia như thế cũng không không dễ làm, nói chuyện làm việc cũng phải cẩn thận, Phó gia không phải gia đình tùy tùy tiện tiện, chính là lấy gia thế của Trịnh gia cũng phải cẩn thận cân nhắc, đắc tội rồi cũng không phải dễ thu dọn, huống hồ gần đây bà ta cũng nghe nói, Phó gia đang chuẩn bị cùng Hạ gia thông gia đấy, vậy thì càng không dễ làm.

Từ Thanh sau khi não bổ xong cảm thấy Vu Thư cũng là có nỗi đau của mình, vì thế liền tránh không nói chuyện tới đề tài này, bà ta cảm thấy hẳn là nói chuyện trẻ con.

Bà ta nhìn trên lầu một chút sau đó nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ, kỳ thực có một việc em vẫn muốn hỏi, thế nhưng thật không tiện, cũng không biết có nên hỏi hay không."

Vu Thư thấy bà ta ấp a ấp úng, hơn nữa mắt đảo lia lịa, liền cảm thấy không phải chuyện tốt đẹp gì, liền lạnh nhạt nói: "Cô nếu như cảm thấy khó xử thì đừng hỏi nữa, tôi cũng không tiện miễn cưỡng cô."

Từ Thanh bị nghẹn một hồi, còn để bà ta tiếp tục thế nào đây?

Vu Thư là bởi vì chuyện vừa nãy của A Bảo tức giận rồi, thế nhưng Từ Thanh cho rằng Vu Thư là không thích thái độ ấp a ấp úng này của bà ta, ngô, xem ra phương thức nói chuyện này của mình cũng không thích hợp bày ra ở Trịnh gia.

Vì thế Từ Thanh sửa sang lại tâm tình liền trực tiếp hỏi: "Tỷ tỷ, Trịnh gia các chị thông gia với Phó gia, chuyện tốt đúng là một chuyện tốt, tôi thấy tình cảm của 2 Cảnh Đồng và A Bảo hai đứa cũng rất tốt."

Vu Thư nghe đến đó tâm tình hơi thoải mái một chút.

"Ừ." Bà hơi hơi gật gật đầu, "Hai đứa nó tình cảm xác thực rất tốt." Bà nói xong trong lòng còn có chút ngọt, con trai gần đây hình như có chỗ đột phá, tình cảm với A Bảo càng ngày càng tốt, quả nhiên có con chính là tốt, tình cảm vợ chồng tiến triển mãnh liệt, trước khi kết hôn bà còn lo lắng cái lọ cái chai, không nghĩ tới con trai còn rất bản lĩnh, không bao lâu liền tóm được A Bảo.

Bất quá "Ngược lại" là có ý gì a, đây là còn có đoạn sau?

"Tình cảm này tốt hẳn là có chỗ tốt, bất quá có một vấn đề, hai nam nhân nhưng không có con được, tỷ tỷ chị chỉ có một đứa con trai Cảnh Đồng này, vậy cháu trai sau này làm sao bây giờ a? Nghĩ tới đây em liền lo lắng thay chị, Phó gia cũng không phải lo, nhà bọn họ có hai đứa con trai, bé không được còn có lớn, em còn nghe nói, con trai lớn của Phó Minh gần đây đi lại với thiên kim của Hạ gia, Phó gia bọn họ thực là không cần lo lắng, Trịnh gia các chị thật là tốt thế nào đây, tỷ tỷ, chị hồi đó không nghĩ tới vấn đề này a?"

Vu Thư tâm nói, việc này còn cần cô bận tâm sao, trong bụng A Bảo của chúng tôi liền có một có được hay không! Bất quá bà không thể nói, ai, sau này chờ đứa nhỏ sinh ra cũng chỉ có thể nói là mang thai hộ không thể nói là A Bảo sinh, bằng không thật sự muốn náo động phiên thiên, bà không muốn A Bảo bị coi là quái vật vây xem.

Ai, càng là một tiếc nuối.

"Con tóm lại sẽ có, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như thế, tìm người mang thai hộ là được, trên tin tức đều có mà, nước ngoài rất nhiều người đều tìm mang thai hộ, muốn mấy đứa liền có bấy nhiêu đứa, rất tiện, cái gì cũng không cần bận tâm." Vu Thư không quá để ý nói.

Từ Thanh trong lòng giật mình, quả nhiên bị bà ta đoán trúng, Trịnh gia xác thực muốn tìm mang thai hộ, bà phải ra tay trước mới chiếm được lợi thế! "Em nói này tỷ tỷ, không phải em nói lung tung, những nữ nhân mang thai hộ kia không có mấy người tốt, nữ nhân tốt thuần thuần khiết khiết sạch sẽ có thể mang thai hộ? Mang thai mười tháng, con gái gia đình tốt làm sao sẽ làm chuyện như vậy? Gen hơn nửa không hề tốt đẹp gì, tỷ tỷ chị cần phải suy nghĩ kỹ một chút."

Vu Thư không nghe rõ, bình thường hai người đàn ông kết hôn, nhất định là không có con, vậy cũng chỉ có thể đi làm mang thai hộ hoặc nhận nuôi, bằng không thì phải làm sao?

A Bảo nhà bọn họ là tình huống đặc biệt, đâu phải ai cũng có thể may mắn như vậy.

Hơn nữa bà cũng không có cảm giác mang thai hộ có chỗ nào không tốt, nếu như A Bảo thật sự không sinh được, vậy thì hai người khác nhau mang thai mỗi người một đứa, hai người ba người cũng được, trong nhà trẻ con nhiều cũng nuôi được, có cái gì không được chứ? Như thế nào liền nói gen có vấn đề, từ đâu tới nhiều chú ý như vậy.

Bất quá bà nghe một chút xem Từ Thanh có cái ý kiến bất đồng gì, vì thế bất động thanh sắc hỏi: "Vậy cô cảm thấy tôi nên làm như thế nào?"

Từ Thanh cho rằng Vu Thư mắc câu liền nhỏ giọng nói: "Nam nhân điều kiện như Cảnh Đồng nhà chị cũng không nhiều, không phải em nói, chỉ cần nó vung tay lên, có bao nhiêu thiếu nữ muốn vì nó sinh con chứ, chị hoàn toàn có thể chọn một người thật sinh đẹp, xuất thân gia thế giáo dưỡng đều không tệ sinh ra một đứa bé cho Cảnh Đồng nhà chị, gen tốt, sạch sẽ, sau này cũng yên tâm, nói thế nào Trịnh gia các chị cũng là có máu mặt, mẹ đứa nhỏ cũng không thể quá tùy tiện, mang thai hộ rất đáng sợ, mẹ đứa nhỏ là một nữ nhân không quen biết, nói ra đâu có con gái gia đình tốt nào sinh ra đứa nhỏ có mặt mũi."

"Tỷ tỷ chị ngẫm lại xem, nếu như sau này có người hỏi đứa nhỏ mẹ là ai, chị bảo đứa nhỏ nói thế nào? Nó không nói được, có một người mẹ có thân phận, nó cũng có mặt mũi, sẽ không bị trẻ con khác bắt nạt coi thường."

Lời này nghe vào hình như đều là suy nghĩ của Trịnh gia bọn họ, nếu như đầu óc ngu muội phỏng chừng sẽ tin lời này, nói không chừng còn cảm thấy Từ Thanh là một người tốt, đặc biệt suy nghĩ vì Trịnh gia bọn họ.

Nhưng Vu Thư bà không hồ đồ, lời này của Từ Thanh bà phi thường không thích nghe, như thế nào con của Trịnh gia bọn họ lại bị bắt nạt coi thường được, ngươi như thế nào liền ác độc như vậy nhìn không ra người tốt đấy!

Bà mặt lạnh hỏi: "Thế A Bảo làm sao bây giờ?"

101. Chương 101

Vu Thư hỏi Phó A Bảo Từ Thanh có chút bối rối, bà ta căn bản cũng không cân nhắc qua chuyện của Phó A Bảo, lập tức lại bị hỏi, bà ta nhìn nhìn sắc mặt Vu Thư, cũng nhìn không ra câu hỏi này của Vu Thư là có ý gì, chỉ có câu này bà ta thực sự không rõ ràng, là hỏi con bà sau khi sinh làm thế nào nói rõ với Phó gia và Phó A Bảo sao? Dù sao Trịnh Cảnh Đồng trên danh nghĩa là kết hôn với Phó A Bảo, đột nhiên một đứa nhỏ tới, dù sao vẫn phải thông báo một chút, Phó gia không phải gia đình tùy tùy tiện tiện.

Từ Thanh chớp chớp mắt nói: ”Tỷ tỷ, cái này có thể lo lắng gì chứ, Phó gia bọn họ có con lớn kế thừa, cái gì cũng không cần lo lắng, nhưng Trịnh gia các chị không giống, không có con có thể tốt thế nào, cũng không thể vì người Phó gia bọn họ mà đoạn tử tuyệt tôn đi? Đây cũng quá không phúc hậu, nói đến đâu cũng đều không được, nói thế nào đều là nhà các chị có lý, đến lúc gạo nấu thành cơm, Phó A Bảo này cũng không thể đem con bóp chết đi, trẻ con vô tội, cậu ta không sinh được ra cũng không thể để cho Trịnh Cảnh Đồng sinh cùng người khác? Đây không phải muốn hại Trịnh gia các chị đi!

Vu Thư cau mày, lời này bà không thích nghe, lời Từ Thanh nói hôm nay càng nói càng vô căn cứ: “Cảnh Đồng và A Bảo nhà chúng tôi đều là nam nhân, cô nói Cảnh Đồng sinh con với người khác, thế A Bảo làm sao bây giờ, Cảnh Đồng có thể sinh nó cũng có thể sinh a.”

“Ai u tỷ tỷ tốt của em, Phó A Bảo này cũng coi như là gả cho Cảnh Đồng nhà các chị, tất cả mọi người có thể thấy, hôn lễ là làm tại nhà các chị, hiện tại cũng ở tại nhà các chị. Tuy nói cậu ta cũng là người Phó gia đi, nhưng sản nghiệp của Phó gia nhất định là anh trai cậu ta kế thừa, Phó Minh có thể cho cậu ta? Khẳng định không thể. Vậy cậu ta sinh con cái gì a!”

“Cậu ta sinh con để Trịnh gia nuôi? Con trai cậu ta cùng Trịnh gia các chị không có quan hệ máu mủ, vậy thời điểm chia gia sản sau này làm sao bây giờ, có thể đem gia sản chia cho đứa nhỏ không có quan hệ máu mủ? Chị nói có thiệt thòi không a? Nhà ai có thể ngu như vậy a, tỷ tỷ a chị cần phải biết, việc ngu ngốc như vậy cũng không thể làm, đừng nói sinh cùng nữ nhân khác, chính là mang thai hộ cũng không được, đứa nhỏ này không có chút quan hệ huyết thống nào với các chị, ăn tại Trịnh gia các chị, uống tại Trịnh gia các chị, ở tại Trịnh gia các chị, sau này còn muốn cùng con trai của Cảnh Đồng chia gia sản, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy a!”

“Việc này tỷ tỷ chị mặc kệ nói tới thế nào cũng sẽ không đuối lý, ai cũng sẽ không nói Trịnh gia các chị không tốt, cũng không thể thay người khác nuôi con đi? Nhà ai thiếu thông minh có thể làm chuyện như vậy?”

“Em nói này, chị trước hết để Cảnh Đồng nhà các chị an bài một người thích hợp, mau chóng gạo nấu thành cơm, trước tiên mang thai con, mang thai cũng không cần nói với Phó gia, miễn cho đứa nhỏ này không cẩn thận bị mất, chị cũng biết, lòng tự tôn người Phó gia mạnh như vậy, nói không chừng sẽ chỉnh ra một ít chuyện, đem đứa bé kia làm cho biến mất, chuyện như vậy thật sự khó nói, tỷ tỷ chị cần phải tâm nhãn.”

“Sau đó chờ đứa nhỏ sinh ra lại nói cho mọi người cũng không trễ, khi đó hết thảy đều trần ai lạc định (*), Phó gia không vui như thế nào đi nữa cũng không thể đẹp đứa nhỏ bóp chết, đây chính là cốt nhục của Trịnh gia các chị, còn không bằng liều mạng với bọn họ? Đến thời điểm cái gì cũng không cần lo, Phó A Bảo cậu ta có thể nói cái gì? Không phải em nói, cậu ta như vậy trong lòng nói không chừng còn có thể thoải mái một chút, Trịnh gia không có người thừa kế có thể tốt như thế nào, đứa nhỏ này bất kể là của ai, chỉ cần có đứa bé gánh nặng của cậu ta liền nhẹ, một nam nhân như cậu ta cũng không thể làm lỡ Cảnh Đồng nhà các chị một đời đi, con trai của chị ngay cả người dưỡng lão đưa ma người đều không có!” *(con mụ này nói nhiều vl ý =.=”)*

(Trần ai lạc định: bụi trần lắng đọng, bụi bặm lắng xuống, ý nói mọi chuyện đều qua đi)

Vu Thư nhìn Từ Thanh hồi lâu không nói ra lời, bà thật sự không nghĩ tới Từ Thanh là người như vậy, ý nghĩ ác độc như vậy rốt cuộc là nghĩ ra như thế nào, nữ nhân này đến cùng muốn làm gì? Là không muốn

hai nhà bọn họ tốt hay là làm sao, có cuộc sống như vậy sao?

Để làm rõ, Vu Thư quyết định lôi kéo lời Từ Thanh.

Bà nhíu mày, dáng vẻ làm bộ tin vào lời Từ Thanh nói hỏi: "Theo ý của cô, tôi còn phải vì Cảnh Đồng nhà chúng tôi chọn ra một cô gái xuất thân tốt thuần khiết? Nếu như Cảnh Đồng nhà chúng tôi độc thân tôi cảm thấy cái này không thành vấn đề, con trai tôi bản thân tôi biết, tìm một cô gái gia đình khá giả không khó, nhưng hiện tại đã kết hôn, cô gái tốt nào sẽ sinh con cho nó? Không danh không phận, hơn nữa đã sinh con, sau này không muốn lập gia đình sao?"

Cái này cùng Từ Thanh tình huống lúc trước thương lượng phân tích với người nhà giống nhau, sinh ra một đứa nhỏ của gia đình thuần khiết tốt đẹp, bình thường sẽ không ai nguyện ý làm chuyện như vậy, bình thường nguyện ý làm loại như vậy cũng chính là gia đình không ra gì, Trịnh gia đoán chừng không lọt mắt.

Con gái bà cơ hội đã tới.

Bất quá Từ Thanh vẫn là làm bộ nói mấy lời khác: "Cái này tỷ tỷ chị không cần phải gấp, muốn tìm tóm lại là có thể tìm được, điều kiện nhà các chị còn lo lắng cái này?"

Vu Thư kỳ thực đại khái đoán được ý nghĩ của Từ Thanh là thế nào, thật sự cho rằng bà lớn tuổi ngốc nghếch a, bất quá có nói bà vẫn là muốn nghe Từ Thanh chính mồm nói ra, liền cứ tiếp tục nói: "Nhưng cái này khó nói, cô gái tốt xuất thân tốt trong sạch bình thường không muốn làm chuyện như vậy, điều kiện không tốt tôi cũng không lọt mắt, vậy còn không bằng đi tìm người mang thai hộ."

Từ Thanh vừa nghe lại luẩn quẩn quay trở lại tâm lý mang thai hộ cả kinh, mang thai hộ không thể được, con gái bảo bối của bà không có cơ hội, vì thế bà ta cũng không rụt rè nữa.

"Nói đến tôi cũng thật sự ngại ngùng, con gái nhà chúng em được Cảnh Đồng nhà các chị cấp cứu vẫn tâm tâm niệm niệm muốn báo ân, em vẫn nói với con bé, con một đứa con gái có thể báo ân cái gì a, Cảnh Đồng đại ca của con cậu ấy cái gì cũng không thiếu, không thiếu ăn không thiếu mặc cũng không thiếu tiền, muốn tiểu nha đầu con báo ân cái gì a, con có thể làm cậu ấy cũng có thể làm, con có cậu ấy đều có, con có thể làm gì?"

"Tỷ tỷ chị đoán nha đầu kia nhà chúng em nói thế nào?"

"Nói thế nào?" Vu Thư giả bộ dáng vẻ cảm thấy hứng thú.

"Con bé nói với em a, Cảnh Đồng đại ca anh ấy và Phó A Bảo kết hôn, hai nam nhân lại không sinh con được, con bé nói con bé muốn giúp Cảnh Đồng sinh một đứa bé, coi như áo đáp, vụ tai nạn xe cộ lần đó nếu không có Cảnh Đồng hỗ trợ mạng của con bé phỏng chừng cũng không còn, đây là ân nhân cứu mạng, còn có cái gì không thể đáp lại, có một câu nói rất hay, tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo (*), huống hồ là ân nhân cứu mạng, báo đáp như thế nào cũng không quá đáng."

((*): nghĩa là "Ân huệ một ngày phải dùng một đời để trả lại")

"Em lúc đó thật sự bị nha đầu kia nhà chúng em dọa, con bé mới lớn a, vừa mới tốt nghiệp đại học cái gì cũng không hiểu, còn chưa từng yêu đương qua, cả ngày ở nhà vẽ vời nghe nhạc gì đó, biết cái gì đâu? Đâu hiểu sinh con gì chứ, em nói con bé đây là nghĩ lung tung."

"Con bé nói con bé không phải suy nghĩ lung tung, con bé nghĩ tới rất rõ ràng, con bé chính là muốn báo ân." Từ Thanh thở dài một hơi, "Tỷ tỷ chị không biết nha đầu kia nhà chúng em đâu, ngày nào ở nhà cũng nhắc tới, nói lo lắng Cảnh Đồng đại ca của nó không có con, chính là có phỏng chừng cũng không phải cô gái đoan trang sinh ra, nghĩ đến trong lòng liền đau a, khỏi nói bao nhiêu chật vật, có lúc ngay cả cơm cũng ăn không vô, em nhìn đều đau lòng."

Từ Thanh thấy Vu Thư hình như nghe tới rất thật lòng liền tiếp tục nói: "Em a ở nhà khuyên con bé, khuyên con bé đừng bận tâm vớ vẩn, đây không phải con của nó nên đừng nghĩ đến chuyện này, nhưng con bé không chịu, trong lòng con bé chính là có mụn nhọt, con bé nói Cảnh Đồng đại ca của nó người tốt như vậy sao có thể tùy tùy tiện tiện chấp nhận đây, nhất định phải có một người phụ nữ tới tốt nhất trên đời này tới mới xứng với anh ấy được, sinh cho anh ấy một đứa con tốt nhất!"

"Giai Giai của chúng em thật ra là có chút tự ti, cảm thấy Cảnh Đồng sẽ không coi trọng con bé để con bé sinh con, dù sao con bé cũng không phải thiên kim danh môn gì, gia đình như chúng em cũng chính là có chút tiền, căn cơ cũng ít, nhưng con bé lại ngẫm lại, làm vỏ xe phòng hờ cũng được, nếu như nhà các chị tìm người khác cảm thấy không thích hợp, lại tới tìm con bé cũng được!"

"Em liền đau lòng a, con bé cứ nhắc đi nhắc lại em liền có chút dao động, con bé từ nhỏ tính tình yếu đuối, thế nhưng một khi quyết định một chuyện, thì mười con bò đều kéo không lại, tuyệt đối sẽ không đổi, em chỉ sợ con bé để tâm vào chuyện vụn vặt làm chuyện điên rồ, ngày nào cũng lo lắng đề phòng."

"Ai…… Tỷ tỷ chị nói chuyện này là sao chứ." Từ Thanh nói xong lắc lắc đầu, "Em đều không biết nên làm gì với đứa nhỏ kia bây giờ."

Vu Thư lần này hoàn toàn minh bạch ý tứ của Từ Thanh, bà nheo mắt lại: "Vậy ý của cô là, cô không đồng ý với suy nghĩ của con gái cô?"

Từ Thanh cho rằng Vu Thư cắn câu liền vội vàng lắc đầu: "Tỷ tỷ chị cũng đừng nói như vậy, mạng của Giai Giai của chúng em đều là của Cảnh Đồng nhà các chị, có bằng lòng hay không, chỉ cần một câu nói của tỷ tỷ chị, em đều chịu, huống hồ thần sắc của Giai Giai của chúng em như vậy em cũng đau lòng, con bé người này a chính là như vậy, quyết định liều chết cũng không quay đầu lại, ai…… sau này thật sự không biết phải làm sao mới tốt đây."

Sắc mặt Vu Thư không thể nói được là cao hứng hay tức giận: "Giai Giai nếu quả như thật sinh con, vậy sau này lấy chồng thế nào? Muốn cho đứa nhỏ một xuất thân tốt không để đứa nhỏ chịu bất nạt tóm lại là phải công bố ra bên ngoài bố mẹ đứa nhỏ là ai, con gái cô chịu đựng được sao? Làm việc này có thể không ít bị người khác chỉ chỉ chỏ chỏ."

Từ Thanh đã sớm chuẩn bị: "Ai…… Em cũng không khuyên nổi, Giai Giai nói với em a, cùng lắm là không lập gia đình nữa, dù sao cũng không thích người nào, sau khi được Cảnh Đồng nhà các chị cứu liền một lòng muốn báo ân. Em liền nghĩ chứ, nhà chúng em cũng có chút tiền, tuy rằng không nhiều, thế nhưng nuôi một đứa con gái vẫn là nuôi nổi, em chỉ có một đứa con gái, sau này tiền của em và lão Lưu đều là của con bé, cũng không cần quá lo lắng, cuộc sống dù sao cũng không phải lo."

Nghe đến đó mặt Vu Thư hoàn toàn kéo xuống, bà cười lạnh một tiếng nói: "A, cũng không phải sao, nửa đời sau đâu còn phải lo gì a, tôi cảm thấy con bé không cần lo các cô cũng không cần phải lo, sinh con cho Trịnh gia chúng tôi còn lo cái gì?"

Thấy khuôn mặt Từ Thanh đối diện đột nhiên trắng bệch Vu Thư lại tiếp tục nói: "Đương nhiên không phải lo, con bé chính là mẹ của đứa nhỏ, chờ sau này đứa nhỏ lớn lên, nhà các cô không trở thành thuốc cao dán trên da chó chân chính sao!"

Từ Thanh nghe xong lời này mặt xám như tro tàn.

102. Chương 102

Sắc mặt Từ Thanh tái nhợt sau đó liền lập tức nói: "Tỷ tỷ, lời này của chị em nghe không hiểu, Giai Giai của chúng em chính là muốn báo ân, không có ý nghĩ khác."

"Cô nhanh tỉnh lại đi, tôi có một đứa em gái, nhưng cô ấy không phải họ Từ!" Vu Thư lạnh lùng nhìn Từ Thanh, "Cô không phải thật sự cho rằng tôi lớn tuổi cái gì cũng không hiểu a, Vu Thư tôi nửa đời bàn chuyện làm ăn hạng gì mà chưa từng gặp qua, muốn nịnh bợ tôi còn là chân tâm vì muốn tốt cho tôi, còn có cái mục đích đen tối gì nữa, tôi dù sao vẫn có thể nhìn ra một điểm, cô thật sự coi tôi đui mù a!"

"Cô không phải là nghĩ nhà tôi không có người thừa kế liền muốn cho con gái cô sinh ra một đứa đấy chứ, nghĩ tới thật đúng là tốt! Cô không phải cho rằng người Trịnh gia tôi ngu ngốc nhiều tiền a, làm loại này vì có thể ở trên, vậy nửa đời này của tôi thật là sống uổng phí!"

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ chị thật sự hiểu lầm em, em nếu như thật sự có loại ý nghĩ kia liền bị thiên lôi đánh, em là thật vì tốt cho tỷ tỷ chị a, Cảnh Đồng nhà các chị đã cứu Giai Giai của chúng em chúng em cảm kích còn không kịp đây, đâu sẽ có loại ý nghĩ xấu xa này, vậy cũng thật là muốn bị sét đánh rồi!" Từ Thanh còn khóc lên, vẫn là diễn quá sâu rồi.

Vu Thư xoay người lớn tiếng dặn dò với người hầu ở trong phòng đối diện: "Tiểu Tề, đem mấy thứ người này lần trước mang tới ra, đều vứt cho cô ta nhận về!" Lễ vật Từ Thanh đưa tới bà cũng không dùng qua, vẫn còn nguyên, thậm chí ngay cả đóng gói cũng không mở ra, tuy rằng bên trong có không ít lễ vật quý trọng, nhưng Trịnh gia bọn họ không thiếu chút đồ này, sẽ không nông cạn mà vừa nhận được liền tràn đầy phấn khởi mở ra xem.

"Tỷ tỷ đừng a, vật này đưa tới là cảm tạ ơn cứu mạng của Cảnh Đồng nhà các chị, cái này sao có thể trả

lại đây!" Từ Thanh vội vã xua tay ngăn cản, lễ vật tặng rồi nhận lại nào có đạo lý, trả lại đây coi là xảy ra chuyện gì.

"Lễ vật của cô quá nặng chúng tôi thật sự nhận không được, còn ơn cứu mạng với chả không ơn cứu mạng gì đấy, vốn là con gái cô cũng chỉ là gãy xương hơn nữa chảy máu, căn bản không phải trọng thương gì, để lỡ chút cũng không chết ngay được, tới bệnh viện một chuyến rồi trở về dưỡng vài tháng là tốt rồi."

"Cô nghĩ tôi không nhìn ra được sao, nhà các cô dựa vào cái lý do này đến đây nịnh bợ, đây không phải chuyện lớn gì, mọi người đều là người làm ăn, chuyện như vậy nhìn nhiều lắm rồi đều hiểu rõ trong lòng, chỉ là không vạch trần mà thôi." Trên trường làm ăn hư dĩ ủy xà (*) có rất nhiều, Vu Thư bình thường gặp rất nhiều, trong nhà làm party gì hay đi ra ngoài tham dự party gì, đều phải giả bộ.

(Hư dĩ ủy xà: đối với ai đó lịch thiệp nhưng không có sự chân thành)

Trong chốc lát Tiểu Tề liền mang theo bao lớn bao nhỏ tới, đều là mấy lễ vật lần trước Từ Thanh mang tới, Vu Thư mang mấy thứ này đều đẩy lên bàn tới trước Từ Thanh: "Mấy thứ này lấy ở đâu thì liền cầm về chỗ đó cho tôi, nhà chúng tôi tiêu thụ không nổi!"

Từ Thanh vẫn luôn nhún nhường sau đó giải thích nói mình không có tâm tư ác độc như vậy, là Vu Thư hiểu lầm bà ta.

"Có hay không trong lòng tôi và cô đều rất rõ ràng, Trịnh gia chúng tôi không hoan nghênh cô, đừng nói Cảnh Đồng nhà chúng tôi chưa từng có loại ý nghĩ kia, chính là có, cũng không lọt mắt con gái cô, nhìn cái đức tính này của cô tôi liền biết con gái cô là cái loại hàng gì rồi, còn dám để cô ta sinh con? Sinh ra không biết là cái thứ khốn nạn gì!" Vu Thư thực sự là bị chọc tức, không mắng trong lòng bà không thoải mái.

Từ Thanh còn muốn giải thích, há mồm ngậm miệng liền là vì tốt cho Trịnh gia.

"Tốt cái gì mà tốt, tốt cái lông cô! Kiếm một đứa nhỏ không thanh không bạch ở giữa, cái này còn có thể tốt hả? Cô còn muốn để người ta hảo hảo sinh sống không! Còn nói bị người bắt nạt cái gì, tôi ngược lại thật muốn nhìn một chút, đứa nào ăn gan hùm mật báo dám bắt nạt trẻ con Trịnh gia chúng tôi!"

Nói xong Vu Thư bảo người hầu đi gọi bảo tiêu: "Gọi người lại đây đem ả đàn bà này lôi đi! Đuổi ra ngoài cho tôi! Còn dám tới cửa liền báo cảnh sát cho tôi!"

"Tỷ tỷ!" Từ Thanh đâu chịu.

"Cô im miệng cho tôi! Tỷ tỷ cô gọi được sao? Cô cho rằng cô là ai a!" Vu Thư bị chọc tức, bà đã lâu không có tức giận như vậy, mấy năm gần đây tháng ngày sau khi về hưu đều trải qua rất thoải mái, ngoại trừ vấn đề hôn nhân của con trai trên căn bản không có gì phải bận tâm, hiện tại con trai đã kết hôn bà lại càng không có gì phải lo lắng, thư thư phục phục ở nhà dưỡng lão, nhưng không nghĩ tới vậy mà lại gặp phải người như thế, mình đúng là mắt bị mù, biết Lưu gia muốn nịnh bợ nhưng không nghĩ tới lại tâm tư ác độc như thế!

Động tĩnh dưới lầu không nhỏ, Trịnh Cảnh Đồng thính tai hơi hơi nghe được chút, y thấy A Bảo uống hết nước trái cây tìm cớ xuống lầu, đi tới cửa cầu thang liền nhìn thấy trong phòng khách dưới lầu nói nhao nhao ồn ào, "Xảy ra chuyện gì?" Y cau mày.

Vu Thư vừa quay đầu lại, thấy con trai liền vội vã ngoắc ngoắc tay: "Cảnh Đồng con đến rất đúng lúc, con khi đó như thế nào lại tiện tay giúp đỡ con chó ghẻ này! Hiện tại tốt rồi, người ta ngay cả con trai của con đều muốn quản! Khốn nạn cho con!"

Trịnh Cảnh Đồng nghe được hai chữ "Con trai" trong lòng cả kinh, lẽ nào chuyện A Bảo mang thai bị người ngoài biết rồi?! Người trong nhà đều đã được hảo hảo thông báo, hẳn là sẽ không truyền ra ngoài, đây chính là chuyện thiên đại! Sắc mặt y âm trầm nhìn Từ Thanh: "Con cái cái gì?" Chuyện vi phạm pháp luật y không muốn làm, thế nhưng nếu quả thực có người muốn tổn thương A Bảo, y không ngại làm chút chuyện không nên làm!

"Tôi…… tôi……" Từ Thanh mới vừa nãy còn miệng lưỡi rất lưu loát không biết tại sao đối diện với Trịnh Cảnh Đồng vậy mà không nói ra lời, sắc mặt Trịnh Cảnh Đồng thực sự quá đáng sợ, quả thực giống như muốn ăn thịt người, bà ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua sắc mặt ai khó coi như vậy, bộ dáng Trịnh Cảnh Đồng này đẹp tới như vậy, tức giận lên lại đáng sợ như thế.

"Tôi cái gì mà tôi, đuổi cổ ra ngoài cho tôi!" Vừa vặn lúc này bảo tiêu đến, Vu Thư sai người liền kéo Từ Thanh cùng lễ vật lần trước bà ta mang đến đều ném ra ngoài.

"Mẹ, mẹ như thế nào lại để bà ta đi?" Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy người như vậy không thể tùy tiện thả chạy được, miệng không lấp kín không thể được!

Vu Thư kỳ quái: "Không đuổi mụ ta đi chẳng lẽ còn giữ mụ ta lại ăn cơm trưa?! Tâm bà ta đều có thể chọc thủng trời rồi, muốn con gái bà ta sinh con cho con đấy! Cũng không nhìn cái đạo đức của mình một chút, nhà mụ ta xứng sao!"

"Hóa ra là như vậy, mẹ vừa nãy làm con sợ muốn chết, con còn tưởng chuyện của A Bảo bị người ngoài biết rồi." Trịnh Cảnh Đồng thở phào nhẹ nhõm, "Không phải chuyện của A Bảo là tốt rồi." Trịnh Cảnh Đồng vỗ vỗ lưng mẹ mình kéo bà ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, tức giận cũng là việc chân tay đấy.

"Mẹ đừng tức giận, mẹ hảo hảo nói với con, đến cùng xảy ra chuyện gì?" Trịnh Cảnh Đồng rót cho Vu Thư chén nước.

Vu Thư uống một hớp sau đó liền đem đầu đuôi sự tình nói một lần, sau đó tiếp tục mắng: "Thật là chưa từng gặp qua loại không biết xấu hổ như vậy!"

Trịnh Cảnh Đồng sau khi nghe xong chỉ có một cảm cảm giác: Mẹ y nói không sai, y lúc trước đúng là khốn nạn! Đừng nói gãy xương, chính là người đã chết cũng không phải chuyện liên quan tới y a, cũng không phải y va vào, gọi 120 liền xong chuyện, cần gì phải đưa người ta tới bệnh viện a!

May là A Bảo vừa nãy không nghe thấy động tĩnh dưới lầu, bằng không vạn nhất chọc tức A Bảo tội của y liền lớn rồi, bất quá Lưu gia này cho nhà y một cái đáp lại đáng ghét lớn như vậy, không hồi báo thì có lỗi với chính mình, tâm quả là rất lớn, thật sự coi Trịnh gia bọn họ đều là ngu ngốc sao!

Vu Thư mắng xong trong lòng vẫn cứ cảm thấy phi thường ủy khuất, bà đập Trịnh Cảnh Đồng một cái: "Việc này đều tại con, nếu không phải con A Bảo làm sao phải chịu ủy khuất lớn như vậy, mấy cái nói hưu nói vượn trên mạng thì thôi, bây giờ còn bị người ta nói thành như vậy, thật là chịu tội lớn, con kết hôn với nó phúc không hưởng đến, còn chịu khinh bỉ nữa!" Nói xong bà còn khóc, càng nghĩ càng thấy A Bảo đáng thương, tới nhà bọn họ bọn họ lại không chăm sóc tốt, bản thân còn là trẻ con mà còn phải sinh con, mỗi ngày chuột rút không nói còn toàn thân eo nhức lưng đau, chịu đại tội rồi!

"Vâng vâng vâng, là con không tốt, con nghĩ biện pháp một chút." Trịnh Cảnh Đồng cũng rất hổ thẹn, "Việc này để con xử lý, con khẳng định làm tới ổn thỏa."

"Mẹ đừng khóc, coi chừng khóc tổn hại thân thể." Trịnh Cảnh Đồng rút cho Vu Thư mấy tờ khăn giấy, Lập tức ăn cơm trưa, để A Bảo thấy được không tốt, em ấy sẽ lo lắng cho mẹ."

Vu Thư nghĩ cũng đúng, việc này cũng không thể để A Bảo biết, mang thai đã rất cực khổ rồi, cũng không thể lại thao tâm vào mấy thứ khác, vì thế bà lập tức nhận lấy khăn giấy lau lau nước mắt, bộ dáng bà như vậy cũng không thể để A Bảo nhìn thấy: "Con lên trước giúp nó, mẹ đi rửa mặt."

"Ai." Trịnh Cảnh Đồng tâm tình không tốt đẹp gì, thời điểm lên lầu còn đang suy nghĩ hành hạ Lưu gia này như thế nào, còn có Lưu Giai Giai, thực sự là tâm quá lớn, thiên kim tiểu thư hảo hảo không làm, nhất định phải làm ba chuyện xấu xa! Tự muốn thấp hèn!

Bất quá thời điểm y vào phòng ngủ chính là vẻ mặt khác, trên mặt cười híp mắt: "A Bảo, mau ăn cơm trưa, anh mặc áo khoác cho em xuống lầu đi." Y cầm áo khoác trên mắc áo đi tới.

Phó A Bảo đang tập thể dục, là một bài tập bảo vệ cổ, thấy Trịnh Cảnh Đồng đi vào liền vui vẻ đứng dậy, đưa tay ra để Trịnh Cảnh Đồng mặc quần áo cho cậu: "Trưa hôm nay ăn cái gì?" Vốn không cảm thấy đói bụng, uống một chén nước trái cây xuống khẩu vị liền khai, "Có sườn xào chua ngọt không, em muốn ăn sườn xào chua ngọt."

"Có, món hôm qua em nói muốn ăn đều làm cho em." Trịnh Cảnh Đồng cẩn thận cài khuy áo cho Phó A Bảo, quần áo này là làm theo yêu cầu, bụng đặc biệt nới lỏng, quần áo bình thường rộng bụng khẳng định các chỗ khác cũng rộng, không vừa vặn.

"Hi hi." Tâm tình Phó A Bảo không tệ.

"Đúng rồi A Bảo, anh muốn chứng thực Weibo cho mình, em xem thế nào?" Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên nghĩ đến, biện pháp tốt nhất để đối phó với mấy lời đồn trên mạng chính là:

Show ân ái!

Bởi vì trên mạng nói chính là A Bảo, cho nên dùng tài khoản của A Bảo show hiệu quả hơn nửa sẽ không quá tốt, y đăng ký weibo chứng thực, mỗi ngày show ân ái, xem còn có đứa nào nói hươu nói vượn hay không!

103. Chương 103

"Weibo?" Phó A Bảo quay đầu lại nghi hoặc mà nhìn Trịnh Cảnh Đồng, ý tứ kia hình như là đang nói: Anh cơ á?

Không phải Phó A Bảo xem thường Trịnh Cảnh Đồng, mấy tháng trước Trịnh Cảnh Đồng ngay cả đăng Weibo thế nào cũng không biết, quê mùa tới đòi mạng, bây giờ lại nói với cậu muốn đăng kí Weibo, còn muốn Weibo chứng thực! Phó A Bảo cậu vẫn còn chưa chứng thực đây! Trịnh Cảnh Đồng cái tên này dám nhanh chân đi trước!

(Weibo chứng thực: Weibo có chữ V sau tên weibo, đây là weibo đã xác thực thân phận)

Phó A Bảo trong lòng vô cùng phẫn nộ, chính là loại cảm giác tâm tắc bị thua kém một người bình thường đột nhiên vượt qua.

Cũng không biết cậu so đo cái gì.

"Đúng vậy a, em có Weibo nhưng anh không có, bình thường cũng không có cách nào tương tác với Weibo của em, cho nên anh muốn đăng kí một cái, cũng không làm gì, chính là nói một chút về chuyện của hai chúng ta, em biết đấy, anh thích em mà, đặc biệt cam tâm tình nguyện nói với người khác chuyện của em, em cảm thấy thế nào?" Lời này của Trịnh Cảnh Đồng rất không có chút nào trái lương tâm, y vốn là trong lòng chính là nghĩ như vậy, ước gì cả thế giới này đều biết y và A Bảo rất ân ái, đây cũng coi như là một loại phương pháp bồi dưỡng tình cảm, y muốn để A Bảo bắt đầu quen thuộc loại hình thức ân ái này.

Phó A Bảo mặt đỏ nghiêng đầu qua chỗ khác, Trịnh Cảnh Đồng có thể nhìn thấy lỗ tai hồng hồng của cậu. "Anh thích đăng kí thì đăng kí đi, tay mọc trên người anh em lại không tiện ngăn cản anh." Nếu là chuyện có liên quan tới A Bảo đại nhân em, em liền miễn cưỡng tha thứ cho anh.

Phó A Bảo trong lòng vui rạo rực, đặc biệt đắc ý, Trịnh Cảnh Đồng quả nhiên yêu cậu yêu tới sâu đậm.

Trịnh Cảnh Đồng gợi lên khóe miệng, xem ra A Bảo thực sự rất thích hắn, đứa nhỏ này rất đơn thuần, xem biểu tình liền biết trong lòng nghĩ cái gì.

Thời điểm xuống cầu thang Trịnh Cảnh Đồng cẩn thận mà đỡ Phó A Bảo, "Gần đây mỗi ngày nhìn em đi cầu thang anh liền kinh hồn bạt vía, còn may sắp dọn nhà, sau khi dọn nhà chúng ta liền ở lầu một, không cần mỗi ngày leo lên leo xuống."

“Nha.” Phó A Bảo nghĩ thầm em cũng không có yểu điệu như thế đi, mấy bậc cầu thang vẫn có thể leo.

Lúc ăn cơm Vu Thư chính là nụ cười đầy mặt, bà sửa sang lại tâm tình không để Phó A Bảo nhìn ra chỗ nào bất thường, bà đối với chuyện Trịnh Cảnh Đồng đăng ký Weibo phi thường ủng hộ, cảm thấy đây là một thủ đoạn bác bỏ tin đồn vô cùng tốt.

Nói làm liền làm, buổi chiều Trịnh Cảnh Đồng liền đăng kí Weibo, sau đó để Vu Cần đi chuẩn bị tư liệu của mình chứng thực, tin tưởng chẳng mấy chốc liền sẽ có dấu V.

Tên weibo của Trịnh Cảnh Đồng chính là tên thật của y, sau đó giới thiệu tóm tắt viết chính là chức vị ở công ty của y.

Y xin xong còn làm hội viên, sau đó liền đăng một cái Weibo:

“Hai tháng kết hôn, không biết phải hình dung hạnh phúc của mình thế nào, cảm giác mỗi này đều phi thường thỏa mãn, mặc kệ làm gì cũng sẽ không cảm thấy vất vả, chúc người nhìn thấy Weibo này đều có thể hạnh phúc mỹ mãn (*^w^*)”

Còn đính kèm 3 bức ảnh dưới caption này.

Một tấm là bức ảnh là y và A Bảo cầm tay, trên tay hai người đều đeo nhẫn cưới, chỉ có đặc tả tay.

Tấm thứ hai là một trong số ảnh kết hôn hai người nhắm mắt lại trán tựa trán, ánh sáng chụp duy mỹ, nhìn qua vô cùng ấm áp hạnh phúc, hơn nữa hai người cũng đủ đẹp, phi thường đẹp mắt.

Tấm thứ ba là hai trái tim lồng lại với nhau.

Đây là Weibo đầu tiên, sau đó y lại đăng weibo thứ hai forward weibo thứ nhất:

“Mới vừa đăng kí weibo có chút kích động, vừa đã quên nói, forward weibo này có thể nhận thưởng, chọn random 1999 người, tiền lì xì của mỗi người forward là 1999, ngoài ra chọn ra một người phát tiền lì xì 9999. Xem như là tôi phát tiền lì xì kết hôn muộn tới mọi người ~ thứ hai nhận thưởng.”

Số tài khoản mới đăng ký, vừa đăng một cái weibo có thể sẽ không gây nên quan tâm gì cả, thế nhưng cái thứ hai sẽ khác, đây chính là tiền, tất cả tiền lì xì gộp lại có hơn 400 vạn, đúng là vung tiền như rác, giàu! Có tiền tùy hứng!

Loại Weibo này chỉ cần có một người bắt đầu liền cấp tốc nóng lên.

Trong chốc lát weibo này có rất nhiều người forward, có người tin có người không tin, bên trong weibo có

hai bức ảnh, cho nên gia tăng độ tin cậy, thế nhưng weibo cũng không có chứng thực, hơn nữa là tài khoản mới đăng ký, có người hoài nghi là trò đùa dai.

Ngoại trừ forward phía dưới còn có rất nhiều comment, đủ loại màu sắc hình dạng:

"Có phải thật hay không a, này có thể có mấy trăm vạn đấy, không phải giả mạo đi, bức ảnh từ đâu tới?"

"ĐM! Người thành phố ngươi thật chất chơi!"

"Đại ca chuyện cười này của ngươi thật sự phải xóa đi, cẩn thận Trịnh Cảnh Đồng tố cáo ngươi!"

"Chúc mừng chúc mừng, trăm năm hạnh phúc."

"Đây là bác bỏ tin đồn hay là thế nào, tôi thấy rất nhiều người nói Phó A Bảo cãi nhau mâu thuẫn với Trịnh gia đấy, tôi còn tưởng rằng hai người muốn ly hôn chia tay."

"Rất tốt!"

"Bất kể là có phải sự thực hay không tôi trước tiên forward chút đi, dù sao cũng không mất mát gì."

"ĐM thật hay giả, nếu như là thật tôi liền thật sự đi huy động thân bằng hảo hữu, để cho bọn họ đều đến nhận thưởng, loại trúng thưởng này xác suất không cao a!"

"Thật bổ mắt, hai mỹ nam đặt cùng một chỗ chính là không giống nhau, chúc trăm năm hảo hợp mỹ mỹ mãn mãn."

"Chúc phúc ~ cầu xin rút trúng!"

"Không phải giỡn người chơi đi, kết hôn hai tháng mới nhớ đến phát tiền lì xì, cũng quá trễ."

"Làm ơn nhất định phải rút trúng ta."

"Đây mới thật sự là giàu……"

"Xưa nay chưa từng thấy nhiều tiền như vậy."

"Thổ hào chúng ta làm bạn bè! Chọn ta chọn ta!"

“Tôi lại tin tưởng tình yêu, nhìn dáng vẻ tiều tụy của tôi đây, làm ơn nhất định phải rút trúng ta!”

“Đây là cách show ân ái giàu nhất tệ nhất mà ta gặp == người thành phố các người thật chất chơi.”

“Fake đi, ta cảm thấy chính là bản thân Trịnh Cảnh Đồng đều không nhất định cam lòng chi mạnh tay như vậy, thật sự cho rằng tiền của người có tiền là gió lớn thổi tới a, người có tiền đặc biệt keo kiệt!”

“Không phải thời gian trước còn nói muốn chia tay sao, tại sao lại bắt đầu show ân ái rồi hả? Bất quá tôi vẫn là forward một cái đi, hy vọng có thể vận khí tốt rút trúng.”

(Quy đổi tiền thưởng anh Đồng sẽ trao: mỗi người 1999 ~ 6,5 triệu VND; một người 9999 ~ 33 triệu VND; tổng số tiền anh Đồng sẽ trao 400 vạn ~ 13 tỷ)

……

Bình luận trước đó có hoài nghi, có tin tưởng, còn có không đáng kể chính là chỉ muốn forward đi nhận thưởng, thẳng đến về sau mọi người mới phát hiện weibo của Phó A Bảo và weibo của Trịnh Cảnh Đồng follow lẫn nhau.

Không chỉ là follow lẫn nhau, weibo của Phó A Bảo còn forward weibo của Trịnh Cảnh Đồng:

“Chúng tôi rất hạnh phúc, cảm ơn mợi người *^_^*”

Thật ra đây là Trịnh Cảnh Đồng thao tác, y gạt Phó A Bảo làm, nếu như là bản thân Phó A Bảo khẳng định không nói ra lời buồn nôn ấm áp như thế.

Lần này tốt rồi, weibo của Phó A Bảo mọi người căn bản đều biết đến, hiện tại có khẳng định của chủ weibo còn có thể fake? Weibo Trịnh Cảnh Đồng này khẳng định chính là bản thân Trịnh Cảnh Đồng a, nhận thưởng này cũng khẳng định là thật.

Thế là forward cùng comment khen ngợi cũng bắt đầu điên cuồng tăng lên.

Bởi vì là hai nam nhân show ân ái, cho nên quan tâm nhận được đặc biệt nhiều, thậm chí còn có rất nhiều người big V forward.

(“Big V” là một danh hiệu thuộc về tài khoản Weibo có hàng triệu người theo dõi)

Weibo là hơn một giờ đăng, đến trước cơm tối đã lên lên top, hơn nữa không ngừng tăng.

“Trịnh Cảnh Đồng”

“Trịnh Cảnh Đồng tiền lì xì kết hôn trăm vạn”

“4 triệu tiền lì xì”

“9999”

……

Việc này thật sự là quá oanh động, forward siêu cấp nhiều, comment khen ngợi đều phi thường điên cuồng, buổi tối top Weibo có mười cái thì có tới 6, 7 cái có liên quan tới chuyện này, quả thực toàn dân quan tâm.

Vu Thư và Trịnh Trí Viễn cũng có weibo, bọn họ nhìn tới vui vẻ, chủ ý này của con trai tốt a, hơi hơi tốn chút tiền liền để mọi người biết đến, mấy lời đồn kia cũng sẽ không công tự phá, tất cả mọi người biết hai người rất ân ái, nhìn từng cái từng cái, người khen ngợi không biết có bao nhiêu!

Ngay cả Phó A Bảo cũng không nói ra chỗ nào không tốt, trong lòng cậu chỉ có một ý nghĩ: Trịnh Cảnh Đồng đã yêu ta yêu đến không tự thoát ra được rồi! Tôi thực sự là một người nghiệp chướng nặng nề a!

104. Chương 104

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm sau Trịnh Cảnh Đồng đăng một cái weibo làm sáng tỏ lời đồn lúc trước:

“Rất nhiều người nói tôi và A Bảo trong lúc đó cãi nhau mâu thuẫn, kỳ thực không phải, A Bảo chỉ là gần đây thân thể không tốt lắm, cho nên không thể nào xuất hiện, người quen biết em ấy đều biết, em ấy đã xin nhà trường tạm nghỉ học một năm dưỡng bệnh, tình cảm của tôi và em ấy rất tốt, tôi rất yêu em ấy, hy vọng mọi người đừng nên thương tổn em ấy, mặt khác, cảm ơn quan tâm của mọi người.”

Người trong cuộc đều xuất hiện giải thích mọi người đâu còn có không tin, Trịnh Cảnh Đồng cũng không phải ngôi sao truyền hình gì, y có tiền có thế, xí nghiệp gia tộc đã sớm một tay nắm chắc, không cần vì sự nghiệp hi sinh hôn nhân của mình ở trước mặt công chúng giở trò bịp bợm, hơn nữa y là cùng một nam nhân cùng một chỗ, vốn đã gánh chịu nguy hiểm nhất định của dư luận xã hội, ngoại trừ là bởi vì tình yêu chân thành, còn có khả năng khác sao?

Thế là tất cả lời đồn trước kia đều tiêu tán, Trịnh Cảnh Đồng cũng có danh tiếng tốt, tuy rằng 400 vạn đối với y mà nói cũng không nhiều, thế nhưng hành động này của y rất dễ khiến người ta có ấn tượng tốt, rất nhiều người gọi y là ái thê cuồng ma, mỗi ngày đều xài cách show ân ái, quả thực chọt mù mắt chó của mọi người!

“A Bảo nhà ta trưa hôm nay ăn hơn nửa chén cơm, lúc ăn cơm miệng phồng phồng, đặc biệt đáng yêu, nhìn thấy trong lòng đặc biệt thỏa mãn.”

”Nửa đêm hôm qua đột nhiên cảm thấy thở có chút khó khăn, vừa mở mắt ra nhìn, cả người A Bảo đều vắt ngang qua ngủ, chân ở trên cổ ta, tư thế ngủ này cũng thực là say rồi [tay chuyển động byebye]

”Tan tầm về nhà nhìn thấy lão mẹ đang dạo Taobao với A Bảo, liền hưng trí bừng bừng gia nhập, ai dè mẹ ghét bỏ ánh mắt ta quê mùa đem ta đuổi đi, từ khi A Bảo tới trong nhà mẹ ta liền không cần ta nữa, đây là mẹ ruột sao, ta là người thừa hay sao? [tay chuyển động byebye]

“Hôm nay A Bảo ghét bỏ ta không có tuổi thơ, ta chính là không có xem qua Cảnh sát mèo đen mà thôi, vậy mà bị người ta xem thường, tôi muốn đi ăn túi lạt điều yên tĩnh một chút.”

(Cảnh sát mèo đen là một bộ phim nổi tiếng của Trung Quốc sản xuất năm 1984 do Thượng Hải sản xuất, bộ phim này rất nổi tiếng với trẻ em những năm 90)

Lạt điều (một đồ ăn vặt phổ biến ở TQ)

”Buổi chiều anh trai của A Bảo hắn tới nhà ta, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên thời điểm tôi ngả bài với hắn lập tức bị đánh, hắn lúc đó lời thề son sắt nói A Bảo sẽ không coi trọng tôi, hiện tại rốt cục bị bẽ mặt, tâm tình tốt dễ chịu. PS: Thời điểm hắn tới mang theo một đống lớn lễ vật, nhà ta mỗi người, ngay cả dì Trần nấu cơm cũng có, chính là không có ta, mọi người nói ta không phải nên đòi hắn chứ? [tay chuyển động byebye] (đm sao anh không thể dùng cái icon khác sao hả????)

“A Bảo thích cosplay, cho nên hôm nay cũng chơi cosplay, em ấy hiếm khi khen ta soái, tâm tình tốt buổi tối ta liền ăn 3 bát cơm, sau đó lại bị em ấy mắng là thùng cơm, cuộc sống thực quá gian khổ……”

……

Trịnh Cảnh Đồng đăng weibo vẫn rất chịu khó, mỗi ngày phải đăng vài cái, đại đa số nội dùng đều không có dinh dưỡng lại manh manh, dù sao chính là show ân ái, như thế nào lại chọt mù mắt thế!

Loại phương thức nói chuyện ngắn nhẹ nhàng này lấy rất được rất nhiều yêu quý của mọi người, tất cả mọi người cảm thấy y manh manh, không nghĩ tới y đường đường là một đại tổng giám đốc còn có một mặt đáng yêu như vậy, quả thực manh tới không được, hơn nữa nhìn phương thức sống chung của y và Phó A Bảo, thật sự cảm giác mỗi ngày đều rất hạnh phúc.

Từ trong câu chữ có thể thấy được, quan hệ người hai nhà rất tốt, cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng rất thích Phó A Bảo, hai nam nhân sống với nhau vốn là phi thường khó khăn, có thể có được ủng hộ của người trong nhà thật sự rất không dễ dàng.

Weibo của Trịnh Cảnh Đồng mặc dù là dùng chức vị trong công ty chứng thực, thế nhưng y xưa nay không nói tới chuyện công ty, mỗi weibo cơ hồ đều là nói chuyện cha mẹ cùng người yêu, tất cả mọi người khen y nam nhân tốt lo cho gia đình, rất nhiều nam nhân đều có tiền liền thối nát, huống hồ bộ dáng y còn soái như vậy, dụ hoặc đối mặt khẳng định phi thường nhiều, nhưng có thể lo cho gia đình như thế, thực sự là đáng quý.

Sự nghiệp thành công lại có trách nhiệm còn si tình, quả thực đốt đèn lồng cũng không tìm ra được.

Weibo của Phó A Bảo ngược lại không có động tĩnh lớn, mấy hôm mới đăng một tin, rốt cuộc cậu “Thân thể không tốt” mà thôi.

Kỳ thực Phó A Bảo trong lòng bất bình lắm! Cậu hôm đó cầm điện thoại di động lên tùy tiện nhìn, phát hiện weibo của Trịnh Cảnh Đồng fan vậy mà hơn cậu mấy lần, hơn nữa trên mạng đánh giá Trịnh Cảnh Đồng rất cao rất cao rất cao, mỗi weibo đều có rất nhiều người forward kèm theo comment khen ngợi.

Rõ ràng manh là A Bảo đại nhân cậu đây, liên quan gì tới Trịnh Cảnh Đồng a, còn có thể tốt nữa hay không!

Cậu lại bắt đầu so đo……

……

Trịnh Cảnh Đồng đăng ký weibo hôm sau liền bắt đầu thái bình nổi lên, cho đến có một ngày, y đột ngột một cái khiến người ta phá hủy tam quan.

Bởi vì số chữ tương đối nhiều, liền làm thành Weibo dài, là một cái weibo phê phán tiểu tam, thậm chí còn vì biểu đạt tâm tình mà thêm không ít bức vẽ.

"Không biết tại sao có người làm người tốt thì không làm, lại phải đi làm tiểu tam, còn có chút chút nhục nhã chi tâm không?"

Đây là một câu nói phía trên weibo dài, bên dưới chính là nội dung cụ thể của weibo.

Trịnh Cảnh Đồng đem chuyện của Lưu gia thêm mắm dặm muối nói một lần, mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, thế nhưng chỉ cần người có tâm hơi hơi tìm một chút là có thể tìm ra được, kỳ thực Trịnh Cảnh Đồng lúc trước cứu người có người đã đăng trên weibo, thế nhưng y cũng không phải ngôi sao truyền hình, cho nên cũng không dẫn tới quan tâm gì, hiện tại chuyện xưa nhắc lại, chính là chứng cớ rất tốt.

"Ta hiện tại chuyện hối hận nhất chính là đưa vị Lưu tiểu thư này tới bệnh viện, ta không nghĩ tới cô ta dĩ nhiên lại là một người tâm địa ác độc như vậy, mang theo mặt nạ báo ân làm tiểu tam, cố gắng ly gián tình cảm của ta và A Bảo. Ta biết con gái đều là lễ phép lại đứng đắn, cô ta và mẹ cô ta như vậy tôi thực sự là lần đầu tiên gặp phải, thực sự là phá hủy tam quan, lúc trước nghe bọn họ chúc phúc với hôn nhân của ta ta còn tưởng rằng là người tốt, không nghĩ tới…… Thiên kim tiểu thư hảo hảo không làm, lại trèo cao làm kẻ thứ ba, ta cũng thực sự là say rồi, một cô gái có giáo dưỡng có tôn nghiêm tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện xấu xa đê tiện như này!"

"Cha mẹ ta đều nói tư tưởng của ta khá cổ hủ, nửa năm trước ta thậm chí không biết đăng weibo thế nào, thế nhưng ta cảm thấy chuyện có ý nghĩ cổ hủ không phải chuyện xấu, thời đại tiếp tục tiến bộ, tư tưởng tiếp tục trào lưu, chen chân làm kẻ thứ ba chuyện như vậy đều nên bị phê phán! Đồng dạng, loại hành vi lạc lối này cũng phải bị phỉ nhổ!"

"Về con cái ta và A Bảo có quyết định của chính mình, mang thai hộ cũng được, nhận nuôi cũng được, cho dù không có con, tóm lại chúng tôi cũng sẽ không để kẻ thứ 3 chen chân giữa chúng tôi, tình yêu và hôn nhân của chúng tôi không chứa bất kỳ một chút tạp chất nào, ta cũng sẽ không cho phép có người tổn thương em ấy, cho nên thỉnh vài người tự trọng, đừng có làm mất mặt các cô gái đáng yêu!"

Anh Đồng thỉnh anh trở về trái đất đi =.=" Anh sống ảo trên sao hỏa lâu quá rồi U_U

105. Chương 105

Weibo này của Trịnh Cảnh Đồng có thể nói là một viên đá làm dấy lên sóng gió ngập trời, có thể tạc oa, loại bát quái tiểu tam này là đề tài bất kể lúc nào cũng sẽ trở thành top đầu, mọi người đối với loại scandal này cảm thấy hứng thú nhất.

Trịnh Cảnh Đồng hiện tại fan rất nhiều, thanh danh danh tiếng đều rất tốt, hơn nữa tam quan weibo này cũng rất chính diện, thế là mặc kệ forward hay là comment đều vô cùng thảo phạt đối với tiểu tam, rất nhiều người nói cần phải nhất định tóm được nữ chính trong sự kiện kia, quả thực quá không biết xấu hổ, giống như Trịnh Cảnh Đồng từng nói, có còn chút chút xấu hổ chi tâm hay không!

Trong đó thanh âm lớn nhất nhất định là quần thể phụ nữ, có thể nói, mỗi nữ nhân đều hi vọng có một bạn trai hoặc ông chồng như thế, thời điểm gặp phải dụ hoặc có thể kiên định đứng tại phía mình, không ai hi vọng nửa kia của mình là nam nhân ấm áp, chính là muốn ấm áp, cũng chỉ có thể tự một mình ấm áp.

Có weibo cá nhân big V, cũng comment nói:

"Muahahaa, nhớ tới người yêu cũ của lão nương, có một tiện nhân cứ luôn theo đuổi hắn, nói là không có danh phận cũng được, ta đi nhắc nhở con tiện nhân kia, người cũ của ta vậy mà nói với ta: Quên đi, đừng làm quá phận quá đáng, ta lại không thích cô ta, cô ta cũng thật đáng thương, chỉ là thiếu chút yêu thương, tâm địa không xấu. Lão nương ngay tại trận liền xé xác hắn, còn thiếu yêu thương, thiếu cái em gái ngươi! Thương hại ngươi bại liệt! (*) Ngươi cút đi cùng con tiện nhân kia đi!"

((*) Câu này mang ý nghĩa chửi rủa, không có nghĩa là người bị bại liệt)

Lời này xuyên tới trái tim rất nhiều phụ nữ, thật sự căm ghét chuyện như vậy, đôi khi tra nam so với tiểu tam còn khiến người ta chán ghét hơn!

Người giống như Trịnh Cảnh Đồng quả thực chính là hình mẫu lý tưởng trong lòng các chị em phụ nữ, được y thích quả thực quá hạnh phúc, toàn tâm toàn ý như vậy.

Rất nhanh thân phận của Lưu Giai Giai đã bị bại lộ, lực lượng netizen cường đại, cơ hồ không có gì là bọn họ không tra ra được, thân phận bối cảnh học lực vân vân mây mây của Lưu Giai Giai đều được mổ xẻ trên internet, còn cả weibo của cô ta cũng đào ra, một lúc sau liền lên top tìm kiếm.

Cái gì mà "Tiểu tam của Trịnh Cảnh Đồng", "Trịnh Cảnh Đồng tức giận mắng tiểu tam", "Lưu Giai Giai", "Nịnh hót làm tiểu tam" vân vân và mây mây……

Trên mạng là một màn chửi rủa, khó nghe bao nhiêu cũng có.

"Thiệt thòi Trịnh Cảnh Đồng lúc trước cứu cô ta, nếu ta nói, người như thế phải đụng chết mới được! Còn sống quả thực ô nhiễm môi trường!"

"Bộ dáng xấu đến vậy, mày cho rằng Trịnh Cảnh Đồng người ta có thể để ý đến mày sao? Tiện nhân!"

"Ngu ngốc, vứt hết mặt mũi phụ nữ chúng ta!"

"Phi! Không phải là nữ đều có thể sinh con sao, làm như cả thế giới này chỉ có một mình mày là phụ nữ không bằng! Đúng là coi mình là cây hành (*) vậy! Cũng đừng có tự đái ra rồi tự soi gương (*)!"

((*) câu này nghĩa là đừng quá đề cao bản thân

(**) Câu này ai chưa hiểu ý thì em giải thích nhé: ý câu này là tự tiểu ra rồi soi mặt mình vào bãi nước tiểu ấy. Đây là một câu chửi nhằm hạ nhục người khác; phải nói là mấy thím TQ chửi quá thâm =.=" Câu này tương đương với một câu chửi tiếng Anh "And don"t bubble urine look in themselves")

"Ta thấy Trịnh Cảnh Đồng nói thiên kim tiểu thư ta còn tưởng là thiên kim tiểu thư gì chứ, công ty nhà bọn họ không phải là bị Trịnh thị thu mua rồi sao? Muốn trèo cành cao đây mà!"

"Đại học gà rừng (*) nước ngoài trở về đây mà, phỏng chừng không phải hàng tốt gì, trong loại đại học kia hẳn là loạn quá mức!"

(Gà rừng: Còn có nghĩa là gái đứng đường, gái điếm; câu này chúng ta sẽ hiểu theo nghĩa sau ^^)

“Có đứa con gái không biết dơ như thế, ta đoán mẹ cô ta cũng không phải hàng họ tốt đẹp gì, có khi trước đây cũng là tiểu tam thượng vị đấy.”

“Buồn nôn, quá buồn nôn!”

“Con mẹ ác độc kia, thân thể Phó A Bảo cậu ấy không tốt tạm thời nghỉ học ở nhà đã phi thường đáng thương, cô ta còn nhân cơ hội bắt nạt cậu ấy! Người sinh bệnh nghe loại tin tức như thế chịu tới loại đả kích này, có thể tốt thế nào được.”

“Có kẻ chính là thích làm tiểu tam! Đặc biệt tiện!”

“Nếu tôi nói, mấy nam minh tinh trong showbiz kia thật phải nên nhìn Trịnh Cảnh Đồng, các người nhìn nhìn người ta, các ngươi so với người ta có tiền sao? So với người ta soái sao? So với người ta có địa vị sao? Nhìn bộ dáng Trịnh Cảnh Đồng người ta đi, rồi nhìn một chút mấy cái lố lăng kia đi, thực sự là ha ha.”

“Vẫn cảm thấy giống như rất loạn, hôm thấy được năng lượng thực sự rồi.”

“Ta phát hiện, tra nam nhố nhăng căn bản tất cả đều là xấu xí, quả nhiên tìm bạn trai vẫn phải là tìm bộ dáng đẹp trai!”

……

Trên Weibo vô cùng náo nhiệt, Trịnh Cảnh Đồng đối với kết quả này vẫn là rất hài lòng, xem ra kế hoạch của mình rất thành công, việc sử dụng weibo này thực sự là một mũi tên hạ hai con chim, có thể mỗi ngày cùng A Bảo show ân ái, còn có thể hảo hảo chỉnh người nhà buồn nôn này.

Phó A Bảo đối với việc này không biết gì cả, không có ai nói cho cậu biết chuyện này, nếu cậu biết chắc muốn tranh cãi ngất trời, cậu cũng không phải loại người thích kiềm chế.

Bụng cậu hiện tại sắp 7 tháng, mỗi ngày nghĩ tới đều là đứa nhỏ, ai cũng sẽ không khiến cậu thao tâm tới những thứ khác, chỉ cần cậu tốt liền tất cả đều tốt, chuyện cậu mang thai lớn nhất, cái khác đều phải dẹp vào một bên.

Sau khi dọn nhà Phó A Bảo càng thích ra ngoài tản bộ làm vận động, biệt thự vùng ngoại thành bên này cách ôn tuyền tương đối gần, nhiệt độ hơi cao cũng khô ráo hơn, cậu thường xuyên sẽ ở trên sân thượng tắm nắng.

Chính là Trịnh Cảnh Đồng khá vất vả, sau khi dọn nhà y cách công ty khoảng cách khá xa, mỗi ngày đi làm tan tầm tốn rất nhiều thời gian, y ngược lại cũng sẽ không oán giận với việc này, chẳng qua là cảm thấy thời gian ở chung với A Bảo ít đi, mỗi ngày đều phải khẩn trương hoàn thành công tác, tận lực sớm một chút về nhà bồi A Bảo.

Còn chuyện của Lưu gia, y xử lý kỳ thực rất đơn giản, hiện tại công ty của Lưu gia bị thu mua, y muốn động tay chân phi thường dễ dàng, cũng không cần phí khí lực gì là có thể khiến Lưu gia xui xẻo.

Bất quá bây giờ trước tiên không vội, hiện tại cấp bách trả thù liền tỏ vẻ mình lòng dạ quá mức hẹp hòi, hiện tại trước hết để cho Lưu gia tiếp thu phê phán của dư luận đi, trước tiên chịu tội từ tâm lý, chờ danh tiếng qua đi sẽ tiếp tục hành động cũng không trễ.

Cô không phải thích làm tiểu tam sao, tôi sẽ thành toàn cô, hiện tại cả thế giới đều biết cô thích làm tiểu tam rồi! Thay cô làm rạng rỡ mặt mũi!

Trịnh Cảnh Đồng bình thường sẽ không vì loại chuyện này mà tức giận thành như vậy, người thích y nhiều hơn nhiều, chính là không có danh phận phỏng chừng cũng có rất nhiều người đồng ý. Thế nhưng y đã kết hôn, cho nên việc này liên quan đến A Bảo, nếu để A Bảo nghe được nhất định sẽ rất thương tâm khổ sở, hơn nữa hiện tại A Bảo còn đang mang thai, nếu như bởi vì chuyện này chịu ảnh hưởng, Lưu gia này bồi thường nổi sao?!

……

Lưu gia bây giờ là loạn một đoàn, Lưu Khải tức giận đến đã vài ngày không ăn, hắn căn bản ăn không vô a, trong miệng đều là bong bóng, hắn đã sớm khuyên vợ với con gái đừng mơ hão, không nghe, hiện tại tốt rồi, cái gì cũng không vét được còn chưa nói, còn khiến thân bại danh liệt, hắn hiện tại cũng không dám tới công ty, cũng không dám gặp người quen, danh tiếng cả đời đều bị vợ và con gái phá hủy, trong lòng hối hận vô cùng, lúc trước mình liền kiên quyết một chút là tốt rồi, tích cực ngăn cản một hồi là tốt rồi, đem con gái dạy dỗ tốt một chút là tốt rồi, con gái trở nên điêu ngoa tùy hứng như thế, đều là kết quả của hắn quá phóng túng, hiện tại tự thực ác quả (*)rồi.

(Tự thực ác quả: tự ăn quả xấu)

Từ Thanh trong lòng hận đến muốn chết, cho dù bà ta muốn cho con gái mình chen rớt Phó A Bảo thượng vị, nhưng chuyện này dù sao vẫn chưa có thực thi, chỉ là hơi đề xuất một chút, Trịnh gia nhất định phải đuổi tận giết tuyệt như thế sao? Thiệt thòi bà ta lúc trước còn cảm thấy Vu Thư là một người tốt dịu dàng, không nghĩ tới còn ác độc như vậy!

Bà ta đi tìm luật sư, hỏi cái này có thể tìm con đường pháp luật giải quyết hay không, loại ý nghĩ này của nhà bọn họ chẳng qua là nói một chút mà thôi, vẫn chưa có hành động thực thi, căn bản cũng không thể làm chứng cứ, Trịnh Cảnh Đồng có thể nói là phỉ báng, mấy ngôn luận kia của y trên mạng đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống của bọn họ!

Đây đương nhiên là phi thường khó khăn, Trịnh Cảnh Đồng cũng không có nói ra tên người nhà họ Lưu, coi như phỉ báng thì sao a, đây chính là muốn cáo cũng hoàn toàn cáo không thắng, huống hồ bà cho rằng luật sư Trịnh gia ngồi không sao?

Scandal tung ra nổi lên đặc biệt nhanh, thế nhưng muốn làm sáng tỏ sẽ không có dễ dàng như vậy, đừng nói là thật, chính là giả, bác bỏ tin đồn cũng là phi thường khó khăn, và bê bối sẽ theo Lưu Giai Giai một đời.

Lưu Giai Giai từ sau chuyện này đã bị Lưu Khải nhốt vào trong nhà, Lưu Khải không cho cô ta ra ngoài, cô ta liền liều mạng ở trong phòng ném cái này vứt cái kia, vừa khóc vừa gào.

Lưu Khải cũng không để ý tới, hắn đang làm thủ tục, qua thời gian nữa liền để con gái xuất ngoại tránh khó khăn, chờ sự tình bình ổn lại sau đó lại nói, nhà bọn họ lúc này xem như là gặp khó khăn, đắc tội Trịnh gia không nói còn đắc tội Phó gia, vốn là việc này Phó gia không biết, hiện tại chỉnh ra như thế, muốn không biết cũng khó khăn.

Con trai bảo bối bị bắt nạt tới cửa như thế, Phó Minh có thể cam tâm tình nguyện? Cam tâm tình nguyện vậy thì gặp quỷ rồi! Người bình thường có thể cảm thấy việc này trôi qua liền quên đi, thế nhưng gia đình giống như Trịnh gia Phó gia, ngang ngược quen rồi, đột nhiên bị tính toán như thế, hỏa khí trong lòng có thể tưởng tượng được, gia đình bọn họ như vậy cũng không thích bị khinh bỉ là bánh bao.

Lưu Khải nghĩ nghĩ liền sợ mất mật! Hối hận trong lòng thì khỏi nói, một bước sai từng bước sai a (*)! *(Giống câu "Sai một li đi một dặm")*

Bất quá mấy việc này cùng Phó A Bảo đều không có quan hệ, bụng cậu càng ngày càng lớn, tuy rằng so với phụ nữ có thai bình thường nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng có thể bởi vì là nam nhân đi, nhìn qua chính là đặc biệt nhìn thấy mà giật mình, trên sinh lý khó chịu cũng càng ngày càng rõ ràng, thời điểm đứa nhỏ đã sắp 9 tháng còn một tháng, gần như sắp có thể sinh.

---

*Chương sau chúng ta sẽ tung bông chào mừng bé Bảo Bảo ra đời nhé *^_^**

106. Chương 106

Thời điểm đứa nhỏ gần 9 tháng A Bảo mỗi ngày đều kinh hồn táng đảm, cậu luôn rất sợ hãi, buổi tối đều là gặp ác mộng, ngoại trừ trị liệu ăn uống cùng massage cái khác cậu làm rất ít, phụ nữ có thai chung quy có rất nhiều bất tiện, không thể tùy tiện dựa vào thuốc, có khi cậu cả đêm ngủ không được, Trịnh Cảnh Đồng chỉ có thể ở một bên massage cho cậu, trò chuyện với cậu, trong lòng vô cùng đau lòng, nhưng lại cái gì cũng không làm được.

Đã làm qua kiểm tra, trong bụng chính là con trai, A Bảo thường thường nằm ở trên giường nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Em rất sợ hãi, em không muốn sinh, mỗi ngày trong lòng đều rất sợ." Chuyện sinh con cậu vẫn là thường xuyên nghe trên mạng nói, rất đau rất đau, còn có trong phim truyền hình cũng thường xuyên chiếu cảnh phụ nữ sinh con, thanh âm rát cổ bỏng họng cùng biểu tình thống khổ cũng khiến cậu sợ hãi không thôi.

Trịnh Cảnh Đồng liền đau lòng mà đem cậu ôm vào trong lòng an ủi: "Không sao đâu, bác sĩ Lưu nói rồi, không sao cả đâu, thân thể em không tệ, đừng lo, anh sẽ bồi ở bên cạnh em, ngoan."

A Bảo liền khóc, cậu hiện tại mẫn cảm vô cùng, hơi hơi gặp phải một chút chuyện liền muốn khóc.

Trịnh Cảnh Đồng biết, A Bảo đây là bị chứng u uất tiền sản, y có thể làm chính là mỗi ngày dùng nhiều thời gian một chút tán gẫu với A Bảo, hôn nhẹ cậu, nói với cậu yêu cậu, cho cậu cảm giác an toàn.

Y cũng không biết có hiệu quả hay không, thế nhưng A Bảo gần đây trở nên rất ỷ lại vào y, đối với điểm ấy y ngược lại rất thích, y thích A Bảo dính lấy y.

Y vẫn chưa nói với A Bảo, Lưu Việt đã thương lượng qua với y, đứa nhỏ quyết định mổ đẻ, bởi vì A Bảo là nam nhân, không có sản đạo thích hợp, ép buộc sinh theo tự nhiên có thể sẽ tạo thành thương tổn không thể cứu vãn đối với với thân thể, mổ đẻ tương đối an toàn.

(Đệt sao tui đọc một bộ sinh tử em thụ vẫn cứ rặn đẻ ầm ầm mà =.=")

Trịnh Cảnh Đồng đối với việc này không có ý kiến, y tin tưởng phán đoán của Lưu Việt, Lưu Việt là chuyên ngành, bất quá y không dám nói với A Bảo. A Bảo sợ đau, lại yếu ớt, hiện tại rất mẫn cảm, vẫn là không cần nói với cậu, miễn cho tăng gánh nặng tâm lý cho cậu.

Mổ đẻ so với sinh tự nhiên tốt hơn chính là có thể tự chọn thời gian, Trịnh Cảnh Đồng từ trong miệng A Bảo tìm ra thời gian, dùng ngữ khí tán gẫu hỏi cậu hi vọng lúc nào sinh con ra, Phó A Bảo một chút cũng không có hoài nghi, cậu trả lời là hi vọng con có thể sinh ra trước tết, miễn cho cuối năm còn phải lo lắng đứa nhỏ trong bụng, Tết đều trải qua không tốt.

Kỳ thực nếu như có thể cậu thậm chí ngay bây giờ liền muốn sinh con ra, cậu cảm giác mình mang thai không phải con, mà là một con thú nhỏ, thời điểm mới vừa mang thai vẫn là rất hưng phấn, hiện tại bụng lớn đến mức thời điểm bước đi khó khăn liền cảm thấy sợ hãi.

Nếu như trước Tết, Trịnh gia và Phó gia thương lượng, quyết định sắp xếp thời gian vào ngày 6 tháng 2, xem hoàng lịch *(sách nói về thời tiết ngày tháng)*, là một ngày rất tốt, vừa vặn mười ngày trước Tết, gần như có thể từ bệnh viện về nhà tu dưỡng, người một nhà có thể an an tâm tâm trải qua năm mới, còn có trẻ con mới ra đời, khẳng định vui vẻ.

Thế là sự tình cứ như vậy định ra, trước ngày mổ đẻ một ngày mọi người mới đem chuyện này nói cho A Bảo, mấy ngày trước ăn cơm Lưu Việt cũng đã có điều chỉnh, cho nên nói với A Bảo chậm một chút cũng không có quan hệ, sẽ không làm lỡ giải phẫu.

A Bảo trong lòng như thật ra là sợ hãi, nhưng mà lại cảm giác giải thoát, rốt cục sắp sinh con, cậu không cần tiếp tục mỗi ngày bị cái bụng lớn làm cho lo lắng sợ hãi.

Tối hôm đó cậu ngược lại là ngủ tới rất an tâm, nhiều ngày trôi qua như vậy mới có một buổi tối ngủ thoải mái nhất, Trịnh Cảnh Đồng dở khóc dở cười, sớm biết y liền sớm một chút nói tin tức này với A Bảo rồi.

Giải phẫu ngày hôm sau tiến hành tại bệnh viện của Trịnh gia, Lưu Việt là bác sĩ mổ chính, nhân viên ý tá khác cũng đều là đặc biệt lựa chọn, tính bảo mật tốt, địa điểm giải phẫu cũng là đặc biệt an bài, Trịnh gia biết tại thời điểm A Bảo mang thai liền tu sửa lại tầng cao nhất của bệnh viện, thu xếp cả tầng đều dùng để làm chuẩn bị cho A Bảo sinh con, cho nên không cần lo lắng người vây xem, cũng sẽ không đụng phải y tá khác và bệnh nhân.

Sáng sớm hôm ấy mọi người hai nhà gần như đến đông đủ, ngồi bên ngoài phòng mổ vừa mong mỏi vừa khẩn trương, trước khi tiến vào phòng mổ Trịnh Cảnh Đồng nắm tay A Bảo nói: "Không sao cả, lập tức ra ngay, đừng sợ, không đau đâu." Nói xong liền cúi đầu tại trên trán trơn bóng của A Bảo hôn một cái: "Anh yêu em, chờ em đi ra."

A Bảo há miệng muốn nói chút gì đó, bầu không khí hiện tại quá thích hợp nói "Em cũng yêu anh", bất quá cậu luôn cảm thấy có chút ngượng ngùng, liền không nói ra khỏi miệng.

Hừ, em mới không phải yêu anh đâu, chính là thấy anh bầu bạn với em mấy tháng như thế nên mới muốn cho anh chút phúc lợi mà thôi!

Sau khi cửa phòng giải phẫu đóng lại Trịnh Cảnh Đồng vẫn ở bên ngoài đi đi lại lại, tâm phiền ý loạn, trong lòng lo lắng vô cùng, nhiều người chờ ở bên ngoài như vậy, liền một mình y khẩn trương nhất lo lắng nhất, khiến cho mọi người còn phải ngược lại an ủi y.

Vốn Phó Trạch Văn còn muốn trách cứ Trịnh Cảnh Đồng hai câu, nếu không phải là bởi vì y, A Bảo hôm nay đâu sẽ chịu khổ như thế, bất quá hắn nhìn thấy bộ dạng hiện tại của y liền mắng không ra khỏi miệng, người này so với bất cứ người nào trong số bọn họ đều lo lắng cho A Bảo hơn, phần chân tâm này không phải giả.

Thế là Phó Trạch Văn đi lên trước vỗ vỗ vai Trịnh Cảnh Đồng: "Không sao cậu đừng lo lắng, đi vào cũng chỉ một tiếng đồng hồ, có khi một tiếng cũng không tới, không phải giải phẫu lớn gì, tớ thấy y thuật của bác sĩ Lưu rất tốt, nhất định sẽ rất thuận lợi."

Trịnh Cảnh Đồng lúc này mới ngồi xuống kiên trì chờ đợi, bất quá cả người vẫn là rất hồi hộp, tay đan lấy nhau nhẹ nhàng run rẩy, có thể nhìn ra y rất sợ hãi, người mỗi tối ngủ cùng A Bảo là y, không có ai có khả năng cảm nhận được sợ hãi trong lòng A Bảo hơn y, hai người lây nhiễm lẫn nhau.

Y bị nhiễm căng thẳng cùng sợ hãi của A Bảo, bất quá cũng khiến A Bảo yên lòng, cho A Bảo cảm giác an toàn.

Đối với người bên ngoài chờ đợi mà nói thời gian trôi qua rất chậm, bất quá giải phẫu kỳ thực cũng không có bao lâu, hơn 40 phút liền kết thúc, rất nhanh.

A Bảo khi đi vào bụng vẫn là phồng lên hiện tại đã xẹp xuống, nửa người gây mê, cậu hiện tại thanh tỉnh, liếc nhìn đứa nhỏ trong tay y tá, vui vẻ, cậu liền an tâm.

Trịnh Cảnh Đồng lách qua mọi người đến bên người A Bảo, cần thật chặt tay A Bảo, thời điểm nhìn thấy cửa phòng mổ mở ra y suýt chút nữa khóc lên, cũng không biết là tại sao, nhìn thấy A Bảo mở to mắt cả người cũng không có bộ dáng thống khổ y đều thả lỏng, đứa nhỏ liền phải đi, sau này không sinh nữa, sinh một lần A Bảo liền phải chịu khổ gần một năm, quá dày vò.

Kỹ thuật của Lưu Việt đương nhiên không cần lo lắng, hơn nữa là dùng thiết bị cùng thuốc tốt nhất, A Bảo ở bệnh viện an dưỡng mấy ngày đều vô cùng thuận lợi, ngoại trừ hôm sau thuốc gây tê qua đi đau buốt bên ngoài, cái khác đều không có cái gì quá đáng lo.

Thời điểm A Bảo đau Trịnh Cảnh Đồng liền hôn nhẹ cậu, nói chuyện với cậu dời đi sự chú ý của cậu, tình cảm của hai người ngược lại càng ngày càng tốt.

Đến ngày thứ 3 hai người mới nhớ tới chuyện đứa nhỏ, những người khác đối với hai người kia cũng không nói gì, đều đã sinh ngày thứ 3, các ngươi mới nhớ tới các ngươi còn có con trai hả!

Vu Thư đem đứa nhỏ ôm lấy, là bé trai xinh đẹp, lúc sinh ra chưa tới 4 cân *(= 2kg)*, rất nhỏ, dù sao bụng A Bảo lúc trước so với phụ nữ có thai bình thường không lớn lắm, cho nên đứa nhỏ cũng không lớn.

Là Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng muốn nhìn đứa nhỏ, nhưng sau khi Vu Thư đem đứa nhỏ ôm tới lại không chịu buông tay, bà cứ như vậy ôm vào trong ngực cho hai người xem: "Nhìn một chút đi, bộ dáng giống A Bảo, ngoan vô cùng, tuyệt đối không khóc nháo chút nào, đặc biệt bớt lo, vừa nhìn chính là đứa nhỏ ngoan!"

Bà đây là đã biểu hiện rất thu liễm, Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo không biết a, Vu Thư hận không thể một ngày 24h không ngủ bồi cháu yêu!

Đứa nhỏ 3 ngày cũng nhìn không ra có xinh đẹp hay không, bộ dáng giống như con khỉ vậy, Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo nhìn thật lâu cũng không nhìn ra cái thành tựu gì, bất quá mắt đúng là rất lớn, mắt to thật sự là giống A Bảo như đúc, mắt rất đẹp.

"Nha đúng rồi, tên của Bảo Bảo đã đặt rồi, tên Trịnh Duệ, Duệ Duệ." Vu Thư vui rạo rực nhìn về phía A Bảo, "Mẹ nghe A Dung nói A Bảo con hồi đó muốn đổi tên là Phó Duệ, hiện tại không cần sửa lại, dùng cho Bảo Bảo là được rồi."

Phó A Bảo vừa nghe trong lòng có chút vui vẻ, không nghĩ tới mẹ còn nhớ tới cái này, lần này cũng coi như là hoàn thành tâm nguyện của cậu, ân, là tên rất hay.

Trịnh Cảnh Đồng trong nhà này luôn luôn không có nhân quyền, mọi người thương lượng xong rồi mới thông báo cho y một tiếng là được rồi, kỳ thực y từ rất lâu trước đây đã suy nghĩ vài cái tên cho Bảo Bảo, nhưng y còn chưa có nói ra khỏi miệng đâu cả nhà liền quyết định xong rồi, y chỉ có thể yên lặng nuốt vào trong bụng đi.

Sau khi niết tay nhỏ vài cái Bảo Bảo đã được Vu Thư ôm đi, trước khi đi bà căn dặn con trai chăm sóc A

Bảo thật tốt, cháu trai đã có bà chăm sóc, khẳng định ổn thỏa.

Sau khi lớn tuổi đây cũng là một nguyện vọng, chính là muốn ôm cháu yêu, hiện tại rốt cục có cháu yêu, đã nếm được sở nguyện, Vu Thư có cháu yêu mọi việc đầy đủ, cả ngày vui vẻ sắp lên rồi.

Trịnh Cảnh Đồng yên lặng nói: Xem ra địa vị của ta ở nhà lại xuống thêm một bậc rồi……

Ở bệnh viện một tuần Phó A Bảo gần như có thể xuất viện, lúc này còn có 2, 3 ngày liền ăn Tết, mọi người sau khi thu dọn một chút liền về nhà, một này Trịnh gia chuẩn bị sống ở biệt thự ngoại thành, hoàn cảnh nơi này thích hợp cho A Bảo an dưỡng hậu sản.

Năm mới không có gì đặc biệt, chính là cả nhà tụ tập cùng một chỗ ăn cơm nói tán gẫu, náo nhiệt một chút, thân thể A Bảo không tốt, cho nên cậu trải qua năm mới rất yên tĩnh, Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên cũng cùng cậu rồi.

Đêm giao thừa 12h vừa qua Trịnh Cảnh Đồng liền đăng một cái Weibo:

"Mười ngày trước, ta và A Bảo nghênh đón con của chúng ta, một bé trai phi thường xinh đẹp đáng yêu, đứa nhỏ chỉ thuộc về hai chúng ta, vô cùng hạnh phúc, cám ơn em, anh yêu tiểu A Bảo ~ anh mãi mãi yêu em ~ cũng chúc mọi người năm mới vui vẻ, hạnh phúc mỹ mãn ~"

Chúc mừng anh Đồng lại (được) có thêm một người hắt hủi =))))))))))

Vỗ tay chào đón Bảo Bảo*:****

Chúc các thím ngủ ngon, trời lại mưa rồi ý U_U

107. Chương 107

Trịnh Cảnh Đồng đăng weibo này ra sau đó trên mạng quả nhiên bùng nổ, mấy tháng trước còn nói chuyện của tiểu tam và con cái, hiện tại đột nhiên lại có con, đứa nhỏ này từ nơi nào bay tới?!

Ngoại trừ một vài người bên ngoài sự kiện tiểu tam lần trước không rõ ràng tình hình, những người khác đều không có suy nghĩ nhiều, Trịnh Cảnh Đồng đều có thể quang minh chính đại đăng weibo như thế, cho nên lai lịch đứa nhỏ này khẳng định không thành vấn đề, không phải mang thai hộ chính là nhận nuôi, tuyệt đối không phải là đứa nhỏ sinh cùng nữ nhân khác, không phải vậy chính là tự vả vào miệng sao.

Tính toán ngày tháng, đứa nhỏ này hẳn là trước khi hai người kết hôn, thời điểm yêu đương cũng đã có manh mối.

”Vốn cảm thấy hai nam nhân muốn con cái rất kỳ quái, bất quá Trịnh gia nếu như không có đứa nhỏ này kế thừa liền thành vấn đề, ôm đứa nhỏ về xác thực phi thường cần thiết.

“Đứa nhỏ là mang thai hộ đi, luôn cảm thấy khả năng nhận con nuôi không lớn.”

“Ta cmn, ta sao lại không đầu thai tới nhà các ngươi hả!”

“Chúc phúc ~ nhưng tại sao không đăng ảnh bảo bảo a, muốn nhìn nhìn.”

“Cảm giác thật hạnh phúc ~”

……

Comment nói mát hoặc mắng khẳng định cũng có, thế nhưng đa phần đều là chúc phúc, hoặc là thảo luận bộ dáng đứa nhỏ ra sao, thậm chí còn có đại não động nghĩ:

“Phó A Bảo xin nghỉ học tạm thời một năm, như thế nào cảm giác giống như sinh con vậy, sinh con cũng vừa vặn gần một năm, thêm vào ở cữ gì đó.”

Mọi người tuy rằng cảm thấy thuyết pháp này rất manh, thế nhưng cũng không có ai coi là thật, chính là đùa giỡn mà thôi.

Phó A Bảo lúc này đang nằm trên giường dùng di động lướt Weibo, cậu rốt cục bỏ lệnh cấm, dù sao chuyện thời điểm mang thai không tiện làm hiện tại căn bản đều có thể làm, cậu đã lâu không lên weibo, hôm nay thời điểm lên mới phát hiện, hóa ra trước đây còn có xảy ra loại chuyện đó! Lưu Giai Giai gì đó cậu biết, thế nhưng không nghĩ tới còn quá đáng như vậy, thật là một gia hỏa không biết xấu hổ!

Bất quá mọi người giấu cậu rất kín a, lấy sự thông minh cơ trí của cậu dĩ nhiên không có nhìn ra một chút đầu mối!

Cậu lướt xem weibo Trịnh Cảnh Đồng lúc trước đăng một lượt, cảm thấy thủ pháp xử lý lúc đó của Trịnh Cảnh Đồng vẫn là thật không tệ, kiên định đứng về phía cậu, tức giận công kích tiểu tam, ừ, xem ra mình dạy dỗ vẫn là thật không tệ mà, hàng này quả nhiên là yêu mình yêu đến thâm trầm ~

Phó A Bảo hãm sâu vào trong tự luyến không thể tự thoát ra được……

Đừng thấy Phó A Bảo hiện tại trải qua tới rất thoải mái, kỳ thực cậu cảm giác cũng không tốt lắm, thời

điểm sinh mổ rất thoải mái, bất quá hậu sản khôi phục khá tốn thời gian, miệng vết thương ở bụng ẩn ẩn đau, còn phải thỉnh thoảng xuống giường hoạt động, phi thường phiền toái, trên bụng không hiểu sao mở miệng, dù là ai cũng đều sợ hãi, Phó A Bảo mỗi lần kéo quần áo lên nhìn thấy vết sẹo trên bụng liền cảm thấy sợ mất mật, cậu không thể tin được con trai của cậu vậy mà lấy ra từ trong vết thương này, vừa nghĩ tới cả người liền phát đau.

Lưu Việt đã thông báo với Trịnh Cảnh Đồng, mấy tháng gần đây đều không thể tiến hành vận động kịch liệt, đặc biệt loại hành vi kia, cho dù A Bảo khôi phục cũng phải chú ý, làm tốt biện pháp phòng hộ, một năm tới cũng không thích hợp mang thai.

Trịnh Cảnh Đồng gật gật đầu liên tục, y và A Bảo kết hôn lâu như vậy, không có lần nào là làm tới trong cơ thể A Bảo, đều là mang theo phòng hộ, y sợ A Bảo đau bụng hay là sinh bệnh gì đó, hơn nữa y tạm thời cũng không có dự định tiếp tục có con, cho nên phương diện tiến hành phòng hộ không cần lo lắng, y sẽ phi thường cẩn thận, mấy tháng gần đây y thường dùng tay giúp A Bảo giải quyết tốt, dù sao cũng đã làm thành thói quen.

Tiểu Duệ Duệ hiện tại là bà nội bé mang theo, Vu Thư một khắc đều không rời khỏi bé, tiểu gia hỏa cũng rất thân với bà nội, bé hình như cũng không thể nào thích Trịnh Cảnh Đồng, nhìn thấy A Bảo thì sẽ cười ha ha đến không ngậm miệng lại được, nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng liền bình tĩnh hơn, khiến Trịnh Cảnh Đồng rất phiền muộn.

“Gọi ba ba, ba ba.” Phó A Bảo nắm tay con trai dỗ dành nói, “Mau gọi ba ba.”

Trịnh Cảnh Đồng một bên , con còn chưa tới một tháng, đâu nói chuyện được, nhiều nhất cũng chính là a a vài tiếng.

Ba ba đương nhiên là không kêu được, bất quá Tiểu Duệ Duệ rất phối hợp, Phó A Bảo dỗ bé như vậy, bé liền a a hai tiếng, hoặc là đát đát hai cái, cũng coi như là đáp lại.

Vu Thư ở một bên hâm mộ vô cùng, đứa nhỏ này thân với A Bảo a, nhìn thấy A Bảo liền cao hứng, bé khẳng định biết A Bảo mang thai bé tới rất khổ cực, thật là một đứa con hiếu thuận, bà nội ngốc nghếch bắt đầu hãm vào suy nghĩ chủ quan.

Thời điểm đứa nhỏ đầy tháng Trịnh Cảnh Đồng lại đăng một cái weibo, gia đình y tổ chức tiệc đầy tháng, sau đó y liền đăng một cái weibo forward nhận thưởng, cùng chia sẻ với mọi người niềm vui của y, vung tiền một lần như thế, y liền vung ra vài trăm vạn.

Phía dưới weibo này còn đính kèm vài tấm ảnh của bảo bảo:

“Đây là ảnh Duệ Duệ nhà ta, thời điểm vừa ra đời bé đặc biệt nhỏ gầy, gần đây đã trắng trắng mập mập, đặc biệt dễ nuôi.”

Ban đầu mọi người cũng không để ý, mãi đến khi có người nói:

“Các ngươi có phát hiện ra đứa nhỏ này dung mạo rất giống Phó A Bảo không, đặc biệt mắt, đặc biệt đặc biệt giống, quả thực từ một khuôn đúc ra, tôi vẫn cho là mang thai hộ chính là Trịnh Cảnh Đồng, chẳng lẽ là Phó A Bảo sao?”

Mọi người vừa xem quả thật có chút giống.

“Không đúng nha! Tuy rằng mắt giống Phó A Bảo, thế nhưng lông mày và khuôn mặt đều cùng một dạng với Trịnh Cảnh Đồng, đây nhất định là con của Trịnh Cảnh Đồng. Lại nói, đứa nhỏ này về sau phải kế thừa gia nghiệp Trịnh gia, như thế nào có thể là con của Phó A Bảo, ngẫm lại cũng biết không khoa học.”

Mọi người lại nhìn một lần nữa, hình như cái này nói đến cũng rất có đạo lý.

Ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, hai phe bên nào cũng cho là mình đúng, huyên náo tối mày tối mặt, trận này đại chiến cấu xé tới mạc danh kỳ diệu.

Hôm nay là đầy tháng của Duệ Duệ, hai nhà Trịnh Phó đều rất bận rộn, cũng không ai đi quản chuyện trên weibo, Trịnh Cảnh Đồng buổi trưa đăng weibo xong liền bỏ qua không quản.

Bọn họ không biết, weibo này đăng ra chưa tới nửa ngày liền biến thành đại chiến cấu xé, trên mạng huyên náo tới rối tinh rối mù, tranh luận đứa nhỏ rốt cục là của ai.

Buổi tối lúc lên giường ngủ Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo theo thói quen lướt weibo một hồi, xem bình luận trên weibo của mình, tiện thể xem weibo đứng top.

Không lướt không biết, lướt một cái dọa nhảy dựng, bọn họ lại lên top tìm kiếm, tất cả mọi người đang thảo luận con trai của bọn họ rốt cuộc là của ai.

Trịnh Cảnh Đồng không nghĩ tới một cái weibo của mình lại gây nên quan tâm lớn như vậy, y chính là muốn khoe con một chút mà thôi, mọi người hình như suy nghĩ quá nhiều đi? Netizen thật sự là quần thể kỳ quái, bọn họ ngày nào cũng thảo luận chuyện 99% đều không có liên quan với mình, liền nói đứa nhỏ này đi, Trịnh gia và Phó gia đều không có ý kiến gì, hai người trong cuộc cũng đều phi thường hài lòng, nhưng chuyện này hoàn toàn không liên quan tới netizen lại thảo luận đến khí thế ngất trời, cắn xé liên tục, cũng không biết mưu cầu cái gì.

Đây chính là sức mạnh của bát quái đi.

Trịnh Cảnh Đồng thật ra có chút lo lắng, y nhìn thấy rất nhiều comment nhằm vào A Bảo, rất nhiều người nói, nếu như đứa nhỏ này là Phó A Bảo mang thai hộ ra, vậy căn bản sẽ không có tư cách kế thừa gia nghiệp Trịnh gia, bởi vì hoàn toàn không có quan hệ máu mủ với Trịnh Cảnh Đồng, nói cũng nói tới thật khó nghe, Trịnh Cảnh Đồng sợ A Bảo nhìn thấy tâm tình không tốt, ảnh hưởng tới khôi phục thân thể, nhưng hiện tại trong bụng A Bảo không có đứa nhỏ, y lại không có lý do ngăn cản A Bảo lên mạng.

Bất quá Trịnh Cảnh Đồng hiển nhiên đánh giá thấp năng lực chịu đựng của Phó A Bảo, nói không phải cậu kiên cường, mà là loại năng lực này cậu tự động không đếm xỉa tới, có thể làm được nhìn thấy coi như không nhìn thấy, chỉ để ý comment có lợi với mình, đối với nói xấu có năng lực che chắn siêu cao, không trách mỗi ngày đều trải qua vui vẻ như vậy Trịnh Cảnh Đồng thấy Phó A Bảo tinh thần phấn chấn lướt comment , vợ y từ một khía cạnh khác mà nói, cũng thật là một người rất giỏi đấy!

Trịnh Cảnh Đồng trước khi đi ngủ lại đăng một weibo:

"Thấy nhiều netizen đang thảo luận con của ta là của ai, ta cảm thấy vấn đề này cũng không quá quan trọng, đây chỉ là đứa nhỏ thuộc về ta và A Bảo, vừa là con của ta, cũng là con của em ấy, chúng ta rất yêu bé."

Trịnh Cảnh Đồng thời điểm gõ mấy chữ này dừng lại một chút, liếc mắt nhìn Phó A Bảo xòe ngón tay nằm ở trên giường, sau đó tiếp tục gõ chữ:

"Có lẽ các ngươi có thể YY nam nam sinh tử một chút, ta và A Bảo sẽ không để ý."

Thuyết pháp này là y vừa nãy thời điểm lướt comment học được đấy, y nói kỳ thực là nói thật, thế nhưng y biết sẽ không ai tin, mọi người chỉ có thể đem nó trở thành một trò vui tới đối đãi.

Sau khi gõ xong y lại chụp một tấm hình, y và A Bảo dựa đầu vào nhau ngủ, hai tay nắm lấy nhau đặt bên gò má, bức ảnh chỉ chụp một phần gò má của hai người, đem hai tay nắm lấy nhau chụp toàn bộ vào, dưới ánh đèn nhu hòa ấm áp nhìn qua đặc biệt ấm áp và hạnh phúc.

Sau khi đính kèm ảnh xong Trịnh Cảnh Đồng liền đăng weibo, sau đó liền an tâm nắm tay A Bảo đi ngủ.

Thím nào lên sao hỏa gọi anh Đồng về trái đất đi U_U

Tui vẫn không hiểu anh Đồng kiếp trước ăn ở kiểu gì mà toàn bị hắt hủi vậy =)))) bố mẹ với vợ hắt hủi thì thôi, đến cả con trai cũng hắt hủi thì…… =)))))

108. Chương 108

Nam nam sinh tử này trên weibo của Trịnh Cảnh Đồng lại khiến trên mạng náo nhiệt một trận, đa phần người ta nhất định là không tin, thế nhưng cũng không có thiếu người cảm thấy thuyết pháp này rất thú vị, thế là lại là một phen cấu xé.

"Người không hiểu thì đừng có mà nói bậy nói bạ, nam nhân sinh con như thế nào a, không sai, trước đây từng có tiền lệ, bất quá đó là người chuyển giới, trước kia là nữ nhân, trong thân thể còn có tử cung cho nên mới có thể sinh, nam nhân bình thường làm sao có khả năng sinh con!"

"Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như thế, có cái gì mà không có khả năng a! Trịnh Cảnh Đồng lại có nhiều tiền như vậy, có lẽ dùng tinh trùng của hai người thành công đấy!"

"Như thế nào không được, nhà khoa học Anh đã nghiên cứu ra biện pháp nam nhân và nam nhân sinh con, có thể đem tế bào tinh trùng của mình ra nuôi cấy thành trứng sau đó thụ tinh, là có thể có con của mình, nam nhân nào cũng có thể tự mình làm được, huống chi là hai nam nhân, thế giới lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta, cái gì cũng có khả năng, chỉ là kiến thức của chúng ta nông cạn mà thôi."

"Hình như có người tin a, nam nhân sinh con cái gì chứ, kỹ thuật căn bản là chưa thành thục được chứ? Ai cũng chưa từng thành công qua, ngươi thấy bộ dáng Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo sẽ giống như người làm liều đầu tiên mà được lợi sao? Đây không phải ngu ngốc sao!"

"Đứa nhỏ kia giải thích thế nào? Vừa giống Trịnh Cảnh Đồng vừa giống Phó A Bảo, hai người bọn họ cũng không có quan hệ máu mủ, bộ dáng không hề giống nhau."

"Ta cảm thấy chúng ta thực sự là lo chuyện bao đồng, đứa nhỏ này không có chút quan hệ tiền bạc gì với chúng ta, đừng để ý tới bé là ai sinh, dù sao Trịnh gia nhận thức nó, nó vừa sinh ra liền thắng tại trên đường xuất phát, thực ra so với chúng ta tốt hơn nhiều, mệnh tốt lắm, chúng ta còn bận tâm thay nó làm gì, người không thấy người một nhà bọn họ vui a lắm sao!"

……

Mấy tranh luận này trên mạng đối với Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo mà nói ý nghĩa không lớn, bọn họ sống rất tốt, vì loại chuyện này mà lo lắng rất não tàn, dù sao đứa nhỏ là của bọn họ, bọn họ nói thế nào thì là thế đấy, người ngoài cũng bất quá là nói vài câu chuyện phiếm mà thôi, không có gì ghê gớm.

Phó A Bảo gần đây có chút bận rộn, cậu ngoại trừ muốn khôi phục vết thương bên ngoài, còn muốn giảm béo.

Sau khi mang thai cậu mập lên không ít, kỳ thực Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy rất tốt, mập mập sờ sờ cảm giác rất tốt, thế nhưng bản thân Phó A Bảo liền phi thường không vui, quần áo trước đây của cậu căn bản đều không mặc được nữa, không chỉ là quần áo bình thường còn có đủ loại quần áo cos, tất cả đều không mặc được nữa rồi.

Theo như Phó A Bảo nói, cậu phải luyện ra cơ bắp mới được cơ, không thể làm heo ngày nào cũng dưỡng béo được!

Trịnh Cảnh Đồng hơi hơi não bổ một chút, nghĩ tới Phó A Bảo cả người cơ bắp y đột nhiên có chút mắc ói, A Bảo trước kia là cơ bắp nhỏ, nhưng nhìn qua rất hài hòa, y phi thường thích, thế nhưng thật sự biến

thành kẻ cơ bắp chính là một chuyện khác, thế là y tận tình khuyên nhủ khuyến khích: "Giảm béo thì giảm béo, vận động thì vận động, khôi phục lại giống như trước đây không tệ lắm, hơi hơi mập một chút càng khỏe mạnh, đừng quá liều."

Phó A Bảo mất hứng: "Em là nam nhân, nam nhân đương nhiên muốn cơ bắp rồi, anh nhìn anh một chút, anh có rất nhiều cơ bắp!" Nói xong Phó A Bảo còn sờ sờ cánh tay cùng lồng ngực Trịnh Cảnh Đồng, còn chạm vào đùi Trịnh Cảnh Đồng một cái, "Anh xem một chút, trên người anh có bao nhiêu cơ bắp trên người em có bao nhiêu cơ bắp? Em hiện tại toàn chỉ còn thịt mỡ!"

Trịnh Cảnh Đồng nhu nhu lồng ngực mềm mại của Phó A Bảo: "Anh thích bộ dáng hiện tại của em, vừa mềm lại sờ tốt, rất đáng yêu a!"

Hừmmm! Phó A Bảo đẩy Trịnh Cảnh Đồng ra, đáng yêu với chả không đáng yêu cái gì, em là nam nhân, không cần anh khen em đáng yêu được chứ! Hừmmm!

Thời gian cứ như vậy thanh thanh thản thản hạnh hạnh phúc phúc trôi qua mấy tháng, Trịnh gia cũng từ vùng ngoại thành chuyển về nhà cũ, thân thể Phó A Bảo rốt cục khôi phục đến gần đủ rồi, vóc người cũng căn bản khôi phục lại bộ dáng trước kia, bất quá ăn tốt uống tốt dưỡng tốt, da dẻ ngược lại càng thêm trắng, cả người trắng trắng mềm mềm, đều có thể bấm ra nước.

Trắng trắng mềm mềm giống cậu còn có con trai của cậu, Tiểu Duệ Duệ thời điểm 5, 6 tháng đã bò rất nhanh, Trịnh gia đặc biệt xây cho bé một phòng trẻ em cỡ lớn, cả phòng đều mềm nhũn, bốn phía dựng lên, bò thế nào cũng không sợ đụng vào.

Thời điểm vừa ra đời đứa nhỏ này đặc biệt ngoan ngoãn, đặc biệt nghe lời, kỳ thực hiện tại cũng rất ngoan, chính là có chút ngốc nghếch, thời điểm bò xưa nay đều là đâm thẳng về phía trước, cũng không để ý phía trước có đồ đạc có người hay không, thường xuyên đụng phải bàn đã bọc đệm cùng đùi người khác.

Sau khi đụng phải bé cũng không khóc, liền cứ như vậy mở chân ra cầm lấy ngón tay ngồi dưới đất, trừng lớn mắt, một bộ vẻ ngốc ngốc, sau đó chờ một lúc lại chuyển góc độ tiếp tục bò.

Bé rất thích bò, không chỉ không ngừng bò, còn phi thường hiếu động.

Hồi đó vừa ra đời bé còn rất thích nói chuyện, tuy rằng không biết nói cái gì, chính là a a đát đát vài cái, hiện tại ngược lại không quá thích lên tiếng, khả năng bé cũng phát hiện một tật xấu của mình.

Bé chỉ có thể nằm nói chuyện, thời điểm ngồi hoặc bò nói chuyện không được, vừa mở miệng liền muốn chảy nước miếng, muốn ngừng như thế nào cũng không được, khả năng cả thấy mất mặt đi, một khi chảy nước miếng bé liền khóc.

Phó A Bảo lo lắng, đứa nhỏ này đến cùng giống ai nhỉ? Như thế nào ngày nào cũng chảy nước miếng, sẽ không phải chỗ nào sinh bệnh đi, có phải là có chỗ nào không tốt chứ? Cậu còn mang vấn đề này đặc biệt hỏi qua Lưu Việt.

"Không, rất khỏe mạnh!" Vu Thư đem Tiểu Bảo Bảo ôm vào trong ngực nhu nhu hôn hôn, "Đây không phải giống như đúc Trịnh Cảnh Đồng lúc còn bé sao, Cảnh Đồng khi còn bé cũng như vậy, vừa nói chuyện liền chảy nước miếng, đến một tuổi mọc răng sau đó mới hơi khá hơn một chút, hai cha con thực sự là giống nhau như đúc, di truyền! Bất quá Duệ Duệ tốt hơn Cảnh Đồng nhiều rồi, vừa ngoan vừa đáng yêu, Cảnh Đồng lúc nào cũng khóc, phiền chết mẹ."

Phó A Bảo trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng: Đều tại gen anh không tốt!

Trịnh Cảnh Đồng trong lòng yên lặng rơi lệ, y quả nhiên là người mặc kệ tới chỗ nào cũng đều bị ghét bỏ.

Sau khi có con Phó A Bảo sẽ không lên mạng thường xuyên nữa, chuyện cậu mỗi ngày phải làm nhiều nhất chính là ngồi trong phòng trẻ em chơi với con trai, còn lại chính là giảm béo cùng tập luyện, Trịnh Cảnh Đồng chỉ có suất ước ao ghen tị, y phải đi làm, chỉ có buổi tối mới rảnh.

Vì thế có một ngày y nảy sinh ý nghĩ bất chợt:

"Em nói anh mở một căn phòng trẻ em cho bảo bảo bên cạnh phòng làm việc của anh, nối liền với phòng làm việc của anh, em cảm thấy thế nào?"

Phó A Bảo không rõ: "Anh có bệnh a, trong công ty xây phòng trẻ em làm gì? Chẳng lẽ còn muốn tới công ty mang theo con sao, anh không đi làm hả? Nào có thời gian mang theo con."

Trịnh Cảnh Đồng có chút ủy khuất: "Thân thể em khôi phục không phải liền đi làm sao, hai chúng đều tới công ty Bảo Bảo cũng cần phải mang theo đi mà, em cả ngày để mẹ ẵm, anh phỏng chừng sau này con lần đầu tiên gọi khẳng định là bà nội *(nãi nãi)* chứ không phải ba ba, theo chúng ta cũng không thân."

Phó A Bảo vừa nghĩ hình như cũng có chút đạo lý, bất quá có một vấn đề.

"Em đi làm cũng chỉ là hai tháng nghỉ hè, đến tháng 9 em phải đi học a, anh không phải đã quên chứ? Đến thời điểm cũng không thể để một mình anh mang theo con đi, anh sẽ sao? Huống hồ anh còn phải làm việc." Phó A Bảo còn rất xem thường Trịnh Cảnh Đồng: "Hơn nữa Bảo Bảo lại không thích anh, giao cho anh em không yên tâm, vẫn là mẹ mang rất tốt."

Trịnh Cảnh Đồng phun một ngụm máu ra ngoài, lời này của Phó A Bảo thật là đâm vài nhát vào trái tim nhỏ bé của y!

Bảo Bảo lại không thích anh, Bảo Bảo lại không thích anh, Bảo Bảo lại không thích anh……

Bảo Bảo nào có không thích anh! Chỉ là so với anh thì thích em hơn thôi, em không thể kỳ thị anh, anh cũng là cha của bảo bảo! Ý nghĩ này của em bất lợi cho gia đình hạnh phúc!

Bất quá y vẫn đúng là đã quên A Bảo phải đi học, A Bảo ở nhà ngốc quá lâu rồi, y đã quên cậu vẫn còn là một học sinh? A Bảo chỉ là tạm thời nghỉ học một năm mà thôi, thời điểm tháng 9 khai giảng vẫn phải tới trường học báo danh, bất quá so với bạn học trước đây đều thấp hơn một khóa rồi.

Nhưng nói thật, A Bảo ở nhà ngốc lâu rồi, Trịnh Cảnh Đồng cũng thực sự không cách nào tưởng tượng được bộ dáng cậu đi học, không phải y coi thường A Bảo, A Bảo trong mắt y thế nào cũng đều là tốt, nhưng y chân tâm cảm thấy, A Bảo nhà bọn họ cũng không phải là người có khiếu học tập! Lúc trước dễ dàng đã bị gạt như vậy liền biết rồi, logic của đứa nhỏ này có chút chút vấn đề.

Ngoại trừ vấn đề này, chính là vấn đề lớp, A Bảo đột nhiên thấp hơn các bạn học cũ một khóa, mọi người ở trong trường ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy, có thể có ý nghĩ gì hay không? Sau đó còn có vấn đề ở chung với bạn học mới.

Trịnh Cảnh Đồng lo lắng không thôi, người đi học không phải y, nhưng y so với ai cũng đều phải suy nghĩ nhiều hơn.

---

*Tui sẽ thống nhất cách xưng hô của Bảo Bảo với 2 ba ba nhé: bé sẽ gọi anh Đồng là cha, còn em Bảo là ba ba ^^*

*30/4 - 1/5 tui sẽ về với thầy u tuiii, dự là trong khoảng 1 tuần tới tui sẽ vui chơi mà bỏ bê công việc rất nhiều T_T cho nên nếu tui không ra chap đều đặn thì các thím cũng đừng bơ tui nheee:****

109. Chương 109

Trịnh Cảnh Đồng hoàn toàn là bận tâm vớ vẩn, Phó A Bảo tâm khoan đến độ có thể trang đại tượng (*), đi học là cái lông gì chứ, đừng nói tạm thời nghỉ học một năm, tiếp tục nghỉ thêm một năm nữa cậu đều hoàn toàn không quan tâm, bạn học mới thì làm sao, bạn học mới cũng là người a, bạn học cũ biến thành học trưởng học tỷ thì làm sao, kia cũng không phải đều là người sao? Lẽ nào gặp mặt còn phải cúi đầu hay sao?

(Trang đại tượng: Trang đại tượng là khẩu ngữ vùng Đông Bắc, ý tứ chính là giả bộ cao thượng giả bộ thanh khiết)

Trịnh Cảnh Đồng cũng không tỉ mỉ ngẫm lại, Phó A Bảo đối với thi cử linh tinh đều hoàn toàn không thèm để ý, có thể thấy được tâm có bao nhiêu khoan, tạm thời nghỉ học cái gì lưu ban cái gì, cậu hoàn toàn không thèm để ý được chứ! Dù sao cũng vẫn là đi học, cậu cũng không muốn đi học tập tri thức văn hóa gì đấy, cảm thụ bầu không khí trường học một chút, quen vài bằng hữu, cuộc sống phong phú một chút.

Liền như Phó Trạch Văn nói, đầu óc Phó A Bảo căn bản không thích hợp đọc sách, thế nhưng lên đại học

là trải nghiệm nhân sinh rất quý giá, đã có điều kiện, không hảo hảo trải nghiệm một phen thì thật là đáng tiếc.

Phó A Bảo không thích thi cử, thế nhưng đi học cậu kỳ thực vẫn là rất thích, cậu còn tham gia club Anime trong trường. Một phần quan trọng nhất trong club chính là cosplay, Phó A Bảo lại là phần tử trung kiên trong đó, cậu là thành viên át chủ bài của club đấy! Tuy rằng một năm không gặp, cậu tin tưởng địa vị của mình cũng sẽ không có dao động quá lớn, không sai, cậu chính là vĩ đại như vậy! Cậu vấn đối với cái này tin tưởng chắc chắn không nghi ngờ!

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, nghỉ hè vèo một cái liền bay qua, thời điểm Tiểu Duệ Duệ bảy tháng Phó A Bảo rốt cục khôi phục cuộc sống đại học, cậu ngược lại cũng bớt lo, không có cấu tạo sinh lý của con gái, cho nên Tiểu Duệ Duệ đều là uống sữa bột, không cần cậu bận tâm.

Phó A Bảo ngược lại sau khi nhận được thông báo của trường học liền đúng hạn đi học, cậu cũng không có suy nghĩ nhiều, cậu cũng không biết, cậu đi học trở lại Trịnh Cảnh Đồng đều phải thao không ít tâm, 2, 3 tháng trước liền quyên một khoản tiền rất lớn cho trường học, còn mặt khác thăng cấp cho thiết bị dạy học cùng hoàn cảnh trong trường, lãnh đạo nhà trường và giáo viên chủ nhiệm kỳ học mới đều nhất nhất chào hỏi, cần phải đảm bảo A Bảo nhà bọn họ học tập hoàn cảnh tốt đẹp, không cầu có thể học được cái gì, chỉ cầu bình an thư thư phục phục, so với Phó gia lúc trước còn muốn cẩn thận hơn nhiều.

Ngày khai giảng đầu tiên chính là báo danh, cả lớp sẽ khai với chả ban cái gì, vốn đây là chuyện của mỗi trưởng ký túc xá phải thông báo, bất quá Phó A Bảo không ở ký túc xá, lớp trưởng từ chỗ giáo viên sau khi cầm được phương thức liên lạc liền trực tiếp gửi tin tức đến điện thoại của Phó A Bảo, nói cho cậu biết vài điểm cần biết trong buổi họp khai ban.

(Khai ban: họp lớp đầu năm)

Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy ngày đầu tiên đi học là ngày rất quan trọng, y không có đi làm, mà là làm tài xế của Phó A Bảo.

Phó A Bảo hoàn toàn không có tế bào lãng mạn, cậu thật sự không lý giải được hành động này của Trịnh Cảnh Đồng: "Trường học em so có khi so với anh quen thuộc hơn nhiều, em học ở đây hai năm rồi, còn cần anh đưa tới?"

"Anh đây không phải lo lắng cho em sao, em đi học anh rất khẩn trương, so với ngày xưa anh đi học còn căng thẳng hơn." Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy cái cảm giác này rất kỳ quái, rõ ràng y và A Bảo đã kết hôn có con, nhưng A Bảo vẫn còn muốn đi học, như vậy cẩn thận ngẫm lại, sự khác nhau giữa hai người hình như rất không phải lớn một cách bình thường, bình thường vẫn không cảm giác được, hiện tại vừa nghĩ, hai người bọn họ chênh lệch nhau 10 tuổi đấy! Một đã thấm dâm ở trong xã hội thật nhiều năm, nhưng một vẫn còn là tiểu thịt tươi đang đi học.

Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên cảm thấy mình thật già, y thật sự là trâu già gặm cỏ non rồi.

Phó A Bảo đang ngồi ở trong xe chat video với Bảo Bảo, cậu cũng không phải thích con đến mức một khắc

đều không thể xa rời, chính là muốn để đối phương mở miệng gọi mình một tiếng ba ba, cậu vì thế kiên trì không ngừng, mỗi ngày thỉnh thoảng liền muốn dạy con trai nói vài câu, hiện tại đi học cũng không từ bỏ, sau khi cùng Vu Thư nói chuyện điện thoại liền để Vu Thư đem điện thoại đặt tới trước con trai, sau đó liền thao thao bất tuyệt không ngừng.

Đương nhiên, cuối cùng vẫn là không thành công, Phó A Bảo cũng không để ý, cậu vui vẻ nhét điện thoại vào trong túi, sắp tới trường học rồi đấy.

Trịnh Cảnh Đồng khá là khiêm tốn, lái xe cũng tương đối bảo thủ, chính là chiếc xe thương vụ, cho nên ở cổng trường cũng không gây nên vây xem gì cả, Phó A Bảo sau khi xuống xe y liền đỗ xe ở bên cạnh trường học, chính là họp lớp, phỏng chừng trong chốc lát liền sẽ kết thúc, sau đó y có thể đón A Bảo về nhà, ngày mai mới là chính thức lên lớp, chương trình học trên trang web của trường cũng có, trực tiếp download là được.

Kỳ thực y vốn là muốn đưa A Bảo tới lớp, thế nhưng hai người cùng một chỗ dường như sẽ gây ra vây xem không cần thiết, hơn nữa A Bảo còn hình như có chút ghét bỏ bộ dáng của y, y cũng không thể làm gì khác hơn là chờ ở cổng trường.

Phó A Bảo sau khi đi vào cổng trường liền phát hiện trường học hình như có chút không giống với lúc trước, bất quá cậu cũng không quá để ý, cậu đã một năm không đến rồi, trường học như thế nào đều sẽ có chút thay đổi, cậu không biết những thứ này đều là kiệt tác của Trịnh Cảnh Đồng, toàn bộ trường học, đặc biệt tại sân ở khoa của cậu, có một loại cảm giác rực rỡ hẳn lên.

Hôm nay khai giảng trong trường không ít người, Phó A Bảo đương nhiên nhận lấy vây xem, bất quá cậu dù sao cũng là lão nhân trong trường, hơn nữa cũng không phải đại minh tinh gì, mọi người cũng chỉ là nhìn cậu khe khẽ bàn luận, chỉ có một số ít vây lên nói chuyện với cậu, hỏi cậu mấy câu kiểu thân thể có tốt hay không.

Phó A Bảo đối với ánh mắt của mọi người cũng không để ý, cậu dựa theo thông tin lớp trường gửi đi tới phòng học sẽ khai ban.

Thời điểm tiến vào lớp học Phó A Bảo phát hiện, trong lớp phần lớn người đều đã đến, cậu không biết lớp này có bao nhiêu người thế nhưng phòng học đã ngồi đầy, hẳn là gần đủ rồi, những học sinh này đều là ở ký túc xá, bình thường đều tới trước một ngày, cho nên khai ban sẽ đều đến rất đúng giờ.

Giáo viên còn chưa tới, mọi người an vị ở trong phòng học tán gẫu, phi thường ồn ào, bất quá sau khi Phó A Bảo vào cửa tất cả mọi người yên tĩnh lại, mắt không chớp mà nhìn cậu.

Phó A Bảo đeo túi trên vai, mặc trên người áo T-shirt trắng cùng quần bò, nhìn qua thanh xuân tràn trề, so với phần lớn học sinh ở đây xem ra đều nhỏ tuổi hơn, cậu trời sinh khuôn mặt trẻ con, cả người tinh thần khí thế mười phần.

Phó A Bảo nở nụ cười với mọi người liền tìm một chỗ ngồi xuống, bên cạnh cậu là một cô gái đeo kính trên mặt có chút tàn nhang, cậu trước khi ngồi còn hỏi chỗ này có người hay không, thấy cô bé kia lắc đầu mới

ngồi xuống.

Cô gái kích động muốn chết rồi, níu lấy một cô bé khác chỗ ngồi bên cạnh thấp giọng rít gào, Phó A Bảo bọn họ trước đây không phải chưa từng thấy, đều học cùng một trường, còn cùng một chuyên ngành, thời điểm Phó A Bảo lên năm hai bọn họ năm nhất, trong tường không biết gặp qua bao nhiêu lần, thế nhưng trước đây nhìn thấy cùng hiện tại nhìn thấy thật sự là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Trước đây liền biết cậu là phú nhị đại, ngoại trừ đặc biệt có tiền ngoài ra hình như cũng không có gì đặc biệt, hiện tại chuyện của cậu và Trịnh Cảnh Đồng mọi người đã đều biết, ánh mắt mọi người nhìn cậu hoàn toàn khác nhau, danh khí của Phó A Bảo hiện tại đều không thua một vài minh tinh.

"Học trưởng thân thể anh thế nào rồi? Khỏi bệnh rồi sao?" Hai cô bé này xúm lại đây tán gẫu với Phó A Bảo, hai người đều là đầy mặt kích động, Phó A Bảo không hiểu các cô cao hứng cái gì.

"Anh hiện tại cùng lớp các em, gọi tên anh là được." Phó A Bảo cười híp mắt, "Bệnh khỏi rồi, hiện tại đã hoàn toàn khôi phục, cảm ơn các em. Đúng rồi, chủ nhiệm lớp chúng ta là nam hay nữ? Dễ tính hay không?" Phó A Bảo đối với cái này khá quan tâm, giáo viên chủ nhiệm trước đây của cậu là một đại thúc hơn 50 tuổi, đặc biệt hung tàn.

"Cô Quách là người rất tốt." Mấy nữ sinh líu ra líu ríu, đang nói thì một cô giáo đeo kính mắt trẻ tuổi từ cửa tiến vào, chính là giáo viên chủ nhiệm hiện tại của Phó A Bảo, nhìn qua rất nghiêm túc.

Tiếp đến chính là khai ban, Phó A Bảo mặc dù là học sinh xếp lớp, thế nhưng cũng không có được đặc biệt giới thiệu, Trung Quốc vốn không thịnh hành trò này, tìm vị trí ngồi xuống rất nhanh liền có thể dung nhập vào, không cần đặc biệt giới thiệu gì cả, đặc biệt giới thiệu trái lại rất kỳ quái.

Hơn nữa tạm nghỉ học một năm cùng với lưu ban cũng không khác nhau lắm, đi học cùng một chỗ với học đệ học muội thấp hơn mình một khóa cảm giác cũng không có gì đáng để khoe khoang, giới thiệu lại khiến cả lớp lúng túng a.

Nội dung họp lớp rất đơn giản, chính là nói một hồi an bài cùng một vài công việc chú ý cụ thể học kỳ này, sau đó chính là nhận sách giáo khoa vân vân.

Họp lớp kết thúc Phó A Bảo cùng giáo viên chủ nhiệm và vài bạn học bên cạnh trao đổi wechat QQ các loại phương thức liên lạc, còn add nhóm lớp, sau này trong lớp có chuyện gì đều từ lớp trưởng thông báo cho cậu, hoặc là trực tiếp xem thông báo trong nhóm lớp.

Cậu đi rồi trong phòng học liền tạc oa.

Hiuhiuuu chả hiểu sao tự dưng tui lại bị ốm hôm nay T_T Bố mẹ với em tui đã đi chơi và bỏ mặc tui ở

nhà U_U Tui cảm thấy số phận mình hẩm hiu quá T_T

110. Chương 110

"A a a a a a -" Trong phòng học đều là rít gào của nữ sinh.

Các nam sinh phần lớn bịt lỗ tai đầy mặt dở khóc dở cười, phấn khích vớ vẩn cái gì a, Phó A Bảo bất quá là tạm nghỉ học một năm mà thôi, trước đây cũng không phải chưa từng thấy, còn kích động như vậy sao.

Lớp sau kết thúc cuộc họp học sinh trong phòng học túm năm tụm ba trở về ký túc xá, bất quá nghị luận của mọi người vừa mới bắt đầu.

"Vận khí của chúng ta thật sự là siêu cấp tốt, không nghĩ tới anh ấy vậy mà sẽ phân tới lớp chúng ta!"

"Dễ nói chuyện hơn so với tưởng tượng của tới, người thật ôn hòa."

"Trước đây không cảm thấy anh ấy có chỗ nào đặc biệt, chỉ cảm thấy anh ấy là soái ca, hôm nay nhìn khoảng cách gần như vậy quả nhiên khác nhau!"

"Đúng vậy a đúng vậy a, anh ấy ngồi bên cạnh tớ đấy, mặt đặc biểu nhỏ! Làn da quá tốt luôn, cảm giác đều có thể phát sáng vậy, rất muốn niết niết, cảm giác khẳng định tốt!"

"Cậu dẹp dẹp đi, đó là để cho cậu động vào sao, đó là cho Trịnh Cảnh Đồng người ta sờ vào!"

"Hi hi hi, cậu tiểu đáng khinh!"

"Phi! Tớ đâu có đáng khinh, người ta cũng đã kết hôn, làm loại chuyện đó rất bình thường!"

"Cũng không biết anh ấy bị bệnh gì, hiện tại xem ra ngược lại rất tốt, không giống dáng vẻ đã bị bệnh."

"Phốc, tớ lại nhớ tới lời đồn trên mạng, nói là anh ấy tạm nghỉ học một năm sinh con đấy."

"Ha ha ha ha ha ha, cậu có bản lĩnh thì đi chính mồm hỏi anh ấy một chút có phải hay không, cẩn thận anh ấy trát đầy mặt cậu!"

"Cút!"

“Bất quá khoan hẵng nói, con trai anh ấy thực sự bộ dáng rất đáng yêu.”

“Đúng vậy a, rất muốn cắn một cái!”

“Phốc, cậu quả nhiên là tiểu đáng khinh.”

“Phi phi phi!”

……

Các nữ sinh không ngừng nghị luận, các nam sinh cũng cực kì bát quái.

“Tớ nghe nói cậu ta trước đây có một bạn gái, vẫn thường xuyên thấy hai người cùng một chỗ, cô gái đó tên là gì ấy nhỉ?”

“Không nhớ rõ, hình như họ Hà đi, tên là gì tớ không nhớ rõ, bất quá bộ dáng rất xinh đẹp.”

“Cậu nói trong đầu Phó A Bảo này nghĩ cái gì a, bạn gái xinh đẹp như vậy không muốn, lại cùng một nam nhân cùng một chỗ, không hiểu nổi a.”

“Song tính luyến đi, bất quá cậu đừng nói, đối tượng là Trịnh Cảnh Đồng, tớ cũng nguyện ý cong, có bao nhiêu tiền a! Cùng một chỗ với y cả đời cũng không cần phấn đấu!”

“Đó là cậu, người ta là Phó A Bảo nhà cũng cực kỳ có tiền, căn bản không hiếm lạ, cậu có thể so cùng với người ta sao?”

“Vậy cũng khó nói, chuyện tình cảm ai biết đâu được!”

“ĐM, cậu sẽ không phải đúng là cong chứ? Cậu cách xa tớ một chút!”

“Cútttt!!! Tớ coi như là cong cũng không thèm lọt mắt cậu!”

……

Ngoại trừ nghị luận trên miệng, còn có trực tiếp đăng weibo khoe khoang, nói là cùng Phó A Bảo trở thành bạn học cùng lớp, sau đó thì có một đống người tới hỏi nội tình tin tức, hỏi Phó A Bảo người thật như thế nào, tướng mạo a tính cách gì đó, Phó A Bảo hiện tại có một đám lớn fan đấy.

Chỗ lớp trưởng có số điện thoại của Phó A Bảo, thế là hắn biến thành đối tượng hối lộ trọng điểm của mọi người, rất nhiều người vây quanh hắn muốn số điện thoại của Phó A Bảo, phần lớn là nữ sinh, hơn nữa phần lớn là hủ nữ manh tình yêu đó của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng, cũng có một vài chính là hướng về phía Phó A Bảo người này đi.

Bất kể chuyện tình của Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng huyên náo lớn bao nhiêu, bản thân cậu là siêu cấp phú nhị đại này nhất định là không bốc hơi đâu, cùng người như thế tạo mối quan hệ tóm lại là sẽ không tệ, trước kia chênh nhau một lớp, hiện tại đều là bạn học cùng lớp rồi, khẳng định cơ hội lớn hơn nhiều, sau này thời điểm tìm việc làm hoặc gặp phải khó khăn cũng có thể có một trợ lực đấy.

Bất quá lớp trưởng phi thường kiên định, hắn đã đáp ứng giáo viên chủ nhiệm, sẽ không đem thông tin cá nhân của Phó A Bảo tùy tiện đưa cho người ta.

Mọi người không lấy được số điện thoại di động, bất quá weibo cùng QQ của Phó A Bảo xem như là tìm được, trong nhóm lớp có đấy, nghĩ một chút biện pháp nói cũng có thể xây dựng quan hệ.

Phần lớn thái độ của mọi người là thiện ý, có người thì xem như là mới mẻ, có người chính là tham gia trò vui, còn có người là thật sự manh, bất quá cũng có người phản cảm, không phải ai cũng đều có thể tiếp thu chuyện nam nhân và nam nhân cùng một chỗ, trong lớp mới của Phó A Bảo cũng có vài người phản cảm với mấy việc như thế này.

Bất quá những người này phần lớn chỉ nghĩ nghĩ trong lòng, hoặc là có vài đứa đồng cảm với nhau lén lút nghị luận một chút, không dám ngay tại trước mặt Phó A Bảo nói lung tung, có vài người thực là không thể tùy tiện đắc tội.

……

Phó A Bảo ra khỏi phòng học liền đăng tin trong group club Anime:

Coong coong coong coong, ta đã trở lại! Khai giảng có hoạt động gì hay không, Bản Bảo ta đây đã gấp không chịu nổi rồi! (*^_^*)

Phó A Bảo vừa mới đăng tin trong group liền náo nhiệt lên.

“Ta thao, Phó A Bảo?! Người thật sao?!”

“Thân thể người không sao đi, ta tuần trước còn cùng Tiểu K nói người phỏng chừng sẽ không trở lại, đã một năm không gặp.”

“Có có có, đương nhiên là có hoạt động, cho dù là vì A Bảo đại nhân của chúng ta cũng phải hảo hảo làm một cái hoạt động a!”

“A a a a a -Ta đã mấy ngày không lên Q, vừa lên liền đụng trúng đại hồng nhân của chúng ta!”

(Đại hồng nhân: chỉ người đang cực kỳ hot)

“Mấy cái khác đều là giả, nhanh lên gửi ảnh con trai của ngươi, cho chúng ta xem xem con trai người bộ dáng thế nào, tận một năm không gặp, chúng ta còn đang đi học, ngươi thậm chí ngay cả con cũng có rồi! Còn có thể tốt nữa hay không a!”

“Phốc, Bản Bảo, ngươi cũng thật là trước sau như một a.”

(Bản Bảo: đây chỉ là cái nickname của em thôi, tên tạm dịch ra là “bảo bối ta đây”)

……

Quả nhiên toàn bộ trong trường học vẫn là club này khiến người ta cảm thấy thân thiết nhất, Phó A Bảo vốn là tới chơi đùa, từ trước tới giờ quen thuộc, rất nhanh liền cùng mọi người đánh thành một mảnh, mọi người ban đầu đối hỏi cậu hết đông tới tây, sau đó liền bắt đầu thảo luận hoạt động, khai giảng club muốn tuyển người mới, bọn họ muốn làm hoạt động, vốn là không chuẩn bị làm lớn, lúc này Phó A Bảo trở về, bọn họ quyết định hảo hảo chuẩn bị một phen, có Phó A Bảo cứu sống quảng cáo này, nhất định sẽ rất thành công, xem ra chiêu mộ người mới năm nay không thành vấn đề rồi.

Phó A Bảo và mọi người tán gẫu tới mức rất hăng say, sau khi tới cổng trường nhìn thấy xe của Trịnh Cảnh Đồng một bên lên xe một bên còn đang đăng tin tức, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười, lúc lên xe bị người chụp ảnh cũng không phát hiện.

Trịnh Cảnh Đồng đối với mấy học sinh chụp ảnh kia không quá để ý, y vừa nãy chờ ở chỗ này không biết bị chụp qua bao nhiêu tấm, y đối với thái độ này của Phó A Bảo rất để ý, như thế nào mới ngày đi học đầu tiên đã cái đạo đức này a! “Tán gẫu với ai đấy?”

“Bạn học.” Phó A Bảo vẫn cứ cười híp mắt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động.

Trịnh Cảnh Đồng báo động mãnh liệt, bạn học? Cùng đứa bạn học nào có thể tán gẫu hăng say như thế a? Y thừa dịp thắt dây an toàn cho Phó A Bảo thuận tiện nhìn nhìn một chút, phát hiện là group tâm tình tốt hơn nhiều, y vừa nãy não bổ rất nhiều, lo lắng A Bảo thích tán gẫu với bạn học cùng tuổi hơn, ghét bỏ y vị đại thúc này.

Xe khởi động, Trịnh Cảnh Đồng vừa lái xe vừa làm bộ vô ý hỏi: “Thấy em tán gẫu tới vui vẻ như vậy tán gẫu cái gì vậy?” Y không biết có phải như vậy hay không, ngược lại tất cả mọi chuyện của A Bảo y đều muốn biết, bao gồm cả giao hữu.

Một năm trước Phó A Bảo đều ở nhà, tiếp xúc người có hạn, chính là lên mạng cũng rất ít tán gẫu với người khác, cái này làm cho Trịnh Cảnh Đồng cảm giác nguy hiểm không quá mạnh, hôm nay Phó A Bảo

đi học Trịnh Cảnh Đồng mới hơi có chút cảm giác, A Bảo của y ở trong trường thế nhưng tiếp xúc với rất nhiều người, không giống trong nhà, cũng không giống trong công ty, y tốn nhiều tiền hơn nữa cũng không nắm giữ được toàn bộ trường học a, học sinh chỗ này cũng không phải nhân viên của y, y căn bản không ngăn cản được giao hữu của Phó A Bảo.

"Nha, hoạt động chiêu mộ người mới của club Anime, bọn em đang thảo luận tổ chức như thế nào mới có thể chiêu mộ nhiều người hơn." Phó A Bảo tràn đầy phấn khởi, "Không phải em khoác lác đâu, em là át chủ bài của club bọn em, chiêu mộ người mới phỏng chừng toàn bộ tới nhìn em."

Trịnh Cảnh Đồng thở ra một hơi, hóa ra là hoạt động của club a, vậy thì tốt, y vừa lo lắng vớ vẩn.

Nhưng y khí còn chưa có buông lỏng đâu lại nghe thấy Phó A Bảo nói:

"Bọn em quyết định hôm đó mặc quần áo cos chiêu mộ người mới, tất cả mọi người đang thảo luận mặc cái gì đây, đáng tiếc thời gian không kịp, em không làm được quần áo cos rồi, chỉ có thể dùng quần áo trước đây, mấy bộ hồi trước anh mua cũng thật không tệ, em mặc bộ da màu đen thế nào?" Phó A Bảo một bên tán gẫu trong group một bên trưng cầu ý kiến của Trịnh Cảnh Đồng.

Nani?!

Trịnh Cảnh Đồng cả người đều không tốt rồi! Anh cảm thấy phi thường chả ra sao a!

Đồ da quỷ quái kia là quần áo có thể mặc ra ngoài sao?! Anh nếu như nhớ không lầm, quần áo này đặc biệt là lộ rốn a! Hơn nữa quần cũng không được, một ống quần rất tốt, nhưng một ống chỉ tới đùi a, cái này có thể mặc?!

Cái này chỉ có thể mặc trong phòng ngủ cho anh nhìn a, đâu có thể để cho người ngoài nhìn a!

Mới đi học có một ngày đã phản trời rồi! Xem anh về nhà hảo hảo trừng phạt em thế nào!

111. Chương 111

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phó A Bảo đối với tâm tư kỳ quái của Trịnh Cảnh Đồng hoàn toàn không biết gì cả, cậu vừa về nhà liền đi lục lọi đống quần áo cos kia của cậu, vóc người hiện tại của cậu khôi phục nguyên dạng, cái gì cũng có thể mặc, trong chốc lát cậu liền lục ra được bộ quần áo ao ước trong lòng đã lâu kia, không nói hai lời liền muốn cởi quần áo ra mặc thử vào xem sao.

Trịnh Cảnh Đồng cũng không ngăn cản, liền nhìn cậu thay quần áo, loại chuyện thân mật kia hai người đều từng làm rất nhiều lần, Phó A Bảo cũng không có quá mức thẹn thùng, trực tiếp ngay tại trước mặt Trịnh

Cảnh Đồng liền thay quần áo.

Bộ áo da này là một bộ tạo hình Anime bên trong Đại Ma Vương ở nhân gian, nhưng thật ra có chút quê mùa, Đại Ma Vương không biết thẩm mỹ của nhân gian, bất quá cũng may nhân vật Anime này vô cùng đẹp trai, quần áo xấu mặc cũng đẹp.

Áo siêu ngắn, lộ ra phần lớn eo, không có eo thon nhỏ căng mịn thật sự không thể nào mặc, cổ áo rất trễ, nửa ngực đều lộ ra, da Phó A Bảo trắng, phối hợp với quần áo màu đen tạo nên tương phản mãnh liệt, kích thích thị giác rất cường liệt.

Quần lại là quần thấp eo, phi thường gợi cảm, mơ hồ có thể nhìn thấy xương hông, ống quần một cái dài, một cái chỉ tới đùi, hơn nữa là bó sát người, không có vóc người tốt căn bản không thể khiêu chiến.

Trịnh Cảnh Đồng cứ như vậy nhìn Phó A Bảo mặc quần áo vào người, y thuận tiện còn khóa trái cửa phòng, sau đó từng bước một đến gần Phó A Bảo.

Phó A Bảo lúc mặc rất vui vẻ, thế nhưng lúc mặc xong soi gương phát hiện vấn đề, bụng cậu có rất vết sẹo!

"A……" Phó A Bảo kêu rên lên tiếng, "Em thiếu chút nữa đã quên rồi, trên bụng em vẫn còn sẹo, xong rồi, bộ quần áo này mặc không được nữa." Thật vất vả khôi phục vóc người mặc bộ cos mình yêu thích, không nghĩ tới lại có vấn đề khác.

Trịnh Cảnh Đồng vốn muốn hảo hảo giáo huấn Phó A Bảo một chút, muốn cho cậu biết ông trời vì sao lại xanh lam như vậy, hoa nhi (*) tại sao lại màu hồng như thế, bất quá nghe thấy Phó A Bảo nói không thể mặc tâm tình lập tức liền tốt, đúng vậy mà, không thể mặc mà, em biết là tốt rồi.

Hoa nhi

Còn không cao hứng được bao lâu liền nghe Phó A Bảo tiếp tục nói: "À…… Đổi một bộ khác là được rồi, em nhớ em có một bộ quần áo giấu bụng." Phó A Bảo không chút nào tức giận, nhanh chóng lục ra một bộ khác.

Bộ này cũng không lắm, là một bộ áo da màu bạc, phi thường lẳng lơ, áo lót nhỏ bó sát người, sau đó là áo gió không tay màu bạc, phía dưới là quần soóc nhỏ màu bạc bó sát người, Phó A Bảo còn chưa có mặc lên người, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng có thể tưởng tượng được quần áo này mặc vào hiệu quả sẽ như thế nào, cánh tay thì tôi, hai cái chân to dài sẽ lộ ra nhìn không sót thứ gì, còn có thể tốt nữa hay không?! Hơn nữa quần áo là siêu cấp bó sát người! Em còn có thể bại lộ thêm chút nữa khôngggg!!!

Sắc mặt Trịnh Cảnh Đồng lập tức liền đen, y đi lên phía trước từ sau lưng ôm lấy Phó A Bảo: "A Bảo, chúng ta không mặc kiểu này có được hay không?" Y ôm Phó A Bảo, hai người nhìn gương đối thoại, tay y vừa vặn đặt bên hông Phó A Bảo, tay như có như không sờ tới sờ lui.

Phó A Bảo bị sờ lâu như vậy có chút choáng váng, cậu lúc mang thai đứa nhỏ đích thực liền phi thường mẫn cảm, sinh con xong tật xấu này hình như cũng không thể chuyển biến tốt, căn bản không chịu nổi khiêu khích của Trịnh Cảnh Đồng. "Nói chuyện cẩn thận, đừng táy máy tay chân." Mặt cậu có chút hồng, bây giờ vẫn còn là ban ngày đấy, hơn nữa sắp ăn cơm tối.

"Em đáp ứng anh không mặc quần áo này tham gia hoạt động club anh sẽ không nháo em." Trịnh Cảnh Đồng hôn sau gáy Phó A Bảo "Uy hiếp" nói.

"Quần áo của em thì làm sao chứ?" Phó A Bảo không rõ, "Quần áo của em đây đẹp như vậy, đương nhiên muốn đi ra ngoài khoe khoang một chút."

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói em vẫn cứ là dẹp đi: "Em mặc quần áo này đi khoe khoang sao, rõ ràng chỉ có thể dẫn tới sắc lang có được hay không!"

"Hơn nữa em đã kết hôn với anh, làm sao có thể để người ta nhìn rõ ràng thế hả, em thấy anh vẫn rất ngoan, chưa bao giờ để người khác nhìn! Em học tập anh, hai chúng ta phải công bằng!"

Phó A Bảo cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng đúng là ăn phải miếng não tàn rồi.

"Anh nói hưu nói vượn cái gì a, quần áo này chỗ nào không tốt, cái gì mà dẫn tới sắc lang, ý nghĩ này của anh quả thực quá đáng khinh! Còn lâu mới có người như vậy!" Phó A Bảo mất hứng.

“Em thật sự muốn như vậy?” Trịnh Cảnh Đồng nheo mắt lại, ánh mắt từ trong gương nhìn Phó A Bảo có chút nguy hiểm.

“Đương nhiên rồi, còn lâu mới có người như vậy!” Phó A Bảo phi thường khẳng định.

Vừa dứt lời cả người liền bay lên, Trịnh Cảnh Đồng bế cậu lên, sau đó ném lên giường. “Vậy anh liền mở mang kiến thức cho em! Cho em biết một chút tồn tại người như thế nào!”

“Anh làm cái gì?!” Phó A Bảo bị hành động đột nhiên đột nhiên xuất hiện của Trịnh Cảnh Đồng khiến kinh hãi, cũng may trên giường có chăn, ném tới cũng không đau, bằng không cậu sẽ khiến Trịnh Cảnh Đồng XINH ĐẸP!

Có điều cho dù không đau, cũng không có thể quăng a! Còn có thể tốt nữa hay không! Quả thực phản trời rồi!

Phó A Bảo vừa định nổi cáu Trịnh Cảnh Đồng liền áp lên rồi, bàn tay lớn kéo một cái áo của Phó A Bảo đã bị xé rách, cổ áo bị xé ra, trên eo còn một ít vải, quả thực kéo một cái là có thể cởi ra.

Thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng không cởi, y cảm thấy bộ dáng quần áo này có cởi hay không cũng rất tốt! Y hôm nay liền muốn kích thích một chút!

Phó A Bảo cau mày, Trịnh Cảnh Đồng làm đau cậu, cũng không phải loại đau kia, thế nhưng cậu lần đầu tiên bị đối xử thô bạo như thế, trong lòng rất khó chịu, giơ tay muốn đánh Trịnh Cảnh Đồng một trận, họ Trịnh quả thực gan to bằng trời! Làm đau cậu không nói, còn xé rách quần áo của cậu, cái này có thể mặc đi ra ngoài? Quần áo này hỏng rồi có được hay không!

Trịnh Cảnh Đồng còn không đợi Phó A Bảo động thủ bàn tay lớn liền vồ một cái túm hai cổ tay Phó A Bảo lại, sau đó kéo lên phía trên đặt trên đỉnh đầu Phó A Bảo, cả nửa người Phó A Bảo càng thêm bại lộ, đầu vú hồng nhạt lộ ở trong không khí, thêm vào tư thế hiện tại của Phó A Bảo, ngực nhìn quá hơi hơi có chút dựng thẳng lên, giống như mời gọi Trịnh Cảnh Đồng liếm hôn vậy, vô cùng ám muội và sắc tình.

Cả người Phó A Bảo đều không tốt rồi, cậu không thích cái tư thế này! Trịnh Cảnh Đồng còn áp ngồi trên người cậu, tay cậu còn bị chế trụ, hiện tại cả người là tùy ý Trịnh Cảnh Đồng bài bố, cậu không có chút năng lực phản kháng nào, khí lực của họ Trịnh cũng quá lớn đi!

“Mau buông tay! Em sắp cáu rồi a! Anh còn xé toang quần áo của em, anh hiện tại buông tay em sẽ không giận anh!” Phó A Bảo mở miệng uy hiếp, Trịnh Cảnh Đồng bình thường sợ bộ dáng này của cậu nhất.

“Em vừa nãy không phải không tin có loại sắc lang kia sao, anh liền cho em xem một chút!” Trịnh Cảnh Đồng không chút nào buông tay, ngược lại cầm dây nịt trên quần trên giường Phó A Bảo vừa đổi lại, trói hai tay Phó A Bảo lại, lần này y không cần dùng sức cầm lấy, chỉ cần đè tay lên là được, bớt đi không ít khí lực.

“Trịnh Cảnh Đồng anh muốn chết hả, anh trói em làm cái gì!” Phó A Bảo cảm thấy tay có chút đau, dù là ai cũng sẽ không thích loại cảm giác bị trói này.

“Em không phải không tin sao, anh đây là mở mang tầm mắt cho em a!” Trịnh Cảnh Đồng hôm nay phi thường hiểu, em không bình thường, “Em có biết mặc như vậy đi ra ngoài, nếu như gặp phải kẻ xấu, bắt em lại, đối với em như thế như thế, em nói phải làm gì? Em không phải là muốn tức chết anh a?!” Y bắt đầu dùng ngón tay nắm lấy đầu vú bên phải của Phó A Bảo, trêu chọc tới mức Phó A Bảo run rẩy không thôi.

Thân thể Phó A Bảo giãy dụa không đấu lại được Trịnh Cảnh Đồng, nhưng ngoài miệng vẫn là không buông tha người: “Anh nói hưu nói vượn cái gì a, em không phải có bệnh a, em là nam nhân có được hay không, ai sẽ bắt em về a! Đầu óc anh có vấn đề hả!”

“Anh a! Anh sẽ bắt em về!” Sức mạnh trên tay Trịnh Cảnh Đồng gia tăng, ngực Phó A Bảo tê rần, suýt chút nữa kêu ra tiếng.

“Em không phải là cho rằng anh nói đùa a? Em có thể không biết, biết thái trên thế giới này cũng không ít, bọn họ bắt em về cũng sẽ không ôn nhu giống anh đối với em như vậy đâu, mấy người kia cái gì cũng đều làm ra được a!” Trịnh Cảnh Đồng bắt tiếng đe dọa, y cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm đầu vú bên trái của Phó

A Bảo một cái, "Bọn họ cũng sẽ không nhẹ nhàng liếm giống anh, bọn họ chỉ sẽ hung hăng cắn!" Nói xong liền cắn Phó A Bảo cái.

Lần này không phải quá nặng, có điều đối với Phó A Bảo mà nói đã rất nghiêm trọng, đây là hành vi tàn bạo nhất của Trịnh Cảnh Đồng ở trên giường đối với cậu, cậu quả thực là ủy khuất chết rồi.

"Anh hôm nay sao lại đáng ghét như thế!" Viền mắt Phó A Bảo ửng đỏ.

"Anh chỉ là giả thiết muốn cho em cảm thụ anh vừa nãy một chút." Trịnh Cảnh Đồng hôm nay là tâm địa sắt đá, Phó A Bảo nói chán ghét y đều không buông tay, chỉ dùng miệng ngậm lấy đầu vú bên trái liếm hôn, tiếng nước mút dâm mỹ lại sắc tình, Phó A Bảo vừa nãy còn tức giận lúc này mặt lại đỏ, ngực cậu rất mẫn cảm, bị mút lại liếm như thế muốn không có phản ứng cũng khó.

Một tay Trịnh Cảnh Đồng đè lên hai tay Phó A Bảo, một tay khác liền bắt đầu dò xét xuống dưới, mò tới nửa người dưới của Phó A Bảo, sau đó y buông đầu vú ra khẽ cười thành tiếng: "Vừa nãy chửi đến hăng say như vậy, hiện tại lại có phản ứng, A Bảo em không ngoan nha."

Phó A Bảo đỏ mặt lên: "Anh nói bậy, em mới không có phản ứng, là quần này quá chật mà thôi, anh đừng có nói bậy nói bạ! Em rất tức giận, mới sẽ không có phản ứng với anh đâu!"

Trịnh Cảnh Đồng cũng không nói nhiều, y bắt đầu ma sát phân thân của Phó A Bảo cách vải, cho em mạnh miệng!

"Ân……" Rất thoải mái, Phó A Bảo nhịn không được rên rỉ lên tiếng, hành vi Trịnh Cảnh Đồng đè lên tay cậu cậu đều quên, hạ thân hơi hơi ngẩng lên, hy vọng có thể được yêu thương nhiều hơn.

Trịnh Cảnh Đồng sau khi sờ mấy phút lại rời đi, y đứng dậy tay hướng về phía ngăn kéo đầu giường, từ bên trong lấy ra một cái bịt mắt, là thứ y thường dùng trên máy bay, hôm nay ở nhà cũng có thể phái tới có chỗ dùng.

Phó A Bảo nhìn thấy Trịnh Cảnh Đồng cầm bịt mắt tới tâm trạng hồi hộp một hồi: "Anh làm cái gì?"

"Em nói xem?" Trịnh Cảnh Đồng cười khẽ.

"Anh đại biến thái này!" Phó A Bảo liều mạng muốn chạy trốn, cậu biết Trịnh Cảnh Đồng muốn làm cái gì rồi!

Nhưng cậu căn bản không phải đối thủ của Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng hai ba cái liền chế phục cậu, sau đó mạnh mẽ đeo trùm mắt lên cho cậu, hiện tại trước mắt Phó A Bảo là một mảnh đen thui, chỉ có thể dựa vào thính giác và xúc giác cảm thụ tồn tại của Trịnh Cảnh Đồng, điều này khiến cậu vô cùng không có cảm giác an toàn, chút việc nhỏ đều sẽ bị phóng to vô hạn.

Liền lấy ví dụ hành vi liếm cổ cậu của Trịnh Cảnh Đồng đi, nhìn thấy và không nhìn thấy là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, chỉ dựa vào cảm thụ kích thích thực sự quá mạnh mẽ, Trịnh Cảnh Đồng hơi hơi động tác một chút chút cũng có thể khiến toàn thân cậu run rẩy.

"Cảnh Đồng, mau tháo bịt mắt xuống, em không thích, em không thoải mái, nhanh chóng tháo xuống!" Phó A Bảo xin tha, trước mắt một mảnh tối đen làm tình thật sự siêu cấp quái dị.

"Em nếu như đáp ứng anh sau này cũng không tiếp tục ở bên ngoài mặc quần áo bại lộ như thế nữa anh liền mở ra cho em." Trịnh Cảnh Đồng nhân cơ hội ra điều kiện, "Đương nhiên, không chỉ là mặc ra ngoài, ngay cả chụp ảnh đăng internet cũng không được, em chỉ có thể mặc ở nhà, ngoại trừ anh không thể để những người khác nhìn thấy!"

"Dựa vào cái gì a!" Phó A Bảo đương nhiên không chịu, "Đây là tự do của em, anh muốn mặc thế nào thì mặc như thế, anh quản được sao!" Cậu rõ ràng cho thấy không chịu thỏa hiệp.

"Được rồi, xem ra em rốt cục là muốn bướng bỉnh tới chết với anh!" Trịnh Cảnh Đồng lật Phó A Bảo lại, để cậu nằm trên giường, sau đó kéo xuống.

Tư thế của Phó A Bảo đặc biệt mỹ diệu, nửa người trên của cậu còn đang trên giường, nằm sấp tại trên giường, hai tay bị trói không tránh thoát, lưng cậu bị Trịnh Cảnh Đồng dùng tay đè lên, căn bản không thể

động đậy, nửa người dưới ra khỏi mép giường, hai chân cậu đứng trên mặt đất, mông vểnh cao, đối diện với vị trí trọng điểm của Trịnh Cảnh Đồng.

"Nhanh buông em ra, em muốn làm gì!" Phó A Bảo cảm thấy cả người liền không tốt, cái tư thế này, Trịnh Cảnh Đồng muốn đứng sao?! Đây chính là chưa từng có!

Hơn nữa quần cậu còn chưa có cởi đâu, vẫn chưa có đủ tiền hí đâu!

Phó A Bảo rất ủy khuất.

Trịnh Cảnh Đồng cách quần dùng dục vọng đã giơ cao của mình cọ xát cái mông vểnh cao của Phó A Bảo, sau đó từ lấy chìa khóa bên hông ra cắm vào lấy quân đao Thụy Sĩ ra, cẩn thận từng li từng tí một cắt vải tại vị trí tiểu huyệt của Phó A Bảo.

Quân đao Thụy Sĩ

Phó A Bảo không nhìn thấy, thế nhưng cậu có cảm giác, mơ mơ hồ hồ hình như cảm giác quần mình rộng, nhưng Trịnh Cảnh Đồng cũng không có cởi dây kéo quần của cậu, sao lại có thể rộng ra!

Khả năng duy nhất chính là quần bị phá!

Oh my god, cậu đều bị dọa sợ, hơi động cũng không dám động, chỉ sợ Trịnh Cảnh Đồng run tay một cái đâm vào thịt cậu!

Trong chốc lát cái quần kia của Phó A Bảo ở giữa liền rách ra rồi, Trịnh Cảnh Đồng dùng sức kéo ra, lộ ra quần lót màu đen bên trong, sau đó y lại nhẹ nhàng cắt quần lót ra, sau khi mở ra một cái lỗ y liền vứt dao sang một bên, dùng hai tay kéo dài chỗ rách ra, lộ ra tiểu huyệt phấn nộn y mơ ước đã lâu.

Y dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm đến một chút, cả người Phó A Bảo suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Trịnh Cảnh Đồng cười khẽ, tình cờ đến điểm kích thích cũng rất tốt đấy, phản ứng của người dưới thân đặc biệt kịch liệt.

Phó A Bảo sợ tới mức một câu cũng không nói ra được, cậu không nhìn thấy, sợ trong tay Trịnh Cảnh Đồng còn cầm vũ khí sắc bén, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Trịnh Cảnh Đồng từ một bên lấy thuốc bôi trơn ra, y hôm nay chuẩn bị trực tiếp đến, cho A Bảo một chút giáo huấn, để cậu ngoan ngoãn!

Thuốc bôi trơn lạnh lẽo tiến vào trong cơ thể, Phó A Bảo giật mình cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, xem ra Trịnh Cảnh Đồng đã không dùng tới dao găm rồi.

Từ một ngón tay đến bốn ngón tay, Trịnh Cảnh Đồng lại nôn nóng, mở rộng vẫn làm tới rất tốt, chờ tiểu huyệt căng chặt sau khi vừa nóng vừa mềm, Trịnh Cảnh Đồng kéo dây lưng nửa người dưới của mình ra, y thậm chí cũng không có cởi quần áo, liền kéo dây lưng ra, sau đó móc phân thân thô to tím đỏ của mình ra.

Phó A Bảo nếu có thể nhìn thấy, nhất định sẽ rít gào, hôm nay Trịnh Cảnh Đồng quả thực phát điên, y muốn mặc quần áo thượng!

Dùng thuốc bôi trơn sau đó nhanh chóng xoa khắp phân thân, Trịnh Cảnh Đồng liền đỡ dục vọng tìm tới huyệt khẩu của Phó A Bảo, sau khi hơi hơi ma sát ha cái liền nhất cổ tác khí (*) cắm vào, bởi vì đứng, tư thế này đối với người tiến vào mà nói đặc biệt thuận tiện, đứng càng dễ sử dụng lực, Trịnh Cảnh Đồng nhất cổ tác khí liền đi vào tận gốc.

(Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm)

"A —" Phó A Bảo thế mới biết Trịnh Cảnh Đồng tiến vào, tiếp đó sau một tiếng kinh hô này, tiếng kêu của cậu liền không dừng lại, người phía sau một mực mãnh liệt tiến vào rút ra, như chưa từng kịch liệt qua, nếu không có bôi trơn mở rộng rất tốt, cậu hôm nay nhất định sẽ bị thương.

Trịnh Cảnh Đồng lần đầu tiên phóng túng như thế, y một bên mãnh liệt lao về phía trước một bên gầm nhẹ nói: "Có còn nghe lời hay không, có ngoan hay không hả?" Phân thân tím đỏ liên tục ra vào bên trong tiểu huyệt người dưới thân, mang ra niêm dịch dâm mỹ, thêm vào y còn mặc quần áo, kích thích trên thị

giác càng thêm mãnh liệt, có thể nói, đây là lần làm tình Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy thoải mái nhất, hoàn toàn theo bản năng mà làm.

Phó A Bảo vẫn cứ không chịu cúi đầu, Trịnh Cảnh Đồng lại càng thêm dùng sức, sau nửa tiếng Phó A Bảo không chịu nổi, cậu liên tục xin tha, ban đầu là để Trịnh Cảnh Đồng buông tha cậu, nhưng vô dụng, cậu lại bắt đầu mắng, vẫn là vô dụng.

Cuối cùng lăn qua lăn lại hơn một tiếng y mới buông ra, nói sau này nghe lời không mặc loạn quần áo, phải mặc quần áo ở trong nhà cho một mình Trịnh Cảnh Đồng nhìn.

Trịnh Cảnh Đồng đối với lần này khá là thỏa mãn, lại lăn qua lăn lại thêm mười mấy phút mới rút phân thân ra khỏi phần lưng của Phó A Bảo.

Lúc này trùm mắt của Phó A Bảo mới được tháo xuống, mắt cậu đỏ ngầu, Trịnh Cảnh Đồng nhìn có chút tâm thái. “Xin lỗi, anh hôm nay quá thô bạo, có điều em mặc quần áo như thế thật sự dễ gặp phải người xấu, bọn họ khẳng định làm quá đáng hơn anh gấp trăm lần, ngàn lần, cho nên nghe lời có được hay không?”

Phó A Bảo bĩu môi, khẽ ừ một tiếng, cậu sợ mình không đáp ứng Trịnh Cảnh Đồng còn muốn tiếp tục, cậu hôm nay thật sự không xong rồi, kích thích quá mức rồi, hiện tại thân thể còn có chút co giật.

112. Chương 112

Phó A Bảo cảm thấy cái nhà này quả thực không thể nán lại nữa rồi, Trịnh Cảnh Đồng quả thực phản trời rồi, cậu hiện tại thế nhưng muốn xem sắc mặt của Trịnh Cảnh Đồng, mặc quần áo đều phải bị hạn chế rồi!

Nhưng lời giải thích của Trịnh Cảnh Đồng lại rất cây ngay không sợ chết đứng: Anh đều sẽ không để đứa nào khác tùy tiện nhìn, hai chúng ta phải bình đẳng a!

Phó A Bảo tuy rằng cảm thấy rất có đạo lý, thế nhưng rõ ràng ở trong nhà này địa vị của cậu tương đối cao, dựa vào cái gì phải đứng ngang hàng với Trịnh Cảnh Đồng a! Có bản lĩnh anh cũng đi sinh con đi a! Cũng là con người, tại sao em phải chịu khổ nhiều như vậy! Anh nếu có thể sinh con cho em, đừng nói mặc quần áo, anh bảo em để lõa thể làm cái gì thì làm! Em đều nghe lời anh!

Phó A Bảo tắm xong ngồi ở trên giường nước mắt rưng rưng ăn cơm tối, cậu cảm thấy cậu ăn không phải cơm, ăn chính là chua xót trong lòng, trong lòng khỏi nói khổ nhiều thế nào, cái mông đau quá hu hu hu, quả thực không thể được rồi, ngày mai còn phải đi học đấy, dáng vẻ như vậy còn có thể đi học sao, phỏng chừng sáng mai bò dậy không nổi, cũng không thể vừa khai giảng đã xin nghỉ đi, rất không tốt a.

Vứt chuyện quần áo sang một bên không đề cập tới Trịnh Cảnh Đồng vẫn là rất dịu dàng, vẫn là ông chồng 24 hiếu (*), lúc ăn cơm vẫn luôn chăm sóc Phó A Bảo, A Bảo muốn ăn tôm y liền lột vỏ cho, A Bảo muốn ăn cá y liền rút xương, A Bảo muốn uống canh y liền rót cho, phục vụ tương đối chu đáo, chỉ cần A Bảo không quần áo bại lộ ra ngoài, y tất cả đều rất thương lượng.

(ông chồng 24 hiếu: luôn nghe lời vợ, không dám chống lại vợ một câu, vợ nói cái gì thì làm cái đó, chồng rất ngoan và ngoan, không dám chọc tức vợ……, tóm lại nghĩa là rất nghe lời vợ, giống như anh Việt đã từng nói: bảo đi đông không dám đi tây, bảo nhảy xuống sông không dám nhảy lầu ý =))))

Cơm nước xong Phó A Bảo vẫn cảm thấy tâm tắc tới không tốt, cậu hôm nay khẳng định bị mọi người chê cười, ban ngày làm chuyện như vậy, tên Trịnh Cảnh Đồng này không biết xấu hổ! Anh mặt dày em còn cần mặt mũi đấy! Có điều ăn xong một bữa cơm mông hơi hơi khá hơn một chút, thuốc Trịnh Cảnh Đồng bôi cho cậu vẫn là rất hữu hiệu.

Phó A Bảo lầm bà lầm bầm nhổ nước bọt, thanh âm rất nhỏ, Trịnh Cảnh Đồng cũng không biết cậu đang nói cái gì, có đều đại khái vẫn có thể đoán được, y cũng không để ý, y thích điểm này của A Bảo, vô cùng đáng yêu.

"Eo em còn mỏi không, có muốn anh làm xoa bóp cho em không?" Trịnh Cảnh Đồng cảm giác mình nhất định phải ân cần một chút, cũng không thể mỗi lần đều mạnh mẽ đi, mạnh mẽ tuy rằng rất thoải mái, nhưng hai người lưỡng tình tương duyệt nhũ thủy giao hòa càng tốt đẹp a, y càng thích A Bảo dụ hoặc y cơ.

(Nhũ thủy giao hòa: chỉ sự hòa hợp; để ta giải thích từng từ cho các thím hiểu cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng nè =)))) Nhũ: sữa; thủy: nước =>> sữa và nước trộn lẫn…… =))))))

"Không thèm anh!" Phó A Bảo trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng, "Anh ôm Duệ Duệ tới đây cho em, em nhìn thấy anh liền chán ghét! Em phải dùng Duệ Duệ rửa mắt một chút!" *(=)))))))*

Trịnh Cảnh Đồng: "……"

Trong chốc lát Trịnh Cảnh Đồng ôm Tiểu Duệ Duệ tới, đứa nhỏ này ở trong lồng ngực của Trịnh Cảnh Đồng cực kỳ yên tĩnh, miệng nhỏ dáng vẻ phi thường có khí phái, cũng không ôm cổ Trịnh Cảnh Đồng, chỉ kéo cổ áo của Trịnh Cảnh Đồng, vừa nhìn liền biết không quá thân thiết với Trịnh Cảnh Đồng.

Trịnh Cảnh Đồng cũng không nói gì, đứa nhỏ này như thế nào không thân với cha đẻ y đây hả, y cho tới bây giờ chưa từng hung với đứa nhỏ này, nghĩ cách dỗ dành, nhưng tiểu tổ tông này một chút cũng không dao động, liền biết sĩ diện, cười một cái mà khó khăn.

Tiểu Duệ Duệ được ôm vào phòng, trong nháy mắt bé nhìn thấy Phó A Bảo mắt liền sáng lên, cười toét miệng, duỗi một tay ra nhẹ nhàng vung lên, bé đã không thể chờ đợi được nữa muốn đi tới trong lồng ngực ba ba yêu dấu.

Phó A Bảo cũng là mắt sáng lên, mặc dù bộ dáng của Tiểu Duệ Duệ và Trịnh Cảnh Đồng rất giống nhau, nhưng nhìn qua vẫn là vừa mắt hơn Trịnh Cảnh Đồng nhiều, thật không hổ là cậu sinh!

Cha con gặp nhau, hai người đều rất vui vẻ, Trịnh Cảnh Đồng đưa con cho Phó A Bảo, nhìn hai người ở trên giường lăn qua lăn lại nị oai y liền tâm tắc, nói một cách đơn giản chính là lệ rơi đầy mặt, đây rốt cuộc là tại sao a?!

"Duệ Duệ ăn cơm có ngon hay không?" Phó A Bảo ôm con trai vào trong ngực, dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ bụng nhỏ của con trai, trong nháy mắt nhận được chữa trị, quả nhiên con trai vẫn là tốt nhất.

Tiểu Duệ Duệ cũng không phải nghe hiểu được Phó A Bảo nói cái gì, lắc lư ở cổ của Phó A Bảo liền đem cái miệng nhỏ vô cùng mềm mại của mình xẹt tới, gặm lên mặt Phó A Bảo, được gọi là một nụ hôn, cả thế giới thích nhất là cha, vừa thêm vừa mềm sờ rất tốt, bộ dáng còn rất đẹp!

Phó A Bảo bị chọc cười không ngừng, cũng thuận thế hôn Tiểu Duệ Duệ mấy cái: "Vẫn là Duệ Duệ con tốt nhất."

Trịnh Cảnh Đồng ở ngay bên cạnh lặng yên thu dọn bát đũa, việc này vốn là người hầu làm, nhưng y không biết phải làm gì để giảm bớt lúng túng bị ghét bỏ, giữa hai người này căn bản không có chỗ trống cho y chen chân, quả thực không thể ngược tâm hơn, nói một nhà ba người tương thân tương ái tốt ư? Ở trong nhà này địa vị của y càng ngày càng thấp, cha mẹ ghét bỏ thì thôi, vợ cũng ghét bỏ, hiện tại ngay cả con trai cũng ghét bỏ, y cũng không hiểu đến cùng là tại sao, rõ ràng y anh tuấn tiêu sái sự nghiệp thành công, còn ôn nhu săn sóc, quả thực đốt đèn lồng cũng không tìm ra được! Bị người ghét bỏ quả thực không khoa học!

Có điều sự thực chính là như vậy, Trịnh Cảnh Đồng thu dọn bát đũa xong thấy một lớn một nhỏ trên giường còn đang thân mật liền tới thư phòng, chỗ này tạm thời không có chuyện của y, y vẫn là đi thôi, xử lý công tác một chút trở về cũng gần như tới thời gian ngủ, con trai mỗi ngày đi ngủ đều rất sớm, trẻ con từ sáng đến tối lúc nào cũng muốn ngủ.

Một tiếng sau Trịnh Cảnh Đồng xử lý xong công việc trở về phòng.

"Nha, anh hôm nay tới phòng khách ngủ đi, hôm nay Duệ Duệ ngủ với em." Phó A Bảo một tay cầm lấy tay bụ bẫm của con trai một tay vung vung với Trịnh Cảnh Đồng ở cửa đối diện, cậu thậm chí không thèm nhìn Trịnh Cảnh Đồng một cái, bất kể là ngữ khí hay là động tác đều là đầy ghét bỏ.

Trịnh Cảnh Đồng: "……"

Y không muốn ngủ phòng khách, y cảm giác mình vẫn là phải tiếp tục tranh thủ một chút.

"Ba người cùng ngủ được rồi, dù sao giường rất lớn, ba người ngủ cũng không chật." Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy đây là một ý kiến rất hay, bọn họ vẫn là lần đầu tiên cha con ba người cùng ngủ đấy, cũng là trải nghiệm rất tốt mà, cũng may giường trong phòng bọn họ rất lớn, thêm một Duệ Duệ vẫn là ok.

Không ngờ y mới người lòi ra.

"Sách!" Phó A Bảo cau mày nhìn về phía Trịnh Cảnh Đồng, "Anh ở đây Duệ Duệ ngủ thế nào được, con nhìn thấy anh còn có thể an tâm ngủ? Anh đừng có góp náo nhiệt vớ vẩn, em nhìn thấy anh liền phiền!"

Trịnh Cảnh Đồng: "……" Quả thực không thể yêu thương được.

Nhìn khuôn mặt con trai một chút, Trịnh Cảnh Đồng cúi đầu ủ rũ tới phòng khách ngủ, y nằm trên giường

còn đăng Weibo:

"Con trai chỉ thân với A Bảo, đối với ta xưa nay đều là trừng mắt thôi, ta nghĩ đi nghĩ lại, thực sự không có tìm ra được lý do bé không thích ta, kỳ thực ta cũng không cần bé phải đối tốt với ta như đối với A Bảo, nhưng tốt xấu gì để ta trải nghiệm một nhà ba người chung ấm áp một giường chứ…… Một mình ngủ trong phòng khách, mặc dù là mùa hè, thế nhưng cô đơn tịch mịch lạnh lẽo…… PS: thỉnh cầu bí quyết dỗ con vui vẻ! PPS: Cũng thỉnh cầu một phần dỗ vợ vui vẻ nheee ~ hạnh phúc của ta đều dựa cả vào các ngươi!"

Trịnh Cảnh Đồng tràn đầy phấn khởi lướt weibo, lướt xem comment của dân mạng, có nghĩ kế, có cười nhạo y, có trêu chọc y, có nói y ngược cẩu, đều có đủ loại, sau đó lướt lướt liền lướt tới một cái bình luận đặc biệt:

"Đây chính là kết cục của không uống thuốc! ←_←"

Nội dung comment không có quá đặc biệt, đặc biệt là người comment.

Đây là comment Phó A Bảo đăng, Trịnh Cảnh Đồng không nghĩ tới Phó A Bảo lúc này vậy mà đang lướt Weibo.

Y nhất thời cảm thấy càng thêm không tốt, trái tim pha lê lại bị đâm một nhát, Trịnh Cảnh Đồng quả thực si tình, cách sủng vợ hoa mắt, ngược cẩu độc thân ngược tới không muốn không muốn!

Buổi tối "Ấm áp đẹp đẽ" rất nhanh liền trôi qua, hôm sau Phó A Bảo quả nhiên rời giường gian nan, hậu di chứng của làm quá nhiều xuất hiện, toàn bộ nửa người dưới của cậu đều cực kỳ đau mỏi, tức giận tới mức cậu muốn xé xác Trịnh Cảnh Đồng ra, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên lên lớp, cậu có thể nghe không hiểu giáo viên nói cái gì, thế nhưng đến muộn nhiều khó coi a, tỏ ra cậu không hòa hợp quần chúng!

Trịnh Cảnh Đồng vừa dỗ dành vừa xoa bóp, cộng thêm làm tài xế, rốt cục trước mười phút lên lớp đưa Phó A Bảo tới trường, nói là đến giờ sẽ tới đón cậu.

"Anh trở về đi làm được rồi, tùy tiện để ai đến đón em là tốt rồi, em hôm nay hẹn với trưởng club rồi, sau khi kết thúc lớp buổi sáng tới club mở hội nghị, thương lượng chuyện chiêu mộ người mới." Nói xong Phó A Bảo liền phất tay một cái rời đi, cậu hôm nay bước đi đặc biệt chậm, nhanh hơn liền đau a, Trịnh Cảnh Đồng tên khốn khiếp này, tháng này đừng nghĩ làm tiếp nhé!

Sau khi kết thúc lớp học buổi sáng Phó A Bảo liền chuẩn bị tới club Anime, có điều còn chưa ra khỏi phòng học đã bị người gọi lại.

"Học trưởng, anh là tới club Anime đi, bọn em cũng là club Anime, cùng đi đi." Nói chuyện là một nữ sinh vẫn tính là xinh đẹp, kiểu con gái cưng, bên cạnh cô là một chàng trai đại dương quang, dung mạo giữa hai người nhìn qua khá giống nhau, chắc là thân thích.

A Bảo là người quen thuộc, được bắt chuyện rất nhanh liền cùng một chỗ, vốn dĩ hai người này là hai huynh muội, long phượng thai, hai người từ nhỏ đến lớn vẫn luôn chung lớp, cực kỳ thần kỳ, gọi là ca ca.

Đinh Lê, em gái tên là Đinh Vũ, bọn họ là nửa học kỳ sau của năm hai mới vào club Anime, cảm thấy rất hứng thú với Cosplay.

"Đừng gọi anh là học trưởng, gọi anh là A Bảo là được rồi, anh bây giờ cùng lớp với các em, gọi học trưởng chẳng phải ai cũng biết anh lưu ban sao, không được không được." Phó A Bảo nghĩ đến còn rất nhiều.

Hai người cười phun ra, ngăn cách giữa ba người lập tức liền biến mất tiêu, kết bạn vừa nói vừa cười đi tới club Anime.

Club Anime tiến hành hoan nghênh nhiệt liệt với trở về của Phó A Bảo, sau đó chính là mở hội nghị thương lượng chuyện chiêu mộ người mới, đa phần người đều muốn mặc quần áo cos chào thành viên mới của club, Phó A Bảo đăng kí chính là bộ Trịnh Cảnh Đồng giúp cậu chọn kia, trong lòng cậu nghe không phục, có điều không muốn tiếp tục trải qua chuyện kịch liệt như vậy, Trịnh Cảnh Đồng cái tên gia hỏa này tàn bạo lên quả thực không phải là người!

Sau khi kết thúc cuộc họp Phó A Bảo liền vui mừng khấp khởi đi về nhà, mà hai huynh muội vừa mới vừa nói vừa cười với cậu chính là một cảnh tượng khác, hai người đang trên ghế dài trong rừng cây nhỏ của trường học thương lượng sự tình.

"Không nghĩ tới Phó A Bảo này còn tiếp cận dễ hơn so với tưởng tượng của anh, còn tưởng rằng một đại thiếu gia có tiền như cậu ta sẽ rất kiêu ngạo cơ."

"Như vậy không phải càng tốt hơn sao, chuẩn bị lúc trước của chúng ta không dùng được, cậu ta nhìn qua rất dễ lừa, không cần bỏ ra quá nhiều khí lực liền có thể mắc câu."

"Phốc, dù sao cũng đúng, nhìn chuyện bạn gái trước kia của cậu ta liền biết rồi, cậu ta căn bản là bị người bán còn giúp người ta đếm tiền."

"Xuỵt, nhỏ giọng một chút."

"Nha."

Lại thêm hai con người hamlon nữa xuất hiện rồi ý =.="

113. Chương 113

Trịnh Cảnh Đồng nói chờ liền thật sự chờ, từ sáng tới trưa vẫn luôn ngồi trong xe dùng máy tính làm việc. Phó A Bảo lúc đi ra đã hơn 12h, Trịnh Cảnh Đồng trước đó đã gọi điện thoại về nhà rồi, nói là A Bảo không về ăn cơm trưa, buổi chiều tới công ty với y, vừa vặn Phó A Bảo buổi chiều cũng không có lớp.

Phó A Bảo tâm nói em buổi chiều còn muốn chơi với Tiểu Duệ Duệ cơ, tới công ty đâu có về nhà được, có điều thấy Trịnh Cảnh Đồng ở ngoài cổng trường chờ cậu lâu như vậy cậu liền không có lý do mềm lòng, hừm, thấy mức độ si tình của anh như thế, em liền miễn cưỡng phối hợp với anh một chút đi.

Có điều anh đừng cho là em đã tha thứ cho anh, chuyện hôm qua anh làm với em em vẫn ghi nhớ trong lòng, trí nhớ của em rất tốt! Dù sao tháng này cũng không thể làm tiếp là không có kì kèo rồi!

"Đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm trưa trước." Trịnh Cảnh Đồng sờ sờ bụng Phó A Bảo, sờ Phó A Bảo giống như sờ Tiểu Duệ Duệ vậy.

Thân thể Phó A Bảo nghiêng đi không cho sờ: "Đừng có táy máy tay chân, anh nhấc tay một cái toàn không có việc tốt!"

Trịnh Cảnh Đồng ủy khuất, đây là ban ngày ban mặt ở bên ngoài đấy, hơn nữa còn là trên xe, anh có thể tính kế em thế nào, huống hồ tối hôm qua mới vừa giày vò em, anh có thể không biết thân thể em không thoải mái? Sao sẽ nhẫn tâm tiếp tục hạ "Độc thủ" được, anh như thế còn là người sao? Đó là cầm thú có được hay không!

Nhưng ăn cơm trưa xong mới tới công ty liền bị mất mặt, Trịnh Cảnh Đồng nhìn thấy Phó A Bảo lộ ra cái bụng trắng nằm trên ghế salong nghịch điện thoại di động thì có chút rục rịch, y phải rất khắc chế mới có thể không ra tay, cuối cùng không thể nhịn được nữa, y đi tới đưa tay kéo áo T-shirt của Phó A Bảo xuống.

"Coi chừng cảm lạnh." Y phun ra một câu như vậy, "Bụng lộ ra bên ngoài không tốt."

Thật là, lộ ra cái bụng trắng như vậy không phải là dụ hoặc anh sao, anh đều đã nói không động thủ rồi, em đây là ép anh a, vẫn may anh tâm địa thiện lương lại săn sóc, không có làm ra chuyện không bằng cầm thú, lần tới không còn tốt như vậy đâu! Lúc như vậy anh sẽ không hạ thủ lưu tình đâu a!

Phó A Bảo nếu như biết y đang suy nghĩ cái gì tuyệt bích sẽ đánh y một trận, có còn biết xấu hổ nữa hay khônggg!!

"Bọn em thứ 5 này chiêu mộ người mới đấy, anh có muốn tới xem hay không?" Phó A Bảo ở trên sô pha lăn qua lăn lại, Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy đáng yêu vô cùng, thật muốn ôm vào trong ngực nhu nhu.

"Không đi, anh để Tiểu Tần qua xem một chút, hôm đó khẳng định nhiều người, anh tới chính là thêm phiền toái, em cũng phải chú ý an toàn." Trịnh Cảnh Đồng kỳ thực muốn đi, thế nhưng một mình A Bảo đã rất khiến người khác chú ý, y lại đi khẳng định càng phiền toái, phái bảo tiêu đi là được rồi.

"Nha." Phó A Bảo không sao cả, cậu chính là thuận miệng mời thôi, Trịnh Cảnh Đồng cái vẻ quê mùa này cũng không hiểu tinh túy của cosplay, đi tới phỏng chừng cũng không giúp đỡ được.

"Vậy em thứ 5 này mặc bộ anh chọn cho em sao?" Trịnh Cảnh Đồng vẫn chưa yên tâm."

"Đúng vậy a đúng vậy a, anh phiền chết, lẽ nào em còn sẽ nói dối? Đã đáp ứng anh rồi đương nhiên sẽ làm được!" Phó A Bảo thiếu kiên nhẫn, "Có điều anh cũng đáp ứng em, đừng có nuốt lời."

Trịnh Cảnh Đồng: "……" Rõ ràng anh không có đáp ứng có được hay không, đều là tự mình em nói, như thế nào liền biến thành anh đáp ứng rồi.

Lúc trước Trịnh Cảnh Đồng ép buộc Phó A Bảo mặc quần áo y chọn, Phó A Bảo sau khi đáp ứng cảm thấy rất thua thiệt, liền nói ra điều kiện, nói là tháng này hai người không tiếp tục làm loại chuyện đó nữa, sau đó cũng không quản Trịnh Cảnh Đồng có đáp ứng hay không, liền tự mình đáp ứng trước, nói như kiểu chắc chắn rồi vậy, khiến Trịnh Cảnh Đồng vô cùng cạn lời, hiện tại là đầu tháng a, tháng này còn hơn 20 ngày nữa đấy! Sau tàn nhẫn như vậy chứ!

……

Buổi chiều thứ 5 trường học của Phó A Bảo đặc biệt náo nhiệt, mỗi club đều chiêu mộ người mới, Phó A Bảo ở club Anime phi thường khiến người khác chú ý, hôm nay thành viên câu lạc bộ đều liều mạng, nói toạc móng heo ra là, biểu ngữ bừng sáng nhất, quầy hàng là lớn nhất, nhân số không phải nhiều nhất, nhưng xác thực nhiệt tình nhất, quan trọng nhất là trang phục của bọn họ không giống với các club khác, một đám mặc quần áo cos yêu ma quỷ quái đứng ở phía này, quả thực, chính là không có hứng thú vào club cũng sẽ dừng lại hai mắt nhìn.

Người trong club đều rất vui vẻ a, đều là người khắp nơi thi triển trải qua "Đại hình thức", chút hình thức nhỏ ấy tính là gì a.

Phó A Bảo mặc quần áo Thần Uy, còn đội tóc giả, Đinh Vũ vừa vặn mặc chính là Thần Nhạc, hai người nào ngờ cos thành huynh muội, Đinh Lê mặc chính là một nhân vật Anime khác.

Phó A Bảo rất hâm mộ Đinh Vũ, Đinh Vũ mặc chính là không có tay, cậu nhưng phải quấn nghiêm nghiêm thật thật, quả thực nóng chết đi được, còn không có điều hòa, đều do Trịnh Cảnh Đồng không tốt, chọn quần áo cái gì mà, hoàn toàn không hợp mùa, cần phải giả bộ say nắng, hảo hảo chỉnh họ Trịnh!

Kỳ thực có người còn khổ bức hơn Phó A Bảo.

Đó chính là bảo tiêu Tiểu Trần mà Trịnh Cảnh Đồng phái tới bảo vệ Phó A Bảo, hắn cảm thấy đây là một lần công tác đau khổ nhất trong cuộc đời bảo tiêu của hắn, làm bảo tiêu thì hảo hảo mà làm bảo tiêu, chơi cosplay cái gì a a, đây không phải không làm việc đàng hoàng sao!

Tuổi hắn không lớn, thân thủ cũng tốt, nhưng nhìn già khú, hoàn toàn không hợp với đại học, thế là Phó A Bảo suy nghĩ biện pháp một chút, thu xếp cho hắn một bộ Ninja màu đen, còn đeo mặt nạ vào, lần này tốt rồi, dù là ai cũng không nhìn ra mấy tuổi, đứng hướng về phía này, vẫn thực sự là giống như làm việc, hơn nữa nhân vật này của hắn cũng không có yêu cầu đặc thù gì, ngây mặt đứng là ok rồi.

Tiểu Tần cảm thấy phi thường khổ, không thể để ta hảo hảo làm một bảo tiêu sao.

Thành thật mà nói, giữa mùa hè đích thực không thích hợp mặc loại quần áo gió thổi không lọt này, đặc biệt là không thích hợp màu đen!

Bên cạnh quầy hàng của club vây quanh rất nhiều người, có thật sự cảm thấy rất hứng thú với hoạt động của club hỏi thăm hiểu rõ, có chính là xem náo nhiệt, còn có một bộ phận khác chính là tới nhìn Phó A Bảo, Phó A Bảo hiện tại có thể nói là minh tinh của trường học, rất nhiều người đều ngưỡng mộ tới vây xem cậu, đặc biệt là học sinh mới mới vừa vào học, bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy Phó A Bảo người thật đấy.

Trưởng club vui rạo rực, hắn năm thứ tư đại học, tháng mười liền chuẩn bị ẩn lui, có thể trong lúc ẩn lui đó làm rạng rỡ club thực sự là quá hạnh phúc, thực sự là may mắn Phó A Bảo đại hồng nhân này a.

Phó A Bảo hôm nay phi thường gắng sức, thấy có nhiều người chụp ảnh đều không ngừng bày pose, còn chủ động chào người mới, giảng giả cho người ta hoạt động chủ yếu cùng mục đích của club.

"Hai người các ngươi có thể đứng cùng một chỗ để ta chụp không?" Xung quanh có người hỏi Phó A Bảo và Đinh Vũ, hai người bọn họ hôm nay cos huynh muội, tất cả mọi người cho rằng bọn họ sớm bàn bạc, cố ý tới như thế.

Phó A Bảo không sao cả, cậu nâng ô đồng bộ của hai người lên, thoải mái để mọi người chụp ảnh, đang chụp cậu đột nhiên phát hiện tay mình bị khoác lên, cậu thoáng nhìn, Đinh Vũ khoác lên cậu.

"Quần áo của chúng ta hôm nay vừa vặn phối, coi như phúc lợi mọi người một chút." Đinh Vũ chớp chớp mắt với Phó A Bảo.

Phó A Bảo cũng không nghĩ nhiều, quần áo hôm nay của hai người xác thực cực kỳ hợp, liền thoải mái tùy ý Đinh Vũ ôm.

Tiểu Tần đứng ở một bên muốn nói gì đó, thế nhưng vẫn là không nói ra, hắn là phụng mệnh bảo vệ Phó A Bảo, cũng không cần nói lung tung, tuy rằng hắn cảm thấy Phó A Bảo ôm ôm ấp ấp với một nữ nhân xa lạ không tốt, bất quá hắn cũng biết hai người cũng không có cái gì xấu xa, chỉ là vừa vặn nhân vật hợp mà thôi, cho nên vẫn là ngậm miệng đi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, miễn cho mọi người lúng túng.

Hoạt động chiêu mộ người mới lần này phi thường thành công, chiêu mộ được rất nhiều người mới, có điều cuối cùng không nhất định đều sẽ vào club, club Anime rất đốt tiền, hội học sinh sinh viên cũng sẽ không

cấp bao nhiêu kinh phí, cho nên sau khi rõ ràng hoàn chỉnh hoạt động của club Anime phỏng chừng sẽ có không ít người lui ra.

Có điều coi như mọi người như vậy cũng rất vui vẻ, hoạt động hôm nay đại thành công!

Ban ngày không ngừng có hoạt động, buổi tối cũng có hoạt động, Trịnh Cảnh Đồng bao một nhà hàng buffet cao cấp mời bạn học của Phó A Bảo và bạn bè club ăn tối, nói là A Bảo một năm không trở lại trường, y rất không yên lòng, hi vọng mọi người chiếu cố A Bảo nhiều hơn.

Bữa tối sẽ là lấy danh nghĩa của Trịnh Cảnh Đồng tổ chức, thế nhưng bản thân Trịnh Cảnh Đồng cũng không có tham dự, tuổi hắn lớn hơn nhiều so với đám học sinh này, người trẻ tuổi tụ tập y xuất hiện không quá thích hợp, hơn nữa y lại là loại thân phận kia, vừa nghe cũng khiến người ta do dự, xuất hiện sẽ chỉ khiến mọi người lúng túng phá hoại bầu không khí mà thôi, nói chuyện căn bản cũng không nói được với nhau.

Trịnh Cảnh Đồng không ở đây Phó A Bảo có thể vui vẻ, cậu đã lâu không có đi ra ngoài chơi với người khác như vậy, tuy rằng chỗ này không high như night club, thế nhưng đủ náo nhiệt a, cả nhà hàng đều được cậu và đám tiểu hỏa của cậu bao trọn, tùy tiện ăn, tùy tiện uống.

Bất quá cậu cũng không phải không nhìn ai chằm chằm, Tiểu Tần vẫn luôn đi bên cạnh cậu làm cơ sở ngầm của Trịnh Cảnh Đồng, nói là miễn cho cậu uống rượu vớ vẩn.

Phó A Bảo tâm nói mình cũng là cha của một đứa nhỏ, chút đúng mực ấy không biết sao? Khuya về nhà còn muốn ôm Duệ Duệ đấy, ta có thể một thân mùi rượu trở về? Khẳng định không thể a! Ta là uống nước trái cây có được hay không! Trịnh Cảnh Đồng cái tên này chính là gà mẹ, lúc nào cũng coi ta như trẻ con, nói là để Tiểu Tần đến bảo vệ ta, kỳ thực chính là đến xem ta, ta là người không có năng lực tự khống chế như vậy sao? Tính cách của ta vẫn luôn phi thường kiên định có được hay không, nói không uống rượu sẽ không uống rượu!

“Trịnh Cảnh Đồng đối với Phó A Bảo thật là tốt, phòng ăn này rất đắt, buổi tối lại là thời gian hoàng kim, bao trọn một buổi tối không phải ít tiền đâu.”

“Đúng vậy, nhìn y ở trên weibo show ân ái liền biết rồi, y đối với Phó A Bảo rất tốt, có người nói hai hôm nay còn đưa Phó A Bảo đi học, y bận rộn như vậy, một giây đều là tiền a.”

“Có tiền chính là tốt, làm gì cũng được, thấy nam nhân bên cạnh Phó A Bảo kia không?”

“Thấy, làm sao vậy, không phải của club Anime các người sao.”

“Không phải, là bảo tiêu của Phó A Bảo, bọn ta vừa hỏi, Phó A Bảo nói là Trịnh Cảnh Đồng không yên lòng cậu ta sai người tới chăm sóc cậu ta.”

“Chà chà, thật là đủ tri kỷ, phủng trong lòng bàn tay sợ quăng ngã ngậm trong miệng sợ tan cũng bất quá như thế.”

“Bất quá mấy thứ kia ăn rất ngon, bình thường tự mình ăn còn phải chú ý cái nọ cái chai, hôm nay có thể ăn thoải mái.”

“Hì hì, chỗ này ta bình thường rất không nỡ tới, ăn một bữa buffet mấy trăm khối ta nhưng không thể tiêu phung phí, gần một tháng sinh hoạt phí, hôm nay ta có thể ăn một bữa no nê!”

……

Toàn bộ phòng ăn đều phi thường náo nhiệt, bên người Phó A Bảo lại càng thêm náo nhiệt, vốn là rất nhiều người có thói quen ăn cơm chụp ảnh, Phó A Bảo là đối tượng chụp chung được hoan nghênh nhất, ngồi gần thì không nói, rất nhiều ngồi xa cũng đặc biệt chạy tới chụp ảnh chung với cậu.

Phó A Bảo người đến như gió, ai tới cũng nhiệt tình chiêu đãi, còn bày cái loại pose khoa trương, bầu không khí hiện trường phi thường vui vẻ, còn có người kính rượu với cậu, bất quá cậu vẫn cứ chỉ uống nước trái cây, trong nhà có trẻ con lo lắng vẫn hơn, không muốn để con nghe thấy được mùi vị không thích.

“Phó A Bảo, cho bọn tớ nhìn hình con trai cậu đi, bức ảnh trên weibo rất đáng yêu, có điều có vài bức, Trịnh Cảnh Đồng nhà cậu đặc biệt hẹp hòi.” Có vài nữ sinh cực kỳ hiếu kỳ với con trai của Phó A Bảo.

Mọi người đến bây giờ cũng không biết rốt cục đứa nhỏ là của ai, chỉ có thể bằng tướng mạo suy đoán.

Nhưng đứa nhỏ này hình như bộ dáng đều giống hai người, mắt quả thực giống Phó A Bảo như đúc, nhưng những vị trí khác còn giống Trịnh Cảnh Đồng, quả thực gặp quỷ, chẳng lẽ đúng là nam nam sinh tử a!

Sao có thể chứ!

Con trai bộ dáng đáng yêu Phó A Bảo cũng không sợ bị người xem, cậu mở album ảnh trong điện thoại ra cho mọi người nhìn ảnh gần đây của con trai, có có toét miệng cười, có giương mắt to vô tội, còn có ảnh lúc ngủ, vài cô gái manh tới tâm đều tan chảy rồi, còn muốn vài tấm hình giữ lại, Phó A Bảo tùy ý chọn vài bức, dù sao tướng mạo con trai của cậu cũng không phải bí mật, trên weibo đều có.

Đinh Vũ và Đinh Lê không có hứng thú gì với con trai của Phó A Bảo, bọn họ chỉ là có hứng thú với Phó A Bảo, hai người an vị bên cạnh Phó A Bảo, hai người vừa là bạn học cùng lớp của Phó A Bảo, vừa là thành viên club, gần quan được ban lộc, cướp lấy vị trí làm gần nhất.

Phó A Bảo không ý kiến, cậu còn cảm thấy cùng hai người kia rất có tiếng nói chung, tán gẫu không biết trời đâu đất đâu, hai người cũng đã xưng hô thân mật A Bảo với cậu rồi.

“A Bảo cậu thật sự không uống chút rượu sao, toàn uống nước trái cây rất vô vị a.” Đinh Lê bưng lên một ly bia, “Nồng độ của bia thấp, không sao cả.”

Phó A Bảo vẫn là xua tay: “Các cậu uống đi, Duệ Duệ nhà tớ không thích, tớ sợ nó không vui.” Ta cũng không thể để cái tên Trịnh Cảnh Đồng này thừa lúc vắng nhà mà vào! Quỷ đáng ghét này nhất định sẽ thừa dịp cậu bị chán ghét ở trước mặt Duệ Duệ tạo cảm giác tồn tại, ta đã sớm nhìn ra rồi, cái tên này sớm đã có tâm tư này rồi!

Con trai em thích em là lỗi của em sao, là bản thân anh không khiến người ta yêu thích có được hay không! Mặt mũi liền chán ghét!

Phó A Bảo dứt khoát Đinh Lê cũng không quá kiên trì, huống hồ ngồi bên cạnh Phó A Bảo còn bảo tiêu, hắn cũng không dám mạnh mẽ mời rượu a.

Hai huynh muội vẫn tìm Phó A Bảo tán gẫu, tán gẫu chuyện club, tán gẫu chuyện trong lớp, tán gẫu chuyện trong nhà Phó A Bảo, rất hợp, còn chụp không ít ảnh, Đinh Vũ vẫn là một bộ dáng vẻ chim nhỏ nép vào người, còn éo Phó A Bảo tựa trên người cô ta chụp vài tấm.

Phó A Bảo cũng không coi là chuyện to tát, cậu cảm thấy chính là chụp ảnh chung với bạn học, không có gì ghê gớm, Tiểu Trần ở một bên giương mắt nhìn, trong lòng nói thầm, có điều đến cùng vẫn là không nói ra, ờm…… Sau đó trên đường trở về nói một chút đi.

Hắn cũng không phải cảm thấy Phó A Bảo như vậy không tốt, hắn có thể thấy, tâm tư của Phó A Bảo vẫn là rất đơn thuần, cũng không có cái ý nghĩ không thuần khiết gì.

Hắn là sợ ông chủ tâm tắc a, dựa theo hiểu rõ của hắn đối với ông chủ, nhất định sẽ ghen a! Ông chủ tâm tình không tốt bọn họ cũng không tốt đẹp được a!

Một bữa cơm ăn tới hơn 9h, mọi người đều ăn thoải mái, muốn ăn cái gì thì ăn, tất cả đều không hạn chế, ăn bao nhiêu đều được, cuối cùng còn thậm chí đóng gói, có không ít học sinh đóng gói về ăn, bảo là muốn làm đồ ăn khuya.

Học sinh ký túc xá không có điều hòa, mùa này đồ ăn để không được bao lâu, cho nên dù có đóng gói cũng không gói được bao nhiêu, ăn không hết liền hỏng, nếu như là mùa đông, phỏng chừng mọi người sẽ bao lớn bao nhỏ mang đi.

Theo như Phó A Bảo nói, mấy thứ này đều được Trịnh Cảnh Đồng bao hết rồi, ăn không hết thì là đồ bỏ đi, không bằng đóng gói mang đi.

Tất cả mọi người rất thích a, ngày hôm nay thật đúng là ăn tới quá thoải mái.

Trên đường trở về tiểu Tần nhịn không được, hắn dè dặt đề ra một ý kiến nói: “A Bảo, tôi nới với cậu

chuyện này cậu đừng tức giận."

"Anh nói đi, tôi không tức giận." Phó A Bảo vừa đăng xong weibo, nhét điện thoại vào túi.

Tiểu Tần liền uyển chuyển nói suy nghĩ của mình ra với Phó A Bảo, cuối cùng tổng kết nói: "Tôi biết cậu và bọn họ chính là bạn bè bình thường, nhìn từ góc độ cá nhân của tôi, tôi cảm thấy không có bất cứ vấn đề gì, thế nhưng cậu cũng biết, ông chủ người này khá cứng nhắc, đặc biệt thích ăn giấm, thích cậu thích vô cùng, nhìn thấy tôi và tiểu Lục đứng gần cậu còn muốn trừng mắt với bọn tôi, huống chi là người khác."

Phó A Bảo vừa nghe hình như là có chút đạo lý, Trịnh Cảnh Đồng người này bình thường biểu hiện cũng tạm được, chính là tâm nhãn này a, chà chà, quá nhỏ, không có chút độ lượng nào, động một chút là ghen.

Có giấm quả thực chính là không hiểu ra sao a, liền ví dụ chuyện mặc quần áo lần này đi, cậu đều không có đối tượng ái muội đâu, liền bị quở trách, thật là! Những ngày tháng này đúng là không có cách nào trôi qua!

Anh cho dù tiếp tục thích em, cũng phải hơi hơi khắc chế một chút nhé, ảnh hưởng nhiều như vậy không tốt!

"Anh nói đến có đạo lý, Trịnh Cảnh Đồng người này cái khác đều qua loa, chính là đầu óc không quá linh quang, đặc biệt cứng nhắc." Phó A Bảo giống như tìm được tổ chức rồi vậy, nguyên lai không phải chỉ có một mình cậu cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng đầu óc không tốt.

Ánh mắt của quần chúng quả nhiên là sáng như tuyết a!

Hai người sau khi trở về đương nhiên là không nhắc tới một lời về chuyện này, miễn cho Trịnh Cảnh Đồng lại phát rồ, Phó A Bảo trong lòng còn rất cảm kích Tiểu Trần, may là có hắn nhắc nhở, nếu không mình có thể lại phải chịu một trận "Nỗi khổ da thịt", ờm, hôm nào bảo Trịnh Cảnh Đồng phát thêm chút tiền thưởng cho hắn.

Mà một bên khác, hai huynh muội bụng mang kế hoạch nham hiểm đang lật xem ảnh chụp hôm nay, có ảnh bọn họ chụp bằng di động, cũng có ảnh nhờ người khác chụp, vai chính trong ảnh đương nhiên là Phó A Bảo

Có điều không phải ảnh của một mình Phó A Bảo, mỗi tấm đều có thân ảnh của Đinh Vũ, hơn nữa nhìn tới phi thường ám muội, có góc độ nhìn qua quả thực giống như tình nhân vậy.

Đinh Lê cầm ảnh xem đi xem lại, Đinh Vũ ở một bên hỏi: "Như thế nào ca, mấy hình này có thể được sao?"

Đinh Lê gật gật đầu cười nói: "Đều tốt vô cùng, không vội, chúng ta từ từ đi, chỉ có vài tấm ảnh nhưng không nói rõ là cái gì."

"Ca, em có chút sợ, em sợ đến lúc Phó A Bảo trả thù em, coi như không có Trịnh Cảnh Đồng, chính gia thế của cậu ta cũng đủ không được rồi."

"Sợ cái gì, đến thời điểm chúng ta cầm tiền xuất ngoại, sợ cái sợ len."

"Nói là nói như vậy, có điều bên người Phó A Bảo có một bảo tiêu a, anh hôm nay cũng thấy đấy, chúng ta căn bản không có cách nào hành động."

"Cậu ta ngày hôm qua không phải không mang bảo tiêu sao, hôm nay có hoạt động chiêu một người mới, quá nhiều người, cho nên họ Trịnh kia không yên lòng, em xem đi, sau này đi học chắc chắn sẽ không mang, cậu ta cũng không thể mang theo bảo tiêu lên lớp đi, rất kỳ quái a."

"Dù sao cũng đúng vậy."

"Bất quá Phó A Bảo đúng là đần độn a, vừa nhìn liền cực kỳ dễ lừa."

"A." Đinh Vũ cười gằn, "Không phải là ngốc, bạn gái trước kia của cậu ta bắt cá hai tay, cậu ta chia tay rồi cũng không biết việc này."

Chuyện của Phó A Bảo và Hà Tư Kỳ rất nhiều người biết, đại mỹ nữ bấu víu phú nhị đại, còn chụp quảng cáo đấy, ban đầu ở trong trường rất náo động, chuyện Hà Tư Kỳ bắt cá hai tay ban đầu chỉ có mấy nữ sinh ở ký túc xá của cô ta biết, bởi vì bạn trai chân chính của Hà Tư Kỳ có bối cảnh xã hội đen cho nên bọn họ cũng không dám nói lung tung, mãi đến về sau Phó A Bảo chia tay với Hà Tư Kỳ, ngoài ra sau đó hai người lại chuyển trường, việc này mới dần dần truyền ra.

Có điều không ai dám đề cập với Phó A Bảo, sợ động phải mìn.

Hơn nữa Phó A Bảo hiện tại ân ân ái ái với Trịnh Cảnh Đồng, bọn họ nhắc lại cũng quá nhàm chán, đây không phải khiến người ta ngột ngạt sao.

……

Đinh Vũ và Đinh Lê hai người sau khi thương lượng an bài xong liền vui rạo rực thu ảnh lại, kế hoạch vẫn là thuận lợi, bọn họ phải không ngừng cố gắng.

114. Chương 114

"Anh ôm Tiểu Duệ Duệ tới đây cho em, em muốn ngủ với con." Phó A Bảo tâm tâm niệm niệm chính là con, hôm qua hai người ở trên giường chơi đùa tới rất vui vẻ, con trai vừa mềm vừa đáng yêu, tuy rằng

không nói chuyện được chỉ có thể đát đát, thế nhưng nhuyễn manh a, còn có thể sáp tới gặm mềm mềm mình vài cái, hơn nữa cậu cảm giác tiếp tục dạy mấy hôm con trai khẳng định có thể gọi ba ba rồi, không ngừng cố gắng a.

Trịnh Cảnh Đồng đâu chịu, con trai tới thì đâu còn vị trí của y, khẳng định sẽ lại bị đuổi tới phòng khách cô đơn lạnh lẽo, bọn họ cũng coi là tân hôn đấy, mới kết hôn có 1 năm, đâu có thể ly thân, tán tận lương tâm có được hay không!

"Cha mẹ thích Duệ Duệ, hôm qua anh ôm con đi hai người còn oán giận anh một phen, anh và em còn trẻ, em đi học, anh đi làm, sinh hoạt bình thường rất phong phú, nhưng bọn họ lớn tuổi, bình thường cũng không có gì theo đuổi, cuộc sống cũng khá là đơn điệu, cũng chỉ có chút lạc thú chơi với trẻ con thôi." Trịnh Cảnh Đồng lưỡi sáng như hóa, "Chúng ta làm hậu bối cũng đừng cướp đoạt lạc thú cuối cùng của người già bọn họ, em nói có đúng hay không?"

Vu Thư nếu như nghe được lời này của con trai nhất định phải cho hai cái tát tới, cái gì mà gọi là lạc thú cuối cùng, con có biết nói chuyện không a?!

Phó A Bảo vừa nghe liền mềm lòng, cậu có thể nhẫn tâm với Trịnh Cảnh Đồng, nhưng không thể tàn nhẫn với hai vị trưởng bối, cướp đoạt lạc thú cuối cùng của người già gì đó, quả thực quá tàn nhẫn, trong lòng thực sự là rất áy náy a.

— Hàng này chính là dễ gạt như vậy.

Thế là cậu cũng không tiếp tục kiên trì bảo Trịnh Cảnh Đồng đi ôm con trai, Tiểu Duệ Duệ liền ngủ ở chỗ ông nội bà nội đi.

Trịnh Cảnh Đồng mừng tít mắt, y hôm nay rốt cục lên giường của vợ, cho nên y còn đặc biệt đăng một cái weibo chúc mừng:

"Hôm nay rốt cục không phải ngủ một mình (*^_^*) hi hi, mọi người ngủ ngon, mơ đẹp."

Người trên mạng có lẽ không quá có cảm giác, còn cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng người này rất thân thiết, nhìn dạng si tình show ân ái mỗi ngày liền cảm thấy y rất ôn hòa, tính khí khẳng định tốt, bình thường khẳng định phi thường hòa đồng.

Nhưng nhân viên Trịnh thị mỗi lần nhìn thấy weibo của Trịnh Cảnh Đồng luôn có một loại cảm giác quỷ nhập vào người, thật sự giống như quái đản vậy. Bọn họ bình thường cũng không nhìn thấy boss nị oai với vợ, chuyện trong phòng làm việc của boss bọn họ đâu có thể nhìn thấy, bọn có có thể nhìn thấy chính là một mặt nghiêm túc chăm chỉ của Trịnh Cảnh Đồng, cùng trên weibo hoàn toàn là hai họa phong được chứ!

Liền ví dụ cái cách hành văn này đi, theo nhận thức của bọn họ, đại Boss của bọn họ tuyệt đối sẽ không dùng! Hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được một người nghiêm túc thận trọng như vậy sẽ bán manh như thế trên weibo!

Đây chính là sức mạnh của ái tình trong truyền thuyết? Thực sự là rất kinh sợ a!

Có điều nói đi nói lại, xác thực thời điểm phó tổng ở công ty Boss thân thiện nói chuyện nhiều lắm, ngay cả tức giận cũng rất ít khi nổi nóng, bất quá vẫn là rất nghiêm túc, hoàn toàn không thể liên hệ với người ở trên mạng kia cùng một chỗ.

Trên căn bản nhân viên trong công ty có weibo đều follow Trịnh Cảnh Đồng, đặc biệt tổng công ty thường trú của Trịnh Cảnh Đồng, bình thường không có nhiều cơ hội tiếp xúc với đại Boss, lên weibo lướt lướt tồn tại cảm giác cũng là một đường tắt, nói không chừng liền ôm đùi lớn nữa cơ.

Vì cho đại boss niềm vui, trên căn bản tất cả mọi người đều sẽ nói vài lời dễ nghe, Trịnh Cảnh Đồng liền thích nghe người khác nói y và ân ái tình cảm tốt, lời hay không đòi tiền, nói vài câu để đại boss có một tâm tình tốt, anh tốt tôi tốt cả nhà tốt, cớ sao mà không làm chứ.

Thế nhưng gần đây trong công ty dần dần có thanh âm bất đồng.

Nói là Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo trong lúc đó nhìn qua rất ân ái, kỳ thực trên căn bản chính là Trịnh Cảnh Đồng nhất thời ấm đầu, Phó A Bảo rất ít trường hợp công khai thân mật với Trịnh Cảnh Đồng, hưởng ứng trên weibo cũng phi thường ít ỏi, xem trên weibo của Trịnh Cảnh Đồng viết tới rất yêu thương, thực tế cũng không phải như vậy đâu?

Có thể hay không trong âm thầm kỳ thực Phó A Bảo căn bản không có thích Trịnh Cảnh Đồng như trong tưởng tượng của mọi người, đến công ty nhận cái chức nhàn, chưa bao giờ thấy cậu công tác, cũng không thấy cậu quan tâm một chút tới Trịnh Cảnh Đồng, bình thường đều là Trịnh Cảnh Đồng chăm sóc cậu.

Nghĩ nghĩ như vậy, đại boss hình như thật đáng thương, điều kiện tốt như vậy, còn si tình như vậy, được người khác thích còn treo lên weibo, còn thay Phó A Bảo nói các loại chuyện, liền vì bày tỏ lòng trung thành với Phó A Bảo, kỳ thực hiện tại suy nghĩ một chút, cái điều kiện này của Trịnh Cảnh Đồng có người thích quá là bình thường, người lặng lẽ có hảo cảm với y không phải một hai cái đơn giản như vậy, y khẳng định nhìn quen rồi, làm sao chỉ treo một cái này đây, nói không chừng chính là Phó A Bảo bảo y treo.

Lại nói đến đứa nhỏ kia, mắt giống Phó A Bảo đến vậy, không nói có quan hệ với Trịnh Cảnh Đồng hay không, ngược lại khẳng định không thể thiếu quan hệ với Phó A Bảo, không có quan hệ máu mủ mắt hai người đâu sẽ giống như vậy, quả thực từ một khuôn đúc ra.

Trịnh Cảnh Đồng còn thay Phó A Bảo nuôi con đấy! Gia sản sau này đều là cho đứa nhỏ này!

Không thấy Phó A Bảo trả giá bao nhiêu, yêu cầu hồi báo cũng không ít, ngẫm lại thực sự là không được rồi!

Danh tiếng của Trịnh Cảnh Đồng vẫn cứ vô cùng tốt, tin tức về Phó A Bảo gần đây bắt đầu tăng lên, có rất nhiều tin đồn mạc danh kỳ diệu, hơn nữa cậu gần đây phải đi học không thể tới công ty, tồn tại cảm giác yếu thế, những người kia liền lưu truyền tới mức càng kỳ quái, giống như có người cố ý kích động vậy.

Có điều mấy loan truyền này đều là ngầm truyền ra, hơn nữa phần lớn là nhân viên cơ sở loan truyền tới tương đối nhiều, đến mức Vu Cần cũng không phát hiện, đương nhiên cũng không có cách nào nói cho Trịnh Cảnh Đồng, hai người trong cuộc vẫn còn chẳng hay biết gì.

Phó A Bảo còn đang đi học vô lo vô nghĩ, thời gian trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác cậu đã đi học được 1 tháng, một tháng này tình nghĩa giữa cậu và huynh muội Đinh gia sâu hơn không ít, ba người rất có tiếng nói chung, còn đi ra ngoài chơi đùa, ăn cơm xem phim gì đó, Phó A Bảo vẫn còn là học sinh mà, vẫn sẽ làm một vài chuyện học sinh đại học bình thường thích làm.

Cậu trời sinh thích kết bạn, chơi thân ngay lập tức có thể xưng huynh gọi đệ, Phó Trạch Văn và Trịnh Cảnh Đồng đều nói về điểm ấy của cậu, bảo cậu bình thường sống chung với người khác để tâm nhiều chút, nhưng không biết là Phó gia bảo vệ tới quá tốt hay là thế nào, Phó A Bảo nhìn ai cũng giống người tốt, cậu cảm thấy từ nhỏ đến lớn trong thế giới của cậu căn bản không có người xấu.

Nói dễ nghe một chút gọi là ngây thơ lãng mạn, nói tới khó nghe một chút chính là nhị! Căn bản một chút cũng không cảm giác được người bên cạnh có ác ý với cậu.

115. Chương 115

Rất nhanh liền tới ngày quốc khánh, đối với Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng mà nói ngày quốc khánh hình như không có gì đặc biệt, cũng chính là nghỉ hè mà, bất quá đối với Phó Trạch Văn mà nói liền rất đặc biệt.

Thời điểm lễ quốc khánh năm ngoái hắn chuẩn bị đánh hôn với Đới Tuyết Dao, vạn hạnh chính là không thể thành, thành phỏng chừng hiện tại phiền phức hơn rồi.

Năm ngoái không thành công, ngày quốc khánh năm nay hắn rốt cục thành công đính hôn, đối tượng đính hôn đương nhiên là Hạ Tình.

Hai người ban đầu chỉ là giả làm tình nhân mà thôi, bất quá Phó Trạch Văn vẫn luôn rất gắng sức, hắn thành công tóm được Hạ Tình, chủ yếu nhất là giành được hảo cảm của trên dưới Hạ gia, Hạ Lập Nhân đánh giá khá cao hắn, hai nhà từ tháng 5 bắt đầu bàn việc kết hôn, cuối cùng định ngày đính hôn vào lễ quốc khánh.

Nhìn lão ca rốt cục tu thành chính quả Phó A Bảo vô cùng cao hứng, cao trai cậu đều gần như có thể gọi ba ba, nhưng anh trai cậu vẫn còn chưa kết hôn, buồn chết cậu rồi, thật là một anh trai khiến người ta bận tâm, hiện tại tốt rồi, rốt cục khiến người ta bớt lo, cậu cũng coi như là sáng tỏ một nỗi lòng rồi.

Trịnh Cảnh Đồng nghe Phó A Bảo nói như vậy khóe miệng giật giật, hai người bọn em đến cùng ai là anh trai ai là em trai a?

Phó A Bảo nghĩ thới còn rất đắc ý, tràn đầy đều là cảm giác thành tựu, chuyện tốt này cũng có công lao

của cậu đấy.

……

Lễ đính hôn của Phó Trạch Văn và Hạ Tình tổ chức tại một khách sạn, mời rất nhiều người, toàn bộ Trịnh gia cũng đến đông đủ, ngay cả Tiểu Duệ Duệ vẫn chưa nói chuyện được cũng tới, vốn loại trường hợp này mang theo trẻ con nhỏ như vậy đến không tốt lắm, thế nhưng tất cả mọi người trong nhà không yên lòng để một mình đứa nhỏ ở nhà, tuy nói trong nhà có người hầu đi, nhưng đâu có tốt hơn mang theo mình a.

Ngược lại Tiểu Duệ Duệ cũng thật biết điều, không khóc không nháo, mang tới cũng không có chuyện gì.

Hạ Tình thích nhất là trẻ con, cô gặp Tiểu Duệ Duệ vài lần, vô cùng yêu thích, có điều cô là nữ chính hôm nay, không nên chạy loạn, hơn nữa cô và Phó Trạch Văn ngồi ở hàng đầu, không ngồi cùng tất cả mọi người.

Các trưởng bối của Hạ gia và Phó gia ngồi một bàn, ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại của Phó A Bảo cũng tới, Hạ gia đương nhiên cũng giống vậy, tất cả cậu và Hạ Lập Nhân vì là hậu bối ngồi tại một bàn khác.

A Bảo tới chỗ nào Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên cũng tới chỗ đó, y tách cha mẹ ra ôm Tiểu Duệ Duệ theo Phó A Bảo và Hạ Lập Nhân ngồi cùng một bàn.

Hạ Lập Nhân ngồi bên cạnh Trịnh Cảnh Đồng nhìn chằm chằm Tiểu Duệ Duệ đã lâu, sắc mặt hắn không quá tốt, khiến Phó A Bảo khẩn trương hề hề, cậu nhìn thấy người đẹp liền không nhúc nhích, thế nhưng anh trai của chị Hạ Tình hôm nay thật sự có chút đáng sợ, nhìn chằm chằm con trai cậu như thế làm gì?

"Anh nói hắn không phải không thích trẻ con?" Phó A Bảo nhỏ giọng hỏi Trịnh Cảnh Đồng, cũng không biết tại sao, cậu có chút sợ Hạ Lập Nhân.

"Không thể nào, Lập Nhân rất thích trẻ con." Nói xong Trịnh Cảnh Đồng còn ôm lấy con trai đưa cho Hạ Lập Nhân, "Biết cậu yêu thích trẻ con, con trai tớ tạm thời cho cậu ôm một chút." Một ngữ khí bố thí.

Y sau khi kết hôn liền bắt đầu não tàn, ngày ngày phơi nắng (*), phơi nắng vợ phơi nắng con trai, như kiểu hạnh phúc của cả thế giới đều bị y nhận thầu vậy.

(Phơi nắng trong trường hợp này có nghĩa là khoe khoang)

Lông mày Hạ Lập Nhân hơi nhấc lên, trái tim Phó A Bảo nâng lên, Trịnh Cảnh Đồng hàng này sao không đáng tin như thế a, người này nhìn qua đầu có chỗ nào rất thích trẻ con a, đây là sắc mặt thích trẻ con? Con trai cậu nhưng quý giá lắm đấy, không thể tùy tiện đưa cho người ta ôm ấp được, cho dù là mỹ nhân cũng không được!

Nhìn Tiểu Duệ Duệ vô tội lại đáng yêu Hạ Lập Nhân có chút không biết nên ra tay thế nào, Trịnh Cảnh Đồng nói không sai, hắn và Hạ Tình giống nhau, phi thường thích trẻ con, hơn nữa bộ dáng Tiểu Duệ Duệ lại đáng yêu như thế, hắn càng thích, hắn vẫn muốn có một đứa nhỏ, một đứa nhỏ của hắn và người kia, đều là nam nhân không thể sinh, không liên quan, hai người đều mang thai hộ là được rồi.

Nhưng hắn đã chia tay với người kia, hắn cũng chỉ là mơ mộng một chút mà thôi.

Hắn rất hâm mộ Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo, hai người kia hạnh phúc như vậy, quang minh chính đại kết hôn, quang minh chính đại có con, còn là một đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, mấy năm trước hắn còn quở trách Trịnh Cảnh Đồng, bảo Trịnh Cảnh Đồng sớm tìm đối tượng một chút, hắn còn đang show ân ái trước mặt Trịnh Cảnh Đồng, nhưng hiện tại con trai của Trịnh Cảnh Đồng đều sắp có thể chạy, hắn lại biến thành một người cô đơn……

Tiểu Duệ Duệ hôm nay mặc áo liền quần màu xanh lam nhạt, cả bộ đều màu xanh lam nhạt, bé khẽ nhếch miệng cười nhìn anh trai xinh đẹp trước mắt này, bé tuy rằng không thể nói chuyện, cũng không nghe hiểu lắm đám người lớn nói gì, thế nhưng thẩm mỹ cơ bản vẫn phải có, anh trai này bộ dáng thực sự quá đẹp.

Thế là thời điểm bé ở trong lồng ngực của Trịnh Cảnh Đồng liền bập bập miệng nhỏ rục rịch, thích nhất người bộ dáng đẹp! Ba ba bộ dáng đẹp! Anh trai này cũng đẹp!

Trịnh Cảnh Đồng không biết tại sao, bị bé coi thường.

Trịnh Cảnh Đồng vừa nhìn bộ dáng con trai như vậy liền biết bé đang suy nghĩ gì, tiểu phản bội này!

Hạ Lập Nhân đưa tay ra nhận lấy Tiểu Duệ Duệ, thật mềm, cảm giác có một đứa nhỏ thực sự tốt, nếu như hắn cũng có con thì tốt rồi, gần đây trong nhà một mực giục hắn kết thân kết hôn, như vậy cũng có một người thừa kế, thế nhưng hắn không có ý nguyện cùng người khác tạo thành gia đình.

Tiểu Duệ Duệ khả năng có chút thuộc tính của cha bé Trịnh Cảnh Đồng, có gen táy máy tay chân, vừa tới trong lồng ngực của Hạ Lập Nhân liền xông lên gặm một cái, ừm, hôn anh trai xinh đẹp chính là tốt!

Hạ Lập Nhân hơi gợi lên khóe miệng, đứa nhỏ này quả nhiên thật đáng yêu, thật muốn mang về nhà, trẻ con xinh đẹp nhà bọn họ mãi mãi cũng không chê nhiều.

Mặt Trịnh Cảnh Đồng lập tức liền đen, con trai của y cho tới bây giờ còn chưa có chủ động hôn y đâu! Tớ biết cậu chia tay tâm tình không tốt, mới cho mượn con trai ôm một chút, cậu cũng đừng có mà được đà lấn tới, tớ mới là cha của nó!

Phó A Bảo yên lòng, mị lực của con trai vẫn là rất lớn.

Tiểu Duệ Duệ chơi cùng Hạ Lập Nhân lập tức đói bụng, bé một ngày phải ăn vài bữa, trên bàn cơm cũng không có thức ăn của bé, sữa bột hiện tại phải pha, Phó A Bảo liền ôm con trai rời khỏi một lúc.

Hạ Lập Nhân nhìn bóng lưng Phó A Bảo nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Các cậu trải qua thế nào, bình thường còn cãi nhau sao?"

Trịnh Cảnh Đồng trừng Hạ Lập Nhân một cái: "Cậu đừng có mà nguyền rủa tớ được không, tình cảm của tớ và A Bảo vẫn tốt, như thế nào sẽ cãi nhau!" Không thấy con trai bọn tớ đều lớn như vậy sao, bọn tớ phải làm tấm gương tốt!

Hạ Lập Nhân nhìn Trịnh Cảnh Đồng một cái: "Tớ thấy cậu mỗi ngày đều show ân ái trên weibo, cũng không thấy A Bảo nhà cậu đáp lại cậu thế nào, không phải cậu nóng đầu chứ?"

Trịnh Cảnh Đồng vừa định phát tác, có điều sau đó vẫn là nhịn, Hạ Lập Nhân gần đây khá đau khổ, hắn sẽ không thèm ngược cẩu độc thân này đâu. "A Bảo khá kín đáo, cậu không hiểu." Lười tính toán với cậu, A Bảo nhà tớ đương nhiên rất thích tớ!

Hạ Lập Nhân quay đầu không nói lời nào, nhìn vẻ mặt Trịnh Cảnh Đồng và hai người kia nhìn nhau liền biết rồi, Trịnh Cảnh Đồng không nói lung tung, tình cảm của hai người xác thực rất tốt.

Có một câu nói rất hay: Người hạnh phúc đều giống nhau.

Giống như Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo vậy.

Lời này còn có nửa câu còn lại: Người bất hạnh thì có bất hạnh khác nhau.

Giống như hắn vậy.

Hắn cái gì cũng không thiếu, có tiền có địa vị còn có nhan sắc, tất cả mọi người cảm thấy hắn rất hạnh phúc, nhưng trên thực tế……

Hạ Lập Nhân khổ não Trịnh Cảnh Đồng biết rõ, thế nhưng không thể cảm động lây, người hạnh phúc rất khó thực sự hiểu rõ cảm thụ trong lòng người bất hạnh, cho dù là bạn bè tốt nhất.

Trịnh Cảnh Đồng trong lòng đang suy nghĩ lời Hạ Lập Nhân vừa nói, y mỗi ngày show ân ái, nhưng A Bảo đáp lại cũng rất ít, trước y vẫn không có phát hiện, hiện tại được người nhắc nhở, lập tức liền cảm thấy đúng là có chuyện như thế.

Trịnh Cảnh Đồng cảm giác mình mình càng ngày càng lòng tham không đáy, ban đầu y chỉ muốn chờ ở bên cạnh A Bảo chăm sóc cậu, sau đó liền muốn kết hôn với A Bảo trải qua cuộc sống vợ chồng bình thường, cho dù A Bảo không thích y cũng không sao cả, y thích A Bảo là đủ rồi.

Nhưng hiện tại y lại bất mãn rồi, khẩu vị con người chính là như vậy, được càng nuôi càng lớn, y hi vọng có thể nói thích y, yêu y.

Nhưng theo tính cách của A Bảo…… Ha ha, cái này còn muốn khó hơn mặt trời mọc đằng tây!

Ai…… Mình bày tỏ nhiều hơn nữa cũng đều vô dụng, A Bảo là tiểu ngạo kiều, mặc dù có chút thiếu thông minh nhưng lại là người rất xấu hổ, chính là thích cũng sẽ không nói ra……

Trịnh Cảnh Đồng cảm giác mình có chút đau khổ, ngày tốt của y đến tột cùng lúc nào mới có thể tới a!

116. Chương 116

Liên quan tới A Bảo đến cùng có thích mình hay không Trịnh Cảnh Đồng vẫn là rất có tự tin, theo tính cách của A Bảo, là tuyệt đối sẽ không tại dưới bất kỳ tình huống tỉnh táo nào phát sinh quan hệ với người không thích, cậu yêu ghét rõ ràng, đơn thuần tốt bụng, hơn nữa khá là tùy hứng, làm việc đều bằng yêu thích, một chút là có thể nhìn thấu.

Nhưng trong lòng cho rằng và chính tai nghe được là hai cảm thụ hoàn toàn khác nhau, Trịnh Cảnh Đồng đặc biệt muốn từ trong miệng Phó A Bảo nghe được một câu "Thích".

Thế là sau khi tham gia lễ đính hôn tối hôm đó Trịnh Cảnh Đồng ở ngay trên giường hỏi Phó A Bảo vấn đề này, y cảm thấy là, việc này không thể hi vọng A Bảo chủ động, y tới chỉ dẫn một chút!

Đèn trong phòng đều tắt, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào, Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy A Bảo của y có chút thẹn thùng, bật đèn khẳng định xấu hổ thừa nhận mình thích y.

"A Bảo." Trịnh Cảnh Đồng nghiêng người sang nhìn Phó A Bảo nằm bên cạnh y, tay cũng tìm tới tay Phó A Bảo, nằm trong tay nhu không ngừng, ăn đậu hủ ăn tới rất vui vẻ.

"Hả?" Phó A Bảo đã nhắm mắt, nhưng Trịnh Cảnh Đồng quấy rầy cậu như thế, cậu đâu còn ngủ được, "Làm sao vậy?"

"Anh yêu em." Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên kéo tay Phó A Bảo đến bên miệng mình hôn một cái.

Phó A Bảo: "……" Đây là chưa uống thuốc sao?

Em đương nhiên biết là anh yêu em, anh cũng không biết đã bán theo em, nói bao nhiêu lần rồi, lỗ tai em đều sinh kén rồi, còn có thể không nhớ sao? Đêm hôm khuya khoắt anh chỉ vì nói với em cái này?

Huống hồ anh yêu em không phải chuyện đương nhiên sao, anh ngoại trừ em còn có thể yêu ai, anh không yêu em mới kỳ quái đấy!

Trịnh Cảnh Đồng đợi thật lâu cũng không thấy Phó A Bảo đáp lại cái gì lại có chút gấp gáp: “A Bảo, anh muốn —”

“Ngừng!” Phó A Bảo đột nhiên mở miệng nói, “Muốn cái gì mà muốn! Có cái gì rất muốn hả! Chúng ta đều nói xong rồi, tháng này không được làm tiếp!” Ta nói này họ Trịnh như thế nào nửa đêm canh ba nói lời ngon tiếng ngọt, hóa ra tại chỗ này chờ ta đấy! Tinh trùng thượng não sao!

Trịnh Cảnh Đồng: “……” Chính là anh muốn hỏi một chút em cũng yêu anh đúng không……

Huống hồ chúng ta cũng chưa nói xong a, loại chuyện đó anh làm sao có thể đáp ứng, đây chính là MỘT THÁNG đấy MỘT THÁNG! Là em đơn phương đáp ứng có được hay không! Em không tốt xem nhẹ ý nguyện của anh!

Ai, hiện tại bầu không khí tất cả đều không còn, còn mở miệng hỏi thế nào được.

Trịnh Cảnh Đồng sờ sờ cằm, ừm…… nghĩ cách một chút……

……

Sau kỳ nghỉ quốc khánh Phó A Bảo lại trở lại cuộc sống vườn trường, mấy ngày đầu còn tốt, nhưng so với đi học trước đây thì khác, giữa tháng mười Phó A Bảo dần dần phát hiện ánh mắt kỳ quái của các bạn học xung quanh, cậu cũng không nói ra là cảm giác gì, nói chung không quá thoải mái lắm.

Cậu luôn luôn trì độn, hơn nữa ngoại trừ lên lớp và hoạt động club ở ngoài, cậu căn bản cũng không ở trường, ngay cả như vậy cậu còn có thể cảm giác được ra, có thể thấy được ánh mắt của mọi người có rõ ràng cỡ nào.

Kỳ thực loại hiện tượng này đã có từ trước kỳ nghỉ quốc khánh, thế nhưng Phó A Bảo quá mức trì độn, căn bản không có phát hiện, cho tới hiện tại mới hơi có chút cảm giác.

Mấy người mới trong lớp quan hệ tương đối với Phó A Bảo liền như vậy, vẫn gửi cho Phó A Bảo tin tức quan trọng của lớp trưởng, còn có huynh muội Đinh gia, cái khác cũng không tính là quá quen thuộc, dù sao đại học cũng không thể so với tiểu học, không có chỗ ngồi cố định, Phó A Bảo rất ít trò chuyện cố định với một người trong lớp, người bàn bên cạnh trước sau không giống nhau, huống hồ cậu lại không ở trọ trong trường, cho nên bạn học cũng không quá thân cận.

Chủ yếu nhất là huynh muội Đinh gia dính Phó A Bảo rất chặt, bạn học khác có ý định thân cận với Phó A Bảo cũng tương đối khó.

Phó A Bảo thật sự rất tò mò với ánh mắt của mọi người, cậu đến cùng làm cái gì a? Bình thường hình như cũng không làm chuyện gì khác người đi, mình bây giờ yên tĩnh hơn so với hơn một năm trước nhiều, trong nhà có trẻ con để nhớ nhung, chơi cũng chơi tới không chuyên tâm nữa.

Thế là cậu hỏi huynh muội Đinh gia quan hệ với cậu tốt nhất, cậu đặc biệt chọn thời gian buổi trưa mời bọn họ ăn trưa tại nhà hàng gần trường học.

"Tớ phát hiện gần đây ánh mắt bạn học nhìn tớ là lạ, các cậu có biết tại sao không? Tớ hình như cũng không có làm gì sai a." Phó A Bảo nghĩ mãi mà không ra.

Đinh Lê và Đinh Vũ đều lắc đầu một cái.

"Không rõ lắm đâu, A Bảo cậu có hỏi qua những người khác chưa?" Đinh Vũ lột một con tôm đặt lên cái đĩa trước mặt Phó A Bảo, "Ăn tôm, tớ biết cậu thích ăn cái này nhất." Trịnh Cảnh Đồng ở trên Weibo đã nói không chỉ một lần, rất nhiều người đều biết Phó A Bảo thích ăn cá tôm.

"Không cần lột giúp tới đâu, tự tớ làm được." Phó A Bảo cảm thấy để bạn bè lột tôm hộ không tốt lắm, Trịnh Cảnh Đồng lúc lột tôm giúp cậu cậu đúng là cảm thấy chuyện đương nhiên, người khác cậu luôn cảm thấy ý tứ không quá tốt.

"Có gì đâu, dáng vẻ cậu ăn đồ ăn nhìn qua đặc biệt ngon, tớ thích nhìn cậu ăn đồ ăn." Đinh Vũ cười hì hì, nhìn qua vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, "Hơn nữa tớ cũng thích lột tôm." Nói xong cô lại lột cho Đinh Lê một con.

Phó A Bảo thở dài một hơi, lông mày vẫn nhăn: "Các cậu thật sự không nghe nói gì sao? Tớ vẫn luôn cảm thấy cảm giác của tớ không sai, ánh mắt mọi người nhìn tớ thực sự kỳ quái."

Đinh Lê cười nói: "Không có chuyện gì, bọn tớ sau đó về ký túc xá hỏi giúp cậu một chút là được rồi, yên tâm đi, bất quá tớ thật sự không phát hiện chỗ nào không thích hợp, cậu đừng đoán mò nữa."

Phó A Bảo gật gật đầu: "Vậy được, các cậu giúp tớ hỏi thăm, tớ bình thường không trọ ở trường, rất nhiều chuyện cũng không biết."

"Ai."

Buổi chiều không có lớp, vốn là huynh muội Đinh gia muốn mời Phó A Bảo ra ngoài chơi, có điều Phó A Bảo tâm tình có chút rầu rĩ, nói là không có tâm tình, thế là 3 người liền chia tay ai về nhà nấy.

Phó A Bảo trở về đùa giỡn với con trai một chút mới cao hứng lên, vẫn là con trai tốt nhất, nhìn thấy tâm tình liền tốt, quả thực chính là tiểu thiên sứ chữa trị tâm linh của cậu.

Tiểu Duệ Duệ đang ngồi trên thảm vịt vàng bé nhỏ, bé rất thích đè ép các loại âm thanh vịt nhỏ cạc cạc kia, trẻ con tuổi này đều thích nghe tiếng động, hơn nữa bé gần đây có một tật xấu —

Cắn đồ vật.

Bình thường bé chỉ có yêu thích cắn núm vú cao su, gần đây có lẽ sắp mọc răng, cảm thấy răng ngứa hay là thế nào, cắn đồ càng thường xuyên, thấy cái gì cũng phải cắn hai cái, núm vú cao su a, đồ chơi a, ngón tay của Phó A Bảo a, thậm chí ghế sofa cũng phải cắn hai cái.

Bé gặm cũng bất động, thế nhưng mỗi lần nước miếng đều muốn rớt một bãi lớn.

Liền ví dụ hiện tại đi, bé đang nhét vịt vàng bé nhỏ không chênh lệch nhiều so với đầu bé lắm vào trong miệng, nhưng là nhét không lọt, cắn lại không cắn nổi, nước miếng liền nhóp nhép rơi xuống, nhìn ra Phó A Bảo hắc tuyến không thôi, bộ dáng ngốc nghếch này của con trai nhất định là giống Trịnh Cảnh Đồng, cậu có thể khẳng định, cậu khi còn bé khẳng định không như vậy! Quá ngốc rồi!

Trịnh Cảnh Đồng về đến nhà chính là nhìn thấy cảnh tượng ấm áp này, trong lòng tràn ngập hạnh phúc, kết hôn thật tốt!

À các thím nè các thím đọc trên wattpad dạo này có hay bị lỗi không? Bộ mới ta mới up chap 1 hôm qua tđn toàn bị lỗi, cơ mà lỗi mỗi trên đt, còn trên lap thì nó vẫn bình thường =.=" Có khi nào chỉ một mình điện thoại của ta bị thế không a?

117. Chương 117

"Duệ Duệ, cha ôm ôm." Trịnh Cảnh Đồng cởi áo khoác tây trang ra ngồi trên thảm cúi xuống giang tay với Tiểu Duệ Duệ, con trai y gặm vịt vàng bé nhỏ tới không biết trời đất đâu, thứ này ăn lại không ngon, như thế nào gặm tới hăng hái như vậy.

Tiểu Duệ Duệ nghe có người gọi tên bé, liền ngẩng đầu nhìn Trịnh Cảnh Đồng một cái, trong lúc đó gặm vịt vàng bé nhỏ miệng cũng không ngừng lại.

Trịnh Cảnh Đồng mang đầy chờ mong, lại là tiếp tục vỗ tay dỗ dành, y cũng muốn muốn hưởng thụ một hồi quan hệ cha con đấy.

Tiểu Duệ Duệ rốt cục thả vịt vàng bé nhỏ xuống bò về phía Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng trong lòng vui vẻ một hồi, xem ra tâm tình con trai hôm nay không tệ. Sau đó y liền nhìn thấy Tiểu Duệ Duệ đứng trước mặt y đưa đầu ngửi một cái, tiếp theo quay đầu bé phun ra bong bóng, rõ ràng cho thấy mất hứng. *(=)))))))*

Tiểu Duệ Duệ bò tới Phó A Bảo bên kia, hai ba cái chen vào trong lồng ngực Phó A Bảo cọ cọ, vẫn là ba ba này tốt, mùi vị ngửi rất tốt.

"……" Trái tim pha lê của Trịnh Cảnh Đồng nát vụn xuống đất, tại sao?!

Y còn ngửi trên người mình một cái, không có mùi kỳ quái gì a, hiện tại là tháng 10, trên người cũng sẽ không có mùi mồ hôi, tại sao lại bị ghét bỏ? Này không khoa học a! Cha nếu như xấu xí con ghét bỏ cha ngược lại có thể lý giải, bộ dáng cha lại không xấu! Huống hồ cha là cha ruột của con, có câu nói rất hay, con không chê mẹ xấu, như thế nào con cũng không thể ghét bỏ cha a! Cha một chưa từng đánh con, hai chưa từng mắng con, cha tốt như vậy chạy đi đâu tìm! *(Anh có phải mẹ của bảo bảo không =.=")*

Phó A Bảo thấy con trai ghét bỏ Trịnh Cảnh Đồng, nhìn động tác vừa nãy, hình như là trên người Trịnh Cảnh Đồng có mùi gì kỳ quái, cậu liền theo gió bắt đầu ghét bỏ: "Anh đã đi đâu, làm một thân mùi kỳ quái trở về."

Trịnh Cảnh Đồng ủy khuất: "Không có a, anh có thể đi đâu chứ, căn bản không có mùi gì kỳ quái a, không tin em ngửi ngửi." Nói xong y đứng dậy dịch đến bên người Phó A Bảo để cậu ngửi.

Phó A Bảo cau mày ngửi lại, ừm, hình như xác thực không có mùi gì kỳ quái.

"Nếu như lại có thêm con gái thì tốt rồi." Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên cảm khái, "Đều nói con gái là áo bông nhỏ của cha mẹ, vẫn là con gái tốt."

"Đát!" Phó A Bảo còn chưa nói Tiểu Duệ Duệ ngược lại trước tiên đi lên kháng nghị, bé cũng không nghe hiểu ba ba này nói cái gì, trực giác không phải nói cái gì tốt, vung vung tay nhỏ lên biểu thị kháng nghị, trong miệng xuất ra toàn là ngôn ngữ hành tinh khác, ai nghe cũng không hiểu, có điều có thể thấy bé không cao hứng.

Phó A Bảo hỏi Trịnh Cảnh Đồng một chút: "Anh tốt thế nào lại nói trước mặt con, con không nhỏ nữa, nghe hiểu được!"

Tiểu Duệ Duệ thấy ba ba thân ái báo thù cho bé trong lòng đặc biệt vui mừng, sau đó liền cắn một ngụm nước miếng lên ngực Phó A Bảo, thích ba ba nhất!

Phó A Bảo: "……" Đây thực sự là hành hạ ngọt ngào, cậu phải tắm mới tiếp tục đi ăn cơm tối được.

Trịnh Cảnh Đồng sờ sờ mũi, anh chính là nghĩ một chút thôi mà, con gái song toàn cũng rất tốt mà, bất quá cũng nói một chút, y không nỡ lòng nào khiến A Bảo lại mang thai chịu khổ, mang thai Tiểu Duệ Duệ đã thực sự dọa người rồi, một là đủ rồi.

Phó A Bảo nói muốn đi tắm rửa, Trịnh Cảnh Đồng vội vã xung phong nhận việc nói muốn kỳ cọ giúp cậu, Phó A Bảo vốn muốn cự tuyệt, bất quá nghĩ tới chuyện trong trường liền đồng ý, cậu vừa dịp nói với Trịnh Cảnh Đồng một chút, thương lượng một chút.

Trịnh Cảnh Đồng cảm giác mình hôm nay may mắn, y vốn là muốn thử một chút mà thôi, A Bảo nói cả

một tháng không làm, không nghĩ tới nhanh như vậy liền thỏa hiệp, ừm, có thể lý giải, đều là nam nhân mà, đâu có thể nhịn lâu như vậy.

Liền giao con cho người hầu sau đó y liền làm nóng người theo Phó A Bảo vào phòng tắm, y còn lấy trong ngăn kéo ra một tuýp thuốc bôi trơn, nói không chừng vận khí tốt có thể dùng tới.

……

Ngực Phó A Bảo đầy nước miếng, cho nên muốn tắm rửa, bình thường cậu đều là ăn cơm tối xong mới tắm, hôm nay ngoại lệ, cậu sau khi xuống bồn Trịnh Cảnh Đồng hai ba cái lột sạch tự mình cũng tiến đến, nói là dù sao cũng tiến đến, cọ lưng cho người khác cũng phải làm ướt gì đấy, không bằng đơn giản tắm cùng nhau.

Nói xong liền muốn đưa tay tới táy máy tay chân, thật sự là một chút cơ hội cũng sẽ không buông tha.

"Đừng sờ lung tung!" Phó A Bảo đẩy mặt chán ghét tay Trịnh Cảnh Đồng vuốt ve, cậu hiện tại nude đối diện với Trịnh Cảnh Đồng sẽ không quá thẹn thùng nữa, "Em có chuyện đứng đắn muốn nói với anh đây."

"Hả?" Trịnh Cảnh Đồng không ngừng cố gắng, cuối cùng ôm Phó A Bảo vào trong lồng ngực, mông Phó A Bảo ngồi trên đùi Trịnh Cảnh Đồng, "Chuyện gì?" Y cảm thấy chuyện hiện tại y làm rất nghiêm túc, hành động thân mật của vợ chồng trong lúc đó là chuyện đương nhiên mà, y khẽ hôn sau gáy Phó A Bảo, tay cũng không nhàn rỗi, khắp nơi sờ tới sờ lui.

Phó A Bảo chẳng muốn lăn qua lăn lại với y, tùy y đi là được rồi, cậu đầu đuôi một lần kể chuyện ở trường với Trịnh Cảnh Đồng, nói là ánh mắt mọi người trong trường nhìn cậu kỳ quái, không chỉ là lớp mình, học sinh lớp khác cũng có loại hiện tượng này.

"Anh phân tích giúp em một chút, đến cùng tình huống thế nào a, em nhờ hai đứa bạn cùng lớp, bọn họ trưa nay ăn cơm xong còn nói đi hỏi giúp em, nói không có chỗ nào không bình thường." Phó A Bảo rất khổ não, "Anh nói không phải em nghĩ nhiều rồi a? Em tâm lý vẫn luôn rất khỏe mạnh a, em dám cam đoan, em thật không có bị chứng hãm hại vọng tưởng!"

Trịnh Cảnh Đồng cau mày, A Bảo luôn luôn trì độn, cậu đều có thể cảm giác được mọi người không bình thường, có thể thấy được là thật sự có vấn đề, y suy nghĩ một chút nói: "Em nói bạn có phải là huynh muội Đinh gia lần trước em đề cập tới?" Y nghe A Bảo đề cập tới mấy lần, sau khi đi học trở lại vốn là phạm vi cơ bản phân tán rồi, hai người kia là bạn mới.

"Đúng vậy, trong lớp chỉ có hai người bọn họ thân với em nhất." Phó A Bảo gật gật đầu.

"Vậy em hỏi qua bạn học khác chưa?" Tay Trịnh Cảnh Đồng ngừng lại, việc này vừa lớn vừa nhỏ, A Bảo mới đi học lại hơn một tháng, giao du với bạn học cũng không nhiều, bình thường tan học sẽ đi, trừ phi có hoạt động của club, đi đâu đắc tội với nhiều người như vậy, trừ phi là trong trường có lời đồn bất lợi gì đó với A Bảo.

Trịnh Cảnh Đồng nhíu mày càng sâu hơn, nếu như A Bảo cảm giác không sai, trong trường học quả thật có vấn đề, thế nhưng cậu hỏi hai bằng hữu này, dị thường đều không có, đơn giản suy đoán một hồi:

Hai bằng hữu này của A Bảo khả năng có vấn đề!

Trịnh Cảnh Đồng vừa nghĩ không tốt, trước đó A Bảo đã bị lừa gạt, tuy rằng bản thân cậu không biết, hiện tại khả năng chuyện xưa lặp lại.

Mình quá sơ sót rồi, thấy là bạn học bình thường, giao du bình thường với A Bảo cũng rất thuần khiết liền không suy nghĩ nhiều.

Xem ra mình phải hảo hảo điều tra một phen, người bên cạnh A Bảo phải hảo hỏa chỉnh một chút.

---

*Huhuuu bé Bảo Bảo dễ thương vl ý *_* thím nào đi bắt cóc bé về nuôi với tui không U_U*

118. Chương 118

Trịnh Cảnh Đồng hôm sau liền phái người đi thăm dò, học sinh học trong trường nhiều như vậy, tra vẫn là rất khó, Phó A Bảo không biết là bởi vì mọi người thật sự không dám nói với cậu, phần lớn chỉ dám lén lút nghị luận, Trịnh Cảnh Đồng phái người hơi hơi điều tra một chút liền tra ra vấn đề rồi.

Trong trường gần đây có một tin đồn, nói là Phó A Bảo bắt cá hai tay, có một chân với bạn học cùng lớp Đinh Vũ, thế nhưng cậu lại kết hôn rồi, tuy rằng hôn nhân này ở trong nước không hợp pháp, thế nhưng tất cả mọi người đều nói cậu ngoại tình.

Cái này không phải lan truyền vớ vẩn, có người nói rất nhiều người nhìn thấy, có mũi có mắt, nói là lúc Phó A Bảo hoạt động club đều hóa trang tình nhân với Đinh Vũ, còn cùng đi ra ngoài hẹn hò, trước mặt mọi người Đinh Vũ còn thường xuyên kéo tay Phó A Bảo, vô cùng thân mật, có thể thấy được trong âm thầm khẳng định càng thân mật hơn.

Nhưng có người nói, bạn học nam nữ cũng có thể làm bạn bè bình thường, làm gì cần phải nghĩ người ta xấu xa như vậy.

Nhưng thế giới này luôn như vậy, loại bát quái tiêu cực này chỉ cần có người truyền, sẽ có rất nhiều người tham gia trò vui tin tưởng, dùng ác ý lớn nhất đi phỏng đoán người khác.

Phó A Bảo này trước khi cùng một chỗ với Trịnh Cảnh Đồng đã có bạn gái, tình cảm khá tốt, ra song vào

đối (*), Phó A Bảo luôn đối với bạn gái cũ của cậu cực kỳ tốt, sau đó nữ sinh kia bắt cá hai tay, sau đó hai người liền chia tay, tiếp đó bạn gái cũ của cậu liền một thời gian dài không ở trường, nói là tạm nghỉ học hay là thôi học gì ấy, cũng có nói chuyển trường, đại học chuyển trường? Đùa gì thế, đại học chỗ nào còn có chuyển trường, bình thường đều phải học lại thi lại hoặc là khảo nghiệm cứu sinh mới được.

((*): hiểu nôm na là đi đâu cũng có nhau)

Bây giờ suy nghĩ một chút, nữ sinh kia phỏng chừng là gặp phải chuyện gì, bị ép rời khỏi trường học, Phó gia có quyền thế, chuyện gì không làm nổi.

Bình thường thấy Phó A Bảo cả ngày cười híp mắt, không nghĩ tới là tàn nhẫn tra như vậy.

Chỉ có ít bạn học của Phó A Bảo biết Phó A Bảo vô tội, nhưng mọi người càng thích lan truyền cũng càng dễ dàng tin tưởng tin đồn bôi nhọ.

Sau đó tiếp tục nói đến Đinh Vũ, rất nhiều người nói, Phó A Bảo vốn thích nữ nhân, tuy rằng cùng Trịnh Cảnh Đồng cùng một chỗ, thế nhưng trong lòng vẫn thích nữ nhân, nhìn bạn gái của cậu ta liền biết rồi.

Có điều thân phận bối cảnh của Trịnh Cảnh Đồng không bình thường, Phó A Bảo chắc chắn sẽ không thật sự thế nào đó với Đinh Vũ, chính là vui đùa một chút thôi, cậu còn dùng danh nghĩ anh trai của Đinh Vũ đánh Đinh Lê, cả ngày cùng Đinh Vũ ra ngoài chơi, còn rất nhiều ảnh chụp tư mật với Đinh Vũ, có người nói từng thấy, Phó A Bảo chỉ làm mọi người không thấy được thôi!

Chỉ đáng thương Trịnh Cảnh Đồng, y si tình với Phó A Bảo như thế, ngày nào cũng trên weibo bày tỏ show ân ái sái hạnh phúc (*), kỳ thực cẩn thận ngẫm lại, đều là y một mình ấm đầu a, Phó A Bảo chưa từng công khai bày tỏ qua cậu thích Trịnh Cảnh Đồng.

((*): câu này là show ân ái khoe hạnh phúc; chỉ là tui thấy đọc câu hán việt "show ân ái sái hạnh phúc" xuôi mồm hay hay nên để thôi =)))))

Thực sự là Trịnh Cảnh Đồng không đáng, hai người đều có con còn xảy ra chuyện như vậy! Phó A Bảo người này cũng quá không chịu trách nhiệm!

Trịnh Cảnh Đồng thời điểm nghe được kết quả điều tra quả thực bùng nổ!

Không trách A Bảo hỏi đôi huynh muội kia không hỏi ra được cái gì, hóa ra vấn đề xuất hiện ở chỗ này! Hai người kia quả nhiên có vấn đề!

Có điều hai người này học sinh bình thường đột nhiên nhằm vào A Bảo làm cái gì? Không lý do a, không sợ bị trả thù sao? Ừm…… Xem ra phải hảo hảo điều tra một chút……

Trịnh Cảnh Đồng lo lắng ở trong thư phòng đi tới đi lui, có người xấu nhìn chằm chằm A Bảo đương nhiên là không cách nào tha thứ, có điều tính tình này của A Bảo cũng thực sự là quá dễ lừa, đây cũng không phải lần đầu tiên, còn đều là tiểu cô nương chưa ra khỏi vườn trường, làm sao lúc nào cũng dễ bị lừa như vậy! Y phải hảo hảo nói một chút mới được!

Chuyện lần trước của cô gái kia y và Phó Trạch Văn giấu diếm ép xuống, lúc này cũng không thể gạt được nữa, A Bỏ cũng không phải trẻ con nữa, ngã một lần khôn ra thêm, chịu một chút dạy dỗ mới được!

Phó A Bảo còn đang chơi cùng con trai trong phòng đồ chơi trẻ em đột nhiên bị Trịnh Cảnh Đồng thở phì phì xách đi vào phòng ngủ của hai người.

Phó A Bảo không quá cao hứng, Trịnh Cảnh Đồng tốt thế nào mà hạ nhục cậu ngay trước mặt con trai, hại hình tượng ba ba này của cậu đều muốn sụp đổ, y bồi thường nổi sao! Thực sự là phản trời rồi!

"Anh làm cái gì! Em chơi với Duệ Duệ đấy, con không thích anh là lỗi của em sao, anh cũng không có thể trút giận lên người em a!" Phó A Bảo thở phì phì, Trịnh Cảnh Đồng quả thực là dùng lôi kéo kéo cậu đi, rất quá đáng!

"Nói chính sự với em đây." Trịnh Cảnh Đồng đóng cửa phòng lại, "Chuyện trong trường em anh sai người đi thăm dò, không tra không biết, tra liền giật mình, em biết người trong trường bọn em hiện tại đều nói em thế nào không?" Trịnh Cảnh Đồng nghĩ lại trán liền muốn nổi gân xanh, y bị chọc tức.

"Anh tra được rồi?" Phó A Bảo có chút kinh hỉ, "Anh thật là tốt, em bảo Đinh Lê Đinh Vũ hỏi thăm, bọn họ cái gì cũng không nghe được, quả nhiên vẫn là anh lợi hại!"

Trịnh Cảnh Đồng đỡ trán, đứa ngốc (*) này cũng thật là đáng yêu.

((*) từ gốc là "hoạt bảo" có nghĩa là thằng hề, thằng dở hơi; nhưng nghĩ lại dùng với em Bảo không hay lắm nên đổi lại)

"Nói nhanh lên, bọn họ nói em cái gì hả?" Phó A Bảo hiếu kỳ vô cùng, lẽ nào cậu không cẩn thận trở thành danh nhân rồi?

Trịnh Cảnh Đồng nói sự tình từ đầu đến đuôi với Phó A Bảo một lần, Phó A Bảo ban đầu mắt còn sáng lấp lánh, nghe tới sau liền trợn mắt ngoác mồm, cậu quả thực không thể tin vào tai mình! Phó A Bảo cậu tuy rằng học tập không giỏi đi, nhưng quan hệ với bạn học thực sự rất tốt, bạn bè cũng nhiều, với ai cũng đều cười híp mắt, mọi người sao có thể nói cậu như vậy, không thể a, không khoa học a!

"Anh nghe được ở đâu, cái này không thể nào, thanh danh của em vẫn tốt!" Phó A Bảo còn chưa tin, cậu tự mình cảm giác vẫn rất tốt đẹp.

Trịnh Cảnh Đồng lại bắt đầu đỡ trán: "Em thực sự là bị người bán còn giúp người đếm tiền, huynh muội

Đinh gia này rõ ràng hãm hại em, em còn tưởng bọn họ là người tốt." May là gặp anh đấy, bằng không thật không biết bị lừa gạt thế nào!

"Sẽ không đâu, con người bọn họ rất tốt!" Phó A Bảo còn không phục, bạn bè của cậu tại sao có thể có vấn đề đây, "Bọn họ và em hứng thú và đam mê giống nhau như vậy, không phải là người xấu! Hơn nữa bọn họ làm gì vô duyên vô cớ hại em, đây không phải rảnh rỗi tới đau trứng sao!"

"Đam mê của bọn họ có thể giả bộ a, về phần tại sao hại em, anh đang điều tra, tóm lại là có lý do." Trịnh Cảnh Đồng đối với Phó A Bảo ngốc bạch ngọt thực sự là không đành lòng nhìn thẳng, "Em sau này cách xa đôi huynh muội kia ra chút."

Phó A Bảo vẫn chưa tin, sao như thế được, bạn bè hợp ý với cậu thế nào lại là người xấu!

"Vậy chúng ta đánh cược thế nào, nhìn kết quả điều tra của anh, nếu như bị anh nói trúng rồi, em ở trên giường phải nghe anh!" Trịnh Cảnh Đồng hơi hơi suy nghĩ một chút, "Tháng này em phải để anh chạm vào!" Y cảm thấy đây là một vụ buôn bán rất tốt!

Phó A Bảo mặt cố chấp: "Cá thì cá, ai sợ ai! Nếu như em thua, đến lúc đó em chủ động để anh làm đều được! Trò gian tùy tiện anh! Đừng nói dùng tay, bảo em dùng miệng cũng được! Em cũng không tin!"

(Hỡi ôi con thỏ trắng tự dâng vào miệng sói, đúng là chết tại cái mồm =.=")

Trịnh Cảnh Đồng: "……" Hàng này thực sự là làm tới nhất thủ hảo tử (*).

((*) Câu này có thể hiểu là tự tìm lấy cái chết)

119. Chương 119

Trịnh Cảnh Đồng cảm giác mình sau này đánh cược với Phó A Bảo nhiều lắm, đứa nhỏ xui xẻo này trời sinh thiếu tâm nhãn, biết cái gì là đánh cược không? Đánh cược song phương đều phải đưa ra điều kiện, anh thắng thì như thế nào, em thắng thì như thế nào. Hiện tại chỉ có anh thắng thì như thế nào, còn em thì sao? Ai cũng không đưa ra vấn đề này……

Đáng yêu thì rất đáng yêu rồi, thế nhưng chỉ giới hạn đối với anh a! Em nếu như bị người khác hãm hại anh sẽ không cao hứng!

Trịnh Cảnh Đồng đầu óc quay quay, cảm thấy như thế vẫn chưa đủ, liền nhếch miệng cười nói: "Anh cảm thấy vừa mới nói quá đơn giản, không phải là em chủ động sao, có cái gì đáng ngạc nhiên chứ, chúng ta còn phải thêm vài thứ khác."

“Thêm cái gì?” Phó A Bảo dửng dưng như không, “Tùy tiện anh thêm!”

“Em phải ở trên weibo công khai bày tỏ với anh, gõ chữ không được, em phải đăng video!” Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy đây là một chủ ý vô cùng tốt, “Việc này suy cho cùng vẫn là em không nói thích anh mà gây ra họa, em nếu như công khai bày tỏ yêu anh yêu muốn chết, đứa nào rảnh háng dám xuyên tạc lung tung!”

“Ờm……” Phó A Bảo vuốt vuốt cằm trầm tư một chút, cậu phải tính toán được mất một chút đã, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng nói tới hình như xác thực rất có đạo lý, “Được thôi, tất cả nghe theo anh.”

YES! Trịnh Cảnh Đồng ở trong lòng làm bộ tư thế thắng lợi.

Hai người đang thương lượng chi tiết đánh cược, đột nhiên điện thoại của Phó A Bảo đặt trên giường vang lên, Trịnh Cảnh Đồng đi tới, cầm tới giúp, sau đó y liền phát hiện tên Đinh Vũ hiển thị bên trên.

Sắc mặt Trịnh Cảnh Đồng tối sầm lại, nhắc đến tào tháo tào tháo liền đến, y đã sai người đi điều tra hai huynh muội này. “Là bạn học Đinh Vũ kia của em.” Y đưa điện thoại cho Phó A Bảo.

Phó A Bảo nhìn Trịnh Cảnh Đồng một cái sau đó nhận điện thoại ấn nút nhận cuộc gọi: “Uy, Đinh Vũ hả?”

Đinh Vũ gọi điện thoại tới hẹn Phó A Bảo đi hát KTV, chiều nay 2h, nói là vừa vặn thứ 7, cùng đi ra ngoài chơi.

Phó A Bảo vốn định đáp ứng, thế nhưng nghĩ tới mấy lời Trịnh Cảnh Đồng vừa nói cậu liền hơi tâm nhãn một chút, cậu che điện thoại nói thầm hỏi Trịnh Cảnh Đồng: “Anh nói em có nên đáp ứng hay không?”

Dáng vẻ Phó A Bảo như vậy thực sự quá dụ dỗ, Trịnh Cảnh Đồng suýt chút nữa không nhịn được bật cười, y gật gật đầu: “Em đáp ứng cô ta trước đi.”

Phó A Bảo liền làm theo, hẹn Đinh Vũ chiều nay đi KTV hát.

Cúp điện thoại Phó A Bảo hỏi Trịnh Cảnh Đồng: “Anh không phải không đồng ý em tới gần bọn họ sao, sao bây giờ lại đáp ứng em đi ra ngoài chơi với bọn họ rồi hả?” Đây không phải rất mâu thuẫn sao, quá kỳ quái.

“Anh bảo em đáp ứng cô ta, lại không thật sự để em đi.” Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy KTV chỗ như vậy có lúc vẫn là rất nguy hiểm, bởi vì là phòng riêng, trong phòng xảy ra chuyện gì thật sự khó nói, đi chơi với bạn bè không có vấn đề gì, thế nhưng hiện tại biết rõ hai người kia có vấn đề, Trịnh Cảnh Đồng như thế nào sẽ để Phó A Bảo đi, có cái vạn nhất thì làm sao bây giờ!

Phó A Bảo rất kỳ quái: "Em không đi thế anh bảo em đáp ứng làm cái gì a." Đây không phải có bệnh sao, đi lung tung nửa ngày liền vì đối đầu với chim bồ câu một lần? Mưu đồ gì?

Trịnh Cảnh Đồng thở dài: "Em cứ chờ xem đi, lan truyền trong trường học hiện tại thành như vậy, em cũng bắt đầu hoài nghi, bọn họ khẳng định cuống lên, nói không chừng còn muốn giở chiêu lợi hại, ngày mai phỏng chừng em đi sẽ có chuyện."

"Trước khi em tạm nghỉ học, bọn họ thấp hơn em một khóa, căn bản không quen em, sẽ không vô danh vô cớ chỉnh em như thế, gia đình bọn họ cũng không có bối cảnh gì, sẽ không não rút mà đi đắc tội với bạn học có quyền thế, cho nên anh đoán bọn họ là gây khó dễ tiền của ai đó mới làm như vậy." Trịnh Cảnh Đồng không không rõ, A Bảo nhà y là người như vậy, căn bản sẽ không kết thù oán với người khác, đến cùng đứa nào lớn gan bằng trời như vậy!

Phó A Bảo phồng mặt lên: "Đó cũng chỉ là anh đoán thôi, có thể là hiểu lầm đấy." Cậu cũng cảm thấy nhân duyên của mình tốt vô cùng, đâu sẽ có người hận cậu như thế.

"Được, vậy chúng ta ngày mai gặp rốt cục liền biết." Trịnh Cảnh Đồng cũng không nhiều lời với Phó A Bảo, mắt thấy là thật tai nghe là giả, y có rất nhiều chuyện vẫn chưa nói cho Phó A Bảo đấy, ví dụ như chuyện của Hà Tư Kỳ.

"Ngày mai thì ngày mai!" Phó A Bảo trong lòng thật ra có chút khó chịu, cậu không hy vọng sự tình thật sự giống như Trịnh Cảnh Đồng nói, đối với cậu mà nói đánh cược là chuyện nhỏ, chịu thiệt một chút cũng không có gì, thế nhưng cậu không hy vọng bạn bè của mình là người xấu, cậu chân tâm thực lòng muốn kết bạn, ở chung hơn một tháng qua không phải gạt người.

Ai…… Hi vọng sẽ không bị Trịnh Cảnh Đồng nói trúng đi.

Tâm tư của vợ rất tốt, thất lạc và lo lắng của Phó A Bảo Trịnh Cảnh Đồng nhìn ở trong mắt, đều nói A Bảo nhà y thiếu tâm nhãn, thế nhưng A Bảo nhà hắn so với bất kỳ ai khác đều đơn thuần thiện lương hơn, nếu như có thể, y thật sự không hy vọng những chuyện dơ bẩn này bị A Bảo biết, A Bảo nhất định sẽ rất thương tâm.

……

Huynh muội Đinh gia hẹn Phó A Bảo 2h chiều gặp mặt, địa điểm là một KTV trung tâm thành phố, hai người lúc 1 rưỡi đã tới, Phó A Bảo kỳ thực cũng đã sớm tới, bất quá cậu không tới chỗ KTV đã hẹn, mà là ngồi với Trịnh Cảnh Đồng trong phòng trà gần đấy, vị trí vừa vặn, từ trước cửa sổ tầng bọn họ ngồi vừa vặn có thể nhìn thấy cửa lớn KTV, liếc mắt liền thấy bóng người huynh muội Đinh gia rồi.

Phó A Bảo nhìn thấy Đinh Vũ lôi điện thoại ra gọi điện thoại, sau đó điện thoại của cậu liền vang lên, cậu liếc mắt nhìn Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng nhấc mi nói: "Liền nói theo anh."

"Uy." Phó A Bảo nhận điện thoại.

“A Bảo, tớ và anh trai tớ đã tới rồi, ngay ở cửa, cậu đến đâu rồi hả?”

“Tớ còn đang ở trên đường, có chút kẹt xe, khoảng một lát nữa, các cậu vào trước đi.”

“Bọn tớ đứng ở cửa chờ cậu được rồi.”

“Không cần, tớ biết quán đó, các cậu vào đi thôi, tớ đến gọi điện thoại cho cậu.”

“Vậy được, bọn tớ vào trước gọi một vài thứ, nước trái cây gì ấy, cậu muốn uống gì?”

“Cái gì cũng được.”

Cúp điện thoại Phó A Bảo hỏi Trịnh Cảnh Đồng: “Sau đó thì sao?”

Trịnh Cảnh Đồng hắc tuyến: “Em không cần nói nhỏ như vậy, chúng ta cách xa như vậy, nói cái gì bọn họ cũng không nghe được.”

Phó A Bảo còn rất tính toán: “Em đây không phải sợ tai vách mạch rừng sao.”

Trịnh Cảnh Đồng đỡ trán, đứa nhỏ xúi quẩy này cho rằng đang đóng phim sao, còn tai vách mạch rừng.

“Nói mau a, sau đó làm thế nào, bọn họ cũng đã đi vào, chúng ta còn ngồi ngốc ở đây?” Phó A Bảo rất lo lắng, “Ngồi ở đây có thể phát hiện cái gì a.”

Trịnh Cảnh Đồng rót thêm trà cho Phó A Bảo: “Chúng ta ngồi ở chỗ này chờ là được, anh đều đã sắp xếp xong xuôi.”

KTV kia tối qua y cũng đã cho người đi sắp xếp, dùng tiền cái gì mà không làm được, phòng riêng kiểu cách khác y đều sai người đặc biệt bố trí một phen, lắp máy quay bí mật, không chỉ như vậy, nhân viên trong KTV cũng có an bài của y, chỉ chờ cá lọt lưới.

Trịnh Cảnh Đồng tin tưởng phán đoán của mình, đồn đại trong trường đã tới mức kia, nếu không phải A Bảo trì độn đã sớm phát hiện, hai người kia khẳng định đợi không kịp, không tiếp tục động thủ liên không kịp nữa, dù sao mấy lời đồn trước kia cũng chính là vô căn cứ, mọi người cũng chính là lan truyền thì lan truyền, nếu như bọn họ thật sự muốn hại người, mấy cái kia căn bản không đủ lực độ.

Cho nên Trịnh Cảnh Đồng liền đánh cược lần “Hẹn hò” hôm nay hai người kia muốn động thủ, y lấy laptop mở ra, ra hiệu Phó A Bảo nhìn màn hình.

Trong màn hiển thị chính là theo dõi trong phòng riêng KTV, trong đó một gian có người tiến vào, tuy rằng không nghe được âm thanh, thế nhưng hai người trong màn hình Phó A Bảo quen, chính là huynh muội Đinh gia, góc độ máy ghi hình là hướng về cửa, Trịnh Cảnh Đồng điều chỉnh một chút, trong màn hình liền xuất hiện 6 hình nhỏ, đều là hình ảnh của phòng riêng này, mỗi góc độ, đều rất rõ ràng.

Phó A Bảo trong lòng nói nhỏ, Trịnh Cảnh Đồng người này quá bất chính rồi, tốt thế nào lại rình trộm, bất quá cậu lại nghĩ đến người này là vì cậu mới làm như thế liền mềm lòng, ai quên đi, ai bảo người này yêu mình như thế chứ, mình phải bao dung y mà, sau này hảo hảo dạy dỗ là được rồi.

Hai người trong màn hình ban đầu không có làm gì khác thường, chỉ tán gẫu, sau đó một phút, người phục vụ đi rồi hai huynh muội ngồi trên ghế sô pha tán gẫu, Đinh Vũ từ trong túi lấy ra một lọ nhỏ, rất nhỏ, màu trắng, cũng không biết là làm gì, có điều Trịnh Cảnh Đồng nhíu nhíu mày, y có linh cảm không lành.

Một lát sau hai người gọi gì đó tới, một đĩa trái cây còn có một ít đồ ăn vặt, sau đó chính là ba ly đồ uống, nhìn màu sắc hẳn là hồng trà lạnh.

Người phục vụ đi rồi Đinh Lê cũng đứng dậy, hắn đi tới cửa mở hé cửa ra, sau đó ló nửa người ra, tiếp theo lại quay đầu nói với Đinh Vũ cái gì đó, Đinh Vũ liền mở cái lọ nhỏ kia ra, đổ ra một hạt nhỏ màu trắng bỏ vào trong một ly hồng trà lạnh, còn dùng ống hút khuấy một chút, chờ cô khuấy xong sau đó nói với Đinh Lê cái gì đó, sau đó Đinh Lê mới an tâm đóng cửa lại.

Lần này không cần Trịnh Cảnh Đồng nói rõ Phó A Bảo cũng xem hiểu, hai người kia hạ độc trong đồ uống, tuy rằng không biết là thuốc gì, thế nhưng Đinh Lê vừa nãy rõ ràng là canh chừng, cho nên thuốc này khẳng định không phải thứ gì tốt. Sau đó Phó A Bảo lại thấy hai người kia ngồi xuống bưng hai cốc khác lên uống, cốc còn lại kia để cho cậu.

Trịnh Cảnh Đồng nói không sai, hai người kia muốn hại cậu!

Nếu như không có Trịnh Cảnh Đồng sớm phát hiện, cậu hôm nay khẳng định liền bị lừa, phỏng chừng trúng phải thuốc không biết là thứ gì của hai người này, cũng không biết sẽ gặp phải chuyện đáng sợ thế nào, Phó A Bảo có chút thương tâm, cậu thấp giọng thất lạc nói: “Em rõ ràng chưa từng làm chuyện có lỗi với hai người này, bình thường ở chung không phải rất tốt sao, không phải bạn bè sao, tại sao hai người kia muốn hại em……” Trong lòng cậu khỏi nói có bao nhiêu ủy khuất.

“Có lẽ bọn họ lúc trước chính là mang theo mục đích tới làm bạn bè với em.” Trịnh Cảnh Đồng vỗ vỗ tay Phó A Bảo, “Đừng khó chịu nữa, biết bọn họ là người xấu là được rồi, còn lại giao cho anh giải quyết.”

Phó A Bảo nhìn chằm chằm hai người trong màn hình không nói lời nào, cảm giác bị lừa gạt thật không dễ chịu, không thể nói được có bao nhiêu thương tâm, là một loại thất vọng không thể nói rõ, cậu vẫn luôn cảm thấy người bên cạnh đều là người tốt, từ nhỏ đến lớn gặp căn bản đều là người thiện lương, cơ hồ ai cũng đối rất tốt với cậu, thuận buồm xuôi gió.

Cho tới hôm nay Phó A Bảo mới biết mắt nhìn của mình hỏng cỡ nào, hai người có vấn đề cậu vậy mà một chút cũng không có nhìn ra, mà Trịnh Cảnh Đồng chưa từng ở chung với bọn họ một lần liền phát hiện ra.

Cậu có phải là có chút thất bại a……

……

Hai huynh muội Đinh gia ở trong phòng chuyện trò vui vẻ, chuyện tiến hành đến mức rất thuận lợi, bọn họ cảm thấy hôm nay cũng sẽ không ngoại lệ, Phó A Bảo thật sự là quá dễ lừa, tiền này quả thực cầm tới thoải mái.

Hai người uống đồ uống chờ Phó A Bảo đến, sau đó cửa phòng riêng của bọn họ đã bị đẩy ra.

120. Chương 120

Đinh Vũ và Đinh Lê cho rằng người đi vào là nhân viên phục vụ, bọn họ không nghĩ tới là Phó A Bảo, bởi vì Phó A Bảo căn bản không biết bọn họ ở phòng nào, nhất định phải sớm gọi điện thoại hỏi.

Nhưng khi bọn họ vừa quay đầu lại, nhìn thấy vài người đẩy cửa đi vào, cũng không phải mặc quần áo nhân viên phục vụ KTV, vừa nhìn dáng vẻ không dễ chọc, hai người người sợ hết hồn, Đinh Lê cau mày nói: "Các người đi nhầm chỗ đi?"

Mấy người cũng không nói gì, đi vào kéo Đinh Lê và Đinh Vũ liền rời đi, hai người lớn tiếng kêu cứu, nói muốn báo cảnh sát, hỏi mấy người này là ai, đáng tiếc cũng không ai thèm nói gì, điện thoại của Đinh Vũ vừa mới lấy ra đã bị cướp đi.

Phó A Bảo vội vã cuống cuồng nhìn màn hình máy vi tính: "Không sao chứ?" Cậu lo Trịnh Cảnh Đồng làm như vậy phạm pháp đấy.

"Không có chuyện gì, em yên tâm đi, anh đều an bài ổn thỏa rồi." Trịnh Cảnh Đồng híp mắt, hai người kia nhất định là cầm tiền của ai đó, sau đó còn có thời điểm lúc trước bọn họ thu thập mấy loại ảnh gì đó, y đều cho điều tra tới rõ rõ ràng ràng, biết rõ ràng mới có thể nghĩ đối sách.

"Nha." Phó A Bảo núp ở một bên không lên tiếng, ai, cậu xem như là nhìn rõ ràng rồi, đầu óc cậu không đủ sử dụng, căn bản thấy không lắm, vẫn là bé ngoan nghe theo đi với Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng nói thế nào liền thế đó, cậu không lăn qua lăn lại lung tung, trước đó còn đánh cược với Trịnh Cảnh Đồng, hiện tại bị đánh bốp bốp bốp vào mặt, cậu hiện tại là vô cùng chột dạ, cảm giác mình thật sự quá ngu ngốc rồi.

Có chút cậu không rõ ràng, đôi huynh muội kia tại sao phải hại cậu đây, cậu thật sự không có làm gì có lỗi với bọn họ, bình thường không phải ở chung rất tốt sao, hơn nữa trước đây cậu nghỉ học 1 năm, vẫn luôn trong nhà, đi đâu mà đắc tội với người ta được, mới vừa đi học lại mà thôi, ai hận cậu như thế?

"Yên tâm đi, anh nhất định sẽ điều tra rõ ràng." Trịnh Cảnh Đồng niết niết tay Phó A Bảo, "Anh xem ai gan to bằng trời dám dưới mí mắt của anh làm chuyện như vậy!"

Còn lại cũng không có gì tốt để xem, Trịnh Cảnh Đồng đóng máy tính lại, hiện tại chính là chờ điều tra kết quả, y cũng không tin không cạy miệng hai người kia ra được!

Hai người vốn là chuẩn bị ngồi yên lặng chờ tin tức, có điều một tiếng sau sau khi Trịnh Cảnh Đồng nhận được điện thoại liền bỏ đi chủ ý này, y kỳ thực là có chút hoảng loạn, nhưng Phó A Bảo không nhìn ra.

"Chúng tra trở về đi, phỏng chừng hôm nay không tra ra, ngày mai hẳn không sai được." Trịnh Cảnh Đồng cúp điện thoại liền giục Phó A Bảo trở lại.

"Nha." Phó A Bảo đúng là không sao cả, cậu đối với lời của Trịnh Cảnh Đồng không có một tia hoài nghi, trở về thì trở về đi, trước đó cậu còn hoài nghi Trịnh Cảnh Đồng cả nghĩ quá rồi, bạn bè của cậu thế nào lại là người xấu đây, nhưng sự thực đánh vào mặt cậu, sau khi trải qua chuyện này cậu tin tưởng không nghi ngờ đối với Trịnh Cảnh Đồng là tin tưởng không nghi ngờ, Trịnh Cảnh Đồng nói cái gì, thì là cái đó, ánh mắt và sức phán đoán đều mạnh hơn cậu nhiều.

Thế là 2 người liền thu thập về nhà, Phó A Bảo trong lúc đó còn rất quan tâm tiến triển của sự tình: Nhanh nhất ngày mai mới có kết quả a, đây chẳng phải là không thể thả bọn họ về? Bọn họ vẫn phải ở lại đấy, nghe nói quản lý ký túc sẽ kiểm tra thường xuyên, anh nói có thể bị người hoài nghi không a, đột nhiên người không thấy, trong trường học nhất định sẽ lo lắng."

Trịnh Cảnh Đồng tâm hạ xuống trấn an, xem ra A Bảo nhà y còn chưa có ngốc level max, còn có thể nghĩ tới điều này, y cười nói: "Yên tâm đi, những cái này anh đều đã cân nhắc kỹ, không thành vấn đề."

Y đều đã nói như vậy Phó A Bảo đâu còn có không yên lòng.

"Đúng rồi, em còn nhớ cá cược của chúng ta chứ?" Trịnh Cảnh Đồng mắt thấy sắp tới nhà, liền nhắc tới việc này.

Phó A Bảo: "…… Em nếu như nói không nhớ rõ anh sẽ hiểu em chứ?" Cậu hiện tại rất muốn mất trí nhớ! Nhìn chút đi cậu đã đáp ứng Trịnh Cảnh Đồng cái gì rồi!

Trịnh Cảnh Đồng khoanh tay nhíu mày nói: "Em cảm thấy thế nào?"

Phó A Bảo: "……" Cậu cúi đầu giả chết.

Trịnh Cảnh Đồng u u mở điện thoại di động ra: "Em yên tâm đi, lời của em anh lúc trước đều có làm bản sao, em quên cũng không liên quan, ghi âm sẽ nhắc nhở em." Cậu nên vì thông minh của mình mà tặng 32 likes (*)! Quả thực quá tốt rồi!

((*) 32 likes xuất phát từ việc Dương Khôn trên The Voice China nói muốn mở 32 concerts, Lí Vũ Xuân liền bảo cho anh ấy một like. Ở trong show nào đó lâu rồi có nhắc tới 32 like, đây liền trở thành hiện tượng hot. Mà các thím biết đấy, mỗi tài khoản weibo chỉ được like 1 cái trên một bài post thôi. Nói "32 likes" mang ý nghĩa châm chọc, chế giễu. Em Bảo nói như thế ý châm chọc cái thông minh của mình về vụ cá cược với anh Đồng đấy)

Phó A Bảo ngẩng đầu nhìn Trịnh Cảnh Đồng một cái, sau đó lại bình tĩnh nhìn điện thoại của Trịnh Cảnh Đồng, cậu đang suy nghĩ độ khả thi đoạt lại điện thoại của Trịnh Cảnh Đồng đem đi tiêu hủy, sau đó cậu nhìn lại mình một chút, hơi hơi so sánh một chút, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là thở dài một hơi, luận về vũ lực, cậu nhất định không đấu lại Trịnh Cảnh Đồng, độ khả thi cướp giật thành công nhỏ vô cùng.

Trịnh Cảnh Đồng cất điện thoại đi, sau đó tiến đến bên tai Phó A Bảo thổi nhẹ một hơi: "Đừng quên phải quay video bày tỏ với anh đấy, anh sẽ nhìn em quay."

Phó A Bảo nghiêng đầu qua chỗ khác trừng mắt một cái với Trịnh Cảnh Đồng, người này quả thực kiêu ngạo, cho chút màu liền mở phòng nhuộm!

"Có điều đây không phải trọng điểm." Trịnh Cảnh Đồng kề sát môi tới lỗ tai Phó A Bảo thấp giọng nói: "Trọng điểm là anh rất chờ mong biểu hiện đêm nay của em, em đã đáp ứng anh rồi nha, hôm nay cần phải chủ động."

Lỗ tai Phó A Bảo một hồi triệt để liền đỏ, sau đó màu đỏ bắt đầu lan ra, cậu tưởng tượng hình ảnh mình chủ động một chút, emma, quá xấu hổ! Cậu tuy rằng làm loại chuyện đó cũng có thoải mái, thế nhưng bình thường đều là bị động, Trịnh Cảnh Đồng làm như thế nào cậu liền phối hợp thế đó, bảo cậu chủ động làm như thế nào chứ, còn muốn chơi trò gian cái gì, quá xấu hổ được chứ, cho rằng ai cũng mặt dày như Trịnh Cảnh Đồng sao, có chuyện căn bản không phải người làm mà!

Phó A Bảo đã lâm vào trong tưởng tượng, mặt cậu đỏ bừng, chủ động? Chính là muốn mình chủ động thế nào mới tốt đây, có phải là cởi quần áo cho Trịnh Cảnh Đồng a? Cũng giống như Trịnh Cảnh Đồng ở trên người sờ loạn hôn hít khắp nơi sao?

!!!

Phó A Bảo đầu váng mắt hoa, chỉ mới tưởng tượng một chút cậu liền cảm thấy mình muốn bùng nổ, quả thực không thể được rồi, rất xấu hổ! Nghĩ đã như vậy, huống chi thực tế làm, cậu có lẽ sẽ té xỉu cũng nên!

Trịnh Cảnh Đồng nhìn biểu tình của Phó A Bảo hài lòng, thật sự hy vọng buổi tối nhanh tới một chút.

Kỳ thực chuyện huynh muội Đinh gia đã tra tới gần đủ rồi, đều là học sinh, căn bản không có kiến thức về đại chiến gì, lá gan nhìn qua rất lớn, kỳ thực cực kỳ nhỏ, hơi hơi dọa một chút còn kém phun ói toàn bộ ra, hận không thể khai báo tất cả, có tiền để cầm cũng phải có mạng để xài a, nếu như không bị phát hiện bọn họ có thể cầm tiền xuất ngoại, hiện tại bị phát hiện, đâu còn chỗ chạy trốn, loại có tiền có thế như Trịnh gia Phó gia có thừa biện pháp để ép buộc bọn họ, còn muốn xuất ngoại? Ha ha, nghĩ hay lắm!

Nếu như vậy, còn không bằng khai báo rõ ràng, để bọn họ đi tìm chủ nhân của mình là được rồi, chết không mở miệng phỏng chừng không có hoa quả tốt gì để ăn, phải bị đánh còn không nói, hơn nữa bọn họ cũng không có thói quen thay người chịu oan ức, nếu như không khai báo những người kia nhất định sẽ đổ tất cả cừu hận lên người bọn họ, vậy còn có thể tốt? Khẳng định không thể tốt a! Dựa vào cái gì a, rõ ràng chủ mưu không phải bọn họ, bọn họ chỉ là cầm tiền thay người làm việc mà thôi.

Cho nên vẫn là bé ngoan khai báo rõ ràng đi, có sao nói vậy, nói không chừng đối phương mềm lòng thấy thái độ nhận tội của bọn họ hài lòng liền để bọn họ đi.

Trịnh Cảnh Đồng thời điểm nhận được điện thoại liền hiểu rõ ràng, thế nhưng chủ mưu là ai y hiện tại không muốn nói cho Phó A Bảo, y muốn kéo dài một ngày, chờ mình ăn lên miệng đã rồi mới công bố chân tướng, miễn cho ăn chưa tới miệng còn bị đánh.

Phó A Bảo ngơ ngơ ngác ngác, rất dễ dàng đã bị lừa, cậu hiện tại đang liều mạng kiến thiết trong lòng cho buổi tối chủ động của mình, tắm trước hay là làm trước, ăn cơm xong làm hay làm trước khi ăn cơm, dù sao hiện tại thời gian còn quá sớm, tóm lại nghĩ tới đặc biệt nhiều.

(Đmmmmm anh Đồng hãy trả lại sự trong trắng của em Bảo điiii T_T)

Trịnh Cảnh Đồng vẫn là rất có trật tự, sau khi về nhà y liền bắt đầu để Phó A Bảo quay video, y cảm thấy việc này càng nhanh càng tốt, thừa dịp A Bảo hiện tại tinh lực dồi dào tốt nhất có thể tại trước khi ăn cơm tối, sau đó ăn xong cơm tối là có thể làm chuyện tươi đẹp rồi.

Phó A Bảo không quá nguyện ý, tâm nói vừa mới trải qua chuyện bị bạn bè phản bội, đâu còn có tâm tư quay video thổ lộ gì chứ: "Nếu như thật lòng thì thôi, em đây là hoàn toàn bị ép buộc a."

Trịnh Cảnh Đồng có chút tâm tắc, cái gì mà gọi là ép buộc với chả thật tâm a! "A Bảo em không hiểu, hiện tại mọi người công kích em chính là bởi vì em không không đủ trương dương (*), em phải hảo hảo nói với mọi người em thích anh, yêu anh, những người kia sẽ không có chỗ trống có thể chui vào, em bất kể thực lòng hay không, video này quay đối với mọi người đối với anh đều có chỗ tốt a, mấy a chó a mèo kia cũng không dám manh động, người nói liên thiên cũng ít, em xem có phải lợi nhiều hơn hại không?"

((*) Trương dương: Nói toạc ra, nói toạc móng heo; bởi vì nếu để thuần việt vào chỗ này hơi lủng củng nên đành để hán việt)

Phó A Bảo vừa nghĩ hình như là chút đạo lý, Trịnh Cảnh Đồng là một thương nhân thành công, khẳng định cái nhìn khá là toàn diện, vậy thì quay một cái? "Được thôi, vậy thì quay một cái đi, bất quá em còn chưa có nghĩ kỹ nói thế nào." Trước đây cậu cảm thấy đánh cược sẽ không thua, đương nhiên cũng sẽ không làm chuẩn bị cho loại sự tình này, làm sao biết phải làm như thế nào a, hơn nữa bày tỏ, ai, phải cho nhiều người xem như vậy, rất mắc cỡ có được hay không, cậu phải hảo hảo suy nghĩ một chút.

"Anh đã làm xong rồi, em không cần lo lắng, anh đều thay em chuẩn bị xong rồi!" Nói xong Trịnh Cảnh Đồng từ trong ngăn kéo lấy ra cuốn sổ nhỏ đưa ho Phó A Bảo.

Phó A Bảo ngoẹo cổ nhận lấy nhìn, thứ gì a?

Sau đó cậu mở ra nhìn liền , Trịnh Cảnh Đồng hàng này lại còn thay cậu viết kịch bản!!! *(=)))))))*

Cái tên gia hỏa quả thực dụng tâm lương khổ, đến cùng chuẩn bị khi nào a? Có phải là đã sớm chờ cậu?

Hơn nữa nhìn xem bên trên đều viết cái quỷ gì! Lời buồn nôn như thế cậu nói ra sao được! Trịnh Cảnh Đồng hàng này quả thực không biết liêm sỉ a!

"Em mới không cần cái này của anh!" Phó A Bảo đẩy lại cuốn sổ nhỏ cho Trịnh Cảnh Đồng.

Đánh chết cũng không được! Kịch bản này quá tệ!

"Em nói em đánh cược thua đều nghe anh, em có muốn nghe ghi âm hay không? Anh cũng đều ghi lại cho em đấy, em nếu như không chịu anh liền để anh trai em nghe một chút ~" Trịnh Cảnh Đồng vô cùng vô liêm sỉ.

Phó A Bảo: "……" Từng gặp vô liêm sỉ, thế nhưng chưa từng gặp vô liêm sỉ như vậy!

"Quay, em quay còn không được sao!" Cậu cũng không muốn mất mặt trước mặt anh trai mình!

Còn mười chương nữa là hết rồi các thím ạ =.=" Chúng ta chỉ còn gặp nhà Đồng Bảo này một tuần nữa thôi T_T

121. Chương 121

Phó A Bảo quay một cái video lập dị lại mắc ói, video ngắn ngủi 2, 3 phút cậu quay gần 2 tiếng, cũng không phải cậu muốn quay lâu như vậy, mà là Trịnh Cảnh Đồng không hài lòng, cứ bắt cậu quay lại, cậu cứ luôn hướng ống kính lặp lại lời kịch trên cuốn sổ, đọc tới mức cậu đều muốn ói ra.

Sau khi ra thành phẩm Phó A Bảo cảm thấy kỹ năng diễn cả cuộc đời này của cậu đều tiêu hao vào cái 2, 3 phút này, lời nói ra chính cậu cũng không dám nghe, nói đều là cái quỷ gì vậy, Trịnh Cảnh Đồng hàng này quá không biết xấu hổ!

Cái gì mà em yêu anh em thích anh, nói tới không dưới 4, 5 lần.

Phó A Bảo khí thế hùng hổ nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Em nói với anh, chuyện như vậy em chỉ làm một lần, lời bên trong em chỉ nói với anh một lần này thôi, sau này cũng không bao giờ có lần thứ 2, tất cả mặt mũi đời này của em đều vứt sạch tại ngày hôm nay! Sau này em quả thực không dám lên mạng nữa, chứ đừng nói là tới trường!" Cậu nghĩ nghĩ một chút ánh mắt thứ 2 đi học các bạn hình cậu, sau đó liền bắt đầu cảm thấy xấu hổ, còn gặp người thế nào a! Họa phong của A Bảo đại nhân cậu chân thực không phải như vậy đâu!!!

Trịnh Cảnh Đồng replay video rất nhiều lần, trong lòng đắc ý, y lơ đễnh nói: "Này có quan hệ gì, chúng ta là vợ chồng, bày tỏ với nhau không phải đúng sao, em thường xuyên ở trên weibo bày tỏ, tất cả mọi người khen anh đấy, đâu có mất mặt, mọi người chỉ có thể nói chúng ta ân ái, đây là chuyện tốt."

"Hừm, đây đều là anh bức em nói, cũng không phải lời nói thật lòng của em, chuyện tốt đẹp với chả không tốt đẹp gì chứ." Phó A Bảo vô cùng ngạo kiều, chính là không muốn thừa nhận mình thích Trịnh Cảnh Đồng.

Trịnh Cảnh Đồng cũng không để ý, y hôm nay đã phi thường thỏa mãn, Phó A Bảo đã làm được chuyện mà trước đây y cũng không dám nghĩ.

A Bảo người này chính là khẩu thị tâm phi, nếu như quả thật không thích có cầm dao ép cậu cũng sẽ không làm như vậy, cũng chính là ngoài miệng bướng bỉnh, kỳ thực trong lòng vô cùng yêu thích.

Lại sau khi xét duyệt lần cuối cùng, Trịnh Cảnh Đồng liền đăng video lên weibo của Phó A Bảo, còn phối thêm một cái caption lập dị. Việc này vốn là muốn Phó A Bảo làm, thế nhưng Phó A Bảo nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn cũng không muốn nhìn điện thoại di động một chút, cậu không đành lòng nhìn thẳng.

Một lát sau lúc dưới weibo có comment Trịnh Cảnh Đồng nhắc nhở Phó A Bảo xem, trên weibo rất nhiều người nói bọn họ phát đường, thật ngọt ~ nhanh chóng forward weibo của Phó A Bảo, phu phu cùng nhau show ân ái ~

Phó A Bảo tiếp tục quay đầu, dùng tay đẩy một cái: "Nhìn cái gì vậy, không nhìn em liền biết bình luận là cái quỷ gì, có gì đáng xem chứ, không nhìn! Em muốn đi ăn cơm!"

Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên sẽ không ép buộc Phó A Bảo xem, y vui rạo rực cầm điện thoại di động cùng Phó A Bảo xuống lầu ăn cơm, có điều lúc ăn cơm cũng ăn không ngon, vừa ăn vừa lướt weibo, nhiều lần đũa suýt chút nữa đút vào trong lỗ mũi.

Làm mẹ mất hứng, con trai đều ngoài 30 rồi, sao còn cái đức tính này, không thể hảo hảo ăn cơm sao! "Ăn cơm thì ăn cơm, nghịch điện thoại thì nghịch điện thoại, vừa ăn vừa nghịch, ra cái giống gì, con xem một chút, cơm ăn rơi đầy bàn, đũa chọc vào mắt thì làm sao bây giờ, kỳ cục! Con nhìn A Bảo một chút, A Bảo vô cùng ngoan, con còn hơn nó 10 tuổi đấy, mẹ thật xấu hổ nói con!" Vu Thư thấy dáng vẻ cười cười ngớ ngẩn này của Trịnh Cảnh Đồng liền nổi giận, chuyện gì cao hứng thành như vậy, còn có thể hảo hảo ăn cơm hay không.

Phó A Bảo yên lặng gật gật đầu, đúng vậy, Trịnh Cảnh Đồng bộ dáng như này thật khó coi, còn có thể hảo

hảo ăn cơm hay không, không ra giống gì!

Trịnh Cảnh Đồng ngẩng đầu cười nói: "Cha mẹ các người mau xem weibo của A Bảo đi, xem xong hai người đảm bảo cao hứng giống con."

Trán Phó A Bảo nổi gân xanh, mạnh mẽ trừng mắt với Trịnh Cảnh Đồng, xem cái sợi len!

Vu Thư và Trịnh Trí Viễn nhìn nhau một chút, lại nhìn Phó A Bảo một chút, trong lòng rất kỳ quái, nếu như là weibo của A Bảo sao A Bảo không kích động a, sai đối tượng đi?"

Vu Thư cần nhẫn lấy điện thoại ra, Trịnh Trí Viễn cũng sáp lại gần xem cùng bà. Không nhìn thì không biết vừa nhìn liền giật mình, hai người không đeo tai nghe cứ như vậy trực tiếp mở video ra, sau đó toàn bộ phòng ăn đều là thanh âm bày tỏ của Phó A Bảo……

Phó A Bảo: "……" Lần này quá mất mặt rồi, vốn là cho rằng có thể giấu một quãng thời gian, không nghĩ tới nhanh như vậy liền bại lộ.

"Ai u, sớm nói đi, sớm biết là A Bảo quay video, mẹ sẽ không mắng Cảnh Đồng con rồi." Vu Thư sau khi xem một lần, lại replay một lần, "Cái này xác thực đáng giá cao hứng, mẹ nếu đổi lại là con, phỏng chừng hiện tại cũng không có tâm tư gì ăn cơm rồi." Bà và Trịnh Trí Viễn trong lòng cao hứng lắm, Cảnh Đồng nhà bọn họ rốt cục tu thành chính quả, thực sự là rất đáng mừng, phi thường đáng giá chúc mừng một phen!

Vu Thư gắp cho Phó A Bảo một miếng cá hấp: "A Bảo con trai của mẹ, kỳ thực con không cần đối tốt với Cảnh Đồng như vậy đâu, nó xem video này liền muốn liền trời, đừng có nuông chiều nó như thế, nó người này thích liền được đà lấn tới!" Trên miệng bà tuy rằng nói như vậy, nhưng kỳ thực trong lòng nở hoa, bà vẫn luôn sợ A Bảo không lọt mắt Cảnh Đồng nhà bọn họ, hai người tuổi tác cách biệt lớn như vậy, lúc trước cũng không phải bởi vì thích mới cùng một chỗ, hiện tại có thể bày tỏ như vậy, này chính là tu thành chính quả, người làm mẹ như bà khỏi nói trong lòng cao hứng bao nhiêu, đây mới gọi là vợ chồng chứ, sau này hòa hòa mỹ mỹ sinh sống, lại có Tiểu Duệ Duệ, mỹ mãn tới đâu cũng bất quá chỉ như thế thôi.

Phó A Bảo không có gì để nói, cậu đều không biết nên nói cái gì cho phải, tình thương của cậu thấp hơn cũng biết hiện tại không thể nói thật, chỉ có thể yên lặng chịu đựng, hai vị trưởng bối này nhìn thấy chính là chấp nhận, tình hình như hiện tại chỉ là thẹn thùng mà thôi.

Phó A Bảo cũng không biết mình ăn xong bữa cơm này như thế nào, ngay cả comment trên weibo của mình cậu xem cũng không muốn xem một chút, không nhìn cậu cũng biết dân mạng nói cái gì, cậu không muốn lại bị mắc ói lần nữa, vừa nãy đọc tới mức sắp ói ra, lại phải nhìn một lần nữa, mắt đều muốn mù được chứ!

Cơm tối Phó A Bảo căn bản cũng không có ăn bao nhiêu, cậu không ăn được, tâm tắc tới đòi mạng, Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên là nhìn không được, làm sao có thể ăn ít như vậy đây. Y tiến đến bên tai nhỏ giọng nói: "Em cũng đừng quên, buổi tối em còn có chuyện phải làm, hiện tại không ăn sau đó không có khí lực, nếu như không thể để anh thỏa mãn, lần sau cần phải đền bù đấy!"

Thế là trong chớp mắt Phó A Bảo ăn tới no căng, bụng nhỏ phình lên, cậu cũng không muốn lần sau lại đền bù.

Trịnh Cảnh Đồng giương khóe miệng, A Bảo của y vẫn là dễ gạt như vậy, có điều chỉ bị một mình y gạt là được, người khác muốn lừa gạt cũng không có cửa đâu!

"Cha mẹ, chúng con trở về phòng, con và A Bảo còn có chuyện muốn nói." Trịnh Cảnh Đồng ăn xong liền không thể chờ đợi được nữa muốn trở về phòng như vậy như vậy với A Bảo cơ, bọn họ trước tiên phải tắm một chút, ừm…… Hôm nay là tắm uyên ương dục hay là tách nhau ra tắm đây, uyên ương dục có tuyệt vời của uyên ương dục, tách nhau ra tắm có tuyệt vời của tách nhau ra tắm, thực sự là tình thế khó xử đây.

Cuối cùng Trịnh Cảnh Đồng trưng cầu ý kiến của Phó A Bảo, hỏi cậu tắm thế nào tốt hơn, Phó A Bảo đương nhiên cảm thấy tách nhau ra tắm tốt hơn, Trịnh Cảnh Đồng đều nói, tối hôm nay mình đều nghe y, nói không chừng cùng tắm còn phải tự mình hầu hạ y, không muốn làm ô sin đâu!

Trịnh Cảnh Đồng đúng là không sao cả, đều được, dù sao hôm nay y nhất định là muốn chiếm tiện nghi: "Vậy anh đi vào tắm trước, tắm xong ở trên giường chờ em."

Trịnh Cảnh Đồng tắm vẫn là rất nhanh, chưa tới 10 phút đã tắm xong đi ra, lúc Phó A Bảo vào buồng tắm Trịnh Cảnh Đồng liền lục tung tủ quần áo, y lần trước ở trên mạng nhìn trúng một bộ quần áo, tuy rằng mua về, thế nhưng vẫn chưa dùng, hiện tại tốt rồi, đêm nay vừa vặn có tác dụng.

ĐÂY RỒI! Y lôi bộ quần áo ra, hài lòng ở trong tay lăn qua lộn lại xem, đêm nay chính là nó, A Bảo mặc vào khẳng định xinh đẹp!

Trong tay Trịnh Cảnh Đồng chính là một bộ hóa trang người hầu gái, hóa trang người hầu gái phi thường bại lộ.

Hẳn các thím cũng sẽ đoán được chương sau có H =)))). Vâng, 2 chương sau sẽ có H, mà hai chương này đặc biệt dài, tui sẽ cố gắng tối mai có thịt cho các thím xơi =))))

122. Chương 122

Phó A Bảo ở trong phòng tắm tắm xoạt xoạt một chút, cậu lề mà lề mề, thật không dám đi ra, nghĩ tới chuyện sau đó phải làm cậu liền cảm thấy ngượng ngùng, chủ động, rốt cục phải làm cách nào chủ động đây! Sớm biết trước đó lên mạng tra tài liệu một chút, khiến hiện tại một chút chuẩn bị cũng không có.

Kỳ thực cậu có nghĩ tới một loại chủ động khác, thế nhưng nghĩ một chút lại bỏ qua, thể lực của cậu và

Trịnh Cảnh Đồng căn bản bản không cách nào so sánh được, thấy thế nào cũng đều sẽ không thành công, nói không chừng còn có thể bị mạnh mẽ giáo huấn, cũng sẽ không giày vò lung tung, hơn nữa cậu cân nhắc qua, cậu không thích quá mức vất vả, để nude nằm đã mệt thành như vậy, huống chi……

Bận rộn hơn nửa tiếng Phó A Bảo rốt cục tắm sạch sẽ, cậu soi gương trong phòng tắm nhìn mình trần truồng trên mặt có chút hồng, tối hôm nay mặc áo ngủ gì tốt hơn đây? Cởi quần áo của mình trước hay là cởi quần áo của Trịnh Cảnh Đồng trước đây? Trước tiên bắt đầu từ chỗ nào đây? Hôn môi sao?

Cậu mang theo 3 bộ áo ngủ tiến vào, có áo ngủ bằng bông, có áo ngủ kiểu trên dưới hai khúc (*), còn có một bộ là trường sam bằng bông.

(Đây là bộ quần áo ngủ có quần và có áo đấy, bà Oa miêu tả lằng nhằng với =.=”

Trường sam là áo dài của Trung Quốc dài tới đầu gối)

Ừm, đến cùng mặc cái gì mới tốt đây? Áo ngủ kiểu trên dưới hai khúc khá ổn, nhưng tóm lại muốn cởi, mặc kiểu hai khúc rất phiền phức a, thế nhưng Phó A Bảo trong lòng lại cảm thấy không đúng, cậu mặc quá bại lộ chẳng phải là nói với Trịnh Cảnh Đồng rằng cậu rất khát khao sao, Trịnh Cảnh Đồng sắc lang kia nhất định sẽ não bổ thành như vậy! Vậy có thể sao được!

Thế là cuối cùng Phó A Bảo mặc áo ngủ hai khúc vào đi ra ngoài, phiền toái thì phiền toái chút đi, miễn cho Trịnh Cảnh Đồng cái tên này được đà lấn tới.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn thấy Phó A Bảo từ phòng tắm đi ra vậy mà mặc áo ngủ bảo thủ như thế có chút hơi thất vọng, bất quá y lại lập tức vui vẻ, dù sao y có chuẩn bị quần áo khác, áo ngủ vốn dĩ vẫn là phải thay đổi mà, mặc cái gì mà không giống nhau.

Phó A Bảo đứng ở cửa đỏ mặt cúi đầu nói: “Em…… Em chuẩn bị xong rồi, tiếp theo làm thế nào?”

Trịnh Cảnh Đồng đưa bộ quần áo của mình lên: “Cầm cái này thay đi.”

Phó A Bảo nhìn bộ quần áo trên tay Trịnh Cảnh Đồng kia trong lòng cảm giác có chút không ổn, bởi vì cậu thấy được một bên viền ren, quần áo của nam nhân bình thường sao có thể có viền ren một bên, mấy bộ cos của cậu thì cũng có, ách…… Không phải là y nghĩ như vậy chứ? “…… Đây là quần áo gì?”

Trịnh Cảnh Đồng lấy ra một bộ nhiều vải nhất trong đó ra tung ra cười nói: “Vừa nhìn liền biết rồi.”

Ánh mắt Phó A Bảo lập tức liền biến thành trạng thái cá chết, đây là bộ hóa trang người hầu gái a! Hơn nữa là kiểu váy ngắn, nếu như cậu mặc vào, nhất định có thể nhìn thấy mông!

“EM KHÔNG MẶC!” Phó A Bảo từ chối giống như phản xạ có điều kiện, cậu mới không thèm mặc loại

quần áo quỷ quái này đâu, quá đáng khinh được chứ!

Trịnh Cảnh Đồng sờ sờ cằm: "Em không mặc cũng được, hôm nay không mặc sau đó em vẫn phải bù, em nói tất cả hôm nay đều nghe theo anh, chỉ cần có thể để anh thỏa mãn, chuyện này coi như bỏ qua."

A Bảo nghiến răng nghiến lợi, cậu nén lại: "Được được được, nghe lời anh được chưa, anh muốn làm gì thì tùy tiện anh!"

Trịnh Cảnh Đồng mừng tít mắt, y quay người lại từ trên giường lấy ra một thứ khác: "Đeo cái này thử xem."

Đó là một cái tai mèo màu trắng xinh đẹp.

Phó A Bảo: "Ai! Đây là cái gì! Anh điên rồi sao bảo em đeo cái này!" TAI MÈO!!!

Trong lòng cậu là vô cùng không muốn, thế nhưng vừa nãy cũng đã đáp ứng Trịnh Cảnh Đồng, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đi vào phòng tắm thay lại quần áo vào tai mèo Trịnh Cảnh Đồng đã chuẩn bị.

Cậu bận rộn hơn nửa tiếng, như thế nào cũng không có cách mặc bộ quần áo kia bước ra cửa phòng tắm, nếu không có Trịnh Cảnh Đồng thúc giục lại thúc giục, còn kém phá cửa mà vào, phỏng chừng cậu tối hom nay liền ở trong phòng tắm.

"Anh đã nói rồi mà, A Bảo em mặc vào khẳng định rất thích hợp." Trịnh Cảnh Đồng tại một khắc đó nhìn thấy Phó A Bảo từ phòng tắm đi ra con mắt liền đăm đăm.

Trang phục người hầu gái bại lộ màu trắng, nửa người trên là tạp dề, có đai an toàn, miễn cưỡng che khuất ngực cùng bụng, chỉ ở phía sau buộc dây thừng lại, sau đó ở sau eo lại có nơ bướm cực lớn, nửa người dưới mặc váy cực ngắn, chỉ miễn cưỡng che mông lại, hơi hơi đi lại là có thể nhìn thấy quần lót màu trắng.

Tiếp đó trên đùi là một đôi tất màu trắng dài quá gối, trên đùi hơi có vết hằn, nhìn qua cực kỳ gợi cảm.

Vải trên người Phó A Bảo ít tới mức đáng thương, tiếp đó chính là hai cái tai phát sáng trên đỉnh đầu, trong tai lông xù màu trắng có một chút màu phấn hồng, khiến cả người Phó A Bảo nhìn qua trắng trắng nộn nộn, Trịnh Cảnh Đồng mạch máu căng lên hận không thể một cái nhào tới nuốt Phó A Bảo.

"Thật sự rất vừa vặn, lúc trước lúc anh mua chính là dựa vào size vóc người của em làm theo yêu cầu, em mặc vào quả nhiên rất đẹp, người đẹp mặc cái gì cũng đẹp." Trịnh Cảnh Đồng khen ngợi không ngừng, y cảm thấy ánh mắt của mình thực sự là rất tốt.

Đẹp cái sợi len anh! Phó A Bảo trong lòng tức chết đi được.

Trịnh Cảnh Đồng vây quanh Phó A Bảo không rời mắt, càng sáp càng gần, Phó A Bảo không quá thích loại cảm giác bị đánh giá nhìn chằm chằm thế này, cậu thở phì phì: "Nhìn cái gì vậy, muốn bắt đầu liền bắt đầu sớm một chút a!"

"Nè, tại sao không có đuôi a?" Trịnh Cảnh Đồng sờ xuống dưới, y đúng là tai với đuôi cùng một lần, nhớ là đặt cùng quần áo mà.

"Nha, thứ đồ chơi kia em nhìn thấy, có điều không biết làm thế nào a, đeo lên không được, nó cũng không phải quần áo." Phó A Bảo cảm thấy cái đuôi kia thiết kế tới mức rất có vấn đề, cái đuôi này nên đặt ở trên quần lót hoặc là ở trên váy ngắn, nói thiết kế rất tốt kỳ thực nhìn không ra, nếu có chống đỡ, theo bước đi còn có thể hơi động một chút, hẳn là rất đáng yêu.

"Phốc." Trịnh Cảnh Đồng nghe thấy câu trả lời thuần khiết như thế của Phó A Bảo, A Bảo của y thật sự là quá đơn thuần, thậm chí ngay cả cái này cũng không biết, "Đương nhiên có thể đeo, anh dạy em, em trước tiên nằm sấp xuống anh dễ làm hơn."

Phó A Bảo nheo mắt lại, cậu luôn cảm thấy tiếng cười và nụ cười của Trịnh Cảnh Đồng đều có chút đáng khinh, cái tên này muốn ý đồ xấu gì đây.

Bất quá cậu vẫn là bé ngoan nằm sấp xuống, nửa người trên của cậu ghé vào trên giường, nửa người dưới quỳ gối, thuận tiện động tác của Trịnh Cảnh Đồng. Nói xong rồi, tối hôm nay cậu đều phải nghe Trịnh Cảnh Đồng, nằm sấp thì nằm sấp đi, cũng chỉ là gắn đuôi thôi mà, có gì đặc biệt, tai cậu đã đeo còn sợ thêm một cái đuôi sao?

Nhưng một phút sau đó cậu liền biết mình ngây thơ cỡ nào, cậu làm sao biết được đuôi đeo lên như thế a!

Trịnh Cảnh Đồng nhấc váy ngắn của Phó A Bảo lên, sờ tới quần lót màu trắng, quần lót rất mỏng, trên căn bản có thể nhìn thấy thịt phấn nộn bên trong, không phải quá rõ ràng, mơ mơ hồ hồ.

Trịnh Cảnh Đồng nhanh chóng tìm được cái lỗ kia trên quần lót, cái lỗ kia rất nhỏ, thế nhưng thiết kế rất tốt, vừa vặn hướng về vị trí tiểu huyệt của Phó A Bảo, thế là Phó A Bảo vểnh mông lên một cái, tiểu huyệt phấn nộn kia đã bị Trịnh Cảnh Đồng nhìn vừa vặn, mà thời điểm Phó A Bảo mặc vậy mà không có phát hiện.

Trịnh Cảnh Đồng nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng khắc chế dục vọng của mình, y rất muốn hiện tại liền đi vào, thế nhưng rõ ràng vẫn chưa tới thời điểm, từ từ đi, tối hôm nay lĩnh hội tới vui vẻ.

Nghĩ như vậy ngón tay y liền sờ soạng đi lên, thông qua cái lỗ nhỏ kia sờ tới tiểu huyệt của Phó A Bảo.

Cả người Phó A Bảo đều suýt chút nữa nhảy dựng lên: "Anh làm gì!" Cậu muốn phản kháng, thế nhưng tư thế của cậu rất không tốt, bị Trịnh Cảnh Đồng đè lên lưng liền hoàn toàn không động đậy được nữa.

Trịnh Cảnh Đồng rất có chút ủy khuất: "Anh không phải đang giúp em đeo đuôi sao, đuôi nhất định phải đeo vào chỗ này." Y cần đuôi lên cho Phó A Bảo nhìn, "Em xem viên trân châu này, từng hạt trân châu này, chính là nhét vào chỗ đó, sau đó bộ phận lông lông xù vừa vặn lộ ở bên ngoài, lúc em bước đi sẽ hơi động một chút." Y thừa dịp Phó A Bảo không chú ý lại dùng ngón tay sờ sờ tiểu huyệt, khiến cho lông tơ cả người Phó A Bảo đều dựng lên.

"Em không đeo! Em không đeo! Em mới không cần đeo! Anh không nói sớm cái đuôi này đeo như thế, anh nói như nói sớm em khẳng định không thể đáp ứng, đồ chơi này cũng quá biến thái." Phó A Bảo thề sống chết không từ.

Bất quá cậu nói tới nói lui, phản kháng nhất định là phản kháng bất quá Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng hôm nay là quyết tâm muốn ăn một bữa tiệc lớn. Trên ngón tay hơi thoa một chút thuốc bôi trơn liền tiến vào tiểu huyệt phấn nộn mà mình ngày nhớ đêm mong.

"Ngô —" Phó A Bảo kinh ngạc thốt lên tiếng, cậu cũng không biết mình rốt cuộc là cái tật xấu gì, thân thể mẫn cảm vô cùng, Trịnh Cảnh Đồng hơi hơi sờ soạng một chút địa phương kia của cậu, thân thể cậu liền như nhũn ra.

Trịnh Cảnh Đồng gợi lên khóe miệng, thân thể A Bảo y rõ ràng nhất bất quá, ngón trỏ của y ở trong tiểu huyệt liên tục không ngừng ra vào trừu sáp, một tay còn lại đặt tại chỗ y yêu nhất — trên đùi A Bảo sờ tới sờ lui.

Phó A Bảo cảm thấy thật không cam lòng, cậu như thế nào có thể mặc người định đoạt như thế đây, vì thế ở trên giường uốn tới ẹo lui ý đồ thoát khỏi kiềm chế của Trịnh Cảnh Đồng.

"Đừng nhúc nhích, ngoan, nháo tới như thế sẽ có thể gặp nguy hiểm nha." Trịnh Cảnh Đồng nửa thật nửa giả lên tiếng uy hiếp, sau đó thừa dịp Phó A Bảo không chú ý tới liền nhẹ nhàng nhét hạt châu cuối đuôi vào tiểu huyệt mềm ướt phấn nộn.

Trân châu lạnh lẽo cùng ngón tay ấm áp đương nhiên xúc cảm không giống nhau, trong nháy mắt trân châu tiến vào Phó A Bảo liền kinh hô lên tiếng: "Không muốn…… Nhanh dừng…… Nhanh dừng…… Nhanh ngừng tay a…… Không muốn…… Không muốn tiến vào a…… Không được…… A……"

Trân châu theo động tác chậm rãi của Phó A Bảo từng viên từng viên nhét đi vào, cuối cùng rốt cục toàn bộ đi vào tiểu huyệt của Phó A Bảo, chỉ còn đuôi dài lộ ở bên ngoài, theo co rút của của tiểu huyệt vẫy từng cái, nhìn qua vừa gợi cảm vừa đáng yêu.

"Xem, đã nhét toàn bộ vào nha." Trịnh Cảnh Đồng liếm môi một cái, cảnh đẹp trước mắt khiến nửa người dưới của y trướng lớn vài phần.

"Ngô……" Phó A Bảo nhắm mắt lại ghé vào trên giường ren rỉ không ngừng, cậu như thế nào đều không thích ứng được xúc cảm kỳ diệu bên trong tiểu huyệt.

Cảm giác đúng là quá kì quái.

Tiếng hít thở của Trịnh Cảnh Đồng dồn dập không ngừng, y ghé vào bên tai Phó A Bảo hít thở nói: "A Bảo em thực sự là quá tuyệt vời, em có biết vẻ mặt hiện tại của em vô cùng đáng yêu không nha."

Phó A Bảo mặt đỏ tới mức đều sắp biến thành cà chua, hai mắt cậu nhắm nghiền hoàn toàn không dám mở, cậu không dám nhìn dáng vẻ mình hiện tại, khẳng định vô cùng dâm đãng.

Trịnh Cảnh Đồng cái tên gia hỏa này cũng không biết suy nghĩ cái gì, vậy mà bảo cậu làm chuyện như vậy, thực sự là quá biến thái rồi.

Bất quá hôm nay đã nói đều nghe Trịnh Cảnh Đồng, cậu hiện tại đổi ý liền có vẻ cậu quá không đàn ông, hơn nữa Trịnh Cảnh Đồng sau đó nhất định bắt cậu bù, tối hôm nay đơn giản liền làm xong đi, xong hết mọi chuyện!

Trịnh Cảnh Đồng thưởng thức tư thái của Phó A Bảo một lúc sau đó liền đứng lên nói: "Được rồi, A Bảo em ngồi xuống đi, không cần nằm sấp nữa."

"Hả?" Phó A Bảo có chút mông lung, không làm sao? Không làm vậy thì không thể tốt hơn, cậu vội vàng xoay người từ trên giường bò lên, xoạt một cái liền xuống giường chuẩn bị chạy vào phòng tắm, cậu nhất định phải thay quần áo xui xẻo này.

Trịnh Cảnh Đồng một cái liền kéo cậu lại: "Đi đâu đấy?" Đứa nhỏ này chạy cái gì đây, đây không phải vừa mới bắt đầu sao?

"Ai? Không phải kết thúc rồi sao?" Phó A Bảo nước mắt rưng rưng nhìn Trịnh Cảnh Đồng, cậu không biết tư thái này của mình kiến Trịnh Cảnh Đồng tâm động.

"Phốc." Trịnh Cảnh Đồng cười ra tiếng, "Lúc này mới tới đâu a, mới bắt đầu thôi."

Phó A Bảo sấm sét giữa trời quang!

"Anh bảo em đứng dậy là có chuyện khác cho em làm." Trịnh Cảnh Đồng chỉ vào thảm trải sàn giữa phòng nói, "Em tới đó bày ra vài tư thế."

Phó A Bảo kinh hồn bạt vía nhìn Trịnh Cảnh Đồng: "Anh không phải muốn chụp ảnh giường chiếu cho em chứ?"

"Sao vậy được, anh chính là muốn xem em bày vài pose." Y tuy rằng cũng rất muốn chụp, thế nhưng chụp ảnh loại hành vi này thực sự rất nguy hiểm, nếu như không cẩn thận lộ ra ngoài, thân thể A Bảo nhà bọn họ sẽ bị người khác nhìn trắng trợn, cho nên y hôm nay liền tự mình nhìn thỏa mãn đi, xem thêm hai mắt

là hai mắt.

Phó A Bảo ngốc nghếch đứng trên thảm: “Bày thế nào?”

“Đưa lưng về phía anh, sau đó quay đầu nhìn anh, thân thể hạ xuống, hai tay chống đầu gối.” Trịnh Cảnh Đồng vuốt cằm ở một bên chỉ đạo.

Phó A Bảo liền nghe theo chỉ thị của Trịnh Cảnh Đồng, cậu cảm thấy cực kỳ xấu hổ, bởi vì tư thế dâm đãng, nửa người dưới của cậu cơ hồ đều bị Trịnh Cảnh Đồng nhìn rõ ràng.

Như thế vẫn chưa đủ, Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục nói: “Mở chân ra một chút.” Hai chân A Bảo hiện tại khép chặt y nhìn không đủ rõ ràng a.

Phó A Bảo mặt đỏ nghe theo, cậu khom người chống đầu gối, vểnh vểnh cái mông mở hai chân ra, toàn bộ nửa người dưới đều khiến Trịnh Cảnh Đồng nhìn không sót thứ gì, Trịnh Cảnh Đồng còn sát lại gần xem đi xem lại, nhưng khiến Phó A Bảo xấu hổ tới không được, cậu biết Trịnh Cảnh Đồng là tên biến thái, cũng không nghĩ tới vậy mà biến thái tới trình độ thế này!

Trịnh Cảnh Đồng nhìn đều muốn chảy máu mũi, A Bảo của y có thể là bởi vì khẩn trương, tiểu huyệt thoáng co rút một chút, sau đó đuôi liền vung qua vung lại theo từng động tác, khỏi nói bao nhiêu sức mê hoặc, câu khiến trái tim y run lên một cái.

Tiếp theo y lại bảo Phó A Bảo bày vài tư thế khác, bày tới mức thân thể Phó A Bảo đều nhức mỏi: “Anh có để yên không a, xong chưa a, cũng gần đủ rồi đi.”

Kỳ thực trên thân thể vẫn là không quan trọng, chủ yến là trân châu nhỏ sau huyệt theo từng động tác của đuôi, ở bên trong tiểu huyệt nhúc nhích, đặc biệt lúc đổi tư thế và bước đi, cảm giác đặc biệt mãnh liệt, cậu cảm giác mặt sau đã bắt đầu ướt, thân thể mẫn cảm chính là điểm này không tốt, cậu tuy rằng cảm thấy xấu hổ, thể nhưng phản ứng của thân thể vẫn rất thành thục, cậu đã bắt đầu muốn.

Điểm phản ứng ấy của cậu Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên cũng nhìn ra rồi, thừa dịp cậu không chú ý Trịnh Cảnh Đồng đi tới phía sau, từ sau lưng ôm lấy cậu, môi hôn lên cổ đồng thời tay sờ tới bên trên dục vọng phẫn trương của Phó A Bảo.

“Ngô, anh làm gì? Anh đang sờ chỗ nào a, không cho phép sờ!” Phó A Bảo hiện tại tới mức không được, bị sờ liền phản ứng siêu cấp mãnh liệt, tuy rằng ngoài miệng nói không được không cho phép, nhưng kỳ thực bụng dưới hơi đỉnh lên, hi vọng Trịnh Cảnh Đồng càng thêm tiếp tục cường liệt cậu hơn.

“Chỗ này của A Bảo, ướt tới mước rất lợi hại đấy.” Trịnh Cảnh Đồng nhấc váy lên thò vào trong quần lót, tay y sờ tới đỉnh phân thân của Phó A Bảo, chỗ đó đã phân bố ra niêm dịch dâm đãng, thấm ướt ngón tay y.

“Không muốn, đừng sờ chỗ đó.” Phó A Bảo hiện tại mẫn cảm lợi hại, cậu sợ mình không cẩn thận sẽ bắn ra, cậu đã có thể nghe được tiếng nước Trịnh Cảnh Đồng chạm tới chỗ đó của cậu rồi.

Trịnh Cảnh Đồng làm sao sẽ buông ta, y trầm giọng nói: “A Bảo em hiện tại không phải rất hưng phấn sao, quần áo cos em mặc qua không ít, thế nhưng loại này nhất định là lần đầu tiên đi, sau này còn muốn nếm thử nữa hay không?”

“Mới, mới không có, anh đừng có nói bậy bạ, thử nghiệm với không thử nghiệm cái gì, em mới không cần đâu, anh tên biến thái này!” Phó A Bảo hiện tại hưng phấn muốn chết, nhưng cậu đánh chết cũng sẽ không thừa nhận mình thoải mái!

“Thắng thắn một chút đi.” Trịnh Cảnh Đồng sờ phía trước đồng thời bắt đầu hơi trừu động đuôi bên trong tiểu huyệt của Phó A Bảo, nghênh tiếp y đương nhiên là tiếng rên rỉ tăng cao của Phó A Bảo, y biết A Bảo đã thoải mái tới cùng cực, thế nhưng động tác của y ngược lại thả chậm, chính là không cho Phó A Bảo phát tiết.

Phó A Bảo gấp tới mức không được, Trịnh Cảnh Đồng người này cũng quá xấu rồi, đây rõ ràng là cố ý đi, kéo lên hứng thú của cậu tới bây giờ, đột nhiên lại dừng lại!

Trịnh Cảnh Đồng ý đồ xấu nói: “Chỉ cần A Bảo em nói với anh, chủ nhân, nhanh để em thoải mái đi, sau đó kêu một tiếng meow.”

“Thế này mặc kệ chuyện thoải mái gì anh đều sẽ làm cho em nha.”

“Em mới sẽ không làm chuyện như vậy đâu, anh tên biến thái này!” Phó A Bảo là đánh chết cũng không nguyện ý!

“Không chịu sao?” Trịnh Cảnh Đồng liếm liếm cổ Phó A Bảo, sau đó lại bắt đầu trừu sáp đuôi, y cũng không tin, dưới thế tiến công như vậy A Bảo của y còn không động lòng.

Phó A Bảo tức giận gần chết, trong lòng cậu thầm oán giận nói, tên gia hỏa này chỉ có thời điểm làm loại chuyện này mới xe nhẹ chạy đường quen, nhưng sảng khoái a.

Thế nhưng tuy rằng thoải mái, vẫn còn chưa tới trình độ mình hy vọng, level căn bản chưa đủ a.

Hơn nữa hôm nay trong thân thể có dị vật cảm giác đặc biệt hưng phấn, nơi đó theo từng co rút rất ướt, vô cùng khát vọng có thứ gì đó có thể hung hăng đâm đi vào, đã sắp không nhịn được.

“Muốn……” Cậu rốt cục không nhịn được lên tiếng.

“Hửm? Em nói cái gì? Anh không hề nghe rõ.” Trịnh Cảnh Đồng làm bộ mình không có nghe thấy.

"…… Chủ nhân, em muốn làm chuyện sắc một chút…… meow ~" Pháp bảo rốt cục buông xuống phòng tuyến tâm lý cuối cùng, cậu thật sự là rất muốn.

Trịnh Cảnh Đồng thoả mãn cực kỳ, y nghe một tiếng chủ nhân như thế, liền cảm thấy hạ thân cứng tới mức muốn nổ tung, hầu gái nhỏ của y thực sự là quá dâm đãng rồi.

Sau đó y nhẫn tâm, dùng sức một cái liền rút đuôi chôn sâu trong tiểu huyệt của Phó A Bảo ra.

"A —" Trân châu đột nhiên rút ra, Phó A Bảo chỉ cảm thấy hạ thân trống rỗng vô cùng.

Trịnh Cảnh Đồng dùng tay sờ một chút, tiểu huyệt của A Bảo đã ướt tới mức không còn hình dạng, căn bản không cần thuốc bôi trơn, vì thế y không thể chờ đợi được nữa kéo áo ngủ của mình ra, y căn bản cũng không mặc quần lót, phân thân tím đỏ hạ thân đã sớm thủ thế chờ đợi chờ giờ khắc này đây.

Trịnh Cảnh Đồng liền dùng niêm dịch hạ thân của Phó A Bảo, hơi hơi xoa vài cái lên phân thân của mình, sau đó liền đỡ đỉnh phân thân to lớn ở cửa tiểu huyệt: "A Bảo anh muốn đi vào rồi." Mặc fu là chào hỏi nhắc nhở, thế nhưng y cũng không chờ Phó A Bảo đáp lại liền một cái vọt vào.

"A — nhẹ…… nhẹ chút……" Phó A Bảo liên tục rên rỉ, "Quá nhanh". Cậu cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng hôm nay phản ứng so với lúc trước đều muốn kịch liệt hơn nhiều, động tác cũng kịch liệt hơn lúc trước, thân thể cậu đều bị đâm vào từng cái từng cái. Nhưng nói thật, thực sự rất thoải mái, cậu luôn cảm giác một cái công tắc nào đó trong thân thể mình được bật lên, trở nên càng ngày càng muốn, căn bản dừng không được.

Hai người cứ như vậy đứng trên mặt đất làm lên, Phó A Bảo cong mông lên, Trịnh Cảnh Đồng liền đứng sau cậu liên tục trừu sáp, tư thế khỏi nói bao nhiêu dâm đãng, hai người vẫn là lần đầu tiên dùng tư thế này làm.

Phó A Bảo cảm thấy phân thân của Trịnh Cảnh Đồng hôm nay đặc biệt lớn, cậu bị một hơi đâm thẳng vào nơi sâu nhất, mỗi một lần đều khiến cậu có kích động muốn bắn, cậu đã muốn tới cao trào.

"Ngô…… ngô…… a —" Rốt cục Phó A Bảo cũng nhịn không được nữa, sau một tiếng gầm nhẹ liền bắn đi ra, tinh dịch màu trắng sền sền bắn lên sàn nhà.

Phó A Bảo một bên bắn thân thể một bên co giật, Trịnh Cảnh Đồng phía sau cậu vẫn cứ không ngừng trừu sáp, tiểu huyệt co rút nhanh mang tới khoái cảm cực hạn cho y.

"A Bảo em không ngoan nha, em làm sao có thể một mình bắn trước hả, anh vừa mới bắt đầu làm mà thôi." Trịnh Cảnh Đồng một bên trừu sáp một bên ý đồ xấu nói, "Cái này không thể được a, em phải để anh bắn ra anh hôm nay mới có thể buông tha em."

"Xin lỗi, nhưng là…… nhưng là……" Phó A Bảo đứng cũng không vững, hai tay cậu chống đầu gối thở mạnh,

cậu thật sự là nhịn không được mà, thật sự là quá sung sướng, bị kích thích như vậy liền bắn đi ra, cậu cũng không phải tên biến thái Trịnh Cảnh Đồng kia, sao có thể kiên trì lâu như vậy.

"Ân…… vậy thế này được rồi, làm bù lại, em phải đáp ứng điều kiện khác của anh." Trịnh Cảnh Đồng đột nhiên từ trong thân thể Phó A Bảo rút ra ngoài, sau đó lại một lần nữa nhặt đuôi dưới đất lên, "Vậy em lại một lần nữa nhét đuôi vào đi."

Lời này khiến Phó A Bảo thanh tỉnh lại một chút, cậu quay đầu lớn tiếng cự tuyệt nói: "Em mới không cần." Nhét thứ này một lầm đã đủ khiến cậu tâm tắc rồi, đâu thể làm lại lần 2.

Trịnh Cảnh Đồng cầm đuôi thở dài một hơi: "Ai, A Bảo này xem ra em là muốn sau đó bù đắp một lần a."

"Em đặt được chưa! Em đặt!" Phó A Bảo phá vỡ bình, cậu cũng không muốn bù lại lần nữa, vậy thì đặt đi, cũng chỉ buổi tối hôm nay, hi sinh một chút được rồi, ngày mai ta lại tìm mặt mũi về!

123. Chương 123

Đuôi vừa mới rút ra không bao lâu hiện tại lại muốn xuyên trở lại, Phó A Bảo đương nhiên là không chịu, cậu vừa bị cái đuôi này tra tấn quá chừng, muốn cậu nói, thứ đồ hỏng này nên phải hỏa thiêu mới phải! Thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng uy hiếp cậu nói không làm lần sau liền bù lại, loại chuyện của một buổi tối còn muốn phân ra mấy đêm, vậy sao có thể tiếp thu? Còn không bằng một hồi liền chịu xong tội, xong hết ọi chuyện.

Bất quá cậu hiện tại mệt mỏi quá căn bản không muốn động, liền thở hồng hộc nằm nhoài trên thảm nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Em không muốn động, tự anh đến đi." Dù sao vừa mới đã bộ dáng kia, cậu cũng khong có xấu hổ gì nữa.

Trịnh Cảnh Đồng nhẹ nhàng đẩy vị trí tư mật của Phó A Bảo ra, sau đó nhẹ nhàng đẩy từng hạt trân châu vào, thế là Phó A Bảo lại biến thành một cô hầu gái mèo đáng yêu, đáng tiếc tai trên đầu là cố định, nếu có thể động đậy vậy liền càng hình tượng rồi, Trịnh Cảnh Đồng chỉ có thể ở trong lòng não bổ một chút.

Trịnh Cảnh Đồng sau khi đeo đuôi xong cho Phó A Bảo yên lặng nhìn một lúc, phi thường hài lòng tạo hình lúc này của A Bảo, quả thực nhìn thế nào cũng không đủ.

"Em nếu mệt liền nghỉ một lát đi, chúng ta từ từ đến, không vội." Kỳ thực phía dưới của Trịnh Cảnh Đồng đều trướng tới không không chịu được, y lại là nam nhân, làm được một nửa dừng lại có bao nhiêu khó chịu có thể tưởng tượng được ra, y mạnh mẽ nhịn xuống, vì sau bữa tiệc lớn y quyết định "Chịu khổ" một phen, y còn nằm chết dí trên thảm mặt đối mặt với Phó A Bảo, thậm chí còn cùng Phó A Bảo trò chuyện với Phó A Bảo giết thời gian, thỉnh thoảng sờ sờ tai của Phó A Bảo, trìu mến mà nhìn cậu, y hi vọng sau đó A Bảo có thể tinh lực dồi dào làm chuyện kia, trước tiên nghỉ ngơi một chút đi.

(Ta là ta chưa thấy đôi nào mà đang làm mà nghỉ giữa hiệp lâu như này =.=" hừmmmm)

Phó A Bảo cảm thấy hành vi của Trịnh Cảnh Đồng rất khác thường, rất quái dị. "Anh muốn làm thì liền làm, nhìn em như vậy làm gì? Em là bot, không quan trọng nghỉ ngơi hay không, anh làm xong, làm xong em sớm giải thoát, em cũng không muốn thiếu nợ."

Trịnh Cảnh Đồng cười khẽ một tiếng.

Phó A Bảo càng thêm cảm thấy kinh hồn bạt vía: "Anh cười cái gì a, em nói thật sự, anh muốn làm liền làm nhanh lên đi, em sẽ không ngăn anh." Cậu hiện tại đều đã quen, tinh lực của Trịnh Cảnh Đồng căn bản không phải người bình thường nên có, mỗi lần làm tới mức bộ phận phía sau của cậu sẽ không còn khí lực nữa, phải dựa vào khí lực của Trịnh Cảnh Đồng chống đỡ lấy cậu, lần này cũng vậy, cậu nằm úp sấp liền rất tốt.

Có điều sao phải nhét đuôi trở lại? Vậy làm sao làm a? Phó A Bảo đối với lần này thật sự tò mò, cậu không biết Trịnh Cảnh Đồng muốn chơi trò gian mới gì.

"Em lại nằm một chút đi." Trịnh Cảnh Đồng sờ sờ đầu Phó A Bảo, "Anh đi tắm một chú." Nói xong y đứng dậy đi vào phòng tắm.

Phó A Bảo nhìn bóng lưng Trịnh Cảnh Đồng nói thầm, làm cái gì a, đây không phải mới làm được một nửa sao? Tại sao phải tắm? Bình thường không phải đều trước khi làm tắm một lần sau khi làm tắm một lần sao, ai làm được một nửa lại đi tắm, đây không phải rảnh rỗi tới đau trứng sao, cậu đều không biết Trịnh Cảnh Đồng hàng này vậy mà bắt đầu có khiết phích rồi.

Đáng tiếc hiện tại sau khi Trịnh Cảnh Đồng đi ra nói một câu với cậu, cả người Phó A Bảo đều không tốt, cậu xưa nay không nghĩ tới Trịnh Cảnh Đồng đi tắm còn có thâm ý như vậy!"

"Em không phải trước đó đã nói sao, dùng miệng cũng được." Trịnh Cảnh Đồng hợp lý hợp tình.

Phó A Bảo xoạt một cái từ trên mặt đất ngồi dậy, cậu trợn mắt ngoác mồm nhìn Trịnh Cảnh Đồng tinh thần thoải mái, cậu đúng là đã nói, sảy miệng nhất thời mà thôi, không nghĩ tới thật sự muốn dùng miệng làm a! Đây cũng quá biến thái. Quá rồi đi!

Bất quá cậu khẳng định là không lay chuyển được Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng vì bữa tiệc lớn này thế nhưng mạnh mẽ nhẫn nhịn giữa chừng, ăn không đến miệng sẽ không để yên.

Thế là sau một phút, Phó A Bảo phát hiện mình được ôm lên giường, Trịnh Cảnh Đồng dựa vào nằm ở đầu giường, mà cậu thì bị ổn định giữa hai đùi Trịnh Cảnh Đồng, tình thế phi thường nguy cấp!

Phó A Bảo cả người đều mông lung xoay vòng vòng, cậu hiện tại phi thường muốn té xỉu, cái tên gia hỏa họ Trịnh này là thật sự tới! Không trách muốn đi tắm, hóa ra trọng điểm là muốn đi rửa chỗ đó!

Trịnh Cảnh Đồng gợi lên khóe miệng: “Em yên tâm đi, anh đều rửa rất sạch sẽ rồi.”

Phó A Bảo trong lòng có một vạn con thảo nê mã chạy qua! Cảm kích cái sợ len anh! Em là nam nhân còn không hiểu nam nhân sao, chỗ đó kích động một chút ít nhiều đều có thứu phân bố ra, anh cho rằng em ngốc a!

“Được rồi anh chuẩn bị sẵn sàng rồi, bắt đầu đi.” Trịnh Cảnh Đồng hai tay mở ra trên giường, dựa lưng vào gối dày, đùi tự nhiên thả lỏng mở ra, bày tỏ hết thảy đều do Phó A Bảo chủ đọa.

Bắt đầu cái sợi len anh bắt đầu! Em còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng có được hay không!

Phó A Bảo cúi đầu nhìn chỗ đó nuốt một ngụm nước bọt……

Nên tới vẫn là phải tới, nhìn dáng vẻ Trịnh Cảnh Đồng như vậy quyết định ăn mình, Phó A Bảo rất quyết tâm, duỗi tay trắng trắng nộn nộn của mình ra cẩn thận sờ tới, Trịnh Cảnh Đồng còn mặc áo ngủ vạt áo mở ra, phân thân tím đỏ cứ như vậy trần truồng bại lộ ở trong không khí, thẳng tắp mà vểnh lên, nhìn thấy mà giật mình.

Phó A Bảo cực kỳ khẩn trương, bình thường đồ chơi này cũng sẽ đâm vào trong thân thể của cậu đi, quen cũng không sao nữa, còn cảm thấy rất hưởng thụ, thế nhưng phải dùng miệng gì đó, thực sự là lần đầu tiên, cậu căn bản không biết nên hạ miệng thế nào.

Tay hơi lạnh sờ trên phân thân thô to hừng hực, nhịp đập trên phân thân kích thích trái tim rung động của Phó A Bảo, cậu khẩn trương tới đòi mạng, tay run run.

Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên rất thoải mái, thế nhưng trình độ này kém hơn dự đoán của y nhiều lắm. “Anh hôm nay không phải là bảo em tới sờ của anh, đừng để anh nhắc nhở em nha, hôm nay lúc nào có thể kết thúc phải xem em khi nào thì bắt đầu, em càng ra sức càng tích cực, anh liền bắn ra càng nhanh, đương nhiên em cũng có thể giải phóng sớm một chút.”

Cả khuôn mặt Phó A Bảo đều muốn nhăn lại, đạo lý em đều hiểu, nhưng thực tế thao tác không giống như anh nói muốn thế nào liền thế đó a, em muốn làm kiến thiết tâm lý một chút, em nhưng là con trai nhà lành, việc này sao có thể xe nhẹ chạy đường quen, anh phải để em có chút chuẩn bị a!

Phó A Bảo điều chỉnh góc độ một chút, cảm thấy tư thế hiện tại không quá tiện, liền dịch dịch ra sau một chút, cả người quỳ gối giữa hai chân Trịnh Cảnh Đồng, thế nhưng góc độ này cá nhân cậu cảm thấy không tốt lắm, bởi vì cậu phát hiện hai tay của cậu không có chống đỡ, cũng không thể chống trên đùi Trịnh Cảnh Đồng đi, rất khó chịu a.

Vì thế cậu lại trở mình nói với Trịnh Cảnh Đồng: “Em hơi khép chân lại chút, tư thế hiện tại của anh em thật sự rất không thuận tiện a! Anh nếu như ngồi trên ghế salong tư thế này rất tốt, rất thích hợp, anh nằm ở trên giường em làm thế nào được, thật là.” Nói là nói như vậy, kỳ thực trong lòng cậu có chút đắc ý, Trịnh Cảnh Đồng hàng này nhìn qua trong lòng đã có dự tính, kỳ thực chuyện như vậy cũng là lần đầu

làm, nhìn dáng vẻ y cái gì cũng không hiểu liền biết rồi.

"Được được được, tất cả nghe theo em." Trịnh Cảnh Đồng thay đổi tư thế, Phó A Bảo liền ngồi xuống trên đùi y, sau đó cúi người xuống, mặt đối diện với nửa người tím đỏ của Trịnh Cảnh Đồng, chóp mũi phun ra khí tức nóng rực khiến bụng dưới của Trịnh Cảnh Đồng căng thẳng, miệng Phó A Bảo còn chưa có đụng tới gắng gượng của y y liền cảm thấy không xong rồi.

Phó A Bảo nhìn đi nhìn lại phân thân thô to của Trịnh Cảnh Đồng, hết nhìn lại nhìn, không biết phải ra thay thế nào, nói dùng tay sờ vào đều là từ bên cạnh sờ lên, sau đó trên dưới ma sát, dùng miệng cũng là bắt đầu liến từ chỗ đó sao? Hay là trên đỉnh trước?

Cậu cau mày suy tư một phen, cậu cũng là nam nhân, nếu để cho cậu chọn, cậu nhất định là muốn liếm đỉnh trước, khẳng định rất thoải mái!

Được rồi, vậy thì hi sinh một chút đi!

Phó A Bảo vươn đầu lưỡi ra, dùng đầu lưỡi liếm bên cạnh đầu nấm một cái, lực đạo rất nhẹ, nhưng Trịnh Cảnh Đồng bị kích thích như thế cả người suýt chút nữa nhảy dựng lên, y xưa nay chưa từng nghĩ tới vậy mà sẽ được ăn một bữa tiệc lớn như vậy, cả người hưng phấn tới không được, một giây sau đó đỉnh lỗ nhỏ phân thân của y liền rỉ ra niêm dịch trong suốt, hơn nữa toàn bộ lại trướng thêm một vòng, nổi gân xanh, nhìn qua phi thường đáng sợ.

Trịnh Cảnh Đồng hiện tại vô cùng hưng phấn, vô cùng muốn, nhưng vẫn chưa được, y phải tiếp tục thưởng thức mĩ vị A Bảo mang tới hưởng thụ mỹ diệu mang tới cho y.

Phó A Bảo nhìn thô to trước mắt oán thầm: Hàng này cũng quá sắc tình, cậu mới hơi liếm một cái đỉnh liền rỉ ra nhiều niêm dịch như vậy, quá sắc tình rồi!

Cậu đoán chỗ kia có mùi sữa tắm, thế nhưng như tắm như thế nào đi nữa cũng không thể thay đổi mùi vị của tinh dịch, niêm dịch vừa phân bố ra cũng giống vậy, sau khi niêm dịch đi ra lập tức phát ra mùi tanh nam tính đặc thù, hình như có người gọi cái này là xạ hương, Phó A Bảo cũng không hiểu, có lẽ chính là mùi vị như vậy đi, mùi vị này kích thích khứu giác của cậu, khiến cả người cậu choáng váng.

Có điều đồng thời cậu lại cảm thấy chơi rất vui, thế là cậu lại duỗi đầu lưỡi ra liếm một hồi, nhưng lần này cậu rất không cẩn thận, vừa vặn liếm phải một ít niêm dịch, mùi vị kỳ quái tản ra trong miệng cậu, cậu cảm thấy đầu óc trở nên mơ màng, cậu nhưng cho tới bây giờ chưa từng nếm thử mùi vị chỗ kia của nam nhân.

Phó A Bảo có chút kháng cự, cậu ngẩng đầu nhìn Trịnh Cảnh Đồng một hồi, thấy Trịnh Cảnh Đồng mang đầy chờ mong mà nhìn cậu, lại tiếp tục cúi đầu đến. Quên đi, hôm nay nhất định là chạy không thoát, đến bước này này rồi nếu bảo Trịnh Cảnh Đồng thu hồi lời lúc trước không có khả năng.

Nếm một lần là nếm, nếm hai lần cũng là nếm, có một thì có hai, chỉ cần có cái đầu tiên, về sau liền tương

đối nhẹ nhàng, Phó A Bảo dùng đầu lưỡi của mình nhẹ nhàng liếm toàn bộ trên phân thân của Trịnh Cảnh Đồng một lần, thật sự rất nhẹ, so với lông chim thổi qua hơi hơi nặng hơn một chút, nhưng khiến hứng thú cả người Trịnh Cảnh Đồng đều kéo lên.

Trịnh Cảnh Đồng tựa ở đầu giường nhìn môi cùng đầu lưỡi phấn nộn của Phó A Bảo, y hận không thể một cái liền vọt vào trong cái miệng nhỏ kia, thế nhưng như vậy sẽ hù dọa Phó A Bảo, y không dám, chỉ có thể kiên trì chờ đợi, có điều vẫn là phải hơi dẫn dắt một chút.

"…… A Bảo, em cũng là nam nhân, đổi lại là em sẽ không hi vọng bị liếm không nặng không nhẹ đi? Em nếu như tiếp tục như vậy, anh phỏng chừng anh tới hừng đông đều không bắn ra." Trịnh Cảnh Đồng làm bộ không thèm để ý nói, "Anh dù sao cũng không sao cả, hiếm thấy em nguyện ý cùng anh làm một buổi tối."

"……" Phó A Bảo sững sờ tại chỗ.

ĐM! Đến hừng đông đều không bắn ra, vậy cậu chẳng phải là phải liếm một buổi tối sao! Đầu lưỡi khiên cường hơn cũng đều phải mài tới hỏng đi!

Thế là cậu cũng không cần Trịnh Cảnh Đồng nhắc nhở liền biết nên làm thế nào, một giây sau cậu liền mở cái miệng phấn nộn ra ngậm lấy đỉnh phân thân của Trịnh Cảnh Đồng vào!

"Ngô……" Vừa nãy quyết tâm mở miệng là Phó A Bảo, nhưng hiện tại hối hận vẫn là Phó A Bảo.

Của Trịnh Cảnh Đồng thật sự là quá lớn, cậu chỉ ngậm một nửa liền cảm thấy không xong rồi, nhưng nữa niêm dịch kia cũng tiến vào miệng, trong miệng cảm giác cũng không dễ chịu, đồ chơi này cũng không thể cắn, cậu liền phun ra.

Nhưng đang chuẩn bị ngẩng đầu thì đầu đã bị đè lại, sức mạnh không lớn, thế nhưng cậu nằm úp sấp căn bản không lên nổi, phân thân trong miệng căn bản không có cách nào phun ra.

ĐM! Trịnh Cảnh Đồng cái tên gia hỏa này quá không biết xấu hổ!

Phó A Bảo nước mắt đều muốn đi ra, đây cũng quá khó chịu, cậu cố gắng vận dụng đầu lưỡi đem thô to trong miệng đỉnh đi ra, thế nhưng hiệu quả hoàn toàn ngược lại với dự đoán của cậu, thứ gì đó trong miệng không có đi ra, Trịnh Cảnh Đồng đúng là càng thêm thoải mái, thậm chí còn phát ra tiếng gầm nhẹ khó nhịn.

Này không trách Trịnh Cảnh Đồng, lần đầu trải qua chuyện như vậy, y thật sự không nhịn được, phản xạ có điều kiện liền đè lại đầu Phó A Bảo ngăn cản cậu rời đi, sau đó lúc Phó A Bảo dùng đầu lưỡi đẩy y lại quét tới lỗ nhỏ của y, quả thực thoải mái muốn lên trời.

Y cảm giác mình thực sự là nhặt được bảo bối, tuy rằng y biết A Bảo là vô ý, thế nhưng sảng khoái, có lẽ A Bảo của y thực sự trời sinh đối với phương diện này rất có tài năng đấy!

"Ngoan, A Bảo, em sớm một chút giúp anh làm xong, hôm nay có thể kết thúc nhanh một chút." Trịnh Cảnh Đồng vuốt tóc Phó A Bảo dỗ dành, y hiện tại thật sự không có cách nào rời khỏi cái miệng nhỏ dưới của người dưới thân kia, thực sự là quá thoải mái, sớm biết y liền sớm khai phát một chút, thật sự là quá sung sướng!

Phó A Bảo tâm tắc tới đòi mạng, em có thể nói không chứ, em chính là nói rồi cũng vô dụng thôi, anh đè lên đầu em không cho em lên em có thể có biện pháp gì! Thực sự là quá vô sỉ!

Hết cách rồi, Phó A Bảo không thể làm gì khác hơn là cố gắng để cho miệng mình linh hoạt hơn một chút, bắt đầu thử mút, nước miếng của cậu nhịn không được lưu lại, cậu thỉnh thoảng lúc ăn kem cũng như vậy, lúc ngậm một chút trong miệng bao không được sẽ vẫn chảy nước miếng, hiện tại chảy ra càng thêm lợi hại, miệng không khép lại được a, nước miếng không có cách nào thu được.

Thế là phân thân của Trịnh Cảnh Đồng liền ướt tới rối tinh rối mù, cái này vừa vặn bắt đầu tác dụng bôi trơn, Phó A Bảo ngậm lên càng thêm thuận tiện, Trịnh Cảnh Đồng thì càng sảng khoái.

"A Bảo, dùng đầu lưỡi liếm liếm anh, đúng…… Cứ như vậy, liếm phía trên cùng, còn có chỗ đó…… đúng, chính là chỗ đó…… đừng quên mút…… lại hơi mút mạnh một chút, đừng dùng răng, ngoan." Trịnh Cảnh Đồng nheo mắt lại hưởng thụ phục vụ của Phó A Bảo, y cảm giác mình đều muốn lên trời, trong nhiều lần làm tình như vậy, đây là lần kích thích mạnh nhất, trong thời gian ngắn ngủi liền có quá nhiều lần kích động muốn bắn, thế nhưng đều nhịn xuống, chưa đủ, còn chưa đủ, y phải thưởng thức tư vị tiêu hồn này nhiều hơn một chút.

Phó A Bảo đối với phân thân thô to trong miệng vừa liếm vừa mút, vừa mới bắt đầu còn cảm thấy khó chịu, sau đó tê dại cũng không sao nữa, vị giác hình như cũng quen loại mùi vị tanh nồng này rồi, cậu hiện tại bắt tay vào làm đã tìm thấy chút kỹ xảo, dù sao đều là nam nhân, nam nhân thích gì cậu đại khái vẫn biết.

Trịnh Cảnh Đồng thỏa mãn buông lỏng tay mình ra, bắt đầu triệt để hưởng thụ kích thích hạ thân: "A Bảo…… miệng trên dưới co rút một chút, còn có, đừng quên tay, đồng thời."

Phó A Bảo tâm nói anh làm sao yêu cầu nhiều như vậy a, anh không biết làm chuyện như vậy rất mệt sao, miệng em mỏi tới mức muốn mất đi tri giác được chứ!

Hừm, vậy em liền để anh nhìn một chút lợi hại của A Bảo đại nhân em đây!

Phó A Bảo ra sức vừa mút vừa liếm lại trên dưới ma sát, sau hơn 20 phút cậu mút một lực lớn!

Trịnh Cảnh Đồng ưỡn eo một cái gầm nhẹ một tiếng bắn đi ra!

"Ngô —" Phó A Bảo nhất thời không kịp phòng bị, bị bắn đầy miệng, cậu theo bản năng nuốt nước miếng một cái — nuốt vào một phần tinh dịch!

Như thế vẫn chưa đủ, miệng cậu không gian có hạn, tinh dịch dư thừa theo khóe miệng của cậu chảy xuống, cả người cậu đều bối rối.

Trịnh Cảnh Đồng nằm trên giường thở mạnh, chờ sau khi hồi phục lại tinh thần vội vàng ngồi dậy khẩn trương mà rút ra mấy tờ giấy: "Xin lỗi xin lỗi, anh không muốn bắn trong miệng em, em vừa nãy hơi dùng sức anh liền không nhịn được, nhanh chóng phun ra." Trịnh Cảnh Đồng có chút đau lòng, y là muốn thoải mái, nhưng tinh dịch ngửi không đã tanh như vậy, cảm thấy nuốt xuống nhiều như vậy……

Phó A Bảo mím môi mở nước mắt rưng rưng nhìn Trịnh Cảnh Đồng, quá xấu xa, hàng này thực sự quá xấu xa, vậy mà để cậu nuốt thứ đó! Anh không phải luôn luôn tự chủ rất lợi hại sao, anh lúc sắp bạo phát không thể nhắc nhở em một chút sao!

"Phun ra, nhan." Trịnh Cảnh Đồng hắc tuyến không thôi, y cũng không ngờ tới A Bảo lại đột nhiên dùng sức mút mà, đúng là nhịn không được, "Lần này là anh không tốt, lần tới anh nhất định chú ý, em biết đấy, anh cũng là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, không có kinh nghiệm mà, sau này chắc chắn sẽ không giẫm lên vết xe đỏ, ngoan, không khóc, nhanh phun ra."

Phó A Bảo đẩy Trịnh Cảnh Đồng một cái, sau đó mím môi xuống giường đạp dép lê cộc cộc chạy vào phòng tắm, cậu muốn đi ói ra một chút, quả thực không thể được rồi!

Bất quá cái đuôi phía sau cậu vẫn còn ở đây, theo đi lại của cậu ở trong cơ thể cậu uốn tới ẹo lui, đoạn đường ngắn ngủi, đi tới Phó A Bảo mặt đỏ không thôi, vừa nãy mặc dù là cậu giúp Trịnh Cảnh Đồng làm, thế nhưng dưới bầu không khí này, cậu một chút phản ứng cũng không có là không thể nào.

Thế là sau khi cậu súc miệng xong dùng sức một cái rút đuôi phía sau ra!

"A —" Đột nhiên kích thích khiến 2 chân cậu mềm nhũn, cứ như vậy co quắp ngồi dưới đất.

Trịnh Cảnh Đồng đuổi tới vừa nhìn có chút muốn cười, y liếc mắt đã nhìn ra là xảy ra chuyện gì, trong tay A Bảo còn có cái đuôi vạn ác kia đây, nhìn biểu tình của A Bảo liền biết ngay cậu hôm nay còn chưa có thỏa mãn đâu.

Thế là Trịnh Cảnh Đồng đi tới khom lưng bế Phó A Bảo lên: "Có phải là muốn?" Y cười khẽ.

Mặt Phó A Bảo đỏ bừng.

Vì thế hai người lại bắt đầu bận rộn, lúc này chính là tư thế khá bình thường, dù sao A Bảo đã không có khí lực, cậu chỉ có thể nằm ở trên giường để Trịnh Cảnh Đồng đi chủ đạo……

……

Thời điểm hừng đông Phó A Bảo phát hiện mình không tốt.

Cũng không phải eo không tốt, cũng không phải cái mông không tốt, loại chuyện đó làm nhiêu lần, cậu đã bắt đầu thành quen.

Cậu là miệng không tốt.

Cậu phát hiện toàn bộ trong cổ họng mình đều đau rát, bên trong hẳn là sưng lên, không đúng, là khẳng định sưng lên! Bởi vì vừa nãy lúc cậu soi gương phát hiện mặt mình lớn hơn một vòng so với bình thường, quai hàm sưng! Hơn nữa môi cũng đỏ tới mức khủng khiếp, rõ ràng cho thấy ma sát quá độ a!

Cậu hôm nay phỏng chừng ăn cơm cũng thành vấn đề rồi!

Không chỉ là ăn cơm, cậu đều không dám đi ra gặp người, bộ dáng này làm sao dám nhìn ai chớ, nếu như người khác nguyên nhân mặt cậu sưng phù, cậu trả lời thế nào?

Bị người đánh? Ai dám đánh cậu a!

Ngã? Nhưng thế nào cũng không thể nào ngã thành như vậy mà?

Mập? Có một ngày liền mập nhiều như vậy! Hơn nữa chỉ béo mặt!

……

Cuối cùng vẫn là Trịnh Cảnh Đồng nghĩ chủ ý cho cậu, liền nói dị ứng, dị ứng liền cái gì cũng nói tới thông suốt được, trên thế giới này có đủ loại dị ứng kỳ quái, mặt lớn một chút hoàn toàn không ngạc nhiên!

"Không ngạc nhiên cái quỷ anh a!" Phó A Bảo mạnh mẽ đánh Trịnh Cảnh Đồng một cái, "Cuối cùng không phải là lỗi của anh sao! Nếu không phải anh hành hạ em, em sẽ biến thành như vậy?! Anh có biết em hiện tại nói chuyện đều đau a! Em phỏng chừng hôm nay cũng thành vấn đề! Nói không chừng chắc cả tuần đều phải xin nghỉ, em cũng không thể bộ dáng như vậy đi học, mất thể diện." Vạn nhất gặp phải người trong nghề nhìn ra chuyện cậu làm, vậy coi như đều quá mất mặt rồi.

Phó A Bảo cảm thấy mình khổ muốn chết, như thế nào trên thế giới này lại có tên gia hỏa biến thái như thế!

Có điều đây còn không phải thứ khiến cậu tâm tắc nhất, chuyện khiến cậu tâm nhét nhất là sau đó Trịnh Cảnh Đồng công bố tin tức với cậu.

Cũng hính là nguyên nhân huynh muội Đinh gia tại sao phải hại cậu.

Sau khi nghe xong cậu cảm giác toàn bộ vũ trụ nhỏ bé của mình đều muốn bạo phát, cậu chỉ muốn quăng cái gì vào Trịnh Cảnh Đồng khiến sinh hoạt không thể tự gánh vác!

Không trách hàng này hôm qua ấp úng nói còn không hiểu được đây, hóa ra là vì phúc lợi tối qua a, chờ sau khi ăn no căng diều mới công bố chân tướng, này đã gạo nấu thành cơm, cậu liền nói không nguyện ý cũng nuốt lời không kịp rồi.

Được a Trịnh Cảnh Đồng anh, em hôm nay liền để anh biết một chút hoa nhi tại sao lại hồng như thế!!!

CHO ANH GẠT EM! CHO ANH GẠT EM!

— tiếng kêu rên bi thảm ở giữa sườn núi kéo dài không dứt, vang vọng không thôi……

Chúc các thím ngủ ngon

124. Chương 124

Lúc sáng Trịnh Cảnh Đồng còn êm đẹp đi xuống lầu, thế nhưng buổi chiều lúc y lại xuống lầu mọi người phát hiện mặt mũi y sưng bầm, gương mặt vốn rất tốt hiện tại vô cùng thê thảm.

Emma, đây nhất định là gặp phải bạo lực gia đình a! Trong nhà này cũng chỉ có một mình thiếu phu nhân sẽ đánh thiếu gia như vậy!

Người hầu trong nhà đều nghị luận sôi nổi, nói Phó gia này ra tay thật sự là không được, lúc trước thiếu gia bị anh trai của thiếu phu nhân đánh, hiện tại lại bị thiếu phu nhân đánh, nhìn hình dạng cùng quy mô mặt mũi sưng thế này, quả thực giống nhau như đúc a, quả nhiên không phải người một nhà thì không vào cùng một nhà! Thiếu gia bị ăn tới gắt gao đây.

Người hầu Trịnh gia đều ngầm lén lút gọi Phó A Bảo là thiếu phu nhân, bất quá bọn họ ở ngay trước mặt Phó A Bảo không dám nói như thế, bởi vì vừa mới bắt đầu gọi, Phó A Bảo xù lông đến lợi hại, đánh Trịnh Cảnh Đồng mạnh mẽ một trận, nói nhất định là Trịnh Cảnh Đồng ở sau lưng xúi giục.

Lúc ăn cơm tối Vu Thư và Trịnh Trí Viễn đầy mặt hắc tuyến nhìn Trịnh Cảnh Đồng, xảy ra chuyện gì, không phải hôm qua còn rất tốt sao, A Bảo không phải còn quay một video bày tỏ thâm tình như thế sao, hai người không phải rất ngọt ngào, không phải tu thành chính quả rồi sao, sao mới một ngày liền đánh về nguyên hình, nha không đúng, đây còn gay go hơn so với nguyên hình a, con trai đã lâu không có thảm như vậy rồi.

Tiểu Duệ Duệ ngồi ở một bên trên ghế trẻ em trợn mắt ngoác mồm nhìn Trịnh Cảnh Đồng ba ba lớn này, sau đó miệng giật giật mắt cong lên khuôn mặt nhỏ nhăn lại — "Oa……" Bé bỗng chốc khóc lên, bé bị dáng vẻ của Trịnh Cảnh Đồng dọa sợ rồi, người này thật là đáng sợ! Hu hu hu, ba ba mau tới cứu con!

Ngô…… Bé nhìn quanh một vòng, phát hiện Phó A Bảo ba ba này không ở đây, liền bẹp miệng tay hướng về phía Vu Thư gào khóc, bà nội mau tới cứu con!

Trịnh Cảnh Đồng hiện tại đây có quan trọng bằng Tiểu Duệ Duệ trong mắt Vu Thư a, Vu Thư nghe thấy cháu yêu khóc quả thực tâm đều nát rồi, tâm can bảo bối này của nhà bà không phải ngoan lắm sao, rất ít khóc, hiện tại lại bị khuôn mặt của Trịnh Cảnh Đồng dọa sợ tới khóc, thế là bà liền trừng mắt về phía Trịnh Cảnh Đồng: "Mau chóng biến đi, cơm nước mẹ sai người mang lên cho con, cái bộ mặt này của con cũng không cần đi rêu rao, xem khiến Duệ Duệ dọa sợ rồi." Bà nhẹ nhàng ôm Tiểu Duệ Duệ vào trong ngực dỗ, "Không khóc không khóc, bà nội đuổi cha đi, ngoan."

Trịnh Trí Viễn cũng ở một bên phất phất tay, ra hiệu Trịnh Cảnh Đồng mau chóng lên lầu, đừng có dọa sợ cháu ông.

Trịnh Cảnh Đồng: "……" Y tuyệt đối là miễn phí cuộc gọi được tặng (*) a! Như thế nào cả nhà đều ghét bỏ y a?

((*) Tui chả biết phải giải thích cho các thím chỗ này thế nào theo cách bên Trung, nhưng tui sẽ giải thích một cách đơn giản nhất, các thím dùng sim Sinh viên hàng tháng sẽ được cộng 25k tiền khuyến mãi gọi nội mạng, cái khoản 25k này có cũng được mà không có cũng chẳng sao đúng không????? Nói thế này để chỉ một người không được mọi người quan tâm tới, giống như anh Đồng bị cả nhà hắt hủi vậy =.=")

"…… Cơm nước đưa tới thư phòng đi." Tự thân biết không đấu nổi với con trai Trịnh Cảnh Đồng cũng không nói nhiều cái gì, y vẫn là biến mất đi.

Vu Thư và Trịnh Trí Viễn liếc mắt nhìn nhau, thế nhưng hạnh phúc của con trai cũng rất quan trọng mà, Vu Thư ăn cơm xong trấn an xong Tiểu Duệ Duệ sau đó liền tới thư phòng tìm con trai, hỏi y một chút nguyên nhân A Bảo hôm nay không xuống.

"Mẹ nói, con hôm qua không phải lại hành hạ nó chứ?" Có nói Vu Thư cũng không tiện nói quá rõ, bà cũng phải tránh hiềm nghi, nhưng con trai nếu như thực sự quá quá đáng bà vẫn là nhắc nhở, A Bảo là thanh niên, thế nhưng thanh niên cũng không phải vạn năng, lúc còn trẻ lăn qua lăn lại thân thể hỏng rồi sau này có thể chịu được không.

Hơn nữa bà còn rất lo lắng, A Bảo là mổ bụng sinh ra Tiểu Duệ Duệ, vết thương vừa mới khôi phục mà thôi, một hai năm tới căn bản cũng không thích hợp mang thai lại, bà sợ con trai sơ ý một chút phạm sai lầm, đến lúc có con, mặc kệ sinh hay không đều tổn thương thân thể a.

Trịnh Cảnh Đồng bị mẹ mình hỏi như vậy thật sự cảm thấy rất lúng túng, bất quá y cũng thực sự rất chột dạ, mặt A Bảo phỏng chừng phải sưng vài ngày đấy, yếu ớt là một chuyện, bất quá y quá nhẫn tâm cũng là một chuyện, y có lỗi.

Thế là y nhỏ giọng nói: "Con sau này chú ý một chút." Mặt y có chút đỏ, không nghĩ tới mình có một ngày vậy mà sẽ cùng mẹ mình trong thư phòng thảo luận chuyện "nghiêm túc" như thế.

"Sẽ không mang thai chứ?" Lông mày Vu Thư thoáng nhíu.

"Không, mẹ yên tâm, con cẩn thận lắm." Khóe miệng Trịnh Cảnh Đồng giật giật, mẹ y thật là đủ bận tâm.

"Vậy thì tốt." Vu Thư yên lòng, "Có điều con nhưng phải kiềm chế một chút, đừng tưởng rằng A Bảo còn trẻ mà dẫn vặt nó lung tung, xem hôm nay khiến Duệ Duệ sợ hãi, có một chút dáng vẻ làm cha không!"

Trịnh Cảnh Đồng lại sám hối một lần, đảm bảo sau này không xằng bậy, sau đó y và Vu Thư nói mấy chuyện y tra gần đây.

"Mẹ, mẹ còn nhớ Lưu gia kia không?"

"Còn nhớ a, làm sao vậy?"

Trịnh Cảnh Đồng nói đầu đuôi sự tình với Vu Thư, hóa ra huynh muội Đinh gia là Từ Thanh thu mua.

Đinh Vũ và Đinh Lê gia cảnh không tốt lắm, cha mẹ ly dị, hai người đi theo người cha sâu rượu, có lúc còn sẽ chịu bị đánh, học phí học đại học vẫn là khoản tiền cho vay, thời điểm năm thứ nhất đại học còn làm việc part - time, trải qua cũng không tốt lắm.

Mấy tháng trước, cũng chính là trước học kỳ, Từ Thanh không biết làm thế nào liền đi tìm hai huynh muội bọn họ, cho bọn họ không ít tiền, để hai người bọn họ gia nhập club Anime, Từ Thanh lại điều tra tới mức rất rõ ràng, tính cách của Phó A Bảo bà ta là tra rồi lại tra, chắc chắn Phó A Bảo nhất định sẽ quay trở lại club lúc trước mới bố trí một màn này.

Vốn là theo gia cảnh của huynh muội Đinh gia mới sẽ không chơi trò cosplay đốt tiền như thế, đều là Từ Thanh ở sau lưng yên lặng tài trợ.

Từ Thanh từ sau khi con gái xuất ngoại vẫn ghi hận trong lòng, Trịnh Cảnh Đồng lúc trước ở trên weibo ra tay một phen khiến cả nhà bà đều thân bại danh liệt, đặc biệt Giai Giai, sau này tìm nhà chồng tốt cũng khó khăn, bà lúc trước cho rằng Trịnh Cảnh Đồng một nhà sẽ tìm bọn họ phiền phức, ai biết Trịnh gia còn chưa có động thủ Phó gia đã động thủ trước, Lưu gia đoạn thời gian đó chuyện xui xẻo lần lượt từng cái một.

Từ Thanh hận a, bà ta cơ hồ cũng không dám ra ngoài cửa, không quen biết thì thôi, quen biết sau lưng bà đều chỉ chỉ chỏ chỏ bà ta, có thậm chí còn ở ngay trước mặt bà ta châm biếm các loại.

Bà ta cảm thấy Trịnh gia và Phó gia đều quá quá đáng rồi, cho dù lúc trước bà có tâm để con gái dựa dẫm

vào người có quyền thế, nhưng chỉ là hành động một chút mà thôi, có đồng ý hay không vẫn là phải xem Trịnh gia, bà lại không có cầm dao ép, hơn nữa cuối cùng Trịnh gia không phải là không có đồng sao, rõ ràng tổn thất gì cũng không có, tại sao phải trả thù nhà bà như thế!

Từ Thanh trong lòng suy nghĩ, bà nhất định phải khiến hai nhà Trịnh Phó biết tay một chút, vì thế bà ta đã nghĩ ra một kế sách như thế.

Trên mạng không phải đều nói Trịnh Cảnh Đồng và Phó A Bảo ân ái sao, được a, tao ngược lại muốn khiến chúng mày nhìn một chút chúng nó ân ái thế nào!

Bà muốn khiến Phó A Bảo thân bại danh liệt, Đinh Vũ và Đinh Lê trước đây đều là làm nền, đều không cần lo lắng, chính là vì giành được tín nhiệm của Phó A Bảo, trong KTV bỏ thuốc bỏ thuốc mới là màn kịch quan trọng, đến lúc ảnh giường chiếu muốn chụp thế nào liền chụp thế đó, cái này đồng thời có thể để Trịnh Cảnh Đồng đội nón xanh, trên weibo show ân ái tới hăng say như vậy, quay đầu lại đánh vào mặt ba ba ba, vậy coi như liền dễ chịu rồi, chúng mày lại là nhân vật lớn, mặt mũi quan trọng nhất rồi! Liền khiến chúng mày biết tư vị của mất mặt!

Bà ta nắm chắc phần thắng, hôm trước sau khi nhận được tin tức của huynh muội Đinh gia hẹn được Phó A Bảo bà ta vẫn nằm trong trạng thái hưng phấn, bà ta rốt cục có thể báo thù! Nhưng hôm sau bà ta một mực lo lắng chờ đợi đôi huynh muội kia gửi ảnh và video cho bà, nhưng là chờ đến chờ đi không chờ được, thậm chí bà ta đều không liên lạc được với hai người kia nữa.

Một liên lạc không được không kỳ quái, hai đều không liên lạc được liền kì quái, cho dù có bất ngờ, nhưng bình thường đều tốt, đang thời khắc then chốt đứt dây xích, nghĩ như thế nào cũng không hợp lý a.

Từ Thanh hoảng rồi, bà ta không nghĩ tới sẽ thất bại, đương nhiên cũng là không nghĩ tới đứng trước thất bại phải lựa chọn biện pháp, đây hoàn toàn là đánh bà ta trở tay không kịp, bà ta dám cam đoan, huynh muội Đinh gia nếu như rơi vào trong tay Trịnh gia hoặc Phó gia, nhất định sẽ khai bà ta ra!

Từ Thanh cứ kinh hồn bạt vía như vậy một ngày một đêm, bà ta hơn 12h cũng không ngủ được, trong lòng vừa hoảng loạn vừa sợ hãi, bà ta không dám nói với Lưu Khải, chuyện lần trước sau đó Lưu Khải đối với bà không giống lúc trước nữa, bà ta sợ Lưu Khải biết việc này xong ly hôn với bà ta, bà thật sự liền xong rồi.

Bà ta ở nhà kinh hồn bạt vía, trong thư phòng của Trịnh gia Vu Thư đều sắp tức giận bùng nổ rồi!

Vu Thư ôm tim mình thở mạnh, bà hối hận a, hối hận lúc trước để ả Từ Thanh kia có cơ hội tiếp cận, lần trước làm mưa làm gió thì thôi, nhưng vậy mà đến chết không đổi, còn làm nghiêm trọng thêm, dám dùng cách thâm độc như thế hãm hại A Bảo! Nếu không phát hiện sớm, phỏng chừng hiện tại đều là ảnh khiêu dâm của A Bảo, vậy thì thực là mười tám cái miệng đều nói không rõ được!

"Mẹ, mẹ đừng tức giận, mẹ yên tâm, con đều sẽ xử lý tốt." Trịnh Cảnh Đồng nhìn mẹ mình tức giận thành bộ dạng này có chút lo lắng, mẹ lớn tuổi rồi, lại không chịu nổi kích thích này.

"Mẹ như thế nào không tức giận!" Vu Thư không thể đi tới cho con trai một cái tát, "Còn không phải con khi đó đụng phải tiểu nha đầu kia! Cũng trách mẹ, lúc trước mắt thực sự là bị mù!" Bà hiện tại hối hận muốn chết, đây đều là lỗi của bọn họ a, A Bảo lại là vô tội, vậy mà suýt chút nữa đã bị liên lụy, nếu như thật sự bị người phụ nữ kia đạt được, A bảo hẳn là đáng thương a!

Lần trước nhà bọn họ chính là quá yếu lòng, nếu như lại hảo hảo chỉnh một phen, đâu còn có chuyện bây giờ a, cũng là bởi vì không đủ tàn nhẫn, ngược lại khiến đối phương cho là bọn họ dễ chọc!

Trịnh Cảnh Đồng chột dạ, y hôm nay bị đánh tới thảm như vậy chính là nguyên nhân này, cái tính khí kia của Phó A Bảo, cậu là mắt mù nhận thức không rõ, nhưng ai bình thường sẽ nghi ngờ bạn học của mình a, hơn nữa còn là đối với bạn học có thiện ý với mình, sao biết là giả tạo a, nếu như không phải chọc phiền phức tới Trịnh Cảnh Đồng hàng này, cậu rõ ràng có thể quen biết bình thường vài bạn học và bạn bè, đâu sẽ gặp phải sự tình bát nháo như thế.

Kỳ thực cái này cũng không phải quan trọng nhất, Phó A Bảo cũng không phải muốn trách cứ Trịnh Cảnh Đồng cái gì, cậu cũng có chỗ không cẩn thận, cậu chán ghét chính là hành vi lừa dối cậu của Trịnh Cảnh Đồng hôm qua!

Vì ăn bữa tiệc lớn lại dám gạt cậu!

Hơn nữa trên miệng và mặt sưng đỏ nóng bừng, ha ha, mấy tội cũng phạt, tức giận của Phó A Bảo quả thực ngất trời, phải dạy dỗ Trịnh Cảnh Đồng một phen!

Trịnh Cảnh Đồng và Vu Thư hiện tại chỉ vui mừng sự tình phát hiện ra sớm, hiện tại quyền chủ động ở trong tay bọn họ, lúc nào không hảo hảo chỉnh một phen nữa nhân kia sẽ không bỏ qua! Quá thâm độc rồi!

Kỳ thực Trịnh Cảnh Đồng hôm qua cũng đã bắt đầu sai người đi xử lý, còn chỗ A Bảo, loại chuyện xấu xa này cũng không để A Bảo biết được, y cũng không muốn A Bảo của y nhiễm những thứ bẩn thỉu này, y hi vọng A Bảo vĩnh viễn sống tới nhàn nhã tự tại.

Trịnh Cảnh Đồng đã cảm giác mìn rất có lời, A Bảo trải qua chuyện này đã trở nên càng thêm tín nhiệm y, tuy rằng đã bị đòn một trận, thế nhưng thật đáng giá!

……

Cơm tối Phó A Bảo là ăn ở trong phòng, đều là để nguội đưa tới cho cậu, hơn nữa đều rất mềm, miệng cậu hiện tại đều đau, ăn không được cứng, cũng không ăn được nóng, cậu cảm thấy ủy khuất chết rồi, người ta là làm tới không xuống giường được, cậu đây?

Ha ha, nói ra thực sự là muốn cười rớt răng hàm, bởi vì miệng đau! Ai lên giường có thể lên tới trình độ này!

Thứ 2 Phó A Bảo xin nghỉ, cậu ngay cả cửa phòng cũng không muốn ra, đi học như thế nào được.

Xin nghỉ giống cậu còn có huynh muội Đinh gia, sau Hà Tư Kỳ lại có người phải rời khỏi trường này rồi……

Còn mấy lời đồn đại trong trường kia, Trịnh Cảnh Đồng hai ba cái liền giải quyết, huynh muội Đinh gia y đưa tới cục cảnh sát, thuốc ở trong trà là hàng cấm, hai huynh muội trải qua "Dạy dỗ" của Trịnh Cảnh Đồng, sau khi tới cục cảnh sát liền thành thật khai báo, Trịnh Cảnh Đồng đã đảm bảo với bọn họ, chỉ cần thành thực khai báo, cũng chỉ là danh tiếng chịu chút tổn hại, sẽ không thật sự bị ngồi tù gì đó, dù sao cũng là chưa thực hiện được.

Nếu như không đáp ứng, ha ha, vậy thì có thích hợp, Trịnh Cảnh Đồng y không phải là ngồi không, chế tài của pháp luật không được không có nghĩa là y hết cách rồi, muốn hành hạ cá nhân còn không dễ dàng?

Hai huynh muội cân nhắc nhiều lần liền thỏa hiệp, để Trịnh Cảnh Đồng buông tha bọn họ là không thể nào, Trịnh Cảnh Đồng còn trông cậy vào bọn họ cọ rửa oan khuất cho Phó A Bảo đây.

Vốn là không phải vụ án lớn, nhưng chính là dính tới danh nhân, Trịnh Cảnh Đồng tâm tàn nhẫn muốn dằn vặt, nhất định phải cho mọi người đều biết sự tình, trong khoảng thời gian ngắn trên mạng đều là thảo luận liên quan tới vụ án này.

Phó A Bảo đoạn thời gian đó cũng không có lên mạng, cũng bởi vì miệng đau xin nghỉ ở nhà, Trịnh Cảnh Đồng đã đăng vài cái weibo, nói A Bảo nhà bọn họ đáng thương thế nào, bi thảm thế nào thế nào.

"A Bảo đúng là người được biệt thiện lương, người ở chung với em ấy đều biết, trong thế giới của em ấy không có anh lừa gạt tôi, không có đấu đá nhau, em ấy cũng sẽ không tâm cơ đùa giỡn, rất nhiều người đều nói em ấy thiếu tâm nhãn, nhưng đây chính là chỗ đáng quý của em ấy, một người đơn thuần như thế, nhưng bởi vì liên quan tới tôi chịu nhiều thương tổn không cần thiết như vậy, thật sự rất khó vượt qua……"

Dưới weibo một mảnh khóc hu hu hu, đều cảm thấy Phó A Bảo quá đáng thương.

Tất cả mọi người nói Từ Thnh và huynh muội Đinh gia này quá đáng ghét quá ác độc, vậy mà nghĩ ra biện pháp hủy hoại thuần khiết và danh dự của người khác như vậy, nếu không kịp thời phát hiện, hậu quả kia thực sự là không thể tưởng tượng nổi, Phó A Bảo thực sự là quá đáng thương, cậu bệnh nặng một năm, thật vất vả tốt rồi thật cao hứng đi học, cho rằng kết giao được hai bạn tốt, ai biết vậy mà là hai con sói! Còn may mấy người kia chưa thành công, bằng không Phó A Bảo cũng quá oan uổng, danh tiếng liền toàn bộ phá hủy, cả đời còn có hi vọng gì! Chuyện như vậy khó khăn nhất là giải thích rõ ràng, tâm lý năng lực chịu đựng kém nói không chừng liền muốn tự sát.

Thực sự là may mắn may mắn.

Huynh muội Đinh gia trước là xin nghỉ, sau đó đã bị trường học đuổi rồi, loại học sinh này, trường học nào cũng không dám nhận a.

Mà Từ Thanh, lúc trước bà thâm độc với Phó A Bảo như thế nào, Trịnh Cảnh Đồng liền trả lại bà như thế, y không thông qua con đường pháp luật, bởi vì cảm thấy không đủ giải hận, mà là lén lút làm một vài động tác.

Phó A Bảo sau đó nhìn thấy trên tin tức bát quái viết không ít loại bê bối của Từ Thanh, sau đó Lưu Khải ly hôn với bà ta, nói chung là thân bại danh liệt.

Cậu lúc đó còn rất bất ngờ, hào môn cậu tiếp xúc vẫn tính là sạch sẽ, chính là có bình thường đều là lưu truyền ngầm, rất ít đưa ra ánh sáng, mọi người biết cũng sẽ không nói cho cậu biết, cho nên cậu vẫn đối với chuyện như vậy không phải hiểu quá rõ, cậu nhìn thấy bát quái còn nhổ nước bọt với Trịnh Cảnh Đồng đấy, nói thảo nào nữ nhân này có thể nghĩ tới nhiều chủ ý rách ác độc như vậy, hóa ra là quen tay hay việc a, cậu còn chưa biết đây là chuyện tốt Trịnh Cảnh Đồng làm đâu.

Sau khi sự tình vạch trần Phó A Bảo lại khôi phục cuộc sống trường học tốt đẹp, thái độ của học sinh trong trường đối với cậu có cái nhìn lại tốt lên, rất nhiều người kỳ thực rất không xấu hổ, bọn họ lúc trước còn hoài nghi Phó A Bảo, trong âm thầm đã nói xấu cậu không ít, hiện tại suy nghĩ một chút, Phó A Bảo này tính tình đơn thuần như thế nào làm được chuyện xấu xa như vậy a, bọn họ lúc đó cũng không biết như thế nào lại hồ đồ, nghe được rất nhiều người đều nói như vậy liền theo gió.

Sau khi tin tức truyền ra bọn họ còn tưởng rằng Trịnh Cảnh Đồng sẽ sa sút một hồi lâu, hoặc là tức giận gì đó với bọn họ, sau đó phát hiện Phó A Bảo đối với bọn họ vẫn là hữu hảo trước sau như một liền an tâm, không ít người còn cảm thấy có chút chột dạ, lúc trước bọn họ nghĩ đối phương tới xấu xa như vậy, ai biết người này lòng dạ rộng rãi như vậy, là bọn họ quá nhỏ mọn rồi.

Bình thường thấy Phó A Bảo tiêu tiền như nước có người còn không ưa, hiện tại nghĩ một chút, người ta có tiền a, thích xài thế nào là chuyện của người ta, mặc dù là phú nhị đại, thế nhưng không có mấy thói quen và tính khí xấu kia, con người thực sự là không tệ, thấy cậu lăn lộn trong club kia liền biết rồi, người ở đó vẫn đánh giá cậu tốt.

Bởi vì chuyện của huynh muội Đinh gia, Phó A Bảo gần đây ở trong trường nhận được danh hiệu "Tiểu đáng thương", rất nhiều người ánh mắt nhìn cậu đều mang theo đồng tình, khiến Phó A Bảo mỗi ngày đi học đều cảm thấy sởn cả tóc gáy, vốn là cậu cũng không cảm giác mình thê thảm tới mức nào, thế nhưng trường kỳ ở đây dưới loại ánh mắt vây quanh này cậu không nhịn được tự mình làm phân tích một phen, sau đó phát hiện có chút thảm, còn tiểu tiểu thương thâm một trận.

Đương nhiên, hôm sau tỉnh ngủ là tốt rồi, tâm cậu chính là rộng thế này.

……

Sự kiện mặt sưng lần trước qua đi, Phó A Bảo một tháng cũng không để Trịnh Cảnh Đồng chạm vào, là thực sự không cho chạm vào, cậu xem như là thấy rõ Trịnh Cảnh Đồng người này, cậu không tàn nhẫn không được, bằng không Trịnh Cảnh Đồng khẳng định cho là cậu dễ ức hiếp, không biết lợi hại người này không biết thu liễm, sau này nhất định sẽ nghĩ ra chủ ý càng xấu càng thối hơn hãm hại y!

Trịnh Cảnh Đồng một tháng ngủ ở phòng khách, đói bụng tới mắt đều xám ngắt, y cảm thấy y đi nghĩ cách mới được, bằng không những tháng ngày này thật sự không có cách nào trôi qua!

125. Chương 125

"A Bảo, em nói chúng ta đi tuần trăng mật thế nào?" Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy cứ giằng co như thế không phải chuyện, y hiện tại căn bản không được vào phòng ngủ của mình, chỉ có thể mỗi ngày ngủ ở phòng khác hoặc là thư phòng, bực bội chính là trong nhà vậy mà không có một ai giúp y, y ở nhà quả thực là không hề có địa vị, người người đều hướng về A Bảo, y cảm thấy không xoay chuyển thế cuộc này thì không được rồi, liền tìm một ngày cùng A Bảo ở trong thư phòng tâm sự.

"Hưởng tuần trăng mật?" Phó A Bảo cảm thấy đầu óc Trịnh Cảnh Đồng không tốt lắm, vào lúc này hưởng tuần trăng mật làm cái gì a, "Em phải đi học, làm sao có thời gian." Hơn nữa cậu và Trịnh Cảnh Đồng còn đang thời kỳ chiến tranh lạnh, hưởng tuần trăng mật cái gì, HỪM!

Thời điểm trước khi kết hôn cậu mang thai, sau đó sinh Tiểu Duệ Duệ, bởi vì là sinh mổ bụng lại bắt đầu dưỡng thân thể, sau đó liền quên việc này, nghỉ hè cũng không nhớ lại, tiếp theo liền đi học.

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói anh cũng muốn chọn thời gian thích hợp a, anh đây không phải không có cách nào sao, em lại không cho anh vào phòng, anh dù sao cũng phải làm chút gì đó để gia tăng tình cảm chứ.

"Nhưng anh đều đã nói trên weibo rồi, chúng ta tuần sau đi hưởng tuần trăng mật." Trịnh Cảnh Đồng tiền trảm hậu tấu, trên mặt còn đáng thương đầy mặt.

"Cái gì?!" Phó A Bảo trợn mắt lên, cậu mở điện thoại di động nhìn weibo.

"A Bảo lúc trước thân thể vẫn không tốt, cho nên chúng tôi cho tới bây giờ vẫn chưa hưởng tuần trăng mật, luôn cảm thấy rất đáng tiếc, hiện tại thân thể em ấy rốt cục tốt lên, tôi muốn bù đắp tiếc nuối này, cho nên quyết định tuần sau cùng A Bảo đi hưởng tuần trăng mật, còn chưa có quyết định chỗ nào, mọi người có đề cử gì không?"

Comment bên dưới một là ra chủ ý và chúc phúc, còn lại ai oán ngược cẩu độc thân.

Phó A Bảo: "……" Cậu nhìn weibo của Trịnh Cảnh Đồng không biết nói gì cho phải, thực sự là quá không biết xấu hổ!

"A Bảo em xem, anh đều đã nói ra khỏi miệng, luôn đổi ý không tốt đi, trước có một vài đồn đại gây bất lợi cho em, hiện tại thật vất vả hồi phục lại, chúng ta nếu như không đi, chẳng phải là khiến người ta hiểu lầm sao, người không biết còn tưởng rằng chúng ta cãi nhau bất hòa đấy ảnh hưởng như vậy nhiều không tốt, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật, sau đó po chút ảnh gì đó, nhìn qua rất ân ái rất tốt." Đạo lý lớn của Trịnh Cảnh Đồng còn rất nhiều, nghe vào là đặc biệt suy nghĩ vì Phó A Bảo.

Phó A Bảo nghiến răng nghiến lợi, xác thực, Trịnh Cảnh Đồng này vừa đưa ra khiến cậu đều không tiện cự tuyệt, mọi người nhiệt tình ra chủ ý như vậy, cậu cuối cùng không nên dội nước lã đi.

Chủ yếu nhất là, cậu phát hiện đống thân bằng hảo hữu đều forward khen ngợi weibo này, cha mẹ Trịnh Cảnh Đồng và cha mẹ mình đều nhìn thấy, nếu như hiện tại cậu nói không đi, chẳng phải là khiến bọn họ thất vọng.

Phó A Bảo chỉ là không có tự giác, cậu đã bắt đầu gắn bó tại gia đình này, mục đích trước khi kết hôn dần dần phai nhạt đi, bắt đầu có ý thức trách nhiệm gia đình, không phải đứa nhỏ trước kia tùy hứng lại phản bội.

"Vậy anh nói đi đâu?" Phó A Bảo thở dài một hơi, quên đi, làm dáng một chút đi, coi như nghỉ phép.

Có điều đừng cho là em đây chính là nguyện ý hòa hảo nhé, trong lòng em đắn đo đây, cùng đi ra ngoài cũng không ý nghĩa gì tốt cả, hừm!

"Em nói đi đâu liền đi đó!" Trịnh Cảnh Đồng rất kinh hỉ, còn tưởng rằng sẽ bị một trận đánh no đòn, không nghĩ tới A Bảo dễ dàng đáp ứng như vậy, thực sự là vui quá trời, "Anh đều nghe lời em!"

"Ờm……" Phó A Bảo ngẩng đầu suy nghĩ một chút, "Thế đi Nhật Bản đi, vừa vặn cũng rất đúng lúc, qua vài nữa sẽ tới sáng tạo mùa đông, em còn chưa từng đi đâu."

"? Cái gì?" Trịnh Cảnh Đồng cau mày, nghe tên hình như là chỗ bán sản phẩm liên quan tới Anime, y nghe không quá hiểu.

"Là bán đồng nhân chí và một vài cái khác, nói với anh anh cũng không hiểu." Phó A Bảo vừa mới bắt đầu còn không đồng ý đi nghỉ, hiện tại lại có chút mong đợi, "Cuối tháng, sẽ tổ chức 2, 3 ngày, bỏ qua không biết lần sau lúc nào có thể đi, chúng ta mau chóng chuẩn bị đi, em đi tìm hiểu hướng dẫn một chút, anh giúp em xin nghỉ ở trường một ngày." Phó A Bảo nói xong liền đi khai bút ghi note lại hướng dẫn tìm được, cậu đã nghĩ được rồi, mang thêm vài người đi, hội trường quá lớn, một mình cậu khẳng định đi dạo không hết, rất nhiều thứ không mua được, nhiều người phân công nhau làm việc mới tốt cơ.

Trịnh Cảnh Đồng: "……" Cái này cùng dự tính ban đầu hưởng tuần trăng mật hình như không giống nhau lắm đi?

Quên đi, mặc kệ nó, A Bảo vui vẻ là được rồi, một hài lòng nói không chừng quan hệ của hai người liền tốt lên.

Trịnh Cảnh Đồng cho Phó A Bảo một tuần xin nghỉ, kỳ nghỉ của hai cộng vào, hai người có thể có kỳ nghỉ khoảng 10 ngày, miễn cưỡng có thể đơn giản chơi một vòng.

Trước khi xuất phát Phó A Bảo cẩn thận kiểm tra hướng dẫn một chút, còn những chuyện khác trong khi

hưởng tuần trăng mật chính là Trịnh Cảnh Đồng phụ trách, Trịnh Cảnh Đồng rất muốn tốt, bọn họ tới Tokyo trước, tham gia lễ đồng nhân, sau khi kết thúc vừa vặn là Nguyên Đán, năm mới của Nhật Bản, bọn họ có thể cảm thụ một chút không khí ngày lễ của bản địa, đi tới đền thờ cầu nguyện, rất lãng mạn, sau đó đi kinh đô mua chút đặc sản, ngâm suối nước nóng, cuối cùng đi Hokkaido, mùa đông nơi đó hẳn là có một phong vị khác, ăn một chút mỹ thực nơi đó, hải sản tươi, đồng thời cũng có thể tắm suối nước nóng.

Y hiện tại cảm thấy Nhật Bản là nơi vô cùng tốt, tới chỗ đó không tắm suối nước nóng quả thực giống như chưa từng tới vậy, A Bảo có thể không ngâm? Đây không phải là thời cơ tốt nhất để hai người hòa hảo sao.

Nghĩ thì nghĩ tới rất tốt, thế nhưng thật sự sau khi tới cậu liền biết mình có bao nhiêu ngây thơ, có chỗ thật sự không phải là người tới.

Lên máy bay, ở khách sạn, ăn mỹ thực, shopping…… Những thứ này không có vấn đề, sau đó màn kịch quan trọng đến rồi.

Ngày thứ ba bọn họ tới Nhật Bản liền vừa vặn là ngày đầu tiên khởi đầu, buổi chiều trước một ngày Phó A Bảo chờ Trịnh Cảnh Đồng và mấy bảo tiêu đi theo nhân viên gọi tới phòng của cậu mở ra mới biết, bọn họ ở phòng tổng thống, thế nhưng Phó A Bảo và Trịnh Cảnh Đồng ở phòng khác nhau.

Phó A Bảo lấy tư liệu hướng dẫn ra, sân bãi bán đồ cùng mấy công việc chú ý cậu viết, sau đó phân phối nhiệm vụ cho tất cả mọi người, hai người một tổ, mỗi tổ phụ trách khu vực khác nhau, cố gắng mua những thứ cậu muốn đều mua đến tay.

Phó A Bảo thao thao bất tuyệt, tất cả mọi người mông lung, đây nói đều là cái gì a, mua cái gì còn phải chú ý nhiều như vậy? Cậu là có bao nhiêu khoa trương a!

"Mọi người không cần khẩn trương, tôi trước tiên sai người sớm tìm vài phiên dịch tới, mỗi tổ một người, bọn họ hiểu hơn mọi người, không hiểu liền hiểu bọn họ." Phó A Bảo là tại chỗ nhiều người như vậy duy nhất sẽ nói tiếng Nhật, thành tích học tập của cậu thật sự không ra sao, thế nhưng tiếng Nhật vẫn tốt, cậu vốn cảm thấy rất hứng thú với Anime, học tới đặc biệt nhanh, Trịnh Cảnh Đồng hai hôm trước ở trên máy bay nghe được cậu và nữ tiếp viên hàng không dùng tiếng Nhật nói chuyện còn bị dọa nhảy một cái, y không ngờ tới A Bảo của y vậy mà còn sẽ ngoại ngữ, rõ ràng tiếng Anh nát như vậy. *(Anh suy nghĩ có liên quan không =.=")*

Không phù hợp với IQ đâu!

Lời này y lại không dám nói ngay mặt, chính là trong lòng nhổ nước bọt nhổ nước bọt, y bị phân tới cùng một bảo tiêu cùng một tổ, Phó A Bảo cùng một bảo tiêu khác cùng một tổ, hai người tách ra, vì thế y còn có chút không vui.

Tuy rằng Phó A Bảo phân phối nhiệm vụ, thế nhưng tất cả mọi người không có quá coi là chuyện to tát, mua đồ đầu tới nhiều chú ý như vậy, nhìn bố trí hội trường rất đơn giản mà, đối chiếu đánh số của quầy hàng đi tới trả tiền cầm hàng là được.

Cuối cùng Phó A Bảo nhìn đồng hồ tuyên bố: “Được rồi, chúng ta cần phải đi ăn cơm, sau đó đi tới khu bán đi.”

“Hả?” Mọi người không hiểu, không phải ngày mai mới mở sao, hiện tại đi làm gì, thăm dò địa điểm? Dù sao cũng là ngồi xe, trực tiếp lái xe qua là được, tài xế bản địa còn có thể không biết đường?

“Đi xếp hàng a, chúng ta cũng không phải nhân viên nội bộ gì, phải đi xếp hàng a, bằng không ngày mai phỏng chừng cái gì thích cũng không mua được, khẳng định trời vừa sáng đã bị người cướp sạch rồi!” Phó A Bảo làm nóng người, cậu đã không thể chờ đợi.

Trịnh Cảnh Đồng: “……” Y cuối cùng đã rõ ràng tại sao y vừa đăng weibo phía dưới có rất nhiều bình luận kỳ quái rồi.

Y vừa đăng weibo: ”Đến Nhật Bản hai ngày, đã đáp ứng A Bảo đi cùng em ấy, lại nói tôi chưa bao giờ biết đồng nhân chí là bán như vậy, cảm thấy rất thú vị, A Bảo còn bố trí nhiệm vụ cho tôi, tôi nhất định sẽ hoàn thành viên mãn nhiệm vụ.

Phía dưới có không ít người hỏi là cái gì, người ngoài nghề xác thực đối với cái này không quá lý giải.

Thế nhưng càng nhiều người bình luận là:

“Trịnh boss anh cần phải bảo trọng a, hi vọng anh sống sót trở về.”

“Tôi sẽ yên lặng cầu phúc cho anh.”

“Bảo trọng!!!”

“Dũng sĩ!!!”

“Nhớ hôm đó đừng uống quá nhiều nước.”

……

Trịnh Cảnh Đồng lúc đó không hiểu mấy bình luận này có ý gì, hiện tại y có chút minh bạch……

Có điều như thế vẫn chưa đủ sâu sắc, thiên tài thứ hai mới biết cái gì gọi là sâu sắc.

Một đống người đang xếp hàng trong khí trời cực lạnh, cũng may bọn họ có tiền tùy hứng, người cũng nhiều, trang bị rất tốt, biện pháp chống lạnh làm tới vẫn được, có điều đều là qua đêm lộ thiên như thế,

trước đây chưa từng có, tất cả mọi người ngủ tới không quá thoải mái, hơn nữa không tiện các loại.

Kỳ thực để bảo tiêu bọn họ đi xếp hàng là được, thế nhưng A Bảo không yên lòng, cậu sợ xảy ra sự cố, thế là liền lôi kéo Trịnh Cảnh Đồng cùng đi tới khu cắm trại riêng biệt mở ra.

Xếp hàng mười mấy tiếng, thời điểm mười giờ sáng bọn họ rốt cục có thể đi vào hội trường, hai người một tổ, lại thêm người viên dịch, ba người một tổ, phân công nhau làm việc, tuy rằng bố trí tới rất tốt, thế nhưng áp dụng các loại thật sự không thuận lợi.

Cái này không được cái kia không mua được, có cũng không có quyền mua, các loại chen chết người, hơn nữa rất nóng! Hội trường khác bên ngoài một trời một vực! Mọi người đầu đầy mồ hôi, điện thoại di động tín hiệu rất kém, căn bản gọi không được điện thoại, thỉnh thoảng kết nối được còn phải thật là lớn tiếng mới được, bằng không căn bản không nghe rõ, mọi người vác lấy túi đeo rắn chắc, đây là dùng để đặt notebook, sau đó còn vác một cái ống vòng tròn, chỉ dùng để tới đặt poster.

Đều là lần đầu tiên tới, không quá tìm được phương hướng chính xác, nếu không có mang phiên dịch theo, phỏng chừng khẳng định xoay vòng vòng rồi.

Buổi trưa khoảng 12h, Trịnh Cảnh Đồng thấy có người bị khiêng đẩy ra ngoài, phiên dịch giải thích: “Hàng năm đều sẽ có rất nhiều người được khiêng tới trạm cấp cứu, không cần để ý, chúng ta tiếp tục.”

Trịnh Cảnh Đồng & bảo tiêu: “……” Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì!

Trịnh Cảnh Đồng lần này là thật sự minh bạch mấy bình luận kia là chuyện gì xảy ra, chỗ này không phải người bình thường tới, y loại phàm phu tục tử này thực sự không thích hợp! Y sống tới lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm loại tình cảnh này, y cảm giác mình chính là nông dân mới lên phố, bao lớn bao nhỏ, cái gì cũng không hiểu, rất nhiều thứ y đều không mua được, còn nóng, còn khát, còn đói, còn mệt, còn không liên lạc được với A Bảo, còn phải chen chúc người, xung quanh không ai biết y, ngoại trừ bảo tiêu và phiên dịch, không ai sẽ khách khí với y, tất cả mọi người mua đồ giống như cướp đoạt! Tam qua của y đều muốn được đổi mới rồi!

Y xin thề, nếu y trở lại chính là thằng ngu!

Sau đó hôm sau đã bị đánh vào mặt!

Ngày thứ nhất chiến đấu kịch liệt qua đi, mọi người suýt chút nữa hư thoát, liền ngay cả Phó A Bảo tràn ngập chờ mong đều nhận lấy “Chấn thương” không nhỏ, có điều cái này cũng chưa hết, bởi vì ngày thứ ba còn có chiến đấu đây!

Ngày thứ ba rất đặc thù, bán chính là sản phẩm liên quan tới 18x, sách vở gì đấy.

Phó A Bảo vốn là không có hứng thú gì, cậu chỉ là muốn mua trên chỗ bán hàng xí nghiệp ngày đầu tiên gì

đó, cho nên ban đầu không có ý định đi, ngày đầu tiên đi qua coi như xong, vẫn là Trịnh Cảnh Đồng lúc xem comment weibo biết, ngày thứ 3 hóa ra là 18x.

Y vừa nhìn liền hăng hái, đến lúc sách BL 18x khẳng định rất nhiều, y kể từ sau khi cùng Phó A Bảo cùng một chỗ liền đối với phương diện này biết rất nhiều, hiếm thấy tới một lần, bọn họ có thời gian, cũng không thiếu tiền, đương nhiên mua mua mua!

Phó A Bảo thần kinh rất lớn, người thần kinh thô như cậu đều cảm thấy đi mua 18x rất không tiện, cậu chỉ cảm thấy đáng khinh của Trịnh Cảnh Đồng đã đột phía chân trời rồi, sao được đây!

Trịnh Cảnh Đồng hoàn toàn không cảm thấy chỗ nào xấu hổ, y phi thường vô tư, biểu thị nhất định phải đi!

Thế là mọi người lại đi tới một lần, lúc này không có khẩn trương như vậy, có điều trình độ lúng túng đột phá chân trời, đám bảo tiêu đều không thể tưởng tượng được bọn họ vẫn còn có một ngày như thế, mua sách 18x cho ông chủ! Đó là người trợ lý?! Đời này chưa từng tiếp nhận công tác xấu hổ như thế có được hay không!

Đại lão gia của chúng ta, anh nếu như bảo chúng tôi đi mua ít sách truyện sex, quên đi, nam nhân ai lại không có chút hứng thú ham muốn như thế, cũng không phải không thể tiếp thu, nhưng anh đi mua sách Nam Nam gì ấy, đó là thứ chúng tôi mua sao? Anh suy nghĩ qua cảm thụ của chúng tôi bị vây xem chưa!

Mọi người cuối cùng mua một đống lớn sách trở về, Trịnh Cảnh Đồng trên mặt không hiện ra, thế nhưng trong lòng hồi hộp, Phó A Bảo nhìn y giống như nhìn bệnh thần kinh vậy, bước đi cũng không dám đi ngang hàng với y.

Có điều Trịnh Cảnh Đồng cũng không để ý, y quay đầu lại hảo hảo nghiên cứu, sau đó khẳng định có tác dụng, bọn họ hiện tại có thể xuất phát đi kinh đô, y tin, một lần lừa gạt xuống suối nước nóng y nhất định sẽ túm lấy A Bảo!

……

Ngày hôm sau, vừa vặn là nguyên đán, năm mới của Nhật Bản, bọn họ trời vừa sáng liền đi tới kinh đô, ở đây, bọn họ gặp một người quen……

Hmmm mấy khoản Anime gì đấy thực sự là tui mù tịt luôn, toàn chém lung tung đấy =.=”

Tui đến chương này mới lĩnh hội được trình độ đáng khinh của anh Đồng =.=” thực sự là tui với không tới =.=” có thằng boss nào lại sai cấp dưới đi mua truyện sex không hả trời??????

126. Chương 126

Đoàn người đều là lần đầu tiên tới kinh đô, lại đúng lúc là Nguyên Đán, không khí ngày lễ phi thường nồng đậm, đặc biệt mấy đền thờ nổi danh, tất cả đều là người, trung tâm thành phố vẫn còn tốt, rất nhiều cửa hàng đều đóng cửa, sau khi chơi một vòng mọi người đến đã sớm đặt trước suối nước nóng khách sạn nghỉ ngơi tốt, ở đại sảnh khách sạn Phó A Bảo nhìn thấy một người quen.

Cậu híp mắt lại nhìn, không xác định mình có nhận lầm hay không, liền đẩy Trịnh Cảnh Đồng bên cạnh một cái: "Anh xem người ngồi trong sô pha kia có phải nhìn rất quen mắt?"

Trịnh Cảnh Đồng theo hướng Phó A Bảo chỉ nhìn sang, sau đó lông mày liền nhíu lại, đây không phải Thẩm Ninh sao.

"Em nhớ không lầm, đây là Thẩm Ninh đi, bạn trai của anh trai chị Hạ Tình." Hạ Tình hiện tại sắp là chị dâu của mình, Phó A Bảo đương nhiên nhớ rõ.

"Suỵt." Trịnh Cảnh Đồng bảo Phó A Bảo nhỏ giọng chút, y sợ bọn họ nói chuyện để Thẩm Ninh nghe được, "Bọn họ chia tay có một trận, không phải vẫn còn trên tin tức đấy, em đã quên?"

Phó A Bảo đầy mặt dần độn nhìn Trịnh Cảnh Đồng: "Em đương nhiên biết a, nhưng là em có thể thấy, anh trai của chị Hạ Tình rõ ràng vẫn còn thích hắn, em người này những cái khác không tốt, thế nhưng ánh mắt rất tốt!"

Trịnh Cảnh Đồng hắc tuyết, tốt tốt tốt, tốt cái sợi len, mắt nhìn người của em không phải luôn luôn hiếm có sao, vẫn là rơi vào anh, hơi cứu vãn ánh mắt em một chút!

Có điều tình huống của Hạ Lập Nhân Phó A Bảo đúng là nói không sai, hắn xác thực vẫn còn yêu Thẩm Ninh, đáng tiếc Thẩm Ninh đã cùng một chỗ với người khác, y lúc đó còn thay Hạ Lập Nhân bất bình, có điều chuyện tình cảm như vậy, thật sự không phải giảng đạo lý là có thể giải quyết, ai……

Y và Hạ Lập Nhân là bạn tốt, trước đây quan hệ với Thẩm Nhin cũng vẫn tốt, bất quá hiện tại hai người kia chia tay, y sẽ không chán ghét đi tới chào hỏi, miễn cho khó xử.

Hai mắt Thẩm Ninh vô thần mà nhìn về phía cửa lớn, không biết hắn đang nhìn cái gì, sau đó một người đàn ông đột nhiên đi tới ở bên tai Thẩm Ninh nói cái gì, sau đó hai người liền kết giao rời đi, hẳn là đặt được phòng rồi.

Phó A Bảo ngoẹo cổ nhìn bóng lưng Thẩm Ninh một hồi, sau đó cau mày nói: "Anh có cảm thấy dáng vẻ Thẩm Ninh có chút kỳ quái hay không?"

Trịnh Cảnh Đồng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, thế nhưng cụ thể kỳ quái chỗ nào y không nói được, y chủ yếu đều đặt trên người đàn ông bên cạnh Thẩm Ninh kia, đó là Liễu Dật, lúc trước vẫn là bạn bè của Hạ Lập Nhân, bạn học cũ, giao tình rất nhiều năm, nhưng bởi vì Thẩm Ninh, nói đến còn rất thổn thức.

"Là có điểm kỳ quái, được rồi, chúng ta vào phòng nói đi, thuận tiện còn có thể ngâm suối nước nóng." Trịnh Cảnh Đồng đã không thể chờ đợi.

Phòng của khách sạn này đều là cùng kiểu, rất lớn rất trống trải, Phó A Bảo một mình ngủ thật sự không an lòng, để cậu và bảo tiêu cùng một phòng đương nhiên cũng không được, thế là Trịnh Cảnh Đồng liền thuận lý thành chương cùng một phòng với cậu, sân nhỏ trong phòng có suối nước nóng nhỏ lộ thiên, muốn ngâm lúc nào cũng có thể.

Phó A Bảo sau khi ở phòng tắm ra liền đi tắm suối nước nóng, cậu ở trong nước ngâm qua không ít lần, còn chưa ngâm ở nước ngoài, cảm giác có chút mới mẻ.

Cậu đi xuống, Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên cũng đi theo xuống, Phó A Bảo liếc Trịnh Cảnh Đồng một cái, hai người cách khá xa, có điều trong chốc lát cậu lại nhịn không được hỏi chuyện Thẩm Ninh, cậu cảm thấy Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân người đẹp như vậy chia tay quả thực không khoa học, làm sao cam lòng, bộ dáng Hạ Lập Nhân rất đẹp a, cả nhà Hạ gia đều đẹp!

Trịnh Cảnh Đồng vừa nghe liền mất hứng, lần trước y phát hiện ánh mắt A Bảo nhìn Hạ Lập Nhân là lạ, không nghĩ tới bây giờ lại còn nói lời như vậy! "Nhìn cái thái độ này của em, nếu như Hạ Lập Nhân tới theo đuổi em, em sẽ không lập tức động tâm đi?" Bên ngoài hiệp hội cũng không mang theo cái dạng này!

Phó A Bảo ho nhẹ vài tiếng: "Nói lung tung cái gì đây, em là người nông cạn như vậy sao." Cậu hạ thấp thân thể trốn xuống dưới nước, nửa mặt đều ở dưới nước, nhưng kỳ thực cũng không giấu được cái gì, nước rất trong suốt, cảnh tượng dưới mặt nước nhìn tới rõ rõ ràng ràng, cậu cũng không phải bởi vì vấn đề khẩn trương của Trịnh Cảnh Đồng, mà là hai người đã lâu không có trần trụi khỏa thân trước mặt nhau, cậu có chút xấu hổ đây.

Trịnh Cảnh Đồng khẩn trương, y vội vàng tới đây nói: "Em đừng nhìn bộ dáng hắn đẹp, tật xấu của hắn nhiều lắm đấy, có thể chịu đựng được hắn đều là thánh nhân em biết không!"

Trịnh Cảnh Đồng không thể nào tin được: "Đâu có khoa trương như anh nói, nếu như thật sự không tốt, Thẩm Ninh sao có thể cùng với hắn lâu như vậy, nghe đâu gần 7 năm đi, người bình thường đâu có thể chịu đựng lâu như vậy?"

"Đây không phải ban đầu Thẩm Ninh thích hắn sao, lúc thích thì cái gì cũng có thể bao dung, lúc không thích khuyết điểm liền phóng to vô hạn, mấy tật xấu kia của Hạ Lập Nhân vốn là rất nghiêm trọng, lại bị phóng đại, người bình thường căn bản không chịu nổi cùng hắn!" Trịnh Cảnh Đồng hãm hại bạn gay không thương lượng, liều mạng bôi đen Hạ Lập Nhân, "Hắn a vẫn luôn cảm thấy Thẩm Ninh thích hắn thích muốn chết, sau đó Thẩm Ninh coi trọng người khác hắn mới biết hối hận, nếu anh nói, hắn sớm thay đổi một chút mấy tật xấu kia của hắn không phải chẳng có chuyện gì rồi sao, tự mình làm!"

Trịnh Cảnh Đồng luyên tha luyên thuyên nói xấu Hạ Lập Nhân không ít, Phó A Bảo ban đầu nghe còn rất tốt, có điều càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, cậu đột nhiên liên tưởng đến mình.

Lại nói Trịnh Cảnh Đồng cũng thích mình thích tới hơn cả mạng sống a, đây không phải giống Thẩm Ninh trước kia sao? Có thể qua mấy năm nữa y không thích nữa hay không? Vậy tốt thế nào a!

Phó A Bảo đột nhiên có cảm giác nguy hiểm, cũng không biết y đây là não động hay là diễn thế nào, càng nghĩ càng cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng là đang dùng ví dụ của Hạ Lập Nhân và Thẩm Ninh nhắc nhở cậu: Em đừng cho rằng anh hiện tại thích em liền đắc ý, khuyết điểm của em cũng không ít đâu, đầu óc cũng không tốt, tính khí lại xấu, đều không để ý tới người khác, còn đánh người! Hiện tại anh là thích em mới bao dung em, qua mấy năm nữa biết đâu anh sẽ không thích em nữa, đến lúc em sẽ khóc thôi!

Phó A Bảo vừa nghĩ không tốt, Trịnh Cảnh Đồng đây không phải muốn tiết tấu quá trớn đi?

Cậu cúi đầu cẩn thận suy nghĩ một chút, mình hình như thật sự tật xấu không ít, mặc dù mình cảm thấy không ảnh hưởng tới toàn cục, thế nhưng khó tránh khỏi Trịnh Cảnh Đồng lòng dạ hẹp hòi, lúc không thích thật sự nhìn cái gì cũng không lọt mắt, giống như Thẩm Ninh bây giờ vậy, nói chia tay liền chia tay, căn bản không quay đầu lại, lẽ nào sau này Trịnh Cảnh Đồng cũng sẽ như vậy?

Đương nhiên, A Bảo đại nhân ta đây sẽ không vì Trịnh Cảnh Đồng mà thương tâm khổ sở khóc lóc, người thích ta nhiều hơn nhiều, ta cũng không phải không có Trịnh Cảnh Đồng thì không thể! Sự lựa chọn của ta có rất nhiều đấy!

Ừm…… Bất quá ta và Trịnh Cảnh Đồng cũng đã sinh Tiểu Duệ Duệ, lại chia tay có phải không tốt a? Tiểu Duệ Duệ theo ai tốt hơn đây, tuy rằng ta biết bé nhất định sẽ chọn ta, thế nhưng trẻ con gia đình mồ côi rất đáng thương, ta dù sao cũng không để con trai chịu khổ được.

Huống hồ, lại đi chọn một người khác cùng một chỗ rất tốn thời gian, còn phải luyện ở chung, rất lãng phí thời gian a, thời gian của A Bảo đại nhân ta là dùng để phí phạm như thế sao? Khẳng định không được a!

Quan trọng nhất là, nếu như chia tay, đây chẳng phải là trở thành vết nhơ trong nhân sinh của ta sao!

Trịnh Cảnh Đồng hàng này đến thời điểm nói không chừng lập tức đi tìm người khác yêu thích, y có tiền có thế, khẳng định rất nhiều người sáp tới, liền giống như Lưu Giai Giai gì kia! Nói không chừng y còn có thể ngược đãi Tiểu Duệ Duệ!

Emma! Phó A Bảo càng nghĩ càng thấy quá đáng sợ, quả thực muốn một thân mồ hôi lạnh, ngay cả ngâm ở trong suối nước nóng cậu đều cảm thấy lạnh đây!

Không được, cậu nghĩ cách một chút!

Trịnh Cảnh Đồng không biết Phó A Bảo đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy bộ dáng đối phương rất kỳ quái,

"Làm sao vậy A Bảo, thân thể không thoải mái sao?" Không phải là say suối nước nóng chứ? Y bắt đầu sờ sờ trán Phó A Bảo, ở trong hồ sờ không ra.

Sau đó tay tay y liền được ôn nhu tóm lấy, Phó A Bảo từ trong nước đưa tay ra tóm lấy tay Trịnh Cảnh Đồng, sau đó đặt trên mặt mình cọ tới cọ lui, có lẽ là liên quan tới nước trong suối nước nóng, mặt cậu đỏ hồng, nhìn qua có một phong tình khác.

Trịnh Cảnh Đồng nhìn ra trợn mắt lên, y không biết A Bảo như thế nào đột nhiên liền đổi họa phong, lẽ nào cái hồ này còn có công hiệu gì khác không muốn người khác biết? Vậy thì khách sạn này cũng quá không kinh doanh rồi, công hiệu tốt như vậy nên nói rõ sớm một chút chứ! Lúc này mới tiến vào trong hồ mấy phút thôi mà đã lợi hại như vậy, thế thì sau đó……

Trịnh Cảnh Đồng nuốt một ngum nước miếng, duỗi một tay khác sờ về phía Phó A Bảo, mùa xuân của y rốt cục đã tới sao?

Phó A Bảo ngẩng đầu hơi nhìn một chút, hừm hừm, biết ngay Trịnh Cảnh Đồng gia hỏa này thoát khỏi không được sắc đẹp của ta mà, xem em mê hoặc anh tới chết đi sống lại! Em mới sẽ không sai lầm giống như Hạ Lập Nhân đâu!

127. Chương 127

Trịnh Cảnh Đồng từ dưới nước ôm thân thể Phó A Bảo, môi ghé vào bên tai Phó A Bảo thổi khí, Phó A Bảo dùng tay đỡ lấy: "Anh nói cho em biết trước, anh có phải là sẽ vĩnh viễn thích em?"

Trịnh Cảnh Đồng tâm nói cái này còn phải hỏi sao! "Đương nhiên rồi, anh ngoại trừ em ra còn có thể thích ai chứ, cả thế giới này yêu nhất chính là em! Em không phải rõ ràng nhất sao, sao đột nhiên hỏi như vậy?" Trong lòng y cũng sợ hãi, A Bảo thích người đẹp như thế, tuy nói bộ dáng mình cũng không tệ, nhưng so với Hạ Lập Nhân còn có chút chênh lệch a, vạn nhất A Bảo thay lòng thì tốt thế nào đây.

"Ngô……" Phó A Bảo có chút ngượng ngùng, "Vậy anh thề đi, bằng không thì không cho sờ!" Cậu còn mặc cả, bằng không thì không có cảm giác an toàn đâu, "Cảnh cáo" trong lòng cậu vừa nãy đối với Trịnh Cảnh Đồng nhớ mãi không quên.

"Anh xin thề." Trịnh Cảnh Đồng tâm nói hôm nay thật sự là vận khí tốt, A Bảo đã không nhìn y nhiều ngày như vậy, hôm nay thậm chí còn có tâm tình cùng y nói chuyện yêu đương, thực sự là không dễ dàng, chẳng lẽ mùa xuân của mình thực sự sắp tới rồi hả? "Anh xin thề anh vĩnh viễn chỉ thích một mình Phó A Bảo em, chỉ tốt với một mình em, chỉ làm tình với một mình em, chỉ……"

Phó A Bảo đưa tay liền cho y một cái tát! Tên ngu xuẩn này đang nói cái gì đây! Có còn liêm sỉ nữa hay không!

Trịnh Cảnh Đồng ủy khuất mà bụm mặt tiếp tục nói: "…… Nếu như anh không làm được, liền bị thiên lôi đánh!" Nói xong y còn nhìn Phó A Bảo một chút, tâm nói A Bảo sao còn chưa tới bịt miệng ta, trên TV không phải đều diễn như vậy sao, lúc nam chính thề nữ chính đều sẽ luyến tiếc sau đó tới che miệng lại.

Phó A Bảo hài lòng gật gật đầu, cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng vẫn có chút thành ý, bị thiên lôi đánh chính là thề độc không tệ, tuy rằng cậu không tin cái này lắm, thế nhưng cậu nguyện ý phá lệ mê tín một lần.

Trịnh Cảnh Đồng có chút ưu thương nhỏ, sao A Bảo vẫn cao hứng như thế a, anh đã thề bị thiên lôi đánh đã làm cảm động em rồi không được sao, lẽ nào em không lo lắng cho anh sao, bị thiên lôi đánh đấy! Tuy rằng anh tự tin anh có thể làm được, thế nhưng anh làm được là một chuyện, em có bỏ được hay không là một chuyện khác a, em tốt xấu gì hơi hơi biểu thị một chút mà, đau lòng anh một chút đi mà.

Phó A Bảo sau khi tự mình thỏa mãn một hồi cảm giác mình cũng nên có chút biểu thị, tuy rằng nghe thề nghe tới rất thoải mái, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng thật sự không làm được cậu cũng không thể thay ông trời bổ một quả sấm xuống, cho nên vẫn là phải làm một chút, phải túm trái tim của Trịnh Cảnh Đồng vào tù!

Trước đây cậu không có ý thức này, hiện tại hơi lớn hơn một chút, cũng tìm ra cách thức rồi.

"Anh đã yêu em như thế, vậy em liền thích anh một chút đi." Phó A Bảo ngẩng đầu ngạo kiều nói, "Bất quá hiện tại chỉ một chút thôi nha, sau này có thể nhiều thêm hay không phải xem biểu hiện của anh, anh tốt với em em liền thích anh hơn một chút, anh nếu như đối với em không tốt!" Cậu trừng Trịnh Cảnh Đồng một cái, "Xem ông trời có đánh chết anh không!"

Dáng vẻ ngạo kiều này của Phó A Bảo trong mắt Trịnh Cảnh Đồng quả thực vô cùng đáng yêu, y cảm giác cả đời này của mình sẽ không bao giờ gặp được người đáng yêu như thế nữa, rõ ràng trong lòng thích, nhưng ngoài miệng lại không thành thật như thế, chính là không chịu thừa nhận, rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt mà.

Có điều như vậy cũng có một phen tư vị đặc biệt, nghe vào rất có tình thú không phải sao?

"Được được được, A Bảo nói thế nào thì chính là thế đó, anh khẳng định không thể đối với em không tốt, em cần phải tại mọi thời khắc giám sát anh nha."

"Đó là đương nhiên, không nhìn anh em cũng không yên lòng!"

"Quả nhiên A Bảo anh yêu em nhất!" Đều đã bộ dáng này rồi còn chần chờ cái gì, Trịnh Cảnh Đồng một cái nhào tới giở trò, A Bảo của y cởi sạch đang chờ y đây!

"Ê…… Anh nhẹ chút, nhẹ chút!"

"Muốn làm ở trong nước không?"

“Không muốn đâu, đây là lộ thiên đấy, cảm giác kỳ quái.”

“Kỳ thực vẫn còn tốt lắm, nơi này rất tư mật, sẽ không có người tiến vào.”

“Đừng mà……”

“Làm một lần thôi mà, van cầu em, A Bảo.”

“Ưm……”

“Em không phản đối anh coi như em đáp ứng rồi nha.”

“Mới…… Mới không có, anh sờ đâu thế!”

“Ngoan, thả lỏng, nghe anh là được rồi.”

“Nhưng là……”

“Không nhưng nhị gì, em không phải rất thoải mái sao.”

“Ô ô ô……”

Buổi tối tốt đẹp vừa mới bắt đầu……

Con editor chỉ muốn nói là còn 3 chap nữa thôi U_U

128. Chương 128

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người đây là lần đầu tiên làm ở trong suối nước nóng, tất cả cảm giác đều vô cùng mới mẻ, cả người Phó A Bảo đều choáng váng, cậu có lẽ có chút chút say tắm, sắc mặt ửng hồng, cả người đều rất không đúng, mềm mại vô cùng.

Trịnh Cảnh Đồng nhưng lại cảm giác nếm được ngon ngọt, y phát hiện thân thể lộ thiên khiến Phó A Bảo

càng thêm mẫn cảm, có lẽ là bởi vì có loại cảm giác xấu hổ sợ bị người phát hiện đi, gió hơi hơi thổi một chút người dưới thân liền vô cùng khẩn trương, cả người căng cứng, không dám phát ra âm thanh, chỗ đó cũng co rút đến lợi hại, thật sự thoải mái, vô cùng kích thích.

Kỳ thực chỗ này căn bản sẽ không có người ngoài tới, chỉ có hai người bọn họ mà thôi, thế như Phó A Bảo chính là sợ hãi, vô cùng không có cảm giác an toàn, thế nhưng kỳ lạ chính là, cậu vừa mới lại phi thường hưng phấn, hiển nhiên rất thích phương thức hoan ái này, nhưng là lại không ngăn nổi cảm giác xấu hổ đáy lòng, loại mâu tâm lý thuẫn này xuất hiện phản ứng thành thực trên thân thể, hiệu quả là dị thường tốt.

Làm trong nước bao giờ cũng có đủ loại bất tiện, sợ trượt còn có vấn đề nước vào, các loại lo lắng, Phó A Bảo đều lo bị trượt, cho nên luôn gắt gao leo trên người Trịnh Cảnh Đồng, cậu phát tiết qua một lần, thế nhưng Trịnh Cảnh Đồng vẫn chưa có, thế nên Trịnh Cảnh Đồng đầu óc xoay một cái liền nghĩ ra một ý kiến hay.

Y ôm Phó A Bảo vào phòng cọ rửa thân thể cho cậu, sau đó từ trong hành lý lôi ra một tấm vải, đó là một bộ quần áo màu lam sẫm, màu sắc không đáng ngạc nhiên, cũng không trong suốt thế nào, thế nhưng kiểu dáng thực sự là tuyệt!

Là một cái áo tắm học sinh kiểu Nhật, KIỂU NỮ!!! LIỀN THỂ!!!

(Liền thể là kiểu quần liền áo)

Áo tắm mà anh Đồng mua cho em Bảo như thế này đây

Trịnh Cảnh Đồng nhẫn nhịn kích động nói với Phó A Bảo: "A Bảo, em xem anh đều chưa có gì đó đâu, em thay quần áo chúng ta tiếp tục có được hay không?"

Phó A Bảo kỳ thực căn bản không đồng ý, quần áo này căn bản không phải dành cho nam nhân mặc có được hay không! Hơn nữa cậu vừa mới phát tiết xong không muốn động đậy, thế nhưng nghĩ tới mấy lời lúc trước Trịnh Cảnh Đồng nói cậu lại bắt đầu nghĩ nhiều, lo lắng nếu cậu không đáp ứng Trịnh Cảnh Đồng sẽ không cao hứng, sau đó nhiều lần sẽ thay lòng, cậu nhưng là A Bảo đại nhân, sao có thể ngay cả trái tim hèn mọn này của Trịnh Cảnh Đồng cũng không bắt được!

Mặc thì mặc! "Nha, hiếm có một lần ra nước ngoài, vậy em liền cố hết sức mặc một lần được rồi, anh đừng cho là em thích thế, em đây là hôm nay tâm tình đặc biệt tốt cho anh phúc lợi, anh cũng đừng có mà đắc ý hí hửng." Phó A Bảo phát ra uy hiếp không cường liệt lắm.

Trịnh Cảnh Đồng gật gật đầu biểu thị cảm tạ vạn phần: "Ừ, anh biết A Bảo em tốt nhất, anh yêu em nhất đấy." Y ôm Phó A Bảo hôn liên tục.

"Được rồi được rồi, em biết em tốt, quần áo đưa em, nói nhiều như vậy không phải muốn dỗ em mặc cho anh xem sao, cũng không biết anh ở đâu ra nhiều sở thích cổ quái kỳ lạ như thế." Phó A Bảo cau mày lăn qua lộn lại áo tắm nhìn, "Sớm biết sẽ không nói cho anh biết sở thích của em, em thích cosplay, thế nhưng cũng không phải dùng vào lúc này a, anh học tới đúng là nhanh, chính là không học cái đứng đắn, em đều xấu hổ thay anh. Đây nhất định là mua trên mạng đi? Anh cũng không ngại mang tới Nhật Bản, tính kế đã lâu a, hừm!"

Trịnh Cảnh Đồng vui rạo rực nhìn Phó A Bảo, bị nói như vậy y không có chút tức giận nào, A Bảo nhà y chính là khẩu thị tâm phi, ngạo kiều lắm đấy, kỳ thực chính là xấu hổ mà thôi.

Vừa mới làm qua, cho nên trên người Phó A Bảo cũng không mặc quần áo, chỉ quấn khăn tắm mà thôi, cậu để trần như thế ngược lại không cảm thấy xấu hổ, trái lại mặc quần áo cảm thấy có chút xấu hổ, liền đỏ mặt nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Anh trước tiên xoay người, không cho phép nhìn!"

Trịnh Cảnh Đồng không vui nói: "Nhưng A Bảo em không biết mặc thế nào đâu, em nhìn chỉ em a."

"Em sao có thể ngay cả quần áo cũng không mặc được, anh nghĩ em thiểu năng a!" Phó A Bảo một cái tát bay tới, "QUAY QUA CHỖ KHÁC!" Chỉ là một tấm vải mà thôi, cậu còn có thể không mặc được! Cậu mặc quần áo cos không biết đã bao nhiêu, thế nào mà chưa từng thấy, một cái áo tắm nho nhỏ có thể làm khó cậu sao! Hừm!

"Nha." Trịnh Cảnh Đồng bất đắc dĩ ở trên Tatami xoay người, ngồi đưa lưng về phía Phó A Bảo.

(Tatami là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng tatami được gọi là phòng tatami. Phòng tatami có mặt sàn được tạo ra bằng cách xếp chặt các tấm nệm hình chữ nhật có kích cỡ thống nhất lại với nhau.)

Phòng Tatami

Phó A Bảo đứng dậy, chân cậu còn có chút nhuyễn, Trịnh Cảnh Đồng hàng này thật sự là quá phận, ở trong nước tốt thế nào mà làm tới kịch liệt như vậy!

Đồ bơi rất co dãn, Phó A Bảo trước tiên xỏ hai chân vào, sau đó từ hông kéo lên, cuối cùng xỏ hai tay vào, cẩn thận chỉnh sửa cầu vai, ừm, vậy là xong rồi.

Có điều dù sao cũng là áo tắm của nữ, vấn đề cấu tạo, phía dưới bị bó tới không quá thoải mái, sau đó còn có cầu vai, vai xẻ cũng quá nhỏ đi, cảm giác hơi hơi dùng lực một chút liền muốn rách, tiếp đó sau lưng cơ hồ là trống, cũng quá tiết kiệm vải, quá xấu hổ, Trịnh Cảnh Đồng đại sắc ma này!

"A Bảo, mặc xong chưa?" Trịnh Cảnh Đồng đưa lưng về phía Phó A Bảo, y cố gắng nhẫn nhịn không xoay người, cảm thấy nghe âm thanh mặc quần áo sột sột soạt soạt phía sau cũng rất khiến người ta chờ mong, khiến y cảm thấy rất hưng phấn, y đang tưởng tượng dáng vẻ A Bảo mặc quần áo.

"Xong…… Xong rồi". Phó A Bảo cảm thấy đứng không tốt lắm, liền lại ngồi xuống, còn dùng khăn tắm che nửa người dưới, cậu thật sự là cảm thấy quá xấu hổ.

Trịnh Cảnh Đồng cười hi hi xoay người lại, nhìn thấy Phó A Bảo che một nửa ủy khuất nói: "A Bảo em đã đáp ứng anh rồi mà, che như thế với không che thì khác nhau chỗ nào a." Nói qua bắt đầu sờ tới, "Nhanh cho anh nhìn một chút đi mà."

Phó A Bảo ỡm ờ, cuối cùng rốt cục cả người đều lộ ra trước mắt Trịnh Cảnh Đồng, sắc mặt cậu ửng đỏ, Trịnh Cảnh Đồng nhìn thấy trợn mắt lên, vừa nãy nhẫn nhịn không làm đến cùng đúng là đáng giá, không phải là chờ tới thời khắc này hay sao, quả thực mở rộng tầm mắt!

Có điều đây còn chưa phải mục đích chủ yếu nhất của ngày hôm nay, áo tắm ảo diệu này cũng không phải bình thường, cái này còn chưa có thể hiện ra đâu, phải xuống nước mới biết chỗ tốt.

Trịnh Cảnh Đồng ôm Phó A Bảo vào trong lòng hết sờ lại hôn, y yêu chết cái vẻ tương phản mãnh liệt của vải màu xanh lam đậm và làn da trắng như tuyết của Phó A Bảo này, còn có hai chân to dài trắng nõn nà, quả thực khiến người ta phải rớt nước miếng, trơn bóng, tại sao A Bảo của y được người ta yêu thích như thế chứ! Thực sự là muốn lập tức ăn ngay vào trong bụng!

"A Bảo, chúng ta lại đi ngâm suối nước nóng một lần nữa đi." Trịnh Cảnh Đồng một tay vuốt ve đùi Phó A Bảo, một tay ở sau lưng Phó A Bảo dao động.

"Còn ngâm nữa? Chúng ta cũng đã ngâm xong rồi." Phó A Bảo không quá nguyện ý, ngâm một lúc còn được, ngâm lâu cậu sẽ cảm thấy có chút choáng, vừa nãy chính là, sau khi choáng sẽ mặc kệ Trịnh Cảnh Đồng bài bố, cậu không thích đâu.

Cậu đã quen Trịnh Cảnh Đồng vừa nói chuyện tay chân vừa táy máy, sờ như thế nào cậu đều có thể tiếp nhận, tam quan sau khi bị đổi mới, chút dứt khoát trình độ này chính là chút lòng thành rồi.

"Nhưng mặc áo tắm không xuống nước rất kỳ quái a, em để anh nhìn chút đi mà." Trịnh Cảnh Đồng tiếp tục dụ dỗ.

"Ờ, được rồi, chỉ một lúc thôi nha, ngâm lần nữa em đều sẽ ngâm tới nhăn nheo mất."

(Các thím mà tắm lâu hay ngâm nước lâu thì da tay sẽ bị nhăn lại ý)

Sau khi nghỉ ngơi một lúc Phó A Bảo khôi phục chút khí lực, cậu lúc này không cần Trịnh Cảnh Đồng ôm, tự mình chận rãi đi về phía suối nước nóng, sau đó cẩn thận đi xuống hồ, Trịnh Cảnh Đồng ở phía sau nhìn quả thực muốn chảy máu mũi, nếu như nơi này là bể bơi thì tốt hơn rồi, càng có bầu không khí tốt hơn.

Phó A Bảo sau khi xuống nước cơ hồ đều rúc toàn bộ cơ thể vào trong nước, để lại cái đầu ở bên trên, sau đó đỏ mặt nói với Trịnh Cảnh Đồng: "Lần này vừa lòng chưa?"

Khăn tắm quấn phía dưới của Trịnh Cảnh Đồng rơi xuống nước, sau đó ngồi vào bên cạnh Phó A Bảo nhẹ giọng nói: "A Bảo em không phải bơi không tốt đúng không, anh dạy cho em đi."

Phó A Bảo hắc tuyến không thôi: "Anh có bị bệnh không, nơi này là suối nước nóng cũng không phải bể bơi, chỗ lớn thế kia sao đủ bơi!" Nếu như bể bơi công cộng còn tốt, nơi này là bể tắm nhỏ đơn trong phòng, hai nam nhân lớn ở đây bơi? Nước sâu còn chưa tới em có được hay không? Bơi cái sợi len a bơi!

Có điều Trịnh Cảnh Đồng rất kiên trì, Phó A Bảo tâm nói đây là muốn chơi Anime đi? Mặc quần áo cos còn chưa đủ, còn muốn ngay cả cảnh động tác đều cos một hồi, chuyên nghiệp này của y còn muốn chuyên nghiệp hơn a! Được được được, dù sao cũng đã bộ dáng này, liền thỏa mãn biến thái này một chút đi, thực sự là phiền phức.

"Đúng, tay phải rẽ nước như thế mới được." Trịnh Cảnh Đồng sử lại tư thế rẽ nước của Phó A Bảo, tiếp đó qua một hồi lại nói chân Phó A Bảo đạp nước không đúng, lại để y đỡ tay bên cạnh, sau đó dùng chân đạp nước, "Thử lại chút xem, anh thấy còn có chỗ chưa đúng đâu."

"Nha." Phó A Bảo rất phối hợp, Trịnh Cảnh Đồng thực sự là bé ngoan, còn thực sự dạy cậu bơi, không có táy máy tay chân thực sự là hiếm thấy.

Kỳ thực cậu không biết, Trịnh Cảnh Đồng đang chờ cậu, chất liệu của áo tắm trên người cậu vô cùng đặc biệt, sau khi ngâm nước càng ngày càng trong suốt, từ màu lam đậm ban đầu đã biến thành màu lam nhạt, sau đó màu sắc càng ngày càng nhạt, kỳ quái là cũng không có bạc màu, là tự nhiên thay đổi thành màu nhạt. Vải đều bó sát dính vào người, vô cùng trong suốt, phủ trên da có thể thấy rất rõ ràng, đây là mặt trái, nếu như là mặt phải phỏng chừng càng không được, Trịnh Cảnh Đồng nghĩ một chút liền cảm thấy muốn lau máu mũi.

Có điều đây còn chưa phải năng lực cao nhất, năng lực cao lát sau mới tới cơ.

Phó A Bảo phát hiện áo tắm trên người mình xúc cảm là lạ, vừa nãy còn cảm thấy có chút chặt, hiện tại cảm thấy có chút lỏng ra, chẳng lẽ là sau khi thích ứng liền lỏng a? Nhưng đây là ở trong nước, làm sao sẽ.

Cậu ban đầu cũng không nghĩ nhiều, nhưng một lát sau cậu cảm thấy không được bình thường, không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền giật mình! Áo tắm này hỏng rồi a!

Bụng, ngực, còn có phía dưới, đều có rất nhiều đường rách, không trách cảm thấy càng ngày càng lỏng ra, cậu còn đưa tay sờ sờ mặt sau, vải ở mông cũng xảy ra vấn đề a, rất nhiều chỗ rách, hơn nữa vải còn trở nên đặc biệt trong suốt, cả người nhìn qua cực kỳ dâm loạn!

Đây là quần áo rách rưới gì a!

Phó A Bảo ngẩng đầu muốn chất vấn Trịnh Cảnh Đồng, nhưng lại phát hiện hai mắt Trịnh Cảnh Đồng phát sáng đánh giá trên người cậu, vừa nhìn là biết dự mưu đã lâu a! Lần này cậu cũng không kịp nghĩ tới xấu hổ, một mạch bò khỏi bể bơi chạy vào trong phòng, cậu cảm thấy biểu tình của Trịnh Cảnh Đồng không đúng, khát khao như thế, sau đó y nhất định phải chịu tội, vẫn là nhanh chóng thay lại đống quần áo rách nát này đi.

Trịnh Cảnh Đồng đâu có thể buông tha Phó A Bảo như thế, kỳ thực y vốn là không muốn làm ở trong hồ, vừa nãy đã làm trong nước, hiện tại liền đi vào phòng làm đi, cũng không ở trên Tatami, liền ở trên sàn gỗ hành lang làm là được rồi, cũng coi như là lộ thiên đấy, thừa dịp bóng đêm đặc sắc.

Thế là Phó A Bảo vừa mới đi lên y cũng đi nhanh theo sau, thuận tiện chặn người lại ở hành lang gian ngoài.

"Ê — Anh buông tay!" Phó A Bảo giãy dụa liên tục, cậu cảm giác mình hiện tại chính là cừu non đợi làm thịt, trên người xưa nay chưa từng mặc qua quần áo xấu hổ như thế có được hay không! Cảm giác hơi động quần áo sẽ rách tan toàn bộ, ngay cả giãy dụa cũng không dám quá dùng sức.

Cậu toàn lực đều không đấu lại Trịnh Cảnh Đồng, huống chi là giữ lại thực lực, chưa tới 2 3 cái đã bị Trịnh Cảnh Đồng chế phục rồi, cả người nằm sấp trên hành lang làm bằng gỗ thở dốc, áo tắm trên người đã lộn xộn đến rối tinh rối mù, phỏng chừng tùy tiện xé một cái là có thể phá tan toàn bộ.

Thế nhưng đôi khi nửa kín nửa hở còn có sức hấp dẫn hơn so với trần truồng, Trịnh Cảnh Đồng nuốt một ngụm nước miếng liền nhào tới!

129. Chương 129

Warning: 18+, trước khi đọc khuyên các thím nên chuẩn bị khăn giấy máu tiếp đầy đủ, tránh cho di chứng về sau U_U

Động tác của Trịnh Cảnh Đồng thật sự là nhanh, hơn nữa khí lực của y lại lớn, Phó A Bảo bị y ép tới gắt gao, Phó A Bảo đều sắp tức chết rồi, cậu không nghĩ tới quần áo này còn có loại cửa này, cũng không biết là làm từ chất liệu gì, gặp phải nước có sợi vụn thế nhưng hòa tan, hơn nữa bộ phận chi tiết xử lý vô cùng tốt, không phải là hòa tan toàn bộ, mà là hòa tan một phần, quần áo sẽ không rách toàn bộ, rách rưới mặc lên người, thoạt nhìn đặc biệt có sức hấp dẫn, cũng không biết là Đại đáng khinh nào làm ra, lại bị Trịnh Cảnh Đồng sắc ma này tìm được.

" Không phải nói dạy em bơi sao? Chúng ta lại bơi trở lại đi." Phó A Bảo thấy bộ dáng khát khao này của Trịnh Cảnh Đồng liền sợ, cậu cảm thấy cậu vẫn là bơi trở lại khá tốt, dù sao ở trên hành lang bị Trịnh Cảnh Đồng hành quyết vẫn còn tốt hơn so với nơi này.

Trịnh Cảnh Đồng đâu chịu, y thò tay sờ soạng trên đùi Phó A Bảo vài cái, xúc cảm trơn bóng khiến huyết mạch y phẫn trương, y hôn mấy cái sau lưng Phó A Bảo, đôi môi dần dần dời lên trên, sau đó ở bên tai Phó A Bảo nhẹ giọng nói: "A Bảo, em nên hẳn là biết, mục đích ban đầu của anh cũng không phải là bơi lội, em nhìn áo tắm này sẽ biết, nói thực sự là đặc biệt làm theo yêu cầu vì em đấy, anh cảm thấy rất đặc biệt thích hợp với em, chúng ta cứ như vậy làm một lần có được hay không?"

"Tốt cái đầu anh a, mới không tốt đâu! Chúng ta không thể tới bình thường sao? Còn bắt em mặc loại nội y tình thú này, anh có cảm thấy xấu hổ hay không a, vạn nhất có người tới làm sao bây giờ?"

Trịnh Cảnh Đồng cười khẽ: "Sao có thể có người đến, nơi này ngoại trừ anh và em sẽ không có người thứ 3 đâu, em cho dù hét to cũng không có người nghe thấy, căn phòng này rất lớn, em cứ yên tâm đi! Thật ra thì bộ dạng dè dặt lúc nãy của em cũng rất đáng yêu, em không biết đi, nơi đó của em co rút tới có bao nhiêu chặt chẽ, có phải rất sợ bị người phát hiện hay không? Nhưng mà lại rất hưng phấn, A Bảo, em có chút dâm đãng đấy."

"Phi, em mới không dâm đãng! Em chỉ là sợ được chứ, em cũng không phải là loại người đại biến thái như anh!" Phó A Bảo ra sức giãy dụa, cậu nghiêng đầu ra phía sau nhìn, sau đó liếc mắt liền thấy được dục vọng phía dưới của Trịnh Cảnh Đồng, là thô to như vậy, khăn tắm mới vừa rồi trong lúc hai người vật lộn đã bị kéo xuống, Phó A Bảo cảm thấy Trịnh Cảnh Đồng thật đúng là rất có thể nhẫn nhịn, phân thân sưng lên đâm tới cao như vậy, vẫn còn có thời gian nói chuyện với cậu, lực nhẫn nại thật không phải mạnh bình thường, nếu là cậu đã sớm mất đi lý trí.

Trịnh Cảnh Đồng cả người đều cởi bỏ, phân thân tím đỏ phía dưới đang đâm vào mông Phó A Bảo, vải ở mông Phó A Bảo đã rách tung toé rồi, phân thân kia thỉnh thoảng đâm vào trên làn da nộn nộn của Phó A Bảo, thỉnh thoảng lại đâm trên vải mỏng manh, nhìn qua đặc biệt dâm loạn không chịu nổi, giống như đang không chịu được vội vàng tìm kiếm huyệt khẩu bí mật biểu đạt, to lớn và lửa nóng như vậy, thấy thế Phó A Bảo kinh hồn táng đảm, cậu mới vừa rồi đã bị hành hạ không có khí lực rồi, nếu như lại tiếp tục đoán chừng ngày mai sẽ không rời khỏi giường nổi.

Trịnh Cảnh Đồng đương nhiên thấy được sợ hãi trong mắt Phó A Bảo, y khẽ cười nói: "Không sao đâu, chúng ta hôm nay thay đổi kiểu khác, anh sẽ không sờ soạng dằn vặt em, hảo hảo phối hợp ngày mai khẳng định rời giường được, chúng ta thực sự là tới để hưởng tuần trăng mật, cũng không thể cứ luôn ở trong khách sạn không đi ra ngoài chơi đi."

"Vậy…… Vậy anh nói làm sao bây giờ?" Phó A Bảo trong lòng lo sợ, "Sẽ không lại muốn em dùng miệng đi?

Lần trước miệng em sưng tới lợi hại thế kia, quả thực đau chết được chứ, không tiếp tục dùng miệng đâu, rất đau đấy có được hay không!"

" Lần trước nhưng là chính em đáp ứng anh, anh mới không có bắt ép em, em còn tức giận lâu anh như vậy rồi, nói đi nói lại vẫn là anh thiệt thòi đấy!" Trịnh Cảnh Đồng ngược lại trước tiên ủy khuất, "Có điều em yên tâm, lần này anh khẳng định không để em khổ cực như vậy."

Phó A Bảo trong lòng hoài nghi, nhìn bộ dáng tinh trùng thượng não này của Trịnh Cảnh Đồng, đoán chừng là sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu, ngoài miệng nói tới dễ nghe, hừm! Có điều vì bắt được trái tim của y, vẫn là hơi phối hợp một chút đi, tránh cho đối phương cưỡng ép, vậy ngày mai liền thật sự không đứng dậy nổi, vậy cũng liền ném mất thể diện rồi.

"Được thôi, anh nói làm thế nào đi, em tận lực phối hợp với anh, em cảnh cáo anh, anh đừng có quá phận nha, nếu không cẩn thận em đánh anh!" Phó A Bảo cảm giác mình phải trước tiên áp đảo đối phương trên khí thế.

Nghe nói như thế Trịnh Cảnh Đồng từ trên người Phó A Bảo hạ xuống, y ngồi trên sàn nhà ngoắt ngoắt tay với Phó A Bảo: "Tới, ngồi lên người anh."

Phó A Bảo nhìn chỗ đó của Trịnh Cảnh Đồng, phân thân tím đỏ đâm tới rất cao, trong lòng có chút sợ hãi cùng do dự, cậu chậm chạp đi tới, tâm nói đây phải làm thế nào, thứ đâm này, thoạt nhìn liền rất dọa người.

Trịnh Cảnh Đồng đưa tay kéo Phó A Bảo tới trong lồng ngực của mình, thấy đối phương bất động như vậy y liền tới động thủ đi, y mạnh mẽ tách hai chân Phó A Bảo ra, để đối phương khóa ngồi trên người mình, phân thân của mình liền chống trên bụng mềm mại của Phó A Bảo, cách một lớp vải rất mỏng ma sát, sau đó phân thân càng thêm tráng kiện đứng lên.

Phó A Bảo đỏ mặt tới không được, cậu dùng tay ôm lấy cổ Trịnh Cảnh Đồng, nhìn quần áo trên người mình, cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

"Lấy tay giúp anh làm." Trịnh Cảnh Đồng cắn cắn trên cổ Phó A Bảo, hai bàn tay to ngắt mông Phó A Bảo, khí lực không nhỏ, cái mông mềm mại bị y giày vò tới biến hình rồi, ngón tay cắm sâu vào trong da thịt, Phó A Bảo có chút đau, có điều cũng không phải quá khó chịu, ngược lại có loại kích thích nhẹ nhàng, cậu từ từ buông một tay ôm Trịnh Cảnh Đồng ra, sau đó mò tới phân thân tím đỏ của Trịnh Cảnh Đồng, nhẹ nhàng dùng tay trên dưới vuốt ve, thỉnh thoảng nhu nhu đỉnh, nơi đó đã bắt đầu phân bố niêm dịch rồi, ngón tay sờ lên ẩm ướt, vừa dính lại vừa trơn, Phó A Bảo nuốt một ngụm nước bọt, cũng không biết tại sao, cậu lại nghĩ tới tình hình một lần dùng miệng làm, lúc ấy loại mùi vị tanh nồng này, tràn ngập lỗ mũi cùng miệng, khiến cậu mê loạn không thôi.

Sờ sờ liền sờ tới nghiện, Phó A Bảo dùng ngón tay thay đổi kiểu thủ dâm cho Trịnh Cảnh Đồng, dần dần buông lỏng, cảm thấy tay Trịnh Cảnh Đồng sờ mông cậu cũng không đáng ghét như vậy nữa rồi, dần dần cũng có chút khoái cảm

Trịnh Cảnh Đồng khẽ câu lên khóe miệng, ngón tay dọc theo áo tắm sờ tới sờ lui, sau đó một ngón tay lén lút chạm vào trong một cái khe hẹp đã rách, thành công chạm tới mật huyệt y khát vọng đã lâu, cửa động ẩm ướt kia, giống như là một loại muốn mời y tiến vào, y thử dò xét cắm vào nửa ngón tay, xúc cảm căng chặt bên trong khiến tâm tình y vui vẻ, vừa nãy đã làm, bên trong còn rất trơn trợt, vừa nóng lại vừa mềm, thật sự muốn vùi vào bên trong hung hăng trừu sáp một phen.

Có điều còn không vội, hiện tại vẫn còn sớm, bọn họ có thời gian.

Phó A Bảo đồng thời ma sát cho Trịnh Cảnh Đồng, cũng không ngừng ma sát phân thân của mình với thân thể Trịnh Cảnh Đồng, khoái cảm tích tụ nhanh chóng, phân thân của cậu cũng dần dần đứng lên, vốn là vải vóc bao lấy phân thân lộ ra vẻ có chút cấp bách, cậu không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn.

Ngón tay Trịnh Cảnh Đồng bắt đầu chậm rãi trừu sáp, tiểu huyệt vừa mới làm xong còn rất mẫn cảm, chỉ cần thêm chút điều giáo liền sẽ trở lên vô cùng đáng yêu, vừa co vừa rút, mút lấy ngón tay của Trịnh Cảnh Đồng không cho lui ra ngoài, khiến người ta vô cùng thương tiếc.

Trịnh Cảnh Đồng thổi khí bên lỗ tai Phó A Bảo, sau đó lại hôn một cái: "Có muốn hay không?" Vừa nói ngón tay đồng thời tăng nhanh rút ra đâm vào, đâm tới Phó A Bảo thở gấp không ngừng, tiếng rên rỉ bên tai không dứt, cậu bị kích thích tới không nhẹ, rõ ràng là muốn.

Nhưng Trịnh Cảnh Đồng tâm nhãn khá xấu, y phải nghe được câu trả lời của Phó A Bảo mới cam tâm: "Nói mau có muốn hay không."

Phó A Bảo thở gấp không ngừng, sắc mặt ửng hồng, động tác trên tay cậu cũng không có ngừng lại, hiện tại cũng bất chấp xấu hổ rồi, cậu gấp tới không chịu được nói: "Ừm, muốn, mau cho em đi." Cậu cảm giác mình quả thực chính là điên rồi, rõ ràng lúc trước còn sợ Trịnh Cảnh Đồng dằn vặt cậu, nhưng bị dụ hoặc như vậy lại muốn rồi, nhất định là lỗi của bộ quần áo này, bình thường cậu mới sẽ không không biết xấu hổ không biết ngượng ngùng như vậy đâu!

Trịnh Cảnh Đồng nghe cậu nói như vậy cực kỳ thỏa mãn, cho lên liền nhẹ nhàng mà rút ngón tay ra, một khắc kia rút ngón tay ra, Phó A Bảo phát ra tiếng rên rỉ trống rỗng, cậu đã quen thô to của Trịnh Cảnh Đồng, một ngón tay căn bản là không thể thỏa mãn cậu, hiện tại ngay cả ngón tay cũng không có, cậu cảm thấy rất khó nhịn!

"Đừng gấp, sẽ cho em, ngoan, tay em hơi dùng sức một chút, lực chú ý của em vẫn ở phía sau mình, đều buông đỉnh đầu xuống, vậy cũng không được."

"Hả?" Phó A Bảo có chút kỳ quái, không phải là muốn cho cậu sao, sao còn muốn lấy tay ra? Chẳng lẽ Trịnh Cảnh Đồng người này muốn lật lọng hả?

Trịnh Cảnh Đồng thế nhưng nhét một thứ không biết là cái gì vào tiểu huyệt của cậu, bên ngoài còn giữ lại một đầu dây, cậu mở to mắt: "Anh nhét thứ gì vào a? Mau lấy ra!" Trịnh Cảnh Đồng người này lúc nào thì mang thứ kỳ quái này tới, cậu sao lại không có phát hiện đây! "Mau lấy ra!" Cậu khẩn trương chết rồi, thứ cứng cứng kia, xúc cảm vô cùng kỳ quái, không nóng, cứng cứng, cũng không lạnh, cũng không phải là

quá lớn, căn bản không thể so sánh được với phân thân của Trịnh Cảnh Đồng, có điều thô hơn so với ngón tay một chút.

Sau khi trải qua một vài chuyện Phó A Bảo cũng không phải là một tiểu bạch thỏ đơn thuần nữa, có một số việc cậu vẫn là biết, liền ví dụ trứng rung này đi, cậu sợ hãi nghĩ, Trịnh Cảnh Đồng sẽ không nhét trứng rung này vào cái địa phương kia đi?

Sau đó cậu liền nghe thấy Trịnh Cảnh Đồng niết mông cậu nói: "Đúng là trứng rung nha, em hiện tại còn không thể đi vào, trước hết đặt thứ gì đó an ủi em một chút." Đầy mặt biểu tình anh là vì tốt cho em, anh là vì nghĩ cho em, nghĩa chính ngôn từ cỡ nào, lẽ thẳng khí hùng cỡ nào, quả thực muốn khiến Phó A Bảo giận sôi máu!

Em mới không cần loại an ủi này được chứ! Vừa định kháng nghị, đột nhiên thứ bên trong thân thể liền động, trứng rung kia bắt đầu rung chuyển!

Phó A Bảo cả người đều run rẩy lên, cậu lần đầu tiên sử dụng loại đồ dùng tình thú trứng rung này, xúc cảm trong thân thể vô cùng kỳ quái, tê tê dại dại, không phải là vô cùng thoải mái, nhưng cũng không khó chịu.

Trứng rung này là Trịnh Cảnh Đồng tỉ mỉ chọn mua, có ba cấp bậc, hiện tại chỉ là cấp bậc nhỏ nhất thôi, biên độ sóng không phải quá cường liệt, y cẩn thận đẩy đẩy trứng rung vào bên trong, độ nắm giữ rất tốt, vừa vặn đẩy tới chỗ nhạy cảm của Phó A Bảo, sau đó liền dừng lại ở chỗ đó, cả người Phó A Bảo đều bị kích thích tới sảng khoái đứng bật lên, vừa nãy mới còn không cảm thấy sảng khoái, hiện tại chỉ cảm thấy từng trận khoái cảm đánh tới, cảm giác có chút gãi ngứa khó nhịn a, chấn động rất nhỏ kia điều động nổi lên tất cả khát vọng của cậu, nhưng còn chưa đủ, chấn động động kia quá nhỏ, chỉ có khoái cảm nhàn nhạt.

"Em muốn……" Phó A Bảo cũng bất chấp động tác trên tay, cậu khó nhịn mà dùng mông đè ép đùi Trịnh Cảnh Đồng, hi vọng thông qua loại phương thức ma sát này gia tăng khoái cảm, đầu cậu khẽ ngẩng lên hai mắt nhắm nghiền, ôm chặt Trịnh Cảnh Đồng, cái mông không ngừng ma sát bắp đùi Trịnh Cảnh Đồng, thoạt nhìn vừa dâm đãng vừa mê người, cả người không ngừng đung đưa trong ngực Trịnh Cảnh Đồng, mà phân thân phía trước của cậu đã rất cứng rồi, cùng phân thân của Trịnh Cảnh Đồng cách một lớp vải chống đỡ chung một chỗ.

Cậu hiện tại chỉ có một cảm thụ, chính là muốn, điên cuồng muốn, rất khát vọng thứ sáp nhập trong thân thể cậu thô to hơn lửa nóng hơn, sau đó hung hăng trừu sáp, mang tới khoái cảm mãnh liệt cho cậu, đưa cậu tiến vào thiên đường.

"Cảnh Đồng, Cảnh Đồng, mau cho em, em muốn……"

"Cho em cái gì? Mau nói cho anh nghe, em không nói anh sao biết chứ?" Trịnh Cảnh Đồng dùng phân thân tím đỏ của mình ma sát bụng Phó A Bảo, dùng cái này đạt được khoái cảm, y không vội, đợi chờ của hiện tại chính là vì khoái cảm càng thêm mãnh liệt về sau.

Phó A Bảo mở mắt cúi đầu, lấy tay run rẩy vuốt ve phân thân Trịnh Cảnh Đồng: "Dùng cái này, dùng

cái này cắm vào a, em muốn, trứng rung kia căn bản là không đủ, nhanh lên một chút cho em nha, em muốn……"

Trịnh Cảnh Đồng nhướn mày: "Nhưng em mới vừa không phải bảo là anh đừng quá phận sao? Nếu không sẽ đánh anh đấy! Lá gan anh lại rất nhỏ, cũng không dám đâu, vạn nhất sau đó em lại đánh anh thì tốt sao được, cho dù em không đánh anh, đoán chừng cũng muốn chiến tranh lạnh với anh 1 2 tháng, để anh ngủ ghế sa lon, để anh ngủ phòng khách, vậy cuộc sống của anh còn muốn trải qua nữa hay không."

"Sẽ không sẽ em, em sẽ không." Phó A Bảo có chút muốn khóc, "Chắc chắn sẽ không, nhanh lên một chút đi vào, em chắc chắn sẽ không, van cầu anh."

Cậu cũng đã cầu khẩn như vậy, Trịnh Cảnh Đồng vẫn là bất vi sở động, y đã quyết định chủ ý rồi, y hôm nay chính là muốn làm một người xấu, y cầm lấy chốt mở đẩy, trứng rung bỗng chốc đến nấc thứ 2, tốc độ rung tăng nhanh gấp hai ba lần.

"A!" A Bảo bị kích thích quá độ, cả người cũng bắt đầu co quắp rồi, mới vừa nãy tiểu huyệt còn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, khoái cảm hiện tại mãnh liệt hơn, cậu thoải mái tới mức cả người đều nói không ra lời, thân thể càng không ngừng co quắp, cậu theo chấn động của trứng rung phát ra từng trận rên rỉ, thật thoải mái, thật thoải mái…… Mặc dù còn chưa đủ thô to, chưa có khoái cảm cường liệt nhất, nhưng là đối với cậu hiện tại mà nói đã đủ rồi, thật sảng khoái, cậu cho tới bây giờ cũng không biết đồ dùng tình thú là thứ thú vị như vậy, ban đầu còn rất mâu thuẫn, nhưng hiện tại cảm thấy đồ chơi này thật ra thì cũng rất tốt, cậu cảm thấy suy nghĩ này của mình có chút dâm đãng, cảm giác rất xấu hổ, đồng thời lại chống đỡ không được dụ hoặc của khoái cảm.

Chấn động kéo dài khoảng 5 phút, Trịnh Cảnh Đồng thấy Phó A Bảo đã cực kỳ sảng khoái rồi, đột nhiên liền tắt chốt mở, chấn động đột nhiên dừng lại, cả người Phó A Bảo đều mông lung, hai mắt sương mù của cậu dần dần mở ra, sau đó vẻ mặt mờ mịt nhìn Trịnh Cảnh Đồng: "Sao thế, sao lại tắt?" Vừa tới giây phút quan trọng, sao lại tắt, "Là không có điện sao?"

Trịnh Cảnh Đồng vẻ mặt mất hứng: "Không phải là không có điện, là em chỉ để ý một mình em, không thèm chú ý tới anh, anh tắt nó đi."

"A……" Phó A Bảo vô cùng ủy khuất, "Nhưng là, nhưng là……" Ánh mắt cậu sương mù mông lung, còn kém nước mắt rưng rưng.

Trịnh Cảnh Đồng niết mông Phó A Bảo: "Em ngoan ngoãn nghe lời anh, anh sẽ tiếp tục cho em."

Phó A Bảo hiện tại bị dục vọng làm cho hôn mê đầu óc, cũng bất chấp tất cả, cậu gật đầu lia lịa: "Anh nói đi, anh nói, làm thế nào em liền làm thế đó." Lúc này cũng không quan tâm tiết tháo với chả không tiết tháo gì nữa rồi, thời điểm con người đang lún sâu trong dục vọng căn bản nghĩ không được nhiều như vậy, đặc biệt là nam nhân, huống chi cậu cảm giác mình cũng không cần nhẫn nại, Trịnh Cảnh Đồng và cậu đã kết hôn rồi không phải sao? Chuyện như vậy bình thường cỡ nào a, cậu xấu hổ cái gì đây! Phó A Bảo không ngừng tìm lý do cho mình.

Trịnh Cảnh Đồng muốn nghe đúng là những lời này, y để người Phó A Bảo đứng dậy đứng bên cạnh cây cột trên hành lang, sau đó tựa thấp thân thể, dùng tay vịn cột, mông nhếch lên đưa lưng về phía y, Phó A Bảo biết điều một chút làm theo.

Trịnh Cảnh Đồng giơ cao tím đỏ nửa người dưới nhẹ nhàng ma sát nửa người dưới của Phó A Bảo, hình ảnh vô cùng dâm mỹ, y hận không thể hiện tại liền đâm vào trong thân thể Phó A Bảo hung hăng vọt lên phía trước, nhưng vẫn là nhịn được, sau khi cọ xát vài cái, Trịnh Cảnh Đồng một lần nữa bật chốt mở trứng rung, vẫn là cấp độ thứ nhất, chấn động yếu ớt, khiến Phó A Bảo ngứa ngáy khó chịu.

Phó A Bảo chầm chậm giơ mông ra, cậu ủy khuất nói, "Không phải nói tốt đấy sao? Tại sao lại gạt em?"

Phó A Bảo liền ngoan ngoãn khép lại, ngoại trừ tiểu huyệt, Trịnh Cảnh Đồng thích nhất chính là bắp đùi và rốn của Phó A Bảo, đặc biệt là gốc bắp đùi, y đã làm ở giữa hai đùi Phó A Bảo rất nhiều lần rồi, quả thực là ăn tủy biết vị, chỉ cần có cơ hội, y cũng muốn ở bên trong chạy nước rút một phen. Còn nhớ có một lần là làm đối diện với gương, phân thân ở giữa hai chân vọt lên phía trước, đỉnh nhô ra trước người, cảnh tượng dâm mỹ kia khiến y cả đời đều không quên được, kích thích thị giác quá cường liệt rồi, không chỉ là thỏa mãn trên thân thể, còn có thỏa mãn trên tâm lý, loại cảm giác chiếm đoạt này, cùng cảm giác thỏa mãn tiến vào trong cơ thể A Bảo không giống nhau.

Trịnh Cảnh Đồng sớm có chuẩn bị, hắn xoa thuốc bôi trơn lên trên phân thân, lại dùng ngón tay ở giữa hai chân Phó A Bảo vẽ loạn thuốc bôi trơn lên, giữa hai đùi Phó A Bảo đã lầy lội thành một mảnh, thuốc bôi trơn rất nhiều đều chảy xuống, từ bắp đùi, đến đầu gối, đến bắp chân, đến cổ chân, đến sàn nhà……

Trịnh Cảnh Đồng thấy vậy ánh mắt đều đỏ, gắt gao ấn lấy mông Phó A Bảo, sau đó liền một hơi vọt vào khe hở giữa hai đùi, bởi vì không phải là tiểu huyệt nhạy cảm, hơn nữa còn có bôi trơn đầy đủ, Trịnh Cảnh Đồng không cần băn khoăn quá nhiều, không cần cẩn thận quá mức, bằng cảm giác của bản thân, thô bạo mà vọt lên giữa hai chân Phó A Bảo, ma sát tới sưng trướng bị vải bao lấy của Phó A Bảo, cái này vô hình trung lại thật giống như cho Phó A Bảo kích thích nhất định. cậu đối với chấn động rất nhỏ phía sau cũng không chống lại, thật giống như loại khoái cảm rất nhỏ khó nhịn này cũng thật thú vị.

Cậu thích nhìn Trịnh Cảnh Đồng phát cuồng vì cậu, mặc dù cảm thấy mệt chết đi được, rất quá phận, nhưng cậu thích loại trạng thái được khát vọng, được nhu cầu này, giống như giữa cậu và Trịnh Cảnh Đồng không thể sống giống nhau.

Trịnh Cảnh Đồng ban đầu chỉ lo bản thân vọt lên phía trước, lúc làm tới một nửa đột nhiên tăng thêm một cấp trứng rung, kích thích mãnh liệt đánh thẳng vào Phó A Bảo, hơn nữa người phía sau không ngừng va chạm mãnh liệt, cậu dần dần bắt đầu thả lỏng, tiếng rên rỉ càng ngày càng lớn, ban đầu còn áp chế, thanh âm sợ người khác nghe được, sau đó nên thế nào liền thế đó, khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng vào cậu, thân thể theo vọt lên phía trước của Trịnh Cảnh Đồng đung đưa, trong đầu trống rỗng.

Trịnh Cảnh Đồng phi thường xấu tâm nhãn, mở trứng rung một lát lại đóng, một lái cấp độ một, lại một lát sau cấp độ 2, hành hạ Phó A Bảo chết đi sống lại, không đau, chính là tâm ngứa khó chịu, thân thể trở nên vô cùng trống rỗng, cậu quả thực cũng muốn điên rồi, cậu cảm thấy chính là bại hoại xấu xa nhất trên thế giới này, cậu sao lại gặp phải một người như thế chứ, anh nói làm liền làm đi, sao còn muốn hành hạ cậu như vậy? Đây không phải là hành hạ người hay sao, sau này không tin nói bậy của người này nữa, hoàn toàn là đùa bỡn thân thể cậu!

Cứ như vậy hành hạ Phó A Bảo nửa giờ, Trịnh Cảnh Đồng vẫn như cũ không có phát tiết, y cũng không vội, rút phân thân của mình từ giữa hai chân Phó A Bảo ra, sau đó xoay người Phó A Bảo lại, để cậu dựa lưng vào cột, Phó A Bảo ngoan ngoãn làm theo, cậu hiện tại không có tinh lực phản kháng.

Trịnh Cảnh Đồng tìm được một cái khe nhỏ trên vải ở bụng Phó A Bảo, sau đó hơi dùng sức một chút, khe nhỏ bị xé rách ra, biến thành một cái khe lớn, vén lên liền có thể nhìn thấy rốn, Trịnh Cảnh Đồng mơ ước rốn đã lâu, hôm nay y chơi không đủ chắc chắn sẽ không dừng tay.

Y lại bật chốt trứng rung lên, chấn động rất nhỏ kích thích hậu huyệt của Phó A Bảo, thân thể cậu có chút như nhũn ra, bất quá còn chưa đến mức ngã xuống, chẳng qua là ý thức có chút mơ hồ, Trịnh Cảnh Đồng liền thích bộ dáng mềm nhũn này của Phó A Bảo, khiến y cảm giác vô cùng thành tựu, y vén khe nhỏ kia ra đâm phân thân của mình đi vào, sau đó lại bắt đầu đong đưa, phân thân dưới vải vóc dính sát vào bụng ma sát, trên phân thân còn mang theo bôi trơn cùng niêm dịch ở đỉnh phân bố ra, cho nên cắm vào khe nhỏ kia rất trơn trượt, không óc con chính là tốt ở điểm này, lúc làm không cần sẽ cố kỵ cái lọ cái chai, có thể yên tâm vọt lên phía trước, đỉnh phân thân thỉnh thoảng muốn chống đỡ tới rốn Phó A Bảo, không hẳn là thoải mái hơn chân giao, nhưng là cảm giác thỏa mãn trên tâm lý vô cùng kỳ diệu.

Nếu như là bình thường Phó A Bảo khẳng định muốn chống lại, bởi vì làm ở bụng cậu cũng sẽ không mang đến cho cậu bất kỳ khoái cảm nào, chỉ biết cảm thấy cách bụng khó chịu mà thôi, nhưng hôm nay phía sau có trứng rung, liền hoàn toàn cảm thấy không giống với lúc trước, phía sau truyền đến từng trận khoái cảm, cậu cũng không quan tâm phía trước nữa, thậm chí còn hi vọng Trịnh Cảnh Đồng càng thêm ma sát cậu kịch liệt hơn.

Ở trong mắt Trịnh Cảnh Đồng thân thể Phó A Bảo hoàn mỹ như vậy, vừa trắng vừa mềm, mỗi một chỗ đều tràn ngập co dãn, ngón tay cho dù nhéo chỗ nào cũng đều có một loại cảm giác sẽ hút vào trong, vô cùng mềm mại, xúc cảm vô cùng thoải mái, y ma sát ở rốn hơn mười phút vẫn cảm thấy chưa đủ, sau đó liền để Phó A Bảo nằm xuống trên mặt đất, phía dưới lót khăn tắm.

Phó A Bảo bị chấn động rất nhỏ của hậu huyệt hành hạ lâu như vậy, đã sớm khát khao khó nhịn rồi, sau khi nằm xuống cậu nghĩ thầm, dù sao cũng tiến vào đi, đây là muốn trọng đầu hí đi?

(Trọng đầu hí: kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng)

Nhưng là hành động thực tế của Trịnh Cảnh Đồng khiến cậu thất vọng.

Trịnh Cảnh Đồng gia tăng công tắc trứng rung, lại ấn tới cấp độ 2, Phó A Bảo cũng không biết đông tây nam bắc gì nữa, nằm trên mặt đất tùy ý Trịnh Cảnh Đồng tùy tiện định đoạt, bảo cậu thế nào liền thế đó, sẽ không phản kháng chút nào.

Yêu cầu của Trịnh Cảnh Đồng cũng không quá phận, chính là khá biến thái, y bảo Phó A Bảo cong chân lên, sau đó bôi lên chân cậu đầy đủ bôi trơn, tiếp theo đỡ phân thân tím đỏ của mình cắm vào chỗ chân cong, là một cách chân giao khác.

Phó A Bảo quả thực muốn hộc máu, Trịnh Cảnh Đồng còn thực sự chơi thân thể cậu một lần nữa, bất quá

phía sau cậu còn có trứng rung, cũng không tính là quá gian nan, cậu chỉ hy vọng Trịnh Cảnh Đồng đừng đột nhiên tắt đi.

Tiếp theo lại càng ngày càng cao năng, Trịnh Cảnh Đồng thật sự là đem toàn thân Phó A Bảo tất cả bộ vị từ trên xuống dưới đều chơi một lần, đầu tiên là gốc đùi, sau đó là rốn, tiếp theo là cẳng chân, sau đó còn có cánh tay, tay, nách, thậm chí còn ma sát lưng Phó A Bảo rất lâu.

Phó A Bảo cũng không biết thời gian qua bao lâu, cậu cảm giác toàn thân cao thấp của mình đều dính đầy mùi vị của Trịnh Cảnh Đồng, không có một chỗ nào không dâm mỹ, cậu cảm giác cả người cũng không phải của mình nữa rồi, tất cả đã đều bị Trịnh Cảnh Đồng đoạt lấy.

Lúc này Trịnh Cảnh Đồng nhẫn nại tới không sai biệt lắm, y nên tới trọng đầu hí cuối cùng rồi, Phó A Bảo lúc này quỳ sấp trên mặt đất, thở hổn hển, tiếng rên rỉ của cậu kêu gần một tiếng rồi, cậu đã kêu ra, mặc dù phía sau vẫn là rất sảng khoái, nhưng cậu không có nhiều khí lực nữa.

Trịnh Cảnh Đồng đứng lên, thấy người trên mặt đất toàn thân cao thấp đều mang theo chất lỏng của y, cộng thêm áo tắm rách nát, y cảm thấy không hảo hảo hành hạ một phen tiểu khả ái này quả thực có lỗi với cơ hội tốt ngày hôm nay!

Cho nên mấy giây sau, trứng rung cấp độ 3 được mở ra.

"A —" Khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng vào Phó A Bảo, cậu co quắp một cái liền tê liệt ngã xuống ở trên mặt đất, đầu gối và cánh tay đã không thể chống đỡ cậu nữa, thân thể cậu cong rụt hai chân lại, quá sung sướng, thật sự là quá sung sướng, điểm mẫn cảm bị kích thích mãnh liệt, tốc độ trứng rung vô cùng nhanh, điên cuồng đánh thẳng vào một điểm kia của cậu, khiến cả người cậu đều điên rồi, đầu óc trống rỗng, vốn đã kêu không ra tiếng lại khôi phục, cậu đã không có biện pháp che dấu khoái cảm thân thể, quá sung sướng, cả người đều muốn khoái cảm co giật, trong đầu chỉ có hai chữ làm tình, muốn làm tình, muốn phát tiết, muốn bị hung hăng trừu sáp ngược đãi, cậu thậm chí lấy tay chạm tới phân thân của mình, nhưng những thứ này không thể thỏa mãn cậu.

Phía sau quen thuộc phân thân của Trịnh Cảnh Đồng, chỉ sờ phía trước căn bản không chiếm được thỏa mãn, phía sau chấn động không ngừng, nhưng còn chưa đủ, còn chưa đủ, cậu muốn thứ thô to và lửa nóng hơn tới ma sát điểm mẫn cảm bên trong thân thể cậu, mang tới cho cậu khoái cảm mãnh liệt, mang cậu lên tới cao trào.

Thế là Phó A Bảo khẽ mở mắt: "Cảnh Đồng, em van anh, mau vào đi, van cầu an." Cậu dùng tất cả khí lực mình có xé rách vải phía sau mình, thật vất vả xé ra một lỗ hổng lớn, sau đó nghiêng thân thể giơ đầu gối lên, lộ ra tiểu huyệt khát khao của mình, nơi đó có một sợ dây buông thõng ra ngoài, đó là dây trứng rung, cậu nhẹ nhàng dùng tay dao động ở huyệt khẩu của mình, muốn mời Trịnh Cảnh Đồng tiến vào.

Trứng rung đang rung kịch liệt, từ góc độ của Trịnh Cảnh Đồng có thể thấy huyệt khu đang không ngừng rung động, hơn nữa cửa động của Phó A Bảo co rút lại mở ra, quả thực muốn khiến người ta phun máu mũi.

Phó A Bảo còn cố ý dùng ngón tay đâm vào bên trong, không tiếng động mà dụ hoặc lấy Trịnh Cảnh Đồng, Trịnh Cảnh Đồng đâu còn nhịn được, một tiếng gầm nhẹ liền nhào tới, tay phải nhanh chóng rút trứng rung từ trong thân thể Phó A Bảo ra, theo trứng rung đi ra còn có chất lỏng trong suốt, bên trong của Phó A Bảo đã ướt đẫm rồi, cả tiểu huyệt đã tới trạng thái tốt nhất, mềm mại vô cùng, vừa nóng vừa trơn lại vừa dính, Trịnh Cảnh Đồng đều có thể tưởng tượng được phân thân của mình đi vào bên trong sẽ có tiêu hồn cỡ nào, đây khẳng định là khoái cảm cao nhất.

Trứng rung đột nhiên bị rút ra, cả người Phó A Bảo đều trống rỗng, cậu càng thêm khát khao khó nhịn, dùng ngón tay vạch tiểu huyệt của mình ra, thở hổn hển cầu khẩn Trịnh Cảnh Đồng tiến vào, cậu thật sự là không nhịn được.

Trịnh Cảnh Đồng cũng đã tới bờ vực bùng nổ, y kéo một chân Phó A Bảo, nhắm phân thân tím đỏ của mình ngay mật khẩu, dùng sức một cái liền vọt lên trên tiến vào!

Phó A Bảo nhẫn nại hơn một giờ, rốt cục nhận được thư giải, trong nháy mắt đó Trịnh Cảnh Đồng tiến vào cậu liền cao trào, cả người đều co giật, phân thân phía trước càng không ngừng phun ra tinh dịch, nhưng trên người cậu còn mặc áo tắm, tinh dịch dính vào trên quần áo, trước mặt cậu đều ướt, tiểu huyệt lúc cao trào không ngừng co rút lại trừu động, Trịnh Cảnh Đồng sảng khoái muốn phát điên, hôm nay tiểu huyệt của A Bảo nhà y quả thực quá tuyệt vời, gắt gao quấn lấy thân hắn, vừa nóng lại vừa chặt, còn không ngừng co rút lại, giống như có trăm ngàn cái miệng nhỏ mở ra hút lấy phân thân y, quả thực muốn vĩnh viễn chôn bên trong không ra ngoài!

Cao trào của Phó A Bảo kéo dài khoảng 1 phút, 1 phút này cho Trịnh Cảnh Đồng khoái cảm vô cùng mãnh liệt, y không ngừng vọt lên trên và trừu sáp, giống như muốn hành hạ Phó A Bảo hỏng mất, quá sung sướng, lý trí của y đã bay biến, toàn bộ thân thể bằng dục vọng mà hành động.

Khích lệ như vậy Phó A Bảo cũng không cảm thấy khó chịu, cậu sau khi phát tiết không đầy một lát lại dưới ma sát của Trịnh Cảnh Đồng có cảm giác, phân thân lại lần nữa đứng lên, hai người bắt đầu kiều diễm một trận nữa……

Đến cuối cùng giây phút Trịnh Cảnh Đồng muốn bắn, y đang chuẩn bị rút ra liền nghe Phó A Bảo nói: “Liền bắn bên trong đi.”

Phó A Bảo cũng không biết mình rốt cuộc nghĩ như thế nào, trong đầu đột nhiên có ý nghĩ này, hi vọng Trịnh Cảnh Đồng bắn bên trong, cậu muốn sinh thêm một đứa nhỏ nữa.

Bắn ra bên trong thân thể người yêu đang nhiên là sảng khoái, nhưng Trịnh Cảnh Đồng vẫn là nhịn được, y có một tia lý trí cũng biết thân thể A Bảo hiện tại không thích hợp có con, nếu như thật sự là muốn có con, qua vài năm nữa cũng không sao đi, A Bảo còn trẻ, qua vài năm nữa sinh tiếp cũng hoàn toàn không thành vấn đề, thật ra thì y cũng không muốn A Bảo chịu khổ, nhưng nếu A Bảo thực sự thích, y cũng sẽ không phản đối.

Cuối cùng Trịnh Cảnh Đồng vẫn là rút phân thân ra, dục vọng của y bị đè nén hơn 1 tiếng trong nháy mắt phun ra ngoài, lượng rất nhiều, toàn thân Phó A Bảo cũng bị tinh dịch màu trắng phun tới, cả người nìn qua dâm mỹ lại mị hoặc. Mang tới cho Trịnh Cảnh Đồng cảm giác thỏa mãn mãnh liệt.

Đây là lần làm tình điên cuồng nhất của hai người, hai người đều có chút hư thoát.

Cả người Phó A Bảo đều rối tinh rối mù, toàn thân cao thấp không có chỗ nào sạch sẽ, không phải là tinh dịch chính là bôi trơn, cậu nhắm mắt lại trên mặt đất thở, Trịnh Cảnh Đồng nằm ở bên cạnh cậu từ phía sau lưng ôm lấy cậu, hai người đều vô cùng thỏa mãn, Phó A Bảo thậm chí còn muốn, thật ra thì thỉnh thoảng làm như vậy cũng rất tốt, thật sự rất thoải mái, sau này có cơ hội, tiếp tục nghe đề nghị của Trịnh Cảnh Đồng một chút nếm thử một vài sự vật mới mẻ hình như không tồi lắm.

"A Bảo, anh yêu em……" Trịnh Cảnh Đồng từ phía sau lưng ôm thật chặt lấy Phó A Bảo, người trong lồng ngực y đáng yêu như vậy mê người như vậy, có cậu cũng cảm giác giống như là có cả thế giới vậy, rất hạnh phúc, rất hạnh phúc……

"…… Ừm, em biết……" Phó A Bảo mặc dù không có khí lực, nhưng vẫn là khẽ gợi lên khóe miệng đáp lại một tiếng.

……

Sáng hôm sau Phó A Bảo như thường lệ, cũng không có không xuống giường được, bởi vì Trịnh Cảnh Đồng mặc dù hành hạ cậu lâu như vậy, nhưng là lúc trước cũng không có tiến vào thân thể cậu, đến giây phút cuối cùng mới tiến vào, cho nên cơ hồ không có di chứng gì.

Sau rời giường hai người chuẩn bị đi chơi xung quanh, lúc ở đại sảnh bọn họ lại nhìn thấy Thẩm Ninh và Liễu Dật, Liễu Dật ở quầy làm gì đó, Thẩm Ninh ngồi trong ghế sa lông chờ, Phó A Bảo nhìn chằm chằm Thẩm Ninh không rời mắt, cậu càng nhìn trong lòng càng thấy kỳ quái, sau đó kéo tay Trịnh Cảnh Đồng: "Cảnh Đồng, em sao cảm thấy ánh mắt Thẩm Ninh thật kỳ quái a, ánh mắt nhìn mọi thứ rất kỳ quái, giống như người mù vậy.

Trịnh Cảnh Đồng híp mắt nhìn Thẩm Ninh thật lâu, bọn họ đối mặt với Thẩm Ninh, bình thường bị người khác nhìn chằm chằm như vậy, người bình thường đều sẽ cảm giác được kỳ quái, nhưng Thẩm Ninh lại không có bất kỳ phản ứng nào, Trịnh Cảnh Đồng quay đầu cùng Phó A Bảo liếc nhau một cái, Phó A Bảo che miệng lại mở to, trời ạ, sẽ không phải thật sự bị cậu đoán trúng đi!

"Ách…… Hạ Lập Nhân hắn biết không?" Phó A Bảo thật ra thì đã biết đáp án rồi, nhưng cậu vẫn là không nhịn được hỏi Trịnh Cảnh Đồng.

"…… Hắn không biết." Trịnh Cảnh Đồng nhìn qua có chút khổ sở.

"……" Phó A Bảo nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, cậu trầm mặc thật lâu, sau đó giật nhẹ tay áo Trịnh Cảnh Đồng, "Vậy chúng ta có nên nói cho hắn biết hay không?"

"Anh không biết, có lẽ Thẩm Ninh cậu ấy cũng không muốn nói cho Hạ Lập Nhân biết." Trịnh Cảnh Đồng thấy Liễu Dật xoay người liền vội vàng kéo Phó A Bảo rời đi.

Phó A Bảo cẩn thận mỗi bước đi nhìn Thẩm Ninh, trong lòng suy nghĩ nhất định phải làm chút gì cho phải.

Cậu tương lai không lâu thật đúng là vì quan hệ của Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân xuất ra không ít khí lực, bất quá đó là chuyện về sau……

Hiện tại là thời gian trăng mật của bọn họ……

Tác giả: Cố sự của Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân xem Kế hoạch chia tay của tổng tài bá đạo , nơi này sẽ không viết.

Con editor: Còn một chap nữa thôi các thím ạ, tui sẽ kết thúc trong tối nay. Đọc đến đoạn này rồi tui thực sự muốn đọc bộ của Thẩm Ninh và Hạ Lập Nhân, bên truyendammy làm lâu quá =.=" Mà khá nhiều thím có nhờ tui làm tiếp bộ này, tui thực ra cũng khá ngại vấn đề làm trùng làm tiếp truyện với nhà khác thế này, bởi vì sau sự cố bộ Ân Tứ thì tui cũng không muốn vấn đề này xảy ra lần nữa. Nhưng bởi vì do ham hố muốn xem đôi này thế nào và muốn xem các đôi Phó Trạch Văn - Hạ Tình, Trịnh Cảnh Đồng - Phó A Bảo và 2 bé bánh bao về sau thế nào, tui sẽ thử xin bên truyendammy, nếu được thì tui cũng ok dịch tiếp nhưng nếu không thì các thím hãy cố chờ và gặm QT nhé

130. Chương 130: Hoàn

Phó A Bảo thời điểm trăng mật đã muốn có thêm một đứa con, nhưng khi đó thân thể cậu cũng không thích hợp mang thai, Lưu Việt cũng dặn dò qua cậu và Trịnh Cảnh Đồng, nói trong hai năm tốt nhất không nên mang thai, sinh mổ chính là không tốt ở điểm này, hậu kỳ khôi phục cần phải thời gian, nếu không sinh con tương đối nguy hiểm.

Phó A Bảo mơ hồ, cậu lúc làm luôn là dễ choáng váng, một khi hưng phấn liền muốn để Trịnh Cảnh Đồng trực tiếp vọt vào.

May mà Trịnh Cảnh Đồng người này tương đối đáng tin, còn nghĩ phải tiếp tục nhịn, hoặc là mang bao hoặc là bắn ra ngoài, kiên quyết không đi theo Phó A Bảo hồ nháo, y cũng không thể cầm an toàn tính mạng của A Bảo ra đùa giỡn. Lúc mang thai Tiểu Duệ Duệ y đã lo lắng gần chết, trong lòng suy nghĩ một đứa con là đủ rồi, sinh thêm một đứa lại muốn kinh hồn táng đảm một lần.

Bất quá Phó A Bảo kiên trì muốn thêm một đứa, mấy năm đầu Trịnh Cảnh Đồng vẫn như cũ là không đồng ý, Phó A Bảo sau khi tốt nghiệp đại học y mới hơi có chút buông lỏng, nhưng là tự mình vẫn như cũ mang bao, vô cùng cẩn thận, y luôn có chút sợ, nam nhân sinh con đã rất nghịch thiên, mang thai lần đầu thuận lợi cũng không đại biểu sau này cũng sẽ thuận lợi.

Loại tình huống này vẫn kéo dài đến khi Duệ Duệ lên tiểu học, Duệ Duệ càng lớn càng giống Trịnh Cảnh

Đồng, không chỉ là bộ dáng, tính cách cũng có chút giống, mặc dù bé luôn ghét bỏ ông bố Trịnh Cảnh Đồng này, bởi vì cha luôn muốn cùng bé đoạt ba ba thơm thơm, không phải là người tốt! Bất quá hai người nói chuyện và vài phương thức hành động đặc biệt giống, hơn nữa Duệ Duệ còn thông minh, điểm này nhất định là theo Trịnh Cảnh Đồng, bà nội Vu Thư của bé nói, Duệ Duệ và Trịnh Cảnh Đồng khi còn bé cùng một bộ dáng, ban đầu bà nhìn thấy thói quen chảy nước miếng của hai cha con liền đã nhìn ra!

Càng ngày càng nhiều người nói như vậy, thậm chí đưa con đi học ngay cả giáo viên trong trường đều nói như vậy, Phó A Bảo mất hứng, con rõ ràng là cậu sinh, sao đều nói giống Trịnh Cảnh Đồng thế, rõ ràng là giống cậu nhiều hơn mới đúng!

Nhưng cho dù người bao che khuyết điểm giống như Phó Trạch Văn đều nói không ra điểm tương tự giữa đứa nhỏ và Phó A Bảo, nhiều nhất cũng chỉ là khuôn mặt có chút tương tự, chủ yếu vẫn là theo Trịnh Cảnh Đồng.

Thật ra thì Phó Trạch Văn cảm thấy như vậy rất tốt, đứa nhỏ giống Trịnh Cảnh Đồng thanh âm bên ngoài nghe tốt hơn chút, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đây chính là xu hướng thảo luận chính, Duệ Duệ sau này thừa kế gia nghiệp cũng sẽ không có người nói xấu.

Người bình thường nhìn ra, đứa nhỏ chỉ có thể có một cha, nếu đứa nhỏ giống Trịnh Cảnh Đồng, kia khẳng định không phải là con của Phó A Bảo, sao có thể nói đứa nhỏ giống cậu được, một đứa nhỏ có hai ông bố.

Phó A Bảo vô cùng không vui, cậu cảm giác mình nhất định phải sinh ra một đứa nhỏ giống cậu! Sinh không giống lại sinh một đứa nữa, đến khi sinh ra được mới thôi!

Trịnh Cảnh Đồng cảm thấy A Bảo nhà bọn họ có thể là uống lộn thuốc, sinh con cũng không phải chơi game, đâu nói sinh là có thể sinh, hơn nữa sinh không hài lòng còn phải sinh tiếp, con cũng không phải sủng vật, nói muốn một sẽ phải một, còn có thể tốt nữa hay không!

Bất quá y cuối cùng cũng không óc cưỡng ép Phó A Bảo nữa, hai người quyết định lại sinh một đứa nhỏ nữa, trải qua kiểm tra cẩn thận, thân thể A Bảo vô cùng khỏe mạnh, cho nên tất cả biện pháp tránh thai của hai người đều tạm dừng, cả một mùa thu đều tích cực tạo người, rốt cục vào một ngày mùa đông nào đó, bụng Phó A Bảo có động tĩnh!

Tháng 9 năm sau, Phó A Bảo sinh ra đứa nhỏ thứ hai, vẫn là một bé trai, tên là Trịnh Nhạc, nhũ danh Nhạc Nhạc.

Đứa nhỏ vừa ra đời Phó A Bảo liền viên mãn, không phải là cậu nói ngoa, đứa nhỏ này cùng cậu khi còn bé chính là giống mười phần trên mười a!

Những người khác kinh hồn táng đảm, trong lòng tự nhủ đứa nhỏ này lớn lên quả thật giống A Bảo, bất quá hi vọng chỉ có bộ dáng mới tốt, nếu là ngay cả tính cách cũng giống thế, vậy cũng liền……

Không phải là A Bảo không tốt, nhưng cái thế giới này đi đâu có Trịnh Cảnh Đồng thứ hai chứ, nếu như

không có Trịnh Cảnh Đồng, theo tính tình của A Bảo đoán chừng trên con đường tình cảm này còn phải đi không ít đường vòng, không thiếu được bị người lừa gạt, đến lúc đó còn có thể giữ được phần tính cách đơn thuần hiện tại hay không, còn có thể sẽ trải qua tùy ý vui vẻ như vậy nữa hay không đây?

Nếu đứa nhỏ Nhạc Nhạc này cá tính giống như A Bảo, vậy sau này đúng thật là muốn khiến người ta thao nát tâm rồi, nuôi con thì dễ, tìm chốn đi về tốt cho con mới khó a!

Chuyện trên cái thế giới này, bạn càng không muốn nó phát sinh, nó lại càng có khả năng phát sinh, đứa nhỏ Nhạc Nhạc này quả thực chính là A Bảo nhị thế! Không, so với A Bảo còn càng khiến người ta quan tâm hơn!

Lớn lên hoạt bát đáng yêu khiến người ta thương yêu, nhưng là thông minh phải chịu ưu sầu, không ngốc, nhưng là nhị a! Cũng không biết sau này có lấy vợ được hay không.

Nhìn thấy bé ai cũng nói: Đây tuyệt bích là con ruột của Phó A Bảo! Tuyệt đối, thỏa thỏa! Người khác sinh không ra như vậy!

Phó A Bảo mỗi lần nghe được đều cảm thấy rất cao hứng, nhưng lại cảm thấy kỳ quá chỗ nào đó, luôn cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng, về phần rốt cục là chỗ nào, cậu cũng không nói lên được.

Ừm…… Nghĩ làm gì, mặc kệ nó ~ chuyện nghĩ không ra liền không nghĩ nữa, đây chính là cách sống của A Bảo đại nhân cậu!

Còn đứa nhỏ Nhạc Nhạc của ta, chuyện cưới vợ như vậy đương nhiên là không có liên quan tới bé, bé so với cha bé còn "Thói xấu" hơn, cha bé Phó A Bảo là sinh viên đại học sinh con, bé cao trung *(tương đương với cấp 3 của mình)* liền sinh rồi! Lúc ấy là nháo tới gà bay chó chạy!

Bất quá đó là chuyện của rất râu rất lâu sau……

Một nửa khác của bé cũng không biết là người "May mắn" nào đây ~

Tác giả có lời muốn nói: —

Văn này chính thức kết thúc, một vài nhân vật sẽ xuất hiện trong Kế hoạch chia tay của tổng tài bá đạo , ví dụ Phó gia, bởi vì thông gia với Hạ gia, cho nên sẽ có đất diễn.

Sau đó là cố sự của Nhạc Nhạc, tôi còn chưa nghĩ ra, chỉ là có cấu tứ sơ bộ, có thể viết, có thể không viết, tới lúc đó có có linh cảm hay không đi.

Editor có lời muốn nói: Vậy là sau 4 tháng 20 ngày tui cũng hoàn thành bộ này. Bộ này vẫn còn nhiều sai sót mong mọi người bỏ qua và góp ý thêm cho.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ke-hoach-banh-bao-cua-tong-tai-ba-dao